POETAE LYRICI
GRAECI.

POETAE LYRICI

GRAECI.

TERTIIS CURIS

RECENSUIT

THEODORUS BERGK.

PARS I.

PINDARI CARMINA CONTINENS.

LIPSIAE.

IN AEDIBUS B. G. TEUBNERI.

MDCCCLXVI.

LIPSIAE: TYPIS B. G. TEUBNERI.

AUGUSTO MEINEKIO,

FRIDERICO THEOPHILO WELCKERO

D. D. D.

THEODORUS BERGK.

PRAEFATIO.

Lyricorum poetarum monumenta cum tertiis curis pertractanda essent, sedulo operam dedi, ne industria mea aut fides desideraretur, quamquam publici muneris officia rara otii intervalla his studiis concesserunt. Itaque quantum fieri potuit aliorum iuventa studiose undique collegi ac recensui, quamquam vel sic credo nonnullas hominum doctorum correctiones meam diligentiam fugisse; tum vero lectio repetita horum carminum aliquantum incrementi emendationi attulit: nam et ipsorum poetarum reliquias reiegi et quae olim de his commentatus sum, sub examen vocavi. Nostra studia verecunde, aliena iuste aestimavisse mihi videor, cavens, ne quid in alios acerbius dicerem, quamvis insignem levitatem, qua hac nostra aetate permulti criticam artem factitant, prudenti homini fastidium movere par sit.

In Pindaro plura novavi speroque ad emendationis perfectionem me propius accessisse, quam antea: nam non solum, quod haec carmina fere sola integra servata sunt, criticae arti factitandae insigni est adiumento, verum etiam poetae summi virtutes animum inprimis detinuerunt, ut praeclaris his ingenii monumentis pristinum nitorem pro virili parte restituere non desisterem. Praeterea hominum doctorum studia, quae novissimo tempore in hoc poeta collocata sunt, multum mihi profuerunt: nam quamvis mihi saepenumero seorsim sentiendi necessitas fuerit imposita, vel sic tamen lubens merito profiteor me etiam ex aliorum erroribus aliquem fructum percepisse. Denique ad Pindarum emendandum etiam nova quaedam subsidia adfuerunt: nam et Mediceis libris nonnullis et Ambrosiano codice ex parte uti licuit: neque tamen integram lectionis varietatem subieci, sed, ut instituti ratio ferebat, potissima selegi.

De Pindaro nuper praeclare meritus est Tycho Mommsen, qui singulari industria plurimos libros manuscriptos exploravit, ut qui postea huius poetae carmina ad criticae artis leges examinabit, iam firmiore fundamento uti possit. Sed quamvis amplissimum hoc sit instrumentum, non tamen satis est praesidii in his libris, qui haud raro in vitiis vel apertis vel caecis conspirant: codices illos ut antiquitate ita virtute multo superant

veterum commentariorum reliquiae; horum scholiorum auxilio cum multi poetae loci a criticis nostris sint emendati, haud vana est spes, fore ut alia quoque vitia certa medicina procurari possint, si pari cura etiam scholia librorum ope correcta et suppleta fuerint: ac fortasse etiam glossae, quae supra versus adscriptae leguntur, quaeque fere neglectae sunt, aliquid emolumenti suppeditabunt. Quod si Mommsen hanc quoque laboris partem in se recipiet, meritis suis insignem addet cumulum. Ceterum ipse Mommseni copiis non potui uti; nam cum eius editio publici facta est iuris, mea Pindari recensio iam absoluta erat: neque si licuisset librorum a Mommseno vel denuo vel primum collatorum fidem et auctoritatem examinare, satis honestum fuisset, alieni fructus laborem continuo huc transferre.

In versibus Pindaricis describendis nihil fere novavi, quamquam existimo nonnulla rectius administrari posse. Sane versuum distributio plerumque certa est, sed quo pacto singula cola discribenda sint, multis locis valde ambiguum: item de aliis, quae *σημασίαν* numerorum attingunt, magna est quaestio. Inprimis stropharum, quae logaoedici sunt generis, numeri nondum satis sunt explorati: neque enim animadverterunt, inanium temporum frequentia hoc numerorum genus inprimis insigne esse. Hic ego, si quae mihi vera aut certe verisimilia videntur, in diagrammate tantum uniuscuiusque carminis significassem, laboris mei fructus fere nullus fuisset: nam oportebat simul causas accuratius explanare, quibus meae rationes nitantur: has autem quaestiones, quae arcta necessitate cum artis rhythmicae legibus coniunctae sunt, ab huius operis instituto alienas esse apparet. Alia autem ita sunt comparata, ut quo modo numeri in diagrammate sint notandi, non ausim diiudicare. Velut leges Stesichorei generis, quo Pindarus praeter logaoedicum in epinicils plurimum utitur, iam Boeckhius praeclare illustravit, sed mensura rhythmica prorsus incerta: alius aliam coniecturam periclitatur: ego quae de ea re aliquando proposui, ipse iam improbo: illud certum, trochaeos hic solito graviores esse. Apparet igitur, ne inania quidem tempora satis certo hic notari posse.

Huc accedit alia difficultas. Facile quidem fere deprehendimus, ubi poetae verba cum numerorum lege non satis congruunt, sed ad tempora exaequanda utrum silentio an adiectione *) usi sint, plerumque incertum. De his Rossbach et

*) Adiectionem sive *πρόσθεσιν* rhythmici videntur appellavisse, quam musici *τονὴν* vocaverunt, uti iam in thesibus philologis significavi. Aristides hic quoque graviter errat, qui *πρόσθεσιν* duorum temporum limma esse dicit. Hanc adiectionem, ubi vocalis longius porrigitur idemque sonus diutius tenetur, videtur etiam Demetrius rhetor spectare de elocutione 74, ubi de vocalium concursione disserit, quam negat tanquam vitiosam plane fugiendam esse, cum etiam ipse sermo in mediis vocabulis haud raro vocales ita consociare soleat, ut continuo se excipiant; tum pergit: *Καὶ ἐν ᾠδαῖς δὲ τὰ μελίσματα ἐπὶ ἑνὸς*

Westphal, qui huc potissimum animum adverterunt ac de hac rhythmicae artis parte egregie meriti sunt, cum alia, tum hoc non recte praecipiunt, in medio vocabulo nullum esse locum silentio: quod praeceptum falsum esse compluribus argumentis ac testimoniis ostendi potest: quae singillatim persequi non est huius loci: itaque breviter perstringam. Etenim poetae vel musici cum carmina modis adaptarent, pariter utroque numeri complemento usi sunt, ita ut in eodem carmine paribus locis modo adiectionem modo silentium adhiberent, quamquam sane consentaneum est, non solum singulis metrorum generibus, sed etiam singulis locis vel hoc vel illud supplementum magis convenire. Documento sunt in primis Mesomedis carmina.*) Existimant poetam hic modo anapaestis logaoedicis, modo puris paroemiacis usum esse, ita ut pro arbitrio diversissima haec metra usurpaverit; at id omnino falsum: paroemiaci qui videntur logaoedicorum legem sequuntur, a qua lege eatenus recedunt, quod brevis syllaba, quae est paenultimo loco, reticetur.**) Quare passim vacui temporis signum (*Λ*) in illa ipsa sede versus deprehendimus, velut II 8 et 9 ed. Bellermann:

ι λ μ
Ῥοδόεσσαν ὃς ἄντυγα πωλων
ι ζ λ μ
Πτανοῖς ὑπ' ἴχνεσσι διωκεις.

item III v. 3:

ε λ κ
Ἃ κοῦφα φρυάγματα θνατων.

et ibidem v. 10:

μ λ μ
Γαυρούμενον αὐχένα κλινεις.

γίνεται τοῦ αὐτοῦ μακροῦ γράμματος, οἷον ᾠδῶν ἐπεμβαλλομένων ᾠδαῖς, ὥστε ἡ τῶν ὁμοίων σύγκρουσις μικρὸν ἔσται τι ᾠδῆς μέρος καὶ μέλισμα. Nisi forte ille *πεττείαν* intellexit, ubi idem sonus saepius canendo iteratur, quam *πεττείαν* Aristophanes in Euripide videtur reprehendere Ran. 1314, ubi quod scribit Scholiasta *ἡ ἐπέκτασις τοῦ ει ει εἱλίσσετε κατὰ μίμησιν τῆς μελοποιΐας*, grammaticorum ille, non musicorum utitur vocabulo. Denique quod Fronto dicit p. 126 ed. Berol. 'Isti autem tam oratores quam poetae consimile faciunt atque citharoedi solent unam aliquam vocalem litteram de *(Iu)none* (scr. *Inone*) vel de *Aedone* multis et variis accentibus cantare.' item *πεττείαν* videtur spectare.

*) Mesomedis enim, non Dionysii, qui nullus fuit poeta, tres illae sunt cantilenae. Frustra adversatus est I. Caesar (Grundzüge der griech. Rhythmik p. 132), qui quod dicit id quod sibi huc usque aliis omnibus visum esse, fumum vendit. Neque Bellermann, vir in primis prudens et doctus, neque alius quisquam, quod sciam, tam mira commentus est: sed dicetur de hac re alias.

**) Dixerunt de his versibus Rossbach et Westphal I p. 87 seq., ubi recte intellexerunt, anapaestis cycliis hos versus constare, sed quae ratio inter paroemiacos, qui videntur, et versus logaoedicos acatalectos intercedat, non animadverterunt.

ac rursus v. 13:

μ ι λ ι
Ζυγὸν μετὰ χεῖρα κρατουσα.

Denique II v. 21 clausulam nota auctiorem exhibet:

μμιλμ
Γλαυκὰ δὲ πάροιθε Σελανα.

At rursus alias in simillimis versibus non reperitur limmatis sigla, sed bisyllaba versus clausula tribus quatuorve siglis est instructa, ut appareat poetam hic non silentio, sed adiectione usum esse, velut II 13:

μ ρ σ
Αἴγλας πολυδερκέα παγαν.

et ibidem v. 23:

ρ μ ρ σ
Λευκῶν ὑπὸ σύρμασι μοσχων.

et 24:

σ ρ μ ρ σ
Πολυείμονα κόσμον ἑλισσων.

item III v. 9:

μ σ σ φ
Λήθουσα δὲ παρ πόδα βαινεις.

Sunt denique loci, ubi neutrum complementum comparet, ita ut clausula bisyllaba binis tantum notis instructa sit, velut II v. 7:

φ σ
Χιονοβλεφάρου πάτερ Ἀους.

et ibidem v. 14:

φ μ μ
Περὶ γαῖαν ἅπασαν ἑλισσων.

et v. 18—19:

ι ζ ζ
Κατ' Ὄλυμπον ἄνακτα χορευει.

ι ε ζ
Ἄνετον μέλος αἰὲν ἀειδων

et v. 22:

ρ μ ι ζ ζ
Χρόνον ὧριον ἀγεμονευει.

item III v. 4:

μ μ μ
Ἐπέχεις ἀδάμαντι χαλινῳ.

Verum non dubito, quin hic librariorum negligentia signum aliquod interciderit: sed haec diiudicent musicae artis peritiores.

Amplo opere ut iam commodius uti liceat, placuit trifariam dividere: Pindari carmina, quae seorsim eduntur, mox subsequentur elegiographorum et iambographorum reliquiae: tertia pars melicorum poetarum monumenta continebit.

Superest, ut publice meritas gratias agam iis, qui liberalissime et prompta voluntate me adiuverunt; nam publica munificentia, quae aliis multis adfuit, mea studia nunquam sublevavit. Et primum quidem Fridericus Boehmer, qui in hac acade-

nia sacras litteras profitetur, ea quae Florentiae anno 1852 mense Novembri, et rursus anno 1853 mense Aprili ex Mediceis Pindari libris enotavit, mihi comiter concessit; Guilelmus autem Studemund Mediolani codicis Ambrosiani, qui Pindari Olympia continet, partem meo rogatu diligentissime contulit; denique H. Nolte Parisiis humanissime mihi transmisit Phocylidei carminis varias lectiones ex codice antiquissimo Parisino enotatas, quem librum statim intellexi non diversum esse a Bekkeri codice Mutinensi, sed vel sic iterata optimi exempli collatio perutilis fuit.

Scripsi Halae d. XXVII m. Decembris
MDCCCLXIV.

Serius, quam exspectaveram, haec nova editio foras datur, typographorum Lipsiensium opera diutius plane cessante: haec mora, quamvis ingrata, tamen profuit, siquidem Guil. Studemund cum alia apparatus critici supplementa transmisit, de quibus suis locis dicetur, tum Mediolani in bibliotheca Ambrosiana Hephaestionis codicem perbonum *) reperit eiusque varias scripturas mecum communicavit, quem codicem littera A signabo.

Item Anthologia Lyrica, quae habet peculiaria quaedam, novis curis perpolita proxime prodibit: augebitur autem non tantum Babrianarum fabularum sylloge altera, sed etiam Theocriti carmine melico, quod nuper Studemund in codice Ambrosiano indagavit: quod carmen versibus XXXII Asclepiadeis constans edidi in Prooemio lect. Hal. 1865/6, sed quoniam academicae commentationes in paucorum manus perveniunt, Anthologiae inseram. Eiusdem viri amicissimi insignis industria ac fides me iuvit in Theocriti, Simmiae, Dosiadae carminibus figuratis recensendis, ut difficillimas has nugas, quae nostris hominibus videntur, non solum aliquanto emendatiores, sed etiam Simmiae Securim versu auctam edere liceat: item varias scripturas Parisinorum aliquot codicum in quibus illa carmina leguntur mecum liberaliter communicavit Froehner. Hanc Anthologiam, quae maioris operis quasi complementum quoddam est, multi homines docti videntur plane ignoravisse, nonnulli usi sunt, sed tacite, alii ad utram partem pertineant, nescias. Ita cum in Alexandri Aetoli elegia I v. 15 *ἄλα ξυνεῶνα θαλείης* scripsissem, biennio post Mauricius Haupt in prooemio lect. Berolin. (1855/6) eandem

---

*) Cod. Ambr. I 8 sup. membran. saec. XIV, forma quadr. min., qui olim I. V. Pinellii fuit, in margine detritus. Continet liber Nicomachi Arithmetica cum scholiis fol. 1—75, Longini prolegomena (*ἐκ τῶν Λογγίνου τοῦ φιλοσόφου τὰ προλεγόμενα εἰς τὸ τοῦ Ἡφαιστίωνος ἐγχειρίδιον*) sine scholiis marginalibus fol. 76—91, denique *Ἡφαιστίωνος ἐγχειρίδιον περὶ μέτρων* fol. 92—151 cum scholiis in margine, sed partim propemodum evanidis.

commendavit emendationem, unde Hercherus in Parthenii editione eam coniecturam Hauptio adscripsit. Solet enim Hauptium oblivio capere eorum, quae alii ante se recte animadverterunt, velut in eodem prooemio, ubi quinque potissimum emendationes proposuit, duae a me sunt occupatae: nam etiam quod in versu Timonis sillographi ἀμενθήριστος scribendum esse dicit, id ego iam dudum in commentatione critica I p. 3 (Marburgi 1844) suasi, atque rursus eandem coniecturam Nauck et ipse meorum immemor proposuit a. 1849 in Philologo IV 199. Nunc quoque, ut alias solitus sum, haec silentio praetermisissem, sed verendum est, ne hoc silentio abutantur malevoli homines et contumeliae addant iniuriam, me haec mala fraude aliis surripuisse dictitantes.

Vel diligentissimo homini, qui maxime cavet, ne aliena sibi vindicet, potest accidere ut in medium proferat, quae alii iam antea proposuerunt: sed honesti viri, qui inviti ac nescii aliorum inventa repetunt, ab istis, qui furto sublegere consuerunt alienas emendationes, nullo certiore indicio possunt dignosci, quam quod isti eosdem quos impudenter despoliantur graviter solent insectari: quidvis invidiose et inique reprehendunt, quae non possunt reprehendere, aut sibi vel aliis tribuunt, aut silentio praetermittunt, per omnia sive tacent sive loquuntur, iniustum et a veritate aversum animum confessi.

Scr. d. X m. Dec. MDCCCLXV.

PRAEFATIO EDITIONIS SECVNDAE.

Ἀνδρῶν δικαίων χρόνος σωτὴρ ἄριστος.

Citius, quam putaveram, mihi redeundum fuit ad studia in Lyricorum Poetarum reliquiis olim a me collocata, neque umquam plane intermissa. Quintus enim iam agitur annus, ex quo retractandae prioris editionis initium feci, ex quo quidem tempore, quidquid otii officiorum religio concessit, id fere omne ad praestantissima haec Graecae poesis monumenta perpolienda adhibui. Sed cum iam altera haec poetarum lyricorum editio, opus laboris operaeque multiplicis, ad finem sit perducta, pauca quaedam praemonebo. In priore editione cum selectas librorum manuscriptorum lectiones subiecissem, nunc integram fere scripturae varietatem e codicibus notatam addidi, nisi quod in Pindari carminibus, Olympicis maxime, non omnia deteriorum librorum vitia recensui, neque ubique, si lectio aliunde satis stabilita erat, sordes omnes Etymologi Gudiani aut Prisciani co-

dicum exhibui, neque tamen credo praetermissas esse a me lectiones, quae quidem alicuius sunt momenti; fortasse tamen vel sic non deerunt, quibus videar modum excessisse in codicum lectionibus commemorandis, sed malui in hanc potius partem peccare. Adhibui autem ubique quantum licuit editiones novissimas, quae ab hominibus doctis ad artis criticae leges emendatae sunt, ex quibus editionibus codicum notas petii, quas qui accuratius cognoscere velint, illas ipsas editiones adeant, necesse est. Hominum doctorum coniecturas quanta maxima potui diligentia notavi; etiam ex iis, quae parum probabilitatis habent aut reiiciendae videntur, permultas commemoravi: contra in locis difficilioribus, ubi omnis coniectandi labor prorsus incertus est, saepe malui silentio praetermittere, quae ipse suspicatus eram, quam vana opinionum commenta in medium proferre. *) Omnino enim in recensendis horum poetarum reliquiis hanc legem secutus sum, ut quam proxime ad librorum optimorum auctoritatem accederem, itaque haud paucis locis lectionem quamvis aperte depravatam intactam reliqui. Quare etiam in dialecto, qua quisque poeta usus est, restituenda satius duxi plerumque codicum auctoritatem sequi quam omnia ubique revocare ad illam sermonis aequalitatem, quam hoc tempore grammatici nostrates, qui dialectorum arcana soli norunt, sectari solent. Alia fortasse emendatiora etiam proponi potuissent, si nova adhibere licuisset subsidia: velut in Pindaro perpoliendo cum essem occupatus, frustra identidem operam dedi, ut codicis Vaticani 1312 vel collati vel conferendi fieret copia. Omnino autem operis laboriosi difficultates auctae sunt eo, quod cum multorum librorum usus domi esset denegatus, coactus eram aut ipse adire exterorum bibliothecas aut aliunde arcessere libros, quibus ad tempus tantum uti licuit: sed non possum non gratias agere quam maximas viris amicissimis, Bonnae, Cassellis, Gottingae, Heidelbergae, qui libris suppeditandis haec mea studia adiuverunt. Illud quoque accessit, quod priusquam licuit librum ad umbilicum usque adducere, Chattis relictis, quae mihi altera paene patria fuit, domicilium huc transferendum fuit, id quod moram haud exiguam operi attulit.

Illud praeterea praemuniendum est, cum in priore editione eos tantum poetas in ordinem recepissem, qui usque ad Alexandri Magni tempora floruerunt, me iam fines aliquanto latius protulisse: nam continentur hac altera editione reliquiae omnium

*) Illud praeterea hic moneo, me ea fragmenta quae ex coniectura tantum alicui poetae aut carmini vindicata sunt *asterisco* notavisse; quae adiecta sunt verba ex suspicione his signis ( ), quae delenda visa sunt hoc modo [ ] notavi. In orthographia quidquid novatum est, id suis locis significavi, nisi quod in extremo versu νὺ illud ephelcysticon tacite fere adieci, et quod παρ, ἀν, κατ alia scribere soleo, non ut vulgo fit πάρ, ἄν, κάτ, quod mihi quidem videtur ratione carere.

poetarum, quotquot usque ad annum 300 a. Chr. n. sive usque ad Olymp. 120 initium vixerunt. Nam inde ab hoc demum tempore, quo regna ab Alexandri Magni successoribus condita satis iam stabilita erant, et discordia, quae omnia perturbaverat, aliquamdiu composita est, novum litterarum Graecarum saeculum capit exordium, de qua re nuper alio loco pluribus disputavi.*) Poetarum Alexandrinorum reliquias non magis nunc quam olim recepi, cuius rei rationem paucis in praefatione prioris editionis significavi, et qui norunt qualis poesis graecae indoles illis fuerit saeculis, facile hanc rationem comprobabunt: nam qui me reprehenderunt, quod non simul horum poetarum carmina complexus essem, iis auctor sum, ut singillatim exponant, quaenam ex Callimacheis sint recipienda, quaeve seponenda. Sed in *Anthologia Poetarum lyricorum*, quae his ipsis diebus a me adornata prodibit **), ubi non id agebatur, ut integrae reliquiae poetarum reciperentur, sed delectus habendus erat, etiam Alexandrinorum poetarum et qui insequuntur habui rationem.

Prior editio cum publici esset iuris facta, Schneidewin in Annalibus Berolinensibus anni 1844 censuram egit, quam paulo post peculiari libello edidit (Beiträge zur Kritik der Poetae Lyrici, Göttingen 1844) comitemque isti se addidit Ahrens, qui in Diurnis Halensibus anni 1844 operam a me praestitam sub iudicium vocavit. Quod si solito philologorum more uti consuevissem, in hac altera editione commoda oblata erat occasio, per quam ab adversariis iniquissimi iudicii poenas repeterem, sed sedulo cavi, ne quid in adnotationibus in illos dicerem, neque hic decet de contumeliis amicitiae simulatione mihi illatis conqueri: equidem satius duxi iniuriarum oblivisci, quam illorum via grassari;

Τοὔνεκεν, εἰ φίλος ἀστῶν, εἴ τις ἀντάεις, τό γ' ἐν
ξυνῷ πεπονᾳμένον εὖ
μὴ λόγον βλάπτων ἁλίοιο γέροντος κρυπτέτω·
κεῖνος αἰνεῖν καὶ τὸν ἐχθρόν
παντὶ θυμῷ σύν γε δίκᾳ καλὰ ῥέξοντ' ἔννεπεν.

Scr. Friburgi Brisgaviae
die XXI. Iunii MDCCCLIII.

---

*) Cf. Annales Antiquit. 1853. n. 16. 17.

**) Anthologia Lyrica, continens Theognidem, Babrium, Anacreontea cum ceterorum poetarum reliquiis selectis ed. Theodorus Bergk, Lipsiae MDCCCLIII apud Reichenbachios.

PRAEFATIO EDITIONIS PRIMAE.

Poetarum, quicunque apud Graecos lyricam artem illustraverunt, reliquias colligendi et edendi consilium non nuper suscepi, sed iam multis annis ante agitavi, tum, postquam Schneidewinum virum amicissimum eidem operi intentum esse cognoveram, abieci; at ubi intellexi illum delectum tantum ex his carminum reliquiis parare, ibi vero rursus recepi institutum laborem, non inutile me tractare opus ratus, sed quod plurimorum desideriis satisfaceret. Nam singulatim quidem homines docti lyricos Graecorum poetas ediderunt plerosque: quemadmodum Hermannus, Boeckhius, Dissenius in emendandis et explicandis Pindari carminibus praeclaram collocaverunt operam; de Theognidis reliquiis egregie meriti sunt Bekkerus et Welckerus: alii certatim novem qui vocantur lyricos illos poetas illustraverunt commentariis, ex quibus Schneidewiniana Simonidis Cei recensio facile primum sibi vindicat locum; quin etiam minus nobiles poetae interpretes atque criticos nacti sunt. Itaque consentaneum visum est, iam una comprehendere omnium lyricorum poetarum reliquias, in quibus quidem edendis hanc rationem secutus sum, ut nihil nesciis legentibus novatum sit: in critica enim adnotatione, quam subieci, sedulo operam dedi, ut quid librorum manu scriptorum auctoritate nitatur, quidve ex hominum doctorum coniecturis profectum sit, plane possit perspici. Sed ne nimium libri moles augeretur, praecipuas tantum coniecturas easque, quae probabilitatis specie maxime commendarentur, commemoravi. Seclusi autem ab hac collectione eos poetas, qui inde ab Alexandri Magni aetate inclaruerunt, quoniam inde ab eo tempore graecae poesis ratio prorsus immutata est, ita ut iam non liceat tria illa praecipua poesis genera, sicut ante, distinguere.

Iam siquid in colligendis corrigendisque horum poetarum carminibus aut praetermisi aut peccavi, erranti condonabunt aequi istique arbitri, qui non ex iis, quae falsa aut prava sunt, sed ex iis, quae nitent, etiamsi non sint plurima, pretium operi solent statuere; qui illud teneant, hoc opus varii multiplicisque laboris esse et per multa temporis intervalla, cum aliis impeditus essem negotiis, confectum esse.

Superest ut gratias agam viris amicissimis, Augusto Meinekio Berolinensi et Christiano Schubarto Cassellano, quotidiana propemodum consuetudine olim mecum coniunctissimis, quorum ille emendationes aliquot praeclaras mecum communicavit, alter quae ex Vindobonensis bibliothecae copiis in suum usum con-

verterat, mihi ea qua insignis est liberalitate concessit, ita ut mihi liceret cum alia, tum potissimum Phocylideum quod vulgo perhibetur carmen multo auctius atque emendatius in medium proferre.

Scripsi Marburgi Chattorum
Calendis Novembribus MDCCCXLII.

PINDARI CARMINA.

INDEX CARMINVM PINDARICORVM.

OLYMPIA.

Olymp. I. Hieroni Dinomenis filio Syracusarum regi celete victori Ol. 76 scriptum et Syracusis cantatum praesente ut videtur Pindaro. Referunt vulgo ad Ol. 77, sed cum Pindarus Ol. III v. 42 aperte huius carminis exordium respexerit, illud autem carmen omnino ad Ol. 76. pertineat, apparet hoc carmen paulo ante Ol. III compositum esse; atque ita etiam Hermannus, cuius argumenta frustra impugnavit Rauchenstein Comment. Pind. II 22. Neque aliam rationem secuti sunt veteres interpretes, nam quod scholiasta dicit: *ἐπιγέγραπται ὁ ἐπινίκιος Ἱέρωνι τῷ Γέλωνος ἀδελφῷ νικήσαντι ἵππῳ κέλητι τὴν ογ΄ Ὀλυμπιάδα, ἢ ὥς ἔνιοι ἅρματι· ὁ δὲ αὐτὸς καὶ τὴν οζ΄ νικᾷ κέλητι, τὴν δὲ οη΄ τεθρίππῳ*, apparet ipsum huius victoriae tempus significari; sed numerus corruptus, scribendum *τὴν ος΄* (OF) *Ὀλυμπιάδα.* Huc etiam referenda est adnotatio ad v. 33; nam Apollodorus et Didymus carmen haud dubie ad Ol. 76 retulerunt, Aristonicus quid secutus sit, incertum.

Olymp. II. Theroni Aenesidami filio Agrigentinorum principi cursu victori Ol. 76 scriptum aliquando post carm. Ol. III. Quod scholiastae ambigere videntur, utrum haec victoria ad Ol. 76 an 77 pertineat, librariorum potius quam grammaticorum errori tribuendum existimo.

Olymp. III. eidem ob eandem victoriam missum, sed ante carm. Ol. II.

Olymp. IV. Psaumidi Acronis filio Camarinaeo rheda mulari victori Ol. 82 scriptum et Camarinae, non Olympiae, ut Boeckhio visum est, cantatum.

Olymp. V. Eidem ob eandem victoriam missum, sed carmen haud dubie Pindaro omnino abiudicandum est.

OLYMP. VI. Agesiae Sostrati filio Syracusano rheda mulari victori Ol. 77, ut videtur, scriptum: nam ad quam Olympiadem victoria pertineat, non est memoriae proditum; sed cum Hierone regnante scriptum sit carmen, ad Ol. 76 aut 77 aut 78 referendum esse apparet; atque Olympiadi 76 propterea non poterit adscribi, quoniam eo tempore Pindarus Syracusis versatus est, hoc autem carmen Thebis misit. Itaque ad Ol. 77 retuli, Boeckh Ol. 78 adscripsit.

OLYMP. VII. Diagorae Damageti filio Rhodio pugilatu victori Ol. 79 scriptum.

OLYMP. VIII. Alcimedonti Iphionis filio Aeginetae lucta inter pueros victori Ol. 80 scriptum ante belli Aeginetici exordium, et Aeginae, non Olympiae cantatum.

OLYMP. IX. Epharmosto Opuntio lucta victori Ol. 87, ut videtur, sed non continuo post victoriam scriptum, nam simul Pythiae victoriae ratio habetur, quam eadem Olympiade igitur post Olympiam victoriam reportavit. Schol. ad v. 17 dicunt vicisse Olympiade ογ', Pythiade λ' (sive ut est in cod. Vrat. λγ'), sed probabiliter Hermann *OH* pro *OΓ* correxit. Boeckh ad Ol. 81 hoc carmen retulit.

OLYMP. X. (sec. Boeckhium XI.) Agesidamo Archestrati filio ex Locris Epizephyriis pugilatu inter pueros victori Ol. 74. scriptum; quod schol. Vrat. Ol. 76 exhibet, manifestus error est, illo enim tempore poeta in Sicilia aliis carminibus operam dabat compluribus.

OLYMP. XI. (sec. Boeckhium X.) eidem ob eandem victoriam haud ita multo ante ut videtur missum.

OLYMP. XII. Ergoteli Philanoris filio Himeraeo dolicho victori Ol. 77, sed non ante 77, 3 missum: Ergoteles enim eadem Olympiade etiam Pythia vicit, sicuti iam antea Delphis victor renuntiatus fuit; binas has victorias cum poeta commemorare videatur v. 18, carmen Ol. 77, 3 scriptum esse consentaneum est.

OLYMP. XIII. Xenophonti Thessali filio Corinthio stadio simul et quinquertio victori Ol. 79 scriptum.

OLYMP. XIV. Asopicho Cleodami filio Orchomenio stadio inter pueros victori Ol. 77. Libri partim οζ' partim οϛ' exhibent, sed quoniam Ol. 76 in Sicilia fuit Pindarus, illud praetuli.

PYTHIA.

Pyth. I. Hieroni Dinomenis filio Aetnaeo Syracusanorum principi curru victori Pythiade 29, Ol. 77, 3, secundum Boeckhium Ol. 76, 3: verum Boeckhii rationibus cum alia adversantur, tum quae poeta dicit v. 50 seq., quae non spectant bellum adversus Etruscos Ol. 76, 3 gestum, ut interpretes putant, sed referenda sunt ad bellum contra Thrasydaeum et Agrigentinos Ol. 77, 1.

Pyth. II. Eidem Hieroni Syracusano curru victori, sed carmen a Pythiis alienum, nec tamen constat ubi victoria parta sit: Boeckh Hieronem Thebis in Heracleis sive Iolaiis victoriam reportavisse coniecit Ol. 75, 4; sed manifestum est, Pindarum hoc carmen tum demum scripsisse, cum Hierone familiariter usus eius ingenium et mores penitus introspexisset: compositum igitur epinicium, postquam ex Siciliensi peregrinatione (Ol. 76, 1) Thebas reversus erat.

Pyth. III. Eidem Hieroni Syracusano, sed consolatorium magis est carmen, quam epinicium, quamquam poeta respicit Pythias victorias equestres, quae Hieroni contigerunt Pyth. 26 sive Ol. 74, 3 (sec. Boeckhium 73, 3) et Pyth. 27. sive Ol. 75, 3 (sec. Boeckhium 74, 3). Carmen ipsum Boeckh Ol. 76, 3 compositum esse statuit.

Pyth. IV. Arcesilao IV. Batti filio Cyrenarum regi curru victori Pyth. 31 sive Ol. 79, 3 (sec. Boeckhium Ol. 78, 3).

Pyth. V. Eidem Arcesilao eandem victoriam congratulatur.

Pyth. VI. Thrasybulo Xenocratis filio Agrigentino Xenocratis curulem victoriam Pyth. 24 sive Ol. 72, 3 (sec. Boeckhium Ol. 71, 3) reportatam congratulatur: carmen magis encomii quam epinicii speciem refert.

Pyth. VII. Megacli Atheniensi curru victori Pyth. 25 sive Ol. 73, 3 (sec. Boeckhium Ol. 72, 3), quamquam tempus non satis certum.

Pyth. VIII. Aristomeni Xenarcis filio Aeginetae lucta victori tempore incerto; nam quod Schol. dicit victoriam reportatam esse Pythiade 35 (λε', cod. G λη') h. e. Ol. 83, 3, manifestus librariorum error est: frustra enim L. Schmidt (de carm. Pind. p. 398) hoc tuetur sec. Boeckhii rationes ad Ol. 82, 3 revocans, sed non magis probari potest, quod Boeckh corrigens λγ' (O. Müller λβ') ad Ol. 80, 3 referre voluit, id quod Krüger recte vidit; idem Krüger (Hist. philol. Stud. I p. 191) carmen Ol. 77, 3 vel Ol. 78, 3 scriptum esse suspicatur, argumentis ut ipse significat non satis firmis usus.

Hermann corrigens $\varkappa\eta'$ ad Olymp. 75, 3 (vel rectius Ol. 76, 3) retulit. Illud certum, carmen scriptum bellis Persicis compositis ante Aeginetarum bellum cum Atheniensibus, fort. Ol. 79, 3.

Pyth. IX. Telesicrati Carneadae filio Cyrenensi armato cursu victori Pyth. 28 sive Ol. 76, 3 (sec. Boeckhium Ol. 75, 3).

Pyth. X. Hippocleae Phriciae filio Pelinnaeo diaulo victori Pyth. 22 sive Ol. 70, 3 (sec. Boeckhium Ol. 69, 3).

Pyth. XI. Thrasydaeo Thebano stadio victori: secundum scholiastas bis vicit, primum puer stadio Pyth. 28 sive Ol. 76, 3 (sec. Boeckhium Ol. 75, 3), postea vir diaulo Pyth. 33 sive Ol. 81, 3 (sec. Boeckhium Ol. 80, 3), atque dissident veteres interpretes, utram victoriam poeta celebraverit; Boeckh ad priorem, Mommsen (de vita Pind. p. 62) ad posteriorem victoriam refert, denique Rauchenstein (in Philologo I p. 193) hoc carmen Ol. 79, 3 adscripsit. Cum nulli dum interpretum contigerit difficultates huius carminis expedire, optio satis est incerta, ac fortasse hic quoque in numeris error aliquis delitescit.

Pyth. XII. Midae Agrigentino tibiis victori. Cum bis vicerit, Pyth. 24 sive Ol. 72, 3 (sec. Boeckhium Ol. 71, 3) et Pyth. 25 sive Ol. 73, 3 (sec. Boeckhium Ol. 72, 3), anceps est iudicium, nec tamen improbabile priorem victoriam celebrari.

NEMEA.

Nem. I. Chromio Agesidami filio Aetnaeo curru victori, fortasse Ol. 76, 4, ut Boeckh quoque censuit; neque vero Pindarus ipse sollennitati interfuit, sed secundum nostras rationes Thebis carmen Syracusas misit. Fallitur omnino L. Schmidt (p. 457), qui Ol. 75, 1 vel 75, 4 adscripsit, nam eo tempore neque Aetnaeus appellari poterat Chromius, neque Pindaro licuit hunc in modum laudare Chromium, cuius consuetudine tunc nondum usus erat. Leutsch (Philol. XIV, 57) hoc carmen Ol. 77, 1 vel 2 scriptum esse suspicatur post Nem. IX.

Nem. II. Timodemo Timonoi filio Atheniensi pancratio victori tempore incerto: L. Schmidt (p. 516) ad supremam poetae aetatem revocat.

Nem. III. Aristoclidae Aristophanis filio Aeginetae pancratio victori, longiore post victoriam intervallo, sed ante Ol. 80, 1, L. Schmidt (p. 464) Ol. 76, 2 adscripsit.

Nem. IV. Timasarcho Timocriti filio Aeginetae lucta victori fortasse Ol. 76, 4. Dissen et Mommsen circa Ol. 79, 4 carmen conditum esse suspicantur, Schmidt (p. 446) adolescenti Pindaro vindicat.

Nem. V. Pytheae Lamponis filio Aeginetae pancratio victori ante Isthm. VI (V) scriptum, quod carmen Pindarus ante Ol. 75, 1 condidit. Nemeaeum carmen L. Schmidt (p. 117) ad Ol. 73, 1 vel 4 refert, Mommsen (p. 47) ad Ol. 74, 2.

Nem. VI. Alcimidae Theonis filio Aeginetae lucta victori incerto tempore, sed ante Ol. 80.

Nem. VII. Sogeni Thearionis filio Aeginetae quinquertio victori, ut scholiasta dicit Nemeade 14, quod manifesto falsum; probabiliter Hermann ad Nemeadem 54 revocavit, νδ′ corrigens pro eo, quod vulgo legitur ιγ′. Quod si Nemeaeum certamen Ol. 51, 4 institutum est, hoc carmen revocandum fuerit ad Ol. 78, 1 vel 2.

Nem. VIII. Dinidi Megae filio Aeginetae stadio bis victori incerto tempore: Dissen ad Ol. 80, 3 vel 4 refert, quod omnino est improbandum; L. Schmidt (p. 430 seqq.) a poeta adolescente carmen hoc conscriptum esse censet.

Nem. IX. Chromio Agesidami filio Aetnaeo curru victori Sicyone in Pythiis secundum Boeckhium Ol. 77, 1 scriptum, quod etiam Leutsch (Philol. XIV, 57) tuetur; L. Schmidt (p. 210) adscripsit Ol. 76, 2.

Nem. X. Theaeo Uliae filio Argivo Argis in Hecatombaeis lucta bis victori tempore incerto. Dissen intra Ol. 78, 1 et Ol. 80, 3 epinicium hoc scriptum esse coniecit, argumentis satis infirmis usus.

Nem. XI. Non est epinicium, Aristagorae Arcesilai filio Tenedio, cum prytanis esset creatus, ad munus hoc auspicandum scriptum tempore incerto.

ISTHMIA.

Isthm. I. Herodoto Asopodori filio Thebano curru victori. Dissenio videtur paulo ante proelium ad Tanagram (Ol. 80, 3 vel 4) scriptum, adversante L. Schmidtio, qui multo prius conditum esse carmen censet.

Isthm. II. ad Thrasybulum Xenocratis filium Agrigentinum missum, ut interpretes existimant, ad memoriam Isthmiae victoriae curulis instaurandam, qua pater Xenocrates ante Ol. 76, 1 potitus est, sed scriptum post Ol. 76, 1, quo anno Thero Xenocratis frater

obiit. Carmen magis encomii speciem refert, quo poeta post Xenocratis mortem illius victorias et virtutes celebravit.

Isthm. III. Melisso Thebano equestrem victoriam Nemeae adepto, itaque hoc carmen in Νεμεονικῶν numerum referendum erat: carmen ipsum compositum post Isthm. IV.

Isthm. IV. (III.) eidem Melisso Thebano pancratio victori. Boeckh et Dissen, qui hoc carmen cum priore in unum coniungunt, ad Ol. 75 vel 76 referunt, quod satis est incertum. L. Schmidt ab adolescente poeta compositum esse censet.

Isthm. V. (IV.) Phylacidae Lamponis filio Aeginetae pancratio iterum victori scriptum; debebat igitur hoc carmen post proximum collocari, quod ad priorem victoriam spectat. Hoc carmen videtur Ol. 75, 1 scriptum, quemadmodum etiam Mommsen p. 53 et L. Schmidt p. 142 censent: Boeckh et Dissen ad Ol. 75, 3 referunt. Non recte Rauchenstein p. 87 in carminum Nemeaeorum numerum referre voluit.

Isthm. VI. (V.) eidem Phylacidae Lamponis filio Aeginetae pancratio victori: carmen ante Isthm. V (IV) compositum, ut L. Schmidtio videtur, Ol. 74, 3, contra Mommsen p. 48 ad Ol. 72, 1 refert.

Isthm. VII. (VI.) Strepsiadae Thebano pancratio victori; probabiliter Ol. 81, 1 adscribunt.

Isthm. VIII. (VII.) Cleandro Telesarchi filio Aeginetae pancratio victori haud dubie Ol. 75, 3, cum paulo ante item pancratio Nemeae victoriam reportasset. Boeckh et Dissen Isthmiam victoriam Ol. 75, 1 (quo anno secundum nostras rationes Phylacidas pancratio iterum vicit), Nemeaeam Ol. 75, 2 adscribunt, et statim post Nemeaeam victoriam carmen conditum censent. L. Schmidt (p. 157) carmen ad Nemeaeam victoriam refert, qua Ol. 75, 1 potitus sit, ipsum autem carmen anno proximo Ol. 75, 2 adscribit. Hartung ad Ol. 81, 1 descendit.

INDEX TEMPORUM.

Olympiadum initium anno a. Chr. n. 776 (cf. Fischer Graec. annal. p. 59 seq.). Ludi Olympici continuati per dies quinque: de ipso tempore certaminum vid. Krause Olymp. p. 61 seqq.

Pythiades quando exordium ceperint, non satis constat: nam iam veteres inter se dissentiunt: auctor annalium Pariorum dicit ar-

chonte Athenis Simone Ol. 47, 3 (589 a. Chr. n.) vel Ol. 47, 2 (590 a. Chr. n.) ἀγῶνα χρηματίτην instauratum esse, postea archonte Damasia (Δαμασίου τοῦ δευτέρου) Ol. 49, 3 στεφανίτην ἀγῶνα institutum esse: ab utro certamine Pythiades computandae sint, non addit. Contra Pausanias (X 7, 3) dicit Ol. 48, 3 primum ἀγῶνα χρηματίτην, deinde quadriennio post στεφανίτην actum esse, et ab Ol. 48, 3 iam Pythiadas computat. Scholiastae denique Pindari quae de originibus solennitatis memoriae prodiderunt, fere consentiunt cum annalibus Pariis, nam χρηματίτην ἀγῶνα tradunt archonte Simonide vel Simone, sex (vel etiam pluribus) annis post institutum esse στεφανίτην archonte Damasia:*) singulas autem Pythiadas quando cum Olympiadibus componunt, ordiuntur ab Ol. 49, 3, qui annus haud dubie est Damasiae archontis, quo anno primum στεφανίτης ἀγὼν actus est. Iam Boeckh uni Pausaniae fidem habendam esse censet, neque tamen numeros corrigendos esse in scholiis Pindaricis, sed errasse veteres interpretes in comparandis Olympiadibus et Pythiadibus; itaque Boeckh singula Pythia carmina Pindari quadriennio prius scripta esse statuit, quam veteres grammatici testificantur. At ipsa quidem carmina scholiastarum rationes potius confirmant, neque reprehendendi, qui Pythiadum computationem a ludo coronario ordiebantur, quemadmodum veteres Pindari interpretes, cum Pausanias initium fecerit a certamine aerario, quod illis praeter ordinem celebratum esse visum est: et Pindari quidem interpretes videntur Aristotelis auctoritatem sequi, unde etiam is, qui annales Parius composuit, pendet: Pausanias autem alium quem auctorem recentiorem secutus est, siquidem alia praeterea memorat, quae in Aristotelis libro nondum poterant prodi. Omnes autem consentiunt coronarium ludum primum institutum esse Ol. 49, 3: recte an secus rationes subduxerint in medio relinquo, quando arcta necessitate cum hac re coniuncta est quaestio de solis defectu, quem Thales praedixit: nam Demetrius quidem Phalereus huic eidem Damasiae anno septem sapientes adscripsit, non alio opinor usus argumento, quam quod illo anno solis istum defectum accidisse censebat, Eudemi Rhodii ut videtur rationes secutus: sed alii aliter ea de re sentiebant, nec minus discrepant nostrorum hominum rationes: estque arduum opus Graecorum annales emendare. — Agebantur autem Pythia tertio quoque Olympiadis anno aestate vergente: cf. C. Fr. Hermann Ant. sacr. §. 49, 12.**)

*) Damasias archon non est diversus a Damasia, quem Parii annales secundum appellant: nam prior haud dubie ad tempora antiquiora referendus est.

**) Mense Bucatio Pythia celebrata esse constat, sed qui mensium

Nemeadum initium ut videtur Ol. 51, 4 (cf. Fischer Annal. Graec. p. 127 et Duncker Hist. Antiq. IV 429.*) Et aestivae quidem quarto quoque anno Olympiadis ineunte celebrabantur, hibernae, quae hieme vergente agebantur, utrum primo an secundo Olympiadis anno adscribendae sint ambigunt homines docti (cf. C. Fr. Herm. Ant. sacr. §. 49, 17. 18. Droysen in Mus. Rh. IV p. 430, quibus addit L. Schmidt Hinrichsium in Mützellii Diario IX 214, quod non licuit evolvere). Ceterum hibernae Nemeades minus illustres ac magis ἐπιχωρίου ἀγῶνος vicem obtinuerunt, itaque pleraque Pindari carmina ad Nemeades maiores hoc est aestivas videntur referenda esse.

Isthmiades Cypselidarum imperio abrogato (Ol. 49, 3) primum instauratae Ol. 49, 4 vel 50, 1:**) nam cum media aestate agerentur, haec trieterica certamina in confinio quarti et primi, ac rursus in confinio secundi et tertii Olympici anni celebrabantur. (cf. C. Fr. Herm. Ant. sacr. §. 49, 14. 15).

Olymp. 65, 3. Pindarus Thebis natus ipso Pythiorum tempore (sec. Boeckhium Ol. 64, 3).

Olymp. 70, 3. Pindarus viginti annos natus scripsit carm. Pyth. X.

Olymp. 72, 3. Pugna ad Marathonem commissa. Pindarus scripsit carm. Pyth. VI et fortasse Pyth. XII.

Olymp. 73, 3. Pindarus carm. Pyth. VII scripsit.

Olymp. 74, 1. Pindarus carm. Ol. X et XI condidit.

Olymp. 75, 1. Proelium ad Salamina commissum. Pindarus scripsit Isthm. V.

Olymp. 75, 2. Pugnatum ad Plataeas.

Olymp. 75, 3. Pindarus scripsit Isthm. VIII. — Hiero regnum Syracusarum auspicatur.

---

apud Delphos fuerit ordo, incertum erat: nunc tituli recens reperti docuerunt Bucatium secundum mensem anni Delphici fuisse, ut cum Atticorum Metagitnione sit componendus: id quod Boehneke (Forschungen I. 46 seq.) iam dudum suspicatus erat; cf. Kirchhoff Monatsber. d. Berl. Ac. 1864 p. 129 seqq.

*) C. Fr. Hermann Antiq. Gr. publ. §. 65, 4 ludos Nemeaeos post Cleosthenis Sicyoniorum principis mortem instauratos esse suspicatur: quae suspicio si satis firma esset, ludorum initia ad Ol. 53, 4 forent referenda: nam ista Olympiade videtur Cleosthenes obiisse, cf. Duncker Hist. Ant. IV p. 36.

**) Quamquam haec quoque incerta: Duncker Hist. Ant. IV 27 Isthmia a Periandro novissimo regni tempore instaurata esse censet.

Olymp. 76, 1. Pindarus ab Hierone invitatus in Siciliam se confert ibique carm. Ol. I. III. II. componit. — Hiero Aetnam urbem condidit. *) — Aetna mons arsit. **)

Olymp. 76, 2. Pindarus videtur dithyrambum Athenis docuisse et propter Athenarum laudes a Thebanis multatus esse.

Olymp. 76, 3. Pindarus scripsit carm. Pyth. IX et fortasse III.

Olymp. 76, 4. Carmina Nem. I et IV videntur composita esse.

Olymp. 77, 1. Pindarus scripsit carm. Ol. XIV et fortasse VI.

Olymp. 77, 3. Carmen Ol. XIII et Pyth. I huic anno adscribenda.

Olymp. 78, 1. (78, 2) Carm. Nem. VII compositum.

Olymp. 78, 3. Huic anno carm. Ol. IX adscribendum videtur.

Olymp. 79, 1. Pindarus composuit carm. Ol. VII et VIII.

Olymp. 79, 3. Pindarus scripsit carm. Pyth. IV et V, fortasse etiam Pyth. VIII.

Olymp. 80, 1. Carm. Ol. VIII conditum.

Olymp. 80, 3. Aegina insula obsideri coepta. — Pugnatum apud Tanagram et ad Oenophyta (cf. Krüger hist. phil. Stud. I p. 172 seq.). — Aegina insula per novem menses obsidione cincta ab Atheniensibus subacta. (cf. Krüger ib. p. 176. ***)

Olymp. 81, 1. Pindarus scripsit carm. Isthm. VII. †)

Olymp. 82, 1. Pindarus scripsit carm. Ol. IV (et V). — Eodem hoc anno poeta sexaginta sex annos natus decessit. ††)

---

*) Krüger (Hist. philol. Stud. I p. 44) contendit Diodorum XI 49 errasse, archontibus Phaedone et Apsephione confusis, atque Aetnam urbem Ol. 77, 3 conditam esse censet, quod omnino improbandum est: potius apud Diodor. XIII 62 est in numeris erratum et pro LVIII restituendum LXVIII.

**) Thucydidis potius sequor auctoritatem (III 116), quam annalium Pariorum fidem: neque vero apud Thucydidem numerus corrigendus, id quod placuit Krügero.

***) Non est dissimulandum Graecorum res hoc tempore gestas vix satis certo ad annalium fidem revocari posse.

†) Quod nullum praeterea extat Pindari carmen, quod probabili ratione ad hanc Olympiadem referri possit, videtur repetendum ex rerum Thebanarum miseriis perpetuis; nam post cladem apud Oenophyta acceptam respublica Thebanorum gravissimis dissidiis est agitata, cf. Aristotel. de republ. V 2, 6.

††) Secundum alios octogenarius obiit, h. e. Ol. 85, 3. Boeckh poetae mortem Ol. 84, 3 adscripsit. Mommsen (p. 29) Ol. 86, 4 mortuum esse statuit.

Editiones antiquae, quarum lectiones adhibitae sunt, *Aldina* a. 1513 (A) et *Romana* a. 1515 (R) sunt. Codices autem collati sunt hi, de quibus Boeckhius in praef. dixit, *Palatinus* A et B (signavi Pa Pb) uterque Olympia continens, uterque interpolatus; *Palatinus* C (Pc) Olympia et Pythia continens, integritate insignis, iterumque collatus est a Kaysero (Lect. Pindar. Heidelberg 1840); *Bodleianus* α et β (Bα, Bβ) uterque Olympia continens, uterque interpolatus; *Bodleianus* γ (Bγ) continens Olympia, Pythia, Nem. I—III, in Olympiis interpolatus, in ceteris praestantior; *Bodleianus* C (Bc) in Olympiis interpolatus, in Pythiis melior; *Bodleianus* quintus (Bd) Olympia interpolata continens; *Gottingensis*, continens Ol. Pyth. Nem. I—III integritate praestans (G); *Cizensis* (C) cum ed. Ald. fere consentiens; *Lipsiensis* (Lip.) Ol. cont. interp.; *Cygneus* (Cy) Ol. X—XIV cont. interp.; *Guelpherbytanus* (Gu) continens Olympia, ubi fere cum Romana ed. consentit, et Pythia, ubi cum eadem et cod. Gott. congruit; *Havniensis* (H) Ol. continens ut videtur interpol.; *Moscoviensis* A et B (Ma, Mb) uterque Olympia continens interp.; *Vratislaviensis* A et B (W1, W2) Olympia continentes interpolata; diligenter hos duos cod. contulit C. E. Chr. Schneider (Apparatus Pindar. Suppl. Vratisl. 1844); *Leidensis* A Ol. interp. continens (La); *Leidensis* B (Lb) continens Ol. interpolata et Pythia usque ad VI. v. 4, ubi praestantior; *Parisinus* A continens Ol. Pyth. et Nemeorum partem, praestantissimus (P1); *Parisinus* B (P2), continens Pythia, partem Nem. Isthm., interpolatus quidem a metricis, ceteroquin non malus; *Parisinus* C (P3) continet omnia carmina, in Isthmiis fere cum Aldo consentiens; *Augustanus* A (Aa) continet Ol. interp.; *Augustanus* B item Ol. sed integriora exhibet (Ab); *Augustanus* C (Ac) continet Nemea et Isth. I 1—40, virtute praestans; *Augustanus* D continens Pyth. I—III, Nem. I ex parte (Ad); *Augustanus* E (Ae) continens Nem. I 1—58. *Venetus* A (Va) continens Ol. et Pyth. I—III est e deterioribus; *Venetus* B (Vb) continens Ol. et Pyth. est melior; *Venetus* C (Vc) Ol. interp. exhibens; *Venetus* D (Vd) Pythia et part. Nem. continet, estque e melioribus; *Venetus* E Ol. interpol. continet (Ve); *Venetus* F Ol. et Pythia, est praestantior (Vf); *Venetus* G (Vg) Ol. et Pyth. I—IV interp. exhibet; *Mediceus* A (M1) interpolatus omnia carmina continet: cum olim tantum ad Nemea et Isthmia collatus esset, nunc etiam varietate scripturae ad Olympia et Pyth. I. II uti licuit; *Mediceus* B (M2) integritate praestans, item omnia carmina comprehendit, olim ad Nemea et Isthmia, nunc etiam ad Olympia et Pyth. I. II collatus; *Mediceus* C plut. 32, 33 (M3) Olympia et Pythia continet, collatus ad Pyth. I. II; *Mediceus* D plut. 32, 44 continens Olympia et Pyth. I. II, ad haec duo epinicia collatus (M4); *Vaticanus* A n. 925 (Va1) Olympia continens; *Vaticanus* B n. 1312 (Va2) omnia carmina complexus, virtute praestantissimus, de quo codice dixit T. Mommsen in Annalibus Antiq. 1847 n. 114, qui passim lectiones suppeditavit, pauca quaedam Schneidewin et Friederichs protulerunt. *Ambrosianus* (Ambr.) Olympia continens, integritate insignis, collatus ad carm. Ol. VI. VII. VIII; alias lectiones Mommsen passim attulit. De aliis Pindari codicibus v. quae disputavit Resler in Philologo T. IV p. 510 seq.

Ex iis, qui in Pindaro et emendando et explicando versati sunt, hic imprimis commemorandi *A. Hecker* in Philologi T. V p. 438 seq. *Heimsoeth* in Museo Rhen. V p. 1 seqq. *G. Hermann*, qui praeter eas commentationes, quae in Opusculis leguntur, scripsit de Pindari carm. Nem. VI. Lips. 1844, de Pindari ad solem deficientem versibus 1845, et emendationes quinque carminum Olymp. 1847. *Kayser* in Annalibus Vindobon. T. CV p. 97 seqq. et in Annal. Ienens. 1846. Nr. 287. *Tycho Mommsen* in Mus. Rhen. IV. p. 539 seqq. *Rud. Rauchenstein* Commentationes Pindaricae P. 1 et 2. Aroviae 1844—5. De aliis vid. *Schneidewin* in Philologo T. II p. 705 seqq.

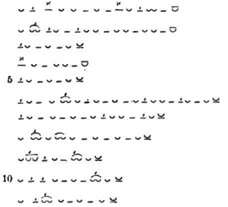
Ad hos accesserunt annis novissimis praeter *Hartungum*, qui omnia Pindari carmina una cum perditorum poematum reliquiis quatuor voluminibus Lipsiae 1855—6 edidit, *C. Friedrichs*, qui cum iam ante de compluribus Pindari locis in Philologo Gottingensi passim disputavisset, haec retractavit et auxit in peculiari libello (qui inscriptus est: Pindarische Studien. Berol. 1863); *Tycho Mommsen*, qui Scholiis Germani in Olympia una cum epistolarum criticarum triade editis (Kiloniae 1861), deinde in epistola critica ad Friedrichsium (Oldenb. 1863) et in quaestionibus, quas de Pindari dialecto inchoavit (in Jahnii Annal. Vol. LXXXIII p. 40 seq.), permulta subsidia ad Pindaricorum carminum emendationem suppeditavit; *Leop. Schmidt*, qui librum satis amplum de Pindari vita et scriptis (Bonnae 1862) edidit. Nec defuerunt alii, qui in diariis philologicis Pindari carminibus criticam operam navarent, velut *L. Ahrens* (Philol. XVI p. 52 seq.), *Goram*, qui in commentatione de Pindari translationibus et imaginibus (in Philologo XIV) passim locos difficiles coniecturis tentavit; *Ernestus de Leutsch*, qui et in Philologo et in commentationibus academicis identidem de Pindaro disputavit; denique *R. Rauchenstein* non destitit haec poemata passim vel illustrare vel divinando in integrum restituere (vide inprimis Jahnii Annal. LXXVII p. 240 sq. p. 385 sqq. et Philol. XIII).

ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΑΙ Α.

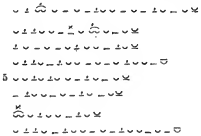
ΙΕΡΩΝΙ ΣΥΡΑΚΟΣΙῼ

ΚΕΛΗΤΙ.

S t r o p h a e.

E p o d i.

Epodi v. 6 et 7 distinxi, quemadmodum etiam Mommsenus; coniunxit Boeckhius: numeros autem versuum non mutavi.

Στρ. α'.

Ἄριστον μὲν ὕδωρ, ὁ δὲ χρυσὸς αἰθόμενον πῦρ
ἅτε διαπρέπει νυκτὶ μεγάνορος ἔξοχα πλούτου·
εἰ δ' ἄεθλα γαρύεν
ἔλδεαι, φίλον ἦτορ,
μηκέτ' ἀελίου σκόπει
ἄλλο θαλπνότερον ἐν ἀμέρᾳ φαεννὸν ἄστρον ἐρήμας δι' αἰθέρος,
μηδ' Ὀλυμπίας ἀγῶνα φέρτερον αὐδάσομεν·
ὅθεν ὁ πολύφατος ὕμνος ἀμφιβάλλεται
σοφῶν μητίεσσι, κελαδεῖν
Κρόνου παῖδ' ἐς ἀφνεὰν ἱκομένοις
μάκαιραν Ἱέρωνος ἑστίαν,

Ἀντ. α'.

θεμιστεῖον ὃς ἀμφέπει σκᾶπτον ἐν πολυμάλῳ
Σικελίᾳ, δρέπων μὲν κορυφὰς ἀρετᾶν ἄπο πασᾶν,
ἀγλαΐζεται δὲ καὶ
μουσικᾶς ἐν ἀώτῳ,
οἷα παίζομεν φίλαν
ἄνδρες ἀμφὶ θαμὰ τράπεζαν. ἀλλὰ Δωρίαν ἀπὸ φόρμιγγα πασσάλου
λάμβαν', εἴ τί τοι Πίσας τε καὶ Φερενίκου χάρις
νόον ὑπὸ γλυκυτάταις ἔθηκε φροντίσιν,

V. 3. *γαρύεν*, Hartung contra librorum auctoritatem *γαρύειν*. — V. 5. *μηκέτ' ἀελίου* APcVabdfW1V1, *μηκέθ' ἁλίου* vulgo. — V. 6. *φαεννὸν* Vf, *φαενὸν* W1, vulgo *φαεινὸν*. — V. 10. *ἱκομένοις* GPabBαMb AabHVa, *ἱκομένους* ARW1MaGuPc (suprascr.) Va1 Vabeg G in m. M2, *ἱκόμενοι* P1 cetori; omnes has lect. exhibent schol. recentiores, sed schol. vet. tantum *ἱκομένους* agnoscunt, hoc autem nonnulli critici loco nominativi dictum esse opinabantur, iungentes *αὐδάσομεν, ὅθεν .... κελαδεῖν Κρόνου παῖδ', ἐς ἀφνεὰν ἱκομένους*, videtur igitur *ἱκόμενοι* tantum emendatio esse: ex melioribus libris, quos Mommsen contulit, plurimi *ἱκομένους* testantur, tamen servavi *ἱκομένοις*, nam fort. Pindarus hic aeolica accusativi forma usus est, vid. ad Ol. V 6. — V. 12. *πολυμάλῳ*, Ahrens *πολυμήλῳ*. — V. 15. *μουσικᾶς* etiam Athen. I 3 B. Pindarus si *ΜΟΣΙΚΑΣ* scripsit, lectio ambigua: poterat *μουσικᾶς* adhibere, quandoquidem *μοῦσα* Syracusanorum fuit, vid. Cram. An. Ox. I 278. Boeoti quam formam usurpaverint, ignoramus, nam quod apud illum grammaticum legitur *τὸ Βοιωτικὸν μουσάων*, ad clausulam tantum spectat: quod ibidem Rheginis tribuitur *μοῦσα* et deinde *μοισᾶν*, non est *μόνσα* et *μονσᾶν* cum Ahrensio Dor. p. 106 scribendum, neque ad Argivos transferendum, sed videntur Rhegini *Μῶσα* dixisse, antiquitatis ceteris tenaciores, nam descendit Musarum nomen a Lydorum voce *μωῦς* (Hesych. *μωῦς, ἡ γῆ, Λυδοί*, ubi *πηγὴ* scribendum) sive *μῶϋ* (Hes. *μῶϋ· τὸ ὕδωρ.*) — V. 17. *θαμά*, ambigas utrum sit *θαμάκις*, *saepe*, an *ὁμοῦ*, *simul*, tunc enim potius *θάμα* scribendum, vid. ad Ol. VII 12.

ὅτε παρ' Ἀλφεῷ σύτο δέμας
ἀκέντητον ἐν δρόμοισι παρέχων,
κράτει δὲ προσέμιξε δεσπόταν,

Ἐπ. α'.

Συρακόσιον ἱπποχάρμαν βασιλῆα· λάμπει δέ οἱ κλέος
ἐν εὐάνορι Λυδοῦ Πέλοπος ἀποικίᾳ·
τοῦ μεγασθενὴς ἐράσσατο Γαιάοχος
Ποσειδᾶν, ἐπεί νιν καθαροῦ λέβητος ἔξελε Κλωθώ,
ἐλέφαντι φαίδιμον ὦμον κεκαδμένον.
ἦ θαυματὰ πολλὰ καί πού τι καὶ βροτῶν
φάτις ὑπὲρ τὸν ἀλαθῆ λόγον
δεδαιδαλμένοι ψεύδεσι ποικίλοις ἐξαπατῶντι μῦθοι.

V. 22. Hermann interpunctionem post *δεσπόταν* sustulit, non recte. — V. 23. schol. memorat lect. *Συρακουσίων ἱπποχαρμᾶν*, et M2 Pc *συρακοσίων ἱππιοχάρμᾶν*, W1 *Συρακουσίων ἱππιοχάρμαν*, unde olim *Συρακόσιον ἱπποχαρμᾶν* scripsi, Kayser ipsam illam lec. tuetur, ceteris epodis mutatis. — V. 24. *ἐν* W1Vb, om. PcP1M2Va1 schol., vulgo *παρ'*. Gramm. Harlej. post Hephaest. p. 330 (ed. 2 Gaisf.) *ἀν'*. — ib. schol. *εὐάνορος* (et sic M2P1 supra) et *ἐποικίᾳ*, hoc requirit Hecker. — V. 28. *θαυματὰ* G in m. W1 corr. schol. et agnoscit Eustath. Il. 400. 30. Od. 1796. 2. Io. Diac. ad Hes. Scut. 154. *θαύματα* P1 G in m. Ve, *θαῦμα τὰ* M12 ceteri. — *φάτις* APcP1W1M2Vab Gramm. Harlei. 333 schol., qui addit *ἔνιοι δὲ φάτιν ἀντὶ τοῦ φρένας τῶν ἀνθρώπων ἀπατῶσιν οἱ ψευδεῖς λόγοι*, unde *φρένας* GVa2 ceteri interpolati. Igitur sola lectio *φάτις* fidem babet, quae lectio cum non iniuria displiceret veteribus criticis, *φάτιν* substituerunt, quod cum more suo libere interpretati essent *τὰς φρένας*, hoc usi sunt Byzantini, ut *φρένας* audacter substituerent; hoc invento rursus nixus Hartung *βροτῶν φρασὶν* correxit. Friederichs *φάτιν* probat, Mommsen *φάτις*, non ut vulgo nominativum singularis n., sed accusativum pluralis (*φάτιας*) interpretatus; at non ostendit exemplis aut grammaticorum auctoritate has formas unquam correptas esse: (nam nihil moror epigramma Parmenionis Anth. Pal. IX 113, ubi et *οἱ κόρις* et *τοὺς κόρις* dactyli vice fungitur, ubi Jacobs similia ex Manethone, Orac. Sibyll., Gregor. Nazianz. attulit: at neque Theocritus *ὄϊς* neque Nicander *ἔχις* cum corripiunt a lege recedunt, nam sunt nominativi singularis numeri.) itaque iam hoc nomine repudianda est illa interpretatio: omnino autem nec Mommseni nec Friederichsii ratio, qui accusativum desiderant, ferri potest: neque enim figmenta suavia hominum famam decipiunt, sed ipsos homines vel hominum mentes. Neque tamen vitii immunis est antiqua lectio: nam quod post *φάτις* infertur *μῦθοι* plane otiosum et languidum est, sufficiebat omni ex parte *καί πού τι καὶ βροτῶν φάτις ὑπὲρ τὸν ἀλαθῆ λόγον δεδαιδαλμένα ψεύδεσι ποικίλοις ἐξαπατᾷ*, poeta si quid voluisset addere, debebat eos, qui decipiantur, plane dicere. Hic quoque antiquae scripturae ignorantia offecit: scribendum enim: *καί πού τι καὶ βροτῶν λόγον ὑπὲρ τὸν ἀλαθῆ φάτις δεδαιδαλμένῳ ψεύδεσι ποικίλοις ἐξαπατῶντι μύθῳ*. h. e. saepe etiam hominum fama (sive *fabulae*) sermone speciosis mendaciis supra veritatem exornato fallit: poetas enim culpat, qui antiquam famam non ut populi ore fertur memoriae produnt, sed suopte ingenio figmentis exornant et amplificant. Librarii antiqui, cum dativum *δεδαιδαλμένῳ μύθῳ* exhibere debuissent, retinuerunt antiquam scripturam, quoniam iis *φάτις* videbatur singulari-

Στρ. β'.

χάρις δ', ἅπερ ἅπαντα τεύχει τὰ μείλιχα θνατοῖς,
ἐπιφέροισα τιμὰν καὶ ἄπιστον ἐμήσατο πιστόν
ἔμμεναι τοπολλάκις·
ἁμέραι δ' ἐπίλοιποι
μάρτυρες σοφώτατοι.
ἔστι δ' ἀνδρὶ φάμεν ἐοικὸς ἀμφὶ δαιμόνων καλά· μείων γὰρ αἰτία.
υἱὲ Ταντάλου, σὲ δ' ἀντία προτέρων φθέγξομαι,
ὁπότ' ἐκάλεσε πατὴρ τὸν εὐνομώτατον
ἐς ἔρανον φίλαν τε Σίπυλον,
ἀμοιβαῖα θεοῖσι δεῖπνα παρέχων,
τότ' Ἀγλαοτρίαιναν ἁρπάσαι

Ἀντ. β'.

δαμέντα φρένας ἱμέρῳ, χρυσέαισιν ἀν' ἵπποις
ὕπατον εὐρυτίμου ποτὶ δῶμα Διὸς μεταβᾶσαι·
ἔνθα δευτέρῳ χρόνῳ
ἦλθε καὶ Γανυμήδης
Ζηνὶ τωὔτ' ἐπὶ χρέος.
ὡς δ' ἄφαντος ἔπελες, οὐδὲ ματρὶ πολλὰ μαιόμενοι φῶτες ἄγαγον,
ἔννεπε κρυφᾷ τις αὐτίκα φθονερῶν γειτόνων,
ὕδατος ὅτι σε πυρὶ ζέοισαν ἀμφ' ἀκμάν

ter dictum esse; at est pluralis: contractionem nominativi improbare videtur G. Curtius in Kuhnii diario I 258, at testantur veteres grammatici, velut Apoll. de pron. 380 B, schol. Il. VI 10. Gregor. Cor. 475, neque recte agunt, qui exempla huius contractionis Herodoto abiudicant. Deinde autem ut solet corruptio latius serpere, ut hyperbaton removerent verba traiecerunt in hunc modum *βροτῶν φάτις ὑπὲρ τὸν ἀλαθῆ λόγον.* — *ἀλαθῆ* Boeckh, v. *ἀληθῆ.* — V. 34. *σοφώτατοι,* Hecker *σαφέστατοι.* — V. 37. *τὸν εὐνομώτατον ἐς* ARLabP1GuVbdfgBcadMaW12Aab, et praeterea PcLVc nisi quod *εἰς,* GVa1 om. *ἐς,* contra *ἐς εὐνομώτατον ἔρανον* (*ἔραννον*) G in m. ceteri. Hermann *ἐς εὐνομώτατον ἔρανον ἐς* vel *τὸν ἔρανον.* Possis *τὸν εὐνομώτατον ἔρανον ἐς φίλαν τε.* Hartung *ἐπ' εὐνομώτατον ἔρανον ἐς φ.* Respicit huc Aristid. XV. T. I 372 ed. Dind. *οὕτω δ' ἦν ἐξ ἀρχῆς θεοφιλής, ὥστε λέγουσιν οἱ ποιηταὶ τοὺς θεοὺς ἅμα τοῖς ἥρωσιν ἐρανίζειν εἰς αὐτὴν ἀναμὶξ εὐωχουμένους.* — V. 41. *χρυσέαισιν ἀν' ἵπποις* affert Schol. Il. Ξ, 351. Ceterum PcM2 *χρυσέαισι κἀν ἵπποις,* E. Schmid *χρυσέαισί τ' ἀν' ἵπποις,* Hartung *χρυσέαισιν ἀν' ἵπποις θ',* mihi vero pro *μεταβᾶσαι* potius *μεταβάσαντ'* vel etiam *μεταβάσαις* videtur scribendum esse, ut poeta anacoluthia usus nominandi casum post accusativum intulerit. — V. 43. *δευτέρῳ,* Hecker *δεύτερος.* — V. 47. *κρυφᾷ,* legebatur *κρυφᾶ.* — V. 48. *σε* scripsi, v. *τε.* cf. Aristid. I 442: *οἶσθ' ὅτι φασὶν οἱ ποιηταὶ τὸν Πέλοπα κατὰ μέλη τμηθέντα ἑψηθέντα ἐν λέβητι συντεθῆναι πάλιν ἐξ ἀρχῆς.* contra Hermann v. 49 *τάμον κάτα μέλη.* Emendationem meam recepit Hartung, frustra

μαχαίρᾳ τάμον κατὰ μέλη,
τραπέζαισί τ' ἀμφὶ δεύτατα κρεῶν
σέθεν διεδάσαντο καὶ φάγον.

Ἐπ. β'.

ἐμοὶ δ' ἄπορα γαστρίμαργον μακάρων τιν' εἰπεῖν· ἀφί-
σταμαι·
ἀκέρδεια λέλογχεν θαμινὰ κακαγόρους.
εἰ δὲ δή τιν' ἄνδρα θνατὸν Ὀλύμπου σκοποὶ
ἐτίμασαν, ἦν Τάνταλος οὗτος· ἀλλὰ γὰρ καταπέψαι
μέγαν ὄλβον οὐκ ἐδυνάσθη, κόρῳ δ' ἕλεν
ἄταν ὑπέροπλον, ἅν οἱ πατὴρ ὕπερ
κρέμασε καρτερὸν αὐτῷ λίθον,
τὸν αἰεὶ μενοινῶν κεφαλᾶς βαλεῖν εὐφροσύνας ἀλᾶται.

Στρ. γ'.

ἔχει δ' ἀπάλαμον βίον τοῦτον ἐμπεδόμοχθον,
μετὰ τριῶν τέταρτον πόνον, ἀθανάτων ὅτι κλέψαις
ἁλίκεσσι συμπόταις
νέκταρ ἀμβροσίαν τε
δῶκεν, οἷσιν ἄφθιτον
ἔθεσαν. εἰ δὲ θεὸν ἀνήρ τις ἔλπεταί τι λαθέμεν ἔρδων,
ἁμαρτάνει.

impugnat Friederichs. — *πυρὶ ζέοισαν*, glossae cod. Vrat. *περιζέοισαν* videntur prodere, sed *πυρὶ* tuetur lemma sch. Vrat. — *ἀμφ', ἐπ'* schol. APcGP1W1Vbdfg M2, hinc Mommsen *εἰς* coniecit, sed praepositio *ἐπὶ* in Pindari libris haud raro in locum praep. *ἀμφὶ* substituta. Fortasse gravius vitium delitescit, quamquam *εἰς* per se commodum est, vid. Keil Anal. Epigr. 30. — V. 50. *τ'*, Athen. XIV 641 C *δ'*, om. M2. — *δεύτατα* schol. APbcBcγGMaW12 Veneti sex, *ἀμφιδεύτατα* RMbBαβd, *ἀμφιδεύτα* Va1, *ἀμφιδεύματα* P1, *ἀμφὶ δεύματα* Vg probante Boeckhio. Athenaei codd. ABP *δευρα* i. e. *δεύτερα*, sed VL *δεύτατα*. Hartung *ἀμφὶ δαιτρὰ* scripsit. — V. 52. *ἄπορα*, *ἄπορον* APacGGuVbdfgW1M2P1Aa et Athen. (sed ibi BP *ἄπορον α*). — V. 53. *κακαγόρους* PaP1Vf, *κακαγόρος* APbW1 Schol., quod cum ex antiqua scriptura forte esset servatum (et servandum censet Boeckh, cf. Schol. Theocr. V 84), ortus inde error Pc *ἀκέρδειαν λ. θ. κακάγορος*. Contra MaBGβγ *κακαγόρως*, alii *κακηγόρως*, *κακηγόρους*. — V. 57. *ἅν* Hermann, libri *τάν*. Hartung maluit scribere *ἄταν ὑπέροπλόν οἱ, τὰν πατήρ*, existimans ita facili negotio removeri offensionem, quam praebet proximo versu *αὐτῷ* post *οἱ* illatum, sed non cogitavit ista verborum traiectione versus numerum pessumdari. — *ὕπερ κρέμασε* M1, vulgo *ὑπερκρέμασε*. — V. 58. *καρτερὸν αὐτῷ*, puto scribendum esse *ἀάτῳ* sive *ἄτῳ*, Hecker *καρτερόνωτον* coniecit. — V. 60. *κλέψαις* unus cod. ap. Moms., ceteri *κλέψας*. — V. 64. *ἔθεσαν* AM2Pc, *θέσαν* A1GMb Bodl. tres, *θέσαν αὐτὸν* W1M2, vulgo *θέσσαν* forma suspecta, sed *ἔθεσαν* quoque propter numerum incommodum; nam solutio, quamvis per se haud improbanda, abest a ceteris strophis: neque tamen placet quod ego olim et Ahrens proposuimus *θῆσαν* i. e. *ἔθρεψαν*, *nutriverunt*, neque *κτίσσαν*, quod Schneidewin commendat, probabile: Hartung *οἷσιν ἀφθίτους θῆκεν*, Mommsen *ἄφθιτον θέν νιν*

τοὔνεκα προῆκαν υἱὸν ἀθάνατοί οἱ πάλιν
μετὰ τὸ ταχύποτμον αὖτις ἀνέρων ἔθνος.
πρὸς εὐάνθεμον δ' ὅτε φυὰν
λάχναι νιν μέλαν γένειον ἔρεφον,
ἑτοῖμον ἀνεφρόντισεν γάμον

Ἀντ. γ'.

Πισάτα παρὰ πατρὸς εὔδοξον Ἱπποδάμειαν
σχεθέμεν. ἐγγὺς ἐλθὼν πολιᾶς ἁλὸς οἶος ἐν ὄρφνᾳ
ἄπυεν βαρύκτυπον
Εὐτρίαιναν· ὁ δ' αὐτῷ
πὰρ ποδὶ σχεδὸν φάνη.
τῷ μὲν εἶπε· Φίλια δῶρα Κυπρίας ἄγ' εἴ τι, Ποσείδαον,
ἐς χάριν
τέλλεται, πέδασον ἔγχος Οἰνομάου χάλκεον,
ἐμὲ δ' ἐπὶ ταχυτάτων πόρευσον ἁρμάτων
ἐς Ἆλιν, κράτει δὲ πέλασον.
ἐπεὶ τρεῖς τε καὶ δέκ' ἄνδρας ὀλέσαις

satis invenuste: quod in plurimis antiquorum librorum αὐτόν reperit, manifestum est additamentum, non ut Mommsen putat interpretamentum: neque enim solent νιν vel μιν quod sexcenties legitur explicare, sed obiectum ubi deest supplent, atque glossae cod. Vrat. plane exhibent ἐποίησαν δηλονότι αὐτόν. Accusativum qui desiderat, potest facile restituere, οἷς νιν pro οἷσιν scribens. — τι om. PcW1 et ut Momms. refert omnes antiqui libri, nec agnoscunt glossae Vrat., in quibus πράττωντι supra ἔρδων scriptum. — λαθέμεν GW1P1PcAbMaVa1A, λασέμεν ceteri, atque etiam gloss. Vrat. λήσειν, quod fortasse praeferendum. M2 ut videtur ληθέμεναι. Mommsen λελαθέμεν proposuit; quod si λελαθεῖν interpretatur, metro repugnat, sed voluit fortasse λεληθέναι esse. — ἔρδων MbLaAaW1. Hoc an ἔρδων in Pindaro praeferendum sit, difficile diiudices. — V. 65. οἱ Schol. ALaP1M2Va1 Veneti quinque collocant post τοὔνεκα, W1 utroque loco exhibet. — V. 66. αὖτις W1, vulgo αὖθις. — V. 71. ἐγγὺς scripsi, ἐγγὺς δ' W1M2Pc Schol., vulgo ἄγχι δ'. — V. 73. Εὐτρίαιναν, εὐρυτρίαιναν PcW1M2, utrumque glossae Vratisl. — V. 74. παρ ποδὶ W1P1AbPcVbdfM2 et codd. Gregor. Cor. p. 208., παρ ποσὶ ceteri. — V. 75. εἶπε, M2Va1 Schol. ἔειπε, videtur antiqua corruptela fuisse τὸ μὲν εἶπε, unde in aliis τῷ δ' ἔειπε (εἶπε) legitur. — V. 76. ἔγχος. Schol. Ἀμμώνιος ἔγχος Οἰνομάου τὸ ἅρμα ἤκουσεν, qui videtur ἔντος scripsisse, sed nihil novandum. — V. 79. τε Schol. BdAbW12LabVcGu et Schol. Lyc. 156. Greg. Cor. 210, om. Va1Pc, vulgo γε. — ὀλέσαις cod. Vict. Va2 et Greg. Cor., vulgo ὀλέσας. Confer quae Mommsen dixit de his formis in Jahnii Annal. LXXXIII 40 seqq. Existimat autem Mommsen, Pindarum cum Aeolicam formam constanter usurpaverit, tamen si liquida littera praecedat, vulgarem clausulam ᾱς servavisse; exempla liquidae antecedentis admodum pauca sunt, quinque vel sex, neque iustam video rationem: quod si Pindarus in verbis, quorum stirps liquida terminatur, participii novissimam syllabam correptam protulisset, hoc discrimen planum foret; nam etiam nomina, quae cadunt in α (η), fere solent corripi, ubi liquida praecedit; at etiam horum participiorum extrema vocalis aut longa aut incerta est,

μναστῆρας ἀναβάλλεται γάμον

Ἐπ. γ'.

θυγατρός. ὁ μέγας δὲ κίνδυνος ἄναλκιν οὐ φῶτα λαμβάνει.
θανεῖν δ' οἶσιν ἀνάγκα, τί κέ τις ἀνώνυμον
γῆρας ἐν σκότῳ καθήμενος ἕψοι μάταν,
ἁπάντων καλῶν ἄμμορος; ἀλλ' ἐμοὶ μὲν οὗτος ἄεθλος
ὑποκείσεται· τὺ δὲ πρᾶξιν φίλαν δίδοι.
ὣς ἔννεπεν· οὐδ' ἀκράντοις ἐφάψατο
ἔπεσι. τὸν μὲν ἀγάλλων θεός
ἔδωκεν δίφρον τε χρύσεον πτεροῖσίν τ' ἀκάμαντας ἵππους.

Στρ. δ'.

ἕλεν δ' Οἰνομάου βίαν παρθένον τε σύνευνον·
τέκε τε λαγέτας ἓξ ἀρεταῖσι μεμαλότας υἱούς.
νῦν δ' ἐν αἱμακουρίαις
ἀγλααῖσι μέμικται,
Ἀλφεοῦ πόρῳ κλιθείς,
τύμβον ἀμφίπολον ἔχων πολυξενωτάτῳ παρὰ βωμῷ· τὸ δὲ
κλέος

nullus extat locus, qui brevem syllabam requirat. Neque inscriptiones hoc discrimen confirmant, siquidem in titulo Lesbio apud Conzium extat ἀπο(στέ)λλαις, nam ἐπικρίναις incertum est. Fatendum tamen est Aeolicam clausulam etiam abesse a participio βὰς et iis quae inde descendunt. — V. 80. μναστῆρας W1Pb, μνηστῆρας PcPaAbVdfGM2Va1A Gregor. Sch. Lyc., ἐρῶντας ceteri, quomadmodum etiam ap. Philostr. Im. I 30 Ἱπποδαμείας ἐρῶντας et μνηστῆρας variant libri. Producta syllaba cum offendat, fort. leg. ματῆρας, non dissimile est Homericum Il. IX 394 γυναῖκά γε μάσσεται. — V. 82. τί, Greg. p. 212 τά, quod τί esse dicit, et sic W1 a pr. m. — V. 84. οὗτος ἄεθλος ACLipAabGVbcdfgP1 GuLabW12BαdVa1, vulgo οὑτοσὶ ἆθλός γ'. — V. 85. ὑποκείσεται, Hecker ἐπικείσεται. — V. 86. ἐφάψατο Pc et W1 a m. pr., vulgo ἐφάψατ' ὦν (ων). M1 ἀκράντων ἐφάψατ' ἔπεσι. Deleta igitur particula cum Mommseno hunc versum in duos descripsi. — ἔπεσι ABdαPabW2AbLa GuVbcdg, vulgo ἔπεσσι. — V. 87. δίφρον τε χρύσεον PcW1P1Vbf, vulgo δίφρον χρύσεον ἐν, sed ἐν om. M2GVdAb. — V. 88. τε. Ab δέ. — V. 89. τέκε τε BcβγMbVc cod. Canteri, τέκε δὲ, PabVcglHGuM156, ἃ τέκε Schol. ARP1PcAbMaW1Bγ in m. VabdfM2Va1. Fort. ἑλὼν δ' ... ἔτεκε (vel τέκετο), Mommsen videtur illud ipsum ἃ τέκε commendare, ut Aeolensium more ᾰ corripiatur, cuius licentiae tenue vestigium mihi alibi reperisse videor. — μεμαλότας M1 ut vulgo, M2 μαιμαότας, μεμαότας Schol. W1PcP1VbdBβ in m. Va1Ab, μεμαῶτας GVf. Vulgatam μεμαλότας ego revocavi, quam etiam glossae cod. Vrat. exhibent ταῖς ἀνδρὶ προσηκούσαις, ἤγουν φροντίδα ποιουμέναις (l. ποιουμένους) τῶν ἀρετῶν· ἀντιστρόφως ἀντὶ τοῦ οἷς ἀνδραγαθίαι ἦσαν καὶ (del.) φροντίδες. cf. Epigr. in Ephem. Archaeol. 3408: τᾶς μελέτας ἄνθημα διάκτορον ἐνθάδε κεδνοὶ θέντο παλαιστρίταν ἠΐθεοι φύλακα ἔ(ργμ)ασιν εὐτάκτοισι μεμαλότες ἄκρον ἔφηβοι καὶ φιλί(α) Χαρίτων τ' ἄμμιγ' ὁμοφροσύνᾳ. Hartung scripsit τεθαλότας, quod Schneidewin dubitanter proposuit. —

τηλόθεν δέδορκε τᾶν Ὀλυμπιάδων ἐν δρόμοις,
Πέλοπος, ἵνα ταχυτὰς ποδῶν ἐρίζεται
ἀκμαί τ' ἰσχύος θρασύπονοι·
ὁ νικῶν δὲ λοιπὸν ἀμφὶ βίοτον
ἔχει μελιτόεσσαν εὐδίαν 'Αντ. δ'.
ἀέθλων γ' ἕνεκεν. τὸ δ' αἰεὶ παράμερον ἐσλόν
ὕπατον ἔρχεται παντὶ βροτῷ. ἐμὲ δὲ στεφανῶσαι
κεῖνον ἱππίῳ νόμῳ
Αἰοληΐδι μολπᾷ
χρή· πέποιθα δὲ ξένον
μή τιν' ἀμφότερα καλῶν τε ἴδριν ἅμμε καὶ δύναμιν κυριώτερον
τῶν γε νῦν κλυταῖσι δαιδαλωσέμεν ὕμνων πτυχαῖς.
θεὸς ἐπίτροπος ἐὼν τεαῖσι μήδεται
ἔχων τοῦτο κῦρος, Ἱέρων,
μερίμναισιν· εἰ δὲ μὴ ταχὺ λίποι,
ἔτι γλυκυτέραν κεν ἔλπομαι
'Επ. δ'.
σὺν ἅρματι θοῷ κλεΐξειν ἐπίκουρον εὑρὼν ὁδὸν λόγων,
παρ' εὐδείελον ἐλθὼν Κρόνιον. ἐμοὶ μὲν ὦν
Μοῖσα καρτερώτατον βέλος ἀλκᾷ τρέφει·

V. 99. *αἰεὶ* Hermann, v. *ἀεὶ*. — *ἐσλόν* Boeckh, v. *ἐσθλόν*. — V. 100. *βροτῷ*, *βροτῶν* W1 a m.pr. W2M1. — V. 101. *ἱππίῳ* Hermann, *ἱππείῳ* PcW1AMaCP1AbGVabdfM2, *ἱππικῷ* ceteri. — V. 104. *ἅμμε καὶ* correxit Mommsen, qui in epistola ad Friederichsinm 16 accurate exposuit suorum librorum lectiones, quas repetere hic non opus est, *ἅμα καὶ* APcAbP1W1VabdfGu in m. M2Va1G in m., *ἄλλον καὶ* RGVcMab, *ἄλλον ἢ* PabVcgHGnM1 et vulgo. In proecdosi conieci *καλῶν τε μᾶλλον ἴδριν ἤ*, cf. Ol. II 93, quod recepit Hartung, Hermann scripsit *ἀλλὰ καί*. Mommseni emendationi favet Schol. 2: *πεπίστευκα . . . μηδένα με ἔτι φίλον τῶν νῦν ἀνθρώπων ἐγκωμιάσαι τοῖς ὕμνοις ἀμφότερά ἔχοντα, καὶ ἐπιστήμονα τὰ κατὰ ψυχὴν καὶ σώματος ἰσχὺν τούτου ἀνδρειότερον.* nisi ille potius haec optavit et divinavit, quam in suo libro legit; idem videtur *δ' ἔτ' ἴδριν* legisse, sed Pindarus scripsit *δὲ Ϝίδριν* (ut est in titulo Bocoto C. Inscr. 1575 *Ϝιδρίαο*). Paraphrastes, qui hic quoque prorsus omnia pervertit, videtur *ἄλλον* reperisse, schol. 3 fere consentit cum schol. 2, *πεπίστευκα δὲ ὅτι οὐδένα ὕμνησα ἀμφότερα ἔχοντα. ἐμπειρίαν τε καὶ ἄλλων δύναμιν*, ubi corrigas *ἐμπ. τε καλῶν καὶ δ.* — V. 105. *δαιδαλωσέμεν*, Ambr. *δαιδαλωσάμεν*. At Parmenides quoque v. 31 *δοκιμωσέμεναι* ex mea emendatione pro *δοκιμῶσαι* dixit. — V. 106. *τεαῖσι*, Hartung *ἑαῖσι*. — V. 107. *ἔχων*, Hermann *ἑκών*. — *κῦρος* Rauchenstein scripsit, vulgo *κῆδος* (Boeckh *κᾶδος*), *τωὐτὸ κᾶδος* Goram, quod Fachse suspicatus erat *κῦδος* in quatuor bonis libris reperit Mommsen. — V. 109. *κεν* om. M2. Hartung locum sic refinxit *νίκαν γλυκυτέραν ἔτ' ἔλπομαι . . . κλεΐξειν, ἐπικ.* — V. 110. *κλεΐξειν*, P1 *κλεϊξεῖν*. W1 alii *κλεΐζειν*. — V. 111. *ὦν Μοῖσα*, Hartung *ὦ Μοῖσα*. — V. 112. *ἀλκᾷ*, Va2 et tres alii libri ap. Momms. *ἀλκάν*, quod Hartung coniecit:

ἐπ᾽ ἄλλοισι δ᾽ ἄλλοι μεγάλοι· τὸ δ᾽ ἔσχατον κορυφοῦται
βασιλεῦσι. μηκέτι πάπταινε πόρσιον.
εἴη σέ τε τοῦτον ὑψοῦ χρόνον πατεῖν,
ἐμέ τε τοσσάδε νικαφόροις
ὁμιλεῖν πρόφαντον σοφίᾳ καθ᾽ Ἕλλανας ἐόντα παντᾷ.

ego suspicatus sum ἀλκᾶν i. e. ἀλκᾶεν legendum esse. — V. 113. ἐπ᾽ om. PeVbdW2M2 lemma Schol., a. s. m. additum in W1Va1, ἐν P1 atque ita legit schol. Vindob. cuius lemma est ἄλλοι δ᾽ ἄλλοισι μεγάλοι. Mommsen censet ἐπ᾽ delendum, ceteras quoque epodos ad hoc exemplum mutaturus; non recte; si quis longam syllabam non refugiat, possit scribere ἀλλ᾽ ἄλλοισιν ἄλλοι, quemadmodum est ap. Archil. 35: Ἀλλ᾽ ἄλλος ἄλλῳ καρδίην ἰαίνεται. Interim acquiescendum est in Byzantinorum supplemento. — V. 115. σέ τε, P1Vb σε, schol. fort. δέ σε. — ὑψοῦ, M2 ὑψοῖς, fort. Pindarus ὑψοῖ scripsit. — τοσσάδε etiam schol. vett. agnoscunt, sed is qui scripsit χαίρω δὲ γράφων τοιάδε, καὶ ἔσται τοιαῦτα οἷα ἐπὶ σοῦ, videtur τοιάδε legisse, quorsum etiam spectat glossa cod. Vrat. — V. 116. πρόφαντον, Sch. πρόφατον, W2 a m. pr. πρόσφαντον. — V. 117. παντᾷ Pe, vulgo παντᾶ. Trypho his adverbiis detraxit litteram mutam, contra quem disputat Apollon. de adv. p. 560, qui et analogiae ope et paradosi usus (cf. etiam p. 625) iota tuetur. Mature tamen in nonnullis dialectis plane extrita est haec littera, et inde ab Augusti aetate etiam in communis vitae consuetudine fere omitti solebat cum in his, tum in aliis vocibus, cf. Strabo XIV 648. Artemidor. III 34. Franz Elem. Epigr. 233. Dorienses tamen non solum antiquiore tempore firmiter tenuerunt, vid. Ahrens Dor. 269, sed etiam novissimis saeculis ceteris religiosiores in hac re fuerunt, ita in hymno in Isidem IV 13 scribitur παντᾷ, ib. I 4 ὅπᾳ, IV 1 ὁμᾷ.

ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΑΙ Β.

ΘΗΡΩΝΙ ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝῼ

ΑΡΜΑΤΙ.

Strophae.

⏑ –́ ⏑ – –́ ⏑ – ⏒
⏑ ⏗́ –́ ⏑ – –́ ⏑ ⏗ –́ ⏑ ⏗ –́ ⏑ ⏓
⏑ –́ ⏑ – –́ ⏑ ⏗ –́ ⏑ ⏕ – –́ ⏑ – ⏑́ ⏑ ⏓
–́ ⏑ – ⏗́ ⏑ ⏓
– –́ ⏑ ⏗ –́ ⏑ – ⏗́ ⏑ – –́ ⏑ ⏓
⏑ –́ –́ ⏑ ⏗ –́ ⏑ ⏕ –́ ⏑ – ⏑ – –́ ⏑ – ⏒
– –́ ⏑ – ⏗́ ⏑ – ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏑ ⏓

Epodi.

– –́ ⏑ – –́ ⏑ ⏕ –́ ⏑ ⏓
–́ ⏑ – ⏑ – ⏑́ ⏑ – ⏑ – –́ ⏑ – ⏓
⏗́ ⏑ – –́ ⏑ – ⏑ – ⏗́ ⏑ – –́ ⏑ ⏓
– –́ ⏑ – –́ ⏑ ⏕ –́ ⏑ ⏗ –́ ⏒
⏑ –́ ⏑́ ⏑ – ⏑ – –́ ⏑ – –
⏑ –́ ⏑ – ⏑ – ⏒

Στρ. α΄.

Ἀναξιφόρμιγγες ὕμνοι,

Str. v. 6. Boeckh in priore ed. in duos versus divisit, ut ultimae sex syllabae peculiarem versum efficerent, ⏑ –́ –́ ⏑ – ⏒; recte, ut mihi videbatur, cf. ad v. 8 et 26, nisi quod ⏑ –́ – ⏑ –́ ⏓ praestare arbitrabar. — Ep. v. 1 antea erat – –́ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏓, sed syllaba ex libris revocata v. 55. 75. 95. creticum numerum restituendum esse vidit Tycho Mommsen.

τίνα θεόν, τίν' ἥρωα, τίνα δ' ἄνδρα κελαδήσομεν;
ἤτοι Πίσα μὲν Διός· Ὀλυμπιάδα δ' ἔστασεν Ἡρακλέης
ἀκρόθινα πολέμου·
Θήρωνα δὲ τετραορίας ἕνεκα νικαφόρου
γεγωνητέον, ὅπι δίκαιον ξένων, ἔρεισμ' Ἀκράγαντος,
εὐωνύμων τε πατέρων ἄωτον ὀρθόπολιν·

Ἀντ. α'.

καμόντες οἳ πολλὰ θυμῷ
ἱερὸν ἔσχον οἴκημα ποταμοῦ, Σικελίας τ' ἔσαν
ὀφθαλμός, αἰών τ' ἔφεπε μόρσιμος, πλοῦτόν τε καὶ χάριν
ἄγων
γνησίαις ἐπ' ἀρεταῖς.
ἀλλ' ὦ Κρόνιε παῖ Ῥέας, ἕδος Ὀλύμπου νέμων
ἀέθλων τε κορυφὰν πόρον τ' Ἀλφεοῦ, ἰανθεὶς ἀοιδαῖς
εὔφρων ἄρουραν ἔτι πατρίαν σφίσιν κόμισον

Ἐπ. α'.

λοιπῷ γένει. τῶν δὲ πεπραγμένων
ἐν δίκᾳ τε καὶ παρὰ δίκαν ἀποίητον οὐδ' ἂν
χρόνος ὁ πάντων πατὴρ δύναιτο θέμεν ἔργων τέλος·
λάθα δὲ πότμῳ σὺν εὐδαίμονι γένοιτ' ἄν.
ἐσλῶν γὰρ ὑπὸ χαρμάτων πῆμα θνάσκει
παλίγκοτον δαμασθέν,

Στρ. β'.

ὅταν θεοῦ Μοῖρα πέμπῃ
ἀνεκὰς ὄλβον ὑψηλόν. ἕπεται δ' ὁ λόγος εὐθρόνοις

V. 2. θεόν, P1Pb θεῶν. Affert Gramm. Harl. post Heph. p. 331, ubi θεῶν et deinde ἡρώων. — τίνα δ', BbGLaMaAbAVa1M2 τίν'. — V. 4. ἀκρόθινα, Zenodotus ἀκροθίνια, lemma schol. ἀκροθόνια. — V. 6. γεγωνητέον, ὅπι δίκαιον ξένων id est ὅπιδι Hermann, cum ante ὅπιν δίκαιον ξένον coniecisset, libri γεγωνητέον ὀπί, δίκαιον ξένον, nisi quod G a m. pr. ὅπι (ita etiam Va2 alii ap. Momms.) et supra ὅπως, καθώς, unde elicias γεγωνητέον, ὅπᾳ δίκαιον, ξένων ἔρεισμ', Ἀκράγαντος εὐωνύμων τε πατέρων κτλ. Sed potius versu in duas partes diviso mihi olim videbatur scribendum γεγωνητέ' ἐνοπᾷ δικαιόξενον | ἔρεισμ' Ἀκράγαντος. Kayser γεγωνητέον ἐν ὀπί, δίκαιον ξένον. Hartung ὅπιν δίκαιον ξένων, quod probat Mommsen, nisi quod δικαίαν requirit, et praeterea dubitanter ὅπιδα proponit. Hecker ὀπὶ δίκαιον νέων. — V. 10. πλοῦτον, Hermann ὁ πλοῦτον, atque ita numero versus consulitur, ut iam congruat cum ceteris strophis, sed fort. ἐπ' ὄλβον scribendum, cf. schol. τὴν εὐδαιμονίαν ἐπιπέμπων ἐπὶ ταῖς γνησίαις αὐτῶν ἀρεταῖς. — V. 14. σφίσιν, PcW12M2 Ambr. σφίσι. Pc etiam κόμησον. — V. 17. ὁ πάντων, Aa (a pr. m.) ἁπάντων. — V. 21. πέμπῃ. W1 πέμψῃ. — V. 22. ἀνεκάς, Pc ἀναβάσ' cum gl. ὑψωθεῖσα, similiter Leidensis a Mommseno collatus, eodemque ducunt aliorum corruptelae. Ceterum Schneidewin ἀνακάς scribere mavult (Philol. VI 118). — δ' ὁ λόγος Hartung, atque ita ut videtur schol., vulgo δὲ λόγος.

Κάδμοιο κούραις, ἔπαθον αἳ μεγάλα, πένθος δ' ἐπίτνει βαρὺ
κρεσσόνων πρὸς ἀγαθῶν.
ζώει μὲν ἐν Ὀλυμπίοις, ἀποθανοῖσα βρόμῳ
κεραυνοῦ τανυέθειρα Σεμέλα, φιλεῖ δέ νιν Παλλὰς αἰεί,
καὶ Ζεὺς πατὴρ μάλα, φιλεῖ δὲ παῖς ὁ κισσοφόρος

Ἀντ. β'.

λέγοντι δ' ἐν καὶ θαλάσσᾳ
μετὰ κόραισι Νηρῆος ἁλίαις βίοτον ἄφθιτον
Ἰνοῖ τετάχθαι τὸν ὅλον ἀμφὶ χρόνον. ἤτοι βροτῶν γε κέκριται
πεῖρας οὔ τι θανάτου,
οὐδ' ἀσύχιμον ἁμέραν ὁπότε παῖδ' ἀελίου
ἀτειρεῖ σὺν ἀγαθῷ τελευτάσομεν· ῥοαὶ δ' ἄλλοτ' ἄλλαι
εὐθυμιᾶν τε μετὰ καὶ πόνων ἐς ἄνδρας ἔβαν.

Ἐπ. β'.

οὕτω δὲ Μοῖρ', ἅ τε πατρώϊον
τῶνδ' ἔχει τὸν εὔφρονα πότμον, θεόρτῳ σὺν ὄλβῳ
ἐπί τι καὶ πῆμ' ἄγει παλιντράπελον ἄλλῳ χρόνῳ·
ἐξ οὗπερ ἔκτεινε Λᾷον μόριμος υἱός
συναντόμενος, ἐν δὲ Πυθῶνι χρησθὲν

V. 23. *δ' ἐπίτνει* Boeckh et Mingarelli, v. *δὲ πιτνεῖ*. Dissen *ἔπιτνεν*, quoniam aoristus requiri videtur, sed haec quoque imperfecti, non aoristi est forma. — V. 24. *πρὸς*, Schol. etiam *πρό*. — V. 26. *νιν* Paris. (M.), ceteri *μιν*. — Post hunc versum APabcGMaHGuLipW12LabP1Va1 Bodl. tres AabM12 exhibent *φιλέοντι δὲ* (Aab *τε*) *Μοῖσαι*. Eiecit Triclinius itaque deest in libris, qui illius recensionem sequuntur. Schol. *ἔστι περισσὸν τὸ κῶλον ὡς πρὸς τὴν ἀντίστροφον· ὅθεν καὶ ὀβελὸς αὐτῷ παράκειται*, quae ipsius Aristophanis nota esse videtur, vid. infra: *τοῦτο τὸ κῶλον ἀθετεῖ Ἀριστοφάνης*. Hinc olim existimabam locum antiquitus iam labem contraxisse; poeta scripsisse videbatur:

Ζώειν μὲν ἐν Ὀλυμπίοις ἀποθανοῖσαν βρόμῳ
κεραυνοῦ τανυέθειρα Σεμέλαν φάτις·
φιλέοισιν δὲ Μοῖσαι.

ut Archilochus *χρυσοέθειρ* dixit, etiam Pindaro licuit heterocliton *τανυέθειρα* dicere, cuius ignoratio corruptioni ansam poterat dare. — V. 27. W1 distinguit *πατήρ, μάλα φιλεῖ δὲ* non male. — V. 30. *τετάχθαι*, Hecker *τετύχθαι* — *γε* ABβγGMabHP1W1Va1AbPc, om. RPabLip GuBaM1. Sed Schol. fort. *βροτῶν γε θανάτου πεῖρας οὔτι κέκριται*. Hartung scripsit *οὔτοι βροτῶν κέκριται πεῖρας*. — V. 31. *πεῖρας*, *πέρας* PcW1 (a m. pr.) M2 Sch. — *θανάτου*, M. Schmidt *καμάτου*. — V. 32. *ἀελίου* GW1, *παῖδα ἡλίου* Pc. *ἁλίου* v. — V. 33. *δ'*, W1 *τ'* — V. 34. *μετά*, PcM12 *μέτα*. quod non sequar, vid. Nem. III 84. — V. 36. *τῶνδ'*, R Bodl. tres *τόνδ'*, Schol. et hoc et fort. *τοῦδ'*. — V. 37. *ἄλλῳ χρόνῳ*. W1 *ἄλλος χρόνος* cum Sch. 2, qui dicit *χρόνος ἀντὶ τοῦ χρόνου* (*χρόνῳ*.) — V. 38. *Λᾷον* Hermann, v. *Λάϊον* — *μόριμος*, PcW1 Ambr. M1 supra *μόρσιμος*.

παλαίφατον τέλεσσεν.

Στρ. γ'.

ἰδοῖσα δ' ὀξεῖ' Ἐριννὺς
ἔπεφνέ οἱ σὺν ἀλλαλοφονίᾳ γένος ἀρήϊον·
λείφθη δὲ Θέρσανδρος ἐριπέντι Πολυνείκει, νέοις ἐν ἀέθλοις
ἐν μάχαις τε πολέμου
τιμώμενος, Ἀδραστιδᾶν θάλος ἀρωγὸν δόμοις·
ὅθεν σπέρματος ἔχοντα ῥίζαν πρέπει τὸν Αἰνησιδάμου
ἐγκωμίων τε μελέων λυρᾶν τε τυγχανέμεν.

Ἀντ. γ'.

Ὀλυμπίᾳ μὲν γὰρ αὐτὸς
γέρας ἔδεκτο, Πυθῶνι δ' ὁμόκλαρον ἐς ἀδελφεὸν
Ἰσθμοῖ τε κοιναὶ Χάριτες ἄνθεα τεθρίππων δυωδεκαδρό-
μων
ἄγαγον· τὸ δὲ τυχεῖν
πειρώμενον ἀγωνίας, παραλύει δυσφρονᾶν.
ὁ μὰν πλοῦτος ἀρεταῖς δεδαιδαλμένος φέρει τῶν τε καὶ
τῶν
καιρόν, βαθεῖαν ὑπέχων μέριμναν ἀγροτέραν,

Ἐπ. γ'.

ἀστὴρ ἀρίζηλος, ἐτυμώτατον
ἀνδρὶ φέγγος· εἰ δέ νιν ἔχων τις, οἶδεν τὸ μέλλον,

V. 41. Schneidewin Ἐρινύς. — V. 42. ἔπεφνέ οἱ BoHMbAa (a m. s.), πέφνε οἱ GP1AbVa1M2, πέφνεν οἱ AMaCW1, quod defendi potest, sed durinsculum, πέφνεν ἑοῖ W2Aa (a m. sec.) M1 ut vulgo. — V. 43. ἐριπέντι PcW12AGMaP1AbVa1Gu a m. pr., ἐριπόντι vulgo; Apollon. Synt. 280 utramque lectionem memorat, cf. Scholiast. Iliad. *Π* 342. — V. 45. Ἀδραστιδᾶν, PcW1M2 Ambr. ἀδραστειδᾶν vel ἀδραστεϊδᾶν, et sic vel potius Ἀδραστεΐδων Scholiast. legit, cf. Et M. 19, 47. W2 a m. s. Ἀδραστίδων. — V. 46. ἔχοντα ῥίζαν πρέπει τὸν Αἰν. Aristarchus legit, nam in sch. quamvis valde confuso apparet pro Ἀρίσταρχος δὲ οὕτως· ὅθεν σπέρματος ἔχον ῥίζαν τὸν Αἰνησιδάμου· ὡς τῶν ἴσων εἶναι τῷ ἀφ' ὧν ἔχοντι τὸ σπέρμα τῷ Αἰνησιδάμου υἱῷ πρέπει λυρῶν καὶ ἐγκωμίων τυγχάνειν, scribendum ἔχοντα, non ἔχοντι, nam in paraphrasi demum substituit dativum. Et ἔχοντα Pc a m. s., sed Didymus: ὅθεν σπέρματος ἔχοντι ῥίζαν· πρέπει τὸν κτλ. et sic codd., nisi quod W1 ἔσχοντι, P1 et La in m. ἔχουσι. — V. 52. δυσφρονᾶν G. Dindorf, et sic legit Schol. 2, qui τῶν δυσκόλων φροντίδων interpretatur, vulgo δυσφρόνων, Bβγ δυσφορῶν; Ab δυσφοράν, W2 δυσφόρυναν, PcGGu (a m. s.) M2 δυσφροσύναν παραλύει. Schol. veteres vel ἀφροσύνας (ita etiam sch. Vind.) vel ἀφροσύναν legisse videntur, schol. rec. δυσφρόνων. Hartung scripsit παραλύει δυσφόρων πόνων· πλοῦτος κτλ. — V. 54. ἀγροτέραν, Hecker ἀκροτέραν. Hartung interpunxit ἀγροτέραν. Ἀστὴρ κτλ. — V. 55. ἐτυμώτατον APcMaGAbP1Va12, ἐτήτυμον R in m., ἔτυμον Schol. in Mb, ἀλαθινὸν W12G in m. ceteri, et ἀληθινὸν et ἀληθινώτατον Schol in paraphrasi. — V. 56. εἰ δέ μιν ἔχων τις codd. integri ut P1Va1Pc Schol. (nisi quod

ὅτι θανόντων μὲν ἐνθάδ' αὐτίκ' ἀπάλαμνοι φρένες
ποινὰς ἔτισαν, τὰ δ' ἐν τᾷδε Διὸς ἀρχᾷ
ἀλιτρὰ κατὰ γᾶς δικάζει τις ἐχθρᾷ
λόγον φράσαις ἀνάγκᾳ.

Στρ. δ'.

ἴσαις δὲ νύκτεσσιν αἰεί,
ἴσαις θ' ἁμέραις ἅλιον ἔχοντες, ἀπονέστερον
ἐσλοὶ δέκονται βίοτον, οὐ χθόνα ταράσσοντες ἐν χερὸς ἀκμᾷ
οὐδὲ πόντιον ὕδωρ

lemma νιν), interpolati ἔχει. Boeckh εἴ γε μιν ἔχων, Schneidewin ἓν δέ μιν ἔχων, Tafel et Rauchenstein εὖ δέ μιν ἔχων. Ego in epecdosi suspicatus sum οἶδέ μιν ἔχων τις. οἶδεν τὸ μέλλον. Mommsen ἔχων loco verbi finiti esse putat, Hermann apodosin deesse existimat, ut poeta anacoluthia quadam sit usus, L. Schmidt postquam priorum interpretum sententias non sine calumnia recensuit, censet apodosin haud desiderari, sed post longissimam intercapedinem verborum v. 89 orationem continuari, quod vix cuiquam probabit, quamquam etiam Oelschlaeger et Mommsen suspicantur apodosin subsequi v. 61. Ego interpunctione post τὶς addita puto impeditum hunc locum facillime illustrari: brachylogia utitur poeta, verbum enim οἶδεν, quod iterandum fuit, semel adhibuit. Hoc enim dicit: Si quis alius opibus simul et virtutibus clarus futurum tempus mente tenet, hic est. Theronem enim dici, cuius laudes hic erant celebrandae, facile unusquisque audientium intelligebat. — V. 57. θανόντων, Hartung φόνων τῶν, Oelschlaeger βροτῶν τῶν. — αὐτίκ', Rauchenstein probabiliter αὖτις, quamquam quid Pindarus scripserit, certo indagari nequit, possis cum alia, tum ἄντιτ' vel ἐς τρὶς suspicari. — V. 58. τᾷδε, Pc τᾶ. — V. 59. Aa (a m. pr.) ἐχθρᾶς et ἀνάγκας, Pa ἐχθρὰ et ἀνάγκα, hinc Hartung scripsit ἐχθρὰ λόγον φράσαισ' Ἀνάγκα. — Ceterum φράσαις Va2, reliqui φράσας. — V. 61. 62. ἴσαις δὲ ... ἴσαις θ' ἁμέραις scripsi, hoc enim opinor dixit poeta, illic noctibus semper pares esse dies; est illic ver quasi perpetuum, non sicut nos in hoc terrarum orbe hiemis saevitia laborant, itaque etiam tellus sua sponte omnia fert. Accedit autem haec lectio proxime ad bonorum librorum scripturam, nam APcP1G lemma sch. cod. W1 ἴσαις δὲ νύκτ. (AVa2 δ' ἐν) ... ἴσαις δ' ἐν ἁμ., Ab ἴσας ... ἴσαις (Ab ἀν' ἁμ.), MaVa1 ἴσον δ' ἐν νύκτ' et Va1 ἴσαις δ' ἐν ἁμ. M2 ἴσαις δὲ ν. ... ἴσαις δ' εν, sed suprascr. bis ἴσον. Vulgo legitur ἴσον δὲ νύκτ ... ἴσα δ' ἐν ἁμέραις, quae lectio interpolatis libris debetur. Boeckh ἴσον δὲ ν ... ἴσον ἐν ἁμ., Hartung ἴσον δὲ ν. αἰεὶ οἷον ἐν ἁμέραις, ego in epecdosi iam suspicatus eram ἐν delendum et scribendum esse ἴσᾳ δὲ ν. ... ἴσᾳ δ' ἐν ἁμέραις, quamquam sane haec metri species ab reliquis strophis recedit, hinc Mommsen ἴσαις δὲ ν ... ἴσαις δ' ἁμ., sed quomodo explicandum censeat locum, non significavit. — ἅλιον, ex nullo libro ἀέλιον enotatum. — V. 63. δέκονται βίοτον Wüstemann, idque plane extat in Ambr. (ubi glossa δέχονται suprascr.) atque eodem ducit Pc ubi est δὲ δέρκονται βίοτον (δὲ add. m. sec.), δέρκονται βίοτον GP1AbVa1Gu supra M2 a m. pr. (supra νέμονται, idem βίον exhibet), vulgo νέμονται βίοτον, Gedike δρέπονται, Hermann δεδόρκαντι βίον, Boeckh coniecit δράκονται. — ἐν χερὸς ἀκμᾷ Sch. APcG (supra ἀλκᾷ) CAbVa1P1, ἀλκᾷ χερῶν vulgo (Gu ἀρχᾷ χερῶν et in m. ἀλκᾷ, H ἀρχᾷ χειρῶν ἀλκᾷ et in m. ἀκμᾷ). Mommsen ἔγχερος coniecit, quod idem sit atque ἐγχειριδίον, idque existimat scholiorum auctoritate

κεινὰν παρὰ δίαιταν· ἀλλὰ παρὰ μὲν τιμίοις
θεῶν, οἵτινες ἔχαιρον εὐορκίαις, ἄδακρυν νέμονται
αἰῶνα· τοὶ δ' ἀπροσόρατον ὀκχέοντι πόνον.

Ἀντ. δ'.

ὅσοι δ' ἐτόλμασαν ἐστρίς
ἑκατέρωθι μείναντες ἀπὸ πάμπαν ἀδίκων ἔχειν
ψυχάν, ἔτειλαν Διὸς ὁδὸν παρὰ Κρόνου τύρσιν· ἔνθα μακάρων
νᾶσος ὠκεανίδες
αὖραι περιπνέοισιν· ἄνθεμα δὲ χρυσοῦ φλέγει,
τὰ μὲν χερσόθεν ἀπ' ἀγλαῶν δενδρέων, ὕδωρ δ' ἄλλα φέρβει,
ὅρμοισι τῶν χέρας ἀναπλέκοντι καὶ στεφάνοις,

Ἐπ. δ'.

βουλαῖς ἐν ὀρθαῖσι Ῥαδαμάνθυος,

firmari (vid. Mus. Rhen. XVIII 303), ego non credo, sed teneo, quod dudum conieci *ἔγχεος ἀκμᾷ*, scholiastae 1 et 2 vulgatam tuentur, sed sch. 3 qui dicit *τινὲς δὲ χερὸς ἀκμᾷ τὸ ἄροτρον ἢ τὸ δόρυ* meam videtur coniecturam firmare. Quemadmodum Sophocles facem vel pilam *ἔγχος* appellavit, poterat etiam hic poeta vomerem dicere. Ceterum facile aliquis coniiciat *χαράσσοντες*, neque tamen hoc praeoptaverim. — V. 65. *κεινὰν*, Pc M2 *κενεάν*, utrumque Schol.; *κενεὸν περὶ* Sch. Arati 110. Poeta scripsit *κενϝάν*. — *παρὰ μὲν τιμίοις*, Hartung *παρὰ τιμαόροις*. — V. 66. *ἄδακρυν*, Ambr. *ἀδάκρυτον*. — V. 67. *ἀπροσόρατον*, Schol. Vrat. *ἀπροόρατον*. — V. 69. Hermias in Plat. Phaedr. 152 exhibet *ἑκατέρωθε ἀπὸ πάμπαν ἀδίκων ἔργων σχεθέμεν ψυχὰν ἔστειλαν κτλ.* — V. 70. *ἔτειλαν*, PcM12 *ἔστειλαν*. — V. 71. *νᾶσος* BdcLipW1 (W2 a m. s.) AabMB, *νάσος* PcH (in m.), *νάσους* M12HLab, *νᾶσον* RVa1, *νάσον* A, *νάσων* Ma. — V. 72. *περιπνέοισιν* PcGGu, *περιπνέουσι* vulgo. — V. 74. *χέρας*, *χερσί* BαAaW2 (a m. s.), Hartung *κάρα*. — *στεφάνοις* vulgo, quod explicandum per *ἓν διὰ δυοῖν*, ut sit *ὅρμοις στεφάνων*, sed PaVa1M2 *στεφάνους*, Pc W2Aa utrumque, Hermann *στεφάνας*, Boeckh *κεφαλάς*, Karsten *κροτάφους*, quae coniectura maxime verisimilis est, nisi forte *κροτάφοις* poeta aeolico more scripsit. Scholiastae iam non poterant locum expedire, sed quid legerint, ambigo. In epecdosi conieci *ἀναπλέκοντ' ἐϋστεφάνοις*. — V. 75. *ἐν* om. W1BcAaMbM2. — *ὀρθαῖσι* PcVa2 Sch., *ὀρθαῖς* vulgo. — V. 76. (*παῖς ὁ*) *Γᾶς ἑτοῖμον* [*αὐτῷ*] *πάρεδρον, πόσις ἁπάντων Ῥέας ὑπέρτατον ἐχοίσας θρόνον*, ita locum graviter corruptum restitui, nam *αὐτῷ* manifestum glossema, contra *παῖς ὁ* (sive *πάϊς ὁ* malis) et sententia et versus requirit. et sic fere Didymus coustituit locum: *ὁ δὲ Δίδυμος ἐπὶ τοῦ Κρόνου καθιστᾷ τὸν λόγον· ὅντινα Ῥαδάμανθυν ὁ πατὴρ πάντων ὁ Κρόνος, ὁ τῆς Γῆς παῖς, ὁ ἀνὴρ τῆς ὕπατον ἐχούσης θρόνον Ῥέας ἕτοιμον καὶ ἀχώριστον ἔχει πάρεδρον*, sed non vidit *ἁπάντων* corrigendum pro *ὁ πάντων*, quod hyperbato non ferendo ad *πατὴρ* retulit, quo nomine simpliciter Saturnus appellari potuit, cf. Plato Cratyl. 404 a. Vulgo legitur: *Κρόνος ἕτοιμον αὐτῷ πάρεδρον πόσις ὁ πάντων Ῥέας ὑπέρτατον ἐχοίσας θρόνον*, sed AGPcP1Va1M2 *γᾶς ἕτοιμον* (Pc addit *γε*) *αὐτῷ π. π. ὁ π. Ρ. ὕπατον ἐχοίσας παῖς* (vel etiam *παῖς ἐχοίσας*, ut videtur) *θρόνον*. Et *Κρόνος* antiquitus non lectum esse inde apparet, quod Aristarchus omnia ad Iovem retulit, Didymus demum Saturnum intelligendum esse vidit; ipsum nomen an intulerit, non liquet,

ὃν πατὴρ ἔχει (παῖς ὁ) Γᾶς ἑτοῖμον [αὐτῷ] πάρεδρον,
πόσις ἁπάντων Ῥέας ὑπέρτατον ἐχοίσας θρόνον.
Πηλεύς τε καὶ Κάδμος ἐν τοῖσιν ἀλέγονται·
Ἀχιλλέα τ' ἔνεικ', ἐπεὶ Ζηνὸς ἦτορ
λιταῖς ἔπεισε, μάτηρ·

Στρ. ε'.

ὃς Ἕκτορ' ἔσφαλε, Τροίας
ἄμαχον ἀστραβῆ κίονα, Κύκνον τε θανάτῳ πόρεν,
Ἀοῦς τε παῖδ' Αἰθίοπα. πολλά μοι ὑπ' ἀγκῶνος ὠκέα
βέλη
ἔνδον ἐντὶ φαρέτρας
φωνάεντα συνετοῖσιν· ἐς δὲ τὸ πὰν ἑρμηνέων
χατίζει. σοφὸς ὁ πολλὰ εἰδὼς φυᾷ· μαθόντες δὲ λάβροι
παγγλωσσίᾳ, κόρακες ὥς, ἄκραντα γαρύετον

Ἀντ. ε'.

Διὸς πρὸς ὄρνιχα θεῖον.
ἔπεχε νῦν σκοπῷ τόξον, ἄγε θυμέ, τίνα βάλλομεν
ἐκ μαλθακᾶς αὖτε φρενὸς εὐκλέας ὀιστοὺς ἱέντες; ἐπί τοι
Ἀκράγαντι τανύσαις
αὐδάσομαι ἐνόρκιον λόγον ἀλαθεῖ νόῳ,
τεκεῖν μή τιν' ἑκατόν γε ἐτέων πόλιν φίλοις ἄνδρα μᾶλ-
λον

quamquam fort. *Κρόνος, ὁ Γᾶς* legit. Aristarchus coniecit *πόσιος* pro *πόσις*, ut Rhadamanthys compotator Iovis diceretur; quod si is quoque *ὁ πάντων* servavit, ut videtur Schol. indicare, scripsisse censendus est *ὃν πατὴρ ἔχει . . . . . πάρεδρον πόσιος ὁ πάντων Ῥέας ὕπατον ἐχοίσας παῖς θρόνον* satis *ἀμέτρως*, sed fortasse *ὃν πατὴρ πάντων ἔχει ἑτοῖμον αὐτῷ πάρεδρον πόσιος, ὧν παῖς Ῥέας ὑπέρτατον ἐχοίσας θρόνον* scripsit. — V. 81. *Τροίας*, Boeckh *Τρῴας* probabiliter, cf. Eustath. Prooem. 13, sed vulgaris forma etiam Nem. II 14. Isthm. V 28. VII 52 legitur. — V. 85. *φωνάεντα* PbcGP1Va1, *φωνήεντα* Pa, *φωνάετα* AMa (a pr. m.), *φωνᾶντα* Schol. et vulgo, *φωνεῦντα* AaW2 Eustath. Il. 1237, 61. Prooem. 2. Cramer. An. P. III 247, 27. — *πὰν* W2, *πᾶν* vulgo, utrumque Aa, Boeckh *τοπὰν*, Oelschlaeger *ἐς δὲ μέσον* coniecit, Hartung locum sic refinxit *ἄσκοπα μὲν ἑρμηνέων χατίζει*. — V. 86. *φυᾷ*, *φύσει* Longin. Rhet. I p. 313 ed. Spengel. — *λάβροι παγγλωσσίᾳ*, fort. poeta scripsit *λάβρῳ παγγλωσίᾳ*. — V. 87. *γαρύετον*. Dawesius *γαρυέμεν*, at *γαρύετον* etiam Aristid. II 35. Theophyl. Ep. VII 12 et Greg. Cor. 218. Hartung pessime *γαρυέται*, quod novum substantivum esse credit, non reputans tunc *ἄκραντα* nullo modo ferri posse. — V. 91. *Ἀκράγαντι*, W12PabBcaLipH MabLabM1 *Ἀκράγαντα*. — *τανύσαις*, PcP1Gu (a m. pr.) M2 *τανύσσαις*, G *τάνυσσον*, Va1 *τανύσας*, et Schol. quoque per part. *τείνας* interpretatur et cum seq. iungit, quem praeeunte Hartungo secutus sum, vulgo enim post *τανύσαις* interpungi solet. — V. 92. *αὐδάσομαι*, Lip a pr. m. *αὐδάσομεν*. — *ἐνόρκιον*, Schol. in lem. *μεθ' ὅρκιον*. — V. 93. *γε ἐτέων* E. Schmid, codd. *γ' ἐτέων*, Schol. *γ'* om. Hartung *κεν ἐτέων*. Pindarus *ϝετέων* scripsit.

εὐεργέταν πραπίσιν ἀφθονέστερόν τε χέρα

Ἐπ. ε΄.

Θήρωνος. ἀλλ' αἶνον ἐπέβα κόρος
οὐ δίκᾳ συναντόμενος, ἀλλὰ μάργων ὑπ' ἀνδρῶν,
τὸ λαλαγῆσαι θέλων κρύφον τε θέμεν ἐσλῶν καλοῖς
ἔργοις. ἐπεὶ ψάμμος ἀριθμὸν περιπέφευγεν·
ἐκεῖνος ὅσα χάρματ' ἄλλοις ἔθηκεν,
τίς ἂν φράσαι δύναιτο;

V. 95. *ἐπέβα* PcVa12AMaP1Ab Sch., *ἔβα* vulgo, Hartnng *ἐλᾷ*. — V. 97. *θέλφν*, Boeckh *ἐθέλων*. — *κρύφον* Aristarchus, cum ante *κρύφιον* legeretur. — *ἐσλῶν* aut *ἐσλὸν* PacGP1AbVa1, *ἐσθλῶν* LipAaHGn Moscovienses Leidd., *ἐσθλὸν* APbW2. sed Ambr. ut videtur *θέμεν' ἑλὼν* et deinde *κακοῖς*. Haec iam antiquitus labem contraxerunt: nam *τὸ λαλαγῆσαι θέλων* omnino non est graecum: neque tamen aliud quid legebant veteres, qui pro arbitrio ut solent in locis corruptis et impeditis interpretantur: *ὁ γὰρ κόρος τῶν ἀνθρώπων τῶν ἀργῶν* (scr. *μάργων*) *τῶν θορυβῆσαι θελόντων ἐπέβη τῷ τοῦ Θήρωνος ἐπαίνῳ, κρύψιν θέλων θεῖναι τοῖς τῶν ἀγαθῶν ἔργοις*. Conieci olim *καλαλαγῆσαι θέλων* i. e. *καταλαλαγῆσαι*. Hartung scripsit *συναντόμενος· ἀλλὰ μάργων γὰρ ἀνδρῶν τὸ λαλαγῆσαι, ἐθέλειν κρύφον τε κτλ.* quae sane non improbabilis est emendatio: ipse tentavi *ἀλλὰ μάργων ὑπ' ἀνδρῶν, λάλαγες οἵ τ' ἤθελον κρύφον τιθέμεν ἐσλῶν καλοῖς ἔργοις ἔπι· ψάμμος κτλ. λάλαγες* secundum Hesychium sunt *χλωραὶ βάτραχοι*. — V. 99. *ἐκεῖνος*, R *κεῖνος*, Va1 GuAGMaM2 *κἀκεῖνος* vel *κᾀκεῖνος*.

ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΑΙ Γ.

ΘΗΡΩΝΙ ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝΩι

ΕΙΣ ΘΕΟΞΕΝΙΑ.

Strophae.

–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
– –́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏒

Epodi.

–́ ⏑ – ⏒ –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏒ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏒

Στρ. α΄.

Τυνδαρίδαις τε φιλοξείνοις ἁδεῖν καλλιπλοκάμῳ θ᾽ Ἑλένᾳ
κλεινὰν Ἀκράγαντα γεραίρων εὔχομαι,

Ep. v. 4. Boeckh ante in duos versus diviserat, ut seni fierent versus. „De versuum distributione nihil est quod moneam, nisi quod dubium potest videri, utrum epodi v. 4 et 5 coniungendi sint an disiungendi. Coniunctionem suadet elisio per apostrophum epod. 2. 3, divisionem syllaba anceps epod. 1, interpunctio epod. 2 atque elegans roborisque plenus brevioris numeri ante clausulam usus. Sed syllaba anceps etiam v. 27 in medio reperitur versu: atque item apostrophus tum alibi tum v. 26 in fine versus. Quapropter fluctuante iudicio malui vulgatam relinquere distinctionem quam utrumque metrum coniungere." *Boeckh.* idem in editione altera hos versus coniunxit.

V. 1. *ἀδεῖν* Sch. W1 et ut videtur plures libri boni, v. *ἁδεῖν.*

Θήρωνος Ὀλυμπιονίκαν ὑμνονὀρθώσαις, ἀκαμαντοπόδων
ἵππων ἄωτον. Μοῖσα δ' οὕτω ποι παρίστα μοι νεοσίγαλον
εὑρόντι τρόπον
Δωρίῳ φωνὰν ἐναρμόξαι πεδίλῳ

Ἀντ. α'.

ἀγλαόκωμον· ἐπεὶ χαίταισι μὲν ζευχθέντες ἔπι στέφανοι
πράσσοντί με τοῦτο θεόδματον χρέος,
φόρμιγγά τε ποικιλόγαρυν καὶ βοὰν αὐλῶν ἐπέων τε θέσιν
Αἰνησιδάμου παιδὶ συμμῖξαι πρεπόντως, ἅ τε Πίσα με γε-
γωνεῖν· τᾶς ἄπο
θεύμοροι νίσοντ' ἐπ' ἀνθρώπους ἀοιδαί,

Ἐπ. α'.

ᾧ τινι, κραίνων ἐφετμὰς Ἡρακλέος προτέρας
ἀτρεκὴς Ἑλλανοδίκας γλεφάρων Αἰτωλὸς ἀνὴρ ὑψόθεν
ἀμφὶ κόμαισι βάλῃ γλαυκόχροα κόσμον ἐλαίας, τάν ποτε
Ἴστρου ἀπὸ σκιαρᾶν παγᾶν ἔνεικεν Ἀμφιτρυωνιάδας,
μνᾶμα τῶν Οὐλυμπίᾳ κάλλιστον ἀέθλων,

V. 3. ὀρθώσαις lemma schol. Va2, reliqui ὀρθώσας. — V. 4. ποι, Pc τοι, lemma schol. μοι, schol. 1 et 2 in interpretando prorsus ignorant, sch. 3 που substituit, schol. 4 μέν. — παρέστα, Gu παρίστα. Schol. tuentur παρέστα praeter 2, qui dicit: οὕτω μοι ἐρχέσθω ἡ Μοῦσα, nec tamen satis certum est, hunc aliud quid legisse, nam aut ἔρχεται scripsit, aut hariolatur tantum, ut commodam eliciat sententiam: nam si totius loci necessitudinem consideramus, consentaneum est, poetam Musae auxilium invocavisse, itaque ferri nequit παρέστα, obscuratum autem est ut videtur reconditum aliquod Musae nomen, velut Μοῖσα Τιτωποῖ, παρίστα μοι νεοσίγαλον κτλ. h. e. quasi dicas, Musa Aurora. Respicit poeta unam ex Musis, quas Siculus poeta Epicharmus adhibuit, vid. Tzetz. ad Hes. Op. p. 23 ed. Gaisf. Ἐπίχαρμος δὲ ἐν τῷ τῆς Ἥβης γάμῳ . . . Νειλοῦν, Τριτώνην, Ἀσωποῦν, Ἑπταπόλην (l. Ἑπταπόρην), Ἀχελωΐδα, Τιτόπλουν, Ῥοδίαν, ubi Τιτωποῦν legendum esse iam alias significavi: ut hanc potissimum eligeret Pindarus, videtur Castorum religione permotus esse. Παρίστα Doriensium more dixit poeta, ceterum cf. Empedocl. ap. Hippol. adv. Haeret. 254: νῦν αὖτε παρίστασο Καλλιόπεια Ἀμφὶ θεῶν μακάρων ἀγαθὸν λόγον ἐμφαίνοντι. Hartung scripsit Μοῖσα δ' ἀντωπὸν παρέστα μοι, L. Schmidt tuetur librorum scripturam et haec ad carmen Olympicum II spectare contendit, ita credit facillimo negotio omnes difficultates expediri; ego has argutias, maximeque quae p. 215 disputavit, non intelligo: fortasse qui minus obtuso ingenio sunt, persentiscunt. — V. 7. θεόδματον Sch. W1Pc. θεόδμητον HGuAaLaBdM1. — V. 8. mire scholiasta bis dicit συμβαλεῖν τῇ λύρᾳ καὶ τῷ αὐλῷ τὸν Αἰνησιδάμου παῖδα Θήρωνα, quasi inversam structuram reperisset. — V. 9. με, Hartung ἕ. — γεγωνεῖν, Sch. etiam γεγώνειν, Emperius γεγωνεῖ. — V. 10. θεύμοροι, APcW1 θεόμοροι, Sch. M2 θεόμοιροι, Sch. Il Ξ 410 θεόμηροι. — νίσοντ' GP1Pc, Va1 νήσοντ', Ab νήσσοντ', BdAaHGuW2 Schol. Il. νείσσοντ', v. νίσσοντ'. — V. 12. γλεφάρων M12. ut Boeckh scripsit, v. βλεφάρων. — V. 13. βάλῃ Sch. APc W2BcdGLipMaHGuAabLbVa1, v. βάλοι. — V. 15. ἀέθλων PcW1 corr., v. ἄθλων.

Στρ. β'.

δᾶμον Ὑπερβορέων πείσαις Ἀπόλλωνος θεράποντα λόγῳ·
πιστὰ φρονέων Διὸς αἴτει πανδόκῳ
ἄλσει σκιαρόν τε φύτευμα ξυνὸν ἀνθρώποις στέφανόν τ' ἀρετᾶν.
ἤδη γὰρ αὐτῷ, πατρὶ μὲν βωμῶν ἁγισθέντων, διχόμηνις ὅλον χρυσάρματος
ἑσπέρας ὀφθαλμὸν ἀντέφλεξε Μήνα,

Ἀντ. β'.

καὶ μεγάλων ἀέθλων ἁγνὰν κρίσιν καὶ πενταετηρίδ' ἁμᾷ
θῆκε ζαθέοις ἐπὶ κρημνοῖς Ἀλφεοῦ·
ἀλλ' οὐ καλὰ δένδρε' ἔθαλλεν χῶρος ἐν βάσσαις Κρονίου Πέλοπος.
τούτων ἔδοξεν γυμνὸς αὐτῷ κᾶπος ὀξείαις ὑπακουέμεν αὐγαῖς ἀελίου.
δὴ τότ' ἐς γαῖαν πορεύειν θυμὸς ὥρμαιν'

Ἐπ. β'.

Ἰστρίαν νιν· ἔνθα Λατοῦς ἱπποσόα θυγάτηρ

V. 16. λόγῳ Sch. PcGGuP1Ab (in m.) Va1, v. ὄγε. Iam veteres grammatici, quos etiam recentiores partim secuti sunt, v. 15 post ἀέθλων stigmen ponendam censuerunt, ut v. 16 novum enuntiatum inchoetur: at nullo pacto πείσαις cum αἴτει sive αἰτεῖ conciliari potest, quod certo πείθων dici debebat. Igitur stigmen v. 16 post λόγῳ collocavi, ut poeta dicat: πιστὰ γὰρ φρονέων Διὸς ἐζήτει πανδόκῳ ἄλσει. hoc enim αἴτει, si integrum est, significare intelliget, qui quidem totius loci institutam sententiam accuratius examinaverit, quamquam nullum simile novi exemplum: at vicissim ζητεῖν in locum verbi αἰτεῖν seriores inprimis substituere solent. — Ceterum πείσαις Va2G, reliqui πείσας. — V. 17. αἴτει AGuVa1Va2 a m. pr. M2 corr., αἰτεῖ RLaP1CLipGAabMabHW12 M1, ἔτει PcM2 (a m. pr.) Eustath. 381, 27: λέγει δὲ καὶ Πίνδαρος ἐν Ὀλυμπιονίκαις καινῶς αἶτος τὸ ἐνδιαίτημα, οἷον Διὸς αἴτει πανδόκῳ. cf. 907, 63 et Gregor. Cor. 219; cum his consentit schol. Vindob., recentiores schol. ᾔτησε interpretantur; veteres grammatici quid secuti sint prorsus latet. Hartung αἰτῶν scripsit, ego aliquando conieci Διὸς αἰϜεὶ πανδόκῳ ἄλσει legendum esse, Koenius Ἄλτει (cf. Ol. XI 45), quam coniecturam prius comprobavi: existimabam autem huius vocis interpretatione ἄλσει in margine adscripta deinde aliud vocabulum excidisse, velut Διὸς Ἄλτει πανδόκῳ Δοῦναι σκιαρόν τε φύτευμα. — V. 18. σκιαρόν, σκιερὸν PcMaP1HLipCM2 — ἀρετᾶν GP1Va1Gu, ἀρετῶν Ab, ἀρεταῖς HMb, v. ἀρετᾶς. Fort. ἀνθρώποις τ' ἀρετᾶν στέφανον, ut ξυνὸν quemadmodum ἀμφότερον adverbium sit. — V. 19. αὐτῷ Schol. unus cum πατρὶ iungit, alius αὐτῶν legit. Hecker coniecit αὐγᾷ. — V. 21. ἁμᾷ scripsi, vulgo ἁμᾶ, AW2AaBd ἅμα. — V. 23. ἔθαλλεν, AMa ἔθαλεν. — ἐν om. Pc. — V. 24. ἀελίου Va1, ἁλίου M2, v. ἁλίου. — V. 25. ὥρμαιν', Sch. ὥρμαινεν, Ambros. ὧρμα, quod Boeckh et Hartung coniecerunt. — V. 26. Ἰστρίαν νιν PcGP1LaAbVa1 Bodl. tres, Ἰστριανήν, quod etiam Sch. memorat, reliqui; Aristarchus legit: ὥρμαιν'· Ἰστρία νιν ἔνθα κτλ. sed elisio in fine versus praesertim novissimi tum demum ferenda,

δέξατ' ἐλθόντ' Ἀρκαδίας ἀπὸ δειρᾶν καὶ πολυγνάμπτων μυχῶν,
εὖτέ μιν ἀγγελίαις Εὐρυσθέος ἔντυ' ἀνάγκα πατρόθεν
χρυσόκερων ἔλαφον θήλειαν ἄξονθ', ἅν ποτε Ταΰγέτα
ἀντιθεῖσ' Ὀρθωσίᾳ ἔγραψεν ἱράν.

Στρ. γ'.

τὰν μεθέπων ἴδε καὶ κείναν χθόνα πνοιαῖς ὄπιθεν Βορέα
ψυχροῦ· τόθι δένδρεα θάμβαινε σταθείς.
τῶν νιν γλυκὺς ἵμερος ἔσχεν δωδεκάγναμπτον περὶ τέρμα δρόμου
ἵππων φυτεῦσαι. καὶ νὺν ἐς ταύταν ἑορτὰν ἵλαος ἀντιθέοισιν νίσεται
σὺν βαθυζώνου διδύμνοις παισὶ Λήδας.

Ἀντ. γ'.

τοῖς γὰρ ἐπέτραπεν Οὔλυμπόνδ' ἰὼν θαητὸν ἀγῶνα νέμειν
ἀνδρῶν τ' ἀρετᾶς πέρι καὶ ῥιμφαρμάτου
διφρηλασίας. ἐμὲ δ' ὦν πᾳ θυμὸς ὀτρύνει φάμεν, Ἐμμενίδαις
Θήρωνί τ' ἐλθεῖν κῦδος εὐίππων διδόντων Τυνδαριδᾶν,
ὅτι πλείσταισι βροτῶν

si oratio continnatur: vitavit hanc offensionem Hartung, qui scripsit ἐς γαῖαν βορείαν θυμὸς ὧρμα, Ἰστρία νιν ἔνθα κτλ. Ego ὧρμαιν' tenco, sed puto poetam scripsisse ἐς γαῖαν πορεύειν (h. e. πορεύεσθαι) θυμὸς ὧρμαιν' Ἰστρίαν· πρὶν ἔνθα Λατοῦς, atque ita etiam enuntiatum quod seqnitur magis illustratur. Grashoff Ἰστρίαν ἵν coniecit. — V. 30. Ὀρθωσίᾳ, hiatum ut removeret Hartung 'πέγραψεν suspicatus est, ego et Ahrens Ὀρθωσίας coniecimus, sed dativus requiritur, qui ad verbum ἀνατιθεῖσα est referendus. Atque hiatus in dativo primae et secundae declinationis, ut est apud Homerum frequentissimus, ita etiam a Pindaro non est alienus: velut Ol. VI 82 γλώσσᾳ ἀκόνας, Nem. VI 23 Ἀγησιμάχῳ υἱέων. Isth. I 16 Καστορείῳ ἤ, ib. 61 Ἡροδότῳ ἔπορεν, videturque ipsa pronuntiatio mitigavisse asperitatem. — ἱρὰν ARMahCLipW2, v. ἱερὰν. — V. 31. καὶ κείναν Boeckh, libri κἀκείναν vel κἀκείναν. — πνοιαῖς Sch. A AahGLlpW12CMahHVa1Gu Greg. Cor. 220, vulgo πνοιᾶς. — V. 32. θάμβαινε, quod conieci, Ambr., vulgo θαύμαινε, Pc θάμαινε. Boeckh θαυμαίνει, Kayser θαύμανε. — V. 33. libri accuratius si collati essent, haud dubie etiam hic δυωδεκάγν. praeberent. — περὶ, Pc δε. — V. 34. καὶ νὺν scripsi, v. καί νυν. — νίσεται P1GPc Schol. unus, qui ἥξει interpretatur, νήσεται AbVa1, νείσσεται W12AaHGuM1, v. νίσσεται. — V. 35. διδύμνοις Hermann, LaLipW2 διδύμμοις (quam formam Λευκίμμη ex Λευκίμνη i. e. Λευκίμη ortum tuetur), διδύμοισι PcAGVa1 CP1MaAbM2, vulgo διδύμοις (H παισί διδύμοις). Olim etiam conicei διπλόοις παίδεσσι. — V. 36. ἐπέτραπεν, AMaGP1HVa1PcM2 ἐπέτρεπεν. — V. 38. πᾳ W2, πα Sch. et codd. (W1PcM2 πᾶ), nisi quod La et fort. G παρ ex interpolatione. Hartung ἐμὲ δ' ἔμπα, ego olim πᾶς scripsi, latet aliud quid, fort. ἐμὲ δ' ὀμφὰ θυμὸν ὀτρύνει.

ξεινίαις αὐτοὺς ἐποίχονται τραπέζαις,

Ἐπ. γ'.

εὐσεβεῖ γνώμᾳ φυλάσσοντες μακάρων τελετάς.
εἰ δ' ἀριστεύει μὲν ὕδωρ, κτεάνων δὲ χρυσὸς αἰδοιέ-
στατον,
νῦν γε πρὸς ἐσχατιὰν Θήρων ἀρεταῖσιν ἱκάνων ἅπτεται
οἴκοθεν Ἡρακλέος σταλᾶν. τὸ πόρσω δ' ἐστὶ σοφοῖς ἄβατον
κἀσόφοις. οὔ μιν διώξω· κεινὸς εἴην.

V. 40. ξεινίαις, Sch. PcM2 ξενίαις. — V. 42. δὲ χρυσὸς, W1 ὁ δὲ χρ. deinde Bβγ αἰδοιέστατος. — V. 43. γε, Sch. etiam δὲ, et sic M12. — V. 44. σταλᾶν PcGVa1P1, v. στηλᾶν. — V. 45. μιν Sch. AR (in m.) GMa, vulgo μὴν, solus Paris. ap. Momms. νιν, sed videtur scribendum οὐ μὴ διώξω. — κεινὸς, Schol. etiam κεῖνος. Hartung refinxit οὔ μιν διώξω κεῖσ' ὃς εἴη.

ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΑΙ Δ.

ΨΑΥΜΙΔΙ ΚΑΜΑΡΙΝΑΙΩι

ΑΠΗΝΗι

Stropha.

⏑ ⏑ ∸ ⏑ ∸ ⏑ ⏑ – ∸ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ∸ ⏑ – ⏑ – ⏒
⏑ ⏑ ∸ ⏑ ⏑ – ∸ ⏑ ⏑ – ×– ⏑ ∸ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏒
– ∸ ⏑ ⏑ – ∸ ⏑ ⏑ – –
– ∸ – – ∸ –
⏑ ∸ ⏑ – ⏑ ∸ ⏑ ⏑ –
⏑ ∸ ⏑ – ⏑ – ⏒
– ∸ ⏑ ∸ ⏑ ⏑ – ∸ ⏑ –
×– ⏑ ∸ ⏑ ⏑ – ×⏑͡⏑ ⏑ ∸ ⏑ ⏑ – ∸ ⏑ – ⏑ ⏓
– ∸ ⏑ ⏑ – ∸ ⏑ –
⏑ ⏑ ∸ ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏒

Epodus.

– ∸ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏒
∸ ⏑ ⏑ – ⏑ – –
⏑ ∸ ⏑ – ⏑ – ⏑ –
– ∸ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ∸ ⏑ ⏓
⏑ ∸ ⏑ ∸ ⏑ ⏑ – ∸ ⏑ – ⏑ ⏑͡⏑ ⏑ –
∸ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑
– ∸ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
⏑ ∸ ∸ ⏑ – ⏑ – ⏑ ∸ ⏑ ⏑͡⏑ ⏑ –
×⏑⏑ ⏑ ×⏑͡⏑ ⏑ ∸ ⏑ ⏑ –
⏑ ∸ ⏑ – ⏑ ⏓

Str. v. 4. disiunxi in duos, quemadmodum Boeckh prius, post copulavit hoc modo

Στρ.

Ἐλατὴρ ὑπέρτατε βροντᾶς ἀκαμαντόποδος Ζεῦ· τεαὶ γὰρ ὧραι
ὑπὸ ποικιλοφόρμιγγος ἀοιδᾶς ἑλισσόμεναί μ᾽ ἔπεμψαν
ὑψηλοτάτων μάρτυρ᾽ ἀέθλων.
ξείνων δ᾽ εὖ πρασσόντων
ἔσαναν αὐτίκ᾽ ἀγγελίαν
ποτὶ γλυκεῖαν ἐσλοί.
ἀλλ᾽, ὦ Κρόνου παῖ, ὃς Αἴτναν ἔχεις
ἶπον ἀνεμόεσσαν ἑκατογκεφάλα Τυφῶνος ὀβρίμου,
Οὐλυμπιονίκαν δέκευ
Χαρίτων ἕκατι τόνδε κῶμον,

Ἀντ.

χρονιώτατον φάος εὐρυσθενέων ἀρετᾶν. Ψαύμιος γὰρ ἵκει
ὀχέων, ὃς ἐλαίᾳ στεφανωθεὶς Πισάτιδι, κῦδος ὄρσαι
σπεύδει Καμαρίνᾳ. θεὸς εὔφρων
εἴη λοιπαῖς εὐχαῖς·
ἐπεί νιν αἰνέω, μάλα μέν

— ⏑́ — — — ⏑́ ⏑ — ⏑ ⏑ ⏑́ ⏑ ⏑ –

Item in Epodi v. 8 et 9 discessi a Boeckhio, qui versus sic descripsit:

⏑ ⏑́ ⏑́ ⏑ — ⏑ — ⏑ — ⏑ –

⏑ ⏑ ⏑́ ⏑ ⏑ — ⏑⏑ ⏑ ⏑́ ⏑ ⏑ –

Ceterum in inscriptione Boeckh ex coniectura ut videtur ἀπήνῃ dedit. In Pc inscribitur ψαύμιδι καμαρηναίῳ ἵπποις νικήσαντι τὴν πβ΄ ὀλυμπιάδα τεθρίππῳ παιδὶ ἄκρωνος. W2 om. In scholiis partim τεθρίππῳ partim ἵπποις legitur.

V. 1. ὧραι, Süvern Ὧραι. — V. 7. ὦ om. ABdGMaGuAbLabVaIPc W2M12. — Κρόνου, lemma sch. rec. Κρόνιε. — V. 8. ἶπον, P1 ἵππον — ἀνεμόεσσαν Sch. AGMaPIPcAbVa1, v. ἠνεμόεσσαν. — ὀβρίμου M12 ut vulgo, cf. C. W. Kayser in Philol. XVIII 655, ὀμβρίμου AMaLbAabPI a m. pr. Va1Pc. — V. 9. PcM2 Ὀλυμπιονίκαν. Affert Gramm. Harl. post Hephaest. p. 331. — δέκευ, Sch. APcGAbP1Va1M2 δέξαι, sed G i. m. δέκευ ut Ma. Si retuleris hoc ad v. 10, ferri potest δέξαι, sed numeris minus commodis. — V. 10. Χαρίτων Boeckh, Χαρίτων θ᾽ APcGAbP1Va1. Fuerat Ϝέκατι. Fortasse alii ut incommodae particulae mederentur εὐρυσθενέων τ᾽ ἀρετᾶν legebant, ut schol. sic sit supplendum: τὸ δ᾽ ἑξῆς Χαρίτων τ᾽ (ἀρετᾶν τ᾽) εὐρυσθενέων ἕκατι. Hartung servata particula locum sic refingit Χαρίτων θ᾽ ἕκατι τόνδε κῶμον, χρ. φ. εὐρ. ἀρετᾶν Ψαύμιός τε νίκας ὀχέων, ὃς κτλ. — κῶμον, schol. Vind. κόμπον. — V. 11. mihi videbatur sic emendandus: τόνδε κῶμον. χρονιώτατον φάος· εὐρυσθενέων ἀρετᾶν Ψαύμιος παρ᾽ ἵκει ὀχέων κτλ. Ceterum Ψαύμιος APabcBαβγGPIAabLabMaGuVa1W2, v. Ψαύμιδος. — ἵκει Sch. APcGP1 a m. pr. AbMaVa1Gu in m., v. ἥκει — V. 15. ἐπεί νιν Boeckh, et sic duo libri ap. Momms., vulgo ἐπεί μιν. Omnino cf. quae de formis μιν et νιν apud Pindarum dixit Mommsen in Jahnii Annal. LXXXIII 44.

τροφαῖς ἑτοῖμον ἵππων,
χαίροντά τε ξενίαις πανδόκοις,
καὶ πρὸς Ἁσυχίαν φιλόπολιν καθαρᾷ γνώμᾳ τετραμμένον.
οὐ ψεύδεϊ τέγξω λόγον·
διάπειρά τοι βροτῶν ἔλεγχος·

Ἐπ.

ἅπερ Κλυμένοιο παῖδα
Λαμνιάδων γυναικῶν
ἔλυσεν ἐξ ἀτιμίας.
χαλκέοισι δ' ἐν ἔντεσι νικῶν δρόμον
ἔειπεν Ὑψιπυλείᾳ, μετὰ στέφανον ἰών·
οὗτος ἐγὼ ταχυτᾶτι·
χεῖρες δὲ καὶ ἦτορ ἴσον.
φύονται δὲ καὶ νέοις ἐν ἀνδράσι πολιαὶ
θαμάκι παρὰ τὸν ἁλικίας
ἐοικότα χρόνον.

V. 17. ξενίαις PeGP1Va1, v. ξεινίαις, quod ferri potest, si παῖ v. 7 producatur. — V. 18. ἁσυχίαν Heyne, v. ἡσυχίαν. — V. 21. ἅπερ, ἅπερ καὶ AGPeP1 MaVa12M2 Sch. in interpr. Est sane particula καὶ satis conveniens, sed ἅπερ καὶ minus commodum reddit numerum, itaque nescio an ἃ καὶ scribendum sit. — V. 24. χαλκέοισι GP1Va1AbGu corr., χαλκεοῖσι AMa, χαλκέοις Sch., χαλκοῖσι vulgo, χαλκείοισι δ' ἐν ἔντεσσι Pc. — V. 26. ταχυτᾶτι cum praegressis iungit W1 Apollon. de Pron. 332 C, cum seqq. Pc Schol. — V. 27. χεῖρες, PcMbAa corr. χέρες. — V. 28. δὲ om. Sch. — ἐν ἀνδράσι πολιαὶ θαμάκι, quod in prima editione scripsi, confirmavit Ambr. qui θαμάκι praebet; legebatur ἐν ἀνδράσιν || πολιαὶ θαμὰ καί. — V. 29. παρά, πάρ LipAaLaMbW12, παρὰ τὸν τῆς Pc.

ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΑΙ Ε.

ΨΑΥΜΙΔΙ ΚΑΜΑΡΙΝΑΙΩι

ΑΠΗΝΗι.

Strophae.

⏒ – –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – –́ ⏑ –

⏒ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏔ – –́ ⏑ – ⏑ – ⏓

⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – –́ ⏑ – –́ ⏑ – ⏑ – ⏓

Epodi.

⏒ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – ⏑ – ⏓

⏒ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –́ ⏑ – –́ ⏑ – –́ ⏑ – ⏑ – ⏓

„Inscriptio carminis vulgo erat haec: τεθρίππῳ, ἀπήνῃ καὶ κέλητι sed τεθρίππῳ recte omittunt P1GGuPc aliique cum Aldo; (ἀπήνῃ om. W2) deinde Heynium secutus sum, qui etiam ultima καὶ κέλητι haud sine ratione abiecit. Sunt qui dubitent, an haec oda sit germana Pindari: certe teste Scholiasta non ea legebatur in ἐδαφίοις nescio quibus, agnovit tamen Didymus.“ *Boeckh.* Et abiudicavit Pindaro E. L. de Leutsch in Philologo I 116 seqq., tuitus est Hermann in Actis Soc. Lips. IX 322 seqq. Numeri huius carminis quantopere recedant a Pindari more, exposuerunt Rossbach et Westphal de arte metr. III 362 seqq. Etiam L. Schmidt de vita Pindari p. 388 seq. negat hoc carmen a Pindaro compositum esse. Mihi quoque epinicium hoc non recte ab antiquis criticis in ordinem Pindaricorum carminum receptum esse videtur: qui Pindaro vindicant, censent prius carmen (Ol. IV) statim, postquam victoriam Psaumis consecutus erat, a Pindaro conditum esse, aliquanto post hoc alterum carmen Camarinam missum: sed hoc vel propterea valde improbabile, quoniam hoc ipso anno (Ol. 82, 1) poeta diem supremum obiit.

Στρ. α'.

Ὑψηλᾶν ἀρετᾶν καὶ στεφάνων ἄωτον γλυκὺν
τῶν Οὐλυμπίᾳ, Ὠκεανοῦ θύγατερ, καρδίᾳ γελανεῖ
ἀκαμαντόποδός τ' ἀπήνας δέκευ Ψαύμιός τε δῶρα·

Ἀντ. α'.

ὃς τὰν σὰν πόλιν αὔξων, Καμάρινα, λαοτρόφον,
βωμοὺς ἓξ διδύμους ἐγέραρεν ἑορταῖς θεῶν μεγίσταις
ὑπὸ βουθυσίαις, ἀέθλων τε πεμπαμέροις ἁμίλλαις

Ἐπ. α'.

ἵπποις ἡμιόνοις τε μοναμπυκίᾳ τε. τὶν δὲ κῦδος ἁβρὸν
νικάσαις ἀνέθηκε, καὶ ὃν πατέρ' Ἄκρων' ἐκάρυξε καὶ τὰν
νέοικον ἕδραν.

Στρ. β'.

ἵκων δ' Οἰνομάου καὶ Πέλοπος παρ' εὐηράτων

V. 1. *ἄωτον γλυκὺν*, Hartung ut solet *γλυκὺ* requirit. — V. 2. *Οὐλυμπία*, Pc *Ὀλυμπία*. — V. 3. *Ψαύμιος*, W1 Sch. *Ψαύμιδος*. — V. 4. *Καμάρινα* LipGu a m. pr. sed a sec. m. *Καμαρῖνα*, W2PcM2 *Καμαρίναν*, vulgo *Καμαρίνα*. — V. 6. *ὑπὸ*, Kayser *ἐπί*, Schol. unus ad *ἑορταῖς* retulisse videtur. — *πεμπαμέροις* W1, vulgo *πεμπταμέροις*. Si iunguntur haec cum verbis *ὑπὸ βουθυσίαις*, quibus sacrificia a Psaumide oblata significantur, dicendum certe fuit *ἀέθλων τε πεμπαμέρων ἁμίλλαις*, nam non ipsa tum describitur Olympiorum solemnitas, sed quae partes Psaumidis fuerint, qui tria certamina subiit, ut poeta v. 7 indicat. Neque tamen ita credo Pindarum scripsisse: nam recte quidem Psaumis dicitur cum amplissima ageretur Olympicorum deorum solennitas aras sacrificiis honoravisse, at quod ipse Psaumis in certamen ter descendit, non ad honores ararum, sed ipsius certaminis referendum est. Itaque iam in epecdosi commendavi haec emendationem *ὑπὸ βουθυσίαις, ἀέθλων τε πεμπαμέρους ἁμίλλας (ἐγέραρεν) ἵπποις ἡμιόνοις τε μοναμπυκίᾳ τε.* Atque hoc etiam nunc firmiter teneo, sed nihil novandum censeo, nam *πεμπαμέροις ἁμίλλαις* non sunt dativi qui videntur, sed poeta Aeolensium sermonem secutus etiam in accusativo *αις* et *οις* adscivit. Neque est haec peculiaris consuetudo poetae, qui hoc epinicium condidit, sed etiam Pindarus his aeolicis clausulis pariter usus est: verum hae formae iam antiquitus librariorum vel negligentia vel audacia oblitteratae sunt, ita ut veterum criticorum animadversionem plane effugerent: servatae sunt paucis tantum locis, ubi accusativi qui revera sunt videbantur dativi esse: atque his omnibus locis critici aut incredibilia commenti sunt, ut dativi usum explanarent, aut accusativos restituere maluerunt. Neque tamen credo Pindarum ubique his Aeolicis formis usum esse, sed tantum in certo carminum genere, cum in aliis carminibus vulgares formas usurparet: atque fortasse etiam in illo carminum genere aeolicas clausulas non perpetuo, sed promiscue adhibuit: nam aurium potissimum iudicio haec temperaverunt graeci poetae. Ceterum L. Schmidt quo pacto tueri studuerit *πεμπταμέροις ἁμίλλαις*, qui volent perlustrent. Friderichs *πεμπαμέροις* probat, sed prorsus incredibilia de hoc loco disputat. Hartung denique plane depravavit poetae verba refingens *ἑορταῖς θεῶν μεγίστων ὑπὸ βουθυσίοις, ἀέθλων ἐν πεμπταμέροις ἁμίλλαις κτλ.* — V. 8. *νικάσαις* Boeckh, *νικάσας* HP1MaGuVa1 M2, v. *νικήσας* — V. 9. *ἵκων*, Sch.W2AMaP1GRM2 *ἱκὼν*, Va1 *ἰκὼν*,

σταθμῶν, ὦ πολιάοχε Παλλάς, ἀείδει μὲν ἄλσος ἁγνόν
τὸ τεόν, ποταμόν τε Ὤανιν, ἐγχωρίαν τε λίμναν,

Ἀντ. β'.

καὶ σεμνοὺς ὀχετούς, Ἵππαρις οἷσιν ἄρδει στρατόν,
κολλᾷ δὲ σταδίων θαλάμων ταχέως ὑψίγυιον ἄλσος,
ἀπ' ἀμαχανίας ἄγων ἐς φάος τόνδε δᾶμον ἀστῶν·

Ἐπ. β'.

αἰεὶ δ' ἀμφ' ἀρεταῖσι πόνος δαπάνα τε μάρναται πρὸς
ἔργον
κινδύνῳ κεκαλυμμένον· ηὖ δ' ἔχοντες σοφοὶ καὶ πολίταις
ἔδοξαν ἔμμεν.

Στρ. γ'.

Σωτὴρ ὑψινεφὲς Ζεῦ, Κρόνιόν τε ναίων λόφον
τιμῶν τ' Ἀλφεὸν εὐρὺ ῥέοντ' Ἰδαῖόν τε σεμνὸν ἄντρον.
ἱκέτας σέθεν ἔρχομαι Λυδίοις ἀπύων ἐν αὐλοῖς,

Ἀντ. γ'.

αἰτήσων πόλιν εὐανορίαισι τάνδε κλυταῖς
δαιδάλλειν, σέ τ', Ὀλυμπιόνικε, Ποσειδανίαισιν ἵπποις

interpolati ἐλθών, W2Lb ἐλθών et ἱκών, Pe ἵκει δ' Οἰνομάου — εὐηράτων, M2 εὐηλάτων. — V. 10. ἀείδει, Hecker ἀέξει. — V. 11. Ὤανιν vel Ὄανιν codd. scholior., Ὄανιν M2P1Pe, Ὄανον Va1GAb, Ὤανον Gu M1, Ὤαννον W1. Nomen fluvius fortasse a Babylonio deo Oanno traxit. — V. 13. affert Liban. I 361. κολλᾷ δὲ scripsi, legebatur τε, candemque emendationem postea Hartung commendavit. Hi duo versus vulgo ad Hipparin fluvium referuntur, quod nunc quoque L. Schmidt tuetur, sed pertinent, id quod iam Hermann intellexit, ad Psaumidem: qui opibus suis liberaliter adiuvit cives in condenda urbe et extruendis aedificiis; ita enim recte Hartung haec interpretatur, atque poeta iterum Psaumidis liberalitatem attigit v. 24 ἐξαρκέων κτεάτεσσιν, i. e. adiuvans alios suis opibus, quorum verborum vim neque veteres neque nostri interpretes assecuti sunt. In epeedosi ἄλσος θαλάμων perperam de Minervae potissimum aede interpretatus sum: existimabam enim Psaumidem redemisse cum alia templa aedificanda, tum certe Athenaeum, de suis opibus largiturum, quo magnificentius opera illa exstruerentur: sed studio certaminum curulium abreptum intermisisse aliquamdiu illud opus, itaque in invidiam civium incidisse, qui iusto diutius prohiberentur quominus sacra rite perficerent. — ὑψίγυιον, PeM2 ὑψίγυον. W2 a m. s. ὑψίγειον, Gu supra ὑψίζυγον, Schol. etiam ὑψίπυργον. — V. 14. ἀπ', GP1AaPe a m. pr. M2 ὑπ'. — τόνδε, conieci τῶνδε. — V. 15. αἰεί RGP1MbLbAabVa1Pe, v. ἀεί. — V. 16. κεκαλυμμένον, Sch. Isth. III 52 κεχαλασμένον. — ηὖ δ' Hermann, v. εὖ δὲ. Boeckh εὖ δὲ τυχοντες, Kayser εὖ δὲ τυχών τις σοφὸς κ. π. ἔδοξεν ἔ. Hartung οἱ δὲ τυχόντες, Oelschlaeger εὖ δὲ παθόντες. Ipse aliquando εὖ δὲ λαχόντες vel etiam εὖ δ' ἥκοντες conieci spondeo admisso ut v. 18. — V. 18. ῥέοντ' HGP1Ma Va1, Pe et ceteri ῥέοντα. — V. 21. Ποσειδανίαισιν Sch., v. Ποσειδανίοισιν, W2 M1 Ποσειδωνίοισιν.

ἐπιτερπόμενον φέρειν γῆρας εὔθυμον ἐς τελευτάν,

Ἐπ. γʹ.

υἱῶν, Ψαῦμι, παρισταμένων. ὑγίεντα δ' εἴ τις ὄλβον
ἄρδει,
ἐξαρκέων κτεάτεσσι καὶ εὐλογίαν προστιθείς, μὴ ματεύσῃ
θεὸς γενέσθαι.

V. 22. ἐς, Pc εἰς. — V. 23. παρισταμένων, malim περισταμένων. — ὑγίεντα, Aristarchus ὑγιέντα, sed poeta fortasse ὑγιῆντα usurpavit. — ἄρδει, Schol. ἄρδοι. Hartung ita distinguit verba ἄρδει ἐξαρκέων, κτεάτεσσι καὶ εὐλ. πρ.

ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΑΙ ϛ.

ΑΓΗΣΙΑι ΣΥΡΑΚΟΣΙΩι

ΑΠΗΝΗι

Strophae.

⏑ –́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏒
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏒
– –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏓
⏑ –́ – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏒
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏒

Epodi.

–́ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ ⏓
–́ ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏒ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
–́ ⏑ – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏒

Στρ. α΄.

Χρυσέας ὑποστάσαντες εὐτειχεῖ προθύρῳ θαλάμου
κίονας, ὡς ὅτε θαητὸν μέγαρον,

Epod. v. 2 Hermann Epit. Doctr. Metr. p. 256 in duos dividere mavult: *εἶπεν ἐν Θήβαισι τοιοῦτόν τι ἔπος· | Ποθέω κτλ.*

V. 1. *εὐτειχεῖ*, Hecker coniecit *εὐτοίχου*.

πάξομεν· ἀρχομένου δ' ἔργου πρόσωπον
χρὴ θέμεν τηλαυγές. εἰ δ' εἴη μὲν Ὀλυμπιονίκας,
βωμῷ τε μαντείῳ ταμίας Διὸς ἐν Πίσᾳ,
συνοικιστήρ τε τᾶν κλεινᾶν Συρακοσσᾶν· τίνα κεν φύγοι
ὕμνον
κεῖνος ἀνήρ, ἐπικύρσαις ἀφθόνων ἀστῶν ἐν ἱμερταῖς
ἀοιδαῖς;

Ἀντ. α'.

ἴστω γὰρ ἐν τούτῳ πεδίλῳ δαιμόνιον πόδ' ἔχων
Σωστράτου υἱός. ἀκίνδυνοι δ' ἀρεταί
οὔτε παρ' ἀνδράσιν οὔτ' ἐν ναυσὶ κοίλαις
τίμιαι· πολλοὶ δὲ μέμνανται, καλὸν εἴ τι ποναθῇ.
Ἁγησία, τὶν δ' αἶνος ἑτοῖμος, ὃν ἐν δίκᾳ
ἀπὸ γλώσσας Ἄδραστος μάντιν Οἰκλείδαν ποτ' ἐς Ἀμ-
φιάρηον
φθέγξατ', ἐπεὶ κατὰ γαῖ' αὐτόν τέ νιν καὶ φαιδίμας ἵπ-
πους ἔμαρψεν.

Ἐπ. α'.

ἑπτὰ δ' ἔπειτα πυρᾶν νεκρῶν τ' ἐδεσθέντων Ταλαϊονίδας
εἶπεν ἐν Θήβαισι τοιοῦτόν τι ἔπος· Ποθέω στρατιᾶς ὀ-
φθαλμὸν ἐμᾶς
ἀμφότερον μάντιν τ' ἀγαθὸν καὶ δουρὶ μάρνασθαι. τὸ καὶ
ἀνδρὶ κώμου δεσπότᾳ πάρεστι Συρακοσίῳ.
οὔτε δύσηρις ἐὼν οὔτ' ὢν φιλόνεικος ἄγαν,

V. 3. ἀρχομένου, Lucian Hipp. c. 7 ἀρχομένους (sed ibi quoque ἀρχομένου BNa). — V. 6. συνοικιστήρ, Sch. συνοικίστης. — Συρακοσσᾶν PeG, Συρακοσᾶν AMa, Συρακουσᾶν vulgo. — φύγοι, PeGP1Va1AG φύγῃ. — V. 7. ἐπικύρσαις Paris. (M), reliqui ἐπικύρσας. — V. 10. παρ', Ambr. ἐν. — ἐν, om. Pe. — V. 11. ποναθῇ, cod. Par. ap. Momms. πονηθῇ. — V. 12. ἑτοῖμος W1 Ambr., vulgo ἕτοιμος. — V. 13. γλώσσας, Hecker γνώμας. Mihi poeta scripsisse videtur ἐν δίκᾳ ἀπὸ γλώσσας τ' Ἄδραστος. — Ἀμφιάρηον W12RPabcBdeGuMbAabP1Va1G a m. pr., vulgo Ἀμφιάραον. — V. 14. κατὰ γαῖ', Schol. κατάγε. — V. 15. πυρᾶν νεκρῶν τ' ἐδεσθέντων scripsi, legebatur τελεσθέντων, Hartung τελεσθεισῶν, Bernhardy πυρᾶ νεκρῶν τελεσθέντων, Furtwaengler πελασθέντων, Rauchenstein ἀμαθέντων. — V. 16. Θήβαισι, P1AbVa1 Θήβαις, G Θήβαις τε, Pe Θήβαις γε, Ambr. Θήβησι. — V. 17. μάντιν τ', Ambr. μάντιν. — V. 18. πάρεστι AMabBodl. pluresAbPeCP1W2Va1, νῦν πάρστι ceteri. — V. 19. οὔτε δύσηρις ἐὼν οὔτ' ὢν φιλόνεικος AMaP1Lb in m., eadem, sed δύσερις, lemma vet. Sch. AbGVa1Pe a m. pr. (sec. addidit τις) Ambros., hinc interpolati οὐ δύσερις τις ἐὼν οὔτ' ὢν φιλόνεικος W1BβγcMbLAa (a m. s.), οὐ φιλόνεικος ἐὼν οὔτ' ὢν δύσερις τις W2RPabGuP2LabM12 Bodleiani aliquot, ut hoc exemplo discas, per quos gradus interpolatio progressa sit. Scholia vetera iustum ordinem tueri docuit Mommsen. De forma cf. Moeris 116. Δυσήριδος καὶ Δύσηρις Ἀττικῶς, καὶ

καὶ μέγαν ὅρκον ὀμόσσαις τοῦτό γέ οἱ σαφέως
μαρτυρήσω· μελίφθογγοι δ' ἐπιτρέψοντι Μοῖσαι.

Στρ. β'.

Ὦ Φίντις, ἀλλὰ ζεῦξον ἤδη μοι σθένος ἡμιόνων,
ᾇ τάχος, ὄφρα κελεύθῳ τ' ἐν καθαρᾷ
βάσομεν ὄχχον, ἵκωμαι δὲ πρὸς ἀνδρῶν
καὶ γένος· κεῖναι γὰρ ἐξ ἀλλᾶν ὁδὸν ἀγεμονεῦσαι
ταύταν ἐπίστανται, στεφάνους ἐν Ὀλυμπίᾳ
ἐπεὶ δέξαντο· χρὴ τοίνυν πύλας ὕμνων ἀναπιτνάμεν
αὐταῖς·
πρὸς Πιτάναν δὲ παρ' Εὐρώτα πόρον δεῖ σάμερόν μ'
ἐλθεῖν ἐν ὥρᾳ·

Ἀντ. β'.

ἅ τοι Ποσειδάωνι μιχθεῖσα Κρονίῳ λέγεται
παῖδα ἰόπλοκον Εὐάδναν τεκέμεν.
κρύψε δὲ παρθενίαν ὠδῖνα κόλποις·
κυρίῳ δ' ἐν μηνὶ πέμποισ' ἀμφιπόλους ἐκέλευσεν
ἥρωι πορσαίνειν δόμεν Εἰλατίδᾳ βρέφος,
ὃς ἀνδρῶν Ἀρκάδων ἄνασσε Φαισάνᾳ, λάχε τ' Ἀλφεὸν
οἰκεῖν·
ἔνθα τραφεῖσ' ὑπ' Ἀπόλλωνι γλυκείας πρῶτον ἔψαυσ'
Ἀφροδίτας.

Ἐπ. β'.

οὐδ' ἔλαθ' Αἴπυτον ἐν παντὶ χρόνῳ κλέπτοισα θεοῖο
γόνον·
ἀλλ' ὁ μὲν Πυθῶνάδ', ἐν θυμῷ πιέσαις χόλον οὐ φατὸν
ὀξείᾳ μελέτᾳ,

Πλάτων νόμων θ' (tamen IX p. 863 B et 864 A δύσερι et δύσερις scribitur.) δύσερις Ἑλληνικῶς, non tamen probatur hoc Hartungo, qui scripsit οὐ δύσερίς περ ἐὼν κτλ. — V. 20. ὀμόσσαις Pc, ὀμόσσας ceteri. — V. 21. P1 ἐπιτρέψοισι, M1 ἐπιτρέψαντι. — V. 24. ἵκωμαι δὲ scripsi, legebatur ἵκωμαί τε, Hartung ἵκωμαί τ' ἔθνος ἀνδρῶν καὶ γένος mavult. — V. 25. ἀλλᾶν Pc, ἀλᾶν Va1, ἀλλῶν G, vulgo ἄλλαν. — V. 27. δέξαντο, schol. videtur δείξαντο reperisse. — ἀναπιτνάμεν, Ambr. ἀναπεπτάμεν' errore manifesto. — V. 28. σάμερόν μ' Boeckh, σάμερον A Schol. Ma PabcGGuVa1LipCLabAbW2M12 Ambr., vulgo σάμερόν γ'. Secutus sum Boeckhium, quamquam in hac sede ferri poterat simplex σάμερον, vid. ad Pyth. III 6. — V. 30. ἰόπλοκον scripsi, ἰοπλόκαμον APcP1GMaAb Va1M2 Ambr., ἰοβόστρυχον RPabMa (supra) bLabGuP2AaM1. — τεκέμεν, Ambr. a pr. m. τεκέσθαι. — V. 32. ἐκέλευσεν, Ambr. ut videtur ἐκέλευεν. — V. 33. βρέφος AMaGuPabcBadGVa1CLipLabP1Ab Ambr., vulgo βρέφος γ' — V. 34. λάχε, ἔλαχε vel ἔλαχεν AP1Va1MaGAbM2. — V. 37 Πυθῶνάδ', PcW12M1 Ambr. Πυθῶναδ', Boeckh Πυθώναδ'. — πιέσαις Paris. (M), reliqui πιέσας.

ᾤχετ' ἰὼν μαντευσόμενος ταύτας περ' ἀτλάτου πάθας.
ἁ δὲ φοινικόκροκον ζώναν καταθηκαμένα
κάλπιδά τ' ἀργυρέαν λόχμας ὑπὸ κυανέας
τίκτε θεόφρονα κοῦρον. τᾷ μὲν ὁ Χρυσοκόμας
πραΰμητίν τ' Ἐλείθυιαν παρέστασέν τε Μοίρας·

Στρ. γ'.

ἦλθεν δ' ὑπὸ σπλάγχνων ὑπ' ὠδῖνός τ' ἐρατᾶς Ἴαμος
ἐς φάος αὐτίκα. τὸν μὲν κνιζομένα
λεῖπε χαμαί· δύο δὲ γλαυκῶπες αὐτὸν
δαιμόνων βουλαῖσιν ἐθρέψαντο δράκοντες ἀμεμφεῖ
ἰῷ μελισσᾶν, καδόμενοι. βασιλεὺς δ' ἐπεὶ
πετραέσσας ἐλαύνων ἵκετ' ἐκ Πυθῶνος, ἅπαντας ἐν οἴκῳ
εἴρετο παῖδα, τὸν Εὐάδνα τέκοι· Φοίβου γὰρ αὐτὸν φᾶ γεγάκειν

Ἀντ. γ'.

πατρός, πέρι θνατῶν δ' ἔσεσθαι μάντιν ἐπιχθονίοις
ἔξοχον, οὐδέ ποτ' ἐκλείψειν γενεάν.
ὣς ἄρα μάννε. τοὶ δ' οὔτ' ὦν ἀκοῦσαι
οὔτ' ἰδεῖν εὔχοντο πεμπταῖον γεγεναμένον. ἀλλὰ
κέκρυπτο γὰρ σχοίνῳ βατίᾳ τ' ἐν ἀπειράτῳ,
ἴων ξανθαῖσι καὶ παμπορφύροις ἀκτῖσι βεβρεγμένος ἁβρὸν
σῶμα· τὸ καὶ κατεφάμιξεν καλεῖσθαί νιν χρόνῳ σύμπαντι μάτηρ

V. 38. περ' W12, Pc alii πέρ', vulgo περ. — V. 40. λόχμας ὑπὸ κυανέας, Ambr. λόχμαις ὑπὸ κυανέαις. — V. 42. Ἐλείθυιαν παρέστασέν τε Pc Ambr., Εἰλείθυιαν (Εἰλύθυιαν) παρέστασέν τε AGMaVa1P1AbM2 Schol. vet., Ἐλευθὼ συμπαρέστασέν τε ceteri. — V. 43. ὠδῖνός τ', Ambr. ὠδῖνος., — V. 49. εἴρετο, PcVa1Ab ἤρετο. — V. 50. πατρός, Ambr. πατρός γε. — πέρι Pc Ambr. Schol., vulgo περί. — V. 51. Ambr. ut videtur οὐδέ ποτέκενλείψειν, quod ex dittographia ἐνλείψειν pro ἐκλείψειν ortum. — V. 53. γεγεναμένον, Ahrens γεγενημένον. — ἀλλὰ κέκρυπτο Hermann, ἀλλ' ἐν κεκρυπτο Boeckh, ἀλλ' ἐκρύπτετο Ambr., ἀλλ' ἐγκρύπτετο Pc GP1Va1, ἀλλ' ἐγκέκρυπτο ceteri. — V. 54. σχοίνῳ, Schol. rec. σχίνῳ. — ἀπειράτῳ, ἀπιράντω P1, ἀπειράντῳ AGAbVa1Ma (a m. pr.) M2 Ambr. Ceterum admodum dubito an ἀπειράτω paenultima correpta unquam Graeci pronuntiaverint; sane reliquarum stropharum lex brevem syllabam flagitare videtur: sed tamen colon logaoedicum ab huius carminis indole mihi prorsus alienum videtur; non μεταβολῇ hic usus est Pindarus, neque dicolon adhibuit versum, sed tricolon:

– ⏑́⏑ – – ⏑́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏒ . Λ

tertii coli una est syllaba, sed iusti numeri tam adiectione quam silentio complentur. — V. 55. ξανθαῖσι, Ambr. ξανθαῖσί τε. — βεβρεγμένος, Va1Ab βεβραγμένοι (νος?) et sic Zenodotus, ut videtur. — V. 56. νιν Ambr., vulgo μιν.

'Επ. γ'.

τοῦτ' ὄνυμ' ἀθάνατον. τερπνᾶς δ' ἐπεὶ χρυσοστεφάνοιο
λάβεν
καρπὸν Ἥβας, Ἀλφεῷ μέσσῳ καταβὰς ἐκάλεσσε Ποσειδᾶν'
εὐρυβίαν,
ὅν πρόγονον, καὶ τοξοφόρον Δάλου θεοδμάτας σκοπόν,
αἰτέων λαοτρόφον τιμάν τιν' ἑᾷ κεφαλᾷ,
νυκτὸς ὑπαίθριος. ἀντεφθέγξατο δ' ἀρτιεπής
πατρία ὄσσα, μετάλλασέν τέ νιν. Ὄρσο, τέκος,
δεῦρο πάγκοινον ἐς χώραν ἴμεν φάμας ὄπισθεν.

Στρ. δ'.

ἵκοντο δ' ὑψηλοῖο πέτραν ἀλίβατον Κρονίου·
ἔνθα οἱ ὤπασε θησαυρὸν δίδυμον
μαντοσύνας, τόκα μὲν φωνὰν ἀκούειν
ψευδέων ἄγνωστον, εὖτ' ἂν δὲ θρασυμάχανος ἐλθὼν
Ἡρακλέης, σεμνὸν θάλος Ἀλκαϊδᾶν, πατρὶ
ἑορτάν τε κτίσῃ πλειστόμβροτον τεθμόν τε μέγιστον
ἀέθλων,
Ζηνὸς ἐπ' ἀκροτάτῳ βωμῷ τότ' αὖ χρηστήριον θέσθαι
κέλευσεν.

Ἀντ. δ'.

ἐξ οὗ πολύκλειτον καθ' Ἕλλανας γένος Ἰαμιδᾶν·
ὄλβος ἅμ' ἕσπετο· τιμῶντες δ' ἀρετάς
ἐς φανερὰν ὁδὸν ἔρχονται· τεκμαίρει
χρῆμ' ἕκαστον· μῶμος ἐξ ἄλλων κρέμαται φθονεόντων

V. 57. ὄνυμ', PbGu ὄνομ'. — V. 59. θεοδμάτας, Ambr. θεοδμάτου. — V. 60. λαοτρόφον Boeckh et sic M2 Ambr. Sch. rec., λαότροφον v. — V. 62. μετάλλασέν τέ νιν om. La, νιν restitui ex Ambr., vulgo μιν. Verba manifesto corrupta, neque enim possunt significare, quod Thiersch putat, μετῴκισεν αὐτόν. Hermann μεταλλάσσαντί ἱν coniecit, Rauchenstein μεταλλάσσαντί νιν, ego μεταλλήξαντί οἱ, nisi forte potius scribendum est πατρία ὄσσα· μ ε τ α λ λ ᾷ ς ἐ ς τ ί ν υ μ'; Hartung μεταλλάσσαντι· ἄνορσο scripsit. — τέκος Va2, legebatur τέκνον. — V. 67. ἄγνωστον, Ambr. ἄγνωτον. — V. 68. Ἀλκαϊδᾶν, BdGuPb Ἀλκιδᾶν, Hermann Ἀλκεΐδᾶν. — πατρί Hermann et Boeckh, πατρίδ' Ambr., πατρί θ' AGMaP1 AbVa1Pc, πατρός θ' ceteri. Videtur πατρὶ Ϝεορτάν fuisse, unde per errorem saepius τε ortum, ut Ol. IV 9: Χαρίτων Ϝέκατι. Incertum sane ἑορτή utrum degeneraverit ex ϜεϜορτή an ex ἐϜορτή, sed Ϝ nonnumquam spiritus asperi vice fungitur. — V. 70. αὖ, αὐτῷ Peb a m. pr. P1GuVa1 M2, αὖ τοι AMa, om. M1. — κέλευσεν, Ambr. κέλευσέ νιν. — V. 72. ὄλβος κτλ. Hermann cum prioribus iungit, et sic Schol., sed in lemm. ὄλβος δ' ut est in AGP1PcLGW1M2. — V. 74. μῶμος ἐξ Boeckh, μῶμος ἐκ δ' Schmid, μῶμος δ' ἐξ libri. Hartung scripsit τεκμαίρει χρῆμ' ἕκαστον Μῶμος, ἐκ δ' ἄλλων κτλ.

τοῖς οἷς ποτὲ πρώτοις περὶ δωδέκατον δρόμον
ἐλαυνόντεσσιν αἰδοία ποτιστάξῃ Χάρις εὐκλέα μορφάν.
εἰ δ' ἐτύμως ὑπὸ Κυλλάνας ὄροις, Ἁγησία, μάτρωες
ἄνδρες

Ἐπ. δ'.

ναιετάοντες ἐδώρησαν θεῶν κάρυκα λιταῖς θυσίαις
πολλὰ δὴ πολλαῖσιν Ἑρμᾶν εὐσεβέως, ὃς ἀγῶνας ἔχει
μοῖράν τ' ἀέθλων,
Ἀρκαδίαν τ' εὐάνορα τιμᾷ· κεῖνος, ὦ παῖ Σωστράτου,
σὺν βαρυγδούπῳ πατρὶ κραίνει σέθεν εὐτυχίαν.
δόξαν ἔχω τιν' ἐπὶ γλώσσᾳ ἀκόνας λιγυρᾶς,
ἅ μ' ἐθέλοντα προσέλκει καλλιρόοισι πνοαῖς·

V. 75. *πρώτοις* AGMaP1Va1, *πρῶτον* Scb. PcW12M1. — *δρόμον* MaGuBdGP1Va1CAabLabW2, *δρόμον γ'* vulgo. — V. 76. *ποτιστάξῃ* scripsi, *ποτιστάξει* APcGP1La lemma schol., vulgo *ποτιστάζει*. — *μορφάν*, Hecker *μοῖραν*. — V. 77. *ὅροις* vel *ὅροις* APabcMaBcaγGVa1Aab LabGuCP1W12M12 Ambr., vulgo *ὄρος*, Schol. utrumque. Hecker coni. *σφυροῖς*, ego *βάθροις* suspicatus sum, nam *ὀδοῖς* i. e. *οὐδοῖς* propius sane accedit, sed non solet pluraliter dici. — V. 78. *ἐδώρησαν*, Ambr. ex corr. *ἐδωρήσαντο*. — V. 80. *τιμᾷ*, Eust. Prooem. 11 legit fort. *τιμῇ*, Ambr. *τιμάν*. — V. 82. Hic locus iam veteres interpretes valde exercuit, in scholiis plurimae proponuntur explicationes, quae non magis probabiles sunt, quam quas nostri homines commendant. Ferri nequit *δόξαν ἔχω τινά*, sed recte dici poterat *τινὸς ἀκόνας*. Libri nihil admodum variant, nisi quod Cod. Paris. et Leid. a Mommseno coll. et schol. Vindob. *ἔχων* exhibeat (idem schol. postea *ἔχω*) et cod. Ambros. *τίν'*. Mihi videtur scribendum esse *Δόξαν ἔχω τὶν ἐπὶ γλώσσᾳ ἀκόνας λιγυρᾶς*. quod eodem modo dictum est, quo est apud Theogn. 572 *Πολλοὶ ἀπείρητοι δόξαν ἔχουσ' ἀγαθῶν*. Hoc igitur dicit poeta: putas mihi acutam cotem in lingua esse. Hiatum qui velit evitare, poterit vel *ἐπὶ γλώσσας* scribere, quod fortasse scholiastae legebant, sed propter sibilantes litteras displicet, vel traiicere verba *λιγυρᾶς ἀκόνας*, quod etiam Hartung fecit, sed neutra opus est mutatione, vide ad Ol. III 30. — V. 83. *προσέλκει* libri interpolati RMbLb (Bcd) et in m. GMaGuLaW2, *προσέρπει* APabc BaβγGMaVa1GuLaAabP1W2M1 (M2 *προσέρποι*) Ambr., Schol. videntur duplicem lectionem habuisse *ἅ μ' ἐθέλοντι προσέρπει* et *ἅ μ' ἐθέλοντα προσέλκει*. Novissima verba aliter exhibet schol. ad v. 143: *προσάγει, παροξύνει καὶ αὐτόν με θέλοντα ταῖς καλλιρρόοις ῥοαῖς. καλλίρροοι δὲ ῥοαί, αἱ ἀπὸ τῶν ὀργάνων ἐκπεμπόμεναι.* sed hoc quidem ferri nequit, Pindarus aut *καλλιρόοισι πνοαῖς* aut *καλλιπνόοισι ῥοαῖς* dicere poterat: sed huic quidem loco prius tantum convenit, neque aliud quid legit ille scholiasta, itaque ibi cum Boeckhio *πνοαῖς* et *πνοαί* corrigendum est. Ceterum haec verba rectius interpretatur recentior schol.: *ἕλκει ἐθέλοντα ἐπὶ πνοὰς καλλιρόους*. Hartung interpunctione in fine huius versus deleta scripsit: *καί μ' ἐθέλοντα προσέλκει καλλιρόοισι ῥοαῖς ματρομάτωρ κτλ.* et ad eundem modum L. Schmidt *ἅ μ' ἐθελ. προσέλκει καλλιρόοισι πνοαῖς ματρομ.* — Ea quae sequuntur sch. ad v. 140 putat explicandi gratia subiuncta esse prioribus, ut Metopa ipsa poetum excitare et adducere dicatur, sed schol. ad v. 147 existimat his verbis invocari Metopam: hoc omnino verum esse censeo, quamquam veteres totius loci sententiam non sunt assecuti, nam quae de Aenea chorodi-

ματρομάτωρ ἐμὰ Στυμφαλίς, εὐανθὴς Μετώπα,

Στρ. ε'.

πλάξιππον ἃ Θήβαν ἔτικτεν, τᾶς ἐρατεινὸν ὕδωρ
πίομαι, ἀνδράσιν αἰχματαῖσι πλέκων
ποικίλον ὕμνον. ὄτρυνον νῦν ἑταίρους,
Αἰνέα, πρῶτον μὲν Ἥραν Παρθενίαν κελαδῆσαι,
γνῶναί τ' ἔπειτ', ἀρχαῖον ὄνειδος ἀλαθέσιν
λόγοις εἰ φεύγομεν, Βοιωτίαν ὗν· ἐσσὶ γὰρ ἄγγελος ὀρθός,
ἠϋκόμων σκυτάλα Μοισᾶν, γλυκὺς κρατὴρ ἀγαφθέγκτων
ἀοιδᾶν·

'Αντ. ε'.

εἰπὸν δὲ μεμνᾶσθαι Συρακοσσᾶν τε καὶ Ὀρτυγίας·
τὰν Ἱέρων καθαρῷ σκάπτῳ διέπων,
ἄρτια μηδόμενος, φοινικόπεζαν
ἀμφέπει Δάματρα, λευκίππου τε θυγατρὸς ἑορτάν,
καὶ Ζηνὸς Αἰτναίου κράτος. ἁδύλογοι δέ νιν
λύραι μολπαί τε γινώσκοντι. μὴ θραύσοι χρόνος ὄλβον
ἐφέρπων.
σὺν δὲ φιλοφροσύναις εὐηράτοις Ἀγησία δέξαιτο κῶμον

dascalo commenti sunt, omnino improbanda. Mihi una tantum littera immutata et distinctione correcta totus locus ita videtur refingendus: *Ματρομάτωρ ἐμὰ Στυμφαλίς, εὐανθὴς Μετώπα, πλάξιππον ἃ Θήβαν ἔτικτες, τᾶς .... ὕμνον, ὄτρυνον νῦν ἑταίρους Αἰνέα, πρῶτον μὲν κτλ.* Non Aeneam alloquitur, sed ad Metopam omnia sunt referenda. Aeneas hospes et haud dubie cognatus est Agesiae, in Aeneae aedibus comissatio peragebatur (recte tamen v. 18 ipse Agesias *κώμου δεσπότας* dicitur), Aeneae familiares choreutarum munus in se receperant: celebrata est autem haec comissatio eo die, qui Iunoni festus erat; quare Pindarus iubet Aeneae sodales, postquam hymno solenni Iunonem placaverint, hoc epinicium carmen canere; igitur ad Metopam, cui omnia haec mandat poeta, spectant laudes *ἐσσὶ γὰρ ἄγγελος ὀρθός, ἠϋκόμων σκυτάλα Μοισᾶν, γλυκὺς κρατὴρ ἀγαφθέγκτων ἀοιδᾶν*: est autem hoc praeconium aptissimum, nam artis musicae laude inprimis florebat Arcadia. Quod poeta Metopam allocutus, *ἄγγελος ὀρθός* dixit, non erit offensioni: nam multo hoc est nervosius, quam si *ὀρθά* scripsisset. Ceterum etiam L. Schmidt suspicatus est *Αἰνέα* esse genitivum, sed tenet is traditam distinctionem, putatque verbo *ὄτρυνον* Pindarum compellare suum carmen, Aeneam autem poetam aemulum fuisse: quae cur sint improbanda longum est dicere. — V. 86. *πίομαι*, Meineke *πίνομαι*. — *αἰχματαῖσι* GVa1MaPc, v. *αἰχμηταῖσι*. — V. 90. Galen. Protr. 7 *ἐκφεύγομεν* et *σῦν*. — V. 91. *κρατὴρ* AGP1Va1MaCPc Apostol. V 51 a, v. *κρητήρ*. — V. 92. *εἰπὸν* Boeckh, v. *εἶπον*. — *Συρακοσσᾶν* PcGP1Va1, *Συρακοσᾶν* AMa, *Συρακουσσᾶν* W1R, *Συρακουσᾶν* vulgo. — V. 92—95 leguntur in laterculo Syracusis reperto (Zeitschrift f. Alterth. 1846. p. 616) ubi *Συρακουσῶν* ... *χαθαρῷ* ... *λευχίππου* scriptum. — V. 95. *ἑορτάν*, Ambr. *ἑορτάς*. V. 96. *νιν* Ab et duo libri ap. Momms., ceteri *μιν*. — V. 97. *γινώσκοντι* Pc (et non sine vitiis M12.), v. *γιγνώσκοντι*. — *θραύσοι*, Hermann *θραύσαι*, Boeckh coni. *θράσσοι*, et schol. unus interpr. *μὴ ταράσσοι*.

Ἐπ. ε΄.

οἴκοθεν οἴκαδ' ἀπὸ Στυμφαλίων τειχέων ποτινισόμενον,
ματέρ' εὐμήλοιο λείποντ' Ἀρκαδίας. ἀγαθαὶ δὲ πέλοντ'
ἐν χειμερίᾳ
νυκτὶ θοᾶς ἐκ ναὸς ἀπεσκίμφθαι δύ' ἄγκυραι. θεὸς
τῶνδε κείνων τε κλυτὰν αἶσαν παρέχοι φιλέων.
δέσποτα ποντόμεδον, εὐθὺν δὲ πλόον καμάτων
ἐκτὸς ἐόντα δίδοι, χρυσαλακάτοιο πόσις
Ἀμφιτρίτας, ἐμῶν δ' ὕμνων ἄεξ' εὐτερπὲς ἄνθος.

V. 99. *ποτινισόμενον* Ambr. Pc, *ποτινεισσόμενον* W12BdAaMbLab M1, *ποτὶ νεισσόμενον* Aa, v. *ποτινισσόμενον*. — V. 100. *εὐμήλοιο*, Heyne *εὐμάλοιο*. — *λείποντ'*, Ambr. M2 *λιπόντ'*. Haec haud dubie depravata: nam Stymphalum metropolin Arcadiae dici vix est credibile, nec ferri potest *λείποντα*, quod vitium non sustulit Hartung, qui *ματέρ' εὔμηλόν τε λείποντ' Ἀρκαδίαν* scripsit. Mihi Pindarus dixisse videtur *ματρὸς εὐμάλοιό τ' αἰπέων Ἀρκαδίας*. — V. 101. *ἀπεσκίμφθαι* ARGuAa Eust. 925, 33., *ἀπεσκῖμφθαι* Pc, *ἀπεσκίφθαι* W1Mb (Ambr. *ἀπεσκῆφθαι*), *ἀπεσκίμφαι* W2Va1AbG. — V. 102. *τῶνδε κείνων τε* Pc, *τῶν τ' ἐκείνων τε* Gu, v. *τῶνδ' ἐκείνων τε*. — V. 103. in proecdosi scripsi *ποντομέδων*, quod Boeckh quoque conieccrat. — *εὐθὺν δὲ*, Ambr. *εὔθυνε*. — V. 105. Ambr. *ἐμῶν ὕμνων δέξ'*. — *εὐτερπὲς*, M2 *εὐερπές*.

ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΑΙ Ζ.

ΔΙΑΓΟΡᾼ ΡΟΔΙῼ

ΠΥΚΤῌ.

S t r o p h a e.

⏑ ⏑ –́ – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓

–́ ⏑ – ⏒ –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓

– –́ ⏑ ⏓

⏒ –́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓

–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓

⏑ ⏑ –́ – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏒

E p o d i.

–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓

–́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏓

×

–́ ⏑ ⏑ – ⏑⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓

–́ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏒

–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑⏑̇ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓

⏑ ⏑ –́ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓

–́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏒

Epodi v. 2 et 3 descripsit Boeckh in hunc modum:

–́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –

×

⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓

Ego nunc Dissenium secutus sum. Poeta v. 3 inter dipodiam et tripodiam dactylorum utramque gravium interposuit tetrapodiam dactylicam aeolicam, usus numerorum μεταβολῇ, quam in hoc quidem stropharum genere raro admodum videntur admisisse. Olim Boeckhii descriptionem secutus existimabam hunc versum vitium contraxisse, et revera ex

4*

Στρ. α'.

Φιάλαν ὡς εἴ τις ἀφνειᾶς ἀπὸ χειρὸς ἑλὼν
ἔνδον ἀμπέλου καχλάζοισαν δρόσῳ
δωρήσεται
νεανίᾳ γαμβρῷ προπίνων οἴκοθεν οἴκαδε, πάγχρυσον,
κορυφὰν κτεάνων,
συμποσίου τε χάριν κᾶδός τε τιμάσαις ἑόν, ἐν δὲ φίλων
παρεόντων θῆκέ νιν ζαλωτὸν ὁμόφρονος εὐνᾶς·

Ἀντ. α'.

καὶ ἐγὼ νέκταρ χυτόν, Μοισᾶν δόσιν, ἀεθλοφόροις
ἀνδράσιν πέμπων, γλυκὺν καρπὸν φρενός,
ἱλάσκομαι,
Οὐλυμπίᾳ Πυθοῖ τε νικώντεσσιν· ὁ δ' ὄλβιος, ὃν φᾶμαι
κατέχοντ' ἀγαθαί.
ἄλλοτε δ' ἄλλον ἐποπτεύει Χάρις ζωθάλμιος ἁδυμελεῖ
θάμα μὲν φόρμιγγι παμφώνοισί τ' ἐν ἔντεσιν αὐλῶν.

pentapodia et tripodia constare, fere ut Pyth. III 4. Nulla mutatione opus erat v. 34 ubi *θεῶν*, v. 53 et 91 ubi *δαέντι* et *δαείς*, v. 72 ubi *νοήματα* (nisi praestat *νώματα*) contractionem admittere videbantur, etiam v. 15 facile corrigi poterat *εὐθυμάχαν τε πελώριον ἄνδρα παρ' Ἀλφειῷ στεφανωσάμενον αἰνέσω*, idque ipsum fort. Schol. legit. Sed haec iam dudum abieci. — Quae Aeschines Epist. IV (cf. Tzetz. Chil. I 919) perhibet Pindarum in hoc carmine dixisse de Diagorae filiis, neque extant in hoc epinicio neque poterant a Pindaro commemorari; reperit haec rhetor iste Aeschinis personam ementitus in Pindaricis commentariis, quamquam quae in nostris scholiis leguntur discrepant: cf. etiam Philostr. de gymn. c. 17.

V. 1. *ἀφνειᾶς*, Ambr. *ἀφνεᾶς*. — *ἀπὸ χειρὸς*, conieci aliquando *ὑπὸ χηλοῦ*. — V. 2. *ἔνδον ἀμπέλου* etiam Athen. XI 504 A, *ἀμπέλου ἔνδον* W1MbBc. — *δρόσῳ*, Schol. Hermog. T. V 487 *δρόσον*, idque ad *φιάλαν* refert, om. Ath. — V. 5. *συμποσίου*, Ambr. *συμποσίῳ*. — *τιμάσαις* duo codd. ap. Mommsen., ceteri *τιμάσας*. — *ἑόν*, fort. *νέον* scribendum. Hartung edidit *κᾶδός τε τιμάσαις, ἀνέρων δὲ φίλων*. — V. 6. *νιν* Ambr. et duo alii ap. Momms., vulgo *μιν*. — V. 7. *ἀεθλοφόροις* Ambr., vulgo *ἀθλοφόροις*. — V. 8. *φρενὸς* ABαβγGMaAabGuCLbP1W1 Va1Pc, vulgo *φρενός γ'*. — V. 10. *Οὐλυμπίᾳ* PabGuA a m. sec. AbGVa1 W2, *Ὀλυμπίᾳ* P1M2PcW1M1 Ambr. — V. 12. *θάμα*, legebatur vulgo *θ' ἅμα*, AbVa1Pc *θαμά*, G Ambr. *θαμᾶ*, Hartung *ἅμα τ' ἐν*, Rauchenstein *ἅμα μέν*, ego scripsi *θάμα* retracto accentu; neque enim idem est atque *θαμὰ* i. e. *frequenter*, sed servata hic est antiqua forma particulae *ἅμα*, quae etiam Graecis olim erat *σάμα*: hanc antiquam formam inprimis diu tenuisse videntur Boeoti, ita tamen ut in locum sibilantis litterae succederet *θ*, ut alias quoque variari solet. Hinc etiam Pindarus usus est ea forma, quam praeterea restitui Pyth. XII 25. Nem. I 22 (at Nem. I 16 recte se habet *θαμὰ* i. e. saepe). Nem. II 9. Isthm. II 11, semel autem Nem. VII 20 ipsum illud *σάμα* librorum auctoritate satis est firmatum. Apud Homerum nullum huius formae vestigium extat, sed usus est ea Solon IV 34, apud Theogn. v. 264 lectio nimis incerta: denique Hesychii glossa *θαματροχεῖ* huc pertinet, quamquam

Ἐπ. α'.

καὶ νῦν ὑπ' ἀμφοτέρων σὺν Διαγόρᾳ κατέβαν, τὰν ποντίαν
ὑμνέων παῖδ' Ἀφροδίτας, Ἀελίοιό τε νύμφαν, Ῥόδον,
εὐθυμάχαν ὄφρα πελώριον ἄνδρα παρ' Ἀλφειῷ στεφανωσάμενον
αἰνέσω πυγμᾶς ἄποινα
καὶ παρὰ Κασταλίᾳ, πατέρα τε Δαμάγητον ἀδόντα Δίκᾳ,
Ἀσίας εὐρυχόρου τρίπολιν νᾶσον πέλας
ἐμβόλῳ ναίοντας Ἀργείᾳ σὺν αἰχμᾷ.

Στρ. β'.

ἐθελήσω τοῖσιν ἐξ ἀρχᾶς ἀπὸ Τλαπολέμου
ξυνὸν ἀγγέλλων διορθῶσαι λόγον,
Ἡρακλέος
εὐρυσθενεῖ γέννᾳ. τὸ μὲν γὰρ πατρόθεν ἐκ Διὸς εὔχονται· τὸ δ' Ἀμυντορίδαι
ματρόθεν Ἀστυδαμείας. ἀμφὶ δ' ἀνθρώπων φρασὶν ἀμπλακίαι
ἀναρίθμητοι κρέμανται· τοῦτο δ' ἀμάχανον εὑρεῖν,

Ἀντ. β'.

ὅ,τι νῦν ἐν καὶ τελευτᾷ φέρτατον ἀνδρὶ τυχεῖν.
καὶ γὰρ Ἀλκμήνας κασίγνητον νόθον
σκάπτῳ θενὼν

grammaticus perperam interpretatur οὐχ ἡσυχάζει, est enim nihil aliud quam ἀματροχεῖ, atque pertinere hoc aliquando existimabam ad Simonid. Amorg. 5. — ἐν om. PcM12. — V. 13. καὶ νὺν scripsi, vulgo καί νυν. — V. 14. Ἀφροδίτας, alii sec. Schol. Ἀμφιτρίτας, quo recepto ποντίας corrigendum esse censent: et Ἀμφιτρίτας sane satis commendabilis lectio, altera correctio non necessaria, sed fortasse poeta ποντίας ... Ἀφροδίτας scripsit. — Ἀελίοιό τε schol. pariter atque libri, quamquam in interpretatione δὲ substituunt, quod recepit Hartung. — V. 15. εὐθυμάχαν, Ambr. εὐθύμαχον, idem Ἀλφεῷ. — V. 17. πατέρα τε, duo codd. ap. Momms. δὲ. — V. 18. εὐρυχόρου, Pc εὐρυχόροιο, Sch. εὐρυχώροιο et εὐρυχώρου (hoc Ambr.). — V. 19. ἐμβόλῳ BaLipVa12, ἐμβόλων MabAa, ἐμβόλου Ab m. sec., plerique ἐμβόλῳ. Ex schol. intelligitur fuisse qui Ἐμβόλου scriberent, quod nomen sit proprium promontorii, aliis placuit εὔβολον, alii denique videntur ἐκβόλῳ legisse, vid. Eust. 1405, 47, male. — Ἀργείᾳ, Pc Ἀργείῳ. — V. 20. τοῖσιν, R marg. AaM2 a m. pr. et complures libri a Momms. collati τοίνυν. — V. 24. φρασὶν Boeckh, v. φρεσίν. — V. 25. ἀναρίθμητοι, Va1Aa m. sec. ἀναρίθματοι. — V. 26. νῦν ἐν καὶ PcW12ABcyGAbGuMabCLabLipP1, et agnoscit hyperbaton Eustath. Prooem. 5, νῦν ἐν Va1 Ambr., vulgo νῦν καὶ ἐν, Hermann ὅ,τι νῦν, εἰ κάν. — φέρτατον, Ambr. φέρτερον. — V. 28. θενὼν scripsi, praeeunte Hartungo, legebatur θένων: sed omnes has formas aoristi esse argumento est Rhesi v. 670: ἅ φίλιον ἄνδρα μὴ θένῃς.

σκληρᾶς ἐλαίας ἔκτανεν Τίρυνθι Λικύμνιον ἐλθόντ᾽ ἐκ
θαλάμων Μιδέας
τᾶσδέ ποτε χθονὸς οἰκιστὴρ χολωθείς. αἱ δὲ φρενῶν
ταραχαὶ
παρέπλαγξαν καὶ σοφόν. μαντεύσατο δ᾽ ἐς θεὸν ἐλθών·

Ἐπ. β΄.

τῷ μὲν ὁ Χρυσοκόμας εὐώδεος ἐξ ἀδύτου ναῶν πλόον
εἶπε Λερναίας ἀπ᾽ ἀκτᾶς εὐθὺν ἐς ἀμφιθάλασσον
νομόν,
ἔνθα ποτὲ βρέχε θεῶν βασιλεὺς ὁ μέγας χρυσέαις νιφά-
δεσσι πόλιν,
ἀνίχ᾽ Ἁφαίστου τέχναισιν
χαλκελάτῳ πελέκει πατέρος Ἀθαναία κορυφὰν κατ᾽ ἄκραν
ἀνορούσαισ᾽ ἀλάλαξεν ὑπερμάκει βοᾷ.
Οὐρανὸς δ᾽ ἔφριξέ νιν καὶ Γαῖα μάτηρ.

Στρ. γ΄.

τότε καὶ φαυσίμβροτος δαίμων Ὑπεριονίδας
μέλλον ἔντειλεν φυλάξασθαι χρέος
παισὶν φίλοις,
ὡς ἂν θεᾷ πρῶτοι κτίσαιεν βωμὸν ἐναργέα, καὶ σεμνὰν
θυσίαν θέμενοι
πατρί τε θυμὸν ἰάναιεν κόρᾳ τ᾽ ἐγχειβρόμῳ. ἐν δ᾽ ἀρετὰν
ἔβαλεν καὶ χάρματ᾽ ἀνθρώποισι προμαθέος αἰδώς·

V. 29. *ἔκτανεν* AP1GnAabMabPbW2, *ἔκτανε* Pc, *ἔκταν᾽ ἐν* Ambr. et vulgo. — V. 31. *παρέπλαγξαν, παρέπλαξαν* Schol. W12. — V. 33. *εὐθὺν* Va1 et Schol. rec. agnoscit, *οὐ χρὴ γράφειν εὐθὺν πρὸς τὸ πλόον . . . ἀλλὰ στέλλε ἢ στέλλον.* et *στέλλε* BedLipMbGu (a pr. m.) LbMa supra (in textu *εὐρύν*) W12M1, *στέλλ᾽* G, *στέλε* Aa, sed supra *στέλλον* ut in Mb, *στέλλεν* R. Contra Pc *εὐθύν᾽* et supra *αι*, GP1Ab et intra lin. Gu *εὐθύν᾽*, AR in m. *εὐθῦν᾽*, Ambr. *εὔθυν᾽ εἰς*. Schol. cum dicit: *οἱ μὲν ἀντὶ τοῦ εὐθῦναι, οἱ δὲ ἀντὶ τοῦ εὐθέως* fort. *εὐθὺς* alios legisse indicat. Paraphrastes *εὐθῦναι* testatur, ot sane verbum omnino requiritur; locus iam antiquitus vitium contraxit, sed potest probabiliter in integrum restitui: *τῷ μὲν ὁ Χρυσοκόμας εὐώδεος ἐξ ἀδύτου νωμᾶν πλόον εἶπε Λερναίας ἀπ᾽ ἀκτᾶς εὐθὺς ἐς ἀμφιθάλασσον νομόν.* — *νομόν*, M2 *νομάν*. — V. 34. *χρυσέαις* W1, *χρυσέαισι* M2 Ambr. Pc, *χρυσαῖς* vulgo. — V. 37. *ἀνορούσαισ᾽* duo codd. ap. Momms., ceteri *ἀνορούσασ᾽*. — V. 39. *φαυσίμβροτος* ABdcGCP1Va1MabLabAa(m. sec.)bLipGuW12 Pc, *φαυσίβροτος* vulgo. — V. 42. *θεᾷ*, Pc et fort. Schol. *θεῷ*, unde Kayser *ὡς τᾷ θεῷ*. — *πρῶτοι*, Hecker *πρώτᾳ*. — V. 43. *ἰάναιεν*, *ἰάναι* M2 Va2 schol. Vindob. ot complures libri a Momms. collati. — V. 44. *προμαθέος*, corrigunt *Προμαθέος*. Scholiastae in interpretando hoc versu prorsus consentiunt cum libris, et communem sententiam agnoscunt, iidem addunt alios legisse genitivo casu *αἰδῶς*. Hartung *ἐν δ᾽ ἀρετὰ . . . . προμαθέος αἰδῶς*.

'Αντ. γ'.

ἐπὶ μὰν βαίνει τι καὶ λάθας ἀτέκμαρτα νέφος,
καὶ παρέλκει πραγμάτων ὀρθὰν ὁδὸν
ἔξω φρενῶν
καὶ τοὶ γὰρ αἰθοίσας ἔχοντες σπέρμ' ἀνέβαν φλογὸς οὔ.
τεῦξαν δ' ἀπύροις ἱεροῖς
ἄλσος ἐν ἀκροπόλει. κείνοις ὁ μὲν ξανθὰν ἀγαγὼν
νεφέλαν
πολὺν ὗσε χρυσόν· αὐτὰ δέ σφισιν ὤπασε τέχναν

'Επ. γ'.

πᾶσαν ἐπιχθονίων Γλαυκῶπις ἀριστοπόνοις χερσὶ κρα-
τεῖν.
ἔργα δὲ ζωοῖσιν ἑρπόντεσσί θ' ὁμοῖα κέλευθοι φέρον·
ἦν δὲ κλέος βαθύ. δαέντι δὲ καὶ σοφία μείζων ἄδολος
τελέθει.
φαντὶ δ' ἀνθρώπων παλαιαὶ
ῥήσιες, οὔπω ὅτε χθόνα δατέοντο Ζεύς τε καὶ ἀθά-
νατοι,
φανερὰν ἐν πελάγει 'Ρόδον ἔμμεν ποντίῳ,
ἁλμυροῖς δ' ἐν βένθεσιν νᾶσον κεκρύφθαι.

Στρ. δ'.

ἀπεόντος δ' οὔτις ἔνδειξεν λάχος 'Αελίου·
καί ῥά μιν χώρας ἀκλάρωτον λίπον,
ἁγνὸν θεόν.
μνασθέντι δὲ Ζεὺς ἄμπαλον μέλλεν θέμεν. ἀλλά νιν οὐκ
εἴασεν· ἐπεὶ πολιᾶς

V. 46. ὁδὸν AGCBadMabAabLabP1GuVa1PcW2, vulgo ὁδόν γ'. Ceterum exspectaveram καὶ παρέλκει πραγμάτων ὀρθᾶν ὀδῶν ἔξω φρένας. — V. 48. καὶ τοὶ PcW12AAaVa1, vulgo καί τοι. — αἰθοίσας Boeckh, v. αἰθούσας. — V. 49. κείνοις ὁ Mingarelli, κείνοις W2AaGu (a m. pr.) Lab Bodl. quatuor M1, vulgo κείνοισι, sed post νεφέλαν addunt Ζεὺς APcP1Va1MabGAbGu (a m. sec.) M12 Ambr. — V. 53. ἄδολος, Hartung coniecit ἀδόλου: sed vitii immunis est librorum scriptura; hoc dicit poeta: in prudente homine etiam maior sapientia fraudis est expers. — V. 57. ἁλμυροῖς, Sch. P1Va1AbM2 ἁλμυροῖσι, La ἁλμυράν. — V. 58. ἔνδειξεν de vitio suspectum, obscuratum est aliud verbum, quod sortitioni illustrandae inserviebat: conieci aliquando ἔνθυξεν, i. e. ἐνήθυξεν, immisit in urnam. — V. 59. καί ῥα, Ambr. ut videtur κάρ ῥα. — χώρας, Ambr. χλωρᾶν. — λίπον APabcGP1Va1MaGuAbBa LipLabW2, λεῖπον Ambr., λίπον θ' AaW1 ut vulgo. — V. 61. ἄμπαλον, MaW1 (a m. pr.) ἄμπελον, Boeckh ἂμ πάλον, sed vulg. tuetur Eustath. Il. 64. 42. Od. 1434. 29. Legitur hoc vocabulum etiam in titulo ap. Ussing Inscr. ined. 2,15 τὰν δὲ δαμοσίαν χώραν .... μὴ ἀποδόσθων Μελιταεῖς, ὥστε πατρῴαν ἔχειν τὸν πριάμενον, ... ἀλλὰ κατ' ἄνπαλον μισθούντω, καθὼς καὶ πρότερον. quamquam notio ibi dispar, nam nihil aliud esse

εἰπέ τιν' αὐτὸς ὁρᾶν ἔνδον θαλάσσας αὐξομέναν πεδόθεν
πολύβοσκον γαῖαν ἀνθρώποισι καὶ εὔφρονα μήλοις.

'Αντ. δ'.

ἐκέλευσεν δ' αὐτίκα χρυσάμπυκα μὲν Λάχεσιν
χεῖρας ἀντεῖναι, θεῶν δ' ὅρκον μέγαν
μὴ παρφάμεν,
ἀλλὰ Κρόνου σὺν παιδὶ νεῦσαι, φαεννὸν ἐς αἰθέρα νιν πεμφθεῖσαν ἑᾷ κεφαλᾷ
ἐξοπίσω γέρας ἔσσεσθαι. τελεύταθεν δὲ λόγων κορυφαὶ
ἐν ἀλαθείᾳ πετοῖσαι· βλάστε μὲν ἐξ ἁλὸς ὑγρᾶς

'Επ. δ'.

νᾶσος, ἔχει τέ μιν ὀξειᾶν ὁ γενέθλιος ἀκτίνων πατήρ,
πῦρ πνεόντων ἀρχὸς ἵππων· ἔνθα 'Ρόδῳ ποτὲ μιχθεὶς τέκεν
ἑπτὰ σοφώτατα νοήματ' ἐπὶ προτέρων ἀνδρῶν παραδεξαμένους
παῖδας, ὧν εἷς μὲν Κάμειρον
πρεσβύτατόν τε 'Ιάλυσον ἔτεκεν Λίνδον τ'· ἀπάτερθε δ' ἔχον,
διὰ γαῖαν τρίχα δασσάμενοι πατρωΐαν,
ἀστέων μοῖραν, κέκληνται δέ σφιν ἕδραι.

Στρ. ε'.

τόθι λύτρον συμφορᾶς οἰκτρᾶς γλυκὺ Τλαπολέμῳ

videtur, quam agri partitio sive divisio: iubentur enim territorium, postquam limitibus actis diviserunt, fruendum locare. — *νιν* Ambr. et schol., vulgo *μιν*. — V. 63. *εὔφρονα*, P1 *ἔμφρονα*. — *μήλοις* Sch. ARVa1 MabGGuBeyAabPcW12, vulgo *μάλοις*. — V. 65. *ἀντεῖναι*, Pc *ἀνατεῖναι*. — *θεῶν δ' ὅρκον μέγαν μὴ παρφάμεν* haud dubie iam antiquitus depravata: scholiastae quid legerint non liquet: in promtu est correctio *θεοὺς δ' ὅρκον μ. μὴ παρφάμεν*, sed non satis illa quidem verisimilis. Hartung scripsit *χεῖρας ἀντεῖναι θεῶν θ' ὅρκον μέγαν, μὴ παρφάμεν ἀλλὰ*, quae quid sibi velint, non satis assequor, quamquam dicit *ὅρκον* a verbo *ἐκέλευσεν* suspensum esse. — V. 67. *Κρόνου*, Ambr. *Κρόνον*. — *φαεννὸν* GP1PcAbGu (am. sec.) Schol., *φανερὸν* W1, *φαενὸν* vulgo. Hermann *φανὸν* requirit. — *νιν* Paris. (M), ceteri *μιν*. — V. 68. *γέρας*, *μέρος* Ambr. et cod. Paris. ap. Momms., item Va2 tanquam variam scripturam exhibet. — *τελεύταθεν* varia script. in Va2, item lemma Va2 et cod. Paris., vulgo *τελεύτασαν*. — V. 70 *μιν* libri ut videtur omnes. — V. 73. *Κάμειρον*, Schneidewin praefert *Κάμιρον*. — V. 74. *πρεσβύτατον*, alios *πρεσβύτατος* legisse testatur schol.; Mommsen putat veteres criticos legisse *ὧν εἷς μὲν Κάμειρος· πρεσβύτατον δὲ κτλ.*, locus est satis impeditus. — *ἔτεκεν*, *τέκεν* PcM12 Ambr. — *ἔχον*, *ἔχοντι* M12. — V. 75. *γαῖαν τρίχα*, Ambr. *γᾶν τριχθά*.

ἵσταται Τιρυνθίων ἀρχαγέτᾳ,
ὥσπερ θεῷ,
μήλων τε κνισάεσσα πομπὰ καὶ κρίσις ἀμφ' ἀέθλοις. τῶν ἄνθεσι Διαγόρας
ἐστεφανώσατο δίς, κλεινᾷ τ' ἐν Ἰσθμῷ τετράκις εὐτυχέων,
Νεμέᾳ τ' ἄλλαν ἐπ' ἄλλᾳ, καὶ κρανααῖς ἐν Ἀθάναις.

Ἀντ. ε΄.

ὅ τ' ἐν Ἄργει χαλκὸς ἔγνω νιν, τά τ' ἐν Ἀρκαδίᾳ
ἔργα καὶ Θήβαις, ἀγῶνές τ' ἔννομοι
Βοιωτίων,
Πέλλανά τ', Αἰγίνα τε νικῶνθ' ἑξάκις· ἐν Μεγάροισίν τ' οὐχ ἕτερον λιθίνα
ψᾶφος ἔχει λόγον. ἀλλ' ὦ Ζεῦ πάτερ, νώτοισιν Ἀταβυρίου
μεδέων, τίμα μὲν ὕμνου τεθμὸν Ὀλυμπιονίκαν,

Ἐπ. ε΄.

ἄνδρα τε πὺξ ἀρετὰν εὑρόντα, δίδοι τέ οἱ αἰδοίαν χάριν
καὶ ποτ' ἀστῶν καὶ ποτὶ ξείνων. ἐπεὶ ὕβριος ἐχθρὰν ὁδὸν

V. 79. *θεῷ*, Ambr. *θεοῖς*. — V. 80. *μήλων* BaγcGGnVa1AabW12, vulgo *μάλων*. — *κνισάεσσα* GP1Va1Pc, vulgo *κνισσάεσσα*. — V. 81. *ἐστεφανώσατο*, P1 *ἐστεφάνωτο*, G *ταῦτα στεφάνωτο*, Va1AbM2 *καὶ στεφάνω*, M1 *καὶ στεφανώσατο*. — *κλεινᾷ*, Ambr. *κλεινῷ*. — V. 83. *νιν* Ambr., legebatur *μιν*. — *τά τ'*, Va1 *τὰ δ'* —. V. 85. *Βοιωτίων* Ambr., quod iam antea coniectura eram assecutus, *Βοιωτῶν* M12PcW1, *Βοιωτίας* Parisinus ap. Momms., vulgo *Βοιώτιοι*. — V. 86. *Πέλλανά τ', Αἰγίνα τε*, boni libri et Schol. *Πελλάνα τ'· Αἴγινά τε*, nisi quod Va1Ab *Πελάνα*, PcGC *Αἰγίνα*, interpolati *Αἴγινα Πελλάνα τε*, ut W2 Schol. rec. Boeckh, quoniam *Αἴγινα* ubique correpta ultima syllaba, *Πέλλανα* certe apud Pindarum dicitur, *Πέλλανά τ'· Αἰγίνᾳ τε* scripsit. Et dubium sane exemplum Hom. in Apoll. 31. *Νῆσός τ' Αἰγίνη ναυσικλειτή τ' Εὔβοια*, ubi *νῆσός τ' Αἰγίνης* omnino scribendum est. Pindarus videtur *Πέλλανά τ', Οἰνώνα τε* (vel commodius etiam *Πέλλανά τ'· Οἰνώνα δέ*) scripsisse. Kayser *Αἰγίνᾳ τε νικᾶν ἑξάκις ἐν Μ.* — *Μεγάροισίν τ' οὐχ ἕτερον*. Ambr. *Μεγάροισι δ' οὐχ ἑτέρου*, atque ita legit schol. 1: *καὶ ἐν τοῖς Μεγάροις ἡ λιθίνη ψῆφος οὐχ ἑτέρου τινὸς οὕτως ἐγκεκολαμμένον φέρει τὸ ὄνομα ὡς τὸ τοῦ Διαγόρου*, sed sch. 2 tuetur *ἕτερον*, recte opinor: nam etiam Megaris videtur sexies vicisse: *ἑτέρου* si legas, sententia erit: lapis unius Diagorae memoriam servat sive nomen exhibet, quod non poterat poeta dicere: nam plurimorum victorum nomina in publicis monumentis inscripta. — V. 88. *τεθμὸν Ὀλυμπιονίκαν* iunxit Heyne et sic Pc Ambr., vulgo *τεθμόν, Ὀλυμπιονίκαν ἄνδρα*.

εὐθυπορεῖ, σάφα δαεὶς ἅ,τε οἱ πατέρων ὀρθαὶ φρένες ἐξ ἀγαθῶν
ἔχραον. μὴ κρύπτε κοινόν
σπέρμ' ἀπὸ Καλλιάνακτος· Ἐρατιδᾶν τοι σὺν χαρίτεσσιν ἔχει
θαλίας καὶ πόλις· ἐν δὲ μιᾷ μοίρᾳ χρόνου
ἄλλοτ' ἀλλοῖαι διαιθύσσοισιν αὖραι.

V. 92. ἔχραον, Ambr. ἔχρεον. — V. 93. Ἐρατιδᾶν, Schol. W1PcM2 Ambr. ἐραστειδᾶν. — τοι, Ambr. τε. — V. 95. διαιθύσσοισιν Boeckh, v. διαιθύσσουσιν.

ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΑΙ Η.

ΑΛΚΙΜΕΔΟΝΤΙ ΑΙΓΙΝΗΤΗι

ΠΑΙΔΙ ΠΑΛΑΙΣΤΗι.

Strophae.

–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓

– –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏒

–́ ⏑ – ⏒ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏒

–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓

–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓

⏑ ⏑ –́ – –́ ⏑ ⏓

–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓

Epodi.

– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓

–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓ –́ ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓

–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏒ –́ ⏑ ⏓

–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏒

–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏒

–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏒ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏒ –́ ⏑ ⏑

–́ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓

⏒ –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓

„Inscriptionem carminis in libris tam scriptis quam excusis inepte et variatam et amplificatam ex correctione Heynii constitui, addito praeterea nomine *Αἰγινήτῃ.*“ *Boeckh.* Etenim Pc *Ἀλκιμέδοντι παιδὶ παλαιστῇ καὶ τιμοσθένεϊ παλαιστῇ καὶ Μελησίᾳ ἀλείπτῃ.* W1 Ambr. *ἀλκιμέδοντι παλαιστῇ· καὶ τιμοσθένει παλαιστῇ καὶ μελησίᾳ παγκρατιαστῇ νέμεα· αἰγυνηταῖς νικήσασιν ὀλυμπιάδα.*

Στρ. α'.

Μᾶτερ ὦ χρυσοστεφάνων ἀέθλων, Οὐλυμπία,
δέσποιν' ἀλαθείας, ἵνα μάντιες ἄνδρες
ἐμπύροις τεκμαιρόμενοι παραπειρῶνται Διὸς ἀργικε-
ραύνου,
εἴ τιν' ἔχει λόγον ἀνθρώπων πέρι
μαιομένων μεγάλαν
ἀρετὰν θυμῷ λαβεῖν,
τῶν δὲ μόχθων ἀμπνοάν·

Ἀντ. α'.

ἄνεται δὲ πρὸς χάριν εὐσεβίας ἀνδρῶν λιταῖς.
ἀλλ' ὦ Πίσας εὔδενδρον ἐπ' Ἀλφεῷ ἄλσος,
τόνδε κῶμον καὶ στεφαναφορίαν δέξαι. μέγα τοι κλέος
αἰεί,
ᾧτινι σὸν γέρας ἕσπητ' ἀγλαόν.
ἄλλα δ' ἐπ' ἄλλον ἔβαν
ἀγαθῶν, πολλαὶ δ' ὁδοὶ
σὺν θεοῖς εὐπραγίας.

Ἐπ. α'.

Τιμόσθενες, ὔμμε δ' ἐκλάρωσεν πότμος
Ζηνὶ γενεθλίῳ· ὅς σὲ μὲν Νεμέᾳ πρόφατον,

V. 1. *Οὐλυμπία* PabGMabGuAabVa1, vulgo *Ὀλυμπία*. — V. 3. Ab *περιπειρῶνται*. — V. 7. *τῶν δὲ*, in proecdosi scripsi *τῶνδε* (ita M2, *τῶν δε* Ambr.), Hermann *ἐκ δὲ*, fort. *ὧν δὲ*. — V. 8. *ἄνεται* AGVa1P1Ma AbGu (in m.) PcW2 supra, vulgo *ἄννεται*, sed codd. interpolati totum versum audacissime mutatum exhibent W12 Bodleiani PabAaLabGuLip MbM1 *πληρέονται πρὸς χάριν εὐσεβέων δ' ἀνδρῶν λιταί*, ubi *λιταί* ex Asclepiadis coniectura ascitum. — *εὐσεβίας* Boeckh (cf. Soph. Antig. 943. Oed. Col. 179. Theognis 1138. poeta ap. Apoll. de Synt. 341 *εὐσεβίη τέθνηκεν*), *εὐσεβείας* Schol. AGVa1MaPcGu in m. W2 supra M2 Ambr., *εὐσεβέων* P1G in m., *εὐσεβείων* Ab. — V. 9. *ἄλσος*, Ambr. *ἄλσος ἔχων*, parepigraphe recepta in ordinem, ut poeta non Olympiam, sed ipsum Iovem invocet: scholiastae dissentiunt, sed probandam puto istam interpretationem: talis brachylogia lyricum poetam haud dedecet, cf. Aristoph. Ran. 340: *ἔγειρε· φλογέας λαμπάδας ἐν χερσὶ [τινάσσων] γὰρ ἥκει*, quemadmodum correxi, nam ibi quoque parepigraphe se insinuavit. — V. 10. Mommsen ex schol. Vindob. eruit lectionem *μέγα τοι γέρας αἰεί, ᾧ τινι σὸν κλέος*, sed non commendat vet. schol., estque omnino reiicienda. — *τοι* APabcBcdGGuMa (a m. s.) AabVa1Lab Ambr., vulgo *τι*. — V. 11. *ἕσπητ'*, Va1 *ἕποιτ'*, M2 *ἕσποιτ'*, Ambr. et P1 *ἕσπετ'*, quod olim recepi, cum forma *ἕσπηται* et similes ab analogia recedere videantur, sed nihil novandum. — V. 14. *εὐπραγίας* Schol. ARMaCGPcVa1P1 BγW12 (a m. sec.), vulgo *εὐπραξίας*. — V. 15. *δ' ἐκλάρωσεν* AMaPc, vulgo *δὲ κλάρωσεν*, Schol. utrumque. — V. 16. *ὅς σὲ μὲν Νεμέᾳ πρόφατον* Dissen, ubi numerus exilis admodum displicet, *ὅς σ' ἐν μὲν Νεμέᾳ πρ.* Boeckh, *ὅς μὲν σ' ἐν Ν. π.* Bothe, *ὃν μὲν ἐν Ν. πρ.* vulgo, et sic M1W2 a m. pr., PabLabAaGu a m. pr., sed AAbMaVa1Gu a m. s. W2

Ἀλκιμέδοντα δὲ παρ Κρόνου λόφῳ
θῆκεν Ὀλυμπιονίκαν.
ἦν δ' ἐσορᾶν καλός, ἔργῳ τ' οὐ κατὰ εἶδος ἐλέγχων
ἐξένεπε κρατέων πάλᾳ δολιχήρετμον Αἴγιναν πάτραν·
ἔνθα Σώτειρα Διὸς ξενίου
πάρεδρος ἀσκεῖται Θέμις

Στρ. β'.

ἔξοχ' ἀνθρώπων. ὅ,τι γὰρ πολὺ καὶ πολλᾷ ῥέπῃ,
ὀρθᾷ διακρῖναι φρενὶ μὴ παρὰ καιρόν,
δυσπαλές, τεθμὸς δέ τις ἀθανάτων καὶ τάνδ' ἁλιερκέα χώραν
παντοδαποῖσιν ὑπέστασε ξένοις
κίονα δαιμονίαν,
ὁ δ' ἐπαντέλλων χρόνος
τοῦτο πράσσων μὴ κάμοι,

Ἀντ. β'.

Δωριεῖ λαῷ ταμιευομέναν ἐξ Αἰακοῦ·
τὸν παῖς ὁ Λατοῦς εὐρυμέδων τε Ποσειδᾶν,
Ἰλίῳ μέλλοντες ἐπὶ στέφανον τεῦξαι, καλέσαντο συνεργὸν
τείχεος, ἦν ὅτι νιν πεπρωμένον
ὀρνυμένων πολέμων
πτολιπόρθοις ἐν μάχαις

a m. s. M2 et duo codd. a Momms. coll. ὃς σὲ μὲν ἐν N. π., meliores libri P1RW1 Schol. σὲ μὲν ἐν N. π., G σὲ μὲν et supra ὄν, Pc σὲ μὲν et supra ὃς Ζεύς, Ambr. σὲ μὲν ἐν (supra a m. s. ὃς), ut locum gravius vitium contraxisse appareat. Deinde πρόφαντον exhibent Ambros. PcW12 (a m. s.) Schol. Kayser improbans formam πρόφατον, coniecit ἔκφαντον σὲ μὲν ἐν Νεμέᾳ, sed mihi potius πρόφατον vel πρόφαντον antiqua adnotatio esse visa est, petita ex Ol. I 116, cum zeugma, quod inest in Ὀλυμπιονίκαν, si ad Nemeaeam simul victoriam refertur, displiceret, eaque parepigraphe recepta credebam excidisse aliud germanum vocabulum, velut εὐφύλλῳ σὲ μὲν ἐν Νεμέᾳ, Ἀλκιμέδοντα δὲ παρ Κρόνου λόφῳ θῆκεν Ὀλυμπιονίκαν, magis tamen placebat ὔμμε δ' ἐκλάρωσεν πότμος Ζηνὶ γενέθλιος ἀμφ' ἀέθλοις· σὲ μὲν ἐν Νεμέᾳ. Et γενέθλιος legit schol. 2, sed schol. 1 vulgatam scripturam tuetur. Ahrens Z. γενεθλιδίῳ· σὲ μὲν Νεμέᾳ. — V. 20. Hermann κρατέων πάτραν δολιχήρετμον Αἴγιναν πάλᾳ. — V. 23. ὅ τι hanc librorum scripturam lemma quoque et ipse schol., cum poetae verba iterat, confirmat, nec aliud quidquam legisse arguunt variae interpretationes, quamquam Mommsen ὅθι scholiastas legisse dicit. — πολλᾷ, πολλά ARMaBβγGP1AaPcW1Gu a m. s. LipVa1M2 Ambr. — ῥέπῃ scripsi, libri ῥέπει, schol. et M2 Ambr. ῥέποι, quod probat Mommsen, qui etiam ῥέπον commendat, at hoc scholiasta non legit, sed interpretandi gratia substituit. — V. 24. διακρῖναι Ambr., διακρινεῖ Pc, διακρίνειν ceteri. Scholiastae quid legerint, ambiguum, fort. utrumque. — V. 26. παντοδαποῖσιν, παντοδαποῖς PcW12 AMaGP1Va1AbM12. — V. 32. τεῦξαι, τεύξειν BaβγdGuLipLabAaM1 Schol. rec.

λάβρον ἀμπνεῦσαι καπνόν.

Ἐπ. β'.

γλαυκοὶ δὲ δράκοντες, ἐπεὶ κτίσθη νέον,
πύργον ἐσαλλόμενοι τρεῖς, οἱ δύο μὲν κάπετον,
αὖθι δ' ἀτυζομένω ψυχὰς βάλον,
εἷς δ' ἐσόρουσε βοάσαις.
ἔννεπε δ' ἀντίον ὁρμαίνων τέρας εὐθὺς Ἀπόλλων·
Πέργαμος ἀμφὶ τεαῖς, ἥρως, χερὸς ἐργασίαις ἁλίσκεται·
ὣς ἐμοὶ φάσμα λέγει Κρονίδα
πεμφθὲν βαρυγδούπου Διός·

Στρ. γ'.

οὐκ ἄτερ παίδων σέθεν, ἀλλ' ἅμα πρώτοις ἄρξεται
καὶ τετράτοις. ὣς ἄρα θεὸς σάφα εἴπαις
Ξάνθον ἤπειγ' ἢ καὶ Ἀμαζόνας εὐίππους καὶ ἐς Ἴστρον
ἐλαύνων.
Ὀρσοτρίαινα δ' ἐπ' Ἰσθμῷ ποντίᾳ
ἅρμα θοὸν τάνυεν,
ἀποπέμπων Αἰακὸν
δεῦρ' ἀν' ἵπποις χρυσέαις,

V. 38. *ἐσαλλόμενοι*, Hecker *ἐφαλλόμενοι*, recte ut videtur, quoniam v. 40 *ἐσόρουσε* sequitur. Ceterum M2 *ἀσαλλόμενοι*. — *τρεῖς*, Ambr. Schol. *γε τρεῖς*. — *κάπετον* ARVa1Aa (a m. pr.) W2, *κάππετον* PcGAbW1M2. — V. 39. *αὖθι δ'*, fort. *αὖθί τ'*. — *ἀτυζομένω* PcW1RP1Va1, et a m. pr. GAaBc, ubi supra *οι*, quemadmodum *ἀτυζόμενοι* Schol. LbGuBaβγLip CW2M1 Ambr., *ἀτιζόμενοι* AAaMaLa. *ἀτιζομένω* M2. — *ψυχὰς* PcW1 a pr. m. AGMaP1CVa1, *ψυχαὶ* Ab, *πνοὰς* reliqui interpolati. — *βάλον*, conieci *λίπον*, Ahrens *βλάβεν*. Hartung locum ita refinxit *οἱ δύο μὲν κάπετον* (*fossam*), *αὐτίκ' ἀτυζομένω ψυχάς, βάλον*. — V. 40. *ἐσόρουσε*, Ambr. *ὄρουσε*, Leidensis a Momms. coll. *ἐπόρουσε*, Va2 *ἀνόρουσε*, atque ita videtur unus schol. legisse, ceteri *ἐσόρουσε* tuentur. — *βοάσαις* Paris. (M), *βοάσας* (η suprascr.) G, Va1 *βοάξας*, Pc *βοωσας*. — V. 41. *ἀντίον*, conieci *ἀνταῖον* paenultima correpta, Hartung *ἀντίον εἰσορῶν* scripsit. — V. 43. *Κρονίδα*, Pc *Κρονίου*. — *βαρυγδούπου*, Ambr. *βαρυκτύπου*. — V. 45. *ἀλλ' ἅμα πρώτοις ἄρξεται καὶ τετράτοις*, coniicio *ῥήξεται καὶ τερτάτοις* i. e. Aeolensium more *τριτάτοις*, cf. ad Pyth. III 43. Atque Ahrens similiter *ἄγξεται καὶ τερτάτοις*, Hartung *ἀλλ' ἅμα πρώτοις ἀρχέταις καὶ τέτρασίν γ'*. — V. 46. *ἀρα* W2, vulgo *ἄρα*. Quod exemplum Schneidewin ex Cratini Deliad. fr. 14 profert, alienum, scribendum enim ex cod. Vind.: *ἦν ἄρ' ἀληθὴς Ὁ λόγος δὶς παῖς ὡς ἔσθ' ὁ γέρων.* — *εἴπαις* Paris. ap. Momms., *εἴπας* G, reliqui *εἴπας*. — V. 47. *ἤπειγ' ἢ* scripsi, legebatur *ἤπειγεν*, nisi quod Ambr. *τε ἤπειγε*, M2 *δ' ἤπειγε*. Scholiastae, qui difficultatem perspexerunt, solenni artificio utuntur, iubentes verbum quod praecessit repeti, h. e. *καὶ ἤπειγεν Ἀμαζόνας κτλ.* Hartung scripsit *εἴπαις ξανθός, ἤπειγεν καί*. — V. 48. *ἐπ' Ἰσθμῷ ποντίᾳ* Schol. PcAGMaP1Va1M2 Ambr. et fort. LbAb, cf. Naegelsbach Exc. XVI ad Iliad. Libri interpolati *ἐπ' Ἰσθμὸν ποντίαν*, paraphrasta *ἐπ' Ἰσθμοῦ ποντίας*, ut videtur.

'Αντ. γ'.

καὶ Κορίνθου δειράδ' ἐποψόμενος δαιτικλυτάν.
τερπνὸν δ' ἐν ἀνθρώποις ἴσον ἔσσεται οὐδέν.
εἰ δ'. ἐγὼ Μελησίᾳ ἐξ ἀγενείων κῦδος ἀνέδραμον ὕμνῳ,
μὴ βαλέτω με λίθῳ τραχεῖ φθόνος·
καὶ Νεμέᾳ γὰρ ὁμῶς
ἐρέω ταύταν χάριν,
τὰν δ' ἔπειτ' ἀνδρῶν μάχαν,

'Επ. γ'.

ἐκ παγκρατίου. τὸ διδάξασθαι δέ τοι
εἰδότι ῥᾶτερον· ἄγνωμον δὲ τὸ μὴ προμαθεῖν·
κουφότεραι γὰρ ἀπειράτων φρένες.
κεῖνα δὲ κεῖνος ἂν εἴποι
ἔργα περαίτερον ἄλλων, τίς τρόπος ἄνδρα προβάσει
ἐξ ἱερῶν ἀέθλων μέλλοντα ποθεινοτάταν δόξαν φέρειν.
νῦν μὲν αὐτῷ γέρας 'Αλκιμέδων
νίκαν τριακοστὰν ἑλών·

V. 52. *καὶ Κορίνθου δειράδ' ἐποψόμενος δαιτικλυτάν* scripsi, ita enim legit paraphr. *ὁ δὲ ὀρσοτριαίνης Ποσειδῶν ἐπὶ τοῦ 'Ισθμοῦ τοῦ παραθαλασσίου, ὅς ἐστι πλησίον τῆς Κορίνθου, ἠπείγετο θεάσασθαι (ἐθέλων τὴν Κόρινθον) τὴν τὰς θυσίας αὐτῷ καὶ τὴν τὰς τιμὰς ἐνδόξως τελοῦσαν.* Legitur vulgo *καὶ Κορίνθου δειράδ', ἐποψόμενος δαῖτα κλυτάν*, atque schol. *δειράδ'* dativum interpretantur. — V. 54. *Μελησίᾳ* APabcAbGCP1Ma, *Μελησία* LipVa1LabW2, et utrumque casum agnoscit Schol., vulgo *Μειλησίᾳ*. Genitivus melius convenit cum verbo *ἀνέδραμον*, cf. Simon. Amorg. 10: *τί ταῦτα τῶν μακρῶν λόγων ἀνέδραμον*, quamquam id ipsum suspectum Hartungo, qui *ἀνέβρεχον* scripsit, Ahrens *ἀνέδραμον*, quod ipse quoque conieci. — *ὕμνῳ*, Ambr. a m. s. *ὑμνων.*, ac requirit Ahrens *ὕμνων*. — V. 58. *μάχαν, ἐκ π.* distinxi ut *ἐκ παγκρατίου* potius a *χάρις* quam a *μάχη* suspensum sit. Dissen *μάχᾳ*, Kayser *μέτα*, Rauchenstein *ἔχειν*, Schneidewin *λαχεῖν*, Ahrens *μάλα*, Hartung scripsit *τὰν Νεμέᾳ γὰρ ὁμῶς ἐρέω κλυτὰν χάριν, τάν τ' ἔπειτ' ἀνδρῶν μέτα ἐκ παγκρατίου.* Friderichs in meam concedit sententiam, sed distinguendum censet *χάριν, τὰν δ' ἔπειτ', ἀνδρῶν μάχαν, ἐκ παγκρατίου*: at ita magis obscuratur quam illustratur poetae sententia, quam non satis assecuti sunt interpretes. Melesias invidia laborabat; videntur aemuli artis ei opprobrio dedisse, quod pueri quidem ex Melesiae disciplina profecti complures victorias reportaverint, non item viri. Hoc crimen ut dilueret poeta dicit: ego mox Nemeaeum victorem celebrabo, qui olim puer a Melesia institutus vicit pancratio, nunc eundem honorem in virorum certamine consecutus est: meditabatur igitur tunc Pindarus carmen in honorem Aeginetae alicuius, quod iam non extat inter Nemea carmina. Melesiae ter fit mentio apud Pindarum, ad eundem autem omnes loci sunt referendi; quae Leutsch in Mus. Rh. disputavit (XVII 370) mihi probari non possunt. — V. 59. *ἐκ παγκρατίου* APeGP1AbR in m. Schol. vet., vulgo *ἐν παγκρατίῳ*. — V. 60. *ῥᾴτερον* Boeckh, codd. *ῥαιτερον* vel *ῥαΐτερον*. — V. 62. *δὲ κεῖνος* Schol. vet. AGMaAabGu, vulgo *δ' ἐκεῖνος*. — V. 65. *μὲν*, W1 Ambr. *μὲν γάρ*, unde Boeckh dubitanter *γάρ*. — V. 66. *ἑλών*, Hartung *ἕλεν*.

Στρ. δ'.

ὃς τύχᾳ μὲν δαίμονος, ἀνορέας δ' οὐκ ἀμπλακὼν
ἐν τέτρασιν παίδων ἀπεθήκατο γυίοις
νόστον ἔχθιστον καὶ ἀτιμοτέραν γλῶσσαν καὶ ἐπίκρυφον οἶμον,
πατρὶ δὲ πατρὸς ἐνέπνευσεν μένος
γήραος ἀντίπαλον·
Ἀΐδα τοι λάθεται
ἄρμενα πράξαις ἀνήρ.

Ἀντ. δ'.

ἀλλ' ἐμὲ χρὴ μναμοσύναν ἀνεγείροντα φράσαι
χειρῶν ἄωτον Βλεψιάδαις ἐπίνικον,
ἕκτος οἷς ἤδη στέφανος περίκειται φυλλοφόρων ἀπ' ἀγώνων.
ἔστι δὲ καί τι θανόντεσσιν μέρος
καν νόμον ἐρδόμενον·
κατακρύπτει δ' οὐ κόνις
συγγόνων κεδνὰν χάριν.

Ἐπ. δ'.

Ἑρμᾶ δὲ θυγατρὸς ἀκούσαις Ἰφίων
Ἀγγελίας, ἐνέποι κεν Καλλιμάχῳ λιπαρὸν
κόσμον Ὀλυμπίᾳ, ὅν σφι Ζεὺς γένει
ὤπασεν. ἐσλὰ δ' ἐπ' ἐσλοῖς
ἔργα θέλοι δόμεν, ὀξείας δὲ νόσους ἀπαλάλκοι.
εὔχομαι ἀμφὶ καλῶν μοίρᾳ νέμεσιν διχόβουλον μὴ θέμεν·
ἀλλ' ἀπήμαντον ἄγων βίοτον
αὐτούς τ' ἀέξοι καὶ πόλιν.

V. 67. τύχᾳ, schol. videntur τύχας legisse. — ἀνορέας δ', Hartung ἀνορέας deleta particula δέ. — V. 69. γλῶσσαν GP1Va1LbBaβydAab, γλῶτταν W12RMa. — V. 73. πράξαις Paris. (M), v. πράξας. — V. 74. ἀνεγείροντα, P1 κ' ἀνεγείροντα, Aa ἀνεγείραντα. — V. 75. ἐπίνικον, Hartung ἐπὶ νίκᾳ. — V. 78. καν νόμον, κὰν νόμον divisim Va1W1Gu LipMbBdPcM1, vulgo καννόμον (sic Ambr.), P1 καννόμενον a m. pr., W2ARPabMaAaCM2 κᾶν νόμον. — ἐρδόμενον, E. Schmidt ἐρδομένων. — V. 81. ἀκούσαις. G ἀκούσας, ceteri ἀκούσας. — Ἰφίων, Pc ὀφίων. — V. 83. ὅν σφι Ζεὺς γένει ὤπασεν Pc, et similiter, nisi quod σφιν exhibent AMaGP1Va1AbC (qui Ζεῦ) Ambr. a m. pr., interpolati ὅν σφιν ὤπασεν Ζεὺς γένει. — V. 85. ἔργα θέλοι, Boeckh ἔργ' ἐθέλοι. — ἀπαλάλκοι. Pc ἀπαλάλκει. — V. 86. μοίρᾳ νέμεσιν, M2 μοῖραν νεμέσιν. — V. 87. ἄγων, Ambr. ἔχων. — V. 88. ἀέξοι, M1 ἄεξον, M2 εὖ ἕξοι.

ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΑΙ Θ.

ΕΦΑΡΜΟΣΤΩι ΟΠΟΥΝΤΙΩι

ΠΑΛΑΙΣΤΗι.

S t r o p h a e.

```
⏑̄ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏒
                ×
⏓ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – – ⏓ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏓
×               ×
– ⏓ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏓ –́ ⏑ ⏑ – ⏓
×               ×
– – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏓
×               ×
– ⏓ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏓ –́ ⏑ ⏑ – ⏓
⏑́⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏓
×
– ⏒ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏒
– –́ ⏑ ⏑ – ⏓
⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – –́ ⏑ ⏒
– –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ – ⏓ –́ ⏑ ⏑ – ⏓
```

E p o d i.

```
⏑ –́ ⏑ – ⏑ – ⏑ –
⏑ ⏑ –́ ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏓
⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏒
– –́ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – –́ ⏓
–́ ⏑ ⏑ – –́ – –́ –
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏒
– –́ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –́ –
          ×                    ×
– –́ ⏑ – ⏓ – ⏓ –́ ⏑ ⏑ – ⏓ – ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏓
```

Str. v. 6 antea Boeckh in duos divisit ⏑́⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – | – –́ ⏑ ⏑ – ⏓.

Στρ. α'.

Τὸ μὲν Ἀρχιλόχου μέλος
φωνᾶεν Ὀλυμπίᾳ, καλλίνικος ὁ τριπλόος κεχλαδώς,
ἄρκεσε Κρόνιον παρ' ὄχθον ἁγεμονεῦσαι
κωμάζοντι φίλοις Ἐφαρμόστῳ σὺν ἑταίροις·
ἀλλὰ νῦν ἑκαταβόλων Μοισᾶν ἀπὸ τόξων
Δία τε φοινικοστερόπαν σεμνόν τ' ἐπίνειμαι
ἀκρωτήριον Ἄλιδος
τοιοῖσδε βέλεσσιν,
τὸ δή ποτε Λυδὸς ἥρως Πέλοψ
ἐξάρατο κάλλιστον ἕδνον Ἱπποδαμείας·

Ἀντ. α'.

πτερόεντα δ' ἵει γλυκὺν
Πυθῶνάδ' ὀϊστόν· οὔτοι χαμαιπετέων λόγων ἐφάψεαι,
ἀνδρὸς ἀμφὶ παλαίσμασιν φόρμιγγ' ἐλελίζων
κλεινᾶς ἐξ Ὀπόεντος, αἰνήσαις ἓ καὶ υἱόν,
ἃν Θέμις θυγάτηρ τέ οἱ σώτειρα λέλογχεν
μεγαλόδοξος Εὐνομία. θάλλει δ' ἀρεταῖσιν
σόν τε, Κασταλία, παρά
Ἀλφεοῦ τε ῥέεθρον·
ὅθεν στεφάνων ἄωτοι κλυτάν
Λοκρῶν ἐπαείροντι ματέρ' ἀγλαόδενδρον.

V. 2. *φωνᾶεν*, PBaGuAa *φωνᾷ ἐν*, quod etiam schol. vet. memorat. — V. 8. *βέλεσσιν* PcW1GP1, *μέλεσσι* ceteri, schol. utrumque. — V. 12. *ἐφάψεαι* G, *ἐφάψαι* Va1P1Ab, *ἐφάψᾳ* AMa, *ἐφάψα* C, *ἐφάψῃ* vulgo. — V. 14. *Ὀπόεντος, αἰνήσαις ἓ καὶ υἱόν, ἃν* Heyne distinxit, ut *αἰνήσαις* sit participium; vulgo *Ὀπόεντος· αἰ. ἓ καὶ υἱόν· ἄν.* Ceterum pro *αἰνήσαις* Va1 *αἰνόσαις* (ον supra), Pc *αἰνήσεις*. — V. 16. *μεγαλόδοξος*, *μεγαλόδωρος* Va1Ab. — *θάλλει δ' ἀρεταῖσιν σόν τε, Κασταλία, παρὰ Ἀλφεοῦ τε ῥέεθρον* scripsi, nisi quis praeterea *σόν τ', ὦ Κασταλία* malit, legebatur: *θάλλει δ' ἀρεταῖς ἴσον τε Κασταλίᾳ παρ' Ἀλφειοῦ τε ῥέεθρον*, et sic codd., nisi quod W1PcM1 *ἶσον*, interpolati *ἴσσον*, GP1AbVa1 *Ἀλφεοῦ*. Schol. 2 et 3 *Κασταλίας* legunt, sed de constructione dissentiunt, schol. 3 *ἴσον* testatur. Boeckh *θάλλει δ' ἀρεταῖσιν ἔν τε Κασταλίᾳ παρὰ κτλ.* similiter Hermann, nisi quod versum asynartetum esse statuit et *παρ' Ἀλφειοῦ* scribit, Rauchenstein *θ. δ' ἀρ. αἰεὶ Κασταλίαν πάρα*, Kayser *θ. δ' ἀρ. κράναν Κασταλίας κτλ.* Ahrens *ἶσον Κασταλίας τε παρ' Ἀλφεοῦ τε ῥεέθρων*, Hartung *ἶσον Κασταλίᾳ παρ' Ἀλφειοῦ τε ῥ.* Iam Ambros. codex plane exhibet, quod Boeckh coniectura assecutus erat, *ἀρεταῖσιν ἔν τε*, vel sic tamen meam emendationem tueor, quae a litterarum vestigiis, quae reliquorum codicum consensus firmat, plane non discedit, atque scholion cod. Ambros. meam coniecturam videtur commendare, sed Mommsen illud scholion non addidit. — V. 19. *ἄωτοι*, Hartung *ἄωτα*. — *κλυτάν*, M2 *κλυτᾶν*, Pc *κλειτάν*.

ἐγὼ δέ τοι φίλαν πόλιν 'Επ. α'.
μαλεραῖς ἐπιφλέγων ἀοιδαῖς,
καὶ ἀγάνορος ἵππου
θᾶσσον καὶ ναὸς ὑποπτέρου παντᾷ
ἀγγελίαν πέμψω ταύταν,
εἰ σύν τινι μοιριδίῳ παλάμᾳ
ἐξαίρετον Χαρίτων νέμομαι κᾶπον·
κεῖναι γὰρ ὤπασαν τὰ τέρπν'· ἀγαθοὶ δὲ καὶ σοφοὶ κατὰ δαίμον' ἄνδρες

Στρ. β'.
ἐγένοντ'. ἐπεὶ ἀντίον
πῶς ἂν τριόδοντος Ἡρακλέης σκύταλον τίναξε χερσίν,
ἀνίκ' ἀμφὶ Πύλον σταθεὶς ἤρειδε Ποσειδᾶν,
ἤρειδεν δέ μιν ἀργυρέῳ τόξῳ πελεμίζων
Φοῖβος, οὐδ' Ἀΐδας ἀκινήταν ἔχε ῥάβδον,
βρότεα σώμαθ' ᾇ κατάγει κοίλαν πρὸς ἀγυιὰν
θνασκόντων; ἀπό μοι λόγον
τοῦτον, στόμα, ῥῖψον·
ἐπεὶ τό γε λοιδορῆσαι θεοὺς
ἐχθρὰ σοφία, καὶ τὸ καυχᾶσθαι παρὰ καιρὸν

'Αντ. β'.
μανίαισιν ὑποκρέκει.
μὴ νῦν λαλάγει τὰ τοιαῦτ'· ἔα πόλεμον μάχαν τε πᾶσαν
χωρὶς ἀθανάτων· φέροις δὲ Πρωτογενείας
ἄστει γλῶσσαν, ἵν' αἰολοβρόντα Διὸς αἴσᾳ
Πύρρα Δευκαλίων τε Παρνασοῦ καταβάντε
δόμον ἔθεντο πρῶτον, ἄτερ δ' εὐνᾶς ὁμόδαμον
κτησάσθαν λίθινον γόνον·

V. 24. παντᾷ, v. παντᾶ, W1M12 πάντα, W2 πάντᾳ. — V. 25. πέμψω, Sch. in paraphr. ἐκπέμπω et πέμψω. — V. 28. ὤπασαν, Pc ὄπασαν. — Deinde Aristid. II 35 sic laudat ἀγαθοὶ δὲ φύσει καὶ σσφοὶ κτλ. — V. 29. ἐγένοντ'. ἐπεὶ ἀντίον πῶς ἂν PVa1AbP1GPc cod. Victor. (nisi quod codd. ἐγένοντο) Schol., qui praeterea etiam ἀντία, vulgo ἐγένοντο· ἐπεὶ ἔναντ' ἂν, AMaC ἐγένοντο· ἐπεὶ ἔναντ' ἂν πῶς ἄν. — V. 30. σκύταλον A Bodleiani Ma (a m. pr.) P1Va1GuLabAbW2, σκυτάλην RMbAa W1. — V. 32. ἤρειδεν δέ Hermann, v. ἤρειδέν τε, Pc ἤρεισέ τε. — πελεμίζων scripsi, legebatur πολεμίζων. — V. 34. πρὸς, ἐς M2 lemma schol. Vratisl, aliique codd. a Mommseno collati, quod praefert Mommsen, ac fort. etiam schol. v. 50 ita legit. — V. 42. ἄστει, La ἄστυ. — γλῶσσαν, Hecker μοῖσαν. — V. 43. Παρνασοῦ AMaVa1 (Bc Παρνάσους), v. Παρνασσοῦ. — V. 45. κτησάσθαν, scholiasta cum ἐποιήσαντο interpretatur, fortasse κτισσάσθαν legit.

λαοὶ δ' ὀνόμασθεν.
ἔγειρ' ἐπέων σφιν οἶμον λιγύν,
αἴνει δὲ παλαιὸν μὲν οἶνον, ἄνθεα δ' ὕμνων

'Επ. β'.

νεωτέρων. λέγοντι μάν
χθόνα μὲν κατακλύσαι μέλαιναν
ὕδατος σθένος, ἀλλά
Ζηνὸς τέχναις ἀνάπωτιν ἐξαίφνας
ἄντλον ἑλεῖν. κείνων δ' ἔσσαν
χαλκάσπιδες ὑμέτεροι πρόγονοι,
ἀρχᾶθεν Ἰαπετιονίδος φύτλας
κοῦροι κορᾶν καὶ φερτάτων Κρονιδᾶν, ἐγχώριοι βασι-
λῆες αἰεί,

Στρ. γ'.

πρὶν Ὀλύμπιος ἁγεμών
θύγατρ' ἀπὸ γᾶς Ἐπειῶν Ὀπόεντος ἀναρπάσαις, ἕκαλος

V. 46. *λαοὶ*, Schneidewin *Λαοὶ*. — *ὀνόμασθεν*, exspectaveram *ὀνύμασθεν*. — V. 47. *οἶμον* libri omnes; Schol. vet. *οἶμον* et *ὅρμον*, schol. rec. *οἶμον* et fort. *ὕμνον*, id quod coniecit Hecker. Eleganter Gedike coni. *οὖρον*. — V. 52. *ἀνάπωτιν* W1AaMb, *ἀνάπωσιν* RPabM1W2Lip GuLab alii, *ἄμπωτιν* AGP1PcMaCVa1AbR(in m.)M2 Sch. vet. — V. 53. *δ'* fort. del. — *ἔσσαν*, M2Pc et lemma sch. vet. *ἔσαν*, W2 *αἶσαν*. — V. 54. *πρόγονοι*, comma et hic posui (ubi vulgo nulla interpunctio) et v. 56 post *αἰεί*, ubi vulgo plene interpungitur, et hoc Hermann quoque suasit. — V. 56. *κορᾶν καὶ* AMaCP1Va1GAb, *κουρᾶν καί* Pc, *κορᾶν τε* interpolati plerique ut vulgo, nisi quod *κορῶν τε φερτάτων τε* M1W2Gu LabLip. Locus gravissimis difficultatibus laborat, quas expedire nuper conatus est Bossler (Philol. XX 202 seq.) Friederichsio tamen omnia plana et expedita sunt, Hartung scripsit *πρόγονοι ἀρχᾶθεν, Ἰαπετιονίδος φύτλας· κοῦροι Κύρουν τε φερτάτων Κρονιδᾶν ἐγχώριοι βασιλῆες αἰεί, πρὶν*. Ego in his tenebris nihil dispicio, in ecdosi haec adnotavi: *Κρονιδᾶν*, antiquus, sed manifestus error subest, quem non sustulit Hermann *Λελέγων* corrigens (quamquam probavit Schneidewin, qui praeterea *παμφερτάτων* coniecit), postea Hermann *κοῦροι κόραι τε φερτάτων Λελέγων* scripsit. Videtur nomen gentis delitescere, ad quam Epharmostus quoque stirpem referebat. Gentis ultimus auctor in matrimonium duxerat Protogeniam, Deucalionis et Pyrrhae filiam (haec est *Ἰαπετιονὶς φύτλα*, errant interpretes, qui Protogeniam Opuntis filiam fingunt, cuius nomen Pind. fortasse ipse ignoravit). Protogeniae igitur eiusque mariti posteri sive nepotes dicuntur Locris imperasse, usque dum Opuntis filia ascita alienus sanguis genti admixtus est. Iam cum *κοῦροι κούρων φερτάτων eius, cui Protogenia nupsit* dicendum esset, substituit patronymicum, quod quale fuerit, vix probabiliter indagari potest. Coniiciat aliquis *Λοκριδᾶν*, quod tamen non unam ob causam displicet. Tentavi *Θρονιδᾶν*, nota est Locrorum urbs *Θρόνιον*, nec obstat quod Schol. Homer. Il. *B* 532 a nympha Thronia nomen traxisse tradidit. *Κυνιδᾶν* et ipsum aptum foret, cum Deucalion Cyni domicilium collocasse feratur, vid. Sch. Theocrit. XV 141, sed prosodia sueta adversatur. — V. 58. *θύγατρ'* AMaP1AbVa1, *τὰν παῖδ'* ex interp. reli-

μίχθη Μαιναλίαισιν ἐν δειραῖς, καὶ ἔνεικεν
Λοκρῷ, μὴ καθέλοι νιν αἰὼν πότμον ἐφάψαις
ὀρφανὸν γενεᾶς. ἔχεν δὲ σπέρμα μέγιστον
ἄλοχος, εὐφράνθη τε ἰδὼν ἥρως θετὸν υἱόν,
μάτρωος δ' ἐκάλεσσέ νιν
ἰσώνυμον ἔμμεν,
ὑπέρφατον ἄνδρα μορφᾷ τε καί
ἔργοισι. πόλιν δ' ὤπασεν λαόν τε διαιτᾶν.

Ἀντ. γ'.

ἀφίκοντο δέ οἱ ξένοι
ἔκ τ' Ἄργεος ἔκ τε Θηβᾶν, οἱ δ' Ἀρκάδες, οἱ δὲ καὶ Πισᾶται·
υἱὸν δ' Ἄκτορος ἐξόχως τίμασεν ἐποίκων
Αἰγίνας τε Μενοίτιον. τοῦ παῖς ἅμ' Ἀτρείδαις
Τεύθραντος πεδίον μολὼν ἔστα σὺν Ἀχιλλεῖ
μόνος, ὅτ' ἀλκᾶντας Δαναοὺς τρέψαις ἁλίαισιν
πρύμναις Τήλεφος ἔμβαλεν·
ὥστ' ἔμφρονι δεῖξαι
μαθεῖν Πατρόκλου βιατὰν νόον·
ἐξ οὗ Θέτιός γ' ὄζος οὐλίῳ νιν ἐν Ἄρει

Ἐπ. γ'.

παραγορεῖτο μή ποτε

qui ut videtur. — *Ὀπόεντος* AGMaAbVa1Gu (a m. s.) P1, vulgo *Ὀποῦντος*. — *ἀναρπάσαις* Va2, ceteri *ἀναρπάσας*. — V. 60. *μὴ καθέλοι*, Hartung *μὴ 'πολίποι*, ego dubitanter conieci *μή καθέλοι νιν αἰῶ* (i. e. *αἰῶνα*) *πότμος ἐφάψαις ὀρφανὸν γενεᾶς*. — *νιν* Paris. (M), v. *μιν*. — V. 61. *ἔχεν* ARCGuMabLabW12, *ἔσχεν* M2BcAa, vulgo *ἔχε*. — V. 63. *νιν* Paris. (M), v. *μιν*. — V. 64. *ἰσώνυμον*, Hartung *συνώνυμον*. — V. 65. *ὑπέρφατον*, Va1 *ὑπέρτατον*, Ambr. *ὑπέρφυτον*. — V. 66. *λαόν* GVa1Gu (a m. s.) *λαῶν* AC, vulgo *λεών*. Goram *Λαῶν τε δίαιταν* requirit. — V. 68. *οἱ δ'* Sch. vet. AGCP1 (a m. pr.) AbW2, *ἠδ'* Va1, vulgo *ἴδ' Ἀρκάδες*. — *οἱ δὲ καί*, Pc *οἱ καί*, M2 *οἱ δέ*. — V. 69. *υἱὸν* AMaGCP1AbVa1 sch. vet., vulgo *υἷα*. — *ἐξόχως* in M2 deletum, sed videtur aliud quid scriptum fuisse. — V. 71. *Τεύθραντος* libri, Schmid male *Τεύθρανος*. — V. 72. *ἀλκᾶντας*, contractam formam omnes libri videntur exhibere. — *τρέψαις* Va2, ceteri *τρέψας*. — V. 74. *ὥστ' ἔμφρονι δεῖξαι μαθεῖν*, iure Hartung in miro hoc genere dicendi offensus est, sed quod suspicatur legendum esse *ἔμβαλ', ὥς τιν' ἔμφρον' ἰδόντ' ἂν μαθεῖν* vix cuiquam probabit. Credo Pindarum scripsisse *ὥστ' ἔμφρονα δεῖσαι μαθεῖν*: prudens enim atque cautus verebatur Patrocli impetum experiri. — V. 75. *νόον* ABdcPabGCGuMaAbLabVa1W2, vulgo *νόον γ'*, Pc *καὶ νόον*, unde noli *βίαν καὶ νόον* coniicere. — V. 76. *Θέτιός γ' ὄζος οὐλίῳ* scripsi, libri *Θέτιός γόνος οὐλίῳ*, Bothe *Θέτιός γ' ἶνις οὐλίῳ*, Hermann olim *Θέτιός γ' οὐλίῳ γόνος*, nunc *Θέτιος βλαστὸς οὐλίῳ*, Schneidewin *Θετιόγνητος οὐλίῳ*, Hartung *Θέτιός γ' υἱὸς*, Ahrens *Θέτιος γέννος*, quod a Pindaricae poesis gravitate longissime abhorret. — *νιν* APcGMaP1AbVa1 alii ap. Momms., vulgo *μιν*.

σφετέρας ἄτερθε ταξιοῦσθαι
δαμασιμβρότου αἰχμᾶς.
εἴην εὑρησιεπὴς ἀναγεῖσθαι
πρόσφορος ἐν Μοισᾶν δίφρῳ·
τόλμα δὲ καὶ ἀμφιλαφὴς δύναμις
ἕσποιτο. προξενίᾳ δ' ἀρετᾷ τ' ἦλθον
τιμάορος Ἰσθμίαισι Λαμπρομάχου μίτραις, ὅτ' ἀμφότεροι
κράτησαν

Στρ. δ'.

μίαν ἔργον ἀν' ἁμέραν.
ἄλλαι δὲ δύ' ἐν Κορίνθου πύλαις ἐγένοντ' ἔπειτα
χάρμαι,
ταὶ δὲ καὶ Νεμέας Ἐφαρμόστῳ κατὰ κόλπον·
Ἄργει τ' ἔσχεθε κῦδος ἀνδρῶν, παῖς δ' ἐν Ἀθάναις.
οἷον δ' ἐν Μαραθῶνι συλαθεὶς ἀγενείων
μένεν ἀγῶνα πρεσβυτέρων ἀμφ' ἀργυρίδεσσιν·
φῶτας δ' ὀξυρεπεῖ δόλῳ
ἀπτωτὶ δαμάσσαις
διήρχετο κύκλον ὅσσᾳ βοᾷ,
ὡραῖος ἐὼν καὶ καλὸς κάλλιστά τε ῥέξαις.

Ἀντ. δ'.

τὰ δὲ Παρρασίῳ στρατῷ
θαυμαστὸς ἐὼν φάνη Ζηνὸς ἀμφὶ πανάγυριν Λυ-
καίου,

V. 78. ταξιοῦσθαι, Pc ταξιοῖσθαι. — V. 80. εὑρησιεπὴς, Schol. (et M12) etiam εὑρεσιεπής. — V. 83. ἕσποιτο, in proecdosi ἕποιτο scripsi. Ambr. ἕσποιτ' αἰεί· προξενίᾳ, sed lemma scholiorum ξενίᾳ, itaque cum Mommseno ἕσποιτ' αἰεί· ξενίᾳ scripsissem, si de virtute huius libri plane constaret. — ἦλθον, PcM2 ἤλυθον, sch. vet. utrumque. — V. 85. ἔργον, Ambr. ἔργου. — V. 87. ταί, lemma schol. vet. τά. — V. 88. κῦδος, Hecker κῦρος. — V. 89. οἷον δ', Mb et lemma unum sch. vet. οἷον, Schol. etiam οἷον δ', Schmid οἷα δ', et sic etiam unus sch. Mihi neutra lectio germana videtur, credo poetam scripsisse οἶνον δ' ἐν Μαραθῶνι συλαθεὶς ἀγενείων. Inter pueros nomen professus erat, sed cum iam adultior videretur, non admissus est: non tamen recedit a certamine, sed continuo in virorum certamen descendit ac victoriam reportavit: itaque poeta dicit, cum puerorum praemio privatus esset propter aetatem, consecutus est virorum honores: videntur autem pueri victores in ludis Herculeis Marathoniorum vini amphoram accepisse, cum viris argenteae phialae proponerentur: nisi forte victoribus pueris vini tantum poculum bibendum praebebant, id quod Oschophoriorum exemplum probare videtur. Ahrens coniecit σῦλ' ἀνθεὶς. — V. 92. ἀπτωτὶ scripsi, legebatur ἀπτῶτι sed recte Schol. τὸ δὲ ἀπτῶτι ἐπιρρηματικῶς. Hartung scripsit ὀξυρεπεῖ δόλῳ τ' ἀπτῶτι. — δαμάσσαις Va2, reliqui δαμάσσας. — V. 94. ῥέξαις Va2 Paris., W1Pc ῥέξας. — V. 95. τὰ δὲ, Hartung ἃ δέ.

καὶ ψυχρᾶν ὁπότ' εὐδιανὸν φάρμακον αὔρᾶν
Πελλάνᾳ φέρε· σύνδικος δ' αὐτῷ Ἰολάου
τύμβος ἐναλία τ' Ἐλευσὶς ἀγλαΐαισιν.
τὸ δὲ φυᾷ κράτιστον ἅπαν· πολλοὶ δὲ διδακταῖς
ἀνθρώπων ἀρεταῖς κλέος
ὤρουσαν ἀρέσθαι.
ἄνευ δὲ θεοῦ σεσιγαμένον
οὐ σκαιότερον χρῆμ' ἕκαστον· ἐντὶ γὰρ ἄλλαι

Ἐπ. δ'.

ὁδῶν ὁδοὶ περαίτεραι,
μία δ' οὐχ ἅπαντας ἄμμε θρέψει
μελέτα· σοφίαι μέν
αἰπειναί· τοῦτο δὲ προσφέρων ἄεθλον,
ὄρθιον ὤρυσαι θαρσέων,
τόνδ' ἀνέρα δαιμονίᾳ γεγάμεν
εὔχειρα, δεξιόγυιον, ὁρῶντ' ἀλκάν·
Αἰάντεόν τε δαίθ' ὅσ' Ἰλιάδα νικῶν ἐπεστεφάνωσε
βωμόν.

V. 98. *Πελλάνᾳ*, *Πελλάνα* M12W(1)2, *Πέλλανα* Pc, *Πελλάνα παρέχει* Sch. Nem. X 82. — V. 99. *ἀγλαΐαισιν*, *ἀγλαΐαισι μέμικται* AMaAb, *ἀλλαισι μέμικται* Va1 (ex Ol. I 90.) — V. 100. *πολλοὶ δὲ διδακταῖς ἀνθρώπων ἀρεταῖς κλέος ὤρουσαν ἀρέσθαι*, Hartung *διδακτοῖς ἀν. ἀρετὰς κλέος τ' ὤρ. ἑλέσθαι*, hic ut alias insigni Pindari urbanitate non perspecta. — V. 102. *ἀρέσθαι* Ambr., quod ipse iam in epecdosi proposui, usus Aristidis testimonio II 35 ubi *αἱρεῖσθαι* legitur. Ceteri Pindari libri *ἑλέσθαι*, nisi quod PcM2 *ἀνελέσθαι*. — V. 103. *ἄνευ δὲ*, *ἄνευθε δὲ* AMaLaGuBd, unde Boeckh *ἄνευθε θεοῦ*. — *σεσιγαμένον* AMa Bodleiani GCLipVa1GnP1AbLabW2Pc, vulgo *σεσιγαμένον γ'*. — V. 107. *σοφίαι*, *σοφίας* Mb a m. pr. — *μέν*, Schmid *μάν*. — V. 108. *ἄεθλον* lemma sch., v. *ἆθλον*. — V. 109. *ὤρυσαι* indignum Pindari venustate vocabulum, Ahrens *ἄρυσαι* coniecit, sed si quid video id correpta primore vocali dici solebat, vid. Et. M. 134, 12. Ego suspicor legendum esse *ὤριξαι* i. e. *ὀάρισαι*, quamvis mediae formae exemplum non novi: sed contractionem tuetur Homeri hymnus in Merc. v. 58. Praeterea Ahrens *ὄρθια γάρυσαι* suadet. — *θαρσέων*, *θαρσῶν* W2PabBadGuLbM1, *θαρρῶν* La. — V. 110. *δαιμονίᾳ* AMaCGVa1P1Ab sch. vet. et Schol. Il. *B* 367, vulgo *δαιμονίως*. — V. 111. *ὁρῶντ' ἀλκάν*, Hermann cum prius *δεξιόγυιον ὁρῶν τ' ἀλκάν* coniecisset, ut id ad seqq. referatur, nunc *ὁρῶντ'* servat, sed interpunct. post *δεξ.* deleta. — V. 112. *Αἰάντεόν τε δαίθ' ὅσ' Ἰλιάδα* scripsi, vulgo ut in libris interpolatis *Αἰάντεόν τε* (vel *γε*) *δαίθ' ὅς Οἰλιάδα*. lemma sch. *Αἰάντειόν* (*Αἰάντιόν*) *τ' ἐν δαιτὶ Ἰλιάδα*, et *Αἰάντειον* ARPcP1GMaAbVa1 alii, *τ' ἐν δαιτὶ* AMaGCAbP1Va1Pc, *ἐν* schol. 1 non legit, sed reperit schol. 2 qui pessime *ἐν δαιτὶ* iungit cum *νικῶν* et *ἐν τῷ ἀγῶνι* interpretatur. *Οἰλιάδα* AabP1Lb, *Ὀϊλιάδα* M2Va1, *Ὀϊλιάδου* La, *Οἰολίδα* G corr., *Ἰλιάδα* recte ARMab(Gu *Ἰλιάκα*)M1 Schol. vet. Denique pro *ὅς* exhibent *ὅστ'* W12ARMaGLaM1, plane omittunt AbGVa1Pc. Boeckh edidit *Αἰάντεόν τ' ἐν δαίθ' ὅς Ἰλιάδα*, Hermann coni. prius *Αἰαντέων ἐν δαιτὶ Ἰλιάδα*, nunc vero *Αἶαν, τεόν τε δαιτί*,

'Ιλιάδα, νικῶν ἐπ. β. quae coniectura sane perquam elegans est, neque tamen satis facit, Goram *Αἰάντειόν τ' ἐλαίᾳ 'Ιλιάδα νικῶν τ' ἐπιστεφανῶσαι βωμόν* metro vitiato, Hartung *Αἰάντειόν θ' ὃς δαιτὶ Οἰλιάδα.* Fuisse apud Locros solennitatem in Aiacis honorem institutam et cum ea gymnica certamina coniuncta sane est veri simile, quamquam scholiastae fortasse ex hoc ipso loco coniectura assecuti sunt: sed recte monet Boeckh, frustra adversante Schneidewino, non esse commodum, post enumeratas Epharmosti victorias hic domesticam laudem commemorari, quam semel sit consecutus: sin plurimas domi nactus erat victorias, id plane dicendum: sed neque hoc satis conveniens: nam hic, ubi poeta paucis laudem victoris comprehendit, debebat in novissimo praesertim carmine gravissima tantum commemorare. Eo igitur nomine etiam Heynii interpretatio reprobranda, quam Boeckh alii sequuntur, victorem Olympia reducem sacra fecisse Aiaci et coronam huic heroi consecravisse. Poetam, cum virtutes et mores Epharmosti illustrare vult, non quod semel, sed quod saepissime fecit, hic significare oportebat. Itaque vitium inveteratum lenissima mutatione procuravi: poeta insignem Epharmosti liberalitatem laudat, qui solebat, cum victoriam consecutus esset, non solum sacra facere Aiaci, sed etiam solennibus his epulis adhibere cognatos ac familiares: atque cum hoc ipsum carmen tali solennitati destinatum fuerit, facile apparet, quam lepida ac festiva carminis clausula usus sit. Ceterum possis etiam scribere *Αἰάντεον δὲ δαιτὶ 'Ιλιάδα νικῶν ὅσ' ἐστεφάνωσε βωμόν*, nam *'Ιλεὺς* olim Aeolica littera haud caruisse auctior forma *Ὀϊλεὺς* fidem facit.

ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΑΙ Ι. (ΙΑ.)

ΑΓΗΣΙΔΑΜῼ ΛΟΚΡῼ ΕΠΙΖΕΦΥΡΙῼ

ΠΑΙΔΙ ΠΥΚΤῌ.

S t r o p h a e.

⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ – ⏑́⏑ ⏑ ⏓
⏒ –́ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏓
⏒ –́ ⏑ – – ⏕́ ⏑ – – ⏕́ ⏑ – – ⏕́ ⏑ – –̽ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
⏑ –́ –́ ⏑ ⏔ – –́ ⏑ ⏓
⏒ –́ ⏑ – –́ ⏑ ⏓
⏒ –́ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏓

E p o d i.

⏑ –́ ⏑ ⏕ –́ ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏕ ⏓
⏑ –́ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
–́⏑– ⏕́ ⏑ – ⏕́ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – ⏔ – ⏑ ⏓
– –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – ⏕́ ⏑ – –
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏓
– –́ ⏑ – ⏑ ⏓
⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ ⏓
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏓
⏑ –́ ⏑ ⏑ ⏔ – –́ ⏑ ⏕ –́ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ ⏓

„In carminis inscriptione vulgo aberat *παιδί*, sed scripsi *παιδὶ πύκτῃ* ex RGP1(PcW12) ut Ol. VIII *παιδὶ παλαιστῇ*. Idem *παιδί* comparet in ΑΒβγMab aliis, sed contra usum inscriptionum in Pindaricis carminibus genitivo *Ἀρχεστράτου* partim praemisso partim subiecto. In Mb titulus a recentiore manu scriptus est eadem, quae quinque priores versus ante deperditos supplevit. Puerum autem vicisse Agesidamum ex commemoratione IIae magistri (*ἀλείπτου*) v. 18 recte collegit Heynius: sicut Ol. VIII Alcimedontis pueri magister Melesias v. 54 memo-

Στρ. α'.

Τὸν Ὀλυμπιονίκαν ἀνάγνωτέ μοι
Ἀρχεστράτου παῖδα, πόθι φρενός
ἐμᾶς γέγραπται· γλυκὺ γὰρ αὐτῷ μέλος ὀφείλων ἐπιλέ-
λαθ'· ὦ Μοῖσ', ἀλλὰ σὺ καὶ
θυγάτηρ
Ἀλάθεια Διός, ὀρθᾷ χερί
ἐρύκετον ψευδέων
ἐνιπὰν ἀλιτόξενον.

Ἀντ. α'.

ἕκαθεν γὰρ ἐπελθὼν ὁ μέλλων χρόνος
ἐμὸν καταίσχυνε βαθὺ χρέος.
ὅμως δὲ λῦσαι δυνατὸς ὀξεῖαν ἐπιμομφὰν τόκος ὀνάτωρ·
νῦν ψᾶφον ἑλισσομέναν

ratur. Confer etiam extremos buius carminis versus." *Boeckh.* In constituendis numeris ad Boeckhii descriptionem redii, nisi quod diagramma v. 3 epodi paulo aliter descripsi; Boeckh bunc versum sic digessit:

_ ⏑́⏑ ⏑ ⏑͡⏑ _́ ⏑ ⏑͡⏑ _ _́ ⏑ ⏑ _ ⏑⏑ _ ⏑ ⏓

Consociata sunt boc versu trimeter creticus sive paeonicus et tetrapodia logaoedica: primo autem cretico mediam syllabam brevem subtraxit poeta, ut bic pes iam spondei speciem referat: semel tamen v. 57 integer creticus est servatus. Creticos dixi ternos hos pedes, quoniam formam sescupli generis prae se ferunt; igitur si quinorum temporum sunt pedes, Pindarus hic numerorum *μεταβολῇ* usus est, sed possunt etiam ad trochaicum numerum revocari, quemadmodum simillimus versus manifesto trochaeis constans legitur Isthm. VIII 8 item in stropha logaoedici generis. Errat Rossbach (Metr. III 520), qui huius versus priorem partem ad iambicum numerum revocavit: nam dactylus, quem iambi vice fungi Rossbacb censet, a Pindari arte abhorret: assensus tamen est L. Schmidt de vita Pindari p. 113, qui cum dicit meam rationem artis metricae legibus adversari, hic quoque quemadmodum aliis locis ostendit se postprincipia artis non attigisse. — Ceterum notabile est hoc carmen brevibus plerumque syllabis in versu novissimo adhibitis, quod videtur non casu factum, sed artis esse: cf. Mar. Vict. I 17, 24: „Nam Aristoxenus musicus dicit breves finales in metris, si collectiores sint, eo aptiores separationi versus a sequente versu fieri; idcircoque in sexta sede (*trimetri*) trisyllabos figura non ponitur, quia moram babet: at contra disyllabos familiaris est, quia celerius desinit, et eo magis, si posteriorem syllabam brevem babuerint (scr. *habuerit*)."

V. 3. ἐμᾶς, ALip ἡμᾶς. — σὺ καί, Pc σύ. — V. 7. ἐπελθών, Aa ὑπελθών. — V. 8. ἐμὸν PcAGMaVa1P1Ab Schol. vet. Aa (a m. pr.) W1, vulgo ἀμόν, M1 ἁμόν. — καταίσχυνε Va1 ut videtur, καταισχύνει AMa GP1AbM2 Sch. vet., κατείσχυνε W1, vulgo κατήσχυνε. — V. 9. ὅμως δέ, lemma scb. ὅμως δέ γε. — ἐπιμομφάν, quod sch. vet. babet ἔτι μομφήν, librariorum error videtur. — τόκος ὀνάτωρ Hermann, τόκος θνατῶν AGP1Va12CMaAbM2Gu (a m. s.) Schol., γε τόκος θνατῶν Pc et Paris. ap. Momms., ὁ τόκος ἀνδρῶν libri interpolati. Rauchenstein γε τόκος· ἄθρει, Kayser τόκος· ἄθρησον. Schneidewin τόκος· ὁρᾶτ' ὧν νῦν κτλ. Mommsen γε τόκος ἀνδρῶν, quod probant Friederichs et L. Schmidt.

ὀπᾷ κῦμα κατακλύσσει ῥέον,
ὀπᾷ τε κοινὸν λόγον
φίλαν τίσομεν ἐς χάριν.

Ἐπ. α'.

νέμει γὰρ Ἀτρέκεια πόλιν Λοκρῶν Ζεφυρίων,
μέλει τέ σφισι Καλλιόπα
καὶ χάλκεος Ἄρης. τράπε δὲ Κύκνεια μάχα καὶ ὑπέρ-
βιον
Ἡρακλέα· πύκτας δ' ἐν Ὀλυμπιάδι νικῶν
Ἴλᾳ φερέτω χάριν
Ἀγησίδαμος ὡς
Ἀχιλεῖ Πάτροκλος.
θήξαις δέ κε φύντ' ἀρετᾷ ποτὶ
πελώριον ὁρμάσαι κλέος ἀνὴρ θεοῦ σὺν παλάμαις.

Στρ. β'.

ἄπονον δ' ἔλαβον χάρμα παῦροί τινες,
ἔργων πρὸ πάντων βιότῳ φάος.

Tentari possunt alia, quemadmodum ego aliquando conieci *τόκος ἔνᾳ· τῷ νῦν ψᾶφος ἑλισσομένα* etc. ut sensus sit: quare age nunc cura ut calculus per abacum volutus aeris alieni acervum destruat, sed Hermanni coniectura, quamvis non satis certa sit, tamen probabilitate facile reliquas superat. — V. 10 et 11 *ὀπᾷ* scripsi, vulgo *ὅπα* utroque loco. — *κατακλύσσει, κατακλύσει* PabcMabW12BdP1Va1Aa M12. — Hartung scripsit *νῦν ψᾶφον ἑλισσομέναν ὅταν κῦμα κατακλύσσῃ ῥέον, ὅταν τε κτλ.* — V. 13. *Ἀτρέκεια πόλιν* libri, idque agnoscit schol. 4, sed sch. 1 *ἀτρέκειαν πόλις* (quod etiam in uno Vaticano reperit Mommsen), schol. 2 fortasse *ἀτρεκείᾳ πόλις*, quae lectiones non minus metro adversantur, quam tertia scriptura, quam sequitur schol. 3 *νέμει γὰρ ἁ τραχεῖα πόλις Λοκρῶν*, quam Didymus quoque probavit. Mommsen *Ἀτρέκεια πόλις* probat i. e. *πόλιας*, quod codex Leidensis a m. pr. exhibet. — *Ζεφυρίων*, plerique antiqui libri ap. Momms. videntur *Ἐπιζεφυρίων* habere. — Ceterum Schneider *ἀτρέχεια* doricam formam restituendam coniecit. — V. 15. *Κύκνεια* Hermann olim (nunc *Κυκνέϊα* metro aliter descripto), v. *Κυκνεία*, PcM2 alii *κυκνέα*. — V. 16. *Ὀλυμπιάδι*, Pc *ὀλυμπία*. — V. 17. *Ἴλᾳ*, *Ἰόλᾳ* APcAbP1, Schol. vet. utrumque, rec. *Ἴλᾳ*. — V. 20. *θήξαις* cod. Vict. Va2 et duo alii ap. Momms., v. *θήξας*. — *κε, καὶ* PcVa1GAb P1 (a m. pr., sed *γε* corr.). — *φύντ'* Schol. vet. AbG (a m. pr.) Va2 cod. Vict., vulgo *φῶτ'*, unde conieci *φῶντ'*, cf. Hesych. *φῶντα· λάμποντα.* Kayser *θήξαις δὲ φυᾷ κρατερὸν π. π. ὥρμασεν κλέος.* Rauchenstein *θήξαις δὲ φυὰν ἀκόνᾳ* vel *θήξαις δέ μιν ὥτ' ἀκόνᾳ*, Hartung *θῆξαι δέ κε . . . ὁρμᾶσαι.* — V. 21. *ὁρμάσαι* GVa1 et sic sch. vet. legit, *ὁρμᾶσαι* Ab, *ὡρμᾶσαι* AMaP1, vulgo *ὥρμασεν* (Pc *ὥρμησεν*). — *παλάμαις* Va2 et Leidensis ap. Mommsenum, vulgo *παλάμᾳ*, quod scholiasta quoque agnoscit. — V. 22. *χάρμα*, Hartung *χάρμαν*. — V. 23. *ἔργων* RP1Va1 PcW12 alii, *ἔργῳ* Bc, vulgo *ἔργον*, et sic ACGAb. Quod dicit schol. *τὸ χάρμα τὸ ἀπὸ τῆς νίκης ἁπάντων ἐτῶν τοῦ βίου φάος εἴρηκεν*, nisi librarii error subest, legit: *ἐτεῶν προπάντων*, cf. Hesych. *ἐτεά, ἀγαθά, ἀληθῆ.*

ἀγῶνα δ' ἐξαίρετον ἀεῖσαι θέμιτες ὦρσαν Διός, ὃν ἀρχαίῳ
σάματι παρ Πέλοπος
βωμῶν ἰσάριθμον [Ἡρακλέης] ἐκτίσσατο,
ἐπεὶ Ποσειδάνιον
πέφνε Κτέατον ἀμύμονα,

'Αντ. β'.

πέφνε δ' Εὔρυτον, ὡς Αὐγέαν λάτριον
ἀέκονθ' ἑκὼν μισθὸν ὑπέρβιον
πράσσοιτο, λόχμαισι δὲ δοκεύσαις ὑπὸ Κλεωνᾶν δάμασε
καὶ κείνους Ἡρακλέης ἐφ' ὁδῷ,
ὅτι πρόσθε ποτὲ Τιρύνθιον
ἔπερσαν αὐτῷ στρατόν
μυχοῖς ἥμενον Ἄλιδος

'Επ. β'.

Μολίονες ὑπερφίαλοι. καὶ μὰν ξεναπάτας

V. 24. *ἐξαίρετον*, Hermann *ἐξήριτον* coniecit, cuius glossa sit *ἐξάριθμον*, quod vulgo v. 25 legitur, sed *ἐξήριτον* an graecum sit satis incertum. — V. 25. *βωμῶν ἰσάριθμον* [*Ἡρακλέης*] *ἐκτίσσατο* scripsi, legebatur *βωμὸν* (GVa2M2 *βωμῷ*, *βωμῶν* unus Medic. ap. Momms. et sic lemma schol.) *ἐξάριθμον* (Va1 *ἐξώριθμον*) *Ἡρακλέης ἐκτίσατο* (APbG P1 *ἐκτίσσατο*, Mb *ἐκτήσατο*), unde Triclinius *βίη Ἡρακλέος ἐκτίσσατο* probante Hermanno. Unus Ambros. *βωμῶν ἐξάριθμον ἐκτίσσατο* omisso vocabulo *Ἡρακλέης*, quod explicandi gratia antiquitus fuit adscriptum, id quod iam in prima editione perspexi, ubi etiam *βωμὸν* sive *βωμῷ* parepigraphen esse ratus *πατὴρ ἐξάριθμον ἐκτίσσατο* scripsi. Scholiastae partim *βωμῷ* (vel potius *βωμῷ θ'*) *ἐξάριθμον ἐκτίσσατο* legebant, h. e. ad antiquum tumulum et aram Pelopis certamina sena condidit, partim *βωμῶν ἐξάριθμον*, ut est in Ambros., h. e. certamen cum senis aris condidit; probavit hoc Mommsen: at durum et insolens genus dicendi, neque credibile Pindarum voce *ἐξάριθμον* usum esse; itaque neutra lectio ferenda. Poterat dici *βωμῶν θ' ἓξ ἀριθμὸν ἐκτ.*, h. e. certamen et sex ararum seriem sive ordinem condidit: sed praestat *βωμῶν ἰσάριθμον* (*ἀγῶνα*) *ἐκτίσσατο*, h. e. Hercules sicut senas aras ita etiam totidem certaminum genera instauravit: quoniam littera *I* producitur, scriptum erat *εἰσάριθμον*, inde erroris origo repetenda. Genitivum asciscit *ἰσάριθμος*, quemadmodum *ἰσοδρόμος*, *ἰσόμορος*, alia, sed apud Soph. Elect. 120 scribendum *λύπης ἀντίρροπον ἄχθος*, ut omnis ambiguitas evitetur. Ceterum ipse in epecdosi audacter novavi *παρ Πέλοπος σταθμῶν' Ἡρακλέης ἐκτίσσατο*, ratus cum substituta esset vulgaris forma *σταθμὸν* et explicandi gratia *βωμὸν* adscriptum, inde ortum esse *βωμὸν ἐξάριθμον*. Kayser scripsit *ὃν . . . ἔθηχ' ἐξάριθμον Ἡρακλέης*, Rauchenstein *τὰ πρῶθ' ἐξάριθμον ἐκτίσσατο*, Hartung *ἰσχὺς Ἡρακλέος ἐκτίσσατο*. — V. 28. *Αὐγέαν*, Va1 *Αὐγέα*, G a m. pr. *Αὐγέᾳ*. — V. 29. *ἀέκονθ'* AP1PcMaGCAbVa1, v. *ἄκονθ'*. — V. 30. *δοκεύσαις* Va2, v. *δοκεύσας*. — *καὶ κείνους* Boeckh, v. *κἀκείνους*. — *ἐφ' ὁδῷ*, schol. etiam *ἐφόδῳ*. — V. 32. *αὐτῷ*, Va1 *αὐτοῦ*. — V. 33. *ἥμενον* quod etiam schol. tuetur PcGAbP1M2Va1, *ἅμενον* APbBdαβγAaLabLipCW12 Mab(a m. pr.)M1Gu, *ἅμμενον* R, Heyne *ἥμενοι*, Thiersch *ἡμένῳ*.

Ἐπειῶν βασιλεὺς ὄπιθεν
οὐ πολλὸν ἴδε πατρίδα πολυκτέανον ὑπὸ στερεῷ πυρὶ
πλαγαῖς τε σιδάρου βαθὺν εἰς ὀχετὸν ἄτας
ἵζοισαν ἑὰν πόλιν.
νεῖκος δὲ κρεσσόνων
ἀποθέσθ' ἄπορον.
καὶ κεῖνος ἀβουλίᾳ ὕστατος
ἁλώσιος ἀντάσαις θάνατον αἰπὺν οὐκ ἐξέφυγεν.

Στρ. γ΄.

ὁ δ' ἄρ' ἐν Πίσᾳ ἔλσαις ὅλον τε στρατόν
λαίαν τε πᾶσαν Διὸς ἄλκιμος
υἱὸς σταθμᾶτο ζάθεον ἄλσος πατρὶ μεγίστῳ· περὶ δὲ
πάξαις Ἄλτιν μὲν ὅγ' ἐν καθαρῷ
διέκρινε, τὸ δὲ κύκλῳ πέδον
ἔθηκε δόρπου λύσιν,
τιμάσαις πόρον Ἀλφεοῦ

Ἀντ. γ΄.

μετὰ δώδεκ' ἀνάκτων θεῶν· καὶ πάγον
Κρόνου προσεφθέγξατο· πρόσθε γάρ
νώνυμνος, ἃς Οἰνόμαος ἆρχε, βρέχετο πολλᾷ νιφάδι.
ταύτᾳ δ' ἐν πρωτογόνῳ τελετᾷ
παρέσταν μὲν ἄρα Μοῖραι σχεδόν
ὅ τ' ἐξελέγχων μόνος
ἀλάθειαν ἐτήτυμον

Ἐπ. γ΄.

χρόνος τόδε σαφανὲς ἰὼν πόρσω κατέφρασεν,

V. 35. *Ἐπειῶν βασιλεύς*, M2 *βασιλεὺς Ἐπειῶν*, et sic ut videturplerique libri antiqui; sed duo codd. ap. Mommsen. firmant vulg. lectionem. — V. 41. *καὶ κεῖνος* Boeckh, v. *κἀκεῖνος*. — *ἀβουλίᾳ*, PcM2 lemma sch. *ἀβουλίαις*. — V. 42. *ἀντάσαις* Boeckh, *ἀντιάσας* AMaAbGCP1Gu(a. m. s.)M2PcVa1, v. *ἀντήσας*. — V. 43. *ἔλσαις* Va2, ceteri *ἔλσας*. — V. 44. *λαίαν* P1Pc (supra *λεῖαν*), *λαῖαν* M2AbVa1G (supra *λεῖαν*), vulgo *λείαν*. Hesych. *λαιάν· ἐκκλησίαν, κτῆσιν. Δωριεῖς ἐπὶ τῆς λείας.* Ahrens *λάαν* praeferre videtur. — V. 45. *πάξαις* Va2, ceteri *πάξας*. — *Ἄλτιν* libri ut videtur omnes (solus Pb *Ἄλιν*, M1W2 *Ἄλτιν*) quemadmodum Leptines, Aristodemus, Dionysius emendarunt, cum *Ἄλιν* reperissent, cf. Pausan. V 10, 1. — *ὅγ'*, GuM1 *ὅδ'*. — V. 46. *πέδον ἔθηκε*, PcM2 *δάπεδον θῆκε*. — V. 48. *τιμάσαις* Va2 Paris., ceteri *τιμάσας*, Hermann *ἀγάλλων*. — V. 51. *νώνυμνος*, PcM2 alii *νώνυμος*, AP1Va1Ab *νώνυμον*, Sch. rec. *νώνυμνον*. — V. 53. *ὅ τ' ἐξελέγχων*, Hartung *ὁ δ' ἐξελ.* — V. 55. *χρόνος τόδε σαφανὲς ἰὼν πόρσω κατέφρασεν* emendavit Hartung, legebatur *χρόνος· τὸ δὲ σαφανὲς ἰ. π. κ.*, scholiastae haud dubie post *χρόνος* interpunxerunt, nam iungunt *χρόνος* cum *παρέσταν*, praeter

ὀπᾷ τὰν πολέμοιο δόσιν
ἀκρόθινα διελὼν ἔθυε καὶ πενταετηρίδ' ὅπως ἄρα
ἔστασεν ἑορτὰν σὺν Ὀλυμπιάδι πρώτᾳ
νικαφορίαισί τε.
τίς δὴ ποταίνιον
ἔλαχε στέφανον
χείρεσσι ποσίν τε καὶ ἅρματι,
ἀγώνιον ἐν δόξαν θέμενος, εὖχος ἔργῳ καθελών;

Στρ. δʹ.

στάδιον μὲν ἀρίστευσεν, εὐθὺν τόνον
ποσσὶ τρέχων, παῖς ὁ Λικυμνίου
Οἰωνός· ἷκεν δὲ Μιδέαθεν στρατὸν ἐλαύνων· ὁ δὲ πάλᾳ
κυδαίνων Ἔχεμος Τεγέαν·
Δόρυκλος δ' ἔφερε πυγμᾶς τέλος,
Τίρυνθα ναίων πόλιν·
ἀν' ἵπποισι δὲ τέτρασιν

schol. 3. qnidicit ἕτεροι δὲ οὕτω σαφανὲς, ἵν' ᾖ τὸ σαφὲς, ὑφὲν ἀναγινώσκουσιν, ὡς τὴν ἄνω διάνοιαν. Legebant enim pessime veteres τὸ δ' ἐς ἀφανὲς ἰὼν (ita ctiam M2 et alii codd. Mommseni, Med2 praetorea πρόσω exhibet), quae verba fuerunt qni sic ordinarent τὸ δὲ ἀφανὲς ἰὼν ἐς πόρσω κατέφρασεν, alii autem recto indicio usi σαφανὲς restituerunt. Verba satis corrupta leguntur in Append. Stob. 77: οὔτ' ἐξελ. μ. ἀ. ἐτήτυμος χ. τό τ' εἰς ἀφανὲς τῶν πρόσω κατεφρόνησεν. — V. 56. πολέμοιο, W1 Sch. πολέμου, W2M1 πολέμου δὲ. — ὀπᾷ, legebatur ὦπα. — V. 57. ἀκρόθινα, spondeus in principio versus _ _ cnm in hoc carmine idem valeat quod _ ⏑ _ (vide quae supra p. 74 de huius versus numero monui), substituit semel creticum: quod si cui insolens videatur, meminerit solutionem, quam statuunt, _ ⏑⏑ vel ⏑⏑ _ magis etiam offensioni esse. Hermann βωμοῖσιν ἀκρόθινα διελὼν ἔθυέ τε πενταετηρίδα τ' ἔστασεν ἑορτάν. — V. 58. σὺν PcGP1Va1Ab, vulgo ἐν. Hartung scripsit ἐν Ὀλυμπιάδι πρώτᾳ. Νικαφορίαισι δὲ τίς δὴ κτλ. sed nequaquam erat σὺν mutandum, Ὀλυμπιὰς est ipsum certamen, ἀγών, νικηφορίας autem poeta paulo insolentius praemia victorum dixit. — V. 60. ποταίνιον, cod. Vindob. πρωταίνιον. — V. 61. ἔλαχε AMaGP1Va1CAb cod. Vict. Schol., ἔλαβε Pc, γε λάχε vulgo. — V. 62. ἅρματι schol. APc GP1Va1 cod. Vict., vulgo ἅρμασιν ut RAbMbM1, quod fort. aliquis praeferat. — V. 63. ἀγώνιον ἐν δόξαν θέμενος, εὖχος ἔργῳ καθελών distinxi, legebatur ἀγ. ἐν δόξᾳ θέμενος εὖχος, ἔργῳ καθελών. Poeta victorem dicit, qui virtutis famam periclitatus laude potitur, translatione ascita a sortibus, quas certaturi urnae imponebant. Hartung scripsit ἀγῶνα μὲν ἐν δόξᾳ θέμενος, εὖχος δ' ἔργῳ καθελών. Ceterum ἐν δόξαν PcP1 (a m. s.), ἐνδόξαν AAbMaM2, ἓν δόξαν Va1, ἔνδοξα lemma sch., ἐν δόξᾳ vulgo. — V. 64. στάδιον μὲν ἀρίστευσεν, εὐθὺν τόνον scripsi, libri στάδιον μὲν ἀρίστευσεν εὐθύτονον (Gu εὐθύπονον), Schmid εὐθύδρομον, Hermann σταδίου . . . εὐθὺν πόνον, Thiorsch σταδίου . . . εὐθὺν τόνον. — V. 65. ποσσὶ, ποσὶ M2Va1W2. — V. 66. ἷκεν Boeckh, ἷκε AGPc cod. Vict., ἶκε Va1, vulgo ἧκεν. — Τεγέαν Boeckh, v. Τέγεαν. — V. 67. δ' ἔφερε, δὲ φέρε GAbP1PcCVa1M2, δὲ φέρεν AMa. Porro libri interpol. Δόρυκλος δὲ τέλος πυγμᾶς φέρε.

'Αντ. δ'.

ἀπὸ Μαντινέας Σᾶμος ὡλιροθίου·
ἄκοντι Φράστωρ ἔλασε σκοπόν·
μᾶκος δὲ Νικεὺς ἔδικε πέτρῳ χέρα κυκλώσαις ὑπὲρ ἁπάν-
τῶν, καὶ συμμαχία θόρυβον
παραίθυξε μέγαν· ἐν δ' ἕσπερον
ἔφλεξεν εὐώπιδος
σελάνας ἐρατὸν φάος.

'Επ. δ'.

ἀείδετο δὲ πᾶν τέμενος τερπναῖσι θαλίαις
τὸν ἐγκώμιον ἀμφὶ τρόπον.
ἀρχαῖς δὲ προτέραις ἑπόμενοι καὶ νὺν ἐπωνυμίαν
χάριν
νίκας ἀγερώχου, κελαδησόμεθα βροντάν
καὶ πυρπάλαμον βέλος
ὀρσικτύπου Διός,
ἐν ἅπαντι κράτει
αἴθωνα κεραυνὸν ἀραρότα·
χλιδῶσα δὲ μολπὰ πρὸς κάλαμον ἀντιάξει μελέων,

Στρ. ε'.

τὰ παρ' εὐκλέϊ Δίρκᾳ χρόνῳ μὲν φάνεν·

V. 70. *Σᾶμος ὡλιροθίου* Boeckh. Schol. legit *σᾶμ' Ἁλιρροθίου* ut esset periphrasis pro simplici *Ἁλιρρόθιος*, itaque Didymus legit, quamquam aliter interpretatur; sed schol. etiam aliam lectionem commemorat *Σᾶμος ὁ Ἁλιρροθίου*, idque Aristodemus probavit vel coniectura assecutus est, alii denique *Σῆμος Ἁλιρροθίου*. Ex libris AGP1PcGu(in m.) M2 *σᾶμ' Ἁλιρροθίου*, AbVa1 *σᾶμ' Ἀλλιρροθίου*, sed interpolati PabMab LipAaLabGu Bodleiani W12M1 *Σᾶμος* (*Σῆμος*) *ἠείδετο*. Mommsen commendat suam coniecturam *σᾶμ' Ἁλιρροχθίου* sive *Ἁλιρρωθίου*, quae interpretatur *signum Neptuni*, i. e. tridens sive heros Mantinensis. — V. 71. *ἄκοντι Φράστωρ* schol. ad v. 83 LaLipW2(Ab), *ἄκοντι δὲ Φράστωρ* APcMaGVa1Gu(a m. s.)M2 lemma sch., *ἄκοντι Φράστωρ δ'* RW1Mb, vulgo ut in multis interpolatis *κἄκοντι Φράστωρ*. — V. 72. *δὲ Νικεὺς* cod. Ambros., quod Meineke coniecerat, qui praeterea *δ' Ἐνιπεὺς* proposuit, legebatur *δ' Ἐνικεύς*. — *κυκλώσαις* Va2, reliqui *κυκλώσας*. — *ὑπὲρ ἁπάντων* APcP1Va1CAbG sch. vet., *ὑπὲρ ἅπαντας* interpolati. — V. 73. *παραίθυξε*, Pc *παρέθηξε*. — *ἐν δ'*, Hartung *ἂν δ'*, non recte, neque scholiastae veteres istam coniecturam tuentur. — V. 76. *ἀείδετο δὲ πᾶν*, Grashoff *ἄειδε δὲ τὸ πᾶν*. — V. 78. *καὶ νὺν* scripsi, *καί νυν* Hermann, v. *καὶ νῦν*. Idem nunc coni. *ἀρχαῖς ἑπόμενοι δὲ προτέραις ἔτι νὺν ἐπωνυμίαν χάριν ἀλκᾶς ἀγερώχου*. — *ἐπωνυμίαν*, coniicio *εὐωνυμίαν*, prima syllaba correpta, h. e. *εὐώνυμον χάριν νίκας*, boni ominis causa, cum laudem victoris praedicaturus est, orditur poeta a Iove. Hartung scripsit *καί νυν, ἐπωνυμίας χάριν ν. ἀγερώχου, κτλ.* — V. 81. *Διός* AW2GMaCP1AbVa1LipGuLab, v. *Διός γ'*. — V. 84. *ἀντιάξει*, lemma Sch. *ἀντιάζει* — V. 85. *φάνεν*, Ab *φανά*, M2 *φάνη*.

ἀλλ' ὥτε παῖς ἐξ ἀλόχου πατρί
ποθεινὸς ἵκοντι νεότατος τὸ πάλιν ἤδη, μάλα δέ οἱ θερ-
μαίνει φιλότατι νόον·
ἐπεὶ πλοῦτος ὁ λαχὼν ποιμένα
ἐπακτὸν ἀλλότριον,
θνάσκοντι στυγερώτατος·

'Αντ. ε'.

καὶ ὅταν καλὰ ἔρξαις ἀοιδᾶς ἄτερ,
'Αγησίδαμ', εἰς 'Αΐδα σταθμόν
ἀνὴρ ἵκηται, κενεὰ πνεύσαις ἔπορε μόχθῳ βραχύ τι τερ-
πνόν. τὶν δ' ἁδυεπής τε λύρα
γλυκύς τ' αὐλὸς ἀναπάσσει χάριν·
τρέφοντι δ' εὐρὺ κλέος
κόραι Πιερίδες Διός.

'Επ. ε'.

ἐγὼ δὲ συνεφαπτόμενος σπουδᾷ, κλυτὸν ἔθνος
Λοκρῶν ἀμφέπεσον μέλιτι
εὐάνορα πόλιν καταβρέχων· παῖδ' ἐρατὸν δ' 'Αρχεστρά-
του
αἴνησα, τὸν εἶδον κρατέοντα χερὸς ἀλκᾷ
βωμὸν παρ' 'Ολύμπιον

V. 86. ὥτε Mb, vulgo ὥστε. — V. 87. ἵκοντι AGMaAbP1Va1, v. ἥκοντι. — νεότατος Hermann, et sic Sch. vet. legit, vulgo νεότατι. — τὸ πάλιν, AGP1AbVa1MaPcM2 τοὔμπαλιν. — οἱ Boeckh, vulgo τοι. — νόον, Pc νέον. — V. 88. ἐπεί, ἐπεὶ ὁ AGP1AbVa1MaPc. — V. 90. θνάσκοντι, Hermann θανόντι. — V. 91. καλά, PcM2 καλὰ μέν. — ἔρξαις, ἔρξαις Va2, ceteri ἔρξας, W1 ἔρξαι. — V. 93. πνεύσαις Va2, ceteri πνεύσας. — τε λύρα, Pc λύρα. — V. 94. ἀναπάσσει, ἀναπλάσσει AVa1P1 PcG (in m. ἀναπτάσσει) AbGn(a m. s.)M2. Mommsen contendit duas tantum lectiones vetustas esse, ἀναπάσσει et ἀναπτάσσει, ex alterius corruptione ortum esse ἀναπλάσσει: at tam veteres scholiastae, quam recentiores unam tantum lectionem ἀναπάσσει interpretantur: neque omnino video, quid sit ἀναπτάσσει: conveniret huius loci sententiae, at non numero ἀναπατάσσει, vid. Hesych. ἀναπατάξασθαι, ἀνακρούσασθαι ᾆσμα. Ceterum ἀναπάσσει verbum solitarium num a Pindaro profectum sit ambigi potest: conieci aliquando ἀναθύσσει, i. e. ἀναιθύσσει, vid. Hesych. θύσσεται et θυσσόμεναι. Quae de lectionis varietate ex suis copiis protulit Mommsen, vide apud ipsum. — V. 95. τρέφοντι AMaCGVa1P1AbPcGn(in m.)Va2 aliique codd. Mommseni et sch. vet., vulgo ex interp. ἔχοντι. — V. 98. ἀμφέπεσον non credo a Pindaro profectum esse, sed ἀμφίεπον. Expectaverit aliquis aoristum, sed ἀμφέσπον insolentia numeri offendit, ἀμφέσεπον, quae sane antiquissima fuit forma, magis etiam insolens, quamquam Boeoti antiquitatis verborum tenaces fuerunt. Hartung scripsit ἀμφιπεσὼν . . . καταβρέχω. — μέλιτι APcMaCP1GAbVa1LipLabW2, vulgo μέλιτι δ'. — V. 99. παῖδ', Hermann πάϊδ' — ἐρατὸν δ' LipGnLab, Dissen ἐρατόν τ', vulgo ἐρατόν.

κεῖνον κατὰ χρόνον
ἰδέᾳ τε καλόν
ὥρᾳ τε κεκραμένον, ἅ ποτε
ἀναιδέα Γανυμήδει πότμον ἄλαλκε σὺν Κυπρογενεῖ.

V. 102. *χρόνον* APcGCVa1AbMaP1LipGuLabCy, vulgo *χρόνον γ'*. — V. 104. *ἅ ποτε ἀναιδέα Γανυμήδει πότμον* Boeckh, codices longe aliter *ἅ ποτ'* (sic Sch. vet. AVa1AbP1PcMa et Gu a m. s. M2. *ἅ τ'* RMb LipGu a m. pr. M1CyW12Aa sch. rec.) *ἀναιδέα Γανυμήδει* (*Γαννυμήδει* PcP1Va1CyM2) *θάνατον* (sed *πότμον* Va1 et Ma supra). Mihi olim videbatur *θάνατον* antiqua esse parepigraphe ad explicandum vocabulum *πότμον*, quae cum esset in ordinem recepta, et alterutrum tantum ferri posset, *πότμον* in *ποτ'* mutatum esse existimabam, itaque versibus his aliter descriptis in epecdosi correxi *ἅ πότμον ἀναιδέα* | *Γανυμμήδεϊ ἄλαλκε σὺν Κυπρογενεῖ.* Nunc Boeckhii emendationem revocavi, quamquam nescio an Pindarus scripserit *ἅ πότμον ἀναιδέα Γανυμήδει ποτ' ἀπάλαλκε σὺν Κυπρογενεῖ.* Schmid *ἅ ποτ' ἀναιδέα Γανυμήδει τὸν πότμον.* Hermann *ἅ τε Γανυμήδει ἀναίδητον* | *πότμον.*

ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΑΙ ΙΑ. (Ι.)

ΑΓΗΣΙΔΑΜΩι ΛΟΚΡΩι ΕΠΙΖΕΦΥΡΙΩι

ΠΑΙΔΙ ΠΥΚΤΗι.

Strophae.

–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ –
–́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓
–́ ⏑ – – –́ ⏑ –
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓

Epodus.

–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
–́ ⏑ – ⏑⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ –
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ –
–́ ⏑ .. ⏒ – ⏑ –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓
–́ ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – –
–́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏒

„Carmen hoc Olympiae sub ipsam Agesidami victoriam festinatum est, quo promitteretur maius et praeclarius in patriam reverso offerendum. Hinc v. 4: *εἰ δὲ σὺν πόνῳ τις εὖ πράσσοι, μελιγάρυες ὕμνοι ὑ σ τ έ ρ ω ν ἀ ρ χ α ὶ λ ό γ ω ν τέλλεται, καὶ πιστὸν ὅρκιον μεγάλαις ἀρεταῖς.* Illud vero canticum, quod nunc promittit, apud Locros cantatum iri, ipso significat poeta vs. 11 seqq. *ἴσθι νῦν ... τεᾶς, Ἀγησίδαμε, πυγμαχίας ἕνεκεν, Κόσμον ... ἀδυμελῆ κελαδήσω Τῶν Ἐπιζεφυρίων Λοκρῶν*

Στρ.

Ἔστιν ἀνθρώποις ἀνέμων ὅτε πλείστα
χρῆσις· ἔστιν δ' οὐρανίων ὑδάτων
ὀμβρίων, παίδων νεφέλας.
εἰ δὲ σὺν πόνῳ τις εὖ πράσσῃ, μελιγάρυες ὕμνοι
ὑστέρων ἀρχὰ λόγων
τέλλεται καὶ πιστὸν ὅρκιον μεγάλαις ἀρεταῖς.

Ἀντ.

ἀφθόνητος δ' αἶνος Ὀλυμπιονίκαις
οὗτος ἄγκειται. τὰ μὲν ἁμετέρα
γλῶσσα ποιμαίνειν ἐθέλει·
ἐκ θεοῦ δ' ἀεὶ σοφαῖς ἀνθεῖ τίς ὁμῶς πραπίδεσσιν;

γενεὰν ἀλέγων· ἔνθα συγκωμάξατ', ἐγγυάσομαι κτλ. neque est aliud, quam Ol. XI ubi Agesidamum eiusque patriam celebrat. Haud dubie igitur breve hoc carmen prius scriptum, quam insequens, ut indicant etiam Mingarellus et Gurlittus, ideoque priori obsecutus ordine mutato brevius longiori praemisi. Quod vero hoc loco descivi a grammaticorum dispositione, atque idem Isthm. IV ante Isthm. V reliquerim, licet illud post hoc editum constet (vid. Scholiast. ad initium prioris), non inconstantia factum est, sed ea de causa, quod in Isthmiis illis carminibus nihil refert, utrum utri praemittatur, hic vero necesse est ut brevius legas ante longius, si utrinsque sensum recte velis perspicere." *Boeckh.* Ego ad librorum ordinem redii. Ceterum in codd. male inscriptum est hoc prooemium: *τῷ αὐτῷ (Ἀγησιδάμῳ) τόκος*, nisi quod P1 *ἀρχὴ τόκου*, W2 plane omisit.

V. 4. *πόνῳ*, Hermann *μόχθῳ*. — *πράσσῃ* Hartung, vulgo *πράσσοι*, Ab *πράττει*, Cy *πράσσοιτο*, cod. Paris. ap. Momms. *πράσσων*. — V. 5. *ἀρχὰ* scripsi, atque ita praeter cod. Ambros. schol. 1 et 3 legit, vulgo *ἀρχαὶ*, et sic schol. 2. Hartung haec sic immutavit *μελίγαρυν ἐς ὕμνον, ὑστέρων ἀρχὰν λόγων, τέλλεται κτλ.* — V. 7. *ἀφθόνητος* libri, *ἀφθόνατος* Heyne. — V. 8. *οὗτος* mirum in modum languet, facilius ferrem *ἀφθόνητος δ' οὗτος Ὀλυμπιονίκαις Αἶνος ἄγκειται*, sed puto poetam scripsisse *θεσμὸς ἄγκειται*, i. e. *θησαυρὸς*, vid. Anacr. fr. 59: *ἀπὸ δ' ἐξείλετο θεσμόν*, et Babrius nov. coll. 23. 11 *τεθμὸς ἀνθρώπων*. Et fortasse hoc ipsum reperit scholiasta, qui dicit *ὕμνος ἀφθόνητός ἐστιν ἔπαινος καὶ ἀνάκειται τοῖς Ὀλυμπιονίκαις*, perperam ille quidem *θεσμὸν* interpretatus *ὕμνον*. — *ἄγκειται* schol. RLipMbCyGu(a m. s.)W12, *ἔγκειται* PcACGMaAbVa1P1Gu(a m. pr.)M2. — V. 9. *ποιμαίνειν*, Hecker *πορσαίνειν*. — V. 10. *ἐκ θεοῦ δ' ἀεὶ σοφαῖς ἀνθεῖ τίς ὁμῶς πραπίδεσσιν;* scripsi, legebatur *ἐκ θεοῦ δ' ἀνὴρ σ. ἀνθεῖ ἐσαεὶ πραπίδεσσιν*, sed *ἀνθεῖ πραπίδεσσιν* omisso *ἐσαεὶ* AGAbP1PcVa1LaGu(a m. pr.)M12, *ἐσαεὶ ἀνθεῖ πραπίδεσσιν* Cy: ego ut hiatum ingratum removerem olim scripsi *ἀνθεῖ πραπίδεσσιν ἐσαιεί*, Hartung *ἄνθησεν ὁμῶς πραπίδεσσιν*, ubi scholiasta duce recte *ὁμῶς* restituit, idque plane firmant duo codices a Mommseno collati, Leidensis *ἀνθεῖ πραπίδεσσιν ὅμως ὢν ἴσθι νῦν* et Parisinus *ἀνθεῖ πραπίσιν. ὅμως ὢν ἴσθι νῦν*, et *ὅμως ὢν* etiam Ambros., unde Mommsen *ἀνθεῖ πραπίδεσσιν. ὁμῶς ὢν ἴσθι νῦν* scripsit, quod nullo pacto convenit, neque scholiastae interpretatione firmatur, qui *ἀεὶ* reperit, sed *ἀνὴρ* ignorat, videtur autem legisse *ἐκ θεοῦ δ' ἀεὶ σοφὸς ἀνθεῖ πραπίδεσσιν ὁμοίως* vel *ἀνθεῖ τις ὁμῶς πραπίδεσσιν.* Sed ne haec quidem satis apta sententia, quam recuperabimus interrogatione restituta; hoc enim poeta dicit: ne

ἴσθι νῦν, Ἀρχεστράτου
παῖ, τεᾶς, Ἁγησίδαμε, πυγμαχίας ἕνεκεν

Ἐπ.

κόμπον ἐπὶ στεφάνῳ χρυσέας ἐλαίας
ἀδυμελῆ κελαδήσω,
τῶν Ἐπιζεφυρίων Λυκρῶν γενεὰν ἀλέγων.
ἔνθα συγκωμάξατ᾽, ἐγγυάσομαι
ὔμμιν, ὦ Μοῖσαι, φυγόξενον στρατόν
μήτ᾽ ἀπείρατον καλῶν,
ἀκρόσοφον δὲ καὶ αἰχματὰν ἀφίξεσθαι. τὸ γάρ
ἐμφυὲς οὔτ᾽ αἴθων ἀλώπηξ
οὔτ᾽ ἐρίβρομοι λέοντες διαλλάξαιντο ἦθος.

poetae quidem, in quo divinitus insita est sapientia, semper adest ingenii copia; veniam enim petit, quod nunc brevissimo carmine defungitur, mox ampliter victoris laudes celebraturus. Leutsch coniecit ἐκ θ. δ᾽ ἀ. σ. ἀνθεῖ πραπίδεσσιν ὁμοίως, Heimsoeth ἐκ θεοῦ δ᾽ ἀεὶ σοφὸς λάμπει πραπίδεσσιν ὁμοίως. — V. 13. κόμπον scripsi, legebatur κόσμον, quod iam veteribus interpretibus negotia facessivit, qui δεξάμενον supplent. — ἐπὶ, cod. Ambr. ἀμφὶ, quae haud insolens est permutatio, non debebat igitur hoc, quod numerum corrumpit, Mommsen probare. — V. 17. ὔμμιν scripsi, legebatur μή μιν, ac fortasse scholiastae id ipsum, quod restitui, legerunt. Hartung μὴ μὲν i. e. μὴ μὴν scripsit. — φυγόξενον, Va1 φυγόξεινον. — V. 18. μήτ᾽ scripsi, legebatur μηδ᾽. — V. 19. ἀκρόσοφον δὲ, Va1M2 ἀκρόσοφόν τε. — V. 21. διαλλάξαιντο, Hartung διαλλάξαιντ᾽ ἄν.

ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΑΙ ΙΒ.

ΕΡΓΟΤΕΛΕΙ ΙΜΕΡΑΙΩι

ΔΟΛΙΧΟΔΡΟΜΩι.*)

Strophae.

–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ –
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ –
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ ⏓
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
–́ ⏑ – ⏒ –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓

Epodus.

–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏑
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏓
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –́ ⏑ –
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – –́
–́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ –
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – –

„Huius odae versuum descriptio ob brevitatem carminis in nonnullis dubitationem admittit, cuius causa in ipsa re sita est. Igitur non opus mihi videtur, ut de singulis dicam, excepto ultimo epodi versu. Qui quum vulgo distraheretur in binos,

–́ ⏑ – – –́ ⏑ – –
–́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – –́ ⏑ – –

ob vocabuli divisionem certe unus debebat esse pentameter trochaicus acatalecticus:

–́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – – –́ ⏑ – –

*) In editione secunda nescio quo errore *ΑΠΗΝΗι* legitur.

Στρ.

Λίσσομαι, παῖ Ζηνὸς Ἐλευθερίου,
Ἱμέραν εὐρυσθενέ' ἀμφιπόλει, Σώτειρα Τύχα·
τὶν γὰρ ἐν πόντῳ κυβερνῶνται θοαί
νᾶες, ἐν χέρσῳ τε λαιψηροὶ πόλεμοι
κἀγοραὶ βουλαφόροι. αἵ γε μὲν ἀνδρῶν
πόλλ' ἄνω, τὰ δ' αὖ κάτω ψεύδη μεταμώνια τάμνοισαι
κυλίνδοντ' ἐλπίδες·

Ἀντ.

σύμβολον δ' οὔ πώ τις ἐπιχθονίων
πιστὸν ἀμφὶ πράξιος ἐσσομένας εὗρεν θεόθεν·
τῶν δὲ μελλόντων τετύφλωνται φραδαί.
πολλὰ δ' ἀνθρώποις παρὰ γνώμαν ἔπεσεν,
ἔμπαλιν μὲν τέρψιος, οἱ δ' ἀνιαραῖς
ἀντικύρσαντες ζάλαις ἐσλὸν βαθὺ πήματος ἐν μικρῷ πεδ-
άμειψαν χρόνῳ.

Ἐπ.

υἱὲ Φιλάνορος, ἤτοι καὶ τεά κεν
ἐνδομάχας ἅτ' ἀλέκτωρ συγγόνῳ παρ' ἑστίᾳ
ἀκλεὴς τιμὰ κατεφυλλορόησεν ποδῶν,

cuius exemplum extat nullum. Catalecticus in fine epodi positus Nem. VIII et Isthm. II non tuetur acatalecticum. Quam vero ingratus est pentameter acatalecticus, tantam gratiam habet trimeter catalecticus cum dimetro acatalectico:

⏒́ ⏑ – – ⏒́ ⏑ – – ⏒́ ⏑ – | ⏒́ ⏑ – – ⏒́ ⏑ – –

qui existet contractis ex more ultimis duabus syllabis participii ὁμιλέων." *Boeckh.* Idem ep. v. 2 et 4 antea in binos versus diviserat; a Boeckhio praeterea discessi ep. v. 3.

V. 1. *λίσσομαι*, Pc *ψὲ λίσσομαι*, unde olim conieci *λίσσομαί σε Ζηνὸς Ἐλ.* i. e. per Iovem. — V. 2. *Ἱμέραν εὐρυσθενέ' ἀμφιπόλει* Hermann ex schol. restituit, vulgo *Ἱμέρα εὐρυσθενέ' ἀμφὶ πόλει*, nisi quod *Ἱμέραν* corr. Va2 et W2, *Ἱμέρ'* RCyAbP1, *ἀμφίπολεῖ* Va2, *ἀμφιπόλει* Va1. Etiam Schol. Vindob. duplicem lectionem *ἀμφιπόλει* et *ἀμφὶ πόλει* agnoscit: ac paraphrastes quoque vulgatam istam scripturam sequitur. Ceterum poterat etiam scribi *Ἱμεραν σ' εὐρυσθενέ' ἀμφιπολεῖν*, sed tum ambiguum est, quorsum *εὐρυσθενέ'* sit referendum: mihi quidem poeta videtur *εὐρυσθενὲς* scripsisse. — V. 4. *τε λαιψηροὶ*, lemma sch. *λαιψηροί τε*, *δὲ* Gramm. Harlej. post Hephaest. 330. — V. 6. *τὰ δ'*, Schmid *ταὶ δ'*. — *ψεύδη*, *ψευδῆ* W12M12. Schol. legit *ψεύδη*, quamvis *ψευδῆ* scriptum sit. — *τάμνοισαι* AGAbP1Va1 Scholiast., v. *τέμνοισαι*. V. 12. *πεδάμειψαν*, P1 *μετήμειψαν*, Pc *προσάμειψαν*. — V. 13. *καὶ* om. Va1. — V. 14. *συγγόνῳ*, AbGu *συγγόνων*, Hartung *συγγενεῖ*. — V. 15. *κατεφυλλορόησεν* Hermann, v. *κατεφυλλορόησε*. In proecdosi *κατεφυλλοχόησε* conieci coll. Phrynicho Bekk. An. I 71, 11.

εἰ μὴ στάσις ἀντιάνειρα Κνωσίας σ' ἄμερσε πάτρας.
νῦν δ' Ὀλυμπίᾳ στεφανωσάμενος
καὶ δὶς ἐκ Πυθῶνος Ἰσθμοῖ τ', Ἐργότελες,
θερμὰ Νυμφᾶν λουτρὰ βαστάζεις, ὁμιλέων παρ' οἰκείαις ἀρούραις.

V. 16. *εἰ μή*, Lip. *εἴ κε μή.* — *σ' ἄμερσε* Ambr., ut coniecerat Jacobs, et sic videtur Sch. legisse, v. *ἄμερσε.* — V. 18. *ἐκ Πυθῶνος* APcGAbVa1, v. *ἐν Πυθῶνι*, quemadmodum etiam Gr. Harl. p. Heph. 329 (qui deinde mire *παρ' οἰκείαις τροφαῖς*). Pindarus consulto scripsit *ἐκ Πυθῶνος*, ut dilucide binas Pythias victorias significaret.

ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΑΙ ΙΓ'.

ΞΕΝΟΦΩΝΤΙ ΚΟΡΙΝΘΙΩι

ΣΤΑΔΙΟΔΡΟΜΩι ΚΑΙ ΠΕΝΤΑΘΛΩι.

Strophae.

⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏒
⏒ –́ ⏑ – –̽ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏒
⏑ –́ ⏑ ⏔́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓
– –́ ⏑ ⏔́ ⏑ – ⏑ – ⏑ ⏓
⏑ ⏑ –́ ⏑ – –̽ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏒
⏒ –́ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏓
⏒ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏒
–́ ⏑ – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ ⏓

Epodi.

– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏒
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
–́ ⏑ – ⏒ –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ – ⏒
⏔́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
⏑ ⏑ –́ –́ ⏑ – – ⏔́ ⏑ ⏓
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏒

„Inscriptionem carminis simplicem *σταδιοδρόμῳ καὶ πεντάθλῳ* ex A et G ductam agnoscit etiam Mb omittens additamentum *νικήσαντι τὴν οθ' Ὀλυμπιάδα* praeter morem adiectum in aliis libris (ut M2Pc W2)". *Boeckh.* Idem in priore ed. ep. v. 5 et 6 in unum coniunxit hoc modo:

–́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –́ ⏑ – – ⏔́ ⏑ ⏓

Στρ. α'.

Τρισολυμπιονίκαν
ἐπαινέων οἶκον ἅμερον ἀστοῖς,
ξένοισι δὲ θεράποντα, γνώσομαι
τὰν ὀλβίαν Κόρινθον, Ἰσθμίου
πρόθυρον Ποτιδᾶνος, ἀγλαόκουρον.
ἐν τᾷ γὰρ Εὐνομία ναίει, κασιγνήτα τε, βάθρον πολίων
ἀσφαλές,
Δίκα καὶ ὁμότροπος Εἰράνα, ταμίαι ἀνδράσι πλού-
του,
χρύσεαι παῖδες εὐβούλου Θέμιτος·

Ἀντ. α'.

ἐθέλοντι δ' ἀλεξεῖν
Ὕβριν, Κόρου ματέρα θρασύμυθον.
ἔχω καλά τε φράσαι, τόλμα τέ μοι
εὐθεῖα γλῶσσαν ὀρνύει λέγειν.
ἄμαχον δὲ κρύψαι τὸ συγγενὲς ἦθος.
ὔμμιν δέ, παῖδες Ἀλάτα, πολλὰ μὲν νικαφόρον ἀγλαΐαν
ὤπασαν
ἄκραις ἀρεταῖς ὑπερελθόντων ἱεροῖς ἐν ἀέθλοις,
πολλὰ δ' ἐν καρδίαις ἀνδρῶν ἔβαλον

rectius in altera ed. separavit. Ceterum Boeckbium fere secutus sum in numeris conformandis buius carminis, quod satis pro arbitrio grammatici interpolaverunt. Quibus interpolationibus fidem habens Hermann multa aliter constituit, praeterea ep. v. 7 in binos versiculos divisit.

V. 3. *ξένοισι*, *ξείνοισι* Va1AbGP1PcM2. — V. 5. *Ποτιδᾶνος* P1G, quam scripturam Potidaeae, Corinthiorum coloniae, nomen commendat, ARMbLbW1 *Ποτειδᾶνος*, MaVa1Ab *Ποσειδᾶνος*, W2CyGuM1 Bodleiani *Ποσειδῶνος*. — V. 6. *ἐν τᾷ γὰρ* APabcMaVa1LabGu (a m. pr.), *ἐν τᾷδε γὰρ* lemma sch. M2 corr. GAb, *ἐν τᾷδε δ'* P1RMbAaW1. — *κασιγνήτα* M2 corr. GAbPc (a m. pr.) et fort. sch. vet., *κασιγνήτη* Va1Pc (a m. s.), *κασιγνάτα* P1, vulgo *κασίγνηται* et sic sch. rec. — Deinde Schmid et Hermann traiiciunt verba *Δίκα*, *πολίων ἀσφ. βάθρον*. — *ἀσφαλές* Schmid, libri et sch. rec. *ἀσφαλής*. — V. 7. *ὁμότροπος*, sch. *ὁμότροφος*. — *Εἰράνα*, PcW12 *εἰρήνα*. — V. 9. *ἀλεξεῖν*, Boeckh *ἀλέξειν*. — V. 10. *Ὕβριν, Κόρου ματέρα θρασύμυθον*, Hartung scripsit *θυγατέρα*, eodem tendit interpunctio, quam Mommsen in G et aliis compluribus libris reperit *Ὕβριν κόρου, ματέρα θρασύμυθον*, hinc Germanus interpretatur *ἐκφεύγειν τὴν ὕβριν τὴν θυγατέρα τοῦ κόρου, τὴν μητέρα τὴν θρασύμυθον*. Ceterum M2 *θρασύθυμον* exhibet, quae lectio si aliorum librorum fide firmaretur, haud spernenda foret. — V. 14. *ὔμμιν*, W1M12 *ὕμμιν*, Pc *ὔμι*. — *ὤπασαν* AGVa1P1MaBdαCLipLabGuCyW2, *ὤπασάν τ'* R, *ὤπασάν γ'* vulgo. — V. 15. *ὑπερελθόντων*, W2PabBaβγLaCyGu (a m. pr.) M1 *ὑπερελθοῦσιν*. — *ἐν ἀέθλοις* Sch. Va1, *ἐν ἀέθλοισι* AGP1Ab BγPcM12, vulgo *εἰν ἀέθλοισιν*.

Ἐπ. α'.

Ὧραι πολυάνθεμοι ἀρχαῖα σοφίσμαθ'. ἅπαν δ' εὑρόντος ἔργον.
ταὶ Διωνύσου πόθεν ἐξέφανεν
σὺν βοηλάτᾳ Χάριτες Διθυράμβῳ;
τίς γὰρ ἱππείοις ἐν ἔντεσσιν μέτρα,
ἢ θεῶν ναοῖσιν οἰωνῶν βασιλέα δίδυμον
ἐπέθηκ'; ἐν δὲ Μοῖσ' ἀδύπνοος,
ἐν δ' Ἄρης ἀνθεῖ νέων οὐλίαις αἰχμαῖσιν ἀνδρῶν.

Στρ. β'.

ὕπατ' εὐρυανάσσων
Ὀλυμπίας, ἀφθόνητος ἔπεσσιν
γένοιο χρόνον ἅπαντα, Ζεῦ πάτερ,
καὶ τόνδε λαὸν ἀβλαβῆ νέμων
Ξενοφῶντος εὔθυνε δαίμονος οὖρον·
δέξαι δέ οἱ στεφάνων ἐγκώμιον τεθμόν, τὸν ἄγει πεδίων ἐκ Πίσας,
πενταέθλῳ ἅμα σταδίου νικῶν δρόμον· ἀντεβόλησεν
τῶν ἀνὴρ θνατὸς οὔπω τις πρότερον.

Ἀντ. β'.

δύο δ' αὐτὸν ἔρεψαν
πλόκοι σελίνων ἐν Ἰσθμιάδεσσιν
φανέντα· Νέμεά τ' οὐκ ἀντιξοεῖ·
πατρὸς δὲ Θεσσαλοῖ' ἐπ' Ἀλφεοῦ
ῥεέθροισιν αἴγλα ποδῶν ἀνάκειται,

V. 17. σοφίσμαθ'. ἅπαν, Pc σοφίσματα· πᾶν. Sch. utrumque. — V. 18. ταί, Hartung καί coniecit. — πόθεν, P1 ποθέν. — ἐξέφανεν, Gramm. Harlej. post Hephaest. p. 329 ἐξύφαναν. — V. 19. βοηλάτᾳ, Va2 βοηλάται, sed supra α. — Χάριτες Διθυράμβῳ, vulgo χάριτες διθυράμβῳ. cf. Welcker Annal. Instit. Archaeol. I 400. — V. 20. τίς γὰρ A Sch. vet. Pc et libri non interpolati, τίς δὲ M1W12 rel., Hermann τίς δ' ἄρ'. — ἔντεσσιν, Pc ἔντεσι. — V. 21. βασιλέα Boeckh (cum ante βασιλῆα δίδυμον ἔθηκ' scripsisset), libri βασιλῆα, nisi malis βασιλῆ. Hermann, qui ep. v. 6 et 7 coniungit, numero aliter constituto: βασιλῆα δίδυμον ἐπέθηκ'. — Ceterum ἐπέθηκ' Sch. AGMaPcP1Va1, ἔθηκ' vulgo. — V. 24. εὐρυανάσσων scripsi, legebatur εὐρὺ ἀνάσσων, Hartung σὺ κατ' εὐρὺν ἀνάσσων Ὄλυμπον, ὡς ἀφθόνητος ὀπίσσω γ. — V. 25. ἀφθόνητος W12PcAabMbCyGuVa1 Bodleiani, ἀφθόνατος vulgo. — V. 30. πενταέθλῳ P1GAb, vulgo πεντάθλῳ. — ἀντεβόλησεν AGPcP1MaAbVa1Gu (a m. pr.) et fort. Schol. vet. cf. Etym. M. 112, 50; vulgo ex manifesta interpolatione οὐκ ἀντεβόλησεν, quam nunc tuetur Hermann, cum ante οὐκ ἀβόλησεν coniecisset. — V. 34. Νέμεά τ' codd. ut videtur plerique, Νεμέα τ' vulgo. — V. 35. Θεσσαλοῖ', Θεσσαλοῖο P1GV1AbGu PcM2, vulgo Θεσσαλοῦ.

Πυθοῖ τ' ἔχει σταδίου τιμὰν διαύλου τ' ἀελίῳ ἀμφ' ἑνί,
μηνός τέ οἱ
τωὐτοῦ κρανααῖς ἐν Ἀθάναισι τρία ἔργα ποδαρκὴς
ἁμέρα θῆκε κάλλιστ' ἀμφὶ κόμαις,

Ἐπ. β'.

Ἑλλώτια δ' ἑπτάκις· ἐν δ' ἀμφιάλοισι Ποτιδᾶνος τεθ-
μοῖσιν
Πτῳοδώρῳ σὺν πατρὶ μακρότεραι
Τερψίᾳ θ' ἕψοντ' Ἐριτίμῳ τ' ἀοιδαί.
ὅσσα τ' ἐν Δελφοῖσιν ἀριστεύσατε,
ἠδὲ χόρτοις ἐν λέοντος, δηρίομαι πολέσιν
περὶ πλήθει καλῶν. ὡς μὰν σαφές
οὐκ ἂν εἰδείην λέγειν ποντιᾶν ψάφων ἀριθμόν.

Στρ. γ'.

ἕπεται δ' ἐν ἑκάστῳ
μέτρον· νοῆσαι δὲ καιρὸς ἄριστος.
ἐγὼ δὲ ἴδιος ἐν κοινῷ σταλείς
μῆτίν τε γαρύων παλαιγόνων
πόλεμόν τ' ἐν ἡρωΐαις ἀρεταῖσιν
οὐ ψεύσομ' ἀμφὶ Κορίνθῳ, Σίσυφον μὲν πυκνότατον πα-
λάμαις ὡς θεόν,

V. 37. *τ' ἀελίῳ, τ' ἀλίῳ* Pc, *τἀλίου* Va2, *θ' ἀλίῳ* vulgo. — V. 38. *τωὐτοῦ*, Pc *ταὐτοῦ*. — *τρία* GAbP1Va1, *τρία μὲν* RMbAsW1M1 a m. pr., *τρία μὴν* Bγ, *τρία μὰν* M1 a m. s. vulgo. — V. 40. *Ἑλλώτια*, fort. rectius *Ἑλλώτια* scribas, nam dea *Ἑλλωτὶς* videtur vocata quod *ἐν λωτῷ* colebatur, atque *Ἑλλώτια* M1GVa2 aliique codices a Mommseno collati. — *Ποτιδᾶνος* PcP1G, ceteri variant ut v. 5. — V. 41. *Πτῳοδώρῳ* scripsi, legebatur *Πτοιοδώρῳ*: nomen hoc revocandum est ad Apollinis cognomen *Πτῷος*, unde etiam Boeotiae mons *Πτῷον* dictus est. In titulis Thebanis est *ΠΤΩΙΟΣ*, et solennitas Apollini dicata *ΠΤΩΙΑ* vid. Keil Syll. Inscr. Boeot. 70, 133, 142, hinc hominum nomina *Πτῴων* et *Πτωῖς*, igitur etiam hic *Πτῳόδωρος* scribendum; nam verisimilius per inscitiam servatam esse antiquam scripturam, quam usu et consuetudine firmatam hic diphthongum *οι*, item corrigendus Thucyd. IV 76. Sed Megarenses videntur *Πτοιόδωρος* dixisse, vid. Demosth. de cor. 295 de f. leg. 295. Philodem. de vitiis p. 19 ed. Sauppe. Plut. vit. Dion. 17. Lucian. dial. mort. 7 (saepius). Valer. Max. IV. 1. 3 (ex Saupii correctione). — V. 42. *Τερψίᾳ θ' ἕψοντ' Ἐριτίμῳ τ' ἀοιδαί*, libri *τέρψιές θ' ἕψοντ' ἐρίτιμοί τ' ἀοιδαί*, nisi quod *τερψίαι* Va2 corr., *θ'* om. GVa1Ab, *γ'* exhibet Pc, deinde *ἔχοντ'* P1, atque ita Schol. (om. *θ'*) legit, sed ipse aliam simul lectionem memorat: *καὶ ἧδε μὲν ἡ ἐξήγησις οὕτως, εἰ τὰ τῆς γραφῆς, ὡς ἔν τισιν, ἔχει τὸν τρόπον τοῦτον . . . εἰ δὲ ὀνόματα λαμβάνομεν τὸ Τερψίας* (*Ἐρξίας* G et duo codd. Vatic.) *καὶ Ἐρίτιμος, ἔσται τῆς διανοίας, ὡς εἴπομεν.* unde emendavit Schmid. Praeterea Botho *ἔσποντ'* coni. — V. 44. *πολέσιν* RCyGGuMbW1, *πολέεσσι* M2, v. *πολέσι*. Fort. *πόλισιν*. Hermann *πολίεσσι*. — V. 45. *μὰν*, *μὲν* Bd GVa1AbM2 a m. s. — V. 49. *δὲ*, PcM2 *δ'*, Hermann *δ' ἅτ'*, Heyne *γάρ*, Pindarus scripserat *Ϝίδιος*. — V. 52. *Κορίνθῳ*, GP1Pc *Κορίνθῳ οὐ*.

καὶ τὰν πατρὸς ἀντία Μήδειαν θεμέναν γάμον αὐτᾷ,
ναΐ σώτειραν Ἀργοῖ καὶ προπόλοις.

Ἀντ. γ'.

τὰ δὲ καί ποτ' ἐν ἀλκᾷ
πρὸ Δαρδάνου τειχέων ἐδόκησαν
ἐπ' ἀμφότερα μαχᾶν τέμνειν τέλος,
τοὶ μὲν γένει φίλῳ σὺν Ἀτρέος
Ἑλέναν κομίζοντες, οἱ δ' ἀπὸ πάμπαν
εἴργοντες· ἐκ Λυκίας δὲ Γλαῦκον ἐλθόντα τρόμεον Δα-
ναοί. τοῖσι μέν
ἐξεύχετ' ἐν ἄστει Πειράνας σφετέρου πατρὸς ἀρχάν
καὶ βαθὺν κλᾶρον ἔμμεν καὶ μέγαρον·

Ἐπ. γ'.

ὃς τᾶς ὀφιώδεος υἱόν ποτε Γοργόνος ἦ πόλλ' ἀμφὶ κρου-
νοῖς
Πάγασον ζεῦξαι ποθέων ἔπαθεν,
πρίν γέ οἱ χρυσάμπυκα κούρα χαλινόν
Παλλὰς ἤνεγκ', ἐξ ὀνείρου δ' αὐτίκα
ἦν ὕπαρ, φώνασε δ'· Εὕδεις, Αἰολίδα βασιλεῦ;
ἄγε φίλτρον τόδ' ἵππειον δέκευ,
καὶ Δαμαίῳ νιν θύων ταῦρον ἀργᾶν πατρὶ δεῖξον.

Στρ. δ'.

κυάναιγις ἐν ὄρφνᾳ

V. 53. *γάμον* GAbVa1, vulgo *τὸν γάμον*, Hermann *οἱ γάμον*. — *αὐτᾷ* Pc, vulgo *αὐτᾷ*. — V. 56. *πρὸ*, Gu a m. s. *πρὸς*. — *ἐδόκησαν*, Cramer An. Par. I 285 *ἐδόκασαν*. — V. 57. *τέμνειν*, Mommsen in suis libris *τάμνειν* reperit. — V. 58. *γένει φίλῳ*, Pc *φίλῳ γένει*, — *Ἀτρέος* GVa1Gu (a m. s.), *Ἀτρέως* vulgo. — V. 59. *κομίζοντες*, Hecker *κομίξοντες*. — V. 60. *μὲν* libri, *μὰν* Schmid. — V. 61. *πατρὸς* GAbVa1 Cram. An., vulgo *μὲν πατρὸς*, lemma sch. *δὲ πατρὸς*, sed *δὲ* om. W4. — V. 68. *ἄγε*, Hermann *σὺ δ' ἄγε*. — *δέκευ*, ABdGAbP1LbCyPcW2M12 *δέχευ*. — V. 69. *νιν* Va1 tres libri ap. Momms., v. *μιν*. — *ἀργᾶν* Hermann, *ἀργᾶντα* vel *ἀργάντα* APcGCAbP1Va1Gu (a m. pr.) M2 cod. Vict., *ἀργόν* M1Ma. Et Eustath. Il. 1286, 3. Od. 1430, 62. 1454, 7 ex Pindaro *ἀργᾶντες ταῦροι* affert. Pindarus *ἀργᾶν* pro *ἀργᾶντα* dixit, quemadmodum Hesiodus *Ἡ δὲ Θόαν τέκεν υἱὸν* et Alcaeus, si fides est Choerobosco Epim. I 95 (Bekk. An. III 1183) *Αἶαν* (Fr. 48) metri necessitate coactus, ut grammaticus ille dicit: *οἱ γὰρ ποιηταὶ μέτρῳ δουλεύοντες πολλάκις διὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρου παραβαίνουσι τὸν κανόνα*, neque tamen linguae legibus aut consuetudine neglectis: multo maiore audacia usus Nicander *ἀργῆεις κύλικες* et similia dixit, de quibus vide Meineke Exerc. in Athen. I p. 16. Lobeck. Pathol. I 5. — V. 70. *κυάναιγις* scripsi, v. *κυαναιγίς*, sed *μελάναιγις* proparoxytonon esse docet Herodian Schol. Il. B 175. cf. Lobeck Prol. Pathol. 455. Paralip. 241.

κνώσσοντί οἱ παρθένος τόσα εἰπεῖν
ἔδοξεν· ἀνὰ δ' ἔπαλτ' ὀρθῷ ποδί.
παρκείμενον δὲ συλλαβὼν τέρας,
ἐπιχώριον μάντιν ἄσμενος εὗρεν,
δεῖξέν τε Κοιρανίδᾳ πᾶσαν τελευτὰν πράγματος, ὥς τ'
ἀνὰ βωμῷ θεᾶς
κοιτάξατο νύκτ' ἀπ' ἐκείνου χρήσιος, ὥς τέ οἱ αὐτά
Ζηνὸς ἐγχεικεραύνου παῖς ἔπορεν

Ἀντ. δ'.

δαμασίφρονα χρυσόν.
ἐνυπνίῳ δ' ᾇ τάχιστα πιθέσθαι
κελήσατό νιν, ὅταν δ' εὐρυσθενεῖ
καρταίποδ' αὐερύῃ Γεαόχῳ,
θέμεν Ἱππίᾳ βωμὸν εὐθὺς Ἀθάνᾳ.
τελεῖ θεῶν δύναμις καὶ τὰν παρ' ὅρκον καὶ παρὰ ἐλπίδα
κούφαν κτίσιν.
ἤτοι καὶ ὁ καρτερὸς ὁρμαίνων ἕλε Βελλεροφόντας,
φάρμακον πραῢ τείνων ἀμφὶ γένυι,

Ἐπ. δ'.

ἵππον πτερόεντ'· ἀναβὰς δ' εὐθὺς ἐνόπλια χαλκωθεὶς
ἔπαιζεν.

V. 71. κνώσσοντι, Hermann πνέοντι. — V. 72. ἔπαλτ' a verbo πάλλειν libri, Boeckh ἐπᾶλτ' a verbo ἐφάλλεσθαι. Sed vide Spitzneri Exc. XVI ad Hom. Il. — V. 73. παρκείμενον, Pc παρακ. — V. 76. ἀπ' ἐκείνου, Boeckh ἀπὸ κείνου. ὥς τε AGP1MaAbVa1, ὅπως τε reliqui ut videtur omnes. Hermann χρηΐσιος ὥστε. — V. 79. δ' ᾇ Kayser et Hecker, P1Pc δαὶ, GAbVa1M2 lemma sch. δὲ, vulgo δ' ὡς. — V. 80. νιν duo codd. ap. Momms., v. μιν. — V. 81. καρταίποδ', κραταίποδ' PcP1AbG a m. s. M2 Sch., κραιταίποδ' Va2. — αὐερύῃ sch. vet. et libri aliquot, αὐρύῃ Mb, ἀναρύῃ AGP1PcAbMaGu (in litura) LaVa2 aliique libri a Mommseno collati, ἀναρρύῃ Va1, ἀνρύῃ Sch. rec. W1Aa, quod probat Hermann, ἀνερύῃ M12W2. Fort. αὐαρύῃ scribendum, nisi quis bonorum librorum scripturam ἀναρύῃ praeferat. — Γεαόχῳ RMbGu (a m. pr.) W12, Va1 Γαόχῳ, vulgo Γαιαόχῳ. — V. 82. Ἱππίᾳ W2BadCy LipLa, v. Ἱππείᾳ. — εὐθὺς, Pc ἐγγύς. — V. 83. τελεῖ GAbP1PcVa12 aliique libri a Momms. collati sch. vet., πληροῖ interpolati, Hermann τέλλει. — Post addunt libri plerique omnes δὲ, sed om. ACMa. — ὅρκον, P1 ὅρμον. — παρὰ ἐλπίδα, M2 τὰν παρ' ἐλπίδα. Hartung scripsit παρ' ὅρκον τοι παρά τ' ἐλπίδα. — κτίσιν ABadGCCyP1MaAbVa1Gu LabW2 (PcM2 κτῆσιν), vulgo κτίσιν γ'. — V. 84. ἕλε AGP1MaAbVa12, ἔλαβε rel., Hermann ἕλε μὲν. — V. 85. τείνων, Va2 supra τεῖνον. — γένυι lemma sch., γένυϊ AGBdCP1AbVa1, γένυν Gu, γένυσιν Sch., γένυ vulgo. — V. 86. ἐνόπλια, Eust. Opusc. 349. ἀέρια. — χαλκωθεὶς, Hecker χαλκευτής. — ἔπαιζεν, ἔπαιξεν lemma sch. RMbBβγAaLaW1, ἔπεζε Va1. sed scholiasta satis tuetur imperfectum ἔπαιζεν, quod etiam M2 exhibet.

σὺν δὲ κείνῳ καί ποτ' Ἀμαζονίδων
αἰθέρος ψυχρᾶς ἀπὸ κόλπων ἐρήμων
τοξόταν βάλλων γυναικεῖον στρατόν,
καὶ Χίμαιραν πῦρ πνέοισαν καὶ Σολύμους ἔπεφνεν.
διασωπάσομαί οἱ μόρον ἐγώ·
τὸν δ' ἐν Οὐλύμπῳ φάτναι Ζηνὸς ἀρχαῖαι δέκονται.

Στρ. ε'.

ἐμὲ δ' εὐθὺν ἀκόντων
ἱέντα ῥόμβον παρὰ σκοπὸν οὐ χρή
τὰ πολλὰ βέλεα καρτύνειν χεροῖν.
Μοίσαις γὰρ ἀγλαοθρόνοις ἑκὼν
Ὀλιγαιθίδαισίν τ' ἔβαν ἐπίκουρος.
Ἰσθμοῖ τά τ' ἐν Νεμέᾳ παύρῳ γ' ἔπει θήσω φανέρ'
ἀθρό', ἀλαθής τ' ἐμεῦ
ἓξ ὅρκος ἐπέσσεται ἑξηκοντάκι δὴ ἀμφοτέρωθεν
ἀδύγλωσσος βοὰ κάρυκος ἐσλοῦ.

Ἀντ. ε'.

τὰ δ' Ὀλυμπίᾳ αὐτῶν

V. 87. δὲ κείνῳ Boeckh, v. δ' ἐκείνῳ. — Ἀμαζονίδων, Va1 Ἀμάζον' ἰδών. — V. 88. ἐρήμων Hermann, vulgo ἐρήμου, Hecker ἐρήμας. — V. 89. βάλλων, Pc βάλων, P1 et complures libri a Mommseno collati βαλεῖν. — V. 91. διασωπάσομαί οἱ μόρον ἐγώ AMaVa1P1AbGCGu (a m. s.) lemma sch. vet., διασωπάσομαι αὐτῷ μόρον M1W2LabPabc (?) Bodleiani et Lip (nisi quod hic διασιωπ.), διασιγάσομαι αὐτῷ μόρον R sch. rec. et libri aliquot interpol. Hermann, qui iniuria suspectam reddit formam σωπᾶν, διασιωπάσομαι μέν οἱ μόρον. Hartung διασιγάσομαί οἱ. Verbum σιωπάω haud dubie reduplicatione auctum olim dicebatur σισωπάω, unde geminatione abiecta ortum est σωπάω, quemadmodum alia plurima vocabula ad istum modum decurtata sunt; cf. etiam Hesych. Εὐσωπία· ἡσυχία. Empedocles v. 30 Σωπῇ, quemadmodum olim correxi. — V. 92. ἀρχαῖαι PcAGP1Va1AbCGuLipLab(Ma), ἀρχαῖα W2, ἀργεῖαι W1, ἀρχεῖαι vulgo. — δέκονται Boeckh et sic Va2, v. δέχονται. — V. 93. εὐθὺν, La εὐθὺς. — V. 96. ἑκών, PcW2 (a m. s.) M2 εἴκων, W12 (a m. pr.) M1 lemma sch. ἕκων. ἑκών scholiasta non videtur legisse estque plane otiosum, idem vero, cum his ambagibus orationis utitur, ut Pindari sententiam explanet: οὐ γὰρ ἦλθον, φησίν, δι' ἄλλο τι, ἀλλὰ ταῖς Μούσαις ἐπίκουρος καὶ ὑπηρέτης. nescio an legerit Μοίσαις γὰρ σὺ τόδ' ἀγλαοθρόνοις Ὀλιγ. κτλ., id est: neque enim propterea veni, Musis pariter atque Oligaethidis fidus minister: quamquam fuit, cum coniicerem Μοίσαισι γὰρ νὺν ἀγλαοθρόνοις: nam ἑκὼν haud dubie insiticium est. Deinde scripsi ἐπίκουρος. Ἰσθμοῖ τά τ' ἐν Νεμέᾳ παύρῳ γ' ἔπει κτλ., legebatur ἐπίκουρος Ἰσθμοῖ τά τ' ἐν Νεμέᾳ· παύρῳ δ' ἔπει κτλ., atque ita etiam schol., at incommodum cum generali sententia singularum victoriarum recensum coniungere, nec structura verborum expedita. Ceterum fortasse παύρῳ ἔπει sive ϝέπει praestat. — V. 98. ἀλαθής τ' ἐμεῦ ἓξ ὅρκος ἐπέσσεται scripsi, legebatur ἀλαθής τέ μοι ἔξορκος ἐπέσσεται. Hartung scripsit ἀλ. τέ μοι ἀνθόρκιος ἔσσεται. — V. 99. δὴ ἀμφοτέρωθεν Boeckh, δ' ἀμφοτέρωθεν AGPcP1MaAbVa1CM2, vulgo ex interp. γὰρ ἀμφοτέρωθέν γ', sed γ' om. BdαCyGuLabW2.

ἔοικεν ἤδη πάροιθε λελέχθαι·
τά τ' ἐσσόμενα τότ' ἂν φαίην σαφές·
νῦν δ' ἔλπομαι μέν, ἐν θεῷ γε μάν
τέλος· εἰ δὲ δαίμων γενέθλιος ἕρποι,
Διὶ τοῦτ' Ἐνυαλίῳ τ' ἐκδώσομεν πράσσειν. τὰ δ' ὑπ' ὀφρύϊ Παρνασίᾳ
ἐν Ἄργεΐ θ' ὅσσα καὶ ἐν Θήβαις· ὅσα τ' Ἀρκάσιν [ἀνάσσων] . .
μαρτυρήσει Λυκαίου βωμὸς ἄναξ·

Ἐπ. ε'.

Πέλλανά τε καὶ Σικυὼν καὶ Μέγαρ' Αἰακιδᾶν τ' εὐερκὲς ἄλσος,
ἅ τ' Ἐλευσίς, καὶ λιπαρὰ Μαραθών
ταί θ' ὑπ' Αἴτνας ὑψιλόφου καλλίπλουτοι
πόλιες, ἅ τ' Εὔβοια. καὶ πᾶσαν κατά
Ἑλλάδ' εὑρήσεις ἐρευνῶν μάσσον' ἢ ὡς ἰδέμεν.

V. 103. *τά τ', τὰ δ'* Cy(Va1) et fort. sch., probante Boeckhio. — *φαίην*, P1 *φαίη*. — V. 105. *δὲ* om. Pc. — *δαίμων*, *δαίμων ὁ* AGMaP1Pc Va1Gn (a m. s.) M2 lemma sch. vet., conieci *δαίμων ὁμόγνιος*. — V. 106. *Διὶ*, v. *Διῒ*, Boeckh *Δί*. — *τοῦτ'*, Pc *τῶτ'* cum gl. *τινί*. — Goram *ἐκ δώσομεν πράσσειν* desiderat.. — *ὑπ'* scripsi, legabatur *ἐπ'*. Praeterea post *Θήβαις* plene interpunxi, neque enim haec ad verbum *μαρτυρήσει* referenda sunt, sed hoc dicit: Delphis autem et Argis et Thebis quot victorias reportaverunt. — *παρνασίᾳ* AMaVa1Cy sch. vet., v. *Παρνασσίᾳ*. — V. 107. *ἐν* sch. vet. AAbVa1MaG (a m. pr.) Pc, vulgo *ἀμφ'*. — *θ'*, *δ'* M2Va1P1Ab, *τε* W1. — *ὅσα τ'* AAbMa, *ὅσσα τ'* M2P1 Va1GPc, vulgo *ὅσα τε*. — *Ἀρκάσιν [ἀνάσσων]* . . scripsi, nam *ἀνάσσων* nihil est nisi antiqua parepigraphe voci *ἄναξ* suprascripta, quae expulit germanum aliquod vocabulum, conieci aliquando *πράχθη*, vel *Ἀρκασίδαισιν*, Kayser *Ἀρκάσιν ἄθλοις*, Rauchenstein *Ἀρκάσιν ἔργα*. Libri non interpolati, ut Pc *ἀρκάσιν ἀνάσσων*, correcti, ut M1W12 *ἀρκάσ' ἀνάσσων*. Hermann olim *Ἀρκὰς ἀνάσσων*, nunc *ὅσα δὲ Ἀρκάσι μάσσω*. Hartung *τά τ' ἐν Ἀρκάσιν ἔργα μαρτυρήσαι Λυκαίου βωμὸς ἂν ἕξ*. Loci emendatio prorsus incerta: scholiastam non legisse *ἀνάσσων* manifestum est, nam dicit: *καὶ ἐν Ἀρκαδίᾳ δὲ ὅπως δεσπότης γέγονε τοῦ στεφάνου, ὁ βωμός ἐστι μάρτυς ὁ τοῦ Λυκαίου Διὸς καὶ ἡ ἐκεῖ ἀγομένη πανήγυρις· ἐκεῖ γὰρ νικήσας ἐστέφθη.* igitur ille *ἄναξ* ad victorem retulit, et coronae mentionem in suis reperit libris, velut *Ἀρκάσι θαλλῶν ἄναξ*: neque tamen hoc probari potest: nam Lycaea non erat coronarium certamen, sed *χαλκὸς* erat praemii loco, vid. Nem. X 43. Sententiae conveniret *τὰ δ' ἐν Ἀρκάσιν ἔργα μαρτυρεῖ σφιν Λυκαίου βωμὸς ἄναξ*: scripsi *μαρτυρεῖ σφιν*, quandoquidem debebat poeta aliquo certe loco indicare haec ad Oligaethidarum gentem universam pertinere: alioquin facile poterat aliquis de Xenophonte cogitare, in quem errorem scholiasta praeter alios incidit. — V. 108. *βωμός*, W1 *βωμοῖς*. — V. 109. *Πέλλανά* Hermann, v. *Πελλάνα*. — V. 113. *μάσσον'*, *μᾶσσον* AbVa1M2, *μάσσον* W1. — *ἰδέμεν* haud dubie corruptum, Hartung *ἀριθμεῖν* scripsit, ego conieci *τιθέμεν*, ut idem sit quod *ψῆφον τιθέναι*, rationem subducere.

ἄνα, κούφοισιν ἐκνεῦσαι ποσίν·
Ζεῦ τέλει', αἰδῶ δίδοι καὶ τύχαν τερπνῶν γλυκεῖαν.

V. 114. ἄνα Pauw et Boeckh, cum codd. ἀλλὰ exhibeant, sed pro vocatlvo vocis ἄναξ habent et iungunt haec cum sequentibus, at ἄνα est exhortantis estque post ποσίν distinguendum, quemadmodum Sch. 1 et 2 et Kayser. Hartung item post ποσίν distinguit, sed ἄνα quemadmodum Boeckh interpretatur, Schneidewin ἄνα, κούφοισί μ'. Goram ἰδέμεν ἄλα κούφοισιν ἐκν. π. Hermann, cum olim ἀνά coniecisset, nunc scripsit: σὺ δ', ἄνα, κούφοισιν ἐκνεῦσαι ποσίν, Ζεῦ τέλει', αἰδῶ τε δός κτλ. — V. 115. τέλει' Boeckh, τέλειε PcGMaAbP1W2A(C)GuM2 schol. Vindob., τέλειαι Va1, τελείαν fort. sch. 2, nam interpretatur ὦ Ζεῦ, τελεστικωτάτην τὴν παρὰ σοῦ αἰδῶ τε καὶ εὐτυχίαν, idque confirmant libri a Mommseno collati, τέλει M1 ut vulgo. — αἰδῶ, AC ἀλδῶ. deinde addunt τε M2PcGMaAbP1AC. — δίδοι GPcMaAbP1ACW2 Sch. vet., δίδου Gu a m. s., διδοὺς vulgo et interpolati.

ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΑΙ ΙΔ.

ΑΣΩΠΙΧΩι ΟΡΧΟΜΕΝΙΩι

ΠΑΙΔΙ ΣΤΑΔΙΕΙ.

– –́ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏓ –́ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ – –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏒
⏖ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ – –́ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ – –́ ⏑ ⏑ ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏑ – –
–́ ⏑ – ⏕ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ –
–́ ⏑ ⏑ – ⏕ – –́ ⏑ – ⏑ – ⏑ – –́ ⏑ ⏑ ⏓
– –́ ⏑ – ⏑ – –́ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏓
– ⏖́ ⏑ – – –́ ⏑ –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ – –

Στρ. α΄.

Καφισίων ὑδάτων λαχοῖσαι, ταίτε ναίετε καλλίπωλον
ἕδραν,
ὦ λιπαρᾶς ἀοίδιμοι βασίλειαι
Χάριτες Ὀρχομενοῦ, παλαιγόνων Μινυᾶν ἐπίσκοποι,

Carmen graviter corruptum ex parte aliter constitui, quam Boeckh et Hermann, qui nuper retractavit: multa hic semper erunt incerta. L. Schmidt existimat novissimam partem carminis intercidisse, quod sane in libro extremo facile potuit accidere: sed argumenta, quibus utitur, infirma sunt.

V. 1. *λαχοῖσαι, ταίτε* scripsi, *λαχοῖσαι αἶτε* libri, Boeckh *λαχοῖσαν αἶτε*, quod fort. W1 exhibet, Hartung *θάλλοισαν, αἶτε*. — *καλλίπωλον*, Paraphr. *καλλίβωλον*. — V. 3. *Ὀρχομενοῦ*, W1 *Ἐρχομενοῦ*.

κλῦτ', ἐπεὶ εὔχομαι· σὺν γὰρ ὔμμιν τά τε τερπνὰ καί
τὰ γλυκέ' ἄνεται πάντα βροτοῖς,
κεἰ σοφός, εἰ καλός, εἴ τις ἀγλαὸς ἀνήρ.
οὐδὲ γὰρ θεοὶ σεμνᾶν Χαρίτων ἄτερ
κοιρανέοντι χοροὺς οὔτε δαῖτας· ἀλλὰ πάντων ταμίαι
ἔργων ἐν οὐρανῷ, χρυσότοξον θέμεναι παρά
Πύθιον Ἀπόλλωνα θρόνους,
ἀέναον σέβοντι πατρὸς Ὀλυμπίοιο τιμάν.

Στρ. β'.

ὦ πότνι' Ἀγλαΐα φιλησίμολπέ τ' Εὐφροσύνα, θεῶν κρατίστου
παῖδες, ἐπακοοῖτέ νυν, Θαλία τε
ἐρασίμολπε, ἰδοῖσα τόνδε κῶμον ἐπ' εὐμενεῖ τύχᾳ
κοῦφα βιβῶντα· Λυδῷ γὰρ Ἀσώπιχον ἐν τρόπῳ
ἐν μελέταις τ' ἀείδων ἔμολον,
οὕνεκ' Ὀλυμπιόνικος ἁ Μινύεια
σεῦ ἕκατι· μελαντειχέα νῦν δόμον

V. 4. εὔχομαι, Hermann εὐχόμεσθα. — σὺν γὰρ ὔμμιν, libri σὺν γὰρ (La om. γὰρ) ὑμῖν (Pc ὑμί), Boeckh σὺν ὔμμιν γάρ. — τά τε τερπνὰ Hermann, Va1Pc τὰ τερπνά τε, v. τὰ τερπνά. — V. 5. τὰ γλυκέ' ἄνεται Kayser, libri τὰ γλυκέα γίγνεται (γίνεται), conicci οἴγνυται. — V. 6. κεἰ scripsi, vulgo εἰ, sed recte sch. τὰ ἐπιτερπῆ καὶ ἡδέα γίνεται . . . καὶ εἴτε σοφός, ὡς Ὅμηρος, δι' ὑμᾶς, κτλ. Ahrens οἷς coniecit. Deinde possis ἢ καλὸς ἤ τις ἀγλ. coniicere, quod Hermann quoque coni. — V. 7. οὐδὲ γὰρ θεοὶ cum Schneidewino scripsi, libri οὔτε γὰρ θεοί, nisi quod M2 οὔτε γὰρ οἱ θεοί. In epecdosi οὐδὲ θεοὶ γὰρ scripsi, οὔτε γὰρ θεοὶ ἁγνᾶν Kayser, οὐδὲ σεμνᾶν ἄτερθεν Χαρίτων θεοὶ κοιρανέοντι χορούς, οὐδὲ δαῖτας Hermann, οὐδὲ θεοί ποτε σεμνᾶν Χαρίτων ἄτερ Ranchenstein. — V. 8. κοιρανέοντι, Dissen κοιρανέοισιν. — ταμίαι, Pc τίμιαι. — V. 9. Hormann legit: ἔργων ἐνουρανίων χρυσότοξον θέμεναι σχεδὸν | πὰρ Πύθιον κτλ. Ahrens Πυθῷον et v. 21 κόλποισι. — V. 12. ὦ πότνι' Po et fort. Va1, πότνια reliqui. — κρατίστου, Sch. videtur κράτισται legisse. — V. 13. ἐπακοοῖτέ νυν scripsi, libri ἐπάκοοι (ἐπήκοοι) νῦν, Hermann ἐπάκοος γένευ, postea ἐπάκοοι τὸ νῦν, Hartung ἐπαΐοιτε νῦν, Ahrens ἐπακροᾶσθέ νυν, Rauchenstein ἀκηκόοιτέ μευ. — τε om. Pc. — V. 14. ἐρασίμολπε, olim suspicatus sum ἐρασίμολπον ἰδοῖσα. — εὐμενεῖ, PcW2 εὐγενεῖ. — V. 15. Λυδῷ γὰρ scripsi, libri Λυδίῳ γάρ, Hermann olim Λυδίῳ δ'. — V. 16. ἐν μελέταις τ' PcVa1, ἐν μελέταισί τ' lemma Sch., ἐν μελέταις τε vulgo, τε om. Va2. Boeckh et Hermann ἔν τε μελέταις. — ἔμολον PcAVa1GP1AbMaCBdLipGuLabCy, vulgo μόλον. — V. 17. Μινύεια, quod vulgo legitur, revocavi, Boeckh Μινυεία: sed videtur poeta Aeolicam formam praetulisse. Ceterum G et complures codices a Mommseno collati ἁ pro ἁ exhibent. Hartung scripsit οὕνεκ' Ὀλυμπιόνικος, ὦ Μινυεία, σεῦ θ' ἕκατι. — V. 18. σεῦ ἕκατι, olim σεῖο ἕκατι scripsi. — μελαντειχέα libri, μελανοτειχέα Boeckh. — νῦν om. Lb.

Φερσεφόνας ἔλϑ', Ἀχοῖ, πατρὶ κλυτὰν φέροισ' ἀγγε-
λίαν,
Κλεύδαμον ὄφρ' ἰδοῖσ', υἱὸν εἴπῃς, ὅτι οἱ νέαν
κόλποις παρ' εὐδόξου Πίσας
ἐστεφάνωσε κυδίμων ἀέϑλων πτεροῖσι χαίταν.

V. 19. ἔλϑ' W1, ἐλϑὲ APeM2GMaP1CLip M2Va2, ἐλϑὲ ἤ Ab, ἴϑι M1 et vulgo, Hermann Φερσεφόνειον ἴϑ', Ahrens ἔλυϑ'. — V. 20. Κλεύδαμον Boeckh, v. Κλεόδαμον. — ὄφρ' libri, v. ὄφρα. — εἴπῃς, Pc εἴποις, om. La. — νέαν, BdCyGu(a m. pr.)M1 (a m. pr.) νέον, sed νέαν etiam Schol. tuetur. — V. 21. κόλποις LipLb, κόλποισι rel. (κόλποισιν La). — εὐδόξου Boeckh, v. εὐδόξοιο.

ΠΥΘΙΟΝΙΚΑΙ Α.

ΙΕΡΩΝΙ ΑΙΤΝΑΙΩι

ΑΡΜΑΤΙ.

Strophae.

–́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –́ ⏒
× – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏒ –́ ⏑ – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –́ ⏑ – ⏒

Epodi.

–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏒ –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏖́ ⏑ ⏓
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓
⏖́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ –
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
⏖́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
⏑ ⏑ –́ – –́ ⏑ ⏑ – ⏖́ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏒

„Strophae versus qnartus et quintus, et epodi quintns, sextus ac septimns neqne hiatu neque syllaba ancipiti separantur, sed interpunctione crebra: temerarium igitur foret coniungere, qui sciuncti sunt optimi. Epodi versus ultimus dividi in dnos poterat:

⏑ ⏑ –́ – –́ ⏑ ⏑ –
⏖́ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏒

sed analogia strophae v. 2 et longiorum versuum in fine stropharum fre-

Στρ. α'.

Χρυσέα φόρμιγξ, Ἀπόλλωνος καὶ ἰοπλοκάμων
σύνδικον Μοισᾶν κτέανον· τᾶς ἀκούει μὲν βάσις ἀγλαΐας
ἀρχά,
πείθονται δ' ἀοιδοὶ σάμασιν,
ἁγησιχόρων ὁπόταν προοιμίων ἀμβολὰς τεύχῃς ἐλελιζο-
μένα.
καὶ τὸν αἰχματὰν κεραυνὸν σβεννύεις
ἀενάου πυρός. εὕδει δ' ἀνὰ σκάπτῳ Διὸς αἰετός, ὠκεῖαν
πτέρυγ' ἀμφοτέρωθεν χα-
λάξαις,

Ἀντ. α'.

ἀρχὸς οἰωνῶν, κελαινῶπιν δ' ἐπί οἱ νεφέλαν
ἀγκύλῳ κρατί, γλεφάρων ἁδὺ κλάϊστρον, κατέχευας· ὁ δὲ
κνώσσων
ὑγρὸν νῶτον αἰωρεῖ, τεαῖς
ῥιπαῖσι κατασχόμενος. καὶ γὰρ βιατὰς Ἄρης, τραχεῖαν
ἄνευθε λιπὼν
ἐγχέων ἀκμάν, ἰαίνει καρδίαν
κώματι, κῆλα δὲ καὶ δαιμόνων θέλγει φρένας, ἀμφί τε
Λατοΐδα σοφίᾳ βαθυκόλπων
τε Μοισᾶν.

Ἐπ. α'.

ὅσσα δὲ μὴ πεφίληκε Ζεύς, ἀτύζονται βοὰν
Πιερίδων ἀΐοντα, γᾶν τε καὶ πόντον κατ' ἀμαιμάκετον,
ὅς τ' ἐν αἰνᾷ Ταρτάρῳ κεῖται, θεῶν πολέμιος,
Τυφὼς ἑκατοντακάρανος· τόν ποτε
Κιλίκιον θρέψεν πολυώνυμον ἄντρον· νῦν γε μάν
ταί θ' ὑπὲρ Κύμας ἁλιερκέες ὄχθαι
Σικελία τ' αὐτοῦ πιέζει στέρνα λαχνάεντα· κίων δ' οὐ-
ρανία συνέχει,

queutia movit ut continuarem, licet disiungendo nullum divideretur vocabulum: cuius rei causa haec, quod post choriambum legitima est incisio, ut str. 2 α'. ant. β'. str. β'. ant. γ'. str. δ'. ε'. ant. ε'." *Boeckh.*

V. 4. ἀγησιχόρων, in procedosi ἀγησ. scripsi. — V. 6. χαλάξαις, χαλάξας ABcGuLbPcVbdfM1234, χαράξας Bβγ. — V. 8. γλεφάρων AGLb P12BβγcVfVb(a pr. m.)M134, v. βλεφάρων. — κλάϊστρον, v. κλαῖστρον, sed est proparoxytonon, ut ἀμφίβληστρον. ποδόψηστρον, alia. — V. 12. κώματι, κῆλα δὲ καὶ om. Pc. — V. 13. ἀτύζονται, P1PcVdfGM13(a m. pr.)4 ἀτύζεται, sed plur. tuetur Sch. Plut. Quaest. Symp. IX 14, 6. adv. Epic. 13. de superst. c. 5. — V. 14. ἀΐοντα, Ad δ' ἀΐοντας.

νιφόεσσ' Αἴτνα, πάνετες χιόνος ὀξείας τιθήνα·

Στρ. β'.

τᾶς ἐρεύγονται μὲν ἀπλάτου πυρὸς ἁγνόταται
ἐκ μυχῶν παγαί· ποταμοὶ δ' ἁμέραισιν μὲν προχέοντι
ῥόον καπνοῦ
αἴθων'· ἀλλ' ἐν ὄρφναισιν πέτρας
φοίνισσα κυλινδομένα φλὸξ ἐς βαθεῖαν φέρει πόντου
πλάκα σὺν πατάγῳ
κεῖνο δ' Ἁφαίστοιο κρουνοὺς ἑρπετόν
δεινοτάτους ἀναπέμπει· τέρας μὲν θαυμάσιον προσιδέ-
σθαι, θαῦμα δὲ καὶ παρεόν-
των ἀκοῦσαι,

Ἀντ. β'.

οἷον Αἴτνας ἐν μελαμφύλλοις δέδεται κορυφαῖς
καὶ πέδῳ, στρωμνὰ δὲ χαράσσοισ' ἅπαν νῶτον ποτικεκλι-
μένον κεντεῖ.
εἴη, Ζεῦ, τὶν εἴη ἁνδάνειν,
ὃς τοῦτ' ἐφέπεις ὄρος, εὐκάρποιο γαίας μέτωπον, τοῦ μὲν
ἐπωνυμίαν
κλεινὸς οἰκιστὴρ ἐκύδανεν πόλιν
γείτονα, Πυθιάδος δ' ἐν δρόμῳ κάρυξ ἀνέειπέ νιν ἀγ-
γέλλων Ἱέρωνος ὑπὲρ καλ-
λινίκου

Ἐπ. β'.

ἅρμασι. ναυσιφορήτοις δ' ἀνδράσι πρώτα χάρις
ἐς πλόον ἀρχομένοις πομπαῖον ἐλθεῖν οὖρον· ἐοικότα γάρ
καὶ τελευτᾷ φερτέρου νόστου τυχεῖν. ὁ δὲ λόγος
ταύταις ἐπὶ συντυχίαις δόξαν φέρει

V. 20. τιθήνα, AdM4 a m. s. τιθάνα. — V. 26. προσιδέσθαι R et sic Gell. XVII 10. Macrob. V 17, ἰδέσθαι AdP1VfG (in m.), πυθέσθαι PcGuVbdG (a m. pr.), τι πυθέσθαι M1234 (sed M3 supra ειδεσθαι) P2 BcG (corr.). Hartung τέρας γᾶς θαυμάσιον μὲν ἰδέσθαι. — παρεόντων Macrobii codices, firmantque Gellii libri, in quibus est παρέντων, Pindari codices et Schol. παριόντων, Hecker προσιδόντων, Cobet παρ' ἰδόντων. — V. 28. καὶ πέδῳ, στρωμνὰ δὲ, Hecker ἁ πέδον στρωμνὰ δὲ. — V. 32. ἀγγέλλων, PcM34 ἀγγέλων. — V. 33. πρώτα, BβγLb πρῶτον. — V. 34. ἀρχομένοις, ἐρχομένοις Ad Sch. ad Nem. I 52. — V. 35. καὶ τελευτᾷ PcP2, ἐν καὶ τελευτᾷ M1234VbdfAdGGu, ubi ἐν glossema esse apparet, P1 (a m. pr.) ἐν καὶ τελευτὰν, vulgo κἀν τελευτᾷ, Hermann ἐοικότα δ' ἐν καὶ τελευτᾷ. — φερτέρου PcR et fort. alii, φερτέρα ABβγLbP12VbdfM1234, φερτέρᾳ G, Boeckh καὶ τελευτὰν φερτέραν, Ahrens φέρτερ' ἂν νόστου.

λοιπὸν ἔσσεσθαι στεφάνοισί νιν ἵπποις τε κλυτάν
καὶ σὺν εὐφώνοις θαλίαις ὀνυμαστάν.
Λύκιε καὶ Δάλοι' ἀνάσσων Φοῖβε, Παρνασοῦ τε κράναν
Κασταλίαν φιλέων,
ἐθελήσαις ταῦτα νόῳ τιθέμεν εὔανδρόν τε χώραν.

Στρ. γ'.

ἐκ θεῶν γὰρ μαχαναὶ πᾶσαι βροτέαις ἀρεταῖς,
καὶ σοφοὶ καὶ χερσὶ βιαταὶ περίγλωσσοί τ' ἔφυν. ἄνδρα
δ' ἐγὼ κεῖνον
αἰνῆσαι μενοινῶν ἔλπομαι
μὴ χαλκοπάραον ἄκονθ' ὡσείτ' ἀγῶνος βαλεῖν ἔξω πα-
λάμᾳ δονέων,
μακρὰ δὲ ῥίψαις ἀμεύσασθ' ἀντίους.
εἰ γὰρ ὁ πᾶς χρόνος ὄλβον μὲν οὕτω καὶ κτεάνων δόσιν
εὐθύνοι, καμάτων δ' ἐπί-
λασιν παράσχοι.

Ἀντ. γ'.

ἦ κεν ἀμνάσειεν, οἵαις ἐν πολέμοιο μάχαις
τλάμονι ψυχᾷ παρέμειν', ἀνίχ' εὑρίσκοντο θεῶν παλάμαις
τιμάν,
οἵαν οὔτις Ἑλλάνων δρέπει,
πλούτου στεφάνωμ' ἀγέρωχον. νῦν γε μὰν τὰν Φιλοκτή-
ταο δίκαν ἐφέπων
ἐστρατεύθη· σὺν δ' ἀνάγκᾳ μὴ φίλον

V. 37. ἔσσεσθαι. ἔσεσθαι PcLbA alii. — στεφάνοισί νιν Heyne, στεφάνοισιν PcGGuAdM234, στεφάνοισυν Vbd, στεφάνοισί τε BcP2, at R στεφάνοισιν ἵπποισί τε, M1 ἐν στεφάνοισί τε, ALb νιν στεφάνοισιν ἵπποισίν τε, P1Vf στεφάνοισιν (vel συν) ἱππείᾳ τε. — V. 38. ὀνυμαστάν M234, ὀρυμαστὰν M1, vulgo ὀνομαστάν. — V. 39. Δάλοι' M1P2, Δάλι' Ad, Δαλίου Bc, Δάλοιο Sch. ARGuGVbdfM234P1Pc, Δάλου BβγLb. — Παρνασοῦ Vb corr., reliqui Παρνασῷ, Παρνασσῷ, Παρνασσῷ. — V. 40. εὔανδρόν, Hermann εὐανδροῦν. — V. 44. χαλκοπάραον, iota vulgo om. — ἔξω om. RAd. — V. 45. ῥίψαις, ῥίψας AGLbVbdfGuPeM34, ἐκρίψας M1P2, ἐκρίψαις Bc. — ἀμεύσασθ' PcRGLb, v. ἀμεύσεσθ'. — V. 47. ἀμνάσειεν Schmid, nisi quod ἀμμνάσειεν scripsit, et sic ut videtur unus schol., legebatur ἂν μνάσειεν, Pc ἂν μήσειεν. — πολέμοιο scripsi, legebatur πολέμοισι, Ahrens mire ἐμπολέμοισι, Hecker οἵαισιν πολέμοιο μάχαις. — V. 48. εὑρίσκοντο, M1P2 εὑρίσκοιτο. — παλάμαις, παλάμαισι AdP1GVbdfGu(a m. pr.)M134. — V. 49. δρέπει, Gu δρέπων. — V. 51. σὺν δ' ἀνάγκᾳ μὴ Rauchenstein emendavit, libri σὺν δ' ἀνάγκᾳ μιν, lemma schol. σὺν δ' ἀναγκαίᾳ exhibet (ex coniectura, ut videtur, nam Mommseni libri ἀνάγκᾳ), id quod commendavit Hermann. Librorum scripturam defendit Heimsoeth, qui de hoc carmine peculiari libello commentatus est (Bonnae 1860). — φίλον, Gu φίλων.

καί τις ἐὼν μεγαλάνωρ ἔσανεν. φαντὶ δὲ Λαμνόθεν ἕλκει
τειρόμενον μετανάξοντας ἐλ-
θεῖν

Ἐπ. γ΄.

ἥρωας ἀντιθέους Ποίαντος υἱὸν τοξόταν·
ὃς Πριάμοιο πόλιν πέρσεν, τελεύτασέν τε πόνους Δα-
ναοῖς,
ἀσθενεῖ μὲν χρωτὶ βαίνων, ἀλλὰ μοιρίδιον ἦν.
οὕτω δ᾽ Ἱέρωνι θεὸς ὀρθωτὴρ πέλοι
τὸν προσέρποντα χρόνον, ὧν ἔραται, καιρὸν διδούς.
Μοῖσα, καὶ παρ Δεινομένει κελαδῆσαι
πίθεό μοι ποινὰν τεθρίππων· χάρμα δ᾽ οὐκ ἀλλότριον
νικαφορία πατέρος
ἄγ᾽ ἔπειτ᾽ Αἴτνας βασιλεῖ φίλιον ἐξεύρωμεν ὕμνον·

Στρ. δ΄.

τῷ πόλιν κείναν θεοδμάτῳ σὺν ἐλευθερίᾳ
Ὑλλίδος στάθμας Ἱέρων ἐν νόμοις ἔκτισσε· θέλοντι δὲ
Παμφύλου
καὶ μὰν Ἡρακλειδᾶν ἔκγονοι
ὄχθαις ὕπο Ταϋγέτου ναίοντες αἰεὶ μένειν τεθμοῖσιν ἐν
Αἰγιμιοῦ
Δωριεῖς. ἔσχον δ᾽ Ἀμύκλας ὄλβιοι

V. 52. *μετανάξοντας* scripsi, libri *μεταλλάξοντας*; sane hoc compositum alibi quod sciam non legitur, sed est huic loco aptissimum. Ahrens coniecit *μετ᾽ ἀλύσσοντας*, Boeckh *μεταμείβοντας* (possis etiam *μεταμεύσοντας*), Wakefield *μετανάσσοντας*, Hermann *μέτα λύσοντας* vel *λάσοντας*, Kayser *μεταβάσοντας*. — V. 54. *πόνους*, *πόρους* M1, *πολλούς* Pc, *πόνον* M4GnVb. — V. 56. *θεὸς* monosyllabum corripitur, quod ut removeret Mingarelli *οὕτω δ᾽*, *Ἱέρων*, *θεὸς . . . ἔρασαι*, Hermann *Ἱέρωνί τις ὀρθ.*, ego olim *πέλοι ὀρθωτὴρ θεὸς* conieci, Schneidewin et Hartung *θεὸς σωτήρ*. Ceterum tenendum est in hoc vocabulo *θεὸς* priorem, non secundam vocalem extritam esse; argumento sunt praeter *θέσφατον* et *Θεσπρωτοί* nomina propria in titulis Boeotis et Megaricis obvia *Θέζοτος*, *Θέδωρος*, *Θέτιμος*, *Θέμναστος*, item in titulo Boeotico ap. Boeckh C. In. I 1593 *θιπροπιόντος* potius quam *θιοπροπίοντος* legendum est sec. apogr. ap. Keil Syll. Inscr. Boeot. 102. Similiter in titulis Laconicis (Annal. Inst. Arch. XXXIII p. 42. 42) legitur *τὸν σὶν φέρων*. — V. 57. *προσέρποντα*, BcP2 *γε προσέρποντα*, M1 *τε προσ.*, ALb *ποτιέρποντα*. — V. 58. *παρ*, Pc *περί*. — V. 59. *πίθεο* P2, *πείθεο* rel. — V. 61. *κείναν*, Ad *κλεινάν*. — V. 62. *ἔκτισσε*, Pc alii *ἔκτισε*. Boeckh *ἔκτισσ᾽· ἐθέλοντι*, solus Ad *ἔκτισεν· ἐθέλοντι*. — V. 63. Hartung scripsit *κάλκας Ἡρακλείας ἔκγονοι*. — V. 64. *ναίοντες*, Vd *νάοντες*. — V. 65. *Δωριεῖς* GuPc(corr.)M3 a m. pr., *Δωριῆς* vel *Δωριῆς* ceteri et schol., Hermann *Δωρίοις*.

Πινδόθεν ὀρνύμενοι, λευκοπώλων Τυνδαριδᾶν βαθύδο-
ξοι γείτονες, ὧν κλέος ἄν-
θησεν αἰχμᾶς.

'Αντ. δ'.

Ζεῦ τέλει', αἰεὶ δὲ τοιαύταν 'Αμένα παρ' ὕδωρ
αἶσαν ἀστοῖς καὶ βασιλεῦσιν διακρίνειν ἔτυμον λόγον
ἀνθρώπων.
σύν τοι τίν κεν ἁγητὴρ ἀνήρ,
υἱῷ τ' ἐπιτελλόμενος, δᾶμον γεραίρων τράποι σύμφωνον
ἐς ἁσυχίαν.
λίσσομαι νεῦσον Κρονίων, ἅμερον
ὄφρα κατ' οἶκον ὁ Φοίνιξ ὁ Τυρσανῶν τ' ἀλαλατὸς ἔχῃ,
ναυσίστονον ὕβριν ἰδὼν τὰν
πρὸ Κύμας·

'Επ. δ'.

οἷα Συρακοσίων ἀρχῷ δαμασθέντες πάθον,
ὠκυπόρων ἀπὸ ναῶν ὅς σφιν ἐν πόντῳ βάλεθ' ἁλι-
κίαν,
'Ελλάδ' ἐξέλκων βαρείας δουλίας. ἀρέομαι
παρ μὲν Σαλαμῖνος 'Αθαναίων χάριν
μισθόν, ἐν Σπάρτᾳ δ' ἐρέω πρὸ Κιθαιρῶνος μάχαν,
ταῖσι Μήδειοι κάμον ἀγκυλότοξοι.
παρὰ δὲ τὰν εὔυδρον ἀκτὰν 'Ιμέρα παίδεσσιν ὕμνον Δει-
νομένεος τελέσαις,

V. 66. *ὀρνύμενοι*, M12 *ὀρνύμενον*. — V. 67. 68. *τέλει'* Sch. et codd. *οις* (nisi quod Vb *Ζεῦ, δὲ τέλει*, M2 *Ζεῦ τέλει*, Ad *Ζεῦ τελείαις αἰέν*), Schmid *τέλει*. Ceterum hi duo versus vix satis integri, sed intempestivam adhibuit medicinam Hartung *Ζεῦ τέλει', αἰεὶ πόροις τοίαν . . . βασιλεῦσιν, διακρίνειν κτλ.* ac sententia quoque, quam inesse putat, ab hoc loco plane aliena. Emendatio incerta, suspicatus sum pro *διακρίνειν* scribendum esse *δίδοι, κραίνειν τ' ἔτυμον λόγον ἀνθρώπων*, vel *δίδοι, κραίνων*. — V. 69. *ἁγητὴρ*, Pc *ἁγιστὴρ*. — V. 70. *υἱῷ τ'*, Bothe *υἱῷ γ'*, nec videtur Sch. *τε* legisse. — *γεραίρων* BcγP2LbVbdfGu (a m. s.), *τε γεραίρων* ARGAdP1Gu(a m. pr.)M234Pc, vulgo *τε γέρων*. Hartung scripsit *δᾶμόν τ' ἀγείρων*. — *ἐς* AdP2 et fort. Sch., *ἐφ'* vulgo, om. RGP1GuVbdfM234Pc. — V. 71. *ἅμερον*, Hartung *ἅμερος*. — V. 72. *Φοίνιξ*, PcG *Φοῖνιξ*. — V. 74. *ὅς σφιν*, M123Pc (ut videtur) *ὅ σφιν*. — *βάλεθ'*, Hecker *βάλεν*. — V. 75. *δουλίας*, RGuP12PcM1234 *δουλείας*. — *ἀρέομαι* ALb, ceteri *αἱρέομαι*, M4Gu a m. s. *ἐρέομαι*, deinde A add. *τὰν* — V. 76. *'Αθαναίων* P1GuVbdf, v. *'Αθηναίων*. — V. 77. *ἐρέω*, Pc *αἱρέω*, et sic videtur Sch. legisse, Boeck *ἐρέων*. — V. 78. *Μήδειοι* ARLb, *Μηδιοι* M3, *Μῆδοι* PcAdGP1GuVbdfM124, *Μῆδοι μὲν* BcP2. — V. 79. *παρὰ*, *πὰρ* RGAdP1GuM1234 Sch., *περ* Vf. — *εὔυδρον*, Mommsen in nonnullis libris *εὔανδρον* reperit. — *Δεινομένεος* P1PcRVbdfM1234 Scholiast., vulgo *Δεινομένευς*. — *τελέσαις* RAd, *τελέσσαις* M4GP1Vd

τὸν ἐδέξαντ᾽ ἀμφ᾽ ἀρετᾷ, πολεμίων ἀνδρῶν καμόντων.

Στρ. ε΄.

καιρὸν εἰ φθέγξαιο, πολλῶν πείρατα συντανύσαις
ἐν βραχεῖ, μείων ἕπεται μῶμος ἀνθρώπων, ἀπὸ γὰρ κόρος ἀμβλύνει
αἰανὴς ταχείας ἐλπίδας·
ἀστῶν δ᾽ ἀκοὰ κρύφιον θυμὸν βαρύνει μάλιστ᾽ ἐσλοῖσιν ἐπ᾽ ἀλλοτρίοις.
ἀλλ᾽ ὅμως, κρέσσων γὰρ οἰκτιρμοῦ φθόνος,
μὴ παρίει καλά. νώμα δικαίῳ πηδαλίῳ στρατόν· ἀψευδεῖ δὲ πρὸς ἄκμονι χάλκευε γλῶσσαν.

Ἀντ. ε΄.

εἴ τι καὶ φλαῦρον παραιθύσσει, μέγα τοι φέρεται
παρ σέθεν. πολλῶν ταμίας ἐσσί· πολλοὶ μάρτυρες ἀμφοτέροις πιστοί.
εὐανθεῖ δ᾽ ἐν ὀργᾷ παρμένων,
εἴπερ τι φιλεῖς ἀκοὰν ἁδεῖαν αἰεὶ κλύειν, μὴ κάμνε λίαν δαπάναις·
ἐξίει δ᾽ ὥσπερ κυβερνάτας ἀνήρ
ἱστίον ἀνεμόεν. μὴ δολωθῇς, ὦ φίλ᾽, ἐϋτραπέλοις κέρδεσσ᾽· ὀπιθόμβροτον αὔχημα δόξας

Ἐπ. ε΄.

οἶον ἀποιχομένων ἀνδρῶν δίαιταν μανύει
καὶ λογίοις καὶ ἀοιδοῖς. οὐ φθίνει Κροίσου φιλόφρων ἀρετά.

(Vf), τελέσας M1VG, τελέσσας GuPcM2, τε λύσσας M3. — V. 81. συντανύσαις RAd, συντανύσσας GPc, συντανύσας M134ABcγLbVbdfGu. — V. 83. αἰανὴς, αἰανὸς M14BcP2Vb, ἀγανοῖς Vf. — ἐλπίδας APcAdGBcγP12Gu Vbd Scholiast., ἀπάδις RVf. — V. 85. οἰκτιρμοῦ GP2Gu Herod. π. μον. λέξ. 40. Stob. XXXVIII 22, reliqui codd. οἰκτιρμῶν, BcM2 οἰκτιρμός. — V. 90. αἰεὶ A, ἀεὶ v. — V. 91. ὥσπερ, PcM1234 Sch. ὥστε. — V. 92. ἱστίον ἀνεμόεν, post haec add. πετάσας AGuVbdfPcM234, πετάσσας G, πετάσαις AdP1, sed BcγL2P2M1 ἀμπετάσαις exhibent eiecto ἀνεμόεν, contra Ahrens ἱστίον expulit. — ὦ φίλ᾽, ἐϋτραπέλοις κέρδεσσ᾽ scripsi, BγLb ὦ φίλε, εὐτραπέλοις κέρδεσσ᾽, unde Hermann ὦ φίλος, εὐτρ. κ., vulgo ὦ φίλε κέρδεσιν εὐτραπέλοις, nisi quod ὦ om. R, φίλοι exhibet G (?), κέρδαισιν Pc, ἐντραπέλοις Gu. — ὀπιθόμβροτον αὔχημα, ὀπισόβροτον αὔχ. M1, ὀπισθόμβροτον αὔχ. M234, ὀπισθόμβροτον καύχημα Pc Schol.

τὸν δὲ ταύρῳ χαλκέῳ καυτῆρα νηλέα νόον
ἐχθρὰ Φάλαριν κατέχει παντᾷ φάτις.
οὐδέ μιν φόρμιγγες ὑπωρόφιαι κοινωνίαν
μαλθακὰν παίδων ὀάροισι δέκονται.
τὸ δὲ παθεῖν εὖ πρῶτον ἀέθλων· εὖ δ' ἀκούειν δευτέρα
μοῖρ'· ἀμφοτέροισι δ' ἀνὴρ
ὃς ἂν ἐγκύρσῃ καὶ ἕλῃ, στέφανον ὕψιστον δέδεκται.

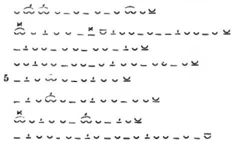
V. 95. καυτῆρα, Pc καυστῆρα. — V. 96. παντᾷ, legebatur παντᾶ. — V. 98. δέκονται Boeckh, v. δέχονται. — V. 99. ἀέθλων ARGGuPcP1Ad VbdfM1234 Sch., Boeckh ἄθλων.

ΠΥΘΙΟΝΙΚΑΙ Β.

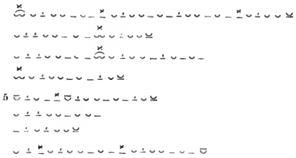
ΙΕΡΩΝΙ ΣΥΡΑΚΟΣΙΩι

ΑΡΜΑΤΙ.

Strophae.

Epodi.

„Versuum divisio certa, nisi quod ep. 3. 4 neque hiatu neque ancipiti separantur, interpunctione tamen ep. β'. δ'. et ipso numero disiunctionem suadentibus; quodque ep. 6. 7 coniungi possunt,

Στρ. α'.

Μεγαλοπόλιες ὦ Συράκοσαι, βαθυπολέμου
τέμενος Ἄρεος, ἀνδρῶν ἵππων τε σιδαροχαρμᾶν δαιμόνιαι
τροφοί,
ὔμμιν τόδε τᾶν λιπαρᾶν ἀπὸ Θηβᾶν φέρων
μέλος ἔρχομαι ἀγγελίαν τετραορίας ἐλελίχθονος,
εὐάρματος Ἱέρων ἐν ᾇ κρατέων
τηλαυγέσιν ἀνέδησεν Ὀρτυγίαν στεφάνοις,
ποταμίας ἕδος Ἀρτέμιδος, ἅς οὐκ ἄτερ
κείνας ἀγαναῖσιν ἐν χερσὶ ποικιλανίους ἐδάμασσε πώ-
λους.

Ἀντ. α'.

ἐπὶ γὰρ ἰοχέαιρα παρθένος χερὶ διδύμᾳ
ὅ τ' ἐναγώνιος Ἑρμᾶς αἰγλάεντα τίθησι κόσμον, ξεστὸν
ὅταν δίφρον
ἔν θ' ἅρματα πεισιχάλινα καταζευγνύῃ
σθένος ἵππιον, ὀρσοτρίαιναν εὐρυβίαν καλέων θεόν.
ἄλλοις δέ τις ἐτέλεσσεν ἄλλος ἀνὴρ
εὐαχέα βασιλεῦσιν ὕμνον, ἄποιν' ἀρετᾶς.
κελαδέοντι μὲν ἀμφὶ Κινύραν πολλάκις
φᾶμαι Κυπρίων, τὸν ὁ χρυσοχαῖτα προφρόνως ἐφίλασ'
Ἀπόλλων,

Ἐπ. α'.

ἱερέα κτίλον Ἀφροδίτας· ἄγει δὲ χάρις φίλων ποί τινος
ἀντὶ ἔργων ὀπιζομένα·

dissuadente genere numeri inde nascente, dipodiae praesertim trochaicae thesi secunda irrationali meusuram non variante, quam in boc genere carminis putaverim aut brevem aut ancipitem factam fuisse, si numernm continuum esse poeta voluisset.“ *Boeckh.* In ipsis tamen versuum numeris notandis plura incerta, sed nolui quidquam novare.

V. 1. *βαθυπολέμου*, GGuM124 *βαθυπτολέμου*, Hecker *βαρυπολέμου*. — V. 7. *ἅς* Hermann, libri *τᾶς*. — V. 10. *αἰγλάεντα* Vb, *αἰγλάντα* Pc, *αἰγλᾶντα* vulgo. — V. 11. *ἔν θ'*, M1234 *ἔν τ'*. — Deinde Hartung interpungit *καταζευγνύῃ, σθένος κτλ.* — V. 12. *ἵππιον*, Pc Scb. *ἵππειον*. — V. 13. *ἐτέλεσσεν*, PcM1234 Scb. *ἐτέλεσεν*. — V. 14. *εὐαχέα*, *εὐαυχέα* M12 PcGGuVfPb, unde Boeckh coniecit olim scriptum fuisse *εὐϝαχέα*. Utrumque sch. et M3. — V. 16. *χρυσοχαῖτα*, *χρυσοχαίτας* PcM1234. — *ἐφίλασ'*, BcPcGGuVbdfM1234 *ἐφίλησ'*. — V. 17. *ποί τινος* vel *ποίτινος* libri, priorem lectionem revocavi, nt sit *ἄγει δέ που χάρις ὀπιζομένη τινὸς ἀντὶ φίλων ἔργων.* Antea conieci *πότ τινος*, uam Pindarum *ποὶ* pro *πρὸς* dixisse, qnod composita vocabula *ποιτρόπιος*, *ποίδικος* testantur, non est probabile. Spiegel *ποίνιμος* coniecit, et sch., cum *ποίτινος ἀμειπτικὴ* interpretatur (idem supraser. in M2), idem videtur legisse. Schol., qui interpretatur: *ἄγει δὲ ἑαυτὴν ἡ χάρις πρὸς ἀμοιβήν τινος*

σὲ δ', ὦ Δεινομένειε παῖ, Ζεφυρία πρὸ δόμων
Λοκρὶς παρθένος ἀπύει, πολεμίων καμάτων ἐξ ἀμαχάνων
διὰ τεὰν δύναμιν δρακεῖσ' ἀσφαλές.
θεῶν δ' ἐφετμαῖς Ἰξίονα φαντὶ ταῦτα βροτοῖς
λέγειν ἐν πτερόεντι τροχῷ
παντᾳ κυλινδόμενον·
τὸν εὐεργέταν ἀγαναῖς ἀμοιβαῖς ἐποιχομένους τίνεσθαι.

Στρ. β'.

ἔμαθε δὲ σαφές. εὐμενέσσι γὰρ παρὰ Κρονίδαις
γλυκὺν ἑλὼν βίοτον, μακρὸν οὐχ ὑπέμεινεν ὄλβον, μαινομέναις φρασίν
Ἥρας ὅτ' ἐράσσατο, τὰν Διὸς εὐναὶ λάχον
πολυγαθέες· ἀλλά νιν ὕβρις εἰς αὐάταν ὑπεράφανον
ὦρσεν· τάχα δὲ παθὼν ἐοικότ' ἀνὴρ
ἐξαίρετον ἕλε μόχθον. αἱ δύο δ' ἀμπλακίαι
φερέπονοι τελέθοντι· τὸ μὲν ἥρως ὅτι
ἐμφύλιον αἷμα πρώτιστος οὐκ ἄτερ τέχνας ἐπέμιξε θνατοῖς,

Ἀντ. β'.

ὅτι τε μεγαλοκευθέεσσιν ἔν ποτε θαλάμοις
Διὸς ἄκοιτιν ἐπειρᾶτο. χρὴ δὲ κατ' αὐτὸν αἰεὶ παντὸς ὁρᾶν μέτρον.
εὐναὶ δὲ παράτροποι ἐς κακότατ' ἀθρόαν
ἔβαλον· ποτὶ καὶ τὸν ἵκοντ'· ἐπεὶ νεφέλᾳ παρελέξατο,

ὑποστρεφομένη τῶν προϋπαρξάντων ἀσφαλεστάτων ἔργων (scr. προσφιλεστάτων ἔργων), quid legerit, incertum. — V. 20. δρακεῖσ', δρακοῖσ' AdLbVdM3, δραμεῖσ' Bc. — ἀσφαλές, ἀσφαλῶς ALbByPc. — V. 22. πτερόεντι, πυρόεντι Lb, πυρίονι By. — V. 23. παντᾶ, v. παντᾶ. — V. 26. μακρὸν RGGuP12Vbdf, vulgo μακρόν γ'. — φρασίν AdGGuP12Vb (a m. pr.) Vf, vulgo φρεσίν. — V. 27. λάχον, Pc λάχοντο. — V. 28. πολυγαθέες, πολυγαθέος PcGuP2VbfM1234. — αὐάταν vel ἀνάταν libri et sch. (Ad ἀνάταν, M4 ἀναυάταν, Vf αὐνάταν), vulgo ἀάταν. Ego αὐάταν malui scribere, quam ἀνάταν, quod Boeckhio placuit. — ὑπεράφανον, ὑπερφίαλον AdVdf. — V. 30. ἕλε, ἔχε M4GuVbd, ἔσχε M123RGVfPc. — V. 31. ὅτι Hermann, ὅτ' Gu, ὅθην Lb, ὅτι τ' reliqui. Hartung scripsit μέγας ἥρως ὅτι τ' ἐμφ. — V. 32. ἐπέμιξε, Schol. fort. ἐνέμιξε. Nescio an poeta scripserit ἐπέμαξε vel potius ἀνέμαξε, nam prioris verbi satis incerta est auctoritas, siquidem solus Hesychius exhibet ἐπιμάξας, ἐπισπάσας. — V. 33. μεγαλοκευθέεσσιν, Hecker μελανοκευθέεσσιν. — V. 34. ἐπειρᾶτο, Hecker ἐπείρασε. — κατ' αὐτὸν Thiersch, καθ' αὐτὸν vulgo, καθ' ἑαυτὸν M34Pc. — V. 35. ἀθρόαν, Pc ἀθρόως, Schol. dicit alios ὀρθὴν legisse, puto ὀρθίαν. — V. 36. ἔβαλον· ποτὶ καὶ τὸν ἵκοντ' libri (in Pc addita gl. ἦλθον πρὸς τὸν), Jacobs ποτὶ κοῖτον ἱκὼν ἐπεί, Hermann ἔβαλον ποτὶ κοῖτον ἱκόντ'· ἐπεί, sed cum forma illa ἱκὼν inaudita, Boeckhio ἰόντ' substituendum visum est, Bothe probante

ψεῦδος γλυκὺ μεθέπων, ἄϊδρις ἀνήρ·
εἶδος γὰρ ὑπεροχωτάτᾳ πρέπεν οὐρανιᾶν
θυγατέρι Κρόνου· ἄντε δόλον αὐτῷ θέσαν
Ζηνὸς παλάμαι, καλὸν πῆμα. τὸν δὲ τετράκναμον ἔπραξε
δεσμόν,

Ἐπ. β'.

ἑὸν ὄλεθρον ὅγ'· ἐν δ' ἀφύκτοισι γυιοπέδαις πεσὼν τὰν
πολύκοινον ἀνδέξατ' ἀγγε-
λίαν.
ἄνευ οἱ Χαρίτων τέκεν γόνον ὑπερφίαλον,
μόνα καὶ μόνον, οὔτ' ἐν ἀνδράσι γερασφόρον οὔτ' ἐν
θεῶν νόμοις·
τὸν ὀνύμαξε τράφοισα Κένταυρον, ὃς
ἵπποισι Μαγνητίδεσσιν ἐμίγνυτ' ἐν Παλίου
σφυροῖς, ἐκ δ' ἐγένοντο στρατός
θαυμαστός, ἀμφοτέροις
ὁμοῖοι τοκεῦσι, τὰ ματρόθεν μὲν κάτω, τὰ δ' ὕπερθε
πατρός.

Στρ. γ'.

θεὸς ἅπαν ἐπὶ ἐλπίδεσσι τέκμαρ ἀνύεται,
θεός, ὃ καὶ πτερόεντ' αἰετὸν κίχε, καὶ θαλασσαῖον παρ-
αμείβεται
δελφῖνα, καὶ ὑψιφρόνων τιν' ἔκαμψε βροτῶν,
ἑτέροισι δὲ κῦδος ἀγήραον παρέδωκ'. ἐμὲ δὲ χρεὼν
φεύγειν δάκος ἀδινὸν κακαγοριᾶν.
εἶδον γὰρ ἑκὰς ἐὼν τὰ πόλλ' ἐν ἀμαχανίᾳ
ψογερὸν Ἀρχίλοχον βαρυλόγοις ἔχθεσιν

Boeckhio coni. ἔβαλόν ποτε καὶ τὸν ἑκόντ', Schneidewin rursus ἑλόντ' substituit, A. Mommsen et Hartung τὸν ἰδόντ'. Ego olim tentavi εὐναὶ δέ, παράτροποι ἐς κακότατ' ἀθρόαν, ἔβαλον ποτὶ καὶ τὸν ἄκοντ': *amor improbus etiam in illum torsit hastam.* Postea suspicatus sum ἔβαλόν ποτε καὶ τὸν ἴσαντ'. — V. 38. οὐρανιᾶν PcBcAdGP12GuLbVbdf, vulgo οὐρανίᾳ. Schol. Οὐρανίδα legit, sed fort. Pindarus οὐρανιδᾶν scripsit. — V. 39. ἄντε, M14 ἄνποτε. — V. 41. ἀνδέξατ' BγLb, vulgo ἀνεδέξατ', Mitscherlich ἀνδείξατ'. — V. 42. ἄνευ οἱ GP12GuVe, ἄνευ δ' οἱ Pc lemma schol. et vulgo, ἄνευ δέ οἱ AAdLbVbd. — τέκεν A, vulgo τέκε. V. 43. ἀνδράσι, ἀνθρώποισι AdP1Vdf. — νόμοις libri et schol., vulgo νομοῖς. — V. 44. τράφοισα, τραφοῖσα A, in Vb supra τρέφουσα. — V. 49. ἅπαν ἐπὶ ἐλπίδεσσι, Hartung ἅπαν ἐπ' ἐλπίδεσσι numero corrupto. — V. 50. αἰετὸν, Vbdf ἀετὸν, A αἰητὸν. — V. 51. ἔκαμψε, Gu ἔκναψε. — V. 52. ἑτέροισι, P1 ἑτάροισι. — V. 53. κακαγοριᾶν Vf, κακηγοριᾶν M124 GGuP12Pc, κακηγοριῶν Vb, κακουργιᾶν Vd, δάκος ἀδινόν, κακαγορίαν vulgo. — V. 55. βαρυλόγοις, Pc βαρυλογοῖσιν.

πιαινόμενον· τὸ πλουτεῖν δὲ σὺν τύχᾳ πότμου σοφίας
ἄριστον.

Ἀντ. γ΄.

τὺ δὲ σάφα νιν ἔχεις, ἐλευθέρᾳ φρενὶ πεπαρεῖν,
πρύτανι κύριε πολλᾶν μὲν εὐστεφάνων ἀγυιᾶν καὶ στρατοῦ. εἰ δέ τις
ἤδη κτεάτεσσί τε καὶ περὶ τιμᾷ λέγει
ἕτερόν τιν' ἀν' Ἑλλάδα τῶν πάροιθε γενέσθαι ὑπέρτερον,
χαύνᾳ πραπίδι παλαιμονεῖ κενεά.
εὐανθέα δ' ἀναβάσομαι στόλον ἀμφ' ἀρετᾷ
κελαδέων. νεότατι μὲν ἀρήγει θράσος
δεινῶν πολέμων· ὅθεν φαμὶ καὶ σὲ τὰν ἀπείρονα δόξαν
εὑρεῖν,

Ἐπ. γ΄.

τὰ μὲν ἐν ἱπποσόαισιν ἄνδρεσσι μαρνάμενον, τὰ δ'
ἐν πεζομάχαισι· βουλαὶ δὲ πρεσβύτεραι
ἀκίνδυνον ἐμοὶ ἔπος σὲ ποτὶ πάντα λόγον
ἐπαινεῖν παρέχοντι. χαῖρε· τόδε μὲν κατὰ Φοίνισσαν
ἐμπολάν
μέλος ὑπὲρ πολιᾶς ἁλὸς πέμπεται·
τὸ Καστόρειον δ' ἐν Αἰολίδεσσι χορδαῖς θέλων
ἄθρησον χάριν ἑπτακτύπου
φόρμιγγος ἀντόμενος.
γένοι', οἷος ἐσσί· μαθὼν καλός τοι πίθων, παρὰ παισὶν
αἰεί

V. 56. *πότμον σοφίας ἄριστον*, Hartung *πότμος σοφίας ἄριστος*. Quid sententia instituta requirat, planum est: dicit poeta optimum esse, si quis sapientiam cum opibus coniungat: verum ex verbis, quemadmodum nunc leguntur, aegerrime hoc efficias: sed emendatio incerta. — V. 57. *πεπαρεῖν*, LbVdM2 *πεπορεῖν*, idque supra GP1Ad, fortasse recte. Sch. utrumque. — V. 58. *μὲν* RGGuVbdP2, vulgo *μὰν*. — V. 59. *κτεάτεσσι*, *κτεάντεοσι* A, *κτεάνοισι* AdLbP1Vdf. — V. 60. *τῶν*, Vf *τὰν*. — V. 61. *κενεά* Gu, ut Pauwius coniecerat, *κενεᾷ* reliqui libri et Sch. — V. 65. *ἄνδρεσσι* Hermann, *ἀνδράσι* libri. — *πεζομάχαισι*, *πεζομάχοισι* AdP1 LbByVb(a m. s.)df. — V. 66. *σὲ ποτὶ πάντα λόγον* scripsi, libri *ποτὶ πάντα λόγον*, nisi quod P2 *ποτὶ ἅπαντα*, ALb *ποτί ῥ' ἅπαντα*, By *ποτί ῥα πάντα*, ut vulgo. Boeckh *ποτὶ σὲ πάντα λόγον*. Et *σὲ* videtur sch. reperisse. — V. 69. *θέλων*, Boeckh coni. *ἑκών*. Hartung totum locum ita constituit *πέμπεται τὸ Καστόρειον, σὺν δ' Αἰολίδεσσι χορδαῖς ἑκὼν ἄθρησον χάριν, ἑπτ. φ. ἀντόμενος*. Ego nihil expedio. — V. 72. *γένοι', οἷος ἐσσί· μαθὼν καλός τοι πίθων, παρὰ παισὶν αἰεὶ καλός*. ita distinxi, legebatur *γένοι', οἷος ἐσσὶ μαθών· καλός τοι πίθων παρὰ παισίν, αἰεὶ καλός*. At Pindarus cum Hieronem admonet, ut talem se expromat,

Στρ. δ'.

καλός. ὁ δὲ Ῥαδάμανθυς εὖ πέπραγεν, ὅτι φρενῶν
ἔλαχε καρπὸν ἀμώμητον, οὐδ' ἀπάταισι θυμὸν τέρπεται
ἔνδοθεν,
οἷα ψιθύρων παλάμαις ἕπετ' αἰεὶ βροτῶν.
ἄμαχον κακὸν ἀμφοτέροις διαιβολιᾶν ὑποφάτιες,
ὀργαῖς ἀτενὲς ἀλωπέκων ἴκελοι.
κερδοῖ δὲ τί μάλα τοῦτο κερδαλέον τελέθει;
ἅτε γὰρ εἰνάλιον πόνον ἐχοίσας βαθύ
σκευᾶς ἑτέρας, ἀβάπτιστός εἰμι, φελλὸς ὣς ὑπὲρ ἕρκος,
ἅλμας,

Ἀντ. δ'.

ἀδύνατα δ' ἔπος ἐκβαλεῖν κραταιὸν ἐν ἀγαθοῖς

qualis natus sit, simul eximio praeconio ornat, significans illum insita virtute plurimum valere: tum vero ut solet eos carpit, qui artibus aliunde ascitis ingenii imbecillitatem callide occultant: dicit enim: simia si artes didicit placet, puerorum admiratione semper gaudet. cf. Aelian Hist. An. V 26: *καὶ ὀρχεῖται γοῦν* (ὁ *πίθηκος*) *ἐὰν μάθῃ, καὶ αὐλεῖται ἐὰν διδάξῃς.* Respexit autem, ut videtur, hunc locum Eustath. Opusc. p. 125 ed. Tafel: *καὶ ἐγὼ μὲν εὔχομαι τὰ ἐς μνήμην τοῦ κακοῦ τοιοῦτος εἶναι διὰ βίου, οἷός εἰμι, παραξέσαι τὸ τοῦ λυρικοῦ.* Suspicatus autem olim sum, hic carmen substitisse, et triada novissimam postea esse adiectam; idem Mommsen (vita P. p. 86) videtur coniicere. Hartung scripsit *γένοι', οἷος ἐσσὶ μαθών, καλός· καὶ πίθων παρὰ παισὶν αἰεὶ καλός.* Ceterum *γένοι'* P2By, *γένοιο δ'* ARBcGP1GuLbVbdfAdM1234 lemma sch. — *τοι*, Be *τις*, hinc Heyne *οἷος ἐσσὶ μαθών, καλός τις. πίθων κτλ.* — *αἰεί*, Pc *ἀεί*. — V. 74. *ἀμώμητον*, Iacobs *ἀμωμήτων*. — V. 75. *βροτῶν*, Heindorf coni. *βροτῷ*. — V. 76. *διαιβολιᾶν* scripsi cf. Theogn. v. 324, libri *διαβολιᾶν*, sed fortasse Pindarus scripserat *διαιβολέων*, vide quae dixi Fr. 283. — *ὑποφάτιες*, Bothe *ὑποφάτορες*, Boeckh *ὑποφαῦτιες*. Coniici possunt multa. — V. 78. *κερδοῖ* Huschke, libri *κέρδει*, quod tuentur L. Schmidt et Friederichs. Et schol. quidem sic videtur interpunxisse: *κέρδει δέ. τί μάλα τ. κ. τελέθει;* contra Pc *κέρδει δέ; τί μ. τ. κ. τελέθει.* Va2 *κέρδει δὲ τί μ. τ. κερδαλέον; τί δή οἱ* pro *τελέθει*. Denique pro *μάλα τοῦτο* P1Vdf inverso ordine *τοῦτο μάλα*. — V. 79. *ἐχοίσας* APeAdByGP12VbdfGuLb Sch., v. *ὀχοίσας*. — *βαθύ*, Gu a m. pr. fort. *βαθύν*, Hartung *βάθει* scripsit. — V. 80. *ἕρκος*, *ἕρκεος* ByAdVdfLb, *ἕλκος* Vb. Hermann coniecit *εὖρος*, Hartung scripsit *φελλὸς ὥς, ὑπὸ ἕρκος ἅλμας*. Locus haud dubie corruptus: offendit *ὣς* post comparandi particulam *ἅτε* repetitum, nec minus *ἕρκος*, quod hoc quidem loco nihil aliud quam rete significare potest, denuo commemoratum, cum iam antea retium facta esset mentio, neque *ὑπὲρ ἕρκος* dici poterat, sed *ἕρκεος*, verum hoc versui refragatur: conieci *ἀὲ γὰρ εἰνάλιον πόνον ἐχοίσας βαθὺν σκευᾶς ἑτέρας, ἀβάπτιστος εἶμι φελλὸς ὣς ὑπὲρ ἕρκος ἅλμας,* i. e. dum isti in maris fundo laborant, ego non mergor undis, sed suberis instar feror supra rete: *ἀὲ* huic loco convenientissimum, quamvis Pindarus alias hac forma non videatur usus esse, vide Pyth. IX 88. *εἶμι* autem scripsi, quoniam sic demum *ὑπὲρ ἕρκος* commodum est: futuri autem temporis notio ut omnino non abhorret ab huius loci sententia, ita vel maxime comparatione adhibita commendatur. — V. 81. *ἀδύνατα δ'* AdG P12GuVdf, sed ARM12 et a sec. m. M3 Sch. *ἀδύνατον δ'*, unde *ἀδύνα-*

δόλιον ἀστόν· ὅμως μὰν σαίνων ποτὶ πάντας, ἀγὰν πάγχυ
διαπλέκει.
οὔ οἱ μετέχω θράσεος. φίλον εἴη φιλεῖν·
ποτὶ δ' ἐχθρὸν ἅτ' ἐχθρὸς ἐὼν λύκοιο δίκαν ὑποθεύ-
σομαι,
ἄλλ' ἄλλοτε πατέων ὁδοῖς σκολιαῖς.
ἐν πάντα δὲ νόμον εὐθύγλωσσος ἀνὴρ προφέρει,
παρὰ τυραννίδι, χὠπόταν ὁ λάβρος στρατός,
χὤταν πόλιν οἱ σοφοὶ τηρέωντι. χρὴ δὲ πρὸς θεὸν οὐκ
ἐρίζειν,

Ἐπ. δ'.

ὃς ἀνέχει ποτὲ μὲν τὰ κείνων, τότ' αὖθ' ἑτέροις ἔδωκεν
μέγα κῦδος. ἀλλ' οὐδὲ ταῦ-
τα νόον
ἰαίνει φθονερῶν· στάθμας δέ τινος ἑλκόμενοι
περισσᾶς ἐνέπαξαν ἕλκος ὀδυναρὸν ἑᾷ πρόσθε καρδίᾳ,
πρὶν ὅσα φροντίδι μητίονται τυχεῖν.
φέρειν δ' ἐλαφρῶς ἐπαυχένιον λαβόντα ζυγόν
ἀρήγει· ποτὶ κέντρον δέ τοι
λακτισδέμεν τελέθει
ὀλισθηρὸς οἶμος. ἀδόντα δ' εἴη με τοῖς ἀγαθοῖς ὁμι-
λεῖν.

τον coniicias, et Vb *ἀδύνατος*. — V. 82. *μὰν*, Pc *μὲν*. — *πάντας, ἀγὰν* Boeckh (accus. subst. *ἀγή*), vulgo *πάντας ἄγαν*, et sic Sch., Heyne *ἄταν*. Hartung scripsit *αἰῶ* (h. e. *αἰῶνα*) *πάντα διαπλέκει*, at videtur Pindarus simpliciter *διαπλέκειν* dixisse, quamvis alias *διαπλέκειν βίον* sive *ἁμέραν* legatur: institutae sententiae videtur convenire *σαίνων ποτὶ πάντ', ἀγάνωρ πάγχυ διαπλέκει*, in epecdosi *ἄγραν π. διαπλέκει* proposui. — *διαπλέκει*, Sch. etiam *διάπλεκε*. — V. 84. *δίκαν*, Lb *ἔχθραν*. — V. 85. *πατέων ὁδοῖς σκολιαῖς*, fort. poeta Aeolensium more *ὀδοὶς σκολιαὶς* dixit. — V. 86. *νόμον*, *νομόν* GuM124 et vulgo. — V. 87. *λάβρος*, RG *λαῦρος*. — V. 88. *τηρέωντι*, M34 *τηρέοντι*. — V. 89. *ἀνέχει*, lemma sch. *ἀνέχη*. — *ποτὲ μὲν* AdLb, *τοτὲ μὲν* reliqui. — *τότ' αὖθ'* P2, *ἰδ' αὖθ'* Lb, *τότε δ' αὖθ'* reliqui. — *νόον*, P2 *νόον γ'*. — V. 90. *ἑλκόμενοι . . . ἐνέπαξαν* M1BcLbGuVbPc Sch., reliqui *ἑλκόμενος . . . ἐνέπαξεν*. Kayser *ἑλδόμενοι*. — V. 92. *μητίονται* ABcγAdGP12GuLbVbdf, *μηχανῶνται* R et vulgo. — V. 93. *ζυγόν* ARAdPcBcGuP1VbdfG, *ζυγόν γ'* BγLb, *ζυγόν τ'* P2. — V. 95. *λακτισδέμεν* P1AdLbVdf, vulgo *λακτιζέμεν*. — V. 96. *ἀδόντα*, *ἅδοντα* AGuM1234, *ᾇδοντα* G Bodleiani.

ΠΥΘΙΟΝΙΚΑΙ Γ.

ΙΕΡΩΝΙ ΣΥΡΑΚΟΣΙΩι

ΚΕΛΗΤΙ.

Strophae.

–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ ⏓
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏒

Epodi.

–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓
–́ ⏑ – ⏒ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏒
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏒ –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏒
⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓

Στρ. α΄.

Ἤθελον Χείρωνά κε Φιλυρίδαν,
εἰ χρεὼν τοῦθ᾽ ἁμετέρας ἀπὸ γλώσσας κοινὸν εὔξασθαι
ἔπος,

V. 1. *Φιλυρίδαν* scripsi, libri ut videtur omnes et schol. (etiam Pyth. IV arg. metr.) *Φιλλυρίδαν*, at *Φιλύρα* Chironis mater fuit, vid.

ζώειν τὸν ἀποιχόμενον,
Οὐρανίδα γόνον εὐρυμέδοντα Κρόνου, βάσσαισί τ' ἄρ-
χειν Παλίου Φῆρ' ἀγρό-
τερον
νόον ἔχοντ' ἀνδρῶν φίλον· οἷος ἐὼν θρέψεν ποτέ
τέκτονα νωδυνίας ἅμερον γυιαρκέος Ἀσκλαπιόν,
ἥρωα παντοδαπᾶν ἀλκτῆρα νούσων.

Ἀντ. α'.

τὸν μὲν εὐΐππου Φλεγύα θυγάτηρ,
πρὶν τελέσσαι ματροπόλῳ σὺν Ἐλειθυίᾳ, δαμεῖσα χρυ-
σέοις
τόξοισιν ὕπ' Ἀρτέμιδος,
εἰς Ἀΐδα δόμον ἐν θαλάμῳ κατέβα, τέχναις Ἀπόλλωνος.
χόλος δ' οὐκ ἀλίθιος
γίνεται παίδων Διός. ἁ δ' ἀποφλαυρίξαισά νιν
ἀμπλακίαισι φρενῶν, ἄλλον αἴνησεν γάμον, κρύβδαν
πατρός
πρόσθεν ἀκερσεκόμᾳ μιχθεῖσα Φοίβῳ·

Pyth. IV 103. VI 22. Nem. III 43. — V. 4. εὐρυμέδοντα, Vb supra ευρυμέδοντος. — Φῆρ', Pc a m. pr. φᾶρ'. — V. 5. νόον, νοῦν Bcy probante Boeckhio, Hermann γνῶμ', Kayser λῆμ', Hartung νοῦν δ' ἔχοντ' ἀνδρῶν, φύσιν οἷος. — V. 6. τέκτονα νωδυνίας GGu Sch., τέκτονα ἀνωδυνίας Pc corr. By, τέκτον' ἀνωδυνίας VbdfLbP12, τέκνον ἀνωδυνίας Pc (a m. pr.) ARAd(Bc). Denique Sch. Hom. Il. Δ 110. τεκτονᾶν ὀδύνας. — Offensus brevi quae videtur syllaba esse in γυιαρκέος Hermann ἀνωδυνιᾶν γυιαρκέων olim coniecit, postea voce γυιαρκέος versum terminat, ut Ἀσκλαπιὸν novum efficiat versum et ob id ipsum v. 52 et 105 corrigit. Item Hartung scripsit νωδυνίας ἅμερον γυιαρκίας. Sed extant alia quoque exempla et in dactylicis et iu epitritis, et vero etiam ubi diversi nnmeri consociantur, vid. Ol. VI 103. Pyth. IX 114. IV 184. XI 38. Nem. I 69.

Δέσποτα ποντόμεδον, εὐθὺν δὲ πλόον καμάτων.
Ὠκύτατον γάμον· ἔστασεν γὰρ ἅπαντα χορὸν ἐν τέρμασιν αὐτίκ' ἀγῶνος.
Τὸν δὲ παμπειθῆ γλυκὺν ἡμιθέοισιν πόθον ἔνδαιεν Ἥρα.
Ἦ ῥ' ὦ φίλοι κατ' ἀμευσίπορον τρίοδον ἐδινάθην.
Ἔνεπεν· αὐτὸν μὰν ἐν εἰράνᾳ τὸν ἅπαντα χρόνον ἐν σχερῷ.

— Ἀσκλαπιόν, By Ἀσκληπιόν, Boeckh Ἀσκλήπιον. — V. 11. Ἀΐδα BcP2, Ἀΐδαο ceteri et sch. Quod sequitur ἐν θαλάμῳ veteres criticos offendit, et sane magis placeret ἐκ θαλάμων, quod nunc recepit Hartung. Mihi locus interpolatus videtur, cum in antiquis exemplaribus legeretur εἰς Ἀΐδαο θάλαμον κατέβα. Poeta fort. scripserat εἰς Ἀΐδαο θοὸν θάλαμον, cf. Scholiast. ἐχαριεντίσατο δὲ εἰπὼν θάλαμον τὸν Ἅιδην. Similiter Antimachus dixit Fr. Ἄϊδος ἐκπρολιποῦσα θοὸν δόμον. Oelschlaeger traiecit verba τόξοισιν ὕπ' Ἀρτέμιδος ἐν θαλάμῳ, δόμον εἰς Ἀΐδα κατέβα. — V. 12. γίνεται Pc, v. γίγνεται. — ἀποφλαυρίξαισα Boeckh, v. ἀποφλαυρίξασα. — νιν P1Lb et alii ap. Momms., v. μιν. — V. 13. αἴνησεν PcP2, v. αἴνησε. — κρύβδαν πατρός cum seqnentibus iunxi, vulgo additur praegressis. Ambigunt schol. — V. 14. ἀκερσεκόμᾳ,

Ἐπ. α΄.

καὶ φέροισα σπέρμα θεοῦ καθαρόν,
οὐκ ἔμειν᾽ ἐλθεῖν τράπεζαν νυμφίαν,
οὐδὲ παμφώνων ἰαχὰν ὑμεναίων, ἅλικες
οἷα παρθένοι φιλέοισιν ἑταῖραι
ἑσπερίαις ὑποκουρίζεσθ᾽ ἀοιδαῖς· ἀλλά τοι
ἤρατο τῶν ἀπεόντων· οἷα καὶ πολλοὶ πάθον.
ἔστι δὲ φῦλον ἐν ἀνθρώποισι ματαιότατον,
ὅστις αἰσχύνων ἐπιχώρια παπταίνει τὰ πόρσω,
μεταμώνια θηρεύων ἀκράντοις ἐλπίσιν.

Στρ. β΄.

ἔσχε τοιαύταν μεγάλαν αὐάταν
καλλιπέπλου λῆμα Κορωνίδος. ἐλθόντος γὰρ εὐνάσθη ξένου
λέκτροισιν ἀπ᾽ Ἀρκαδίας.
οὐδ᾽ ἔλαθε σκοπόν· ἐν δ᾽ ἄρα μηλοδόκῳ Πυθῶνι τόσσαις ἄϊεν ναοῦ βασιλεύς
Λοξίας κοινᾶνι παρ᾽ εὐθυτάτῳ γνώμαν πιθών
πάντα ἴσαντι νόῳ· ψευδέων δ᾽ οὐχ ἅπτεται, κλέπτει τέ νιν
οὐ θεὸς οὐ βροτὸς ἔργοις οὔτε βουλαῖς.

Ἀντ. β΄.

καὶ τότε γνοὺς Ἴσχυος Εἰλατίδα

ἀκειρεκόμα AdByP1LbVd. — *μιχθεῖσα,* Pc *μιγεῖσα.* — *Φοίβῳ,* hic plene interpunxi, non ut vulgo fit v. 15 post *καθαρόν,* itaque etiam v. 16 servavi librorum lectionem *οὐκ,* ubi Boeckh alii *οὐδ᾽* ex A ediderunt. Schol. de distinctione ambigunt. — V. 16. *νυμφίαν,* Pc et f. sch. *νυμφιδίαν.* — V. 18. *φιλέοισιν, φιλέουσιν* APc. — V. 19. *ὑποκουρίζεσθ᾽,* Heyne *ὑπὸ κουρίζεσθ᾽.* — V. 24. *τοιαύταν, τοι ταύταν* ALbP12Vbf. — *αὐάταν* scripsi, non *ἀνάταν,* A *ἀβάταν,* AdVf *ἀνάταν,* Lb *ἀάταν.* — V. 27. *μηλοδόκῳ,* Pc a m. pr. et fort. alii libri *μηδοδόκῳ,* Heyne *μαλοδόκῳ.* — *τόσσαις ἄϊεν* Boeckh, *τόσσας ἄϊε* (*ἄϊεν*) PcGGuVbdfAAdP2Lb Sch., *τόσσ᾽ ἄϊε* P1, sed corr. *τόσσας, τόσσ᾽ ἐσάϊε* R, *τόσσαις* vel *τόσαις* duo libri ap. Momms., vulgo *τόσσ᾽ εἰσάϊε* ex Schmidii coni. — V. 28. *κοινᾶνι* GGuP2VbfSch., vulgo *κοινῶνι.* — *γνώμαν πιθὼν* Schmid, *γνώμαν* lemma sch. et nonnulli codd., *γνώμᾳ* AAdByP1LbVdf, *γνώμα* Pc. *πεπιθὼν* libri omnes praeter P2 *πυθών,* Boeckh *γνώμᾳ πιθών.* Locus iam antiquitus corruptus, nam veteres critici eandem, quam nostri libri praebent, scripturam secuti sunt: non expedivit Hartung qui scripsit *εὐθυτάτῳ, γνῶ δ᾽ αὐτόθεν πάντα ἴσαντι νόῳ,* nam neque *ἄϊεν κοινᾶνι παρ᾽ εὐθυτάτῳ* recte dicitur, neque *κοινᾶνι π. εὐθ.* potest dissociari a verbis *πάντα ἴσ. νόῳ,* quae explicando inserviunt, vidit tamen aliquid, cum verbum *γνῶ* restituit, nam *γιγνώσκειν παρ᾽ ἑαυτῷ* dicitur, qui videt aliquid animo vel apud se constituit: Pindarus videtur scripsisse: *Λοξίας· κοινᾶνι παρ᾽ εὐθυτάτῳ γνῶ ϝὰν πάθαν πάντα ἴσαντι νόῳ.* Oelschlaeger *γνώμᾳ ἰδών· πάντα δ᾽ ἴσαντι νόῳ.* — V. 29. *νιν* Boeckh, v. *μιν.*

ξεινίαν κοίταν ἄθεμίν τε δόλον, πέμψεν κασιγνήταν μένει
θύοισαν ἀμαιμακέτῳ
ἐς Λακέρειαν, ἐπεὶ παρὰ Βοιβιάδος κρημνοῖσιν ᾤκει παρθένος· δαίμων δ' ἕτερος
ἐς κακὸν τρέψαις ἐδαμάσσατό νιν, καὶ γειτόνων
πολλοὶ ἐπαῦρον, ἁμᾶ δ' ἔφθαρεν· πολλὰν ὄρει πῦρ ἐξ ἑνός
σπέρματος ἐνθορὸν ἀΐστωσεν ὕλαν.

Ἐπ. β'.

ἀλλ' ἐπεὶ τείχει θέσαν ἐν ξυλίνῳ
σύγγονοι κούραν, σέλας δ' ἀμφέδραμεν
λάβρον Ἁφαίστου, τότ' ἔειπεν Ἀπόλλων· Οὐκέτι
τλάσομαι ψυχᾷ γένος ἁμὸν ὀλέσσαι
οἰκτροτάτῳ θανάτῳ, ματρὸς βαρείᾳ σὺν πάθᾳ.
ὣς φάτο· βάματι δ' ἐν τρίτῳ κιχὼν παῖδ' ἐκ νεκροῦ
ἅρπασε· καιομένα δ' αὐτῷ διέφανε πυρά.
καί ῥά μιν Μάγνητι φέρων πόρε Κενταύρῳ διδάξαι
πολυπήμονας ἀνθρώποισιν ἰᾶσθαι νόσους.

Στρ. γ'.

τοὺς μὲν ὦν, ὅσσοι μόλον αὐτοφύτων
ἑλκέων ξυνάονες, ἢ πολιῷ χαλκῷ μέλη τετρωμένοι
ἢ χερμάδι τηλεβόλῳ,
ἢ θερινῷ πυρὶ περθόμενοι δέμας ἢ χειμῶνι, λύσαις ἄλλον ἀλλοίων ἀχέων

V. 32. ξεινίαν, ξενίαν Pc Sch. — V. 35. τρέψαις, τρέψας AVbdfGGu. — ἐδαμάσσατο AGuP1Pc, v. ἐδαμάσατο. — V. 36. ἁμᾶ, v. ἀμᾶ. — πολλὰν scripsi, πολλὰν δ' AGAdGuVbdfP12, πολλὰν δ' ἐν Pc, πολλάν τ' vulgo et sch. — V. 40. τότ' ἔειπεν, τότε εἶπεν GuPo. — V. 43. τρίτῳ Hartungum secutus scripsi, neque aliter legisse videtur Aristarchus, quem τριτάτῳ scripsisse dicit scholiasta: sed non fuit adeo numeri ignarus, ut alieno loco dactylum inferret: scholiasta tuetur lectionem πρώτῳ, quam etiam libri omnes exhibent, quoniam noluit brevem syllabam in locum longae succedere, quae in ceteris epodis est (ἔστι δὲ καὶ πρὸς τὴν ἀντίστροφον σύμφωνον); sed Pindarus fortasse Aeolica forma usus scripsit βάματι δ' ἐν τέρτῳ κιχὼν, cuius formae ignorantia corruptelae ansam dedit. Ceterum huc respicit Aristid. or. XV p. 372 ed. Dind.: τρίτῳ δέ, ὥς οἱ ποιηταὶ καλοῦσι, βήματι κινηθεῖσα ἡ πόλις εἰς ἓν τόδε κατέστη τὸ σχῆμα. — νεκροῦ, Vf νεκροῦ σώματος. — V. 44. διέφανε PcP2, διέφηνε sch., διέφαινε vulgo. Hartung διέχαινε, quod non satis facit, emendatio incerta, conieci aliquando διεχεῖτο cf. Anon. περὶ τρόπων in Spengelii Rhett. Gr. III 208, 14. — V. 50. λύσαις RGu, λύσας AVbdf.

ἔξαγεν· τοὺς μὲν μαλακαῖς ἐπαοιδαῖς ἀμφέπων,
τοὺς δὲ προσανέα πίνοντας, ἢ γυίοις περάπτων πάντοθεν
φάρμακα, τοὺς δὲ τομαῖς ἔστασεν ὀρθούς·

'Αντ. γ'.

ἀλλὰ κέρδει καὶ σοφία δέδεται.
ἔτραπεν καὶ κεῖνον ἀγάνορι μισθῷ χρυσὸς ἐν χερσὶν
φανείς
ἄνδρ' ἐκ θανάτου κομίσαι
ἤδη ἁλωκότα· χερσὶ δ' ἄρα Κρονίων ῥίψαις δι' ἀμ-
φοῖν ἀμπνοὰν στέρνων καθ-
έλεν
ὠκέως, αἴθων δὲ κεραυνὸς ἐνέσκιμψεν μόρον.
χρὴ τὰ ἐοικότα παρ δαιμόνων μαστευέμεν θναταῖς
φρασίν,
γνόντα τὸ παρ ποδός, οἵας εἰμὲν αἴσας.

'Επ. γ'.

μή, φίλα ψυχά, βίον ἀθάνατον
σπεῦδε, τὰν δ' ἔμπρακτον ἄντλει μαχανάν.
εἰ δὲ σώφρων ἄντρον ἔναι' ἔτι Χείρων, καί τί οἱ
φίλτρον ἐν θυμῷ μελιγάρυες ὕμνοι
ἁμέτεροι τίθεν· ἰατῆρά τοί κέν νιν πίθον
καὶ νῦν ἐσλοῖσι παρασχεῖν ἀνδράσιν θερμᾶν νόσων
ἤ τινα Λατοΐδα κεκλημένον ἢ πατέρος.
καί κεν ἐν ναυσὶν μόλον 'Ιονίαν τέμνων θάλασσαν
'Αρέθουσαν ἐπὶ κράναν παρ' Αἰτναῖον ξένον,

Στρ. δ'.

ὃς Συρακόσσαισι νέμει βασιλεύς
πραῢς ἀστοῖς, οὐ φθονέων ἀγαθοῖς, ξείνοις δὲ θαυ-
μαστὸς πατήρ.

V. 52. **περάπτων** Pc(a m. pr.)GuVb, vulgo **περιάπτων**. Hermann vel **γυίοις πέρι | ἅπτων τινὶ | πάντοθε** vel **γυίοις πέρι | ἅπτων ἄκη | πάντοθε**. — V. 55. **καὶ κεῖνον** Boeckh, v. **κἀκεῖνον**. — V. 57. **ῥίψαις** sch., **ῥίψας** lemma sch. APcAdVbdf. — V. 58. **ἐνέσκιμψεν** AdGP12Lb, **ἐνέσκιψε** A, **ἐνέσκηψεν** Pc ut vulgo et Euseb. Praep. Ev. III 121. — V. 59. **φρασίν** Boeckh, v. **φρεσίν**. — V. 60. **ποδός**, Sch. fort. **πόδας**. — V. 65. **νιν** Boeckh, v. **μιν**. — V. 66. **καὶ νὺν** scripsi, **καί νυν** Schmid, libri **καὶ νῦν**, P2 **νῦν τε**. — V. 69. **'Αρέθουσαν** libri, antea **'Αρέθοισαν** scripsi, nunc satius duxi nihil novare; Pindarus enim haud dubie eam formam adhibuit, quae Syracusis fuit in usu: in nummis autem Syracusanorum passim legitur *ΑΡΕΘΟΣΑ*, quemadmodum etiam Pindarus scripsit. — V. 70. **Συρακόσσαισι νέμει**, Hartung **Συρακόσσας ἔνεμεν**, ego conieci **μέδει**. — V. 71. **οὐ φθονέων**, Hecker **εὐφρονέων**. — **ξείνοις**, PcVb **ξένοις**. — **δὲ**, Vb Pc **τε**.

τῷ μὲν διδύμας χάριτας,
εἰ κατέβαν ὑγίειαν ἄγων χρυσέαν κῶμόν τ' ἀέθλων Πυ-
θίων αἴγλαν στεφάνοις,
τοὺς ἀριστεύων Φερένικος ἕλεν Κίρρᾳ ποτέ·
ἀστέρος οὐρανίου φαμὶ τηλαυγέστερον κείνῳ φάος
ἐξικόμαν κε βαθὺν πόντον περάσαις.

Ἀντ. δ'.

ἀλλ' ἐπεύξασθαι μὲν ἐγὼν ἐθέλω
Ματρί, τὰν κοῦραι παρ' ἐμὸν πρόθυρον σὺν Πανὶ μέλ-
πονται θαμὰ
σεμνὰν θεὸν ἐννύχιαι.
εἰ δὲ λόγων συνέμεν κορυφάν, Ἱέρων, ὀρθὰν ἐπίστᾳ,
μανθάνων οἶσθα προτέρων·
ἓν παρ' ἐσλὸν πήματα σύνδυο δαίονται βροτοῖς
ἀθάνατοι. τὰ μὲν ὦν οὐ δύνανται νήπιοι κόσμῳ φέρειν,
ἀλλ' ἀγαθοί, τὰ καλὰ τρέψαντες ἔξω.

Ἐπ. δ'.

τὶν δὲ μοῖρ' εὐδαιμονίας ἕπεται.
λαγέταν γάρ τοι τύραννον δέρκεται,
εἴ τιν' ἀνθρώπων, σ' ὁ μέγας πότμος. αἰὼν δ' ἀσφαλὴς
οὐκ ἔγεντ' οὔτ' Αἰακίδᾳ παρὰ Πηλεῖ
οὔτε παρ' ἀντιθέῳ Κάδμῳ· λέγονται μὰν βροτῶν
ὄλβον ὑπέρτατον οἳ σχεῖν, οἵτε καὶ χρυσαμπύκων
μελπομενᾶν ἐν ὄρει Μοισᾶν καὶ ἐν ἑπταπύλοις
ἄϊον Θήβαις, ὁπόθ' Ἁρμονίαν γᾶμεν βοῶπιν,
ὁ δὲ Νηρέος εὐβούλου Θέτιν παῖδα κλυτάν.

V. 73. αἴγλαν στεφάνοις, Hartnng αἰγλοστεφάνων. Ego conieci κῶμόν τ' ἀέθλων Πυθίων, αἰγλᾶν στεφάνους (sive acolice στεφάνοις) i. e. coronas victoriarum duarum, quas Pherenicus reportavit: nec tamen satis placet hoc genus dicendi, qnare nescio an pocta scripserit δαυχνᾶν στεφάνοις, thessalica forma usus, nisi forte pecnliaris aliqua lauri appellatio latet (vid. Hesych. v. δελία et δυαρεία). Pyth. VIII 21 πόαν Παρνασίδα dixit. Atque etiam sch. ad v. 1: εἰς ἀμφοτέρας τὰς νίκας τὸν ἐπίνικον συντάττει, δι' ὧν ὀνομάζει στεφάνους δὲ θαλῶν καὶ κώμους ἀέθλων, aliud quid legit, fort. θαλλῶν στεφάνους. — V. 74. ἕλεν GGuP12, ἕλε Pc ut vnlgo, ἕλ' ἐν Boeckh. — V. 76. πόντον, πόρον AdP1 Vbdf. — περάσαις R, περάσσαις Vbdf, περάσας AGGu, περήσας Bc, περάσσας P1Pc. — V. 79. σεμνὰν, Vd σεμνὸν. — V. 81. σύνδυο, σὺν δύο GnVf. — δαίονται, Sch. Pyth. V 74. δέδονται, sed δαίονται Sch. Ol. I 93, Plnt. cons. ad Apoll. 11 δαίνυνται (Dübner δαίονται). — V. 85. τοι om. lemma sch., που exhibet A. — V. 86. σ' ὁ μέγας scripsi, vnlgo ὁ μέγας, nam λαγέταν γὰρ τεὶ τύραννον non ausim scribere. — V. 88. μὰν AdLbP2Vf, γε μὰν ARGGuPcP1Vbd.

Στρ. ε'.

καὶ θεοὶ δαίσαντο παρ' ἀμφοτέροις,
καὶ Κρόνου παῖδας βασιλῆας ἴδον χρυσέαις ἐν ἕδραις,
ἕδνα τε
δέξαντο· Διὸς δὲ χάριν
ἐκ προτέρων μεταμειψάμενοι καμάτων ἔστασαν ὀρθὰν καρ-
δίαν. ἐν δ' αὖτε χρόνῳ
τὸν μὲν ὀξείαισι θύγατρες ἐρήμωσαν πάθαις
εὐφροσύνας μέρος αἱ τρεῖς· ἀτὰρ λευκωλένῳ γε Ζεὺς
πατὴρ
ἤλυθεν ἐς λέχος ἱμερτὸν Θυώνᾳ.

Ἀντ. ε'.

τοῦ δὲ παῖς, ὅνπερ μόνον ἀθανάτα
τίκτεν ἐν Φθίᾳ Θέτις, ἐν πολέμῳ τόξοις ἀπὸ ψυχὰν
λιπὼν
ὦρσεν πυρὶ καιόμενος
ἐκ Δαναῶν γόον. εἰ δὲ νόῳ τις ἔχει θνατῶν ἀλαθείας
ὁδόν, χρὴ πρὸς μακάρων
τυγχάνοντ' εὖ πασχέμεν. ἄλλοτε δ' ἀλλοῖαι πνοαί
ὑψιπετᾶν ἀνέμων. ὄλβος οὐκ ἐς μακρὸν ἀνδρῶν ἔρχεται,
ὃς πολὺς εὖ τ' ἂν ἐπιβρίσαις ἕπηται.

Ἐπ. ε'.

σμικρὸς ἐν σμικροῖς, μέγας ἐν μεγάλοις
ἔσσομαι· τὸν δ' ἀμφέποντ' αἰεὶ φρασίν
δαίμον' ἀσκήσω κατ' ἐμὰν θεραπεύων μαχανάν.
εἰ δέ μοι πότμον θεὸς ἁβρὸν ὀρέξαι,

V. 98. γε Ζεὺς, Hermann γ' αὖ Ζεὺς. — V. 101. λιπών, Hecker βαλών. — V. 102. ὦρσεν, Pc ὦρσεν ἐν. — V. 105. ὄλβος LbAdP2, ὄλβος δ' Sch. ARBcyGP1PcGuVbd. Deinde Hermann ὄλβος ἀνδρῶν ἐς μακρὸν | οὐκ ἔρχεται. — V. 106. ὃς πολὺς εὖ τ' ἂν scripsi lenissima mutatione, libri ὃς πολὺς 'εὖτ' ἄν, nisi quis deleta particula ἂν praeferat ἠὖ τ'. Omnes vitiosum existimarunt ὃς πολύς, quare Dissen παμπολὺς, Hermann ἄπλετος vel ἄσπετος (hoc ego quoque olim et Schneidewin), Kayser θεύμορος, Rauchenstein ὄλβος ἀνδρῶν ἐς μακρὸν οὐκ ἀσφαλὴς ἔρχεται: sed πολυς iam tuetur proverbium vetus, quod Pindaro obversatur, τίκτει τοι κόρος ὕβριν, ὅταν πολὺς ὄλβος ἕπηται. Hartung scripsit καὶ πολὺς εὖτ' ἂν κτλ., Mommsen videtur εὖτ' ἂν ἐπιβρίσῃ coniicere. — ἐπιβρίσαις Boeckh, libri ἐπιβρίσας, Lb ἐπομβίσας. — V. 108. τὸν δ' libri ut videtur omnes et sch., τὸν edd. rec. casu, ut videtur. — φρασίν RAdVbdfLbP2Gu, v. φρεσίν. — V. 110. πότμον scripsi, idem etiam Hartung proposuit, legebatur πλοῦτον, at non solebat Pindarus mendicabundus potentiorum gratiam ambire: nisi forte πλόϝον scribendum est. — ὀρέξαι, schol. videtur ὀρέξῃ legisse.

ἐλπίδ' ἔχω κλέος εὑρέσθαι κεν ὑψηλὸν πρόσω.
Νέστορα καὶ Λύκιον Σαρπηδόν', ἀνθρώπων φάτις,
ἐξ ἐπέων κελαδεννῶν, τέκτονες οἷα σοφοί
ἅρμοσαν, γινώσκομεν. ἁ δ' ἀρετὰ κλειναῖς ἀοιδαῖς
χρονία τελέθει. παύροις δὲ πράξασθ' εὐμαρές.

V. 111. *ὑψηλὸν πρόσω*, Pc *ὑψηλῷ προσώπῳ.* — V. 112. *ἀνθρώπων φάτις* permirum genus dicendi, sed nihil profecit Hartung *ἀνθρώπων φρασὶν* scribens. Ego conieci *ἀνθρώπων φάτι κἠξ ἐπέων κελαδεννῶν . . . γινώσκομεν.* nam non minus hominum sermonibus ac fama quam poetarum carminibus clara viget heroum memoria. Hecker *Λυκίων Σαρπηδόν' ἀνθρώπων φάτιν.* — V. 114. *γινώσκομεν*, v. *γιγνώσκομεν*, lemma sch. *γινωσκομένα δ'.*

ΠΥΘΙΟΝΙΚΑΙ Δ.

ΑΡΚΕΣΙΛᾼ ΚΥΡΗΝΑΙῼ

ΑΡΜΑΤΙ.

Strophae.

–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏒
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏒
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏒ –́ ⏑ ⏓
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – –́ ⏑ ⏓
⏔́ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏒

Epodi.

–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
–́ ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏒
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ ⏓
–́ ⏑ – ⏒ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏔ – –́ ⏑ – ⏒

Στρ. α'.

Σάμερον μὲν χρή σε παρ' ἀνδρὶ φίλῳ
στᾶμεν, εὐΐππου βασιλῆϊ Κυράνας, ὄφρα κωμάζοντι σὺν
Ἀρκεσίλᾳ,

V. 2. στᾶμεν Boeckh, v. στάμεν.

Μοῖσα, Λατοίδαισιν ὀφειλόμενον Πυθῶνί τ' αὔξῃς οὖρον ὕμνων,
ἔνθα ποτὲ χρυσέων Διὸς αἰητῶν πάρεδρος
οὐκ ἀποδάμου Ἀπόλλωνος τυχόντος ἱέρεα
χρῆσεν οἰκιστῆρα Βάττον καρποφόρου Λιβύας, ἱεράν
νᾶσον ὡς ἤδη λιπὼν κτίσσειεν εὐάρματον
πόλιν ἐν ἀργινόεντι μαστῷ,

Ἀντ. α'.

καὶ τὸ Μηδείας ἔπος ἀγκομίσαιθ'
ἑβδόμᾳ καὶ σὺν δεκάτᾳ γενεᾷ Θήραιον, Αἰήτα τό ποτε ζαμενής
παῖς ἀπέπνευσ' ἀθανάτου στόματος, δέσποινα Κόλχων. εἶπε δ' οὕτως
ἡμιθέοισιν Ἰάσονος αἰχματᾶο ναύταις·
Κέκλυτε, παῖδες ὑπερθύμων τε φωτῶν καὶ θεῶν·
φαμὶ γὰρ τᾶσδ' ἐξ ἁλιπλάκτου ποτὲ γᾶς Ἐπάφοιο κόραν
ἀστέων ῥίζαν φυτεύσεσθαι μελησίμβροτον
Διὸς ἐν Ἄμμωνος θεμέθλοις.

Ἐπ. α'

ἀντὶ δελφίνων δ' ἐλαχυπτερύγων ἵππους ἀμείψαντες θοάς,
ἀνία τ' ἀντ' ἐρετμᾶν δίφρους τε νωμάσοισιν ἀελλόποδας.
κεῖνος ὄρνις ἐκτελευτάσει μεγαλᾶν πολίων
ματρόπολιν Θήραν γενέσθαι, τόν ποτε Τριτωνίδος ἐν προχοαῖς
λίμνας θεῷ ἀνέρι εἰδομένῳ γαῖαν διδόντι

V. 4. *αἰητῶν* A, *αἰετῶν* libri, *ὀρνίχων* Heyne. — V. 5. *τυχόντος* libri ut videtur omnes praeter Lb, qui *τυχόντος γ'* quod Schmid coniecit. — *ἱέρεα* libri et sic sch. *ἱέρεα· μὴ ἱέρεια· καὶ τὸ ἱέρεα προπαροξυτόνως τονιστέον. ἔστι γὰρ κατ' ἀποβολὴν τοῦ ι. οὐ γὰρ κατὰ Ἀττικοὺς ἱερέα ἢ ἱέρεια λέγεται.* cf. Lobeck Pathol. 42 seq., A *ἱερέα*, Boeckh *ἱρέα*, et coalescunt sane vocales, sed *ἵρεα* scribere non sum ausus. — V. 7. *κτίσσειεν* Gu, v. *κτίσειεν*. — V. 8. *ἀργινόεντι* sch. et libri praeter P2, qui *ἀργήεντι*, unde Hermann *ἀργάεντι*, sed *ἀργινόεις* antepaenultimam producit, nec refragantur epicorum loci. Ab *ἀργός* descendit non solum *ἀργεινός* (*ἀργηνός*), sed etiam *ἀργεννός* et *ἀργῖνος* (*ἀργινός*?), unde promontorium, quod Thucydides VIII 34 *Ἀργῖνον* vocat, Stephano Byz. *Ἀργεννόν* dicitur, et insulae modo *Ἀργινοῦσαι* modo *Ἀργεννοῦσαι* appellantur. — V. 9. *ἀγκομίσαιθ'*, lemma sch. etiam *ἀγκομίσαι*. — V. 12. *αἰχματᾶο*, Pc *αἰχμάτοιο*. — V. 14. *ἁλιπλάκτου* PcGGu et unus sch., *ἁλιπλάγκτου* vulgo et sic lemma sch. et paraphr. — V. 18. *ἐρετμᾶν* APc, vulgo *ἐρετμῶν*, cf. Hesych.: *ἐρετμαῖς· κώπαις*. — *νωμάσοισιν*, A *νωμάσουσιν*. — V. 19. *μεγαλᾶν* Boeckh, v. *μεγάλαν*.

ξείνια πρῴραθεν Εὔφαμος καταβάς
δέξατ'· αἴσιον δ' ἐπί οἱ Κρονίων Ζεὺς πατὴρ ἔκλαγξε
βροντάν·

Στρ. β'.

ἁνίκ' ἄγκυραν ποτὶ χαλκόγένυν
ναῒ κρημνάντων ἐπέτοσσε, θοᾶς Ἀργοῦς χαλινόν. δώδεκα
δὲ πρότερον
ἁμέρας ἐξ Ὠκεανοῦ φέρομεν νώτων ὕπερ γαίας ἐρήμων
εἰνάλιον δόρυ, μήδεσιν ἀνσπάσσαντες ἁμοῖς.
τουτάκι δ' οἰοπόλος δαίμων ἐπῆλθεν, φαιδίμαν
ἀνδρὸς αἰδοίου πρόσοψιν θηκάμενος· φιλίων δ' ἐπέων
ἄρχετο, ξείνοις ἅτ' ἐλθόντεσσιν εὐεργέται
δεῖπν' ἐπαγγέλλοντι πρῶτον.

Ἀντ. β'.

ἀλλὰ γὰρ νόστου πρόφασις γλυκεροῦ
κώλυεν μεῖναι. φάτο δ' Εὐρύπυλος Γαιαόχου παῖς ἀφθί-
του Ἐννοσίδα
ἔμμεναι· γίνωσκε δ' ἐπειγομένους· ἂν δ' εὐθὺς ἁρπάξαις
ἀρούρας
δεξιτερᾷ προτυχὸν ξένιον μάστευσε δοῦναι.
οὐδ' ἀπίθησέ ἱν, ἀλλ' ἥρως ἐπ' ἀκταῖσιν θορών,
χειρί οἱ χεῖρ' ἀντερείσαις δέξατο βώλακα δαιμονίαν.
πεύθομαι δ' αὐτὰν κατακλυσθεῖσαν ἐκ δούρατος
ἐναλίᾳ βᾶμεν σὺν ἅλμᾳ

Ἐπ. β'.

ἑσπέρας ὑγρῷ πελάγει σπομέναν. ἦ μάν νιν ὤτρυνον
θαμά

V. 22. πρῴραθεν, legebatur πρώραθεν. — V. 26. φέρομεν, Hartung 'φέρομεν, quemadmodum interpretatur schol. 2. — ἐρήμων, Schol. 2 ἐρήμον vel ἐρήμας legit. — V. 27. εἰνάλιον, Pc ἐνάλιον. — ἀνσπάσσαντες, Pc ἀσσπάσαντες. — V. 30. ἄρχετο Pc Sch., ἄρχεται AGGuLbVbdf P12. Mirum est poetam hic praeter necessitatem tam obscura breviloquentia uti: exspectamus enim eiusmodi narrationem: ξείνοις ἅτ' ἐλθόντεσσιν εὐεργέται, δεῖπν' ἐπαγγέλλων παρασχεῖν. — V. 34. γίνωσκε, vulgo γίγνωσκε. — ἁρπάξαις R, v. ἁρπάξας. — V. 35. προτυχὸν, Pc a m. s. προστυχὸν, Sch. προτυχὸν] Χαῖρις δέ φησι δεῖν γράφειν παρατυχόν, sed RG προτυχὸν om. lemmate. — V. 36. ἀπίθησέ ἱν Hermann, nisi quod ἵν scripsit, v. ἀπίθησέ νιν, Hartung ἀπίθησέ οἱ. — V. 37. ἀντερείσαις R(Bc), v. ἀντερείσας. — V. 39. ἐναλίᾳ libri et Sch., ἐναλίου I. Fr. Meyer, ἐναλίαν Thiersch et Hermann. — βᾶμεν Boeckh, v. βάμεν. — V. 40. ἑσπέρας, Hecker ἐς πέρας numero versus adversante, similiter Oelschlaeger ἐς τέρας. — ὤτρυνον PcP2G, v. ὄτρυνον.

λυσιπόνοις θεραπόντεσσιν φυλάξαι· τῶν δ' ἐλάθοντο φρένες·
καὶ νὺν ἐν τᾷδ' ἄφθιτον νάσῳ κέχυται Λιβύας
εὐρυχόρου σπέρμα πρὶν ὥρας. εἰ γὰρ οἴκοι νιν βάλε παρ χθόνιον
Ἄιδα στόμα, Ταίναρον εἰς ἱερὰν Εὔφαμος ἐλθών,
υἱὸς ἱππάρχου Ποσειδάωνος ἄναξ,
τόν ποτ' Εὐρώπα Τιτυοῦ θυγάτηρ τίκτε Καφισοῦ παρ' ὄχθαις·

Στρ. γ'.

τετράτων παίδων κ' ἐπιγεινομένων
αἷμά οἱ κείναν λάβε σὺν Δαναοῖς εὐρεῖαν ἄπειρον. τότε γὰρ μεγάλας
ἐξανίστανται Λακεδαίμονος Ἀργείου τε κόλπου καὶ Μυκηνᾶν.
νῦν γε μὲν ἀλλοδαπᾶν κριτὸν εὑρήσει γυναικῶν
ἐν λέχεσιν γένος. οἵ κεν τάνδε σὺν τιμᾷ θεῶν
νᾶσον ἐλθόντες τέκωνται φῶτα κελαινεφέων πεδίων
δεσπόταν· τὸν μὲν πολυχρύσῳ ποτ' ἐν δώματι
Φοῖβος ἀμνάσει θέμισσιν

Ἀντ. γ'.

Πύθιον ναὸν καταβάντα χρόνῳ
ὑστέρῳ νάεσσι πολεῖς ἀγαγὲν Νείλοιο πρὸς πῖον τέμενος Κρονίδα.
ἦ ῥα Μηδείας ἐπέων στίχες. ἔπταξαν δ' ἀκίνητοι σιωπᾷ
ἥρωες ἀντίθεοι πυκινὰν μῆτιν κλύοντες.
ὦ μάκαρ υἱὲ Πολυμνάστου, σὲ δ' ἐν τούτῳ λόγῳ
χρησμὸς ὤρθωσεν μελίσσας Δελφίδος αὐτομάτῳ κελάδῳ·
ἅ σε χαίρειν ἐς τρὶς αὐδάσαισα πεπρωμένον

V. 41. λυσιπόνοις, Hecker ῥυσιπόνοις. Schol. Hom. Il. Ω 734 λυσίπονοι δεσποτῶν θεράποντες ex hoc loco attulit. — V. 42. καὶ νὺν scripsi, v. καί νυν. — ἄφθιτον, paraphr. ἀφθίτῳ. — V. 43. εὐρυχόρου, εὐρυχώρου Pc schol. — V. 44. Ἄιδα Boeckh, v. Ἀΐδα. — V. 46. τίκτε, Pc τίκτει. — V. 49. Μυκηνᾶν, in columna tripodis Delphici Μυκανεῖς legitur. — V. 50. μὲν, Pc Sch. μὰν. — V. 51. τάνδε, Pc τάνσε cum gl. εἰς τήνδε. — V. 54. ἀμνάσει ABcP1, ἀμμνάσει Pc ut vulgo, ἀμμάσει Lb. — V. 55. χρόνῳ Boeckh, libri et sch. χρόνῳ δ', quod tuetur Hermann, qui, cum ei suspecta sit forma πολεῖς, corrigit νάεσσί ποτ' εἰσανάγει. — V. 56. ἀγαγὲν Pc et vulgo, GGu ἄγαγε, P2 ἄγαγεν, Vb αγαγε. Boeckh ἀγαγεῖν. — V. 57. ἦ ῥα, Boeckh coni. αἶ ῥα, Hartung ταί ῥα. Exspectaveram ἦ ῥα καὶ Μήδει' ὀπίσω στίχεν. — ἔπταξαν, Pc ἔπτασαν. — V. 61. ἐς τρὶς,

βασιλέ' ἄμφανεν Κυράνᾳ,

'Επ. γ'.

δυσθρόου φωνᾶς ἀνακρινόμενον ποινὰ τίς ἔσται πρὸς θεῶν.
ἦ μάλα δὴ μετὰ καὶ νῦν, ὦτε φοινικανθέμου ἦρος ἀκμᾷ,
παισὶ τούτοις ὄγδοον θάλλει μέρος Ἀρκεσίλας·
τῷ μὲν Ἀπόλλων ἅ τε Πυθὼ κῦδος ἐξ ἀμφικτιόνων ἔπορεν
ἱπποδρομίας. ἀπὸ δ' αὐτὸν ἐγὼ Μοίσαισι δώσω
καὶ τὸ πάγχρυσον νάκος κριοῦ· μετὰ γὰρ
κεῖνο πλευσάντων Μινυᾶν, θεόπομποί σφισιν τιμαὶ φύτευθεν.

Στρ. δ'.

τίς γὰρ ἀρχὰ δέξατο ναυτιλίας;
τίς δὲ κίνδυνος κρατεροῖς ἀδάμαντος δῆσεν ἅλοις; θέσφατον ἦν Πελίαν
ἐξ ἀγαυῶν Αἰολιδᾶν θανέμεν χείρεσσιν ἢ βουλαῖς ἀκάμπτοις.
ἦλθε δέ οἱ κρυόεν πυκινῷ μάντευμα θυμῷ,
παρ μέσον ὀμφαλὸν εὐδένδροιο ῥηθὲν ματέρος·
τὸν μονοκρήπιδα παντῶς ἐν φυλακᾷ σχεθέμεν μεγάλᾳ,
εὖτ' ἂν αἰπεινῶν ἀπὸ σταθμῶν ἐς εὐδείελον
χθόνα μόλῃ κλειτᾶς Ἰωλκοῦ,

'Αντ. δ'.

ξεῖνος αἴτ' ὦν ἀστός. ὁ δ' ἄρα χρόνῳ
ἵκετ' αἰχμαῖσιν διδύμαισιν ἀνὴρ ἔκπαγλος· ἐσθὰς δ' ἀμφότερόν νιν ἔχεν,
ἅ τε Μαγνήτων ἐπιχώριος ἁρμόζοισα θαητοῖσι γυίοις,
ἀμφὶ δὲ παρδαλέᾳ στέγετο φρίσσοντας ὄμβρους·

Boeckh ἐστρίς, libri εἰς τρὶς vel εἰστρὶς. — αὐδάσαισα, Va2 αὐδάσαισαι, ceteri αὐδάσασα. — V. 62. Κυράνᾳ Sch. BcGGuVbdfP12, vulgo Κυράνας. — V. 64. δὴ μετὰ, conieci δὴν μέτα. — ὦτε scripsi, v. ὥστε, om. BcγGP1Vbdf, hinc in Bγ interpolatum πού γε φοιν., in Bc φοινικανθέμου τε. — ἀκμᾷ, ἐν ἀκμᾷ PcBcGGuVb. — V. 65. τούτοις, Bc τούτου, Emperius παισὶν οὕτως, Hartung ἔπεσσι τούτοις. — μέρος, Pc μέλος. — V. 66. ἀμφικτιόνων Boeckh, vulgo Ἀμφικτυόνων. — V. 70. ἀρχὰ δέξατο, Pc ἀρχ' ἐδέξατο, Sch. ἀρχὰ ἐδέξατο. — V. 71. ἅλοις, Pc δεσμοῖς. — V. 72. ἀκάμπτοις P2, ἀγνάμπτοις GuVb, vulgo ἀκνάμπτοις. — V. 75. μονοκρήπιδα, de accentu vid. Herodian Il. Ω. 318. Arcad. 196 6. sic Lycophro 1310. Anthol. Plan. 127 1. — παντῶς, legebatur πάντως. cf. Apollon. de Adverb. 586. — V. 77. κλειτᾶς, Pc κλυτᾶς. — V. 78. αἴτ', Thiersch εἴτ'. — ἄρα Boeckh, v. ἆρα. — V. 79. ἀμφότερον, Hecker ἀμφοτέρα. — νιν Boeckh, v. μιν. — V. 81. παρδαλέᾳ GGu, vulgo παρδαλέα. —

οὐδὲ κομᾶν πλόκαμοι κερθέντες ᾤχοντ' ἀγλαοί,
ἀλλ' ἅπαν νῶτον καταίθυσσον. τάχα δ' εὐθὺς ἰὼν σφε-
τέρας
ἐστάθη γνώμας ἀταρβάτοιο πειρώμενος
ἐν ἀγορᾷ πλήθοντος ὄχλου.

Ἐπ. δ'.

τὸν μὲν οὐ γίνωσκον· ὀπιζομένων δ' ἔμπας τις εἶπεν καὶ
τόδε·
Οὔ τί που οὗτος Ἀπόλλων, οὐδὲ μὰν χαλκάρματός ἐστι
πόσις
Ἀφροδίτας· ἐν δὲ Νάξῳ φαντὶ θανεῖν λιπαρᾷ
Ἰφιμεδείας παῖδας, Ὦτον καὶ σέ, τολμάεις Ἐφιάλτα ἄναξ.
καὶ μὰν Τιτυὸν βέλος Ἀρτέμιδος θήρευσε κραιπνόν,
ἐξ ἀνικάτου φαρέτρας ὀρνύμενον,
ὄφρα τις τᾶν ἐν δυνατῷ φιλοτάτων ἐπιψαύειν ἔραται.

Στρ. ε'.

τοὶ μὲν ἀλλάλοισιν ἀμειβόμενοι
γάρυον τοιαῦτ'· ἀνὰ δ' ἡμιόνοις ξεστᾷ τ' ἀπήνᾳ προτρο-
πάδαν Πελίας
ἵκετο σπεύδων· τάφε δ' αὐτίκα παπτάναις ἀρίγνωτον
πέδιλον
δεξιτερῷ μόνον ἀμφὶ ποδί. κλέπτων δὲ θυμῷ
δεῖμα προσήνεπε· Ποίαν γαῖαν, ὦ ξεῖν', εὔχεαι
πατρίδ' ἔμμεν; καὶ τίς ἀνθρώπων σε χαμαιγενέων πο-
λιᾶς
ἐξανῆκεν γαστρός; ἐχθίστοισι μὴ ψεύδεσιν
καταμιάναις εἰπὲ γένναν.

V. 82. κομᾶν, schol. κόμαν. — ᾤχοντ' Boeckh, v. οἴχοντ'. — V. 83. καταίθυσσον, Pc καταίθυσσαν. — V. 84. ἀταρβάτοιο R et Tzetz. Lyc. 175, libri et sch. ἀταρβάκτοιο (Pc ἀταρβάκτοις), Hermann ἀταρμύκτοιο. — V. 86. γίνωσκον, v. γίγνωσκον. — ἔμπας, Hartung εἶδος, idemque non ferens εἶπεν καί, cum Heynio εἴπεσκεν scripsit, at poeta dicit ἀλλὰ καὶ ἔμπας ὀπιζομένων τις εἶπεν τόδε. — V. 89. Ἐφιάλτα Sch. et libri (G ἐφίαλτα), Ἐπιάλτα sch. Od. XI 308, Cramer An. P. III 472 et sic vulgo ap. Pind. — V. 92. ἔραται, antea scripsi ἐρᾶται, sed vide quae dixi in comment. de titulo Arcadico p. XV. — V. 95. παπτάναις Boeckh, παπτήνας AR libri. — V. 97. προσήνεπε Pc, vulgo προσέννεπε, sed vid. Apollon. Synt. 323, 21. 326, 8 de adv. 596, 24. Idem restitui Pyth. IX 29 Nem. X 79. — V. 98. χαμαιγενέων, Gu χαμαιπετέων. — πολιᾶς, Hartung σκοτίας. — V. 99. ἐχθίστοισι, Hecker αἰσχίστοισι, Hartung ἐχθίστοις σε. — V. 100. καταμιάναις, R et aliquot libri ap. Momms. Bc καταμιάνας. Sch. fort. καταμιάνῃς legit.

Ἀντ. ε'.

τὸν δὲ θαρσήσαις ἀγανοῖσι λόγοις
ὧδ' ἀμείφθη· Φαμὶ διδασκαλίαν Χείρωνος οἴσειν. ἄν-
τροθε γὰρ νέομαι
παρ Χαρικλοῦς καὶ Φιλύρας, ἵνα Κενταύρου με κοῦραι
θρέψαν ἁγναί.
εἴκοσι δ' ἐκτελέσαις ἐνιαυτοὺς οὔτε ἔργον
οὔτ' ἔπος ἐκτράπελον κείνοισιν εἰπὼν ἱκόμαν
οἴκαδ', ἀρχὰν ἀγκομίζων πατρὸς ἐμοῦ, βασιλευομέναν
οὐ κατ' αἶσαν, τάν ποτε Ζεὺς ὤπασεν λαγέτᾳ
Αἰόλῳ καὶ παισὶ τιμάν.

Ἐπ. ε'.

πεύθομαι γάρ νιν Πελίαν ἄθεμιν λευκαῖς πιθήσαντα
φρασίν
ἁμετέρων ἀποσυλᾶσαι βιαίως ἀρχεδικᾶν τοκέων·
τοί μ', ἐπεὶ πάμπρωτον εἶδον φέγγος, ὑπερφιάλου
ἁγεμόνος δείσαντες ὕβριν, κᾶδος ὡσείτε φθιμένου δνο-
φερὸν
ἐν δώμασι θηκάμενοι, μίγα κωκυτῷ γυναικῶν
κρύβδα πέμπον σπαργάνοις ἐν πορφυρέοις,
νυκτὶ κοινάσαντες ὁδόν, Κρονίδᾳ δὲ τράφεν Χείρωνι
δῶκαν.

Στρ. ς'.

ἀλλὰ τούτων μὲν κεφάλαια λόγων
ἴστε. λευκίππων δὲ δόμους πατέρων, κεδνοὶ πολῖται,
φράσσατέ μοι σαφέως·
Αἴσονος γὰρ παῖς ἐπιχώριος οὐ ξείναν ἱκοίμαν γαῖαν
ἄλλων.

V. 101. θαρσήσαις Va2, θαρσήσας ARLbVdf, θαρρήσας GuGVb. — V. 103. Χαρικλοῦς BcγGGuP12Vbdf, Χαρικλᾶς Pc, Χαρικλοῖς AR et Bγ in m. — κοῦραι, Pc κόραι — V. 104. ἐκτελέσαις ARBc sch., ἐκτελέσας BγVbGuG, ἐκτελέσσας VdfP1. — V. 105. ἐκτράπελον Heyne, et sic schol. haud dubie legit, ἐντράπελον ARBcγPcP1VbdfGu atque etiam sch., εὐτράπελον GP2(Lb). — V. 106. ἀρχὰν ἀγκομίζων Chaeris (nisi forte etiam ἀγκομίξων praestat, quemadmodum etiam Hecker κομίξων scribendum censuit), legebatur ἀρχαίαν κομίζων, quod veteres grammatici pro substantivo ἀρχήν dictum esse existimabant, nostri ad τιμάν v. 108 revocabant. — V. 109. νιν Boeckh et fort. P12, μιν ARPcVbdf Sch. — V. 110. ἁμετέρων et ἀρχεδικᾶν Chaeris correxit, cum olim legeretur ἁμετέραν et ἀρχεδίκαν, libri Chaeridis coniecturam exhibent, nisi quod Pc ἀρχαὶ δικᾶν. — V. 113. μίγα κωκυτῷ PcGGuP1 Vbdf, μέγα κ. P2, vulgo μετὰ κωκυτῶ, quod debebat μετὰ κωκυτοῦ scribi, et sic legit scholiasta, fortasse recte: Hartung μετὰ κωκυτῷ. — V. 115. τράφεν, A τραφέν, Hartung τράφειν. — V. 118. Αἴσονος, Pc

Φὴρ δέ με θεῖος Ἰάσονα κικλήσκων προσηύδα.
ὣς φάτο· τὸν μὲν ἐσελθόντ' ἔγνον ὀφθαλμοὶ πατρός·
ἐκ δ' ἄρ' αὐτοῦ πομφόλυξαν δάκρυα γηραλέων γλεφάρων,
ἂν πέρι ψυχὰν ἐπεὶ γάθησεν, ἐξαίρετον
γόνον ἰδὼν κάλλιστον ἀνδρῶν.

'Αντ. ς'.

καὶ κασίγνητοί σφισιν ἀμφότεροι
ἤλυθον κείνου γε κατὰ κλέος· ἐγγὺς μὲν Φέρης κράναν Ὑπερῇδα λιπών,
ἐκ δὲ Μεσσάνας Ἀμυθάν· ταχέως δ' Ἄδματος ἷκεν καὶ Μέλαμπος
εὐμενέοντες ἀνεψιόν. ἐν δαιτὸς δὲ μοίρᾳ
μειλιχίοισι λόγοις αὐτοὺς Ἰάσων δέγμενος,
ξείνι' ἁρμόζοντα τεύχων, πᾶσαν ἐν εὐφροσύναν τάνυεν,
ἀθρόαις πέντε δραπὼν νύκτεσσιν ἔν θ' ἁμέραις
ἱερὸν εὐζωᾶς ἄωτον.

'Επ. ς'.

ἀλλ' ἐν ἕκτᾳ πάντα λόγον θέμενος σπουδαῖον ἐξ ἀρχᾶς ἀνήρ
συγγενέσιν παρεκοινᾶθ'· οἱ δ' ἐπέσποντ'. αἶψα δ' ἀπὸ κλισιᾶν
ὦρτο σὺν κείνοισι, καί ῥ' ἦλθον Πελία μέγαρον·

Αἴσωνος. — *ἱκοίμαν* Hermann, libri et schol. *ἱκόμαν*. Hartung *οὐ ξεῖνος χθόν' ἱκόμαν ἐς ἄλλων*, qua coniectura nihil iuvamur: sententia enim haec opinor erat, patris volo adire domum, neque vero alieno frui hospitio, itaque exspectaveram *οὐ ξείνων ἱκοίμαν οἶκον ἄλλων*. — V. 120. *ἐσελθόντ'*, Pc *εἰσελθόντ'*. — *ἔγνον* BcGuLbVbdf, *ἔγνων* ARBγ GP12Pc. — V. 121. *αὐτοῦ*, malim *αὐτῷ*. — *γλεφάρων* ARGLbBcγ, *βλεφάρων* Pc alii. — V. 122. *πέρι* Hermann, v. *περί*. Scholiasta *ἐξαίρετον* cum *γάθησεν* iungit, at quandoquidem *πέρι* praecessit, hoc plane redundaret. Ceterum Hartung interpunxit *γλεφάρων ἂν περὶ ψυχάν, ἐπεὶ γάθησεν, ἐξαίρετον γόνον κτλ.* — V. 125. *Ὑπερῇδα* Hermann, v. *Ὑπερηΐδα*.
V. 126. *Ἀμυθάν*, Lb *Ἀμυθών*. — *ἷκεν* sch. AGBγGuLb, *ἷκε* PcP12, *ἧκεν* vulgo. — V. 127. *εὐμενέοντες*, P1 *εὐμενέοντος*. — *ἀνεψιόν*, Hartung *ἀνεψιοί* requirit, at *ἀνεψιόν* non cum *εὐμενέοντες* sed cum *ἷκεν* iungendum, et si quid mutandum, malim *ἷχον* scribere. — V. 129. *τεύχων*, P2 *τεύξων*. — *πᾶσαν ἐν* Bc, *πᾶσαν ἐς* vel *εἰς* reliqui, Scholiasta interpretatur *πᾶσαν εὐφροσύνην ἐξέτεινεν*. Coniicio: *πᾶσαν ἐϋφροσύναν τάννεν*. — V. 131. *εὐζωᾶς*, malim *εὐζώας*, nisi forte potius *εὐσοίας* legendum, i. e. *εὐθηνίας*. — V. 132. Hartung distinxit *πάντα, λόγον θέμενος σπουδαῖον, ἐξ κτλ.* — V. 134. *Πελία μέγαρον* ARBγGP12 GuLb(Pc), *Πελία μεγάρων* Vbdf, *μέγαρον Πελία* vulgo et sic vel *μέγαρον Πελία δ'* Bc.

ἑσσύμενοι δ' εἴσω κατέσταν· τῶν δ' ἀκούσαις αὐτὸς ὑπαντίασεν
Τυροῦς ἐρασιπλοκάμου γενεά· πραῢν δ' Ἰάσων
μαλθακᾷ φωνᾷ ποτιστάζων ὄαρον
βάλλετο κρηπῖδα σοφῶν ἐπέων· Παῖ Ποσειδᾶνος Πετραίου,

Στρ. ζ'.

ἐντὶ μὲν θνατῶν φρένες ὠκύτεραι
κέρδος αἰνῆσαι πρὸ δίκας δόλιον, τραχεῖαν ἑρπόντων πρὸς ἔπιβδαν ὅμως·
ἀλλ' ἐμὲ χρὴ καὶ σὲ θεμισσαμένους ὀργὰς ὑφαίνειν λοιπὸν ὄλβον.
εἰδότι τοι ἐρέω· μία βοῦς Κρηθεῖ τε μάτηρ
καὶ θρασυμήδεϊ Σαλμωνεῖ· τρίταισιν δ' ἐν γοναῖς
ἄμμες αὖ κείνων φυτευθέντες σθένος ἀελίου χρύσεον
λεύσσομεν. Μοῖραι δ' ἀφίσταντ', εἴ τις ἔχθρα πέλει
ὁμογόνοις, αἰδῶ καλύψαι.

Ἀντ. ζ'.

οὐ πρέπει νῷ χαλκοτόροις ξίφεσιν
οὐδ' ἀκόντεσσιν μεγάλαν προγόνων τιμὰν δάσασθαι. μῆλά τε γάρ τοι ἐγὼ
καὶ βοῶν ξανθὰς ἀγέλας ἀφίημ' ἀγρούς τε πάντας, τοὺς ἀπούραις
ἁμετέρων τοκέων νέμεαι, πλοῦτον πιαίνων·
κοὔ με πονεῖ τεὸν οἶκον ταῦτα πορσύνοντ' ἄγαν·
ἀλλὰ καὶ σκᾶπτον μόναρχον καὶ θρόνος, ᾧ ποτε Κρηθεΐδας

V. 135. *εἴσω*, Pc *ἔσω*. — *ἀκούσαις* R et libri aliquot, *ἀκούσας* ABcGu Vbdf. — *αὐτὸς*, sch. *αὐτοῖς* videtur legisse. — *ὑπαντίασεν* AGGuP12 VbdfPc, vulgo *ὑπηντίασεν*. — V. 136. *ἐρασιπλοκάμου*, P2 *καλλιπλοκάμου*. — *γενεά*, Pc *γέννα*, idem *πραῢν δ' Ἰ. μαλθακᾷ*. om. — V. 140. *ἔπιβδαν* scripsi, v. *ἐπίβδαν*. — V. 141. *ὀργὰς*, Hecker *ὀρθὰν*. — V. 145. *ἀφίσταντ'*, Chaeris coni. *ἀφίσταιντ'*. — V. 146. *αἰδῶ*, Pc *αἰδώ*, Hermann *αἰδοῖ*. Hecker *ὁμογόνοις· αἰδὼς χαλέψαι*. Hartung scripsit *Μοῖραι δ', ἀφεστῶσαι, εἴ τις ἔχθρα πέλῃ ὁμογόνοις, αἰδῶ κάλυψαν*. L. Schmidt *Μοῖραι δ' ἀφίσταντ'· εἴ τις ἔχθρα πέλει ὁμογόνοις, αἰδὼς καλύψαι*. — V. 147. *νὼ* Pc (G a m. pr.), *νῷ* Bγ, *νῷν* GuVdfVa2, *νῶιν* sch. et vulgo. — V. 148. *μεγάλαν*, Pc *μεγάλων*. — *μῆλα*, Heyne *μᾶλα*. — V. 149. *τοὺς*, Pc *οὓς*. — V. 151. *πονεῖ*. Hartung *δονεῖ*. — V. 152. *ἀλλὰ καί*, Pc *ἀλλά*. — *θρόνος* ARGBγP12VdfLbPc Sch., *θρόνον* BcVbGu, unde olim *ἀλλὰ σὺν σκ. μ. καὶ θρόνον, ᾧ ... δίκας, τὰ μὲν* conieci: sed nunc malim *σκᾶπτον ἀλλ' οὐκ ἂν μόναρχον καὶ θρόνον*, nam quod minus recedit a librorum lectione *ἀλλ' ἂν οὐ σκᾶπτον μ. κ. θρόνον*, minus probabile est. Hecker proposuit *ἀλλὰ γᾶς σκᾶπτον*.

ἐγκαθίζων ἱππόταις εὔθυνε λαοῖς δίκας,
τὰ μὲν ἄνευ ξυνᾶς ἀνίας

'Επ. ζ'.

λῦσον ἄμμιν, μή τι νεώτερον ἐξ αὐτῶν ἀνασταίη κα-
κόν.
ὣς ἄρ' ἔειπεν, ἀκασκᾶ δ' ἀγόρευσεν καὶ Πελίας·
Ἔσομαι
τοῖος· ἀλλ' ἤδη με γηραιὸν μέρος ἁλικίας
ἀμφιπολεῖ· σὸν δ' ἄνθος ἥβας ἄρτι κυμαίνει· δύνασαι δ'
ἀφελεῖν
μᾶνιν χθονίων. κέλεται γὰρ ἑὰν ψυχὰν κομίξαι
Φρίξος ἐλθόντας πρὸς Αἰήτα θαλάμους
δέρμα τε κριοῦ βαθύμαλλον ἄγειν, τῷ ποτ' ἐκ πόντου
σαώθη

Στρ. η'.

ἔκ τε ματρυιᾶς ἀθέων βελέων.
ταῦτά μοι θαυμαστὸς ὄνειρος ἰὼν φωνεῖ. μεμάντευμαι δ'
ἐπὶ Κασταλίᾳ,
εἰ μετάλλατόν τι. καὶ ὡς τάχος ὀτρύνει με τεύχειν ναῒ
πομπάν.
τοῦτον ἄεθλον ἑκὼν τέλεσον· καί τοι μοναρχεῖν
καὶ βασιλευέμεν ὄμνυμι προήσειν. καρτερὸς
ὅρκος ἄμμιν μάρτυς ἔστω Ζεὺς ὁ γενέθλιος ἀμφοτέροις.
σύνθεσιν ταύταν ἐπαινήσαντες οἱ μὲν κρίθεν·
ἀτὰρ Ἰάσων αὐτὸς ἤδη

'Αντ. η'.

ὤρνυεν κάρυκας ἐόντα πλόον
φαινέμεν παντᾷ. τάχα δὲ Κρονίδαο Ζηνὸς υἱοὶ τρεῖς ἀκα-
μαντομάχαι

V. 153. λαοῖς, Pc λαοῖσι. Post δίκας plene interpunxi. — V. 155. ἄμμιν, Pc ἄμμι. — ἀνασταίη Ahrens, ἀνασταίη sch. et Pc in m., unde Hermann ἀναστήῃ, PCGu et aliquot libri ἀναστήσῃ, idque etiam sch. reperit, ARGP12Vbdf ἀναστήσῃς. — V. 156. ακασκᾶ δ' ἀγόρευσεν scripsi, vulgo ἀκᾶ δ' ἀνταγόρευσεν, sed Pc ἀγόρευσε. cf. Eust. Pro. 11: ἀλλὰ ἡ αἱμακουρία καὶ τὸ ἀκασκᾶ, ὃ δηλοῖ τὸ ἡσύχως κατὰ τὰ πρὸ τούτων δεδώρισται. Scholiasta tamen, qui ἀνταπεκρίθη αὐτῷ dicit, vulgarem lectionem tuetur, idemque videtur οἱ Πελίας legisse, et sane καὶ plane est otiosum; poeta fortasse scripserat Ϝὶς Πελία, hiatus post Πελία propter interpunctionem graviorem satis excusationis habet. — ἔσομαι τοῖος, Pc et lemma sch. ἔσσομαι τοιοῦτος. — V. 163. φωνεῖ, Sch. φώνει — V. 167. ἄμμιν GuVb, ἄμμι reliqui. — μάρτυς, Gu μάρτυρ. — V. 169. ἀτὰρ, αὐτὰρ Pc lemma sch. — V. 170. ὤρνυεν Boeckh, v. ὄρνυεν, Pc ὄρνυ. — V. 171. παντᾷ, v. παντᾶ.

ἦλθον Ἀλκμήνας θ᾽ ἑλικοβλεφάρου Λήδας τε, δοιοὶ δ᾽
ὑψιχαῖται
ἀνέρες, Ἐννοσίδα γένος, αἰδεσθέντες ἀλκάν,
ἔκ τε Πύλου καὶ ἀπ᾽ ἄκρας Ταινάρου· τῶν μὲν
κλέος
ἐσλὸν Εὐφάμου τ᾽ ἐκράνθη σόν τε, Περικλύμεν᾽ εὐρυβία.
ἐξ Ἀπόλλωνος δὲ φορμικτὰς ἀοιδᾶν πατὴρ
ἔμολεν, εὐαίνητος Ὀρφεύς.

Ἐπ. η΄.

πέμπε δ᾽ Ἑρμᾶς χρυσόραπις διδύμους υἱοὺς ἐπ᾽ ἄτρυτον
πόνον
τὸν μὲν Ἐχίονα, κεχλάδοντας ἥβᾳ, τὸν δ᾽ Ἔρυτον. τα-
χέως δ᾽
ἀμφὶ Παγγαίου θέμεθλα ναιετάοντες ἔβαν·
καὶ γὰρ ἑκὼν θυμῷ γελανεῖ θᾶσσον ἔντυνεν βασιλεὺς
ἀνέμων
Ζήταν Κάλαΐν τε πατὴρ Βορέας, ἄνδρας πτεροῖσιν
νῶτα πεφρίκοντας ἄμφω πορφυρέοις.
τὸν δὲ παμπειθῆ γλυκὺν ἡμιθέοισιν πόθον ἔνδαιεν
Ἥρα

Στρ. θ΄.

ναὸς Ἀργοῦς, μή τινα λειπόμενον
τὰν ἀκίνδυνον παρὰ ματρὶ μένειν αἰῶνα πέσσοντ᾽, ἀλλ᾽
ἐπὶ καὶ θανάτῳ

V. 172. *Ἀλκμήνας*, AR *Ἀλκμάνας*. — *ὑψιχαῖται*, Hecker *εὐρυχαῖται*. — V. 173. *αἰδεσθέντες ἀλκάν*, conieci *ἃ ϝασθέντες ἀλκᾷ*, quamquam sane antiquiores poetae, si a Simonide Amorgino discesseris, non videntur hoc verbo usi esse. Hartung scripsit *Ἐννοσίδα γένος αἰδεσθέντ᾽, ἐς ἀλκὰν ἔκ τε κτλ.* — V. 176. *φορμικτὰς*, P1 *φορμιγκτὰς*. — V. 178. *πόνον*, Gn *πλόον*. — V. 179. *κεχλάδοντας*, Pc *κεχλαδότας*. — *ταχέως δ᾽*, *ταχέες δ᾽* GGuPcVb, Boeckh delevit *δ᾽*. — V. 180. *θέμεθλα* vulgo, om. GPc. Numero versus ut consulatur cave *θέμεθλον* scribas, nam hoc vocabulum pluraliter tantum dici solet, apud Callim. in Dian. v. 248: *περὶ βρέτας εὐρὺ θέμεθλον δωμήθη* scribendum est *εὐρυθέμεθλον δῶμ᾽ ἤρθη*. Aeque insolens est, quod Boeckh scripsit *ἀμφὶ Π. θεμέθλοις*, omnino autem cum de Boreadis sermo sit, offendimur, quod sic simpliciter *ναιετάοντες* dicuntur, itaque in ecdosi scripsi *θέμεθλ᾽ οἱ ναιετάοντες*, sed hoc quoque pedestri magis convenit orationi, quam lyrici carminis gravitati: credo totum locum sic esse conformandum *ταχέως δ᾽ ἄγχι Παγγαίου θεμέθλων ναιετάοντες ἔβαν (καὶ γὰρ .... Βορέας) ἄνδρες πτεροῖσιν νῶτα πεφρίκοντες ἄμφω πορφυρέοις*. — V. 181. *ἔντυνεν*, Pc *ἔντυεν*. — V. 183. *πεφρίκοντας*, Pc *πεφρικότας*. — V. 184. *παμπειθῆ*, *παμπληθῆ* PcBcVbG. — *πόθον* PcBcGP12Vbdf lemma sch., *πόθον γ᾽* vulgo. — *ἔνδαιεν*, P1Vdf *ἔδαιεν*, Boeckh *πρόσδαιεν*, Hermann *ἐν πόθον δαίεσκεν*, Emperius *τόνδ᾽ αὖεν*, Hartung *ἡμιθέοις πως ἔρωτ᾽ ἔνδαιεν*. — V. 186. *τὰν* AGuLbP12Vbdf, *τὸν* R. — *πέσσοντ᾽*,

φάρμακον κάλλιστον ἑᾶς ἀρετᾶς ἅλιξιν εὑρέσθαι σὺν
ἄλλοις.
ἐς δ' Ἰαωλκὸν ἐπεὶ κατέβα ναυτᾶν ἄωτος,
λέξατο πάντας ἐπαινήσαις Ἰάσων. καί ῥά οἱ
μάντις ὀρνίχεσσι καὶ κλάροισι θεοπροπέων ἱεροῖς
Μόψος ἄμβασε στρατὸν πρόφρων· ἐπεὶ δ' ἐμβόλου
κρέμασαν ἀγκύρας ὕπερθεν,

'Αντ. θ'.

χρυσέαν χείρεσσι λαβὼν φιάλαν
ἀρχὸς ἐν πρύμνᾳ πατέρ' Οὐρανιδᾶν ἐγχεικέραυνον Ζῆνα,
καὶ ὠκυπόρους
κυμάτων ῥιπὰς ἀνέμων τ' ἐκάλει, νύκτας τε καὶ πόντου
κελεύθους
ἅματά τ' εὔφρονα καὶ φιλίαν νόστοιο μοῖραν·
ἐκ νεφέων δέ οἱ ἀντάϋσε βροντᾶς αἴσιον
φθέγμα· λαμπραὶ δ' ἦλθον ἀκτῖνες στεροπᾶς ἀπορηγνύ-
μεναι.
ἀμπνοὰν δ' ἥρωες ἔστασαν θεοῦ σάμασιν
πιθόμενοι· κάρυξε δ' αὐτοῖς

'Επ. θ'.

ἐμβαλεῖν κώπαισι τερασκόπος ἁδείας ἐνίπτων ἐλπίδας·
εἰρεσία δ' ὑπεχώρησεν ταχειᾶν ἐκ παλαμᾶν ἄκορος.
σὺν Νότου δ' αὔραις ἐπ' Ἀξείνου στόμα πεμπόμενοι
ἤλυθον· ἔνθ' ἁγνὸν Ποσειδάωνος ἕσσαντ' εἰναλίου τέ-
μενος,
φοίνισσα δὲ Θρηϊκίων ἀγέλα ταύρων ὑπᾶρχεν
καὶ νεόκτιστον λίθων βωμοῖο θέναρ.
ἐς δὲ κίνδυνον βαθὺν ἱέμενοι δεσπόταν λίσσοντο ναῶν,

Στρ. ι'.

συνδρόμων κινηθμὸν ἀμαιμάκετον
ἐκφυγεῖν πετρᾶν. δίδυμοι γὰρ ἔσαν ζωαί, κυλινδέσκοντό
τε κραιπνότεραι

Pc πεσόντ'. — V. 188. ἐς δ' Ἰαωλκὸν Schmid, ἐς δ' Ἰωλκὸν Schol. et libri, praeter Bc qui ἐς δὲ Ἰωλκόν, quod fort. aliquis probaverit. — V. 189. ἐπαινήσαις R et aliquot libri, ἐπαινήσας AGVbdfBc. — V. 190. καὶ, Bc ἐν, om. Gu, qui ὀρνίχεσσί τε. — θεοπροπέων, θεοπρεπέων RGuVbPc. — V. 195. ἀνέμων, ἀνέμους BcGGuP12Vbdf. — V. 200. πιθόμενοι, Pc πειθόμενοι. — V. 203. Ἀξείνου, ByP2 Εὐξείνου. — V. 206. λίθων Bc et schol. Vrat. Schneideri ex correctione, nam ceteri libri λίθινον. Possis coniicere, quod Rauchenstein quoque suasit θέναρ βωμοῦ λίθινον. Βωμοῦ θέναρ ex hoc loco affert Cram. An. P. III 209, sed βωμοῖο θέναρ tuentur scholiastae. — V. 209. δίδυμοι libri et sch., δίδυμαι Boeckh scripsit. —

ἢ βαρυγδούπων ἀνέμων στίχες· ἀλλ' ἤδη τελευτὰν κεῖνος
αὐταῖς
ἡμιθέων πλόος ἄγαγεν. ἐς Φᾶσιν δ' ἔπειτεν
ἤλυθον, ἔνθα κελαινώπεσσι Κόλχοισιν βίαν
μῖξαν Αἰήτᾳ παρ' αὐτῷ. πότνια δ' ὀξυτάτων βελέων
ποικίλαν ἴϋγγα τετράκναμον Οὐλυμπόθεν
ἐν ἀλύτῳ ζεύξαισα κύκλῳ

Ἀντ. ι'.

μαινάδ' ὄρνιν Κυπρογένεια φέρεν
πρῶτον ἀνθρώποισι, λιτάς τ' ἐπαοιδὰς ἐκδιδάσκησεν σο-
φὸν Αἰσονίδαν·
ὄφρα Μηδείας τοκέων ἀφέλοιτ' αἰδῶ, ποθεινὰ δ' Ἑλλὰς
αὐτάν
ἐν φρασὶ καιομέναν δονέοι μάστιγι Πειθοῦς.
καὶ τάχα πείρατ' ἀέθλων δείκνυεν πατρῴων·
σὺν δ' ἐλαίῳ φαρμακώσαισ' ἀντίτομα στερεᾶν ὀδυνᾶν
δῶκε χρίεσθαι. καταίνησάν τε κοινὸν γάμον
γλυκὺν ἐν ἀλλάλοισι μῖξαι.

Ἐπ. ι'.

ἀλλ' ὅτ' Αἰήτας ἀδαμάντινον ἐν μέσσοις ἄροτρον σκίμ-
ψατο
καὶ βόας, οἳ φλόγ' ἀπὸ ξανθᾶν γενύων πνέον καιομένοιο
πυρός,

κραιπνότεραι, Gu κραιπνότερον. — V. 211. ἔπειτεν ἤλυθον G (supra ἔπειτα) Gu, ἔπειτα ἤλυθον Va, ἔπειτ' ἐνήλυθον ceteri ut vulgo. Va2 ἔπειτ' ἀνήλυθον, quod quo iure probare potuerit Mommsen non video, sed Pindarus fort. scripsit ἔπειταν. — V. 213. Αἰήτᾳ παρ' αὐτῷ de vitio suspecta sunt, schol. qui haec verba cum ἤλυθον iungit, interpretatur παρ' αὐτῷ τῷ ταχεῖ Αἰήτῃ. Mihi poeta scripsisse videtur ἐς Φᾶσιν δ' ἔπειταν ἤλυθον, ἔνθα κελαινώπαισι Κόλχοισιν βίαν μῖξαν Αἰήτᾳ παρ' αὐτώδει. πότνα δ' ὀξυτάτων sive malis μῖξαν Αἰήταν παρ' αὐτώδη. Αὐτώδης i. e. αὐθάδης, cf. Apollon. de pron. 354 et Hesych. αὐτώδης· ὑπέρφρων, ἰδιογνώμων et rursus solito errore αὐτώλης· ὑβριστής, αὐτόχειρ (αὐθάδης et αὐθέντης confudit) quae mirum in modum corrupit M. Schmidt. Πότνα alias apud Pindarum non legitur, malui tamen ita scribere, quam asyndeto uti πότνι' ὀξυτάτων. — ὀξυτάτων A schol. et libri plures, ὠκυτάτων RPcGu lemma sch., ὀκυτάτων GVb. — V. 214. τετράκναμον libri, τετρακνάμον' (h. e. τετρακνάμονι) lectionem sch. memorat. — ζεύξαισα Va2, ceteri ζεύξασα, sicut idem v. 221 una cum Perusino exhibet φαρμακώσαισ', ceteri φαρμακώσασ' — V. 217. ἐκδιδάσκησεν, Pc ἐκδιδάσκοισα. — V. 223. μῖξαι, vulgo μίξαι, Pc μίξει, Gu μίξειν, G μίξιν. — V. 225. γενύων, G. Dindorf γενῦν. Boeckh γνάθων. — πνέον, Hermann πνεῦν, et praeterea coni. καὶ βόας, οἳ γενύων ξανθᾶν φλόγα πνεῦν, sed fort. φλόγα est glossa, ut scribendum sit οἳ γενύων ξανθᾶν ἄπο πνέον καιομένοιο πυρός.

χαλκέαις δ' ὁπλαῖς ἀράσσεσκον χθόν' ἀμειβόμενοι·
τοὺς ἀγαγὼν ζεύγλᾳ πέλασσεν μοῦνος. ὀρθὰς δ' αὔλακας
ἐντανύσαις
ἤλαυν', ἀνὰ βωλακίας δ' ὀρόγυιαν σχίζε νῶτον
γᾶς. ἔειπεν δ' ὧδε· Τοῦτ' ἔργον βασιλεύς,
ὅστις ἄρχει ναός, ἐμοὶ τελέσαις ἄφθιτον στρωμνὰν
ἀγέσθω,

Στρ. ιά.

κῶας αἰγλᾶεν χρυσέῳ θυσάνῳ.
ὣς ἄρ' αὐδάσαντος ἀπὸ κροκόεν ῥίψαις Ἰάσων εἷμα θεῷ
πίσυνος
εἴχετ' ἔργου· πῦρ δέ νιν οὐκ ἐόλει παμφαρμάκου ξείνας
ἐφετμαῖς,
σπασσάμενος δ' ἄροτρον, βοέους δήσαις ἀνάγκᾳ
ἔντεσιν αὐχένας ἐμβάλλων τ' ἐριπλεύρῳ φυᾷ
κέντρον αἰανὲς βιατὰς ἐξεπόνησ' ἐπιτακτὸν ἀνήρ
μέτρον. ἴϋξεν δ' ἀφωνήτῳ περ ἔμπας ἄχει
δύνασιν Αἰήτας ἀγασθείς.

Ἀντ. ιά.

πρὸς δ' ἑταῖροι καρτερὸν ἄνδρα φίλας
ὤρεγον χεῖρας, στεφάνοισί τέ μιν ποίας ἔρεπτον, μειλι-
χίοις τε λόγοις
ἀγαπάζοντ'. αὐτίκα δ' Ἀελίου θαυμαστὸς υἱὸς δέρμα λαμ-
πρὸν
ἔννεπεν, ἔνθα νιν ἐκτάνυσαν Φρίξου μάχαιραι·
ἤλπετο δ' οὐκέτι οἱ κεῖνόν γε πράξεσθαι πόνον.
κεῖτο γὰρ λόχμᾳ, δράκοντος δ' εἴχετο λαβροτατᾶν γε-
νύων,

V. 227. τοὺς, Gu τούσδ'. — ἐντανύσαις, ARGGuVbdf ἐντανύσας. Hecker ἐκτανύσαις. — V. 228. ἀνὰ βωλακίας PcGu (a m. pr.), vulgo ἀναβωλακίας, Hartung scripsit ἤλαυν' ἀνὰ βώλακας, ἐς δ' ὀρόγυιαν. — ὀρόγυιαν Boeckh, vulgo ὀργυιάν. — V. 230. τελέσαις P1 a m. pr., τελέσας Gu, τελέσσας plerique. — V. 231. χρυσέῳ θυσάνῳ, Hecker χρυσέοις θυσάνοις. — V. 232. κροκόεν Va2, vulgo κρόκεον. — ῥίψαις, plerique ῥίψας. — V. 233. ἐόλει Boeckh, αἰόλλει libri. — V. 234. βοέους P12, vulgo βοέοις, lemma sch. βοείοις. Hartung scripsit βοέους δήσαις ἀνάγκαις ἔντεσί τ' αὐχένας. — δήσαις, solus G δήσας, δήσας Pc alii, δῆσεν KP1Vf, δῆσ' ἐν Vd. — ἀνάγκᾳ Schol. memorat, idem etiam ἀνάγκας ut libri et vulgo, Pc et paraphr. ἀνάγκαις. — V. 236. ἐξεπόνησ', Pc ἐξεπόνησεν, Boeckh ἐξεπόνασ'. — V. 237. ἴϋξεν, lemma schol. ἤϋξεν. — ἔμπας, Hartung ἐνστάς. — V. 240. ἔρεπτον, Pauwius ἔριπτον. — μειλιχίοις, Pc ποικιλίοις. — V. 243. πράξεσθαι Hermann, legebatur πράξασθαι. — V. 244. λόχμᾳ, Pc λόγχμᾳ. — λαβροτατᾶν Hermann, vulgo λαβροτάταν, G λαβροτατῶν,

ὃς πάχει μάκει τε πεντηκόντορον ναῦν κράτει,
τέλεσαν ἃν πλαγαὶ σιδάρου.

Ἐπ. ια'.

μακρά μοι νεῖσθαι κατ' ἀμαξιτόν· ὥρα γὰρ συνάπτει· καί τινα
οἶμον ἴσαμι βραχύν· πολλοῖσι δ' ἅγημαι σοφίας ἑτέροις.
κτεῖνε μὲν γλαυκῶπα τέχναις ποικιλόνωτον ὄφιν,
ὦ 'ρκεσίλα, κλέψεν τε Μήδειαν σὺν αὐτᾷ, τὰν Πελίαο φόνον·
ἔν τ' Ὠκεανοῦ πελάγεσσι μίγεν πόντῳ τ' ἐρυθρῷ
Λαμνιᾶν τ' ἔθνει γυναικῶν ἀνδροφόνων·
ἔνθα καὶ γυίων ἀέθλοις ἐπεδείξαντο κρίσιν ἐσθᾶτος ἀμφίς,

Στρ. ιβ'.

καὶ συνεύνασθεν. καὶ ἐν ἀλλοδαπαῖς
σπέρμ' ἀρούραις τουτάκις ὑμετέρας ἀκτῖνας ὄλβου δέξατο μοιρίδιον
ἆμαρ ἢ νύκτες· τόθι γὰρ γένος Εὐφάμου φυτευθὲν λοιπὸν αἰεί

Gu *λαβροτάτων*, Vf *λαυροτάτης*. — V. 245. *πεντηκόντορον*, Pc *πεντηκόντεροι*. — V. 246. *τέλεσαν*, schol. *τέλεσεν* legit, sed *τέλεσσαν* (ut Pc) etiam memorat. — *πλαγαί*, Pc lemma schol. *πληγαί*. — *σιδάρου* lemma sch. GVbGn, *σιδήρου* rel. — V. 249. *ὄφιν*, Lb *ὄφιν γ'*. — V. 250. *ὦ 'ρκεσίλα*, Gu a m. pr. *ἀρκεσίλα*. — *σὺν αὐτᾷ*, Pc *σὺν αὐτῇ*, sch. memorat coniecturam *σὺν αὐτῷ*, dicit enim *σὺν αὐτῇ, σὺν τῇ Μηδείᾳ θελούσῃ καὶ ἐνεργούσῃ, ὅπερ ἔνιοι μὴ νοοῦντες μεταγράφουσι σὺν αὐτῷ τῷ δέρει*. Grammaticus ille, quamvis vitium procurare nescivcrit, tamen intellexit, quid instituta sententia requirat: nam Pindarus quamvis capita tantum rerum summatim perstringeret, aureum certe vellus nullo pacto hic silentio praetermittere debebat, cf. inprimis supra v. 67 seqq. Equidem credo poetam scripsisse *κλέψεν τε κῶας καὶ σὺν αὐτῷ τὰν Πελίαο φόνον*: cum *Μήδειαν* supra adscriptum esset, inde corruptela latius serpsit. Hartung scripsit *Μήδειαν, σὺν ᾇ τεῦξεν Πελίαο φόνον*. — *Πελίαο* (Pc *Πελία*) *φόνον* Chaeris emendavit, cum coniunctim *Πελιαοφονον* legeretur, quod Didymus utrum oxytonon an paroxytonon esset, ambigebat. Et *Πελιαφόνον* GuVhd. Ceterum cf. Hermann ad Viger. p. 930. — V. 251. *πελάγεσσι*, Hecker *περάτεσσι*. V. 252. *Λαμνιᾶν* PcGGu Vb, *Λημνιᾶν* reliqui. — V. 253. *ἐπεδείξαντο κρίσιν*, Hermann coni. *ἐπέδειξαν κρίσις* (i. e. *κρίσιας*) vel *ἐπεδείξαντο κρῖμ'*, Boeckh *ἐπεδείξαντ' ἀγῶν'*, Kayser *ἐπεδείξαντ' ἀκμάν*, Hartung *γυίων ἀέθλους ἐπέδειξαν κρίσιν τ'*, Oelschlaeger *ἐπέδειξαν βίαν*. — V. 255. *σπέρμ' ἀρούραις* Hermann et fort. sic etiam unus schol. legit, vulgo *περ ἀρούραις*, Pc GGuP12Vbdf *περ ἀρούραισι* — *ἀκτῖνας*, Hermann *ἀκτῖνος* corrigit, ut structura sit *ἆμαρ ἢ νύκτες δέξατο σπέρμα ἀκτῖνος ὄλβον*. — *ὄλβου* etiam Va2, Pc *ὄλβον*, GGuVh Sch. *ὄλβῳ*. — V. 256. *νύκτες* vulgo, et sic Va2 et schol., *νυκτός* GGuVhP2 schol. Schneideri et fort. paraphr., *νύκτας* ARVd. Quamvis Hermann verissime *σπέρμ'* restituerit, nondum tamen locus persanatus, nam nimis insolens et impedita oratio: scri-

τέλλετο· καὶ Λακεδαιμονίων μιχθέντες ἀνδρῶν
ἤθεσιν ἔν ποτε Καλλίσταν ἀπῴκησαν χρόνῳ
νᾶσον· ἔνθεν δ' ὔμμι Λατοίδας ἔπορεν Λιβύας πεδίον
σὺν θεῷ τιμαῖς ὀφέλλειν, ἄστυ χρυσοθρόνου
διανέμειν θεῖον Κυράνας

Ἀντ. ιβ'.

ὀρθόβουλον μῆτιν ἐφευρομένοις.
γνῶθι νῦν τὰν Οἰδιπόδα σοφίαν· εἰ γάρ τις ὄζους ὀξυτόμῳ πελέκει
ἐξερείψῃ κεν μεγάλας δρυός, αἰσχύνῃ δέ οἱ θαητὸν εἶδος,
καὶ φθινόκαρπος ἐοῖσα δίδοι ψᾶφον περ' αὐτᾶς,
εἴ ποτε χειμέριον πῦρ ἐξίκηται λοίσθιον,
ἢ σὺν ὀρθαῖς κιόνεσσιν δεσποσύναισιν ἐρειδομένα
μόχθον ἄλλοις ἀμφέπῃ δύστανον ἐν τείχεσιν,
ἑὸν ἐρημώσαισα χῶρον.

Ἐπ. ιβ'.

ἐσσὶ δ' ἰατὴρ ἐπικαιρότατος, Παιάν τέ σοι τιμᾷ φάος.
χρὴ μαλακὰν χέρα προσβάλλοντα τρώμαν ἕλκεος ἀμφιπολεῖν.
ῥᾴδιον μὲν γὰρ πόλιν σεῖσαι καὶ ἀφαυροτέροις·
ἀλλ' ἐπὶ χώρας αὖτις ἔσσαι δυσπαλὲς δὴ γίνεται, ἐξαπίνας
εἰ μὴ θεὸς ἁγεμόνεσσι κυβερνατὴρ γένηται.

bendum puto καὶ συνεύνασθεν, κύθε δ' ἀλλοδαπαῖς σπέρμ' ἀρούραις· τουτάκις ὑμετέρας ἀκτῖνας ὄλβου δέξατο μοιριδίου ἆμαρ ἢ νύκτες. κύθε intransitivum est; distinctionem commendant scholiastae, qui a voce τουτάκις novum enuntiatum inchoant; μοιριδίου scribere malui quam μοιρίδιον propterea, quod ἢ νύκτες additum est. — V. 258. ἔν ποτε Chaeris scripsit, Hermann ἄν (ἄμ) ποτε, Boeckh ἤθεσι τάν ποτε, quamquam fort. praestat τὰν τότε, ARBγGLbGuP12 Sch. ἤθεσιν ἆν ποτε, Vbdf ἤθεσιν ἄν ποτε. — V. 260. σὺν θεῷ ex scholiasta restitui, legebatur σὺν θεῶν. — ἄστυ, Gu ἄστυ τε, Hartung κἄστυ. Locus iam antiquitus corruptus; scripsisse videtur Pindarus: σὺν θεῷ τιμαῖς ὀφέλλειν. Ἄστυ χρυσοθρόνου διανέμων θεῖον Κυράνας, ὀρθόβουλον μῆτιν ἐφευρόμενος, γνῶθι νῦν τὰν Οἰδιπόδα σοφίαν, — V. 263. ὀξυτόμῳ, PcGGuVb ὀξυτάτῳ. — V. 264. ἐξερείψῃ κεν scripsi, v. ἐξερείψαι κεν, Thiersch ἐξερείψειεν, Hermann ἐξερείψαι μὲν. — αἰσχύνῃ GGuP2Vbdf sch. Schneideri, v. αἰσχύνοι, — V. 265. δίδοι scripsi, v. διδοῖ. — περ' αὐτᾶς A, περ' αὐτᾶς Gu, πὲρ αὐτᾶς G, περὶ αὐτᾶς P12, περ αὐτᾶς RVbdf et vulgo. — V. 267. δεσποσύναισιν, in epecdosi conieci δεσποσύνοισιν ut substantivum sit cum ἄλλοις iungendum. — V. 268. ἀμφέπῃ scripsi, idemque Hartung restituit, legebatur ἀμφέπει. — V. 269. ἐρημώσαισα Va2(G), v. ἐρημώσασα. — V. 273. αὖτις GGuVb, v. αὖθις. — V. 274. γίνεται Pc, v. γίγνεται.

τὶν δὲ τούτων ἐξυφαίνονται χάριτες.
τλᾶθι τᾶς εὐδαίμονος ἀμφὶ Κυράνας θέμεν σπουδὰν
ἅπασαν.

Στρ. ιγ'.

τῶν δ' Ὁμήρου καὶ τόδε συνθέμενος
ῥῆμα πόρσυν'· ἄγγελον ἐσλὸν ἔφα τιμὰν μεγίσταν πράγ-
ματι παντὶ φέρειν·
αὔξεται καὶ Μοῖσα δι' ἀγγελίας ὀρθᾶς. ἐπέγνω μὲν Κυ-
ράνα
καὶ τὸ κλεεννότατον μέγαρον Βάττου δικαιᾶν
Δαμοφίλου πραπίδων. κεῖνος γὰρ ἐν παισὶν νέος,
ἐν δὲ βουλαῖς πρέσβυς ἐγκύρσαις ἑκατονταετεῖ βιοτᾷ,
ὀρφανίζει μὲν κακὰν γλῶσσαν φαεννᾶς ὀπός,
ἔμαθε δ' ὑβρίζοντα μισεῖν,

Ἀντ. ιγ'.

οὐκ ἐρίζων ἀντία τοῖς ἀγαθοῖς,
οὐδὲ μακύνων τέλος οὐδέν. ὁ γὰρ καιρὸς πρὸς ἀνθρώπων
βραχὺ μέτρον ἔχει.
εὖ νιν ἔγνωκεν· θεράπων δέ οἱ, οὐ δράστας ὀπαδεῖ.
φαντὶ δ' ἔμμεν
τοῦτ' ἀνιαρότατον, καλὰ γινώσκοντ' ἀνάγκᾳ
ἐκτὸς ἔχειν πόδα. καὶ μὰν κεῖνος Ἄτλας οὐρανῷ
προσπαλαίει νῦν γε πατρῴας ἀπὸ γᾶς ἀπό τε κτεάνων·
λῦσε δὲ Ζεὺς ἄφθιτος Τιτᾶνας. ἐν δὲ χρόνῳ
μεταβολαὶ λήξαντος οὔρου

Ἐπ. ιγ'.

ἱστίων. ἀλλ' εὔχεται οὐλομέναν νοῦσον διαντλήσαις ποτὲ
οἶκον ἰδεῖν, ἐπ' Ἀπόλλωνός τε κράνᾳ συμποσίας ἐφέπων

V. 275. τὶν δὲ τούτων ἐξυφαίνονται, Hartung scripsit τὶν δὲ τοὐδ' ἐκ θεῶν ὑφαίνονται. — V. 278. πόρσυν', Hartung πόρσαιν'. — τιμὰν μεγίσταν πράγματι, Cram. An. P. III 286 τιμᾶν μέγιστα πράγματα, sed schol. Il. O 207 (vulg.) tuetur librorum lectionem. Locus antiquitus iam corruptus; poeta scripsisse videtur: τῶν δ' Ὁμήρου καὶ τόδε συνθέμενος ῥῆμα, πόρσυν' ἄγγελον ἐσλόν· ὃ φᾶ τιμὰν μεγίσταν πράγματι παντὶ φέρειν. neque respexit Il. O 207, sed alium locum fortasse cyclici alicuius poetae, quorsum pertinet etiam proverbium μέγα τ' ἄγγελος ἐσθλός, vid. Append. Proverb. III 81. — V. 280. κλεεννότατον, Pc κλεννότατον. — Βάττου, Pc Βάττον. — δικαιᾶν GP1VbdfGu, vulgo δικαίαν, quod schol. per δίκην interpretatur, sed novit etiam alteram lect. — V. 282. ἐγκύρσαις Vf, ἐγκύρσας rel. — V. 287. ἔγνωκεν, Pc ἔγνω. — θεράπων δέ οἱ, olim conieceram θεράπων δέ τοι, ut sit: Damophilus fidus tibi minister est. — V. 288. γινώσκοντ' Pc. v. γιγνώσκοντ'. — V. 290. ἀπὸ bis AGuVdP12, vulgo ἄπο. — V. 291. ἄφθιτος, fort. poeta ἀφθίτους scripsit. — V. 293. διαντλήσαις Va2, ceteri διαντλήσας.

θυμὸν ἐκδόσθαι πρὸς ἥβαν πολλάκις, ἔν τε σοφοῖς ·
δαιδαλέαν φόρμιγγα βαστάζων πολίταις ἁσυχίᾳ θιγέμεν,
μήτ' ὦν τινι πῆμα πορών, ἀπαθὴς δ' αὐτὸς πρὸς ἀστῶν·
καί κε μυθήσαιθ', ὁποίαν Ἀρκεσίλᾳ
εὗρε παγὰν ἀμβροσίων ἐπέων, πρόσφατον Θήβᾳ ξενωθείς.

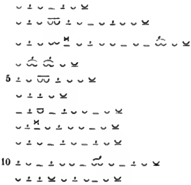
V. 298. μυθήσαιθ', ὁποίαν, GGuVb μυθήσαιτο ποίαν. — Ἀρκεσίλᾳ libri ut videtur omnes et edd. vet. Ἀρκεσίλα, in Gu supra add. ῳ.

ΠΥΘΙΟΝΙΚΑΙ Ε.

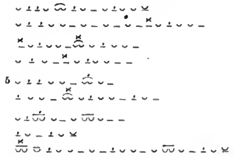
ΑΡΚΕΣΙΛΑᾳ ΚΥΡΗΝΑΙΩᾳ

ARMATI.

Strophae.

Epodi.

Strophae v. 10 et 11 Boeckh in editione altera coniunxit: ego priorem descriptionem secutus sum: item in str. v. 7, quem ante aliter

Στρ. α΄.

Ὁ πλοῦτος εὐρυσθενής,
ὅταν τις ἀρετᾷ κεκραμένον καθαρᾷ
βροτήσιος ἀνὴρ πότμου παραδόντος αὐτὸν ἀνάγῃ
πολύφιλον ἑπέταν.
ὦ θεόμορ᾽ Ἀρκεσίλα,
σύ τοί νιν κλυτᾶς
αἰῶνος ἀκρᾶν βαθμίδων ἄπο
σὺν εὐδοξίᾳ μετανίσεαι
ἕκατι χρυσαρμάτου Κάστορος·
εὐδίαν ὃς μετὰ χειμέριον ὄμβρον τεὰν
καταιθύσσει μάκαιραν ἑστίαν.

Ἀντ. α΄.

σοφοὶ δέ τοι κάλλιον
φέροντι καὶ τὰν θεόσδοτον δύναμιν.
σὲ δ᾽ ἐρχόμενον ἐν δίκᾳ πολὺς ὄλβος ἀμφινέμεται·
τὸ μέν, ὅτι βασιλεύς
ἐσσὶ μεγαλᾶν πολίων
ἔχει συγγενὴς
ὀφθαλμὸς αἰδοιότατον γέρας,
τεᾷ τοῦτο μιγνύμενον φρενί·
μάκαρ δὲ καὶ νῦν, κλεεννᾶς ὅτι
εὖχος ἤδη παρὰ Πυθιάδος ἵπποις ἑλὼν
δέδεξαι τόνδε κῶμον ἀνέρων,

Ἐπ. α΄.

Ἀπολλώνιον ἄθυρμα. τῷ σε μὴ λαθέτω

conformavi, ad Boeckhii rationem redii, nisi quod Boeckh non tulit syllabam ancipitem in huius versus pede secundo, iis versibus, qui spondeum loco iambi exhibent, mutatis.

V. 2. ἀρετᾷ, Hermann ὀργᾷ, ego ἀρχᾷ conieci, quod sordere dicit Schneidewin, recepit Hartung. — V. 3. παραδόντος αὐτὸν, Hartung παραδόντος αὔξιν, quod a graeci sermonis usu plane abhorret, nam αὔξην aut αὔξησιν dicunt. — ἀνάγῃ, Hecker ἐπάγῃ. — V. 5. θεόμορ᾽, Pc lemma sch. θεόμοιρ᾽. — V. 6. τοί νιν, GuPc τοί νυν. Boeckh τοι νῦν. — κλυτᾶς αἰῶνος, in proecdosi κλυτὰν αἰῶν᾽ scripsi, sed postea abieci, nunc recepit Hartung. — V. 7. ἀκρᾶν GGuVbd, vulgo ἄκραν. Deinde Boeckh coni. ἀπὸ βαθμίδων. — V. 8. μετανίσεαι Pc, v. μετανίσσεαι. — V. 10. εὐδίαν ὃς, Schneider et Hermann εὐδιανός. — V. 12. δέ τοι, lemma sch. δ᾽ ἔτι. — V. 16. μεγαλᾶν GGuVb, μεγάλων Vd, μεγάλαν sed supra ῶν Pc, μεγάλαν vulgo. — V. 17. ἔχει, Hermann ἐπεὶ coniecit. — συγγενὴς Rauchenstein, libri συγγενής. Hartung totum locum immutavit scribens ἔχων συγγενές, ὅσσοις αἰδοιότατον, γέρας τεᾷ κτλ. — V. 18. αἰδοιότατον Schmid, αἰδοιέστατον libri et sch., Goram αἰδοῦς ἐρατόν. — V. 20. κλεεννᾶς, Pc κλεννᾶς — V. 23. σε μὴ Schmid, μή σε Schol. et libri, nisi

Κυράναν γλυκὺν ἀμφὶ κᾶπον Ἀφροδίτας ἀειδόμενον,
παντὶ μὲν θεὸν αἴτιον ὑπερτιθέμεν·
φίλει δὲ Κάρρωτον ἔξοχ' ἑταίρων·
ὃς οὐ τὰν Ἐπιμαθέος ἄγων
ὀψινόου θυγατέρα Πρόφασιν Βαττιδᾶν
ἀφίκετο δόμους θεμισκρεόντων·
ἀλλ' ἀρισθάρματον
ὕδατι Κασταλίας ξενωθεὶς γέρας ἀμφέβαλε τεαῖσιν κό-
μαις

Στρ. β'.

ἀκηράτοις ἀνίαις
ποδαρκέων δυωδεκάδρομον τέμενος.
κατέκλασε γὰρ ἐντέων σθένος οὐδέν· ἀλλὰ κρέμαται,
ὁπόσα χεριαρᾶν
τεκτόνων δαίδαλ' ἄγων
Κρισαῖον λόφον
ἄμειψεν ἐν κοιλόπεδον νάπος·

quod ByLb *μή μιν.* — V. 24. *Κυράναν* scripsi, legebatur *Κυράνα*. Scholiasta, qui interpretatur *διὸ μή σε λανθανέτω ἡ Κυρήνη ἀνυμνουμένη* aut *Κυράνα ... ἀειδομένα* reperit, aut id ipsum *Κυράναν* legit, sed perperam intellexit. Etiam Hartung vidit accusativum restituendum esse, neque tamen Pindari sententiam assecutus est. Poeta, cum Arcesilas Pythiam victoriam adeptus esset, dicit: tuum est primum omnium deum beneficii auctorem venerari, tum vero Carrhotum aurigam, cui acceptum refers hunc honorem, diligere. Commode in mentem revocat Arcesilae vaticinium olim ut videtur Cyrenaeis editum, quo iussi erant, divinis rebus alia omnia posthabere. Proverbium dicitur in Charondae legum prooemio ap. Stob. XLIV 40: *τὸ γὰρ ἄριστον, ὥσπερ ἁ παροιμία φατί, τὸν θεὸν ἦμεν* (l. *τιθέμεν*) *αἴτιον πάντων τούτων*, similiterque praecipit personatus Zaleucus ib. 20: *σέβεσθαι δὲ τούτους καὶ τιμᾶν ὡς αἰτίους ὄντας ἁπάντων ὑμῖν ἀγαθῶν.* Fuerit sane proverbium, sed ortum est haud dubie ex oraculo, quod aut Arcesilaus II accepit (cf. Diodor. Ex. II 2 p. 81 ed. Dindorf) aut ad Demonactem Mantinensem spectat, qui Delphici oraculi iussu rem publicam Cyrenensium ordinavit. — V. 26. *φίλει*, Pc *φιλεῖν* ut Aristarchus legit. — V. 27. lemma schol. *οὔτ' ἂν Ἐπιμηθέος.* — V. 28. *ὀψινόου*, Pc *ὀψίνοου*, utrumque schol. — V. 29. *ἀφίκετο*, Hermann *ἀφῖκται*, et deinde divisim *θέμις κρεόντων.* Hartung *θεμικρεόντων.* — V. 31. *ὕδατι*, T. Mommsen coni. *ὑγρᾷ*, Schwenk *κράνᾳ.* — V. 32. *ἀκηράτοις ἀνίαις*, Pc *ἀκηράτοισιν ἀνίαισι*, G *ἀκηράτοισιν ἀνίαισι*, Vbdf *ἀκηράτισιν ἀ.*, Gu *ἀκηράτῃσιν ἀνίαισι*, R *ἀκήρατοι ἀ.*, denique *ἀνίαισι* etiam AP12. — V. 33. *δυωδεκάδρομον* scripsi, PcGuVbd *δυώδεκα δρόμων*, AByP12 *δωδεκαδρόμων*, RG sch. *δυωδεκαδρόμων*, sed P1 a m. s. rectius *δωδεκάδρομον*, ut *ποδαρκέων* sit idem quod *τρέχων*, et participium etiam testatur schol. Thiersch *δώδεκ' ἂν δρόμων τέμενος*, Hartung *δωδεκαδρόμων πτάμενος* vel *σύμενος.* — V. 36. *δαίδαλ'* Pauwius, libri *δαιδάλματ'*, A *δαιδάματ'*. Hermann praeterea *τεκτόνια* coniecit, ego olim *τεκτόνι' ἀγάλματ'*. — V. 38. *ἄμειψεν ἐν*, Hartung praepositionem delevit, me olim praeeunte. — *νάπος· θεοῦ τοί σφ' ἔχει* scripsi, legebatur *νάπος θεοῦ· τό σφ' ἔχει.*

θεοῦ τοί σφ' ἔχει κυπαρίσσινον
μέλαθρον ἀμφ' ἀνδριάντι σχεδόν,
Κρῆτες ὃν τοξοφόροι τέγεϊ Παρνασίῳ
καθέσσαντο, μονόδροπον φυτόν.

Ἀντ. β'.

ἑκόντι τοίνυν πρέπει
νόῳ τὸν εὐεργέταν ὑπαντιάσαι.
Ἀλεξιβιάδα, σὲ δ' ἠΰκομοι φλέγοντι Χάριτες.
μακάριος, ὃς ἔχεις
καὶ πεδὰ μέγαν κάματον
λόγων φερτάτων
μναμῆον· ἐν τεσσαράκοντα γάρ
πετόντεσσιν ἁνιόχοις ὅλον
δίφρον κομίξαις ἀταρβεῖ φρενί,
ἦλθες ἤδη Λιβύας πεδίον ἐξ ἀγλαῶν
ἀέθλων καὶ πατρωΐαν πόλιν.

Ἐπ. β'.

πόνων δ' οὔ τις ἀπόκλαρός ἐστιν οὔτ' ἔσεται·
ὁ Βάττου δ' ἕπεται παλαιὸς ὄλβος ἔμπαν τὰ καὶ τὰ νέμων,
πύργος ἄστεος ὄμμα τε φαεννότατον
ξένοισι. κεῖνόν γε καὶ βαρύκομποι
λέοντες περὶ δείματι φύγον,
γλῶσσαν ἐπεί σφιν ἀπένεικεν ὑπερποντίαν·
ὁ δ' ἀρχαγέτας ἔδωκ' Ἀπόλλων
θῆρας αἰνῷ φόβῳ,

τό σφ' RGP12LbGuVbdfPc, *τόσ'* A, *τόσσ'* vulgo, Kayser *καί σφ' ἔχει*, Rauchenstein *τῷ σφ' ἔχει*, postea *θεοῦ δέ σφ' ἔχει*, Hartung *νάπος· θεοῦ τέ σφ' ἔχει*, idem v. 40 distinguere mavult *ἀνδριάντι, σχεδὸν Κρῆτες*. — V. 41. *Παρνασίῳ* A, v. *Παρνασσίῳ*. — V. 42. *καθέσσαντο*, Gn *κάθεσσαν τὸ*, Hermann olim coni. *κάθεσσαν θεῷ*, Boeckh *κάθεσσαν τὸν μον.*, Kayser *κάθεσσαν τοῦ μονοδρόπου φυτοῦ*, Hartung *καθέσσαντο ξύλον μονόδρυον* vel *μονόδρυφον*. — V. 44. *ὑπαντιάσαι* Schol. ad v. 33 *ἀντιάσαι*. — V. 47. *πεδὰ* PcGGuVbP1(a m. pr.)2, vulgo *μετά*. — V. 49. *μναμῆον* formam aeolicam restitui, ut v. 68 *μαντῆον*, vulgo *μναμήϊον*, Pc *μνημήϊον*, G *μναμήϊαον*, GuVb *μναμήϊα* et sic schol. legit. — *τεσσαράκοντα*, Lb *τετράκοντα*. — V. 50. *πετόντεσσιν*, P2 *πεσόντεσσι*, P1 *πεπόντεσσι*. — V. 51. *κομίξαις* Vf, *κομίξας* ARGGnVbd. — V. 52. *ἦλθες*, Pc *ἦλθεν*. — *ἀγλαῶν*, P1Vdf *ἀγανῶν*, Vb *ἀγασθῶν*, GGu Pc *ἀγαθῶν*. — V. 54. *ἔσεται*, Pc *ἔσσεται*. — V. 55. *ἔμπαν* lemma sch. PcVb, *ἐμπὰν* Gu, *ἔμπαντα καὶ* P1Vf, *ἔμπας* vulgo. — V. 56. *τε* om. Pc. V. 57. *ξένοισι*, Pc *ξείνοισι*. — V. 58. *φύγον* Schmid ex sch., libri *φεῦγον*. — V. 59. *γλῶσσαν* ABγGGuP1Vbdf, *γλῶτταν* R. — *σφιν*, sch. etiam *σφισιν*. — V. 60. *ἔδωκ'* PcGGuP1Vbdf. vulgo *δῶκ'*.

ὄφρα μὴ ταμίᾳ Κυράνας ἀτελὴς γένοιτο μαντεύμασιν.

Στρ. γʹ.

ὃ καὶ βαρειᾶν νόσων
ἀκέσματ' ἄνδρεσσι καὶ γυναιξὶ νέμει,
πόρεν τε κίθαριν, δίδωσί τε Μοῖσαν οἷς ἂν ἐθέλῃ,
ἀπόλεμον ἀγαγὼν
ἐς πραπίδας εὐνομίαν,
μυχόν τ' ἀμφέπει
μαντῆον· τῷ καὶ Λακεδαίμονι
ἐν Ἄργει τε καὶ ζαθέᾳ Πύλῳ
ἔνασσεν ἀλκάεντας Ἡρακλέος
ἐκγόνους Αἰγιμιοῦ τε. τὸ δ' ἐμόν, γαρύεν
ἀπὸ Σπάρτας ἐπήρατον κλέος,

Ἀντ. γʹ.

ὅθεν γεγενναμένοι
ἵκοντο Θήρανδε, φῶτες Αἰγεΐδαι,
ἐμοὶ πατέρες, οὐ θεῶν ἄτερ, ἀλλὰ μοῖρά τις ἄγεν·
πολύθυτον ἔρανον
ἔνθεν ἀναδεξάμενοι,
Ἄπολλον, τεᾷ
Καρνεΐέ σ' ἐν δαιτὶ σεβίζομεν

V. 62. *ταμίᾳ*, Pc *τῷ ταμίᾳ*. — V. 69. *μαντῆον* scripsi, vulgo *μαντήϊον*, quod servavit Boeckh, qui *καὶ* post *τῷ* eiecit, Hermanno probante. — V. 70. *ἐν Ἄργει τε καὶ* GGuVbLbPc, vulgo *ἔν τ' Ἄργεϊ καί*. — V. 71. *ἀλκάεντας* scripsi, Pc *ἀλκάντας*, vulgo *ἀλκᾶντας*. — V. 72. *τὸ δ' ἐμόν, γαρύεν* Hermann in Actis Societ. Saxonicae, nisi quod *γαρύειν* scripsit, vulgo ex R *τὸ δ' ἐμὸν γαρύεν τ'*, Pc *γαρύεντ'* (cum gl. *λέγουσιν*), AGGu PlVbdf *γαρύετ'*, schol. in lemm. *γαρύεντ'* (G *γαρύατ'*), sed interpretatur *καυχᾶται*, Rauchenstein *τὸ δ' ἐμοὶ γαρύοντ'*. — V. 76. *οὐ θεῶν ἄτερ, ἀλλὰ μοῖρά τις ἄγεν· πολύθυτον ἔρανον ἔνθεν ἀναδεξάμενοι, Ἄπολλον, τεᾷ Καρνεΐέ σ' ἐν δαιτὶ σεβίζομεν Κυράνας τ' ἀγακτιμέναν πόλιν·* scripsi, ut poeta dicat: unde (i. e. ex Thera) translatis his sacris te Apollo Carnee et ipsam Cyrenam nunc sancte colimus, cf. Callim. in Apoll. 71 *Αὐτὰρ ἐγὼ Καρνεῖον· ἐμοὶ πατρώϊον οὕτω. Σπάρτη τοι Καρνεῖε τόδε πρώτιστον ἔδεθλον, Δεύτερον αὖ Θήρη, τρίτατόν γε μὲν ἄστυ Κυρήνης. Ἐκ μέν σε Σπάρτης ἕκτον γένος Οἰδιπόδαο Ἤγαγε Θηραίην ἐς ἀπόκτισιν· ἐκ δέ σε Θήρης Οὖλος Ἀριστοτέλης Ἀσβυστίδι παρθέτο γαίῃ.* Legebatur *οὐ θεῶν ἄτερ· ἀλλὰ μοῖρά τις ἄγεν πολύθυτον ἔρανον· ἔνθεν ἀν. Ἀπ., τεὰ Καρνεῖα ἐν δαιτὶ σ. Κυράνας ἀγ. πόλιν.* Hermann scripsit *ὅθεν κεκοιναμένοι ..... πολύθυτον ἔρανον ἔνθεν ἀναδεξαμέναν Ἄπολλον τεᾷ Καρνεῖε ἐν δαιτὶ σεβιζέμεν Κυράνας ἀγ. πόλιν.* Hartung *ἄγεν· πολύθυτον ἔρανον ἔνθεν ἀν. Ἀπ., τεὰ Καρνεῖ' ἐν δαιτὶ σεβίζομεν Κυράνας ἀγακτιμένα πόλις.* Hecker denique *ἀπὸ Σπαρτῶν*, i. e. a Thebanis, coll. Isthm. VI 12 et deinde *ἀγακλυμέναν πόλιν.* — *ἄγεν*, Pc *ἀγεν*. — V. 77. *πολύθυτον ἔρανον* Lb (?), ceteri *πολύθυτον ἐς ἔρανον*. — V. 79. *τεᾷ* PcGGuVbdf, *τεὰ* reliqui ut videtur. — V. 80. *Καρνεΐέ σ'* scripsi, *Καρνεῖε* Hermann, *Καρνήϊ'* (ε)

Κυράνας τ' ἀγακτιμέναν πόλιν·
ἔχοντι τὰν χαλκοχάρμαι ξένοι
Τρῶες Ἀντανορίδαι· σὺν Ἑλένᾳ γὰρ μόλον,
καπνωθεῖσαν πάτραν ἐπεὶ ἴδον

Ἐπ. γ'.

ἐν Ἄρει, τόδ' ἐλάσιππον ἔθνος· ἐνδυκέως
δέκονται θυσίαισιν ἄνδρες οἰχνέοντάς σφε δωροφόροι,
τούς τ' Ἀριστοτέλης ἄγαγε ναυσὶ θοαῖς
ἁλὸς βαθείας κέλευθον ἀνοίγων.
κτίσεν δ' ἄλσεα μείζονα θεῶν,
εὐθύτομόν τε κατέθηκεν Ἀπολλωνίαις
ἀλεξιμβρότοις πεδιάδα πομπαῖς
ἔμμεν ἱππόκροτον
σκυρωτὰν ὁδόν, ἔνθα πρυμνοῖς ἀγορᾶς ἔπι δίχα κεῖται
θανών·

Στρ. δ'.

μάκαρ μὲν ἀνδρῶν μέτα
ἔναιεν, ἥρως δ' ἔπειτα λαοσεβής.
ἄτερθε δὲ πρὸ δωμάτων ἕτεροι λαχόντες ἀΐδαν
βασιλέες ἱεροί

Boeckh, *Καρνεῖα* R, *Καρνεῖ* A, *Καρνεῖ'* GGuP1VbdfPc lemma sch. Schol. utrum *Καρνεῖα* an *Καρνεῖε* invenerit, non liquet. — V. 83. *Ἀντανορίδαι*, ByVbdf *Ἀντηνορίδαι*. — V. 84. *ἴδον*, Pc *εἶδον*. — V. 85. *ἐν Ἄρει, τόδ' ἐλάσιππον ἔθνος· ἐνδυκέως δέκονται θυσίαισιν ἄνδρες οἰχνέοντάς σφε δωροφόροι, τούς τ' Ἀριστοτέλης* scripsi, legebatur *ἐν Ἄρει· τὸ δ' ἐλάσιππον ἔθνος ἐνδυκέως δ. θ. ἄ. οἰχνέοντές σφε δωροφόροι, τοὺς Ἀριστοτέλης*. At plane dicendum fuit, quem in locum se contulerint Antenoridae: *ἐλάσιππον ἔθνος* neque Antenoridae sunt, neque Graeci qui Aristotele duce illam regionem occupaverunt, ut interpretibus visum est, sed Asbystae: cf. Herod. IV 170 *τεθριπποβάται δὲ οὐκ ἥκιστα ἀλλὰ μάλιστα Λιβύων εἰσί*. Asbystae igitur et Troianos illos advenas benigne exceperunt, et postea Graecos, qui Aristotele duce in hanc oram delati sunt. Librorum lectionem vitiatam etiam schol. 1 et 2 tuentur, sed schol. 3, qui dicit: *τὸ δὲ ἱππικώτατον ἔθνος τῶν Κυρηναίων μετ' ἐπιμελείας τοὺς Ἀντήνορος παῖδας τεθνηκότας δεξιοῦνται θυσίαις, παραγίνονται δὲ μετὰ δώρων καὶ ἐναγισμάτων*, quamvis in prava totius loci interpretatione consentit cum prioribus, certe scripturam *οἰχνέοντας* firmat. Hoc ipso scholiasta usus, Hartung, qui *ἐλάσιππον ἔθνος* non Cyrenaeos, ut ceteri interpretes, sed Antenoridas dici existimat, edidit: *τὸ δ' ἐλ. ἔθνος … ἄνδρας οἰχνέοντάς σφι δωροφόρους, τοὺς Ἀριστοτέλης*. — V. 86. *δέκονται*, PcVbd *δέχονται*. — *οἰχνέοντας* scripsi, *οἰχνέοντες* AByGGuP1LbVbdf, *ἰχνέοντες* Pc et vulgo. — V. 87. *τούς τ'* scripsi, libri *τούς*. — V. 88. *βαθείας* scripsi, quod firmat schol. 1: *τῆς πλατείας θαλάττης τὴν ὁδὸν ἀνοίγων*, legebatur *βαθεῖαν*. — V. 90. *εὐθύτομον*, sch. fort. *εὐθύτονον*. — V. 91. *ἀλεξιμβρότοις*, Hartung *ἀλεξιμμόροις*, quod omnino ferri nequit. — V. 92. *ἔμμεν*, Gu *ἔμμεν'*. — V. 93. *ἔπι δίχα*, Pc *ἐπίδιχα*, utrumque sch.

ἐντί, μεγαλᾶν δ' ἀρετᾶν
δρόσῳ μαλθακᾷ
ῥανθεισᾶν κώμων ὑπὸ χεύμασιν
ἀκούοντί ποι χθονίᾳ φρενί,
σφὸν ὄλβον υἱῷ τε κοινὰν χάριν
ἔνδικόν τ' Ἀρκεσίλᾳ· τὸν ἐν ἀοιδᾷ νέων
πρέπει χρυσάορα Φοῖβον ἀπύειν,

Ἀντ. δ'.

ἔχοντα Πυθωνόθεν
τὸ καλλίνικον λυτήριον δαπανᾶν
μέλος χαρίεν. ἄνδρα κεῖνον ἐπαινέοντι συνετοί.
λεγόμενον ἐρέω·
κρέσσονα μὲν ἁλικίας
νόον φέρβεται
γλῶσσάν τε· θάρσος δὲ τανύπτερος
ἐν ὄρνιξιν αἰετὸς ἔπλετο·
ἀγωνίαις δ', ἕρκος οἷον, σθένος·
ἔν τε Μοίσαισι ποτανὸς ἀπὸ ματρὸς φίλας,
πέφανταί θ' ἁρματηλάτας σοφός·

Ἐπ. δ'.

ὅσαι τ' εἰσὶν ἐπιχωρίων καλῶν ἔσοδοι,

V. 98. *μεγαλᾶν δ' ἀρετᾶν* ARGu(a m. pr.)VdfP1 sch. 1, vulgo et schol. 2 *μεγάλαν δ' ἀρετάν*, PcVb(a m. pr.)*μεγάλαν δ' ἀρετᾶν.* — V. 100. *ῥανθεισᾶν* PcP1Vbdf, *ῥανθεῖσαν* vulgo, utrumque R. — *κώμων* ALb, *κώμων θ'* ceteri libri, vulgo *ὕμνων θ'* ex coniectura Oxoniensium. — *ὑπὸ χεύμασιν* RPcP1, vulgo *ὑποχεύμασιν.* — V. 101. *ποι* libri, Hermann *που.* Post *φρενί* interpunxi, sed antea distinctionem post *χεύμασιν* sustuli, ut *μεγαλᾶν δ' ἀρετᾶν* genitivi ab *ἀκούοντι* sint suspensi, et deinde per epexegesin addatur *σφὸν ὄλβον κτλ.* Boeckh coni. *μεγάλα δ' ἀρετὰ δρόσῳ μαλθακᾷ ῥανθεῖσα κώμων ὑπὸ χεύμασιν. Ἀκούοντί τοι χθονίᾳ φρενὶ σφὸν κτλ.* Hermann olim: *μεγαλᾶν δ' ἀρετᾶν δρόσῳ μαλθακᾷ ῥανθεῖσι κώμων θ' ὑποχεύμασιν*, postea *μεγάλαν δ' ἀρετὰν δρ. μ. ῥανθεῖσαν κώμων θ' ὑποχεύμασιν.* Hartung *μεγαλᾶν δ' ἀρετᾶν δ. μ. ῥανθὲν κώμων ὑπὸ χ. ἀκούει κλέος χθ. φρενὶ πάνολβον.* — V. 103. *ἔνδικόν τ' Ἀρκεσίλᾳ* haec nimis languent, conieci *υἱῷ τε κοινὰν χάριν ἐνδέκοντ' Ἀρκεσίλᾳ*, quod *εἰσδέχονται* potius quam *ἐνδέχονται* interpretor: ac possis suspicari tale quid etiam scholiastam legisse, qui dicit *ἀκούοντες οὖν τῶν ὕμνων τῶν εἰς Ἀρκεσίλαον κοινὴν ἔχουσι τὴν χάριν οἱ πρόγονοι*, sed hoc incertum. Ceterum lemma schol. *Ἀρκεσίλαν*, non *Ἀρκεσίλᾳ.* — V. 107. *ἐπαινέοντι*, GGnP1Pc *αἰνέοντι.* — V. 110. *νόον φέρβεται γλῶσσάν τε· θάρσος τε*, sic Hermann interpunxit, videturque probare sch., vulgo *νόον φέρβεται· γλῶσσάν τε θάρσος τε.* Praeterea Schneidewin *θάρσος δὲ*, quod etiam schol. firmare videtur, itaque restitui. Goram et Hartung *νόον φέρβε καὶ γλῶσσαν, θάρσος δὲ.* — V. 113. *ἀγωνίαις* scripsi, atque ita schol., legebatur *ἀγωνίας.* — V. 114. *ἔν τε*, Hartung *ἐν δὲ.* — *ποτανὸς*, Pc lemma sch. *ποτηνός.* — *φίλας, πέφανταί θ'*, Hartung *φίλας πέφανται, χἀρματηλάτας.* — V. 116. *ὅσαι*, Pc lemma sch. *ὅσσαι.*

τετόλμακε. θεός τέ οἱ τονῦν τε πρόφρων τελεῖ δύνασιν,
καὶ τὸ λοιπὸν ὁμῶς, μάκαρες ὦ Κρονίδαι,
διδοῖτ' ἐπ' ἔργοισιν ἀμφί τε βουλαῖς
ἔχειν, μὴ φθινοπωρὶς ἀνέμων
χειμερία καταπνοὰ δαμαλίζοι χρόνον.
Διός τοι νόος μέγας κυβερνᾷ
δαίμον' ἀνδρῶν φίλων.
εὔχομαί νιν Ὀλυμπίᾳ τοῦτο δόμεν γέρας ἔπι Βάττου γένει.

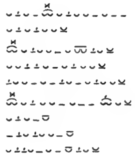
V. 118. λοιπὸν ὁμῶς, μάκαρες ὦ Κρονίδαι scripsi, libri λοιπὸν ὦ Κρονίδαι μάκαρες, nisi quod LbBγ ex manifesta interpolatione λοιπὸν ὦ πλεῖστα Κρ. μ., Boeckh λοιπὸν ὄπισθε, Κρονίδαι μάκαρες, Hermann λοιπὸν ἔπειτα Κρ. μ., Rauchenstein λοιπὸν ἅπασι, Hartung λοιπον ὁμοῖα, Κρονίδαι μάκαρες et deinde v. 120 τυχεῖν pro ἔχειν. — V. 121. δαμαλίζοι, Pc δαμάζοι. — χρόνον, Hecker θρόνον. Locus valde suspectus de vitio, sed quod Hartung coniecit χαμαὶ ὄλβον χέοι improbandum, conieci χθαμαλίζοι πόνον, quamvis verbum hoc alibi non legatur. — V. 124. τοῦτο, fort. τωὐτό. — ἔπι, Beck alii ἔτι.

ΠΥΘΙΟΝΙΚΑΙ ϛ.

ΞΕΝΟΚΡΑΤΕΙ ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝΩι

ΑΡΜΑΤΙ.

S t r o p h a e.

Στρ. α΄.

Ἀκούσατ᾽ ἦ γὰρ ἑλικώπιδος Ἀφροδίτας
ἄρουραν ἢ Χαρίτων
ἀναπολίζομεν, ὀμφαλὸν ἐριβρόμου
χθονὸς ἐς λάϊνον προσοιχόμενοι·

„In descriptione metrorum nihil incertum, nisi quod duo primi versus coniungi possunt:

quae numerorum consociatio licet multis ex causis videretur probabilis, nihilo minus disiunxi, quod in re ambigua soleo facere. Carmen scriptum Thrasybulo victori; inscriptio Xenocratem appellat, quae petita videri possit e v. 6. Sed Xenocrates potest victor recitatus esse, ut censebat Heynius; ideoque titulum mutare non ausus sum.“ *Boeckh.*

V. 1. ἦ, quod Heyne scripsit, GGu exhibent et fort. schol. legit, vulgo ἤ. — V. 3. *ἀναπολίζομεν*, Schmid *ἀναπολήσομεν* probante Hartungo. — V. 4. *ἐς λάϊνον* scripsi, libri et schol. *ἐς ναόν*. Hermann, cum olim

Πυθιόνικος ἔνθ' ὀλβίοισιν Ἐμμενίδαις
ποταμίᾳ τ' Ἀκράγαντι καὶ μὰν Ξενοκράτει
ἑτοῖμος ὕμνων
θησαυρὸς ἐν πολυχρύσῳ
Ἀπολλωνίᾳ τετείχισται νάπᾳ·

Στρ. β'.

τὸν οὔτε χειμέριος ὄμβρος ἐπακτὸς ἐλθών,
ἐριβρόμου νεφέλας
στρατὸς ἀμείλιχος, οὔτ' ἄνεμος ἐς μυχούς
ἁλὸς ἄξοισι παμφόρῳ χεράδι
τυπτόμενον. φάει δὲ πρόσωπον ἐν καθαρῷ
πατρὶ τεῷ Θρασύβουλε, κοινάν τε γενεᾷ
λόγοισι θνατῶν
εὔδοξον ἅρματι νίκαν
Κρισαίαισιν ἐν πτυχαῖς ἀπαγγελεῖ.

Στρ. γ'.

σύ τοι σχέθων νυν ἐπιδέξια χειρὸς ὀρθάν
ἄγεις ἐφημοσύναν,
τά ποτ' ἐν οὔρεσι φαντὶ μεγαλοσθενῆ

ἀέvvαον coniecisset, deinde *ἐς ναΐον* scripsit. Displicet tamen vel sic *ἐς*, ac nescio an *εὐδαίδαλον* sit scribendnm, nam *ναὸν* videtnr ex glossa ortum, qnae fortasse ad v. 2 *Ἀφροδίτας ἄρουραν ἢ Χαρίτων* pertinebat, ubi sch. dicit *οἱ δὲ τὸν Πύθιον ναὸν* (*ἀκούουσιν*). Hartnng scripsit *ἐρίβρομον χθονὸς ἀγνοῖο νῦν*, quod non intelligo, nec magis video qnomodo conveniat interpretatio, vertit enim: *„dem lautbrausenden Mittelpunkt der gewächsreichen Erde."* — V. 7. *ἑτοῖμος*, Gu *ἕτυμος*. — V. 9. *τετείχισται*, ex Et. M. 249, 50 et Zonar. 466: *τεῖχος, τειχῶ, ἀφ' οὗ φησὶ Πίνδαρος τετείχηται* fortasse coniicias grammat. id ipsum olim hic legisse, sed cf. Isthm. IV 44, et Gaisford *τετείχισται* scripsit. — V. 10. *οὔτε*, GGu VbPc lemma sch. *οὐ*, P2 *οὐχί*. — *ἐπακτὸς ἐλθὼν* non credo a Pindaro profectum esse, sed *ἐπακτὸς ἐλθὼν* h. e. *ἐπαΐγδην ἐλθών*. — V. 12. *ἄνεμος*, Pc et sch. *ἄνεμοι*. — V. 13. *ἄξοισι* PcGuP1VbdfG, et plnralem agnovit sch., *ἄξοι* By, vulgo *ἄξει*. — *χεράδι* libri (P2 *παμφόροις χεράσιν*) et sch., eamque formam *χερμὰς* tuetur, sed grammaticos veteres etiam *χεράδει* hic legisse apparet ex Etym. M. 808, 32: *χέραδος ... οὐδέτερον ... καὶ Πίνδαρος τὴν δοτικὴν εἶπε χεράδει σποδέων* (v. *χεράδι ποδέων*) ubi Boeckh *χεράδει ϛ' Πυθίων* coni. — V. 14. *τυπτόμενον* Hermann, *τυπτόμενοι* GByVbGnPc et Sch. (qui male *τύπτοντες* interpretatur, sic enim pro *τύπτονται* scrib.), *τυπτόμενος* reliqni. Hecker coni. *κρυπτομένους*. Ego scribendnm censeo *παμφθόρῳ χεράδι κρυπτόμενον*. — V. 15. *κοινάν* RPcVf et paraphr., *κοινᾶ* vel *κοινά* AByP12GGuVbd. — V. 17. *ἅρματι νίκαν*, By *ἁρματονίκαν*, plerique *ἁρματινίκαν*. — V. 18. *ἐν πτυχαῖς*, *ἐνὶ πτυχαῖσιν* AGGuVbdf, et *ἐνὶ* etiam Pc, *πτυχαῖσι* P1, nnde *Κρισαίαις ἐνὶ πτυχαῖς* coniicias. — *ἀπαγγελεῖ*, *ἀπαγγέλλει* GGu. — V. 19. *σχέθων*, quod non satis recte interpretes intellexerunt, significat perite aurigae officio functus, cf. Hom. Il. Ψ 465 *οὐδ' ἐδυνάσθη εὖ σχεθέειν περὶ τέρμα*. — *νυν* scripsi, et sch. *τοίνυν* interpretatur, vulgo *νιν*. — *ἐπιδέξια*, AVdf *ἐπὶ δέξια*. — V. 21. *τά* P2 ut Schmid emendavit, ceteri

Φιλύρας υἱὸν ὀρφανιζομένῳ
Πηλεΐδᾳ παραινεῖν· μάλιστα μὲν Κρονίδαν,
βαρυόπαν στεροπᾶν κεραυνῶν τε πρύτανιν,
θεῶν σέβεσθαι·
ταύτας δὲ μή ποτε τιμᾶς
ἀμείρειν γονέων βίον πεπρωμένον,

Στρ. δ'.

ἔγεντο καὶ πρότερον Ἀντίλοχος βιατάς
νόημα τοῦτο φέρων,
ὃς ὑπερέφθιτο πατρός, ἐναρίμβροτον
ἀναμείναις στράταρχον Αἰθιόπων
Μέμνονα. Νεστόρειον γὰρ ἵππος ἅρμ' ἐπέδα
Πάριος ἐκ βελέων δαϊχθείς· ὁ δ' ἔφεπεν
κραταιὸν ἔγχος·
Μεσσανίου δὲ γέροντος
δονηθεῖσα φρὴν βόασε παῖδα ὅν·

Στρ. ε'.

χαμαιπετὲς δ' ἄρ' ἔπος οὐκ ἀπέριψεν· αὐτοῦ
μένων ὁ θεῖος ἀνήρ
πρίατο μὲν θανάτοιο κομιδὰν πατρός,
ἐδόκησέν τε τῶν πάλαι γενεᾷ
ὁπλοτέροισιν, ἔργον πελώριον τελέσαις,
ὕπατος ἀμφὶ τοκεῦσιν ἔμμεν πρὸς ἀρετάν.
τὰ μὲν παρίκει·
τῶν νῦν δὲ καὶ Θρασύβουλος

τάν. — μεγαλοσθενῆ scripsi, legebatur μεγαλοσθενεῖ. — V. 22. Φιλύρας, Pc Φιλλύρας. — V. 23. μὲν Κρονίδαν, δὲ Κρονίδᾳ Vdf. — V. 24. βαρυόπαν, Pc βοώπαν, VdfBγ βαρυοπᾶν. — στεροπᾶν, G in m. στεροπᾷ. — V. 25. θεῶν, Va2 θεόν. — V. 26. ταύτας, coniicio αὔτως. — V. 28. ἔγεντο Schmid et P2, ἐγένετο reliqui. — πρότερον, P2 πρότερος. — V. 30. ἐναρίμβροτον, P2 ἐναριμβρότων, cod. Flor. ἐν ἀριμβρότων. — V. 31. ἀναμείναις, ἀμμείνας RPcGGuP1Vbdf. — στράταρχον, cod. Flor. ἀρχόν. — V. 34. κραταιόν, Pc κρατερὸν. — V. 36. δονηθεῖσα PcBγGGuVbdf, vulgo δοναθεῖσα. — βόασε ARGGuP12Vbdf, φώνησε Pc, βόασεν Schmid. — V. 37. οὐκ ἀπέριψεν· αὐτοῦ μένων ὁ, legebatur vulgo οὐκ ἀπέριψεν αὐτοῦ· μένων δ' ὁ, sed αὐτοῦ AGGuP12 et paraphr., recte vero Heyne distinctionem mutavit, quam etiam sch. sequitur, et αὐτοῦ μένων iunxit, at praeterea abieci δ' (omnes libri δ' ὁ, G δέ), saepissime ex interpolatione additum. — V. 40. ἐδόκησέν τε Hermann, libri ut videtur omnes ἐδόκησέ τε, A ἐδόκησε, R ἐδόκησεν, Hartung ἐδόκησεν δὲ requirit. — V. 41. τελέσαις Va2, ceteri libri vel τελέσας vel τελέσσαις. — V. 42. τοκεῦσιν, Pc τοκέεσσιν. — V. 43. παρίκει P1, παρήκει Pc et vulgo. — V. 44. τῶν νῦν δὲ, lemma schol. τῶν δὲ νῦν.

πατρῴαν μάλιστα πρὸς στάθμαν ἔβα,

Στρ. ς.

πάτρῳ τ' ἐπερχόμενος ἀγλαΐαν ἔδειξεν.
νόῳ δὲ πλοῦτον, ἄγων
ἄδικον οὔθ' ὑπέροπλον ἥβαν, δρέπει,
σοφίαν δ' ἐν μυχοῖσι Πιερίδων·
τίν τ', Ἐλέλιχθον, ὀργαῖς πάσαις ὃς ἱππείαν ἔσοδον,

V. 46. πάτρῳ τ' Va2, libri plerique πάτρωί τ', P2 πάτρωΐ τ' ἐρχ. — ἀγλαΐαν ἔδειξεν Schmid et P2, sed ceteri libri ἀγλαΐαν ἔδειξεν ἅπασαν, nec videtur sch. ἅπασαν reperisse, cum dicit: ἐπερχόμενος οὖν πρὸς τὴν τοῦ θείου ἀγλαΐαν καὶ κατὰ τὸν κόσμον ἴσον ἑαυτὸν ἀπέδειξεν. Sed nescio an potius ἔδειξεν ab interpolatore sit profectum, ut poeta scripserit: πάτρῳ τ' ἐπερχόμενος ἀγλαΐαν ἅπασαν, i. e. omne decus patrui imitans. Hartung πᾶσάν τ' ἐπ. ἀγλ. ἔδειξεν. — V. 47. νόῳ δὲ πλοῦτον, ἄγων ἄδικον οὔθ' ὑπέροπλον ἥβαν, δρέπει scripsi, quod graeci sermonis proprietas non minus atque instituta sententia flagitat: legebatur νόῳ δὲ πλοῦτον ἄγει, ἄδικον οὔθ' ὑπέροπλον ἥβαν δρέπων. Poteram sane acquiescere in distinctione emendata, sed nimis ambigua et obscura tunc foret oratio; poeta autem, cum dicere vellet νόῳ δὲ πλοῦτον δρέπει, ἄδικον οὔθ' ὑπ. ηβαν ἄγων, traiectione verborum usus est, non solum numerorum legi inserviens, sed etiam quoniam quae sequuntur σοφίαν δ' κτλ. item a participio δρέπων suspensa sunt. — V. 48. ἥβαν libri et sch., adde sch. Aristid. III 54, ὕβριν Eustath. Prooem. 12, ἀνάταν Hermann, ἐπέταν Kayser, ὑπεράφανον ἀκμὰν T. Mommsen, ὑπέροπλον ἀπό νιν (ὄλβον) δρέπων Rauchenstein. — V. 50. Integram servavi librorum lectionem ARPcGGuVbdf τίν τ' (Gu δ', et sic. fort. Schol.) ἐλέλιχθον ὀργαῖς (Vf ὀργεῖν) πάσαις (A πασαῖς) ὃς (Va2 ὅσον) ἱππείαν ἔσοδον (R εἴσοδον), Bγ τίν τ' Ἐλέλιχθον εὗρές θ' ὃς ἱππίαν ἔσοδον, P2 τίν τ' ἐλ. ὀργαῖς ἐς ἱππείαν ἔσοδον, cod. Flor. τίν τ' ἐλ. ὀργαῖς (in m. εὗρες) ὃς ἱππείαν ἔσοδον, P1 quid exhibeat incertum, nisi quod ἱππείαν ἐς ὁδὸν inde enotatum. Et εὗρες videtur etiam sch. reperisse, qui dicit: ὃς (Va2 οὓς) εὗρες ἱππείας εἰσόδους (G ἱππείαν εἴσοδον, Va2 ἐσόδους) τουτέστιν ἱππικὰς ἁμίλλας. Hoc carmen additamentis valde depravatum est, quibus quae obscuriora videbantur explanare studuerunt, velut v. 13 quod Et M. exhibet χεράδι σποδέων videtur parepigraphe antiqua esse, ac mirum est v. 14 non iam additum legi in codicibus participium ἔχων; cf. inprimis v. 4 et 46. Sed hoc loco ambigi potest, ubi potissimum vitium delitescat. In ecdosi censui eiicienda esse verba ὀργαῖς πάσαις, quae sit antiqua aliqua parepigraphe ad v. 51 μάλα ἀδόντι νόῳ, quaeque expulerit deinde verbum necessarium, unde scripsi τίν τ' Ἐλέλιχθον ὃς θῆκας ἱππίαν ἔσοδον, quod cum grammatici desiderarent, εὗρες addiderunt. Sed nescio an potius scribendum sit τίν τ', Ἐλέλιχθον, ὀργαῖς πρὸς ἱππίαν ἔσοδον μάλα ἀδόντι νόῳ, Ποσειδᾶν, προσέχεται, h. e. ὀργῶν πρὸς, ut Pindarus antiqua forma ὄργημι pro ὀργάω usus sit, cuius formae ignorantia corruptelae ansam dederit: ἱππίαν ἔσοδον novo modo dixit poeta i. e. ἱππίων καλῶν ἔσοδον, cf. Pyth. IV 124. Ceterum pro Ἐλέλιχθον alii fortasse Ἐλάσιχθον legerunt, vid. Eustath. Prooem. 16. Heyne eiectis πάσαις et μάλα scripsit ὀργαῖς ὃς εὗρες ἵππιον εἴσοδον ἀδόντι νόῳ, Hermann ὀργαῖς ἐς ἱππίαν ἔσοδον (suopte ingenio ductus ad equestria studia), Boeckh ὃς θ' εὗρες ἱππίαν ἔσοδον, Rauchenstein ὁρμᾷς ὃς ἱππίαν ἐς ὁδόν, Hartung ὁρμᾷς ὃς ἱππείας ἐς ὁδόν, Heimsoeth ἇς θ' εὗρες ἱππίας ἐσόδους, Mommsen ὡς (vel ἇς) εὗρες ἱππίας ἐσόδους, sed hoc poeta potius αἷς θ' εὗρες ἱπ-

μάλα ἀδόντι νόῳ, Ποσειδᾶν, προσέχεται.
γλυκεῖα δὲ φρήν
καὶ συμπόταισιν ὁμιλεῖν
μελισσᾶν ἀμείβεται τρητὸν πόνον.

πίαις ἐσόδοις dicturus erat, idque ipsum aliquando conieci. H. A. Koch τίν δ' Ἐλέλιχθον εὗρις ἐς ἱππίας ἐσόδους. — V. 51. ἀδόντι Gu, ἅδοντι Pc, ἀδῶντι P2, AR ἀδόντι. — προσέχεται Vbdf, προσέρχεται Pc et reliqui. Schol. προσέρχεται καὶ προσοικειοῦται interpretatur.

ΠΥΘΙΟΝΙΚΑΙ Ζ.

ΜΕΓΑΚΛΕΙ ΑΘΗΝΑΙῼ

ΤΕΘΡΙΠΠῼ.

Strophae.

– –́ ⏑ – ⏑ ⏑⏑́ ⏑ ⏑⏑ ⏑ – –
⏑ –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ – ⏕ ×– ⏑ –́ ⏑ ⏑ –
– –́ ⏑ – –
– –́ ⏑ ⏑ – ⏓
⏑ –́ ⏑ ⏑⏑́ –́ ⏑ ⏑ – ×– – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏕
⏑ ⏑⏑́ –́ ⏑ ⏕
⏓ ⏑⏑́ ⏑ – ⏓

Epodus.

×– ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ×– ⏑ –́ ⏑ ⏑ –
⏑ –́ – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ –
×⏑⏑́ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑⏑́ ⏑ – ⏓
–́ ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏑ –
– –́ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ –
⏑ –́ ⏑ ⏑ – –

„Inscriptio carminis ex Schol. et R ducta est, aliam libri praestant: *Μεγακλεῖ Ἀθηναίῳ, ἵπποις Ὀλύμπια, Πύθια, Ἴσθμια*, ut AGGuP12Pc et Veneti terni, nisi quod *ἵππῳ* est in P1 et inverso ordine *Ἴσθμια, Πύθια* in P1PcGGu Venetisque. Metrum est pulcherrimum, generis Aeolici; hinc *ὀνυμάξομαι* v. 6. Id tenenti constabit, cur eos versus, quorum fines incerti sunt, ita definiverim, ut feci: quippe ut singulis partibus Aeolicus constaret character. Sic v. 3 et secundo et quarto coniungi poterat, sed segregatur elegantius, ut Pyth. VI 7. Nem. VI ep. 7 et hoc

Στρ.

Κάλλιστον αἱ μεγαλοπόλιες Ἀθᾶναι
προοίμιον Ἀλκμανιδᾶν εὐρυσθενεῖ γενεᾷ
κρηπῖδ' ἀοιδᾶν
ἵπποισι βαλέσθαι.
ἐπεὶ τίνα πάτραν, τίνα δ' οἶκον ναίων ὀνυμάξομαι
ἐπιφανέστερον
Ἑλλάδι πυθέσθαι;

Ἀντ.

πάσαισι γὰρ πολίεσι λόγος ὁμιλεῖ
Ἐρεχθέος ἀστῶν, Ἄπολλον, οἳ τεόν γε δόμον
Πυθῶνι δίᾳ
θαητὸν ἔτευξαν.
ἄγοντι δέ με πέντε μὲν Ἰσθμοῖ νῖκαι, μία δ' ἐκπρεπὴς
Διὸς Ὀλυμπιάς,
δύο δ' ἀπὸ Κίρρας,

ipso carmiue str. 8. Iu ceteris mea ratio ab Hermanniana uou multum discrepat, iu iis, quae iucerta snnt, analogiam certorum metrorum sequens, ut ep. 4 analogiam str. v. 2, porro ep. 5. 6 analogiam str. v. 5, Pyth. VI 5 et huius odae str. 4. Alia quaedam in ipsa syllabarum meusura uovavi." *Boeckh.* Ego couiunxi str. v. 5 et 6 in uuum.

V. 1. *μεγαλοπόλιες*, Boeckh olim *μεγαλοπτόλιες* et iu antistr. *πολίεσσιν*. — V. 2. *Ἀλκμανιδᾶν*, Pc *Ἀλκμαιανιδᾶν*. — *εὐρυσθενεῖ*, P2 *ἐρισθενεῖ*. — V. 3. *κρηπῖδ'*, Pc *κρηπίδ'* — V. 4. *ἵπποισι*, *ἵπποις* VbdfGGuByPc. — V. 5. *τίνα δ'* Pc, *τίνα γ'* P2, vulgo *τίνα τ'*. — *ναίων* prorsus perversum, uoque tameu emendatiouis periculum criticis successit: uam iutegra est scnteutia snblato hoc vocabnlo: nihil aliud euim poeta dicit, qnam uullam civitatem Atheuis, nnllam gentem Alcmaeonidis clariorcm esse. Itaque olim censui hoc vocabulum plaue esse eiiciendum, quod cnm autistropha glossemate vitiata esset, antiquo tempore male sednlns, ut uumerum expleret, adiecerit, parum ille curans quid instituta seuteutia requireret. Scripsi igitur *τίνα οἰκόν τ' (δ') ὀνυμάξομαι.* Numeri tameu versus commendant antiqnam lectiouem, quam uunc revocavi. Frustra voteres critici vitium tollere conati suut; complnres iu schol. commemorantur couiecturae *ναίοντ'*, *αἰῶν'* (i. e. *αἰῶνι*), *οἰκόν τ' ἀΐων*, Thiersch *κλείων*, Schneidewiu *λαῶν* vel *θνατῶν*, Kayser *αἰνέων*, Woelflin *ὑμῶν*, omnium audacissime Hartung *φαίην ὀνομαστὸν ἄν*, Rauchensteiu *νικῶντ'*. — *ὀνυμάξομαι*, PcGuP1G(a m. pr., supra ῶ)Vbdf *ὀνυμάξαι*, nnde *ὀνυμάξεαι* coniicias, sed *ὀνυμάξομαι* satis tuentnr scholia, Rauchenstein *ὀνυμάξομεν*. — V. 8. *πολίεσι*, *πολίεσσι* Gu (a m. s.)GVf, *πολίεσσιν* Vb, *πολιέεσσι* Vd. — *λόγος*, *ὁ λόγος* GGuVb et fort. Sch. — V. 9. *Ἄπολλον* Sch. GGuP12, v. *Ἀπόλλων*. — *τεόν γε* P2By ut videtnr, vulgo *τεόν τε*, P1Vd *τεόν*, Vf *τε*, Hartung *οἳ τεὸν δόμον ἐν Πυθ.*, Ranchensteiu *οἳ τεὸν μέγαρον*. — V. 12. *νῖκαι* (Pc *νίκαι*) olim ceusui esse eiicieudum, antiquitus iu margiue explicandi gratia additum, cum facile ex sequeute *Ὀλυμπιάς* iutelligi possit, cf. Ol. VII 82. — V. 13. *Ὀλυμπιάς* ut Wesseliug coniecerat exhibet P2, v. *Ὀλυμπίας*.

Ἐπ.

ὦ Μεγάκλεες, ὑμαί τε καὶ προγόνων.
νέᾳ δ' εὐπραγίᾳ χαίρω τι· τὸ δ' ἄχνυμαι,
φθόνον ἀμειβόμενον τὰ καλὰ ἔργα.
φαντί γε μὰν οὕτω κεν ἀνδρὶ παρμονίμαν
θάλλοισαν εὐδαιμονίαν
τὰ καὶ τὰ φέρεσθαι.

V. 15. ὑμαί, Pc ὑμῶν. — V. 16. νέᾳ, P1Vf νῦν. Deinde PcGuP2 interpungunt: χαίρω· τί τόδ' ἄχν., Hartung χαίρω τε, τὸ δ', Rauchenstein χαίρω· τί δὲ τόδ'. — V. 18. οὕτω, Goram οὔπω. — V. 18. παρμονίμαν Sch. AGu, vulgo πὰρ μονίμαν, Hartung παρμενέμεν θάλλοισάν τ'. — V. 19. θάλλοισαν, Pc θάλοισαν.

ΠΥΘΙΟΝΙΚΑΙ Η.

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΕΙ ΑΙΓΙΝΗΤΗι

ΠΑΛΑΙΣΤΗι.

Strophae.

⏖ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏓
– ⏑ –́ ⏑ ⏑ ⏖ ⏑ ⏓
– –́ ⏑ –́ ⏑ ⏑ ⏓
⏑ –́ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏓
–́ ⏑ ⏑ – – ⏒ – ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏓
⏒ –́ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – – ⏒ –́ ⏑ – ⏑ ⏓
⏒ –́ ⏑ – ⏒ –́ ⏑ – ⏑ ⏓

Epodi.

⏑ –́ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – –́ ⏑ – ⏑ ⏓
⏒ –́ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – – ⏒ –́ ⏑ ⏑ – ⏒
– ⏒ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – – – –́ ⏑ ⏑ – ⏒
– –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ –.
⏑ –́ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – – ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏓
– –́ ⏒ – ⏒ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏒

Στρ. α΄.

Φιλόφρον Ἁσυχία, Δίκας
ὦ μεγιστόπολι θύγατερ,
βουλᾶν τε καὶ πολέμων
ἔχοισα κλαῗδας ὑπερτάτας

V. 1. Ἁσυχία, Pc Sch. ἡσυχία. — V. 3. βουλᾶν, βουλῶν Sch. — V. 4. ἔχοισα, ἔχουσα Schol. ByGuVbdf. — κλαῗδας Schmid, κλεῖδας Sch.,

Πυθιόνικον τιμὰν Ἀριστομένει δέκευ.
τὺ γὰρ τὸ μαλθακὸν ἔρξαι τε καὶ παθεῖν ὁμῶς
ἐπίστασαι καιρῷ σὺν ἀτρεκεῖ·

Ἀντ. α΄.

τὺ δ᾽ ὁπόταν τις ἀμείλιχον
καρδίᾳ κότον ἐνελάσῃ,
τραχεῖα δυσμενέων
ὑπαντιάξαισα κράτει τίθεις
ὕβριν ἐν ἄντλῳ. τὰν οὐδὲ Πορφυρίων μάθεν,
παρ᾽ αἶσαν ἐξερεθίζων. κέρδος δὲ φίλτατον,
ἑκόντος εἴ τις ἐκ δόμων φέροι.

Ἐπ. α΄.

βία δὲ καὶ μεγάλαυχον ἔσφαλεν ἐν χρόνῳ.
Τυφὼς Κίλιξ ἑκατόγκρανος οὔ μιν ἄλυξεν,
οὐδὲ μὰν βασιλεὺς Γιγάντων· δμᾶθεν δὲ κεραυνῷ
τόξοισί τ᾽ Ἀπόλλωνος· ὃς εὐμενεῖ νόῳ
Ξενάρκειον ἔδεκτο Κίρραθεν ἐστεφανωμένον
υἱὸν ποίᾳ Παρνασίδι Δωριεῖ τε κώμῳ.

Στρ. β΄.

ἔπεσε δ᾽ οὐ Χαρίτων ἑκάς
ἁ δικαιόπολις ἀρεταῖς
κλειναῖσιν Αἰακιδᾶν
θιγοῖσα νᾶσος· τελέαν δ᾽ ἔχει
δόξαν ἀπ᾽ ἀρχᾶς. πολλοῖσι μὲν γὰρ ἀείδεται
νικαφόροις ἐν ἀέθλοις θρέψαισα καὶ θοαῖς
ὑπερτάτους ἥρωας ἐν μάχαις·

Ἀντ. β΄.

τὰ δὲ καὶ ἀνδράσιν ἐμπρέπει.
εἰμὶ δ᾽ ἄσχολος ἀναθέμεν

κλᾷδας vel κλᾶδας PcGGuVbdf, κλαῖδας R, τάς κληῖδας P2, v. κλαῖδας. — V. 7. ἀτρεκεῖ, Sch. fort. ἀτρεχεῖ. — V. 11. ὑπαντιάξαισα, ὑπαντιάξασα AByGuVbdf. — κράτει, unus sch. κρατί. — τίθεις scripsi, v. τιθεῖς, Pc τιθεῖς εἶ. — V. 12. οὐδὲ, Bothe οὔτι. — μάθεν, Matthiae Obs. Misc. II 11 λάθεν. — V. 13. φίλτατον Sch. GGuP1Vbdf, φίλτατόν γ᾽ vulgo. — V. 14. ἐκ δόμων, G in m. εἰς δόμον. — V. 15. βία libri et sch., βίᾳ edd. — V. 16. ἑκατόγκρανος, P2 ἑκατόγκρανός γ᾽, Pc ἑκατοντακάρανος. — ἄλυξεν, Gu ἄλεξεν. — V. 20. ποίᾳ libri, πόᾳ Schmid. — Παρνασίδι Boeckh, libri Παρνασσίᾳ (Παρνασίᾳ AGP12GuPc). — V. 21. ἔπεσε, Pc ἔπεσσε, οὐχὶ ἔπετε. — V. 24. θιγοῖσα, Boeckh in ed. 1 et alii θίγοισα. — V. 26. θρέψαισα, ARGGuVdf θρέψασα. — V. 28. τὰ δὲ καὶ P1Vbd, τὰ δὲ καὶ ἐν PcGGuBy, τὰ καὶ ἐν R, τὰ δὲ ἐν AP2, παρὰ δὲ καὶ Vf, ἐν etiam sch.

πᾶσαν μακραγορίαν
λύρᾳ τε καὶ φθέγματι μαλθακῷ,
μὴ κόρος ἐλθὼν κνίσῃ. τὸ δ' ἐν ποσί μοι τράχον
ἴτω τεὸν χρέος, ὦ παῖ, νεώτατον καλῶν,
ἐμᾷ ποτανὸν ἀμφὶ μαχανᾷ.

Ἐπ. β'.

παλαισμάτεσσι γὰρ ἰχνεύων ματραδελφεοὺς
Ὀλυμπίᾳ τε Θεόγνητον οὐ κατελέγχεις,
οὐδὲ Κλειτομάχοιο νίκαν Ἰσθμοῖ θρασύγυιον·
αὔξων δὲ πάτραν Μιδυλιδᾶν λόγον φέρεις,
τὸν ὅνπερ ποτ' Ὀϊκλέος παῖς ἐν ἑπταπύλοις ἰδὼν
υἱοὺς Θήβαις αἰνίξατο παρμένοντας αἰχμᾷ,

Στρ. γ'.

ὁπότ' ἀπ' Ἄργεος ἤλυθον
δευτέραν ὁδὸν Ἐπίγονοι.
ὧδ' εἶπε μαρναμένων·
Φυᾷ τὸ γενναῖον ἐπιπρέπει
ἐκ πατέρων παισὶ λῆμα. θαέομαι σαφὲς
δράκοντα ποικίλον αἰθᾶς Ἀλκμᾶν' ἐπ' ἀσπίδος
νωμῶντα πρῶτον ἐν Κάδμου πύλαις.

Ἀντ. γ'.

ὁ δὲ καμὼν προτέρᾳ πάθᾳ
νῦν ἀρείονος ἐνέχεται

V. 32. *κνίσῃ* Schol. RGuVbdf, *κνήσῃ* G, *κνίσσῃ* A. — *μοι*, Schol. GGu *μου*. — *τράχον* ARGuPcP12Vf, *τραχὸν* GVb, vulgo *τρέχον*, Vd *τρέχων*. Ceterum hoc ordine *τράχον* (*τρέχον*) *ἴτω τεὸν χρέος* AByGGuP1 Vbdf, sed RP2 *ἴτω τράχον τεὸν χρέος* ut vulgo. — V. 33. *τεὸν*, om. Pc. — V. 35. *παλαισμάτεσσι γὰρ*, VfA *παλαισμάτεσί(ν) τε γὰρ*, VdBy *παλαίσμασί(ν) τε γὰρ*. — *ἰχνεύων* libri, *ἰχνέων* Schmid, *οἰχνέων* Hermann; sed cf. Hipponax *Μακάριος ὅστις θηρεύει*, et *καί τοι γ' εὔωνον αὐτὸν εἰ θέλεις δώσω*. Theocritus *Μάντι Εὐηρείδα*. — V. 38. *Μιδυλιδᾶν*, nescio an *Μειδυλιδᾶν* sit scribendum. — *φέρεις*, quod etiam schol. tuetur, cave mutes *φέρῃ* sive *φέρει* scribens. — V. 40. *αἰνίξατο* Boeckh, vulgo *ἠνίξατο*, P1 *ηναίξατο*. — V. 43. *ὧδ'*. PcP1GGuVbdf *ὧδε δ'*. — *μαρναμένων* libri cum praegressis iungunt, vulgo: *εἶπε· μαρναμένων φυᾷ*. — V. 44. *ἐπιπρέπει*, P1 *ἐπιτρέπει*. — V. 45. *ἐκ πατέρων*, R *ἐκατέρων*. — *παισὶ* PcP1GGu, vulgo *παισὶν*. Hermann *ἐκ πατέρων, παῖ, σοὶ λῆμα*. — *θαέομαι* P1Vf, *θειάομαι* P2By, *θεάομαι* rel. — V. 47. *νωμῶντα*, P2 *νέμοντα*, quod Heyne coniecit. — V. 49. *ἀρείονος*. Ingeniose et ut opinor verissime Welcker *Ἀρείονος* coniecit, vid. de Cyclo Epico II 371. 381. Arion postquam herum salvum reduxit, moribundus concidisse videtur, eoque temporis articulo vaticinatus est, ob hoc ipsum augurium *ὄρνις* vocatur, non quod alatus erat equus, ut Welckero visum. Ambiguitas autem orationis consulto videtur adhibita, ut vel *αἰνίξατο* v. 40 indicat

ὄρνιχος ἀγγελίᾳ
Ἄδραστος ἥρως· τὸ δὲ οἴκοθεν
ἀντία πράξει. μόνος γὰρ ἐκ Δαναῶν στρατοῦ
θανόντος ὀστέα λέξαις υἱοῦ, τύχᾳ θεῶν
ἀφίξεται λαῷ σὺν ἀβλαβεῖ

Ἐπ. γ'.

Ἄβαντος εὐρυχόρους ἀγυιάς. τοιαῦτα μὲν
ἐφθέγξατ' Ἀμφιάρηος. χαίρων δὲ καὶ αὐτός
Ἀλκμᾶνα στεφάνοισι βάλλω, ῥαίνω δὲ καὶ ὕμνῳ,
γείτων ὅτι μοι καὶ κτεάνων φύλαξ ἐμῶν
ὑπάντασεν ἰόντι γᾶς ὀμφαλὸν παρ' ἀοίδιμον,
μαντευμάτων τ' ἐφάψατο συγγόνοισι τέχναις.

Στρ. δ'.

τὺ δ', ἑκαταβόλε, πάνδοκον
ναὸν εὐκλέα διανέμων
Πυθῶνος ἐν γυάλοις,
τὸ μὲν μέγιστον τόθι χαρμάτων
ὤπασας, οἴκοι δὲ πρόσθεν ἁρπαλέαν δόσιν
πενταεθλίου σὺν ἑορταῖς ὑμαῖς ἐπάγαγες,
ὦναξ, ἑκόντι δὴ εὔχομαι νόῳ

Ἀντ. δ'.

κατά τιν' ἁρμονίαν βλέπειν
ἀμφ' ἕκαστον ὅσα νέμομαι.
κώμῳ μὲν ἁδυμελεῖ

V. 51. οἴκοθεν, P2 γ' οἴκοθεν. — V. 52. μόνος Sch. GuGP1, vulgo μοῦνος. — V. 53. λέξαις Va2, ceteri λέξας. — V. 54. λαῷ ByGGuP1 Vbdf, λεῷ ARP2. — V. 55. τοιαῦτα om. G. — μέν, RA μὲν δ', P2 μὲν δή. — V. 56. Ἀμφιάρηος, Pc Ἀμφιάραος. — V. 58. γείτων, L. Schmidt scripsit τέγγων. — V. 59. ὑπάντασεν Pe, quod Schmid edidit, ByP1 ὑπαντίασ', vulgo ὑπαντίασεν, P2 ὑπήντησέ τ', et τε videtur Schol. legisse, ac recepit Hartung. — γᾶς, γαίας APcVbdf. — V. 60. μαντευμάτων τ', δ' Pc, τε P1Gu. Hermann μάντις. χρησμῶν τ' ἀμφ' ἅψατο. — συγγόνοισι, Hartung συγγενέσσι. — τέχναις, alii fortasse τέχνας legebant, quod colligas ex schol. 3: καὶ τῶν μαντευμάτων ἐφήψατο τοῖς συγγεννηθεῖσιν αὐτῷ· τυχὸν δὲ λέγει συγγόνοις τέχναις. Sed ceteri schol. τέχναις confirmant. Ceterum interpretes structuram parum intellexerunt, dicit: *arte patria oracula edidit*, quemadmodum v. 64 τόθι non recte interpretati sunt, quod est relativum *ubi*. — V. 66. πενταεθλίου, Hermann πενταθλίου. — ἐπάγαγες, Boeckh plene distinxit, ut novum enuntiatum sit ἄναξ κτλ. — V. 67. ὦναξ vel ὥναξ PcP1VbdGGu et fort. By, τ' ἄναξ A, γ' ἄναξ ut videtur P2, v. ἄναξ. — δὴ scripsi, legebatur δ', nisi quis erasin restituere malit. — V. 68. τιν' PeP1GGu AR et Schol. 1, Hermann τίν. — βλέπειν libri et schol., Kayser coniecit ἕπειν, Rauchenstein βαλεῖν vel πλέκειν, ego ῥέπειν. — V. 69. νέμομαι Mingarelli, νέομαι libri et schol.

Δίκα παρέστακε· θεῶν δ' ὄπιν
ἄφθιτον αἰτέω, Ξέναρκες, ὑμετέραις τύχαις.
εἰ γάρ τις ἐσλὰ πέπαται μὴ σὺν μακρῷ πόνῳ,
πολλοῖς σοφοῖς δοκεῖ πεδ' ἀφρόνων

Ἐπ. δ'.

βίον κορυσσέμεν ὀρθοβούλοισι μαχαναῖς·
τὰ δ' οὐκ ἐπ' ἀνδράσι κεῖται· δαίμων δὲ παρίσχει,
ἄλλοτ' ἄλλον ὕπερθε βάλλων, ἄλλον δ' ὑπὸ χειρῶν.
μέτρῳ κατάβαιν'· ἐν Μεγάροις δ' ἔχεις γέρας,
μυχῷ τ' ἐν Μαραθῶνος, Ἥρας τ' ἀγῶν' ἐπιχώριον
νίκαις τρισσαῖς, ὦ 'ριστόμενες, δάμασσας ἔργῳ·

Στρ. ε'.

τέτρασι δ' ἔμπετες ὑψόθεν
σωμάτεσσι κακὰ φρονέων·
τοῖς οὔτε νόστος ὁμῶς
ἐπ' ἀλπνὸς ἐν Πυθιάδι κρίθη,
οὐδὲ μολόντων παρ ματέρ' ἀμφὶ γέλως γλυκὺς
ὦρσεν χάριν· κατὰ λαύρας δ' ἐχθρῶν ἀπάοροι

V. 72. ἄφθιτον, in cod. G γρ. καὶ ἄφθονον, quod commendat Mommsen, non recte, quamquam fort. Schol. ita legit. — τύχαις, P2 τύχαισιν. — V. 73. γάρ om. P2 et deinde habet σὺν οὐ pro μὴ σὺν. — σὺν, ARBγ ξὺν. — πόνῳ Sch. PcRGnGP1(a s. m.)2Vb, χρόνῳ ABγVdf. — V. 74. σοφοῖς scripsi, legebatur σοφὸς, quod etiam scholiastae testantur. — πεδ' ἀφρόνων, πεδαφρόνων RGGnPc, Hartung παραφρόνων. — V. 76. τὰ δ', P2 ταῦτ'. — V. 77. ἄλλοτ', ἄλλοτε δ' Sch. RP1GGnVbdf, igitur distinxerunt δαίμων δὲ παρίσχει· ἄλλοτε δ' . . . καταβαίνει. — ἄλλον δ' ὑπὸ χειρῶν. μέτρῳ κατάβαιν'· ἐν Μεγάροις δ' correxi, legebatur ἄλλον δ' ὑπὸ χειρῶν μέτρῳ καταβαίνει· Μεγάροις δ'. Pro μέτρῳ legunt μέτρον ABγP1VdfG (in m.), μέτρα Sch. unus, ἐν post καταβαίνει addunt PcP1GVbd. Hoc dicit poeta: ne nimis concupiscas in certamen descendere, multas iam partas habes victorias. Hartung scripsit ὑπὸ χεῖρα, μέτρῳ καταβαίνει. — V. 80. νίκαις τρισσαῖς, Sch. PcARGGnP12Vbdf νίκαισι τρισσαῖς, Pauwius νίκαις τρίταις. — ὦ 'ριστόμενες ARP12GGn Vbdf, Ἀριστόμενες Bγ. — δάμασσας, Schol. δαμάσαις (ita etiam Va2) ἔργῳ τέτρασιν ἐμπ., et δαμάσας etiam Pc, quod quamvis metro aperte adversetur, nihilo minus probavit Hartung scribens νικᾶς, τρισσοῖς, Ἀριστόμενες, δαμάσσας ἔργοις. Ac sane hic locus vitium concepit, sed restitutio incerta: conieci Ἥρας τ' ἀγῶν' ἐπιχώριον νικᾶς, τρισσοὺς (vel Aeolensium more τρισσοίς) δ', ὦ 'ριστόμενες, δάμασσας ἔργῳ, ut dicatur in singulis his certaminibus cum singulis deluctatus esse: verum languet ἔργῳ additum, nec satis plana oratio, quare nescio an scribendum sit νικᾶς, τρισσοὺς δ', ὦ 'ριστόμενες, δάμασσας Ἄργει, ut quarta iam accedat Argiva victoria, ubi ἔφεδρος tres victores superaverit, quemadmodum postea Delphis quatuor victores deiecit: contra Megaris, Athenis, Aeginae cum singulis deluctatus est. — V. 84. ἐπ' ἀλπνὸς scripsi, legebatur ἔπαλπνος. — V. 85. Haec sic constituit Hartung: οὔτε μολόντων ἂψ ματέρ' ἀμφὶ γ. γλ. — V. 86. ὦρσεν, P2 βάλεν. — κατὰ λαύρας δ' ἐχθρῶν ἀπάοροι, Pindarum scripsisse puto κατὰ λαύρας χορῶν ἀπάοροι,

πτώσσοντι, συμφορᾷ δεδαγμένοι.

'Αντ. ε'.

ὁ δὲ καλόν τι νέον λαχὼν
ἁβρότατος ἔπι μεγάλας
ἐξ ἐλπίδος πέταται
ὑποπτέροις ἀνορέαις, ἔχων
κρέσσονα πλούτου μέριμναν. ἐν δ' ὀλίγῳ βροτῶν
τὸ τερπνὸν αὔξεται· οὕτω δὲ καὶ πιτνεῖ χαμαί,
ἀποτρόπῳ γνώμᾳ σεσεισμένον.

'Επ. ε'.

ἐπάμεροι· τί δέ τις; τί δ' οὔ τις; σκιᾶς ὄναρ
ἄνθρωπος. ἀλλ' ὅταν αἴγλα διόσδοτος ἔλθῃ,
λαμπρὸν φέγγος ἔπεστιν ἀνδρῶν καὶ μείλιχος αἰών.
Αἴγινα φίλα μᾶτερ, ἐλευθέρῳ στόλῳ
πόλιν τάνδε κόμιζε Διὶ καὶ κρέοντι σὺν Αἰακῷ
Πηλεῖ τε κἀγαθῷ Τελαμῶνι σύν τ' Ἀχιλλεῖ.

particula δὲ ut plurimis aliis locis addita ansam dedit vitio, quod scholiastae quoque testificantur. Hartung δ' ἐχθρῶς scripsit. — V. 87. *δεδαγμένοι* scripsi, et paraphr. *δακνόμενοι* habet, vulgo *δεδαϊγμένοι*, Hermann *δεδαιγμένοι*. — V. 89. *ἔπι μεγάλας*, Hermann distinguit *ἔπι. μεγάλας ἐξ ἐλ.* at videtur esse: *in magna felicitate*. Sch. fort. *ἄπο*. — V. 90. *πέταται*, Gu *τέταται*. — V. 92. *πλούτου μέριμναν*, A *τέρψιν πλούτῳ*, P2 *τέρψιν πλούτοιο*, Hermann *πλούτου μέρμηραν*. — *ἐν δ' ὀλίγῳ*, P1 *ἐν δ' ὀλίγον*. — V. 94. *ἀποτρόπῳ γνώμᾳ*, novavit, ut videtur, Pindarus hoc, cum significare vellet quod vulgo dici solet *γνώμη ἄπο τρόπου*. Hartung *χαμαί, ἀπότροπον γνώμας σεσεισμένον*. — V. 95. *σκιᾶς ὄναρ*, P2 *ὄναρ σκιᾶς*. — V. 96. *ἄνθρωπος* Sch. Nem. VI 4. Plut. de consol. 6. Eustath. Il. 757, 32, vulgo *ἄνθρωποι*, et sic Sch. Soph. Ai. 125. Oed. R. 1186. — V. 97. *φέγγος ἔπεστιν* Heyne et fort. Sch., vulgo *ἔπεστι φέγγος*, Hartung *φέγγος ἐπέσπεν*. — V. 98. *στόλῳ* om. GGu. — V. 99. *Διί*, vulgo *Διΐ*, Boeckh *Δὶ*. — *καὶ* om. P2. — V. 100. *Πηλεῖ τε κἀγαθῷ* ByVd, *Πηλεῖ τε καὶ ἀγαθῷ* GGuPcP1Vbf, *Πηλεῖ κἀρίστῳ δὴ* P2, *Πηλεῖ τε κἀρίστῳ δὴ* A, *Πηλεῖ κἀρίστῳ* R, vulgo *Πηλεῖ τε κἀρίστῳ*. Hermann *Πηλεῖ τ' ἐσθλῷ καὶ σὺν Τελ.*

ΠΥΘΙΟΝΙΚΑΙ Θ.

ΤΕΛΕΣΙΚΡΑΤΕΙ ΚΥΡΗΝΑΙΩι

ΟΠΛΙΤΟΔΡΟΜΩι.

Strophae.

´ ⏑ –́ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – –́ ⏒
⏑ ⏑ –́ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏒
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏒
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏒
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ –̇ – –́ ⏑ – ⏒

Epodi.

– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – –
–́ ⏑ – ⏒ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏒ –́ ⏑ ⏓
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
⏖́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏒

„Strophae vs. 1 et 2 coniungi possunt, tamen numerorum consociationem non magis probabilem iudico, quam ep. vs. 1 et 2. Nec ep. vs. 4 et 5 connecto frequenti distinctione separatos." *Boeckh.* Idem ep. v. 7 olim in binos versiculos separaverat. Hermann str. vs. 2 et 3 coniungendos censet.

Στρ. α΄.

Ἐθέλω χαλκάσπιδα Πυθιονίκαν
σὺν βαθυζώνοισιν ἀγγέλλων
Τελεσικράτη Χαρίτεσσι γεγωνεῖν,
ὄλβιον ἄνδρα, διωξίππου στεφάνωμα Κυράνας·
τὰν ὁ χαιτάεις ἀνεμοσφαράγων ἐκ Παλίου κόλπων ποτὲ Λατοΐδας
ἅρπασ', ἔνεικέ τε χρυσέῳ παρθένον ἀγροτέραν δίφρῳ, τόθι νιν πολυμήλου
καὶ πολυκαρποτάτας θῆκε δέσποιναν χθονός
ῥίζαν ἀπείρου τρίταν εὐήρατον θάλλοισαν οἰκεῖν.

Ἀντ. α΄.

ὑπέδεκτο δ' ἀργυρόπεζ' Ἀφροδίτα
Δάλιον ξεῖνον θεοδμάτων
ὀχέων ἐφαπτομένα χερὶ κούφᾳ·
καί σφιν ἐπὶ γλυκεραῖς εὐναῖς ἐρατὰν βάλεν αἰδῶ,
ξυνὸν ἁρμόζοισα θεῷ τε γάμον κνισθέντι κούρᾳ θ' Ὑψέος εὐρυβία·
ὃς Λαπιθᾶν ὑπερόπλων τουτάκις ἦν βασιλεύς, ἐξ Ὠκεανοῦ γένος ἥρως
δεύτερος· ὅν ποτε Πίνδου κλεενναῖς ἐν πτυχαῖς
Ναῒς εὐφρανθεῖσα Πηνειοῦ λέχει Κρείοισ' ἔτικτεν,

Ἐπ. α΄.

Γαίας θυγάτηρ. ὁ δὲ τὰν εὐώλενον
θρέψατο παῖδα Κυράναν· ἁ μὲν οὔθ' ἱστῶν παλιμβάμους ἐφίλησεν ὁδούς,
οὔτε δείνων οἰκοριᾶν μεθ' ἑταιρᾶν τέρψιας,

V. 2. *ἀγγέλλων*, plerique libri *ἀγγέλων*, P2 *αἰνέων*, Pc *ἀγώνων* cum gl. *ἕνεκα*. — V. 3. *Τελεσικράτη*, Gn *Τελεσικράτει*. — V. 6. *ἔνεικε* P1V, v. *ἔνεγκε*. — *τόθι*, P1 *πόθι*. — *νιν*, *νῦν* GGuP2By. — V. 8. *τρίταν* P2 ByGGuP2Vb, v. *τριτάταν*. — V. 9. *ὑπέδεκτο δ'*, P2 *ὑπέδεκτ' οὖν*. — V. 10. *ξεῖνον*, Pc et fort. Sch. *ξένον*. — *θεοδμάτων*, P1Vdf *θεοσδότων*. V. 11. *χερὶ*, Pc *χειρὶ*. — *κούφᾳ* PcGGuP2Vbdf, vulgo et Schol. *κοῦφα*. — V. 13. *κνισθέντι* scripsi, nam *κνιχθέντι* Pindaro non ausim vindicare, libri *μιχθέντι*, Schol. *μιχθέντα*, quod Boeckh et Hermann probaverunt. Olim conieci *ξυνὸν ἁρμόζοισα θεῷ τε γάμον κούρᾳ τε μιχθῆν* (i. e. *μιχθῆναι*) *Ὑψέος εὐρυβία*. — *Ὑψέος*, Pc *ὑψέως*. — V. 15. *κλεενναῖς*, Pc *κλενναῖς* (?). — V. 16. *Κρείοισα* AP2, *Κρέοισα* rel. — V. 18. *ἐφίλησεν* PcGnVbdf, *ἐφίλασεν* ARG. — V. 19. *δείνων* scripsi, legebatur *δείπνων*, quod hic ubi poeta virginum vitam describit, plane alienum: non convivia agitantes, sed choreas ducentes puellas poeta dixit: *δεῖνος*, quod non distat a voce *δῖνος*, secundum Athen. XI467 D et Hesych. saltationis quoddam genus fuit, sed quemadmodum *δινεῖσθαι* omnino de saltantibus dictum, ita etiam *δεῖνος* omnis *ἐγκύκλιος χορεία* dici poterat. Offendit

ἀλλ᾽ ἀκόντεσσίν τε χαλκέοις
φασγάνῳ τε μαρναμένα κεράϊζεν ἀγρίους
θῆρας, ἦ πολλάν τε καὶ ἀσύχιον
βουσὶν εἰράναν παρέχοισα πατρῴαις, τὸν δὲ σύγκοιτον γλυκύν
παῦρον ἐπὶ γλεφάροις
ὕπνον ἀναλίσκοισα ῥέποντα πρὸς ἀῶ.

Στρ. β'.

κίχε νιν λέοντί ποτ᾽ εὐρυφαρέτρας
ὀβρίμῳ μούναν παλαίοισαν
ἄτερ ἐγχέων ἑκάεργος Ἀπόλλων.
αὐτίκα δ᾽ ἐκ μεγάρων Χείρωνα προσήνεπε φωνᾷ·
Σεμνὸν ἄντρον, Φιλυρίδα, προλιπὼν θυμὸν γυναικὸς καὶ μεγάλαν δύνασιν
θαύμασον, οἷον ἀταρβεῖ νεῖκος ἄγει κεφαλᾷ, μόχθου καθ-ύπερθε νεᾶνις
ἦτορ ἔχοισα· φόβῳ δ᾽ οὐ κεχείμανται φρένες.
τίς νιν ἀνθρώπων τέκεν; ποίας δ᾽ ἀποσπασθεῖσα φύτλας

Ἀντ. β'.

ὀρέων κευθμῶνας ἔχει σκιοέντων,
γεύεται δ᾽ ἀλκᾶς ἀπειράντου;

autem praeterea *οἰκοριᾶν* (Pc *οἰκουριᾶν*) correpta antepaenultima dictum, quod etiam si non ab *οἶκος*, sed a principali stirpe (unde *οἴκαδε* descendit) repotas, aliquid insolentiae habet: nihil iuvat varietas a schol. Gotting. memorata *γράφεται καὶ δεῖπνον οἰκουριῶν*, sed paraphrastes longe aliud quid suppeditat: *Οὔτε δείπνων τέρψιας, οὐθ᾽ ἑταρᾶν οἰκουριᾶν*, ita enim legit, ut iam in epecdosi docui (errat Hartung, qui inde *οὔτε δεῖπνον οἰκοριᾶν τε ἑταιρᾶν τέρψιας* eruere sibi visus est), sed id rectius *οἰκουρίαν* scripseris: quamquam ne hoc quidem satis facit, sed germana fuit, opinor, lectio:

Οὔτε δείνων τέρψιας, οὐθ᾽ ἑταρᾶν οἰκούρια.

h. e. *neque chorearum deliciae neque aequalium puellarum ludicra ei curae cordique erant.* *Οἰκούρια* interpretatur Hesych. *κυρίως τὰ ὑπὸ τῶν μητέρων προσφερόμενα τοῖς νηπίοις παίγνια.* adde Eust. 1422, 3. Hic sunt omnino *παίγνια*. cf. Phot. p. 319, 25 *οἰκοῦρια, ἃ καταλείπουσιν ἢ φέρουσιν αἱ μητέρες τοῖς οἴκοις* (scr. *οἴκοι*) *τῶν παιδίων ἀπολειφθεῖσιν· ἢ παίγνια.* — V. 20. *ἀκόντεσσιν*, Pc *ἀκόντεσι.* — V 21. *κεράϊζεν* sch. et libri, vulgo *κεραΐζειν*, A *κεραΐζεν*, By *κεράΐζειν.* — V. 24. *παῦρον*, P1Vdf *ὕπνον.* — *γλεφάροις* P1Vd, *βλεφάροις* rel. — V. 25. *ὕπνον*, P1Vdf *παῦρον*, unde coniicias *ὕπνον ἐπὶ γλεφάροις παῦρ᾽ ἀναλίσκοισα κτλ.* — V. 27. *ὀβρίμῳ* AGP1Vbf, vulgo *ὀμβρίμῳ.* — *μούναν*, Gu *μόναν.* — V. 29. *ἐκ μεγάρων*, Heimsoeth *ἐμμεμαώς.* — *προσήνεπε* Pc, *προσέννεπεν.* — V. 30. *Φιλυρίδα* GuP12VbdfPc, vulgo *Φιλλυρίδα.* — V. 31. *νεῖκος*, Pc et unus sch. *νῖκος.* — *κεφαλᾷ*, Schneidewin *κραδίᾳ* coni. — V. 33. *νιν*, PcGP2 Gu *μὲν.* — *ἀποσπασθεῖσα*, Sch. fort. *ἀποσπαρθεῖσα.*

ὁσία κλυτὰν χέρα οἱ προσενεγκεῖν,
ἦ ῥα καὶ ἐκ λεχέων κεῖραι μελιαδέα ποίαν;
τὸν δὲ Κένταυρος ζαμενής, ἀγανᾷ χλαρὸν γελάσσαις ὀφρύϊ,
μῆτιν ἑάν
εὐθὺς ἀμείβετο· Κρυπταὶ κλαΐδες ἐντὶ σοφᾶς Πειθοῦς
ἱερᾶν φιλοτάτων,
Φοῖβε, καὶ ἔν τε θεοῖς τοῦτο κἀνθρώποις ὁμῶς
αἰδέοντ', ἀμφανδὸν ἁδείας τυχεῖν τοπρῶτον εὐνᾶς.

Ἐπ. β'.

καὶ γὰρ σέ, τὸν οὐ θεμιτὸν ψεύδει θιγεῖν,
ἔτραπε μείλιχος ὀργὰ παρφάμεν τοῦτον λόγον. κούρας δ',
ὁπόθεν, γενεάν
ἐξερωτᾷς, ὦ ἄνα; κύριον ὃς πάντων τέλος
οἶσθα καὶ πάσας κελεύθους·
ὅσσα τε χθὼν ἠρινὰ φύλλ' ἀναπέμπει, χὡπόσαι
ἐν θαλάσσᾳ καὶ ποταμοῖς ψάμαθοι
κύμασιν ῥιπαῖς τ' ἀνέμων κλονέονται, χὤτι μέλλει, χὠ-
πόθεν
ἔσσεται, εὖ καθορᾷς.
εἰ δὲ χρὴ καὶ παρ' σοφὸν ἀντιφερίξαι,

Στρ. γ'.

ἐρέω· ταύτᾳ πόσις ἵκεο βᾶσσαν
τάνδε, καὶ μέλλεις ὑπὲρ πόντου
Διὸς ἔξοχον ποτὶ κᾶπον ἐνεῖκαι·
ἔνθα νιν ἀρχέπολιν θήσεις, ἐπὶ λαὸν ἀγείραις
νασιώταν ὄχθον ἐς ἀμφιπεδον· νῦν δ' εὐρυλείμων πότνιά
σοι Λιβύα
δέξεται εὐκλέα νύμφαν δώμασιν ἐν χρυσέοις πρόφρων·
ἵνα οἱ χθονὸς αἶσαν

V. 36. *ὁσία*, PcP2Gu Sch. ad v. 68. *ὅσια*. — *κλυτὰν*, PcGGu *κλειτὰν*, P2 *δὲ τάν*. — V. 37. *ἦ ῥα* Hartung, vulgo *ἦ ῥα*. — *κεῖραι* Schol. PcByGGu P12Vbd, vulgo *κεῖρεν*. — *μελιαδέα* Va2 Ahrens, vulgo *μελιηδέα*. — V. 38. *χλαρὸν* APcBy, v. *χλιαρόν*. — *γελάσσαις* G, *γελάσας* ARGuP1VbdfPc, *γελάξας* Pauwius — V. 40. *ἔν τε*, P2 *ἔν γε*. — *τοῦτο κἀνθρώποις*, Pc *τοῦτο δ' ἀνθρ.* — V. 41. *ἀμφανδὸν*, Pc *ἀμφαδὸν*. — V. 42. *γὰρ* om. Pc. — V. 43. *γενεάν*, Sch. *γενεά*. — V. 44. *ἄνα*, Pc *ὦ ἄναξ*, P2 *ὤναξ*. — V. 48. *κύμασιν*, Pc *ὅσα τε κύμασι*. — *χὠπόθεν* Schmid, Pc et alii libri *χῶ τι ποθεν*, P1 *χῶτι ποθί*, Vbd *χὅτι ποθεν*, Vf *χὅτι ποθινὸς*, P2 *χῶτι πότ'*, By *χὼ τε πότ'*. Fuit antiquitus *χὠπποθεν*. — V. 50. *εἰ δὲ χρὴ* PcGGu P12Vbdf Sch., v. *εἰ δέ γε χρή*. — V. 52. *ὑπὲρ πόντου*, GGuVb *ὑπερποντίου*. — V. 53. *ἐνεῖκαι*, Pc *ἐνείκειν*. — V. 54 *ἀρχέπολιν*, Sch. *ἀρχέπτολιν*. — *ἀγείραις*, Gu *ἀγήρας*, rel. *ἀγείρας*.

αὐτίκα συντελέθειν ἔννομον δωρήσεται,
οὔτε παγκάρπων φυτῶν νήποινον, οὔτ' ἀγνῶτα θηρῶν.

'Αντ. γ'.

τόθι παῖδα τέξεται, ὃν κλυτὸς Ἑρμᾶς
εὐθρόνοις Ὥραισι καὶ Γαίᾳ
ἀνελὼν φίλας ὑπὸ ματέρος οἴσει.
ταὶ δ' ἐπιγουνίδιον θαησάμεναι βρέφος αὐτᾶς,
νέκταρ ἐν χείλεσσι καὶ ἀμβροσίαν στάξοισι, θήσονταί τέ
νιν ἀθάνατον

V. 57. *ἔννομον*, Hartung *ἐννόμως*, quod putat Scholiastam legisse. — V. 59. *παῖδα*, Pc *κοῦρον*. — V. 60. *Γαίᾳ*, Pc *γᾷ*. — V. 62. *θαησάμεναι* scripsi, PcGGuVf *θησάμεναι*, ARP1VbdG (in m.) *θηκάμεναι*, Va2 *θακάμεναι*, P2 *ἐνθηκάμεναι*, Bγ *κατθηκάμεναι*. Emendationem firmat Schol. *ἐπὶ τοῖς ἑαυτῶν γόνασι θεῖσαι τὸν Ἀρισταῖον καὶ θαυμάσασαι τὸ βρέφος*. — *αὐτᾶς* scripsi, nisi quis *αὐτῷ* praeferat, vulgo *αὐταῖς*, Gu *αὐταῖς*. Fateor tamen neutram coniecturam plane mihi satisfacere, ac nescio an poeta scripserit *βρέφος, αὖοις νέκταρ ἐν χείλεσσι κτλ.* — V. 63. Hic veteres grammatici pii magis quam doctiores dicunt poetam comparandi particulam reticuisse, ut sit sententia: *reddent immortalem, quemadmodum Iovem et Apollinem:* nostri homines interpretantur: *reddent immortalem Iovem et sanctum Apollinem.* Ut largiar mythographos nostros, qui deorum origines rimantur, verum vidisse, at ista sententia non solum a Pindari pietate plane abhorret, sed etiam ab hoc loco alienissima est: Chiron enim si Apollini de futuro filio vaticinatus diceret, Horae filium tuum reddent Iovem et Apollinem, nihil magis praeposterum dici aut fingi potest. Neque multum proficiet, si quis distinctione post *ἀθάνατον* posita, *Ζῆνα καὶ ἁγνὸν Ἀπόλλωνα* ad *καλεῖν* v. 65 retulerit, ut Chiron dicat, fore ut homines hunc Apollinis filium Iovem et Apollinem vocent: nam et nimis impedita foret oratio, neque Pindarus alia nomina videtur novisse, quam tria Agrei, Nomii, Aristaei, quae v. 65 comprehendit, quemadmodum etiam Apollonius Rhodius et Diodorus Siculus tradunt: Servius, qui dicit Aristaeum ab Hesiodo Apollinem Nomium appellatum esse, haud dubie non satis diligenter interpretatur locum Hesiodi, qui videtur simpliciter *Νόμιον* appellavisse. Quod Welcker Mythol. I 489 perhibet Ciceronem memoriae prodidisse a Cois Aristaeum nuncupari Iovem, qua auctoritate nitatur, nescio. Nihil moror Athenagoram c. 14: *Κεῖοι Ἀρισταῖον τὸν αὐτὸν καὶ Δία καὶ Ἀπόλλωνα νομίζοντες:* videtur enim antiquus aliquis mythographus hunc Pindari versum eodem modo interpretatus esse, quo nostri homines; id quod etiam schol. significat, qui dicit: *ἰστέον ὅτι τὸν Ἀρισταῖον διὰ τὸ τὴν κτηνοτροφίαν καὶ κυνηγεσίαν εὑρηκέναι Ἀγρέα καὶ Νόμιον, Δία καὶ Ἀπόλλωνα προσηγόρευον:* iidem fortasse *θήσονται* non a verbo *τίθεσθαι* repetebant, sed ad *θῆσθαι* referebant, si quidem alius schol. haec exhibet: *θρέψουσι δὲ αὐτὸν τοῖς ἀνθρώποις χαρὰν καὶ ὄφελος κτλ.* Equidem non dubito, quin locus vitium contraxerit: puto autem Pindarum non *θήσονται*, sed *θέσσονται* scripsisse: Horae non solum nectare et ambrosia infantem nutriunt, sed etiam Iovem et Apollinem orant, ut immortalem reddant. *θέσσονταί νιν ἀθάνατον* plane eodem modo explicandum est, quo poeta Nem. V 9 scripsit: *τάν ποτ' εὔανδρόν τε καὶ ναυσὶ κλυτὰν θέσσαντο:* nisi quod hic accedit tertius accusativus *Ζῆνα καὶ ἁγνὸν Ἀπόλλωνα*, quemadmodum Archiloch. 11: *Παλλάδ' εὐπλόκαμον . . . θεσσάμενοι γλυκερὸν νόστον.* Fateor tamen hanc duplicis structurae confusionem satis molestam esse, neque ea, quae sequuntur, commendant istam rationem:

Ζῆνα καὶ ἁγνὸν Ἀπόλλων᾽, ἀνδράσι χάρμα φίλοις, ἄγχιστον ὀπάονα μήλων,
Ἀγρέα καὶ Νόμιον, τοῖς δ᾽ Ἀρισταῖον καλεῖν.
ὣς ἄρ᾽ εἰπὼν ἔντυεν τερπνὰν γάμου κραίνειν τελευτάν.

Ἐπ. γ΄.

ὠκεῖα δ᾽ ἐπειγομένων ἤδη θεῶν
πρᾶξις ὁδοί τε βραχεῖαι. κεῖνο κεῖν᾽ ἆμαρ διαίτασεν· θαλάμῳ δὲ μίγεν
ἐν πολυχρύσῳ Λιβύας· ἵνα καλλίσταν πόλιν
ἀμφέπει κλεινάν τ᾽ ἀέθλοις.
καὶ νὺν ἐν Πυθῶνι νιν ἀγαθέᾳ Καρνειάδα
υἱὸς εὐθαλεῖ συνέμιξε τύχᾳ·
ἔνθα νικάσαις ἀνέφανε Κυράναν, ἅ νιν εὔφρων δέξεται
καλλιγύναικι πάτρᾳ
δόξαν ἱμερτὰν ἀγαγόντ᾽ ἀπὸ Δελφῶν.

Στρ. δ΄.

ἀρεταὶ δ᾽ αἰεὶ μεγάλαι πολύμυθοι·
βαιὰ δ᾽ ἐν μακροῖσι ποικίλλειν,
ἀκοὰ σοφοῖς· ὁ δὲ καιρὸς ὁμοίως
παντὸς ἔχει κορυφάν. ἔγνων ποτὲ καὶ Ἰόλαον
οὐκ ἀτιμάσαντά νιν ἑπτάπυλοι Θῆβαι· τόν, Εὐρυσθῆος ἐπεὶ κεφαλάν
ἔπραθε φασγάνου ἀκμᾷ, κρύψαν ἔνερθ᾽ ὑπὸ γᾶν διφρηλάτα Ἀμφιτρύωνος
σάματι, πατροπάτωρ ἔνθα οἱ Σπαρτῶν ξένος

sed si praeterea scripseris **θέσσονταί τ᾽ ἔμεν ἀθάνατον** (quamvis *ἔμεν* alias non legatur apud hunc poetam), omnia sunt expedita: hoc enim poeta dicit: *orabunt Iovem et Apollinem, ut fiat immortalis, ut sit hominibus salus, custos ovibus, Agreus et Nomius aliis, aliis vero Aristaeus vocandus.* Ceterum non ignoro apud Hesychium legi: *θήσω, ἥσω, αἰτήσω. Βοιωτοὶ* et *θησόμενοι, αἰτούμενοι* (et praeterea *θησάμενοι, αἰτησάμενοι, Κρῆτες*), quibus utor ad futuri formam stabiliendam, non abutar ad scripturam *θήσονται* defendendam: nam ambiguitatem orationis evitari par erat. — V. 64. *ἄγχιστον* cum sequentibus iungunt sch. et Pc, vulgo ad *χάρμα* refertur, unde **ἄλπνιστον** aliquando conieci. — V. 67. *ὠκεῖα... πρᾶξις*, PcGGu *ὠκεῖαι ... πράξεις*. — V. 68. *διαίτασεν*, Pc *διέτασε*. — V. 71. *καὶ νὺν* scripsi, v. *καί νυν*, Pc *καὶ νῦν*. — *Καρνειάδα*, Pc *Καρνιάδα*. — V. 73. *νικάσαις*, G *νικάσας* ut videtur, plerique libri *νικάσας*, RPc *νικήσας*. — V. 79. *ἔγνων*, Ahrens *ἔγνον*. — *Ἰόλαον*, Pindarus *Ϝιόλαον* scripserat. — V. 80. *Εὐρυσθῆος*, Pc *Εὐρυσθέος*, Schol. lemma *Εὐρυσθέως*. — V. 82. *σάματι, πατροπάτωρ*, Hartung *σάματι πάρ, προπάτωρ*: sane schol. ad v. 139 **παρὰ τῷ τάφῳ** dicit, et v. 137 *ὅπου* **ὁ προπάτωρ**, sed idem, cum *ἐν τῷ σήματι* dicit, dativum tuetur, et schol. ad v. 145 **πατροπάτωρ** tuetur. Fuit autem communo Amphitruonis et Iolai sepulcrum, vid. Ol. IX ibique Schol. et Nem. IV 20, ubi argutantur grammatici.

κεῖτο, λευκίπποισι Καδμείων μετοικήσαις ἀγυιαῖς.

'Αντ. δ'.

τέκε οἱ καὶ Ζηνὶ μιγεῖσα δαΐφρων
ἐν μόναις ὠδῖσιν Ἀλκμήνα
διδύμων κρατησίμαχον σθένος υἱῶν.
κωφὸς ἀνήρ τις, ὃς Ἡρακλεῖ στόμα μὴ παραβάλλει,
μηδὲ Διρκαίων ὑδάτων διαμέμναται, τά νιν θρέψαντο καὶ Ἰφικλέα·
τοῖσι τέλειον ἐπ' εὐχᾷ κωμάσομαί τι παθὼν ἐσλόν. Χαρίτων κελαδεννᾶν
μή με λίποι καθαρὸν φέγγος. Αἰγίνᾳ τε γάρ
φαμὶ Νίσου τ' ἐν λόφῳ τρὶς δὴ πόλιν τάνδ' εὐκλεῖξαι,

'Επ. δ'.

σιγαλὸν ἀμαχανίαν ἔργῳ φυγών·
τοὔνεκεν, εἰ φίλος ἀστῶν εἴ τις ἀντάεις, τό γ' ἐν ξυνῷ πεπονομένον εὖ
μὴ λόγον βλάπτων ἁλίοιο γέροντος κρυπτέτω.
κεῖνος αἰνεῖν καὶ τὸν ἐχθρόν
παντὶ θυμῷ σύν γε δίκᾳ καλὰ ῥέζοντ' ἔννεπεν.
πλεῖστα νικάσαντά σε καὶ τελεταῖς
ὡρίαις ἐν Παλλάδος εἶδον, ἄφωνοί θ' ὡς ἑκάστα φίλτατον
παρθενικᾷ πόσιν ἤ

V. 83. *μετοικήσαις* Va2, ceteri *μετοικήσας*. — V. 85. *Ἀλκμήνα*, Va2 *Ἀλκμάνα*. — V. 87. *παραβάλλει*, *περιβόλλει* PcGP12GuVbf Sch. Videtur *ποτιβάλλει* scribendum esse. — V. 88. *διαμέμναται* scripsi, Pauw *ἀναμέμναται*, vulgo *ἀεὶ μέμναται*, GGu *αἰεὶ μ.*, P2 *ἐπιμέμναται*. Boeckh *αἲ μ.* scripsit, Schmid *αἴ*, at grammatici testimonium, cuius auctoritate haec forma Pindaro vindicata est (vid. ad Gregor. Cor. 346) satis dubium est, siquidem Cram. An. Par. III 321, 28: *ἔστι δὲ καὶ αἲ παρὰ Πεισάνδρῳ Καμιρεῖ* exhibet. — V. 89. *ἐπ' εὐχᾷ*, ABγ *ἐπευχᾷ*. — V. 91. Cum interpretes tam veteres quam nostri haec ad Telesicratem referrent, in gravissimas difficultates inciderunt, quas partim coniecturis tollere studuerunt, Pauwius *εὐκλέϊξεν*, Beck *φυγόντ'*, Hermann *εὐκλέϊξας*, Kayser *πολίτας εὐκλεῖξαι . . . φυγόνθ'*, Schneidewin *φατί*, at poeta de se suisque rebus loquitur: dithyrambo in Athenarum laudem recens composito popularium invidiam sibi conflaverat: obtrectatores reprehendebant, quod nunquam patriae laudes celebrasset: ab hoc crimine se defendens poeta dicit se ter iam et Aeginae et Megaris Herculis et Thebarum nomen illustrasse (intelligit carmina in homines Aeginetas et Megarenses composita, ex quibus unum alterumve etiam nunc extare videtur), seque praeterea novum meditari carmen, in quo iustas patriae persoluturus sit laudes. Rauchenstein, qui et ipse tuetur librorum lectionem, aliter h. l. interpretatur, v. Jahnii Ann. LXXVII 246. — V. 93. *τοὔνεκεν* scripsi, libri *οὕνεκεν*, sed sch. *διὸ* interpretatur. — V. 96. *σύν γε* Vdf, *σύν τε* reliqui. — V. 98. *ἑκάστα*, G *ἑκάστᾳ*, PcGn *ἑκάσται*. — V. 99. *παρθενικᾷ* scripsi, libri *παρθενικαί*. Unaquaeque mulier Telesicratem aut filiae

υἱὸν εὔχοντ', ὦ Τελεσίκρατες, ἔμμεν,

Στρ. ε'.

ἐν Ὀλυμπίοισί τε καὶ βαθυκόλπου
Γᾶς ἀέθλοις ἔν τε καὶ πᾶσιν
ἐπιχωρίοις. ἐμὲ δ' ὦν τις ἀοιδᾶν
δίψαν ἀκειόμενον πράσσει χρέος αὖτις ἐγεῖραι
καὶ παλαιῶν δόξαν τεῶν προγόνων· οἷοι Λιβύσσας ἀμφὶ γυναικὸς ἔβαν
Ἴρασα πρὸς πόλιν, Ἀνταίου μετὰ καλλίκομον μναστῆρες ἀγακλέα κούραν·
τὰν μάλα πολλοὶ ἀριστῆες ἀνδρῶν αἴτεον
σύγγονοι, πολλοὶ δὲ καὶ ξείνων. ἐπεὶ θαητὸν εἶδος

Ἀντ. ε'.

ἔπλετο· χρυσοστεφάνου δέ οἱ Ἥβας
καρπὸν ἀνθήσαντ' ἀποδρέψαι
ἔθελον. πατὴρ δὲ θυγατρὶ φυτεύων
κλεινότερον γάμον, ἄκουσεν Δαναόν ποτ' ἐν Ἄργει
οἷον εὗρεν τεσσαράκοντα καὶ ὀκτὼ παρθένοισι, πρὶν μέσον ἆμαρ ἑλεῖν,
ὠκύτατον γάμον· ἔστασεν γὰρ ἅπαντα χορὸν ἐν τέρμασιν αὐτίκ' ἀγῶνος·
σὺν δ' ἀέθλοις ἐκέλευσεν διακρῖναι ποδῶν,

virgini maritum aut sibi filium expetebat. Planius poeta dixisset ἢ οἱ υἱὸν, nec tamen haec brachylogia culpanda. Hartung scripsit ἄφωνοί θ', ὡς ἐκάσται, φίλτατον παρθενικαὶ πόσιν, αἱ δ' υἱὸν εὔχοντ'. — V. 102. πᾶσιν, ByP2 πάντεσσ'. — V. 103. ὦν Hermann, v. οὖν. — V. 104. αὖτις RGGuVb, αὖθις AP1Vdf, αὖθι By. — V. 105. παλαιῶν, παλαιὰν P1Vdf, παλαιᾶν A. — δόξαν τεῶν quod vitiosum esse metrum arguit, etiam Sch. legit. Schmid et Boeckh corrigunt καὶ παλαιὰ δόξα τεῶν προγόνων, Hermann ἀοιδὰν διψάδ' ἀκειόμενον . . . καὶ παλαιὰν δόξαν ἑῶν πρ. Mihi traiectis verbis locus corrigendus videtur: καὶ τεῶν δόξαν παλαιῶν προγόνων, ubi καί iam convenientissimum est, paenultima autem vocis παλαιῶν corripitur. — V. 106. Ἴρασα Heyne, Ἴρασσα Pc, Ἴρασσαν rel., Ἴρασαν ἐς πόλιν P2. — V. 108. σύγγονοι, Hartung συγγενεῖς. — V. 109. οἱ om. AP1Vdf. — V. 112. Δαναόν ποτ', P1Vb Δαναόν τ', ABy Δαναόν τε. — V. 113. εὗρεν, fort. Pindarus εὑρεῖν scripsit, ut verba sic sint coniungenda: πατὴρ δὲ θυγατρὶ φυτεύων κλεινότερον γάμον, οἷον Δαναόν ποτ' ἐν Ἄργει εὑρεῖν ὠκύτατον γάμον . . . ἄκουσεν (ἔστασεν . . . ἦλθον) οὕτω δ' ἐδίδον vel οὕτως ἐδίδον. — μέσον om. Vd. — ἑλεῖν, ἐλθεῖν ARByP1VbdfPc(corr.). ἑλεῖν *lucere* interpretor, detracta littera consonante, quam testatur Hesychius γελεῖν, λάμπειν, ἀνθεῖν, hinc ab Atheniensibus Ζεὺς Γελέων dictus, unde etiam tribus Γελεόντων nomen duxit. Olim ἐλᾶν conieci, Oelschlaeger ἰδεῖν. — Hartung totum locum ita constituit: παρθένοισιν ὠκύτατον γάμον οἷς· στᾶσεν ἅπαντα χορὸν γὰρ τέρμασιν αὐτίκ' ἀγῶνος, πρὶν μέσον ἆμαρ ἐπελθεῖν. — V. 114. ἐν, in procedosi πρὸς conieci.

ἄντινα σχήσοι τις ἡρώων, ὅσοι γαμβροί σφιν ἦλθον·
'Επ. ε'.
οὕτω δ' ἐδίδου Λίβυς ἁρμόζων κόρᾳ
νυμφίον ἄνδρα· ποτὶ γραμμᾷ μὲν αὐτὰν στᾶσε κοσμήσαις,
τέλος ἔμμεν ἄκρον.
εἶπε δ' ἐν μέσσοις ἀπάγεσθαι, ὃς ἂν πρῶτος θορών
ἀμφί οἱ ψαύσειε πέπλοις.
ἔνθ' Ἀλεξίδαμος, ἐπεὶ φύγε λαιψηρὸν δρόμον,
παρθένον κεδνὰν χερὶ χειρὸς ἑλών
ἄγεν ἱππευτᾶν Νομάδων δι' ὅμιλον. πολλὰ μὲν κεῖνοι
δίκον
φύλλ' ἔπι καὶ στεφάνους·
πολλὰ δὲ πρόσθεν πτερὰ δέξατο Νίκας.

V. 116. σχήσοι, σχήσει ABγGGuP1. — V. 117. οὕτω δ' ἐδίδου, Pc οὕτως ἐδίδου fort. recte. — V. 118. κοσμήσαις RGVf, κοσμήσας ut videtur rel. — V. 122. κεδνὰν, R κυδνὰν. — V. 123. πολλὰ μὲν Boeckh, v. πολλά μιν. — V. 125. Νίκας scripsi, νίκας Sch. RPcGGuP2, vulgo νικᾶν.

ΠΥΘΙΟΝΙΚΑΙ Ι.

ΙΠΠΟΚΛΕΑι ΘΕΣΣΑΛΩι

ΠΑΙΔΙ ΔΙΑΥΛΟΔΡΟΜΩι.

Strophae.

–́ ⏓ –́ ⏑ ⏑ – ⏓
⏑ –́ ⏓ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏒
⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓ –́ ⏑ ⏑ – ⏓
⏑ –́ –́ ⏑ ⏑ – ⏓ –́ ⏑ ⏑ – – ⏑ –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ – ⏑ ⏒
⏑ –́ –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏓
⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏓ –́ ⏑ – ⏑ ⏒

Epodi.

⏓ –́ ⏑ ⏑ – – ⏓ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏒
–́ ⏑ ⏑ – ⏓
⏓ –́ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏒
– –́ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏒
– –́ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏓
⏓ –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – –́ ⏑ ⏒

Στρ. α΄.

Ὀλβία Λακεδαῖμον·
μάκαιρα Θεσσαλία· πατρὸς δ' ἀμφοτέραις ἐξ ἑνός

Titulo carminis Boeckh addidit *παιδὶ* ex GGuP1Vbdf ob v. 9. Ceterum Sch. dicit carmen vulgo quamvis falso *Ἱπποκλεῖ* inscribi, et sic Pc. — In proecdosi strophae v. 6 aliter conformare conatus sum, qui de interpolatione mihi suspectus videbatur, quoniam existimabam v. 60 librorum scripturam integram esse servandam, sed hic ipse versus labem contraxit, ceteri vitii prorsus sunt immunes.

V. 1. *Λακεδαῖμον* libri et Schol. praeter By et P1 (a m. s.) qui *Λακεδαίμων*.

ἀριστομάχου γένος Ἡρακλέος βασιλεύει.
τί κομπέω; κατὰ καιρὸν ἀλλά με Πυθώ τε καὶ τὸ Πελινναῖον ἀπύει
Ἀλεύα τε παῖδες, Ἱπποκλέᾳ θέλοντες
ἀγαγεῖν ἐπικωμίαν ἀνδρῶν κλυτὰν ὄπα.

Ἀντ. α'.

γεύεται γὰρ ἀέθλων·
στρατῷ τ' ἀμφικτιόνων ὁ Παρνάσιος αὐτὸν μυχός
διαυλοδρομᾶν ὕπατον παίδων ἀνέειπεν.
Ἄπολλον, γλυκὺ δ' ἀνθρώπων τέλος ἀρχά τε δαίμονος ὀρνύντος αὔξεται·
ὁ μέν που τεοῖς γε μήδεσι τοῦτ' ἔπραξεν,
τὸ δὲ συγγενὲς ἐμβέβακεν ἴχνεσιν πατρός

Ἐπ. α'.

Ὀλυμπιονίκα δὶς ἐν πολεμαδόκοις
Ἄρεος ὅπλοις·
ἔθηκε καὶ βαθυλείμων' ὑπὸ Κίρρας ἀγών
πέτραν κρατησίποδα Φρικίαν.
ἕσποιτο μοῖρα καὶ ὑστέραισιν
ἐν ἁμέραις ἀγάνορα πλοῦτον ἀνθεῖν σφίσιν·

Στρ. β'.

τῶν δ' ἐν Ἑλλάδι τερπνῶν

V. 3. *Ἡρακλέος*, Boeckh *Ἡρακλεῦς*. — V. 4. *τί κομπέω; κατὰ καιρὸν ἀλλὰ* scripsi, legebatur *τί κομπέω παρὰ καιρόν; ἀλλά*, sed schol. legit *κατὰ* (quamvis in lemmate sit *παρὰ καιρόν*, G *πρὸς καιρὸν*), ut videatur *παρὰ* ex correctione ortum. Veteres grammatici aut *τί κομπέω; κατὰ καιρόν· ἀλλὰ* aut *τί κομπέω κατὰ καιρὸν* interpungebant. Ahrens *κατ' ἄκαιρον*. — *Πυθώ*, Gu *ἡ Πυθώ*. — *Πελινναῖον*, Pc *Πελλιναῖον*. — *ἀπύει*, ARGuP1 (a m. s.) *ἀπύειν*. — V. 5. *θέλοντες*, Boeckh *ἐθέλοντες*. Ceterum Ahrens formam *Ἱπποκλέας* iniuria improbans coni. *παιδ'* (i. e. *παῖδε*) *ἐς Ἱπποκλεᾶ*, sed vide ipsum de dial. Dor. p. 148 et 560. — V. 8. *στρατῷ τ' ἀμφικτιόνων* Boeckh, v. *στρατῷ τ' Ἀμφικτυόνων*, Hermann *στρατῷ περικτιόνων θ'*. — *ὁ* om. Pc. — *Παρνάσιος* A Sch., v. *Παρνάσσιος*. — V. 9. *διαυλοδρομᾶν*, P2 *διαυλοδρόμαν*. — V. 11. *τεοῖς γε* By, *τεοῖς τε* P2, *τεοῖσι τε* AGuP1Vbdf Sch., v. *τεοῖσι*. — V. 12. *τὸ δὲ*, Hartung *τό τε*. — V. 13. *πολεμαδόκοις*, Pc *πολεμοδόκοις*. — V. 14. *Ἄρεος ὅπλοις ἔθηκε* AGGuP1Vbdf Scholiast., vulgo ex Schmidii coni. *Ἄρεος ὅπλοισιν θῆκε*. P2 *Ἀ. ὅπλοις ἐνθῆκε*, R *Ἀ. ὅπλοις θῆκεν καί*, unde Boeckh *θῆκεν δὲ καί*. — V. 15. *βαθυλείμων' ὑπὸ Κίρρας ἀγών* Schmid et fort. P2, v. *βαθυλείμωνα ἀγὼν ὑπὸ Κίρρας*. — V. 16. *πέτραν*, conieci *πέζαν*. Hartung hunc locum ita conformavit: *θῆκεν δὲ καὶ βαθυλείμων ὑπὸ Κίρρας πέτρας ἀγὼν κρ. Φρ.* Ac *βαθυλείμων* iam Gedike commendaverat. — *Φρικίαν*, Pc *Φροικίαν*. Eustath. Prooem. 6 ex hoc loco *ἵππον κρατησίποδα* a Pindaro dici memorat, sed Phricias non equi nomen est, sed pater Hippocleae sic videtur vocatus esse. — V. 17. *ἕσποιτο*, *ἕποιτο* GGuVbdfP2 Va2. — V. 18. *ἐν*, Pc *ἀν'*. — V. 19. *δ'* om. Vf.

λαχόντες οὐκ ὀλίγαν δόσιν, μὴ φθονεραῖς ἐκ θεῶν
μετατροπίαις ἐπικύρσαιεν. θεὸς εἴη
ἀπήμων κέαρ. εὐδαίμων δὲ καὶ ὑμνητὸς οὗτος ἀνὴρ γίνεται
σοφοῖς,
ὃς ἂν χερσὶν ἢ ποδῶν ἀρετᾷ κρατήσαις
τὰ μέγιστ' ἀέθλων ἕλῃ τόλμᾳ τε καὶ σθένει,

'Αντ. β'.

καὶ ζώων ἔτι νεαρὸν
κατ' αἶσαν υἱὸν ἴδῃ τυχόντα στεφάνων Πυθίων.
ὁ χάλκεος οὐρανὸς οὔ ποτ' ἀμβατὸς αὐτοῖς·
ὅσαις δὲ βροτὸν ἔθνος ἀγλαΐαις ἁπτόμεσθα, περαίνει πρὸς
ἔσχατον
πλόον. ναυσὶ δ' οὔτε πεζὸς ἰὼν τάχ' εὕροις
ἐς Ὑπερβορέων ἀγῶνα θαυματὰν ὁδόν.

'Επ. β'.

παρ' οἷς ποτε Περσεὺς ἐδαίσατο λαγέτας,
δώματ' ἐσελθών,
κλειτὰς ὄνων ἑκατόμβας ἐπιτόσσαις θεῷ
ῥέζοντας· ὧν θαλίαις ἔμπεδον
εὐφαμίαις τε μάλιστ' Ἀπόλλων
χαίρει, γελᾷ θ' ὁρῶν ὕβριν ὀρθίαν κνωδάλων.

Στρ. γ'.

Μοῖσα δ' οὐκ ἀποδαμεῖ
τρόποις ἐπὶ σφετέροισι· παντᾷ δὲ χοροὶ παρθένων

V. 21. εἴη, Hermann οἷος, Hartung ἐστὶν, Schneidewin αἰεὶ, quod ipse quoque coniecei. Sed dicere videtur: *Si quis aerumna prorsus fuerit liber, diis sit aequiparandus*, quam interpretationem postea etiam Friederichs commendavit. — V. 22. γίνεται Pc, v. γίγνεται. — V. 23. ἂν om. Vb P2, et hic deinde χείρεσσιν. — κρατήσαις Va2, ceteri libri κρατήσας. — V. 24. ἕλῃ, Pc λάβῃ. — V. 26. ἴδῃ, PcAGuGP12Vbdf ἴδοι, By ἴδει. — V. 27. οὔ ποτ' libri, οὔπω Schmid, οὔπως Hermann. Mihi vero οὐ ποτάμβατος i. e. οὐ προσάμβατος scribendum videtur. — αὐτοῖς sch. et libri praeter P2, qui αὐτῷ, atque ita schol. 2, probante Boeckhio, Hartung αὐτός. Videtur αὐτῷ grammatici alicuius esse correctio, mihi neutra lectio probatur, fortasse scribendum ὁ χάλκεος οὐρανὸς οὐ ποτάμβατος· ἤτοι Ὅσαισι [δὲ] βροτὸν ἔθνος κτλ. — V. 28. βροτὸν Schmid, v. βρότεον. — V. 29. τάχ' εὕροις scripsi, ac videtur tale quid scholiasta legisse, qui εὐμαρῶς εὕροις interpretatur et deinde dicit οὐκ ἔστιν εὐμαρὲς, nam ῥέ' εὕροις vix credibile Pindarum scripsisse; ἂν εὕροις P2 et fort. By, εὕροις ἂν AR, εὕροις Sch. GuP1VbdfPc, εὕρῃς G, etiam Eustath. Pr. 12 ἐὼν εὕροις, Hartung ἰών τις εὕροι. — V. 30. θαυματὰν Schmid, v. θαυμαστὰν. — V. 33. ἐπιτόσσαις RVfP1 (a m. pr.), ἐπιτόσσας AByGuVbd, ἐπιτόσας Pc. — V. 36. ὀρθίαν Pauwins et Gu, v. ὀρθιᾶν et sic Sch., ὀρθίαν G. — V. 38. παντᾷ scripsi, v. παντᾶ. Hartung σφετέροις· ἁπαντᾶ.

λυρᾶν τε βοαὶ καναχαί τ' αὐλῶν δονέονται·
δάφνᾳ τε χρυσέᾳ κόμας ἀναδήσαντες εἰλαπινάζοισιν εὐ-
φρόνως.
νόσοι δ' οὔτε γῆρας οὐλόμενον κέκραται
ἱερᾷ γενεᾷ· πόνων δὲ καὶ μαχᾶν ἄτερ

'Αντ. γ'.

οἰκέοισι φυγόντες
ὑπέρδικον Νέμεσιν. θρασείᾳ δὲ πνέων καρδίᾳ
μόλεν Δανάας ποτὲ παῖς, ἁγεῖτο δ' Ἀθάνα,
ἐς ἀνδρῶν μακάρων ὅμιλον· ἔπεφνέν τε Γοργόνα, καὶ ποι-
κίλον κάρα
δρακόντων φόβαισιν ἤλυθε νασιώταις
λίθινον θάνατον φέρων. ἐμοὶ δὲ θαυμάσαι

'Επ. γ'.

θεῶν τελεσάντων οὐδέν ποτε φαίνεται
ἔμμεν ἄπιστον.
κώπαν σχάσον, ταχὺ δ' ἄγκυραν ἔρεισον χθονί
πρῴραθε, χοιράδος ἄλκαρ πέτρας.
ἐγκωμίων γὰρ ἄωτος ὕμνων
ἐπ' ἄλλοτ' ἄλλον ὦτε μέλισσα θύνει λόγον.

Στρ. δ'.

ἔλπομαι δ' Ἐφυραίων
ὄπ' ἀμφὶ Πηνεϊὸν γλυκεῖαν προχεόντων ἐμάν
τὸν Ἱπποκλέαν ἔτι καὶ μᾶλλον σὺν ἀοιδαῖς
ἕκατι στεφάνων θαητὸν ἐν ἅλιξι θησέμεν ἐν καὶ παλαι-
τέροις,
νέαισίν τε παρθένοισι μέλημα. καὶ γάρ
ἑτέροις ἑτερωνίων ἔκνιξ' ἔρως φρένας·

V. 40. εἰλαπινάζοισιν GuP2, v. εἰλαπινάζουσιν. — εὐφρόνως, Sch. σωφρόνως καὶ συνετῶς interpretatur, ego εὔφρονας aliquando conieci. — V. 41. νόσοι, ABγ νοῦσοι — V. 48. θαυμάσαι, Rauchenstein θαυματόν, Hartung θαυμάτων. — V. 49. οὐδέν, Pc οὐδέ. — V. 51. Sch. Arist. Nub. 107 κώπαν ἤδη μοι σχάσαις, et 740 κώπην σχάσας. — ἔρεισον, Pc ἔρυσον. — V. 52. πρῴραθε, v. πρώραθε. — χοιράδος, Pc χειράδος. — ἄλκαρ, PcP2GuVb ἀλκὰν, G ἀλκὰς. — V. 53. ἄωτος, Hartung ἄωτον. — V. 54. ὦτε Boeckh, ὥτε GGu, ὥστε vulgo. — μέλισσα θύνει, P2 μέλισσ' ἰθύνει. — V. 56. προχεόντων, P2 ἐκπροχ., Gu a m. pr. ᾀδόντων, tum προϊόντων. — V. 57. Ἱπποκλέαν Schmid, et sic Sch., vulgo Ἱπποκλέα, Ahrens Ἱπποκλεᾶ, Hermann Ἱπποκλέα σ' ἔτι, Kayser τὸν Ἱπποκλέα ποτέ, Rauchenstein ποθ' Ἱπποκλέαν ἔτι. — V. 58. ἐν καὶ Hermann, v. ἔν τε, Heyne ἔν τ' αὖ, Kayser ἔμμεν. — V. 60. ἑτέροις, Schol. GGu VbdfAR ἑτέροισιν, Pc ἑταίροισιν et ἑτέρου. — ἑτερωνίων scripsi, libri ἑτέρων. Adiectivum ἑτερώνιον Hesychius affert, omissa tamen inter-

'*Αντ. δ'.*

τῶν δ' ἕκαστος ὀρούει,
τυχὼν κεν ἁρπαλέαν σχέθοι φροντίδα τὰν παρ ποδός·
τὰ δ' εἰς ἐνιαυτὸν ἀτέκμαρτον προνοῆσαι.
πέποιθα ξενίᾳ προσανέϊ Θώρακος, ὅσπερ ἐμὰν ποιπνύων χάριν
τόδ' ἔζευξεν ἅρμα Πιερίδων τετράορον,
φιλέων φιλέοντ', ἄγων ἄγοντα προφρόνως.

'*Επ. δ'.*

πειρῶντι δὲ καὶ χρυσὸς ἐν βασάνῳ πρέπει
καὶ νόος ὀρθός.
ἀδελφεοὺς ἐπί τ' αἰνήσομεν ἐσλούς, ὅτι
ὑψοῦ φέροντι νόμον Θεσσαλῶν
αὔξοντες· ἐν δ' ἀγαθοῖσι κεῖται
πατρώϊαι κεδναὶ πολίων κυβερνάσιες.

pretatione, quae fuit *ἕτερον*. Aeolensibus has formas peculiares fuisse docent Schol. Hom. Il. 20, 404, gramm. Cramer. An. Ox. IV 329, Eustath. 1214, 27, ubi inter alia exempla etiam *ἑτερώνιος* afferunt. — *ἔκνιξ' ἔρως φρένας* scripsi, libri *ἔρως ἔκνιξε* (P2 *ἔκνιξε τὰς*, vulgo *ἔκνιξέ γε*) *φρένας*. Boeckh scripsit *ἑτέροις ἑτέρων ἔρως ὑπέκνισε* (Hermann *ὑπέκνιξε*) *φρένας*, quoniam schol. *ὑπεκίνησε* interpretatur, at simplex verbum *ἔκνιξε* tuentur etiam Schol. Il. *Δ* 469, et Etym. M. 379, 39, ubi quod legitur *ἔκνιζεν ἔρως φρένας* (M *ἔκνιζε φρένας ἔρως*) meam emendationem confirmat. Ceterum *ἑτέροις* fortasse accusativus aeolicus est. — V. 62. *κεν*, Hartung *μέν*. — ibid. ego conieci olim *κ' ἀμευσιεπῆ* pro *κεν ἁρπαλέαν* ex Eustath. Pr. 10. — *σχέθοι*, Pc *σχέθει*. — V. 64. *προσανέϊ*, *προσανεῖ* Pc Sch. — *ποιπνύων*, Pc *πυκνοίων*. — V. 69. *ἀδελφεοὺς ἐπί τ' αἰνήσομεν* scripsi, nisi *ἐπὶ δ'* malis, v. *ἀδελφεούς τ' ἐπαινήσομεν*, nisi quod *τ'* om. Vdf, P2 *κἀδελφεοὺς δὲ ἐπ.* exhibet, Boeckh *ἀδελφεοὺς μὲν ἐπ.*, Hermann *κἀδελφεοὺς μὲν ἐπ.*, Hartung *ἀδελφεοὺς δύ' ἐπαινήσομεν*. — V. 71. *ἐν δ'*, Sch. *ἔνθα*, sed in lemm. *ἐν δ'*. — *κεῖται* Sch. GVbGuP2R, v. *κεῖνται* et sic lemma sch. — V. 72. *πατρώϊαι*, Pc *πατρῷαι*.

ΠΥΘΙΟΝΙΚΑΙ ΙΑ.

ΘΡΑΣΥΔΑΙΩι ΘΗΒΑΙΩι

ΠΑΙΔΙ ΣΤΑΔΙΕΙ.

Strophae.

– –́ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – –́ ⏒
– –́ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – – ⏑ –́ ⏑ ⏑ ⏖̑ ⏑ – –́ ⏑ ⏓
⏖́ ⏑ – ⏑ ⏖ ⏑ –́ ⏑ ⏑ ⏓
– ⏒ ⏒⏒́ ⏑ ⏑ – – – ⏖̑ ⏑ – ⏖ ⏓
– –́ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – –́ ⏑ – ⏑ ⏓

Epodi.

–́ ⏑ ⏑ – ⏑ – –
⏖́ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏒
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – –́ ⏑ – ⏑ ⏓
⏖̑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – –́ ⏑ ⏓
⏑ –́ ⏑ –́ ⏑ – – ⏖́ ⏑ –
⏒ –́ ⏑ – ⏒ –́ ⏑ ⏑ – ⏒

„Strophae descriptio certa: ex epodis v. 1 et 2 et coniungi et disiungi queunt. Praeterea earundem v. 5 et 6 consociare possis in hunc modum:

⏑ –́ ⏑ –́ ⏑ – – ⏖́ ⏑ – ⏒ –́ ⏑ – ⏒ –́ ⏑ ⏑ – ⏒

quod metrum est elegantissimum. At ubi disiunctos hos versus patiere, prioris numerum statues aut hunc:

⏑ –́ ⏑ – ⏑ – –́ ⏑ ⏖̑ – aut: ⏑ –́ ⏑ –́ ⏑ – – ⏖́ ⏑ –

quorum hic etiam numerosior videtur. Cf. de metr. Pind. lib. III cap. XXI sub fin." *Boeckh.* In epecdosi aliter constitueram strophae v. 4, quoniam putabam tantum v. 41 (et v. 20 et 36) germanam huius versus formam servatam esse, quae in ceteris strophis ab interpolatore brevi syllaba aucta sit: nunc hanc suspicionem abieci.

Στρ. α'.

Κάδμου κόραι, Σεμέλα μὲν Ὀλυμπιάδων ἀγυιᾶτις,
Ἰνὼ δὲ Λευκοθέα ποντιᾶν ὁμοθάλαμε Νηρηΐδων,
ἴτε σὺν Ἡρακλέος ἀριστογόνῳ
ματρὶ παρ Μελίαν χρυσέων ἐς ἄδυτον τριπόδων
θησαυρόν, ὃν περίαλλ' ἐτίμασε Λοξίας,

Ἀντ. α'.

Ἰσμήνιον δ' ὀνύμαξεν, ἀλαθέα μαντίων θῶκον,
ὦ παῖδες Ἁρμονίας, ἔνθα καὶ νὺν ἐπίνομον ἡρωΐδων
στρατὸν ὁμαγυρέα καλεῖ συνίμεν,
ὄφρα Θέμιν ἱερὰν Πυθῶνά τε καὶ ὀρθοδίκαν
γᾶς ὀμφαλὸν κελαδῆτον ἄκρᾳ σὺν ἑσπέρᾳ,

Ἐπ. α'.

ἑπταπύλοισι Θήβαις
χάριν ἀγῶνί τε Κίρρας,
ἐν τῷ Θρασυδαῖος ἄμνασεν, ἑστίαν
τρίτον ἔπι στέφανον πατρῴαν βαλών,
ἐν ἀφνεαῖς ἀρούραισι Πυλάδα
νικᾶν ξένου Λάκωνος Ὀρέστα.

Στρ. β'.

τὸν δὴ φονευομένου πατρὸς Ἀρσινόα Κλυταιμνήστρας
χειρῶν ὕπο κρατερᾶν κὰκ δόλου τροφὸς ἄνελε δυσπεν-
θέος,

V. 2. δὲ, Bγ τε — Νηρηΐδων, Pc Νηρεΐδων. — V. 4. παρ, Pc παρ', Hermann παρά. — ἐς ἄδυτον, Pc εἰς ἄδ., in epecdosi ἐς delevi. — V. 6. Ἰσμήνιον, Pc ἰσμήνειον. — μαντίων Hermann, PcRGGuP2Sch. μαντείων, v. μαντεῖον. — V. 7. νὺν scripsi, v. νυν, Pc νῦν. — V. 8. ὁμαγυρέα Boeckh, v. ὁμηγυρέα, P1 ὁμυγερέα. Vulgata lectio omnino reiicienda, sed ambigo, utrum ὁ μ α γ ύ ρ ε ϊ an ὁ μ α γ ε ρ έ α scribendum sit. — συνίμεν, PcGGuP2 συνέμεν. — V. 9. Πυθῶνά τε καί, antea scripsi Πυθῷ τε καὶ vel etiam Π υ θ ῶ ν ι κ α ί. — V. 10. κελαδῆτον scripsi, κελαδήσετ' Heyne, v. κελαδῆτε. — V. 13. ἄμνασεν, ἑστίαν et deinde v. 16 νικᾶν Kayser scripsit, cum in libris legatur ἔμνασεν ἑστίαν ... νικῶν. ac schol. 1 vulgatam tuetur, certe participium νικῶν reperit, sed schol. 2 cum dicit ἐν τῷ προκειμένῳ ἀγῶνι τῆς Κίρρας ἐν τοῖς Πυθίοις ἀνέμνησε τὴν πατρῴαν ἑστίαν τῶν νικῶν ἐπιβάλλων αὐτῇ τὸν στέφανον, quamvis ἑστίαν male cum verbo ἀνέμνησεν iungat, Kayseri correctionem firmat. Hermann, qui νικῶν tenet, ἔμνασέ μ' scripsit. Ceterum tres victoriae quae memorantur ipsius Thrasydaei sunt, qui videtur iam antea bis in domesticis certaminibus vicisse. Pindarus autem, quod Orestem dicit Pythionicam, non popularem aliquam famam secutus est, sed fortasse Stesichorus eo ipso tempore, quo gymnici ludi Delphis instaurati sunt, haec suopte ingenio finxit. — V. 14. τρίτον libri praeter Vf ubi τρίτατον et R ubi τρίτος. — ἔπι, legebatur ἐπί. — V. 18. χειρῶν, Po χερῶν. — κὰκ scripsi, nisi praestat κὴκ, libri ἐκ, Hartung καί, atque ita videtur scholiasta legisse.

ὁπότε Δαρδανίδα κόραν Πριάμου
Κασσάνδραν πολιῷ χαλκῷ σὺν Ἀγαμεμνονίᾳ
ψυχᾷ πόρευσ' Ἀχέροντος ἀκτὰν παρ' εὔσκιον

Ἀντ. β'.

νηλὴς γυνά. πότερόν νιν ἄρ' Ἰφιγένει' ἐπ' Εὐρίπῳ
σφαχθεῖσα τῆλε πάτρας ἔκνισεν βαρυπάλαμον ὄρσαι
χόλον;
ἢ ἑτέρῳ λέχεϊ δαμαζομέναν
ἔννυχοι πάραγον κοῖται; τὸ δὲ νέαις ἀλόχοις
ἔχθιστον ἀμπλάκιον καλύψαι τ' ἀμάχανον

Ἐπ. β'.

ἀλλοτρίαισι γλώσσαις·
κακολόγοι δὲ πολῖται.
ἴσχει τε γὰρ ὄλβος οὐ μείονα φθόνον·
ὁ δὲ χαμηλὰ πνέων ἄφαντον βρέμει.
θάνεν μὲν αὐτὸς ἥρως Ἀτρεΐδας
ἵκων χρόνῳ κλυταῖς ἐν Ἀμύκλαις,

Στρ. γ'.

μάντιν τ' ὄλεσσε κόραν, ἐπεὶ ἀμφ' Ἑλένᾳ πυρωθέντων
Τρώων ἔλυσε δόμους ἁβρότατος. ὁ δ' ἄρα γέροντα ξένον
Στρόφιον ἐξίκετο, νέα κεφαλά,
Παρνασοῦ πόδα ναίοντ'· ἀλλὰ χρονίῳ σὺν Ἄρει
πέφνεν τε ματέρα θῆκέ τ' Αἴγισθον ἐν φοναῖς.

V. 20. *Κασσάνδραν*, PcP1RA Sch. *Κασάνδραν*. Hermanus hoc glossema putat et *οἰκτρότατα* coni. — *σὺν Ἀγαμεμνομίᾳ*, P1 *Ἀγαμεμνονίᾳ*. — V. 21. *πόρευσ'* Va2P2, *πόρευσεν* PcGVb, *πόρισεν* Gu, *πόρευ'* vulgo. — V. 23. *ἔκνισεν* AP2, v. *ἔκνισε*. — *ὄρσαι*, Pc *ὦρσε*. — *χόλον*, By *λόχον*, P1Vf *λέχον*. — V. 24. *δαμαζομέναν* Va2P2, *δαμαλιζομέναν* reliqui. Latet aliud quid, nam poeta dicere volebat Clytaemnestram, quoniam Agamemnonis pellicem oderit, hoc facinus commisisse, itaque coniicio *δακναζομέναν*. — V. 25. *ἔννυχοι*, Va2 *ἐννύχιοι*, Vf *ἔννυχον*. Hermann *ἐννύχια πάραγον κοιμήμαθ'*, *ὁ δὲ νέαις* coni. — *τὸ δὲ* P12VbdfGu(am.pr.), *τὸ δὴ* rel., olim *τὸ* scripsi. — V. 26. *ἔχθιστον*, Hecker *αἴσχιστον*, quemadmodum Scholiast. Gott. interpretari magis quam legisse videtur. — *ἀμπλάκιον*, Schneidewin ex Va2 *ἀμβλάκιον*, Hecker *ἀμπλακιῶν*, debebat *ἀμπλακιᾶν*, Hartung *τὸ δὲ ν. ἀλ. ἔχθιστον, ἀμπλακίαν κτλ.* — V. 29. *ἴσχει τε γὰρ*, Hartung *κἴσχει μέγας*, et deinde v. 30 *βρύει* scripsit pro *βρέμει*. — V. 30. *ἄφαντον*, Pc *ἄφατον*, idem v. 31 *θάνε* et *Ἀτρείδας*. — V. 32. *ἵκων* GGn Sch., *ἥκων* P2, *ἱκὼν* vulgo. — V. 33. *μάντιν τ'*, Hartung *μάντιν δ'*. — V. 34. *ἔλυσε*, ABy *ἔλυσσε*. — *γέροντα ξένον* P2Vf, *γέροντα ξένων* A, *ξένον γέροντα* vulgo. — V. 35. *νέα κεφαλά* Heyne et sic Sch., Pc *νέα κεφαλᾶ*, v. *νεᾷ κεφαλᾷ*. — V. 36. *Παρνασοῦ* A sch., v. *Παρνασσοῦ*, Hermann *Δελφὸν ὑπὸ* coni. — *ἀλλὰ χρονίῳ* P2, *ἀλλὰ χρόνῳ* Sch. RGGuP1VbdfPc, vulgo *ἀλλά γε χρόνῳ*. — V. 37. *πέφνεν τε* A, *ἔπεφνε τε* P1GuVbdf, *ἔπεφνε* RGPc, *ἔκπεφνε* P2.

Ἀντ. γ'.

ἦ ῥ', ὦ φίλοι, κατ' ἀμευσίπορον τρίοδον ἐδινάθην,
ὀρθὰν κέλευθον ἰὼν τοπρίν· ἤ μέ τις ἄνεμος ἔξω πλόου
ἔβαλεν, ὡς ὅτ' ἄκατον εἰναλίαν;
Μοῖσα, τὸ δὲ τεόν, εἰ μισθοῦ γε συνέθευ παρέχειν
φωνὰν ὑπάργυρον, ἄλλοτ' ἀλλᾷ ταρασσέμεν

Ἐπ. γ'.

ἢ πατρὶ Πυθονίκῳ
τύ γε νὺν ἢ Θρασυδαίῳ,
τῶν εὐφροσύνα τε καὶ δόξ' ἐπιφλέγει.
τὰ μὲν ἐν ἅρμασι καλλίνικοι πάλαι
Ὀλυμπίᾳ τ' ἀγώνων πολυφάτων
ἔσχον θοὰν ἀκτῖνα σὺν ἵπποις,

Στρ. δ'.

Πυθοῖ τε γυμνὸν ἐπὶ στάδιον καταβάντες ἤλεγξαν
Ἑλλανίδα στρατιὰν ὠκύτατι. θεόθεν ἐραίμαν καλῶν,
δυνατὰ μαιόμενος ἐν ἁλικίᾳ.
τῶν γὰρ ἀνὰ πόλιν εὑρίσκων τὰ μέσα μάσσονι σὺν
ὄλβῳ τεθαλότα, μέμφομ' αἶσαν τυραννίδων·.

V. 38. ἦ ῥ', Boeckh ἤ ῥ'. — φίλοι, Pc φίλη. — ἀμευσίπορον τρίοδον libri et Eustath. Pr. 10, Boeckh ἀμευσιπόρων τριόδων, Hermann ἀμευσιπόρους τριόδους. Fort. ἀμευσίπορον τριόδων. — ἐδινάθην, Va2 ἐδινήθην. — V. 39. ἤ με, Gu ἥ με, Pc ἡ μέν. — V. 40. interrogandi signum posui. — V. 41. τὸ δὲ τεόν, GGuVbdf Sch. τὸ δ' ἐτεόν. — μισθοῦ γε scripsi, libri μισθῷ, at graeco aut ἐπὶ μισθῷ aut μισθοῦ dici debebat, et hoc videtur schol. legisse: iam cum nec μισθοῖο nec μισθῷ 'πί aptum sit, particulam γε addidi praeeunte Mingarellio. — συνέθευ libri omnes praeter P2 qui συνέθου εὖ, Boeckh συνετίθευ, Hermann παρεχέμεν συνέθευ. — V. 42. ὑπάργυρον, ABγ ὑπ' ἄργυρον. — ἄλλοτ' ἀλλᾷ Boeckh et sic unus schol., vulgo ἄλλοτ' ἄλλα, P2 ἄλλα γε. Deinde libri χρὴ ταρασσέμεν, sed abiecit Schmid illud χρή, quod nec sch. legit, et est profectum ab iis, qui τὸ δ' ἐτεὸν legebant. Ceterum ἀλλᾷ scripsi, non ἄλλᾳ. cf. Apollon. de Adverb. 586. — V. 43. Πυθονίκῳ P2, v. Πυθιονίκῳ. — V. 44. νὺν scripsi, v. νυν, Pc νῦν. — V. 46. τὰ μὲν ἐν, ἐν om. Pc lemma Sch., hinc Kayser θαμάκις coni. — V. 47. Ὀλυμπίᾳ τ' libri, Ὀλυμπίαν Boeckh, et sic videtur alter Sch. legisse, Schmid Ὀλυμπίας. Potius prior versus vitium contraxisse videtur, ubi haud dubie victoriae domesticae commemoratae fuerunt: conieci τὰ μὲν ἐν ἅμμασι vel si hoc obscurius videbitur, τὰ μὲν ἐν ἅμμασι καλλίνικοι πάλας, sed πάλαι satis est conveniens: quod fortasse aliquis coniiciat ἅλμασι vel ἥμασι improbandum. — V. 48. θοὰν, Hartung θοαῖς. — V. 49. Πυθοῖ τε, Hartung Πυθοῖ δὲ. — γυμνὸν, γυμνοὶ PcR. — ἤλεγξαν, P2 ἤλεγξάν γ'. — V. 50. ἐραίμαν, Bγ ἀραίμαν. — V. 51. ἐν ἁλικίᾳ, Hecker ἐν εὐδικίᾳ. — V. 52. ἀνὰ, Bγ ἀν. — τὰ μέσα, antea τὰ delevi. — μάσσονι σὺν scripsi, libri μακροτέρῳ (GGuP2Vdf μακροτάτῳ) σὺν, vulgo ex Schmidii coni. σὺν eiectum.

Ἀντ. δ'.

ξυναῖσι δ' ἀμφ' ἀρεταῖς τέταμαι· φθονεροὶ δ' ἀμύνονται
ἄτα, εἴ τις ἄκρον ἑλὼν ἀσυχᾷ τε νεμόμενος αἰνὰν ὕβριν
ἀπέφυγεν· μέλανος δ' ἀν' ἐσχατιάν
καλλίονα θάνατον ἔσχεν γλυκυτάτᾳ γενεᾷ
εὐώνυμον κτεάνων κρατίσταν χάριν πορών·

Ἐπ. δ'.

ἅ τε τὸν Ἰφικλείδαν
διαφέρει Ἰόλαον
ὑμνητὸν ἐόντα, καὶ Κάστορος βίαν,
σέ τε, ἄναξ Πολύδευκες, υἱοὶ θεῶν,
τὸ μὲν παρ' ἆμαρ ἕδραισι Θεράπνας,
τὸ δ' οἰκέοντας ἔνδον Ὀλύμπου.

V. 54. ἀμύνονται ἄτᾳ Sch. R, ἀμύνοντα ἄτα Pc, ἀμύνοντ' ἄτᾳ vulgo, Hermann ἀμύνονται ἆται, cum ante ἀμεύονται· εἰ γάρ τις vel τᾶν εἴ τις coniecisset, Hartung ἀμύνοντ', εἰ τιμᾶς τις ἄκρον ἑλὼν ἀούχαν τε νεμόμενος αἰῶν' ὕβριν ἀπέφυγεν, L. Schmidt φθονεροὶ δ' ἀμύνονται ῥᾷστ', εἴ τις ἄκρον ἑλὼν ἀουχᾷ τε νεμόμενος αἰῶν' ὕβριν ἀπέφυγεν, μέλανος δ' ἐσχατιὰν καλλίονα θανάτου σχήσει. — V. 55. ἀουχᾷ scripsi, ἀουχᾶ Hermann, ἡσύχως P2, ἡσυχίᾳ PcARGGuVbdf, v. ἄσυχα. — V. 56. μέλανος δ' libri, praeter Vf, qui μέλανοι, Schmid μέλανος. — ἀν' AR, v. ἄν, om. cod. Ursini. — V. 57. καλλίονα θάνατον, Vdf κάλλιον ἀθάνατον, P2 καλλίω θάνατον, Schmid καλλίονα θανάτου, atque ita cod. Urs. — ἔσχεν, cod. Urs. ἐν . . . vel ἐμ . . ., AGGuP1 ἐν, Vb ἔσχεν ἐν. Scholiast. non legit verbum. Thiersch σχήσει. — γλυκυτάτᾳ, P1 γλυκύτατι. Totum locum Boeckh sic constituit: ἀπέφυγεν· μέλανα δ' ἀν' ἐσχατιὰν καλλίονα θάνατον σχήσει κτλ., Hermann μέλανος ἀν' ἐσχατιὰν καλλίονα θανάτου ταύταν γλυκυτάτᾳ γενεᾷ κτλ., Hartung μέλανα δ' ἀν' ἐσχατιὰν καλλίονα θάνατον πάσχει, γλυκυτάτᾳ γενεᾷ εὐώνυμον, κτεάνων κρατίσταν, χάριν πορών, idem praeterea κράτιστον requirit, iure, ut mihi quidem videtur. Ex scholiorum reliquiis apparet iam veteres criticos stropham hanc exstremam graviter corruptam expedire non potuisse. Itaque satius nunc duxi locum intactum relinquere. In epecdosi ultima ita conformavi:

μέλανος ἀν' ἐσχατιὰν
καλλύων ἀΐδα πότμον γλυκύν, ᾇ γενεᾷ
εὐώνυμον κτεάνων κρατίσταν χάριν πόρεν.

— V. 60. διαφέρει Ἰόλαον, Pindarus scripserat Ϝιόλαον vel ϜιόλαϜον. — V. 64. ἔνδον, Hecker ἐντός.

ΠΥΘΙΟΝΙΚΑΙ ΙΒ.

ΜΙΔᾼ ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝῼ

ΑΥΛΗΤῌ.

Strophae.

– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏒ –́ ⏑ ⏓
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏒

Στρ. α'.

Αἰτέω σε, φιλάγλαε, καλλίστα βροτεᾶν πολίων,
Φερσεφόνας ἕδος, ἅτ' ὄχθαις ἔπι μηλοβότου
ναίεις Ἀκράγαντος ἐΰδματον κολώναν, ὦ ἄνα,
ἵλαος ἀθανάτων ἀνδρῶν τε σὺν εὐμενίᾳ
δέξαι στεφάνωμα τόδ' ἐκ Πυθῶνος εὐδόξῳ Μίδᾳ,
αὐτόν τέ νιν Ἑλλάδα νικάσαντα τέχνᾳ, τάν ποτε
Παλλὰς ἐφεῦρε θρασειᾶν Γοργόνων
οὔλιον θρῆνον διαπλέξαισ' Ἀθάνα·

Στρ. β'.

τὸν παρθενίοις ὑπό τ' ἀπλάτοις ὀφίων κεφαλαῖς
ἄϊε λειβόμενον δυσπενθέϊ σὺν καμάτῳ,

V. 1. *σε* om. Pc. — *πολίων*, Pc *πόλεων*. — V. 2. *ὄχθαις*, P1 *ὄχθους*. — *μηλοβότου*, Heyne *μαλοβότου*. — V. 3. *ἐΰδματον*, Pc (et alii) *εὔδματον*, P2 *ἐς εὔδματον*. — *ἄνα*, Pc *ἄναξ*. — V. 4. om. P2. — V. 5. *εὐδόξῳ Μίδᾳ*, Schol. fort. *εὐδόξου Μίδα*. — V. 7. *Γοργόνων* om. ByGP1Vbdf. — V. 8. *διαπλέξαισ'*, Pc *διαπλέξασα* om. *Ἀθάνα*, AGuVbd *διαπλέξασ'*, Vf *διαπλέξαις*.

Περσεὺς ὁπότε τρίτον ἄνυσσεν κασιγνητᾶν μέρος,
εἰναλίᾳ Σερίφῳ λαοῖσί τε μοῖραν ἄγων.
ἤτοι τό τε θεσπέσιον Φόρκοι' ἀμαύρωσεν γένος,
λυγρόν τ' ἔρανον Πολυδέκτᾳ θῆκε ματρός τ' ἔμπεδον
δουλοσύναν τό τ' ἀναγκαῖον λέχος,
εὐπαράου κρᾶτα συλάσαις Μεδοίσας

Στρ. γ'.

υἱὸς Δανάας· τὸν ἀπὸ χρυσοῦ φαμὲν αὐτορύτου
ἔμμεναι. ἀλλ' ἐπεὶ ἐκ τούτων φίλον ἄνδρα πόνων
ἐρρύσατο, παρθένος αὐλῶν τεῦχε πάμφωνον μέλος,
ὄφρα τὸν Εὐρυάλας ἐκ καρπαλιμᾶν γενύων
χριμφθέντα σὺν ἔντεσι μιμήσαιτ' ἐρικλάγκταν γόον.
εὗρεν θεός· ἀλλά νιν εὑροῖσ' ἀνδράσι θνατοῖς ἔχειν,
ὠνόμασεν κεφαλᾶν πολλᾶν νόμον,
εὐκλεᾶ λαοσσόων μναστῆρ' ἀγώνων,

Στρ. δ'.

λεπτοῦ διανισόμενον χαλκοῦ θάμα καὶ δονάκων,
τοὶ παρὰ καλλιχόρῳ ναίοισι πόλει Χαρίτων
Καφισίδος ἐν τεμένει, πιστοὶ χορευτᾶν μάρτυρες.
εἰ δέ τις ὄλβος ἐν ἀνθρώποισιν, ἄνευ καμάτου
οὐ φαίνεται· ἐκ δὲ τελευτάσει νιν ἤτοι σάμερον

V. 11. *ἄνυσσεν* Boeckh, *ἄνυσεν* P2 (a m. s.) commemoratque Schol., libri *αὖσε, αὖσε, ἄϋσε*. — V. 12. *Σερίφῳ* metro adversatur, itaque olim, cum crederem ex glossemate ortum, conieci *εἰναλίᾳ τ' ἐρίπνᾳ*, Hermann *εἰναλίᾳ τε πέτρᾳ*, cum ante *εἰναλίᾳ τε Σερίφῳ ταῖσί τε μοῖραν ἄγων* coniecisset, Boeckh *εἰναλίᾳ τε Σερίφῳ λαοῖσί τε*, ut *λαοῖσι* coalescat, Rauchenstein *εἰν. τε νομᾷ*, Hartung *εἰναλίᾳ τε Σερίφῳ λάϊνον ἄγε μόρον*, quod prorsus adversatur institutae sententiae, nam sunt haec referenda ad illud tempus, quo *θρῆνον Ἀθάνα ἄϊε*. Insulae nomen necessario fuit addendum, itaque vitium inest in verbis *λαοῖσί τε*, igitur scribendum puto *εἰναλίᾳ τε Σερίφῳ λάσατο μοῖραν ἄγων*. cf. Hesych. *λαΐσασθαι· κτήσασθαι*. Quemadmodum Attici in hoc verbo contractione usi sunt, ita idem licuit Pindaro. — V. 13. *τό τε*, Hartung *τότε*, et v. 14 *λυγρὸν δ'* pro *λυγρόν τ'*. — *Φόρκοι' ἀμαύρωσεν*, Hermann et Boeckh *Φόρκοιο μαύρωσεν*. — V. 14. de vitio suspectus, neque scholiastis interpretatio successit. — V. 16. *συλάσαις* Heyne, Va2 *συλήσαις*, G *συλήσας*, ceteri libri *συλήσας*. — V. 17. *φαμὲν*, Hecker *φάτις*. — V. 19. *αὐλῶν*, R *αὐλᾶν*. — V. 20. *ἐκ καρπαλιμᾶν*, Hecker *ἐξ ἀρπαλεᾶν* vel *ἐκ πυρπαλαμᾶν*. — V. 22. *εὑροῖσ'*, Hartung *ἐνδοῖσ'*. — V. 23. *πολλᾶν* GGuP12, vulgo *πολλῶν*. — V. 24. *εὐκλεᾶ*, Pc *εὐκλέα*. — *λαοσσόων*, P1 *λαοσσόον*, om. ut videtur Pc. — *μναστῆρ'*, BγGuVbdf *μνηστῆρ'*, ut Eustath. Pr. 8, sed GPc *πρηστῆρ'*. — V. 25. *διανισόμενον* Pc, v. *διανισσόμενον*. — *θάμα* scripsi, *θαμὰ* GGuP2, v. *θ' ἅμα*. — V. 26. *ναίοισι*, Gu Sch. *ναίουσι*. — *πόλει*, PcP2 *πόλιν*, fort. *πόλι*, quamquam Ol. VII 49 *ἀκροπόλει*, Hermann *παρὰ καλλίχορον πόλιν*. — V. 29. *ἤτοι*, Boeckh *ἐκ δ' ἐτελεύτασέν νιν ἤτοι*, Hartung *αὖτε τελευτάσει νιν ἤτοι*. Gravius vitium locus contraxisse videtur, P1 exhibet *ἐκτελευτάσει νιν· τό γε μόρσιμον οὔπα φυκτόν· ἀλλ' ἔσται χρόνος ἤτοι σάμερον δαίμων οὗτος κτλ.* itaque olim

δαίμων˙ τό γε μόρσιμον οὐ παρφυκτόν, ἀλλ' ἔσται χρόνος
οὗτος, ὃ καί τιν' ἀελπτίᾳ βαλών
ἔμπαλιν γνώμας τὸ μὲν δώσει, τὸ δ' οὔπω.

conieci: *εἰ δὲ τελευτάσει νιν, εἴσεται χρόνος δαίμων˙ τό γε μόρσιμον οὐ πα φυκτόν˙ ἤτοι σάμερον οὗτος ὁ καὶ τὶν ἀελπτίαν βαλὼν ἔμπαλιν γνώμας κτλ.* ut hoc dicat poeta: „humanus labor an perfecturus sit id quod petit, a temporis opportunitate suspensum est, nihilque fatale mutari potest: ita etiam dea opportunitas, quae hodie tibi, o Mida, insperatum bonum obiecit, in posterum praeter opinionem alia dabit, alia negabit.“ Nunc illi verborum traiectioni, quam nullus alius liber videtur firmare, fidem abrogandam puto ac teneo eum verborum ordinem, quem etiam scholia tuentur. Locum iam antiquitus corruptum veteres critici expedire nesciebant: videtur autem scribendum esse: *ἐκ δὲ τελευτάσει νέωτ' ἢ σάμερον δαίμων τό γε μόρσιμον˙ οὐ γὰρ φυκτόν, ἀλλ' ἔσται χρόνῳ˙ οὗτος ὁ καὶ τὶν ἀελπτίαν βαλὼν κτλ.* h. e. *deus perficiet sive ad annum sive hodie quod quidem fato constitutum est: hoc enim mutari nequit, sed aliquando fiet. Hic deus, qui etiam tibi, o Mida, insperatum bonum obiecit, in posterum praeter opinionem alia dabit, alia negabit* (sive potius *proferet*: nam poeta hic quoque ut solet scita quadam ambiguitate utitur). — V. 30. *γε*, P2 Schol. Gott. *δὲ*. — *ἔσται*. lemma sch. *ἔστι*. — V. 31. *ὅ*, Pc *ὁ*. — *ἀελπτίᾳ*, Pc *ἀελπίᾳ*, ByG *ἀελπτίαν*.

NEMEONIKAI A.

ΧΡΟΜΙῼ ΑΙΤΝΑΙῼ

ΙΠΠΟΙΣ.

Strophae.

– –́ ⏑ –́ ⏑ –́ ⏑ ⏓
– –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
– –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
–́ ⏑ – –́ – ⏑ ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ . ⏑ ⏑ – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ –́

Epodi.

⏑⏑́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏒
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓
– –́ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓

Inscriptio vulg. est ἅρματι, nulla librorum auctoritate, Boeckh ex AP1G ἵπποις.— „Epodorum versus primus ab Hermanno ita describitur, ut dimeter trochaicus a subsequenti separetur numero, subsequens autem numerus non penthemimeris dactylica sit cum cretico, sed hephthemimeris,

⏑⏑́ ⏑ – –́ –́ ⏑ – –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓.

Nos de causa certissima coniunximus et pro hephthemimeri dactylica metrum posuimus hoc:

– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏓.“ *Boeckh.*

Στρ. α´

Ἄμπνευμα σεμνὸν Ἀλφεοῦ,
κλεινᾶν Συρακοσσᾶν θάλος Ὀρτυγία,
δέμνιον Ἀρτέμιδος,
Δάλου κασιγνήτα, σέθεν ἁδυεπής
ὕμνος ὁρμᾶται θέμεν
αἶνον ἀελλοπόδων μέγαν ἵππων, Ζηνὸς Αἰτναίου χάριν·
ἅρμα δ' ὀτρύνει Χρομίου Νεμέα θ' ἔργμασιν νικαφόροις
ἐγκώμιον ζεῦξαι μέλος.

Ἀντ. α´.

ἀρχαὶ δὲ βέβληνται θεῶν
κείνου σὺν ἀνδρὸς δαιμονίαις ἀρεταῖς.
ἔστι δ' ἐν εὐτυχίᾳ
πανδοξίας ἄκρον· μεγάλων δ' ἀέθλων
Μοῖσα μεμνᾶσθαι φιλεῖ.
σπεῖρέ νυν ἀγλαΐαν τινὰ νάσῳ, τὰν Ὀλύμπου δεσπότας
Ζεὺς ἔδωκεν Φερσεφόνᾳ, κατένευσέν τέ οἱ χαίταις, ἀρι-
στεύοισαν εὐκάρπου χθονός

Ἐπ. α´.

Σικελίαν πίειραν ὀρθώσειν κορυφαῖς πολίων ἀφνεαῖς·
ὤπασε δὲ Κρονίων πολέμου μναστῆρά οἱ χαλκεντέος
λαὸν ἵππαιχμον, θαμὰ δὴ καὶ Ὀλυμπιάδων φύλλοις ἐλαιᾶν
χρυσέοις
μιχθέντα. πολλῶν ἐπέβαν καιρὸν οὐ ψεύδει βαλών·

Στρ. β´

ἔσταν δ' ἐπ' αὐλείαις θύραις
ἀνδρὸς φιλοξείνου καλὰ μελπόμενος,
ἔνθα μοι ἁρμόδιον
δεῖπνον κεκόσμηται, θαμὰ δ' ἀλλοδαπῶν
οὐκ ἀπείρατοι δόμοι

V. 8. βέβληνται θεῶν. Hartung βέβληνται ἐκ θεῶν. — V. 11. μεγάλων, μεγίστων ByP1GVdM2. — V. 13. σπεῖρέ νυν Beck et Hermann ex Sch., ἔγειρέ νυν VdGP1AceBy, ἄγειρε νῦν M2, νῦν ἔγειρ' ARP2M1 lemma sch. — V. 14. χαίταις, χαίτας GP1ByVd. — V. 16. χαλκεντέος, χαλκέντεον GByVdAe, sed πόλεμον χαλκεντέα ex hoc loco affert Eustath. Prooem. 6. — V. 17. θαμὰ, θ' ἅμα AP2M12, utrumque Sch. agnoscit, Hartung ἱππαιχμόν θ' ἅμα καὶ θάμ' Ὀλυμπιάδων. — V. 18. βαλών, λαβών A. — V. 20. καλὰ, conieci κλέα. — V. 22. θαμὰ δ' ἀλλοδαπῶν de vitio suspectum est, conieci θάμα δ' ἀλεμάτων vel ἀλλοκότων (i. e. παλιγκότων), Hartung δεῖπνον κεκόσμηταί θ' ἅμα δ' ἀλλοδαπῶν, probante Rauchensteinio.

ἐντί· λέλογχε δὲ μεμφομένοις ἐσλοὺς ὕδωρ καπνῷ φέρειν
ἀντίον. τέχναι δ' ἑτέρων ἕτεραι· χρὴ δ' ἐν εὐθείαις ὁδοῖς στείχοντα μάρνασθαι φυᾷ.

'Αντ. β'.

πράσσει γὰρ ἔργῳ μὲν σθένος,
βουλαῖσι δὲ φρὴν ἐσσόμενον προϊδεῖν,
συγγενὲς οἷς ἕπεται.
'Αγησιδάμου παῖ, σέο δ' ἀμφὶ τρόπῳ
τῶν τε καὶ τῶν χρήσιες.
οὐκ ἔραμαι πολὺν ἐν μεγάρῳ πλοῦτον κατακρύψαις ἔχειν,
ἀλλ' ἐόντων εὖ τε παθεῖν καὶ ἀκοῦσαι φίλοις ἐξαρκέων.
κοιναὶ γὰρ ἔρχοντ' ἐλπίδες

'Επ. β'.

πολυπόνων ἀνδρῶν. ἐγὼ δ' Ἡρακλέος ἀντέχομαι προφρόνως
ἐν κορυφαῖς ἀρετᾶν μεγάλαις, ἀρχαῖον ὀτρύνων λόγον,
ὡς, ἐπεὶ σπλάγχνων ὕπο ματέρος αὐτίκα θαητὰν ἐς αἴγλαν παῖς Διός
ὠδῖνα φεύγων διδύμῳ σὺν κασιγνήτῳ μόλεν,

Στρ. γ'.

ὡς οὐ λαθὼν χρυσόθρονον
Ἥραν κροκωτὸν σπάργανον ἐγκατέβα.
ἀλλὰ θεῶν βασίλεα
σπερχθεῖσα θυμῷ πέμπε δράκοντας ἄφαρ.

V. 24. *μεμφομένοις*, Sch. videtur etiam *μεμφόμενοι* reperisse. — *ἐσλοὺς* P2M1, *ἐσλὸν* G, vulgo *ἐσλὸς*, et sic Aristarchus (unde Rauchenstein *ἐσλός γ'*), alius gramm. *ἐσλῶς*. — *καπνῷ*, AcByGVd *καπνόν*. Languet vel maxime *ἐντὶ* in versu primore, haud dubie scribendum est *δόμοι· ἀντιλέλογχε δὲ μεμφομένοις ἐσλούς, ὕδωρ καπνῷ φέρειν ἀντίον*. atque ita etiam sententia ipsa planior. Ahrens *μεμφομένοι' ἐσλοὺς ὕδωρ καπνοῦ*. — V. 31. *κατακρύψαις* M1, sed supra *ας*, et sic ut videtur reliqui. — V. 35. *ἐπεί*, Hermann *ἄρα* vel v. 37 *οὔ τοι* pro *ὥς τ' οὐ* (*ὡς οὐ*). Contra Kayser *ὥσπερ ἐκ σπλάγχνων*, Rauchenstein *ὥς ποτε σπλ.* servans v. 37 *ὥς τ' οὐ*. — *θαητάν*, M12 *θηητάν*. — V. 37. *ὡς οὐ* Boeckh, v. *ὥς τ' οὐ*, Ahrens *ὤπ' οὐ λαθὼν χρυσοθρόνοι' Ἥρας*. — V. 39. *βασίλεα* cum Heynio scripsi, libri *βασίλεια*, Boeckh *βασιλέα*, at est proparoxytonon ut *ἱέρεα* pro *ἱέρεια*, contra paroxytonon regium imperium (*βασιλεία*) significabit, ut est in titulo Lycio (Archaeol. Zeit. 1844, 282) *πέρσας συγγενέσιν δῶκα μέρος βασιλέας*. Nisi forte Pindarus trisyllaba forma usus est *βασίλη*, vid. Hesych. s. h. v. Steph. Byz. v. *'Αγάμμεια*, quod Ellendt quoque in Lexico Soph. s. h. v. probavit, hinc apud Platonem in Charmide init. scribendum *εἰς τὴν Ταυρέου παλαίστραν τὴν καταντικρὺ τοῦ τῆς Βασίλης ἱεροῦ εἰσῆλθον* pro *βασιλικῆς*.

τοὶ μὲν οἰχθεισᾶν πυλᾶν
ἐς θαλάμου μυχὸν εὐρὺν ἔβαν, τέκνοισιν ὠκείας γνάθους
ἀμφελίξασθαι μεμαῶτες· ὁ δ' ὀρθὸν μὲν ἄντεινεν κάρα,
πειρᾶτο δὲ πρῶτον μάχας,

Ἀντ. γ'.

δισσαῖσι δοιοὺς αὐχένων
μάρψαις ἀφύκτοις χερσὶν ἑαῖς ὄφιας·
ἀγχομένοις δὲ χρόνος
ψυχὰς ἀπέπνευσεν μελέων ἀφάτων.
ἐκ δ' ἄρ' ἄτλατον βέλος
πλᾶξε γυναῖκας, ὅσαι τύχον Ἀλκμήνας ἀρήγοισαι λέχει·
καὶ γὰρ αὐτά, ποσσὶν ἄπεπλος ὀρούσαισ' ἀπὸ στρωμνᾶς,
ὅμως ἄμυνεν ὕβριν κνωδά-
λων.

Ἐπ. γ'.

ταχὺ δὲ Καδμείων ἀγοὶ χαλκέοις ἔδραμον σὺν ὅπλοις
ἀθρόοι,
ἐν χερὶ δ' Ἀμφιτρύων κολεοῦ γυμνὸν τινάσσων φάσγα-
νον
ἷκετ', ὀξείαις ἀνίαισι τυπείς. τὸ γὰρ οἰκεῖον πιέζει πάνθ'
ὁμῶς·
εὐθὺς δ' ἀπήμων κραδία κᾶδος ἀμφ' ἀλλότριον.

Στρ. δ'.

ἔστα δὲ θάμβει δυσφόρῳ
τερπνῷ τε μιχθείς. εἶδε γὰρ ἐκνόμιον
λῆμά τε καὶ δύναμιν
υἱοῦ· παλίγγλωσσον δέ οἱ ἀθάνατοι
ἀγγέλων ῥῆσιν θέσαν.
γείτονα δ' ἐκκάλεσεν Διὸς ὑψίστου προφάταν ἔξοχον,

V. 42. ὠκείας, Hecker ὀξείας. — V. 45. μάρψαις R, μάρψας ABγG VdM12. — V. 46. ἀγχομένοις, M2 ἀρχομένας. Insolens genus dicendi, cum ἀγχόμενοι δὲ χρόνῳ ψυχὰς ἀπέπνευσαν dicere licuisset, atque hoc ipsum Hartung recepit, fort. scribendum ἀγχόμενοι δὲ λέχρις ψυχὰς ἀπέπνευσαν, M. Schmidt χρόμος pro χρόνος coniecit. — V. 48. ἄτλατον, lemma sch. ἄτλαντον. — βέλος ByGP1(a m. pr.)Vd, vulgo δέος et sic lemma sch., Hartung βλάβος. — V. 50. ποσσὶν ἄπεπλος, conieci πόσσ' ἀπέδιλος. — ὅμως Hermann, v. ὁμῶς. — ὀρούσαισ' M2VdAc, ὀρούσασ' ARM1 Sch. — V. 51. ἔδραμον σὺν ὅπλοις ἀθρόοι scripsi, ByP1VdM2Ac σὺν ὅπλοις ἔδραμον ἀθρόοι, quod fortasse aliquis defendat coll. v. 69, vulgo σὺν ὅπλοις ἀθρόοι ἔδραμον, Hermann ἀθρόοι σὺν ὅπλοις ἔδραμον. — V. 52. γυμνὸν, Vd γυμνοῦ. — φάσγανον om. AcM2Vd, inverso ord. By φάσγανον τινάσσων, ARP2M1 ξίφος ἐκτινάσσων. — V. 56. εἶδε, Ac οἶδε. — V. 58. παλίγγλωσσον, G πολύγλωσσον. — V. 60. ἐκκάλεσεν, Schol. ἐκάλεσεν.

ὀρθόμαντιν Τειρεσίαν· ὁ δὲ οἷ φράζε καὶ παντὶ στρατῷ,
ποίαις ὁμιλήσει τύχαις,
Ἀντ. δ'.
ὅσσους μὲν ἐν χέρσῳ κτανών,
ὅσσους δὲ πόντῳ θῆρας ἀϊδροδίκας·
καί τινα σὺν πλαγίῳ
ἀνδρῶν κόρῳ στείχοντα τὸν ἐχθρότατον
φᾶσέ νιν δώσειν μόρῳ.
καὶ γὰρ ὅταν θεοὶ ἐν πεδίῳ Φλέγρας Γιγάντεσσιν μά-
χαν
ἀντιάζωσιν, βελέων ὑπὸ ῥιπαῖσι κείνου φαιδίμαν γαίᾳ πε-
φύρσεσθαι κόμαν
Ἐπ. δ'.
ἔνεπεν· αὐτὸν μὰν ἐν εἰράνᾳ τὸν ἅπαντα χρόνον ἐν
σχερῷ
ἀσυχίαν καμάτων μεγάλων ποινὰν λαχόντ' ἐξαίρετον,
ὀλβίοις ἐν δώμασι δεξάμενον θαλερὰν Ἥβαν ἄκοιτιν, καὶ
γάμον
δαίσαντα παρ Δὶ Κρονίδᾳ, σεμνὸν αἰνήσειν τεθμόν.

V. 61. *δὲ οἷ*, Sch. *δέ οἱ.* — V. 63. *δὲ πόντῳ*, Sch. *δ' ἐν πόντῳ.* — V. 66. *μόρῳ* Boeckh, libri et sch. *μόρον*. Nec tamen haec Boeckhii emendatio satisfacit, nam *τὸν ἐχθρότατον* vel propter articulum additum vix ferendum, sed quod Dissen coniecit *ποτ' ἐχθρ.* non aptum huic loco, itaque in epecdosi conieci: *καί τινι σὺν πλαγίῳ Ἀνδρῶν κόρῳ στείχοντι τὸν ἐχθρότατον Φᾶσε νιν δώσειν μόρον.* Kayser *πανεχθροτάτῳ φᾶσέ νιν δώσειν μόρῳ.* Ad verum propius accessit Hartung scribens *καί τινα σ. πλ. ἀνδρῶν νόῳ στείχονθ' ὁδὸν ἐχθροτάταν φᾶσέ νιν δώσειν μόρῳ*, sed non opus tanto molimine, mihi quidem haec leni mutatione in integrum restitui posse videntur: *καί τινα σὺν πλαγίῳ Ἀνδρῶν πόρον στείχοντα τὸν ἐχθρότατον φᾶσέ νιν δώσειν μόρῳ*, ubi *σὺν πλαγίῳ* adverbii vice fungitur ut *σὺν τῷ δικαίῳ* alia, atque ita etiam unus schol. interpretatur. Ahrens *παύσειν* (*πώσειν*) *μόρον.* — V. 68. *ἀντιάζωσιν*, f. *ἀντιάξωσιν.* — *γαίᾳ*, olim *γαίας* scripsi. — V. 69. *μὰν* GByP1Ac *μὲν.* — *ἐν σχερῷ* Hermann, *σχερῷ* ARP12M12, *σχεῖν ἀεί* ByG, vulgo *σχὲν ἀεί*, in Ac lacuna. Hartung *σχησέμεν*, Goram *ξεινίαν.* Sed numerorum gratia traiecit verba Boeckh *αὐτὸν μὰν ἐν εἰράνᾳ καμάτων μεγάλων ἐν σχερῷ | ἀσυχίαν τὸν ἅπαντα χρόνον κτλ.* at vide ad Pyth. III 6. — V. 72. *Δὶ*, Boeckh *Δὶ*, v. *Διΐ.* — *Κρονίδᾳ*, interpunxi scholiastam secutus, vulgo post *δαίσαντα* distingunt. — *αἰνήσειν*, Va2 Ac *αἰνήσει.* — *τεθμόν* scripsi, *νόμον* T. Mommsen, vulgo *δόμον*, ByP1Vd (etiam Va2 supra scr.) *γάμον*. Ego antea *βίον* vel *θρόνον* conieceram. Ceterum scholiasta, cuius adnotationem adscripsit Mommsen: *τὸ δὲ σεμνὸν αἰνήσειν ἀντὶ τοῦ εὐαρεστήσειν τῷ παρὰ θεοῖς νόμῳ. ἢ οὕτω· τὴν διανέμεσιν τὴν παρὰ θεοῖς ἐπαινέσειν*, sane videtur *νόμον* legisse vel *νομόν*, sed hoc interpretamentum est germani vocabuli *τεθμόν*, quo nuptialia iura poeta significavit.

ΝΕΜΕΟΝΙΚΑΙ Β.

ΤΙΜΟΔΗΜΩι ΑΘΗΝΑΙΩι

ΠΑΓΚΡΑΤΙΑΣΤΗι.

⏑ –́ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ×
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏒
×̱ × –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ×̱ ⏒ –́ ⏑ ⏑ – –
×⏖ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – ×̱ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – ×̱ ⏒ –́ ⏑ ⏑ – ⏒
–́ ⏑ ⏑ – ⏒ –́ ⏑ ⏑ – ⏒

Στρ. α'.

Ὅθεν περ καὶ Ὁμηρίδαι
ῥαπτῶν ἐπέων τὰπόλλ' ἀοιδοί
ἄρχονται, Διὸς ἐκ προοιμίου· καὶ ὅδ' ἀνήρ
καταβολὰν ἱερῶν ἀγώνων νικαφορίας δέδεκται πρώταν Νεμεαίου
ἐν πολυϋμνήτῳ Διὸς ἄλσει.

Στρ. β'.

ὀφείλει δ' ἔτι, πατρίαν
εἴπερ καθ' ὁδόν νιν εὐθυπομπός
αἰὼν ταῖς μεγάλαις δέδωκε κόσμον Ἀθάναις,

V. 2. **ἀοιδοί,** Sch. Ist. III 63 ἀοιδᾷ. — V. 4. **πρώταν** Heyne, **πρῶτα** AP2M1, v. **πρῶτον.** — V. 6. **δ' ἔτι,** lemma Sch. ARByAcP2 **δέ τι,** et sic ut videtur etiam Aristarchus. — V. 7. **εὐθυπομπός** Boeckh, **εὐθυπομπής** By, **εὐθυπεμπής** Vd, **εὐθύπομπος** vulgo. — V. 8. **δέδωκε** GP1 VdM2, v. **δέδωκεν.**

θάμα μὲν Ἰσθμιάδων δρέπεσθαι κάλλιστον ἄωτον, ἐν Πυ-
θίοισί τε νικᾶν
Τιμονόου παῖδ᾽. ἔστι δ᾽ ἐοικός

Στρ. γ'.

ὀρειᾶν γε Πελειάδων
μὴ τηλόθεν Ὠαρίων᾽ ἀνεῖσθαι.
καὶ μὰν ἁ Σαλαμίς γε θρέψαι φῶτα μαχατάν
δυνατός. ἐν Τροΐᾳ μὲν Ἕκτωρ Αἴαντος ἄκουσεν· ὦ Τιμό-
δημε, σὲ δ᾽ ἀλκά
παγκρατίου τλάθυμος ἀέξει.

Στρ. δ'.

Ἀχάρναι δὲ παλαίφατοι
εὐάνορες· ὅσσα δ᾽ ἀμφ᾽ ἀέθλοις,
Τιμοδημίδαι ἐξοχώτατοι προλέγονται.
παρὰ μὲν ὑψιμέδοντι Παρνασῷ τέσσαρας ἐξ ἀέθλων νίκας
ἐκόμιξαν.
ἀλλὰ Κορινθίων ὑπὸ φωτῶν

Στρ. ε'.

ἐν ἐσλοῦ Πέλοπος πτυχαῖς
ὀκτὼ στεφάνοις ἔμιχθεν ἤδη·
ἑπτὰ δ᾽ ἐν Νεμέᾳ· τὰ δ᾽ οἴκοι μάσσον᾽ ἀριθμοῦ
Διὸς ἀγῶνι. τόν, ὦ πολῖται, κωμάξατε Τιμοδήμῳ σὺν εὐ-
κλέϊ νόστῳ·

V. 9. θάμα scripsi, legebatur θαμά, Hartung ἅμα. — V. 10. παῖδ᾽, Hartung παῖς, lemma schol. Τιμονόου παῖδα δ᾽ ἔστιν ἐοικός, videntur nonnulli ἀσυνδέτως scripsisse: νικᾶν. Τιμονόου παῖδ᾽ ἐστὶν ἐοικός. — V. 11. ὀρειᾶν, Crates coni. θερειᾶν. — γε, Sch. Nem. I 3 τε. — V. 12. Ὠαρίων᾽ ἀνεῖσθαι Va2Ac, legebatur Ὠαρίωνα νεῖσθαι, ap. Athen. XI 490 F ὀαρίωνα νεῖσθαι AC, sed ὁ ἀρίων ἀνεῖσθαι B, ὁ ὠρίων ἀνεῖσθαι P. Et Athenaei quidem libri per errorem veram lectionem exhibent: est enim ἀνεῖσθαι nihil alind quam ἀνανεῖσθαι, *oriri*, quod Mommsen non intellexit. Ὠαρίωνα P1M2 Sch. Nem., Ὀαρίωνα Athen., Ὠρίωνα vnlgo. — V. 14. Τροΐᾳ, Boeckh Τρωΐᾳ. — ἄκουσεν, Hecker ἐγεύσατ᾽. — V. 16. παλαίφατοι G Sch. παλαίφατον vulgo et lemma sch. — V. 19. παρὰ lemma sch. nt vnlgo, πὰρ P1M2, τὰ ABγAcVdG, unde conieci τὰ μὲν ἐν. — Παρνασῷ ARG sch., v. Παρνασσῷ. — V. 21. πτυχαῖς, fort. πύλαις. Hecker ἐν ἄλσους Πέλοπος μυχοῖς coniecit, postea item πύλαις proposnit. — V. 23. ἀριθμοῦ P1AcBγ, ἀριθμῷ AG, v. ἀριθμῶ. — V. 24. Διὸς ἀγῶνι· τόν, ὦ πολῖται, mirum est Timodemidas, si innumerabiles victorias domesticas reportaverant, Iovis tantum Olympii in certamine, non item Panathenaeis aliisque ludis vicisse: nec minus offendit τὸν, quod ad Iovem referunt (L. Schmidt ad ἀγῶνα), sed unus schol., qui dicit

ἁδυμελεῖ δ' ἐξάρχετε φωνᾷ.

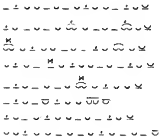
ἐγκώμιον ex verbo *κωμάξατε* repetendum esse, videtur *τόδ'* legisse. Puto scribendum esse: *μάσσον' ἀριθμοῦ. Διὸς ἀγῶνί τοι, ὦ πολῖται* κτλ. Iubentur populares in ipsa Olympii Iovis sollennitate Timodemum redeuntem hoc carmine salutare: Olympiea Athenis celebrabantur verno tempore, itaque Timodemus hibernis Nemeaeis vicit. Ceterum non dissimulabo, me suspicatum esse hic delitescere epiphonema aliquod, quale est *τήνελλα*, ut scribendum sit: *Διὸς ἀγῶνι, τόνῳ πολῖται.* cf. Hesych. *τόνῳ, λίαν, τέρατι*, ubi corrigebam *τερέτισμά τι*. Nam *τόνῳ* (h. e. *propere, celeri cursu*) quod adverbii loco est, quodque praeter Hesychium etiam Apoll. de adv. 576 agnoscit, minus dignitati lyrici carminis videtur convenire. — *κωμάξατε*, M1 *κωμάξετε*. — *Τιμοδήμῳ* AP1, vulgo *Τιμοδήμω*, unde fort. quis *Τιμοδήμου* praeferat.

ΝΕΜΕΟΝΙΚΑΙ Γ.

ΑΡΙΣΤΟΚΛΕΙΔῌ ΑΙΓΙΝΗΤῌ

ΠΑΓΚΡΑΤΙΑΣΤῌ.

Strophae.

Epodi.

„Huius carminis versus omnes syllaba ancipiti et hiatu distincti sunt. Epodi primus versus paullo longior metro carere sciolo cuidam visus est, quum tamen sit numerosissimus. Hermannus in tres dispescit versus, quorum hic debebat numerus esse:

Στρ. α΄.

Ὦ πότνια Μοῖσα, μᾶτερ ἁμετέρα, λίσσομαι,
τὰν πολυξέναν ἐν ἱερομηνίᾳ Νεμεάδι
ἵκεο Δωρίδα νᾶσον Αἴγιναν· ὕδατι γάρ
μένοντ᾽ ἐπ᾽ Ἀσωπίῳ μελιγαρύων τέκτονες
κώμων νεανίαι, σέθεν ὄπα μαιόμενοι.
διψῇ δὲ πρᾶγος ἄλλο μὲν ἄλλου,
ἀεθλονικία δὲ μάλιστ᾽ ἀοιδὰν φιλεῖ,
στεφάνων ἀρετᾶν τε δεξιωτάταν ὀπαδόν·

Ἀντ. α΄.

τᾶς ἀφθονίαν ὄπαζε μήτιος ἁμᾶς ἄπο·
ἄρχε δ᾽ Οὐρανοῖ, πολυνεφέλᾳ κρέοντι θύγατερ,

neque ego infitior fieri hoc posse, verum cum nulla anceps, nullus hiatus sit, probabile non est, tres hos numeros ita dividendos esse, praesertim cum ceteri omnes hiatu et ancipiti accurate distincti sint." *Boeckh* olim scripserat, sed in ed. sec. Ep. v. 1 in binos versus distribuit, quem secutus sum. Ceterum numeri versuum, quemadmodum Boeckh descripsit, partim satis dubii sunt, sed consulto nihil novavi.

V. 7. ἀεθλονικία ByGAcM2, ἀεθλονεικία P1, ἀθλονεικία Sch. ἀεθλονεικίας Vd, ἀεθλονικίας vulgo. — V. 10. ἄρχε δ᾽ Οὐρανοῖ, πολυνεφέλᾳ κρέοντι θύγατερ scripsi, i. e. *Urania, Iovis nubiferi filia*, cum in epecdosi scripsissem ἄρχε δ᾽, οὐρανοῖο πολυφίλα (vel πολύφιλα) κρέοντι θύγατερ. Legebatur ἄρχε δ᾽ οὐρανῷ πολυνεφέλα (A οὐρανῷ πολυνεφέλα, ByGVdP1 οὐρανῶα vel οὐρανώα π.) κρέοντι (M2 κρεόντιος) θύγατερ, et sic Sch. Eurip. Hec. 674, quod cum nescirent veteres critici emendare, varia commenti sunt: quod Scholiasta dicit οὐρανῷ Αἰολικῶς ἀντὶ τοῦ οὐρανοῦ obscurum est: Aristarchus et Ammonius Οὐρανῷ πολυνεφέλᾳ κρέοντι θύγατερ, de Musa Urani filia cogitaverunt, dativum pro genitivo dictum esse statuentes, alius (fort. Didymus), ut Uranum removeret, οὐρανῷ πολυνεφέλᾳ κρέοντι θύγατερ interpretatus est: Musa (Iovis) filia, qui nubifer coelo imperat, paraphrastes denique οὐρανῷ πολυνεφέλα κ ρ έ ο ι σ α θύγατερ satis perverse. Hermann ἄρχε δ᾽ οὐρανῷ πολυνεφέλᾳ κρέοντι, θύγατερ, ut prior dativus suspensus sit a voce κρέοντι, quam difficultatem ut removeret Boeckhius οὐρανοῦ πολυνεφέλα scripsit. At neque θύγατερ sic nude dici poterat, neque ἄρχε ὕμνον Διΐ cum totius loci instituto convenit. Multo rectius veteres grammatici κρέοντι cum voce θύγατερ iunxerunt, neque tamen credibile est Graecos, si a semibarbaris et soloecis discesseris, sic simpliciter Διΐ θυγάτηρ pro Διὸς θυγάτηρ dixisse: hoc igitur nomine non solum Aristarchi, sed etiam Didymi scriptura repudianda: at recte se habet dativus in appositione, ubi ipsum nomen accedit: velut est Ol. IX 15: ἂν Θέμις θυγάτηρ τέ οἱ σώτειρα λέλογχεν μεγαλόδοξος Εὐνομία. Hanc difficultatem ut removerem Οὐρανοῖ scribere ausus sum, quam formam Pindarus non videtur ipse novavisse sed antiquioribus poetis acceptam referre: quemadmodum Αἴθη et Αἰθώ, Γοργὴ et Γοργώ, Σάπφα et Σαπφώ alia id genus variari solebant, ita etiam Οὐρανώ poterat dici, quae vulgo Οὐρανία appellata est. Accedit quod haec clausula inprimis deprehenditur in fontium nominibus, atque Musae nymphae fontiumque antistitae fuerunt.

δόκιμον ὕμνον· ἐγὼ δὲ κείνων τέ μιν ὀάροις
λύρᾳ τε κοίν' ἀείσομαι. χαρίεντα δ' ἕξει πόνον
χώρας ἄγαλμα, Μυρμιδόνες ἵνα πρότεροι
ᾤκησαν, ὧν παλαίφατον ἀγοράν
οὐκ ἐλεγχέεσσιν Ἀριστοκλείδας ἐάν
ἐμίανε κατ' αἶσαν ἐν περισθενεῖ μαλαχθείς

Ἐπ. α'.

παγκρατίου στόλῳ· καματωδέων δὲ πλαγᾶν
ἄκος ὑγιηρὸν ἔν γε βαθυπέδῳ Νεμέᾳ τὸ καλλίνικον
φέρει.
εἰ δ' ἐὼν καλὸς ἔρδων τ' ἐοικότα μορφᾷ
ἀνορέαις ὑπερτάταις ἐπέβα παῖς Ἀριστοφάνευς, οὐκέτι
πρόσω
ἀβάταν ἅλα κιόνων ὑπὲρ Ἡρακλέος περᾶν εὐμαρές,

Στρ. β'.

ἥρως θεὸς ἃς ἔθηκε ναυτιλίας ἐσχάτας
μάρτυρας κλυτάς· δάμασε δὲ θῆρας ἐν πελάγεσιν
ὑπερόχους, διά τ' ἐξερεύνασε τεναγέων
ῥοάς, ὁπᾷ πόμπιμον κατέβαινε νόστου τέλος,
καὶ γᾶν φράδασε. θυμέ, τίνα πρὸς ἀλλοδαπάν
ἄκραν ἐμὸν πλόον παραμείβεαι;

V. 11. δὲ κείνων Boeckh, v. δ' ἐκείνων. — V. 12. κοίν' ἀείσομαι scripsi, nisi κοίν' ᾄσομαι malis, legebatur κοινώσομαι, Boeckh κοινάσομαι. At Pindarus quid scripserit docet sch. τὸν ὕμνον κοινῶς ᾄσομαι et deinde κοινῶς τὸν ὕμνον ᾄσομαι. — ἕξει, Rauchenstein ἕξεις scil. Μοῖσα. — V. 14. ἀγοράν, Kayser coni. ἕδραν, Rauchenstein ὁρμὰν vel ἀλκάν. — V. 15. ἐάν, AP2M1 τάν, reliqui libri ut videtur τεάν. Schol. et ἐάν et τεάν (quod ex antiquo Ϝεάν ortum) legit. Boissonade νέαν. Hartung totum locum ita conformavit ὧν παλαιὸν ἀγῶν' οὐκ εἰς ἔλεγχον χειρὸς Ἀρ. ἰὼν ἐμίανε, κατ' αἶσαν ἐν κτλ. — V. 18. ἔν γε βαθυπέδῳ ByGVd, ἐν βαθυπεδίῳ vulgo: neutrum convenit: poeta aut ἐν βαθεῖ πέδῳ Νεμέας aut ἀν βαθὺ πεδίον Νεμέας videtur scripsisse. — V. 19. post μορφᾷ distinxit T. Mommsen, ut haec sit protasis, ἐπέβα παῖς apodosis. — V. 20. Ἀριστοφάνευς, AcM2 Ἀριστοφάνους. — οὐκέτι πρόσω, Schol. Nem. Θ 109 οὐκέτι πόρσω, Schmid οὔ οἱ ἔτι πρόσω, Hermann οὐκέτι προτέρω. — V. 22. ἔθηκε AcP1VdM2, v. ἔθηκεν. — V. 23. κλυτάς, Schol. etiam κλυτᾶς. — πελάγεσιν Ac, πελάγεϊ vulgo. In proecdosi coniecci τενάγεσιν et vicissim v. 24 πελαγέων ῥοάς, quae recepit Hartung. — V. 24. ὑπερόχους ABγG, sed AcP1 ὑπερόχος, quod probavit Boeckh; at eiusmodi formas ex metri tantum necessitate admittendas censeo, quamquam veteres critici nonnunquam ex inscitia antiquam hanc scripturam intactam reliquerunt; vulgo ὑπερόχως. — διά τ' ἐξερεύνασε Boeckh, vulgo ἰδίᾳ τ' ἐρεύνασε, sch. etiam διά τ' ἐρεύνασε, Hermann διά τ' αὖτ' ἐρ. Coniеci ὑπερόχους ἰδέαν, ἐρεύνασέ τε τεναγέων. — V. 25. ὁπᾷ, legebatur ὅπα. — V. 26. φράδασε AcM12, φάδασε Vd, φράδασσε vulgo. — V. 27. παραμείβεαι Boeckh, v. παραμείβῃ.

Αἰακῷ σε φαμὶ γένει τε Μοῖσαν φέρειν.
ἕπεται δὲ λόγῳ δίκας ἄωτος, ἐσλὸς αἰνεῖν·

'Αντ. β'.

οὐδ' ἀλλοτρίων ἔρωτες ἀνδρὶ φέρειν κρέσσονες.
οἴκοθεν μάτευε. ποτίφορον δὲ κόσμον ἔλαβες,
γλυκύ τι γαρυέμεν. παλαιαῖσι δ' ἐν ἀρεταῖς·
γέγαθε Πηλεὺς ἄναξ, ὑπέραλλον αἰχμὰν ταμών·
ὃς καὶ Ἰωλκὸν εἷλε μόνος ἄνευ στρατιᾶς,
καὶ ποντίαν Θέτιν κατέμαρψεν
ἐγκονητί. Λαομέδοντα δ' εὐρυσθενής
Τελαμὼν Ἰόλᾳ παραστάτας ἐὼν ἔπερσεν·

'Επ. β'.

καί ποτε χαλκότοξον Ἀμαζόνων μετ' ἀλκάν
ἕπετό οἱ, οὐδέ μίν ποτε φόβος ἀνδροδάμας ἔπαυσεν ἀκμὰν
φρενῶν.
συγγενεῖ δέ τις εὐδοξίᾳ μέγα βρίθει·
ὃς δὲ διδάκτ' ἔχει, ψεφηνὸς ἀνὴρ ἄλλοτ' ἄλλα πνέων οὔ
ποτ' ἀτρεκεῖ
κατέβα ποδί, μυριᾶν δ' ἀρετᾶν ἀτελεῖ νόῳ γεύεται.

Στρ. γ'.

ξανθὸς δ' Ἀχιλεὺς τὰ μὲν μένων Φιλύρας ἐν δόμοις,
παῖς ἐὼν ἄθυρε, μεγάλα δ' ἔργα, χερσὶ θαμινά

V. 29. ἐσλὸς, AcVa2 ἐσλὸν. Hartung scripsit ἄωθ' ὃς ἐσλὸς αἰνῇ. Locus corruptus: schol. videtur legisse ἕπεται δὲ λόγῳ δίκας αὐτῷ ἐσλὸς αἰνεῖν. Sententia foret non plane incommoda, si haec aliter, atque scholiasta fecit, interpretaremur: *Restat, ut iustissimo sermone bonos viros ornem*, quemadmodum ἕπεται Pindarus etiam ex mea emendatione adhibuit: verum propter hiatum illicitum haec repudianda sunt. Credo Pindarum scripsisse ἔπετα δὲ λόγῳ δίκας ἄωτος ἐσλὸς αἰνεῖν i. e. *consummata iustitia est viros bonos laudare oratione, quae eorum virtutes prosequatur neque aliorsum exspatietur.* — V. 31. κόσμον, conieci κόμπον. — ἔλαβες, Schol. videtur etiam ἔλαχες reperisse. — V. 34. καὶ Ἰωλκὸν, Ahrens κἰαωλκὸν, Pindarus Ϝιωλκὸν scripsit. — εἷλε P1M1AcVd, v. εἷλεν. — iidem codd. μοῦνος. — V. 38. χαλκότοξον AP1, v. χαλκοτόξων. — V. 39. ἀκμὰν GP1, ἀμμὰν Vd, ἀλκὰν vulgo. — V. 41. ψεφηνὸς, cf. Et. M. 818, 33: ψεφενὸς καὶ ψεφηνὸς ἀνὴρ . . . φησὶ Πίνδαρος Ἀριστοκλεῖ, unde Porson ψεφεννὸς vel ψεφεινὸς, nec displicet aeolica forma ψεφεννὸς, sed vulgatam tuetur etiam Zonar. 1870. — ἀτρεκεῖ, M12 ἀτρεμεῖ. — V. 44 sqq. ἄθυρε, μεγάλα δ' ἔργα scripsi et deinde v. 46 φονῶν, legebatur ἄθυρεν μεγάλα ἔργα, nisi quod AcP1M2 ἄθυρε, et v. 46 libri omnes φόνον: quod restitui φονῶν commode caedis cupiditatem significat, qua magna facinora in pugna cum feris leonibus Achilles patraverit. Ac priorem emendationem firmat paraphr.: ὁ δὲ Ἀχιλλεὺς τὰ μὲν παῖς ὢν ἄθυρεν ἐν τοῖς οἴκοις τῆς Φιλύρας, καὶ ταῦτα δὲ μεγάλα καὶ συνεχῶς κατειργάζετο ὀξείαις βολαῖσι μάχας, τῶν γενναιοτέρων ζώων, λεόντων τε καὶ συῶν ἀγρίων πλῆθος ἀναιρῶν, legit igitur ἄθυρε· μεγάλα δ',

βραχυσίδαρον ἄκοντα πάλλων ἴσον ἀνέμοις,
μάχᾳ λεόντεσσιν ἀγροτέροις ἔπρασσεν φονῶν,
κάπρους τ' ἔναιρε, σώματα δὲ παρὰ Κρονίδαν
Κένταυρον ἀσθμαίνοντα κόμιζεν,
ἑξέτης τοπρῶτον, ὅλον δ' ἔπειτ' ἂν χρόνον·
τὸν ἐθάμβεον Ἄρτεμίς τε καὶ θρασεῖ' Ἀθάνα,

Ἀντ. γ'.

κτείνοντ' ἐλάφους ἄνευ κυνῶν δολίων θ' ἑρκέων·
ποσσὶ γὰρ κράτεσκε. λεγόμενον δὲ τοῦτο προτέρων
ἔπος ἔχω· βαθυμῆτα Χείρων τράφε λιθίνῳ
Ἰάσον' ἔνδον τέγει, καὶ ἔπειτεν Ἀσκλαπιόν,
τὸν φαρμάκων δίδαξε μαλακόχειρα νόμον·
νύμφευσε δ' αὖτις ἀγλαόκολπον
Νηρέος θύγατρα, γόνον τέ οἱ φέρτατον

sed cum reliqua satis pro arbitrio ac negligenter interpretatus sit, quid in suo libro repererit, incertum: *φόνον* videtur non legisse, verba *ὀξείαις βολαῖσι μάχας* depravata esse apparet, sed scripsisse videtur *ὀξείαις βολαῖς (ἀκοντίου ἐν) μάχαις*, itaque librorum scripturam *μάχᾳ* sive *ἐν μάχᾳ* confirmat: contra scholiasta legit *μάχας . . . . ἔπρασσεν*, itaque aut *φόνον* ignoravit aut aliud quid reperit, dicit enim: *ἀκαταλλήλως δὲ ἐξενήνοχεν· ἔδει γὰρ εἰπεῖν λεόντων ἀγροτέρων μάχας ἐνήργει, ἢ* (adde *σὺν*) *λεόντεσσιν ἀγροτέροισιν*. In epecdosi deleto vocabulo *φόνον* conieci *ἀγροτέροισιν ἐπράσσετο*. Hartung scripsit *ἴσα τ' ἀνέμων ῥιπαῖς λεόντεσσιν ἀγροτέροις ἔπρασσεν μάχας*, Rauchenstein *ἴσος ἀνέμοις, μάχας λεόντεσσί τ' ἀγροτέροις ἔπρασσεν πικράς*. — *ἴσον ἀνέμοις* Schmid, *ἴσον τ' ἀν.* ARByAcP12VdM12, *ἴσά τ'* G, Hermann *ἴσα τ'*, Schol. ad v. 88. *ἴσος ἀνέμοις*, quod epitheton Achilli bene quidem convenit, sed in hoc pugnae genere epicae magis quam lyricae poesi accommodatum videtur. Praeterea AcP1GVd *ἀνέμοισιν ἐν μάχᾳ*, M2 *ἀνέμοισι ἐν μ.* et G *λείουσιν*. — V. 47. *σώματα . . . ἀσθμαίνοντα*, P1M1 *σώματι...ἀσθμαίνοντι*, et sic Sch. (nisi forte *σώματι ... ἀσθμαίνων ἐκόμιζεν* legit), *σώματι* etiam A, *σωμάτια* AcVa2, quod est ex dittographia ortum, quod non debebat probare T. Mommsen, *σωμάτια δὲ παρ Κρ.* scribens: nam deminutivum vocabulum ut omnino alienum est a gravioribus poematum generibus, ita hic plane praeposterum. Hartung et Rauchenstein *σώματα ... ἀσθμαίνων*, sed frustra contemnunt *ἀσθμαίνοντα*, cf. Callim. in Dian. 150 *ταῦρον ὅτ' ἐκ δίφροιο μάλα μέγαν ἤ ογε χλούνην Κάπρον ὀπισθιδίοιο φέροι ποδὸς ἀσπαίροντα*. Si quid foret mutandum, scriberem, ut iam olim proposui *σώματα . . . ἀσθμαίνοντ' ἔτι κόμισεν*. — V. 49. *ὅλον δ' ἔπειτ' ἄν*, Boeckh *ὅλον τ' ἔπειτεν*, fort. *ἔπειτα* vel *ἔπειταν*, Hartung deleta distinctione hacc cum sequentibus coniunxit. — V. 50. *ἐθάμβεον* Sch. ByG, *ἐθάμβευν* P1Vd, v. *ἐθάμβεεν*. — V. 52. *κράτεσκε* AcP1M2, v. *κράτεσκεν*. — *προτέρων* ByGVd et P1 supra, v. *πρότερον*. — V. 53. *λιθίνῳ* Schmid, *λιθίνῳ δ'* Ac, *λιθίνῳ τ'* vulgo (et ut videtur By P2GVd). — V. 54. *τέγει*, M2 *τάγει*. — *ἔπειτεν* M1P12, *ἔπειτ' ἐν* ARBy GVd, *ἔπειτα* M2, *ἔπι τὸν* Ac., fort. *ἔπειταν*. — *Ἀσκλαπιόν* scripsi, v. *Ἀσκληπιόν*, Boeckh *Ἀσκλήπιον*. — V. 55. *δίδαξε* P1, v. *δίδαξεν*. — *νόμον*, Schol. R *νομόν*. — V. 56. *αὖτις* Boeckh, v. *αὖθις*. — *ἀγλαόκολπον* Ac et P1 supra, *ἀγλαόκαρνον* P1G, *ἀγλαόκρανον* M2, v. *ἀγλαόκαρπον*, M. Schmid permire *ἀγλαοχάρτον*.

ἀτίταλλεν ἐν ἁρμένοισι πάντα θυμὸν αὔξων·

'Επ. γ'.

ὄφρα θαλασσίαις ἀνέμων ῥιπαῖσι πεμφθείς
ὑπὸ Τρωΐαν δορίκτυπον ἀλαλὰν Λυκίων τε προσμένοι καὶ Φρυγῶν
Δαρδάνων τε, καὶ ἐγχεσφόροις ἐπιμίξαις
Αἰθιόπεσσι χεῖρας ἐν φρασὶ πάξαιθ', ὅπως σφίσι μὴ κοίρανος ὀπίσω
πάλιν οἴκαδ' ἀνεψιὸς ζαμενὴς Ἑλένοιο Μέμνων μόλοι.

Στρ. δ'.

τηλαυγὲς ἄραρε φέγγος Αἰακιδᾶν αὐτόθεν·
Ζεῦ, τεὸν γὰρ αἷμα, σέο δ' ἀγών, τὸν ὕμνος ἔβαλεν
ὀπὶ νέων ἐπιχώριον χάρμα κελαδέων.
βοὰ δὲ νικαφόρῳ σὺν Ἀριστοκλείδᾳ πρέπει,
ὃς τάνδε νᾶσον εὐκλέϊ προσέθηκε λόγῳ
καὶ σεμνὸν ἀγλααῖσι μερίμναις
Πυθίου Θεάριον. ἐν δὲ πείρᾳ τέλος
διαφαίνεται, ὧν τις ἐξοχώτερος γένηται.

'Αντ. δ'.

ἐν παισὶ νέοισι παῖς, ἐν ἀνδράσιν ἀνήρ, τρίτον
ἐν παλαιτέροισι· μέρος ἕκαστον οἷον ἔχομεν
βρότεον ἔθνος. ἐλᾷ δὲ καὶ τέσσαρας ἀρετάς
ὁ θνατὸς αἰών, φρονεῖν δ' ἐνέπει τὸ παρκείμενον.

V. 58. *ἐν* vulgo omissum add. Schmid, et sic ut videtur Sch. et Vd, contra G et Bγ fort. *γε ἁρμ.* — *πάντα*, Mingarelli et Hecker coni. *πᾶσι*, fort. recte. — V. 59. *θαλασσίαις*, G *θαλασσίων*. — V. 60. *Τρωΐαν* Boeckh, *Τρῴαν* Sch., *Τροΐαν* vulgo. — *Λυκίων*, Vd *Λυκίαν*. — V. 61. *ἐγχεσφόροις* ABγP12M12, *ἐγχειφόροις* G, *ἐγχεφόροις* Vd, *ἐγχεσιφόροις* Ac Sch., *ἐγχεσιμόροις* R. — *ἐπιμίξαις* lemma Va2 alii ap. Momms., RAc *ἐπιμίξας*. — V. 62. *χεῖρας* corruptum, fort. *Αἰθιόπεσσ', ἀθῆρας*. Hesych. *Ἀθήρ. ἐπιδορατίς, μεταφορικῶς. Αἰσχύλος Νηρεΐσιν.* — *φρασὶ* libri, v. *φρεσί*. — V. 67. *βοά*, Sch. etiam *βοᾷ*. — V. 71. Post *γένηται* Hartung recte plene distinxit. — V. 72 seqq. *ἐν ἀνδράσιν* Hermann, legebatur *ἐν δ' ἀνδράσιν*. — *τρίτον*, P1M2 *τρίτατον*, Vd *τρίτανον*, Ac *τρίτατος*. Locus iam antiquitus corruptus, nec valuerunt veteres critici emendare, quamvis Aristarchus sententiam loci recte explanaverit. Hermann mutata distinctione scripsit *ἐν παλαιτέροισι μέρος· ἕκαστον κτλ.*, quod qui probavit Hartung reliqua sic conformavit *βρότεον ἔθνος, ἁμᾷ δρέπει, τέσσαρας ἀρετάς· μακρὸς γὰρ αἰὼν φρονεῖν ἐνέπει τὸ παρκείμενον.* Mihi scribendum videtur *ἐν παισὶ νέοις σὺ παῖς, ἐν ἀνδράσιν ἀνήρ, τρίτος ἐν παλαιτέροισι, μέρος ἕκαστος οἷον ἔχομεν βρότεον ἔθνος· ἐλᾷ δὲ κἀς τέσσαρας ἀρετάς* (vel *δὲ καὶ τετράδ' ἐς ἀρετὰς*) *ὁ θνατὸς αἰών, φρονεῖν δ'* (vel *τ'*) *ἐνέπει τὸ παρκείμενον· τῶν οὐκ ἄπεσσι. κάς* scripsi, quamvis fortasse aliquis *κής* requirat: praepositio autem necessaria, quamvis Homerus *ἄδην ἐλάσαι* dicere solitus sit. — V. 75. *ὁ θνατὸς* Sch. et ut vid. R, *θνατὸς* Ac (et *ἐών* pro *αἰών*), *μακρός* P1BγM2, *μακρός τοι* G, *ὁ*

τῶν οὐκ ἄπεστι. χαῖρε, φίλος· ἐγὼ τόδε τοι
πέμπω μεμιγμένον μέλι λευκῷ
σὺν γάλακτι, κιρναμένα δ' ἕερσ' ἀμφέπει,
πόμ' ἀοίδιμον Αἰολῇσιν ἐν πνοαῖσιν αὐλῶν,

Ἐπ. δ'.

ὀψέ περ. ἔστι δ' αἰετὸς ὠκὺς ἐν ποτανοῖς,
ὃς ἔλαβεν αἶψα, τηλόθε μεταμαιόμενος, δαφοινὸν ἄγραν ποσίν·
κραγέται δὲ κολοιοὶ ταπεινὰ νέμονται.
τίν γε μέν, εὐθρόνου Κλεοῦς ἐθελοίσας, ἀεθλοφόρου λήματος ἕνεκεν
Νεμέας Ἐπιδαυρόθεν τ' ἀπὸ καὶ Μεγάρων δέδορκεν φάος.

μακρὸς vulgo. — V. 76. τόδε, Ac δέ. — V. 79. πόμ', in proecdosi conieci στόμ' ἀμφέπει, quod Cobet Lect. Nov. 455 comprobavit, ego dudum retractavi, cum intellexissem non ad Attici sermonis leges haec examinanda esse, sed apud Moschum III 79 etiam nunc πόμα depravatum esse censeo, neque tamen πῶμ' ἔχε scribendum est, quod Gaisfordo placuit, sed ὁ δ' ἔχε στόμα τᾶς Ἀρεθοίσας. cf. Schol. Veron. ad Virg. Aen. III 696. — Αἰολῇσιν Boeckh, Αἰολοῖσιν G, Αἰολίσιν P2, v. Αἰολῖσιν. Hecker coni. ἐν πνοαῖσι Λυδίαισιν αὐλῶν. — V. 80. ποτανοῖς ByP1Ac Vd Schol., v. πετανοῖς (M2 ἐμπετανοῖς). — V. 82. κραγέται, fort. κραυγέται. — V. 83. Κλεοῦς, M1 κλέος, M2 κλειοῦς. — V. 84. ἀπὸ, vulgo ἄπο.

ΝΕΜΕΟΝΙΚΑΙ Δ.

ΤΙΜΑΣΑΡΧΩι ΑΙΓΙΝΗΤΗι

ΠΑΙΔΙ ΠΑΛΑΙΣΤΗι

Strophae.

⏒ –́ ⏒ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – –́ ⏑ ⏑ ⏓
⏒ –́ ⏒ –́ ⏑ ⏑ ⏓
– –́ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ×̱ ⏒ ×̱ ⏑ –́ ⏑ ⏑ ⏓
×̱ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ×̱ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏒
×̱ ⏒ ×̱ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏒ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏓
×̱ ⏒ ×̱ ⏒ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏒
×⏖ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏓
⏒ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏒

Στρ. α΄.

Ἄριστος εὐφροσύνα πόνων κεκριμένων
ἰατρός· αἱ δὲ σοφαί
Μοισᾶν θύγατρες ἀοιδαὶ θέλξαν νιν ἁπτόμεναι.
οὐδὲ θερμὸν ὕδωρ τόσον γε μαλθακὰ τεύχει

Ambigi potest de numero v. 3, qui fortasse in binos dividendus est:

– –́ ⏑ –́ ⏖ – ⏓
⏓ –́ ⏓ – ⏖ ⏓

nec obstat v. 51 Φθίᾳ· Νεοπτόλεμος δὲ | ἀπείρῳ διαπρυσίᾳ, si δια in unam syllabam coalescere statuis. Sed v. 7 et 8 separandi, non in unum sunt coniungendi, ut olim suspicatus sum.

V. 3. θύγατρες Schmid, v. θυγατέρες. — νιν ἁπτόμεναι, conieci συναντόμεναι, quod etiam Leutsch proposuit, Rauchenstein συναπτόμεναι. — V. 4. τεύχει libri et Tzetz. Chil. VII 76, τέγξει Plut. de tranquill. c. 6 τοσόνδε τέγξει μαλθακὰ γ. unde Beck τέγγει scripsit. Hartung coniecit τόσον τὰ μαλθακὰ τεύχει γυίοις, ὅσσον.

γυῖα, τόσσον εὐλογία φόρμιγγι συνάορος.
ῥῆμα δ' ἐργμάτων χρονιώτερον βιοτεύει,
ὅ,τι κε σὺν Χαρίτων τύχᾳ
γλῶσσα φρενὸς ἐξέλοι βαθείας.

Στρ. β'.

τό μοι θέμεν Κρονίδᾳ τε Διὶ καὶ Νεμέᾳ
Τιμασάρχου τε πάλᾳ
ὕμνου προκώμιον εἴη· δέξαιτο δ' Αἰακιδᾶν
ἠΰπυργον ἕδος, δίκᾳ ξεναρκεῖ κοινόν
φέγγος. εἰ δ' ἔτι ζαμενεῖ Τιμόκριτος ἁλίῳ
σὸς πατὴρ ἐθάλπετο, ποικίλον κιθαρίζων
θαμά κε, τῷδε μέλει κλιθείς,
υἱὸν κελάδησε καλλίνικον

Στρ. γ'.

Κλεωναίου τ' ἀπ' ἀγῶνος ὅρμον στεφάνων
πέμψαντα καὶ λιπαρᾶν
εὐωνύμων ἀπ' Ἀθανᾶν, Θήβαις τ' ἐν ἑπταπύλοις
οὕνεκ' Ἀμφιτρύωνος ἀγλαὸν παρὰ τύμβον
Καδμεῖοί νιν οὐκ ἀέκοντες ἄνθεσι μίγνυον,
Αἰγίνας ἕκατι. φίλοισι γὰρ φίλος ἐλθών
ξένιον ἄστυ κατέδραμεν
Ἡρακλέος ὀλβίαν πρὸς αὐλάν.

Στρ. α'.

σὺν ᾧ ποτε Τρωΐαν κραταιὸς Τελαμών
πόρθησε καὶ Μέροπας
καὶ τὸν μέγαν πολεμιστὰν ἔκπαγλον Ἀλκυονῆ,
οὐ τετραορίας γε πρὶν δυώδεκα πέτρῳ
ἥρωάς τ' ἐπεμβεβαῶτας ἱπποδάμους ἕλεν

V. 7. ὅ τι κε, P1Vd ὅ τι περ. — V. 8. ἐξέλοι. Schol. fort. ἐξέλῃ. — V. 9. τὸ, Ahrens τῷ i. e. τῷ. — Διῖ, v. Διὶ, Boeckh Δἰ. — V. 11. ὕμνου προκώμιον, Hartung ὕμνον ἐπικώμιον metro confuso. — V. 12. ἠΰπυργον, lemma Sch. εὔπυργον. — ξεναρκεῖ, Hartung Ξεναρκεῖ, (Ξενάρκει), ut Xenarces Aristomenis pater intelligatur, quem Pindarus Pyth. VIII commemorat, sed is a Timasarchi gente haud dubie alienus. — V. 13. ἁλίῳ libri ut videtur omnes. — V. 16. υἱὸν scripsi, idque postea etiam Hartung commendavit, libri ὕμνον. — V. 18. πέμψαντα, Schol. Vd πέμψαντος, quae grammatici correctio videtur. — V. 19. τ' om. M2. — V. 20. οὕνεκ', P1AcM2 οὕνεκεν. — V. 23. ξένιον, VdM2P1Ac ξείνιον. — κατέδραμεν, P1AcM2 κατέδρακεν. — V. 25. σὺν Boeckh, v. ξὺν. — Τρωΐαν libri ut videtur omnes et Sch. — κραταιὸς Schmid, v. κρατερὸς.

δὶς τόσους. ἀπειρομάχας ἐὼν κε φανείη
λόγον ὁ μὴ συνιείς· ἐπεὶ
ῥέζοντά τι καὶ παθεῖν ἔοικεν.

Στρ. ε'.

τὰ μακρὰ δ' ἐξενέπειν ἐρύκει με τεθμός
ὧραί τ' ἐπειγόμεναι·
ἴϋγγι δ' ἕλκομαι ἦτορ νεομηνίᾳ θιγέμεν.
ἔμπα, κεῖπερ ἔχει βαθεῖα ποντιὰς ἅλμα
μέσσον, ἀντίτειν' ἐπιβουλίᾳ· σφόδρα δόξομεν
δαΐων ὑπέρτεροι ἐν φάει καταβαίνειν·
φθονερὰ δ' ἄλλος ἀνὴρ βλέπων
γνώμαν κενεὰν σκότῳ κυλίνδει

Στρ. ς'.

χαμαιπετοῖσαν. ἐμοὶ δ' ὁποίαν ἀρετάν
ἔδωκε Πότμος ἄναξ,
εὖ οἶδ' ὅτι χρόνος ἕρπων πεπρωμέναν τελέσει.
ἐξύφαινε, γλυκεῖα, καὶ τόδ' αὐτίκα, φόρμιγξ,
Λυδίᾳ σὺν ἁρμονίᾳ μέλος πεφιλημένον
Οἰνώνᾳ τε καὶ Κύπρῳ, ἔνθα Τεῦκρος ἀπάρχει
ὁ Τελαμωνιάδας· ἀτάρ
Αἴας Σαλαμῖν' ἔχει πατρῴαν·

Στρ. ζ'.

ἐν δ' Εὐξείνῳ πελάγει φαεννὰν Ἀχιλεύς
νᾶσον· Θέτις δὲ κρατεῖ
Φθίᾳ· Νεοπτόλεμος δ' ἀπείρῳ διαπρυσίᾳ,
βουβόται τόθι πρῶνες ἔξοχοι κατάκεινται
Δωδώναθεν ἀρχόμενοι πρὸς Ἰόνιον πόρον.
Παλίου δὲ παρ ποδὶ λατρείαν Ἰαωλκόν
πολεμίᾳ χερὶ προτραπών
Πηλεὺς παρέδωκεν Αἱμόνεσσιν,

V. 30. τόσους, RAcP1 τόσσους. — V. 31. συνιείς Boeckh, v. ξυνιείς. — ἐπεὶ ῥέζοντα, Schol. Soph. El. 1026. Stob. 46 12 ἐπηρεάζοντα vel ἐπεὶ ῥεάζοντα. — V. 35. νεομηνίᾳ VdM2Va2, v. νουμηνίᾳ, Hartung νέᾳ μνείᾳ, ego νεοχμίᾳ coniicio, cf. Hesych.: νεοχμίη· κίνησις πρόσφατος. — V. 36. κεῖπερ scripsi (idque etiam Donaldson coniecit), nam κἤπερ scribere non sum ausus, Ahrens καὶ περέχει, libri καί περ ἔχει. — V. 37. ἐπιβουλίᾳ, P1Vd ἐπιβουλίαις. — V. 41. χαμαιπετοῖσαν RAc, χαμαὶ πετοῖσαν vulgo. — V. 47. ἀπάρχει, conieci ἄπ' ἄρχει, Hartung ἐπάρχει. — V. 49. δ' om. P2AM1. — Εὐξείνῳ P1M2 Schol., v. Εὐξένῳ. — V. 51. ἀπείρῳ, v. Ἀπείρῳ. — V. 53. ἀρχόμενοι, AM1 ἐρχόμενοι. — V. 54. λατρείαν, P1 λατρείαν τ'. — V. 55. προτραπὼν scripsi, libri προστραπών, Hartung παρτραπών, Kauchenstein πολεμίαν χέρα προστραπών, Ahrens περ-

Στρ. η'.

δάμαρτος Ἱππολύτας Ἀκάστου δολίαις
τέχναισι χρησάμενος.
τᾷ Δαιδάλου δὲ μαχαίρᾳ φύτευέ οἱ θάνατον
ἐκ λόχου Πελίαο παῖς· ἄλαλκε δὲ Χείρων,
καὶ τὸ μόρσιμον Διόθεν πεπρωμένον ἔκφερεν·
πῦρ δὲ παγκρατὲς θρασυμάχανός τε λεόντων
ὄνυχας ὀξυτάτους ἀκμάν
τε δαινοτάτων σχάσαις ὀδόντων

Στρ. θ'.

ἔγαμεν ὑψιθρόνων μίαν Νηρεΐδων,
εἶδεν δ' εὔκυκλον ἕδραν,
τᾶς οὐρανοῦ βασιλῆες πόντου τ' ἐφεζόμενοι
δῶρα καὶ κράτος ἐξέφαναν ἐγγενὲς αὐτῷ.
Γαδείρων τὸ πρὸς ζόφον οὐ περατόν· ἀπότρεπε
αὖτις εὐρωπὰν ποτὶ χέρσον ἔντεα ναός·
ἄπορα γὰρ λόγον Αἰακοῦ
παίδων τὸν ἅπαντά μοι διελθεῖν.

Στρ. ι'.

Θεανδρίδαισι δ' ἀεξιγυίων ἀέθλων
κάρυξ ἑτοῖμος ἔβαν
Οὐλυμπίᾳ τε καὶ Ἰσθμοῖ Νεμέᾳ τε συνθέμενος,

τραπων, idem tamen etiam *προτραπὼν* proposuit. — V. 59. *Δαιδάλου*, Didymus *δαιδάλῳ* probante Boeckhio, sed Daedalus est Vulcanus, ut est in pictura vasculi ap. Millin Gall. Myth. XIII 48 et Eurip. Herc. 469 de Hercule: *εἰς δεξιὰν δὲ σὴν ἀλεξητήριον Ξύλον καθίει, Δαιδάλου ψευδῆ δόσιν.* coll. Diod. Sic. IV 14. — *φύτευέ οἱ* P12M12, *φύτευέν οἱ* ARAc. — V. 62. *θρασυμάχανος* scripsi, RP1AcVdM2 *θρασυμαχᾶν*, AP2M1 *θρασεομαχᾶν*, Hermann *θρασυμαχάνων*, Ahlwardt *θρασέων μάχαν*. Paraphr. qui scribit: *τὸ δὲ λεόντων κρατοῦν πῦρ, ᾧ ἀπείκαζεν ἑαυτὴν ἡ Θέτις, καὶ τὴν θρασεῖαν τῶν θηρίων φύσιν καὶ τὴν ἀκμὴν ἐπισχὼν κτλ.* non tam videtur aliud quid in suo libro reperisse, sed quemadmodum alias quoque fecit, poetae verba perperam interpretatus esse. — V. 63. *ἀκμάν τε δεινοτάτων*, credo Pindarum scripsisse *ἀκμάν τ' | ἢ δεινοτάτων*, quemadmodum est Pyth. IX 22 *ἦ πολλάν τε καὶ ἀσύχιον βουσὶν εἰράναν παρέχοισα.* Ol. XIII 61 *ὃς τᾶς ὀφιώδεος υἱόν ποτε Γοργόνος ἦ πόλλ' ἀμφὶ κρουνοῖς κτλ.* — *σχάσαις*, M2 *σχάσας.* — V. 66. *εὔκυκλον ἕδραν, τᾶς*, Hartung *αὖ κύκλον ἑδρᾶν, ταῖς*, Rauchenstein *ἔγκυκλον.* Si quid foret mutandum, scripserim *εὔκυκλ' ἕδρανα, τοῖς*, Ahrens *κύκλον ἑδρᾶν, τάς.* — V. 68. *ἐγγενὲς* Rittershusius, atque ita leg. schol., *ἐς γένος* Stephanus et fort. M1, *ἐς γένας* ARP2, *ἐς γενεὰς* AcM2Vd, *ἐς γενεᾶς* P1, Panwins *ἐς γέρας.* — V. 70. *εὐρωπὰν*, vulgo *Εὐρώπαν*, Kayser *εὔπορον*, Ahrens *Εὖρον ἄν.* — V. 74. *ἑτοῖμος* Boeckh, v. *ἕτοιμος.* — V. 75. *Οὐλυμπίᾳ* Schmid, v. *Ὀλυμπίᾳ.*

ἔνθα πεῖραν ἔχοντες οἴκαδε κλυτοκάρπων
οὐ νέοντ' ἄνευ στεφάνων, πάτραν ἵν' ἀκούομεν,
Τιμάσαρχε, τεὰν ἐπινικίοισιν ἀοιδαῖς
πρόπολον ἔμμεναι. εἰ δέ τοι
ματρῷ μ' ἔτι Καλλικλεῖ κελεύεις

Στρ. ια'.

στάλαν θέμεν Παρίου λίθου λευκοτέραν·
ὁ χρυσὸς ἑψόμενος
αὐγὰς ἔδειξεν ἁπάσας, ὕμνος δὲ τῶν ἀγαθῶν
ἐργμάτων βασιλεῦσιν ἰσοδαίμονα τεύχει
φῶτα· κεῖνος ἀμφ' Ἀχέροντι ναιετάων ἐμὰν
γλῶσσαν εὑρέτω κελαδῆτιν, Ὀρσοτριαίνα
ἕνεκ' ἀγῶνι βαρυκτύπου
θάλησε Κορινθίοις σελίνοις·

Στρ. ιβ'.

τὸν Εὐφάνης ἐθέλων γεραιὸς προπάτωρ
ὁ σὸς ἀείσεται, παῖ.
ἄλλοισι δ' ἅλικες ἄλλοι· τὰ δ' αὐτὸς ἄντα τύχῃ,
ἔλπεταί τις ἕκαστος ἐξοχώτατα φάσθαι.
οἷον αἰνέων κε Μελησίαν ἔριδα στρέφοι,
ῥήματα πλέκων, ἀπάλαιστος ἐν λόγῳ ἕλκειν,
μαλακὰ μὲν φρονέων ἐσλοῖς,
τραχὺς δὲ παλιγκότοις ἔφεδρος.

V. 77. νέοντ' AcM2 Sch., νέον γ' M1, νέων γ' reliqui. — ἵν' Hermann, v. νιν, quamquam possis etiam coniicere σφιν. — V. 80. ματρῷ Heyne, v. ματρωΐ. — V. 82. ὁ χρυσὸς, Boeckh ὁ χρυσὸς δ' coni., Rauchenstein χρυσὸς μὲν ἑψόμενος. — V. 87. ἕνεκ' scripsi, vulgo ἵν' ἐν. Antea conieci ὃς, quod etiam Rauchenstein proposuit, vel δίς. — V. 90. ὁ σὸς ἀείσεται, παῖ libri et Sch., Hermann ὁ σὸς ἄεισέν ποτε παῖ, quod recepit Boeckh deleto articulo, Kayser ὑμῶν ἀείσετ'. ἐπεὶ ἄλλοισιν ἅλικες ἄλλοι, Hartung ἄεισέ σοί ποτε, παῖ, Rauchenstein σὸς ἄεισεν τότε, παῖ, Ahrens τῶν ... ὁ σὸς .. ἀσεῖτ' αἰῶν h. e. ᾄσεται. Ego teneo, quod iam olim proposui τῶν Εὐφάνης ἐθέλων γεραιὸς προπάτωρ ὁ σός γ' ἐπάϊε, παῖ, *quam victoriam (quas victorias) lubenter Euphanes animadvertit.* Callicles, avunculus Timasarchi, filius fuit Euphanis, quem carmina fecisse satis incertum, fortasse filium exercuerat gymnicis laboribus. — V. 91. ἄντα τύχῃ scripsi, v. ἄν τις τύχῃ, Hermann ἄν τις ἴδῃ, et sic fortasse unus schol. — V. 93. οἷον libri et Didymus, Aristarchus οἷον, Ahrens οἴων, — ἔριδα, Schol. etiam ἔριδας. — στρέφοι, conieci aliquando στρέφοιν, i. e. στρέφοιμι, quod probat Ahrens. — V. 94. ἕλκειν AcP2M12 Schol., vulgo ἕλκει et sic lemma sch. Hermann ὃν λόγῳ ἕλκει. Locus perobscurus. — V. 95. μαλακὰ, lemma sch. μαλθακὰ.

NEMEONIKAI E.

ΠΥΘΕᾼ ΑΙΓΙΝΗΤῌ

ΠΑΙΔΙ ΠΑΓΚΡΑΤΙΑΣΤῌ.

S t r o p h a e.

– –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – ⏒
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓
– –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏕ – –́ ⏑ ⏓
– –́ ⏑ – ⏒ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
–́ ⏑ ⏕ – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏒

E p o d i.

⏒ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏒ –́ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏒
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏒ –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏒ –́ ⏑ –
– –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏒ –́ ⏑ –
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏒

Στρ. α'.

Οὐκ ἀνδριαντοποιός εἰμ', ὥστ' ἐλινύσοντα ἐργάζεσθαι
ἀγάλματ' ἐπ' αὐτᾶς βαθμίδος

„Epodi v. 3. 4. 5 hiatu et syllaba ancipite tali, quae certum finem versus demonstret, inter se distincti non sunt." *Boeckh.*

V. 1. ἐλινύσοντα auctore Mommseno restitui, neque enim hiatus offensioni poterit esse, siquidem Pindarus ϝεργάζεσθαι scripsit: vulgo inde ab ed. Brub. addunt μ'. Ceterum ἐλινύσοντ' Va2AcP2, AR ἐλλινύσοντ', v. ἐλινύσσοντα.

ἑσταότ᾽· ἀλλ᾽ ἐπὶ πάσας ὁλκάδος ἔν τ᾽ ἀκάτῳ, γλυκεῖ᾽
ἀοιδά,
στεῖχ᾽ ἀπ᾽ Αἰγίνας, διαγγέλλοισ᾽, ὅτι
Λάμπωνος υἱὸς Πυθέας εὐρυσθενὴς
νίκη Νεμείοις παγκρατίου στέφανον,
οὔπω γένυσι φαίνων τέρειναν ματέρ᾽ οἰνάνθας ὀπώραν,
'Αντ. α'.
ἐκ δὲ Κρόνου καὶ Ζηνὸς ἥρωας αἰχματὰς φυτευθέντας καὶ
ἀπὸ χρυσεᾶν Νηρηΐδων
Αἰακίδας ἐγέραρεν ματρόπολίν τε, φίλαν ξένων ἄρουραν·
τάν ποτ᾽ εὔανδρόν τε καὶ ναυσὶ κλυτὰν
θέσσαντο, παρ βωμὸν πατέρος Ἑλλανίου
στάντες, πίτναν τ᾽ εἰς αἰθέρα χεῖρας ἁμᾶ
Ἐνδαΐδος ἀριγνῶτες υἱοὶ καὶ βία Φώκου κρέοντος
'Επ. α'.
ὁ τᾶς θεοῦ, ὃν Ψαμάθεια τίκτ᾽ ἐπὶ ῥηγμῖνι πόντου.
αἰδέομαι μέγα εἰπεῖν ἐν δίκᾳ τι μὴ κεκινδυνευμένον,
πῶς δὴ λίπον εὐκλέα νᾶσον, καὶ τίς ἄνδρας ἀλκίμους
δαίμων ἀπ᾽ Οἰνώνας ἔλασεν. στάσομαι· οὔ τοι ἅπασα
κερδίων
φαίνοισα πρόσωπον ἀλάθει᾽ ἀτρεκής·
καὶ τὸ σιγᾶν πολλάκις ἐστὶ σοφώτατον ἀνθρώπῳ νοῆσαι.

V. 2. *γλυκεῖ᾽ ἀοιδά* AcP2M12 et sch. addunt, om. AR. — V. 5. *νίκη* Heyno, v. *νικῇ*, quod etiam Sch. et Eust. Prooem. 11 tuentur. — V. 6. *γένυσι φαίνων* Ac (et *φαίνων* agnoscit Sch.), *γένυσι φαῖνεν* M2 lemma schol., v. *γένυς φαῖνεν*, Hermann *γέννι φαίνων*. — *ματέρ᾽*, si Pindarus *ματέρα οἰνάνθας ὀπώραν* dixisset, culpandus esset: nam dici debebat *οἰνάνθαν ὀπώρας*, atque id ipsum postea scripsit Hartung, cui frustra adversatus Friederichs. Sed *ματέρ᾽* est *ματέρι*, vel potius ipsum *ματρὶ* restituendum, quod suaviter et *ἐν ἤθει* adiecit, cf. Pyth. VIII 85: *οὐδὲ μολόντων παρ ματέρ᾽ ἀμφὶ γέλως γλυκὺς ὦρσεν χάριν. Οἰνάνθας ὀπώρα* est quod Eurip. dixit Phoen. 1160: *ἄρτι δ᾽ οἰνωπὸν γένυν καθῃμάτωσεν, οὐδ᾽ ἀποίσεται βίον τῇ καλλιτόξῳ μητρί.* — V. 7. *χρυσεᾶν* Boeckh, Ac *χρυσέαν*, v. *χρυσέων*. — V. 8. *ἐγέραρεν* RAc, *ἐγέραιρεν* AP2 M1, *ἐγέραιρε* M2 Sch. — *ξένων*, *ξείνων* AcM2 Sch. — V. 9. *ναυσὶ κλυτάν*, Boeckh *ναυσικλυτάν*. — V. 10. *πατέρος*, Schmid *πατρός θ᾽* et deinde *πίτναντ᾽*. — V. 11. *στάντες*, Sch. ad v. 17 et 21 *πάντες* legit. — *πίτναν τ᾽*, libri ut videtur *πίτναντ᾽*. — *εἰς* Schmid, v. *ἐς*. Hartung *πιτνάντες τ᾽ αἰθέρι*, et *πιτνάντες* iam Pauwius coniecit. — *ἁμᾶ*, legebatur *ἅμα*. — V. 12. *Ἐνδαΐδος*, eadem *Μενεδηΐς* vocatur, vid. Schol. Il. Φ 185. — *ἀριγνῶτες* Lobeck Pathol. 181, vulgo *ἀρίγνωτες*. Ceterum Hermann scripsit *Ἐνδᾶδος ἀρίγνωτες*, Hartung *Ἐνδαΐδος τ᾽ εὔγνωτες*. — V. 14. *τι μὴ* Hartung, vulgo *τε μή*, Hermann Epit. Metr. 254 *τ᾽ οὐ μή*. — V. 15. *καὶ τίς*, A *καί τις*. — V. 16. *ἀπ᾽ Οἰνώνας* AcP2M12 Sch., *ἀποινώσας* AR. — V. 17 *ἀτρεκής*, malim *ἀτρεκές*, et sic fort. paraphr. — V. 18. *ἀνθρώπῳ* AAcP2M12, *ἀνδρὶ* Stob. App. 77, *ἀνθρώπων* vulgo, Hartung *ἐν καιρῷ*.

Στρ. β'.

εἰ δ' ὄλβον ἢ χειρῶν βίαν ἢ σιδαρίταν ἐπαινῆσαι πόλεμον
δεδόκηται. μακρά μοι
δὴ αὐτόθεν ἅλμαθ' ὑποσκάπτοι τις· ἔχω γονάτων ἐλαφρὸν ὁρμάν·
καὶ πέραν πόντοιο πάλλοντ' αἰετοί.
πρόφρων δὲ καὶ κείνοις ἄειδ' ἐν Παλίῳ
Μοισᾶν ὁ κάλλιστος χορός, ἐν δὲ μέσαις
φόρμιγγ' Ἀπόλλων ἑπτάγλωσσον χρυσέῳ πλάκτρῳ διώκων

Ἀντ. β'.

ἀγεῖτο παντοίων νόμων· αἱ δὲ πρώτιστον μὲν ὕμνησαν
Διὸς ἀρχόμεναι σεμνὰν Θέτιν
Πηλέα θ', ὥς τέ νιν ἁβρὰ Κρηθεῖς Ἱππολύτα δόλῳ πεδᾶσαι
ἤθελε ξυνᾶνα Μαγνήτων σκοπὸν
πείσαισ' ἀκοίταν ποικίλοις βουλεύμασιν,
ψεύσταν δὲ ποιητὸν συνέπαξε λόγον,
ὡς ἄρα νυμφείας ἐπείρα κεῖνος ἐν λέκτροις Ἀκάστου

Ἐπ. β'.

εὐνᾶς· τὸ δ' ἐναντίον ἔσκεν· πολλὰ γάρ μιν παντὶ θυμῷ
παρφαμένα λιτάνευεν. τοῦ δ' ὑπ' ὀργὰν κνίζον αἰπεινοὶ λόγοι·
εὐθὺς δ' ἀπανάνατο νύμφαν, ξεινίου πατρὸς χόλον
δείσαις· ὁ δ' ἐφράσθη κατένευσέν τέ οἱ ὀρσινεφὴς ἐξ οὐρανοῦ
Ζεὺς ἀθανάτων βασιλεύς, ὥστ' ἐν τάχει
ποντιᾶν χρυσαλακάτων τινὰ Νηρεΐδων πράξειν ἄκοιτιν,

V. 19. *χειρῶν* Sch. AcM2, v. *χερῶν*. — *μακρά μοι δὴ αὐτόθεν* Boeckh, nisi *δαὐτόθεν* malis; ARP2M1 *μακρά μοι δ' αὐτόθεν*, vulgo *μακρά μοι αὐτόθεν*, Thiersch *μακρὰ δὴ αὐτόθεν*. — *ἐλαφρὸν* Schmid, v. *ἐλαφρὰν*. — V. 22. *καὶ κείνοις* Boeckh, v. *κἀκείνοις*. — *ἄειδ' ἐν* Pauwius, *ἄειδεν* Schmid, v. *ἀείδει*. — V. 25. *νόμων*, R *νομῶν*. — V. 26. *Κρηθεῖς*, libri *Κρηθηῒς*, et sic Sch., qui deinde *Ἱππολύτου* videtur legisse. — V. 27. *ξυνᾶνα*, RAc *ξυνεῦνα*. — V. 28. *πείσαισ'*, M2 *πείσασ'*. — V. 29. *συνέπαξε*, AP2M12 *συνέπλεξε*, Schol. fort. *συνέπλασσε*. — V. 30. *Ἀκάστου*, AM12 *Ἀκάστα*. — V. 31. *ἔσκεν*, M2 *ἔσκε*. — *θυμῷ*, Kayser *μύθῳ* et deinde *τοῦ δὲ θυμὸν*. — V. 32. *τοῦ δ' ὑπ'* scripsi, *τοῦ δ' ἄρ'* Rauchenstein, Hermann *τοῖο δ'*, Boeckh *τοῦ μὲν*, libri *τοῦ δὲ*, quamvis *ὀργὰν* olim littera ϝ non caruisse argumento sit *ἀόργητος* et *ἀοργησία*, non tamen verisimile est, elisionem hic a Pindaro neglectam esse. — *αἰπεινοὶ*, Hecker *ἀλγεινοί*. — V. 34. *δείσαις*, Va2AcARM1 *δείσας*. — *ἐφράσθη* Sch. AAcP2, *εὖ φράσθη* RM12. — V. 36. *ποντιᾶν* Heyne, v. *ποντίαν*.

Στρ. γ'.

γαμβρὸν Ποσειδάωνα πείσαις, ὃς Αἰγᾶθεν ποτὶ κλειτὰν
θαμὰ νίσσεται Ἰσθμὸν Δωρίαν·
ἔνθα μιν εὔφρονες ἶλαι σὺν καλάμοιο βοᾷ θεὸν δέκονται,
καὶ σθένει γυίων ἐρίζοντι θρασεῖ.
πότμος δὲ κρίνει συγγενὴς ἔργων περί
πάντων. τὺ δ' Αἰγίνᾳ θεοῦ, Εὐθύμενες,
Νίκας ἐν ἀγκώνεσσι πιτνῶν ποικίλων ἔψαυσας ὕμνων.

Ἀντ. γ'.

ἤτοι μεταΐξαντα καὶ νῦν τεὸς μάτρως ἀγάλλει κείνου ὁμό-
σπορον ἔθνος, Πυθέα.
ἁ Νεμέα μὲν ἄραρεν μείς τ' ἐπιχώριος, ὃν φίλησ' Ἀπόλ-
λων·

V. 38. μιν, Mommsen μὲν, paraphr. non reddit, sed legit schol. ubi αὐτὸν scribendum. — εὔφρονες, paraphr. ἔμφρονες. — V. 39. ἐρίζοντι, A ἐρίζωντι, Ac ἐρίζοντε. — V. 41. θεοῦ Schmid, v. θεᾶς. — V. 42. πιτνῶν libri, nisi πίτνων praestat, Boeckh πιτνών. — V. 43. ἤτοι schol., v. ἦτοι. — μεταΐξαντα, M2Va2 μεταΐξας, μετ' αΐξαντα Ursinus, paraphr. quid legerit incertum. — κείνου non respicit schol. — Πυθέα Mingarelli ex sch., libri et paraphr. Πυθέας, ut videtur ex grammaticorum coniectura. Kayser ἤτοι μεταΐξας, τὰ καὶ νῦν τεὸς μάτρως ἀγάλλων κείνου ὁμόσπορον ἔθνος, Πυθέα. et deinde v. 45 ἐκράτεις coniecit. T. Mommsen de Pindaro p. 48 ἤτοι μετάϊξέν τε καὶ νῦν . . ἀγάλλει κείνου (i. e. Pelei) ὁμ. ἔ. (i. e. Aeginetae) Πυθέας, vel ἤτοι μετάϊξεν, τὸ καὶ νῦν τ. μ. ἀγάλλει, κείνου ὁμόσπορον ἔθνος Πυθέα (ut sit genitivus). Locus obscurissimus: ubi multo facilius est criticorum errores confutare, quam quid poeta scripserit indagare. Hartung hic quoque multa molitus scripsit ποικίλων ἔψευσας ὕμνων τόν τοι μεταΐξαντα, καὶ νῦν τεὸς μάτρως ἀγάλλει κοινὸν ὁμόσπορον ἔθνος Πυθέας. quibus refutatis Rauchenstein (Philol. XIII 261) proposuit ἔψαυσας ὕμνων οἴκοι· μεταΐξας δὲ καὶ νῦν τεὸς μ. ἀγ. κεῖθι ὁμ. ἔθνος Πυθέας· τῷ Νεμέα κτλ. At nullo modo ferri potest nominativus Πυθέας, tunc enim etiam v. 48 seq. ad Euthymenem pertinerent: ipse potius victor Pytheas hic aperte fuit compellandus. Neque vero victoriae quae deinceps recensentur cum Rauchensteinio aliis ad Pytheam referendae sunt, sed ad Euthymenem: Pytheas tunc praeter hanc Nemeaeam nullam videtur victoriam retulisse: at Euthymenes Nemeao vicerat, cf. Isthm. VI 61. L. Schmid (de vita Pind. 120 seq.) putat haec facillime in integrum restitui posse, si scribatur: ἤτοι μεταΐξαντα . . . . ἔθνος. Πυθέα ἁ Νεμέα κτλ., ceterum prorsus incredibilia sunt, quae de explicando hoc loco in medium profert. T. Mommsenio Ursinianum μετ' αΐξαντα . . . Πυθέας placet. Denique Friederichs, cui corruptissima quaeque integerrima videntur, hic quoque nihil omnino novandum censet, is igitur verba hunc in modum ordinat Πυθέας ἀγάλλει ἔθνος μεταΐξαντα h. e. μεταΐξαν. Equidem sed dubitanter ut par est conieci: ἤ τοι μετάϊξας, τὰ καὶ νῦν τεὸς μάτρως ἀγάλλει κεδνὸν ὁμόσπορον ἔθνος, Πυθέα, ὦ Νεμέα μὲν ἄραρεν. h. e. *tu vero o Pythea iam persecutus es ea studia, quibus etiam nunc Euthymenes ornat et auget consanguineam gentem, cui (Euthymeni) favet Nemea.* ut ἀγάλλειν geminum asciverit accusativum. — V. 44. ἄραρεν AcM2, v. ἄρηρεν. — φίλησ', Boeckh φίλασ'.

ἅλικας δ' ἐλθόντας οἴκοι τ' ἐκράτει
Νίσου τ' ἐν εὐαγκεῖ λόφῳ. χαίρω δ' ὅτι
ἐσλοῖσι μάρναται πέρι πᾶσα πόλις.
ἴσθι, γλυκεῖάν τοι Μενάνδρου σὺν τύχᾳ μόχθων ἀμοιβάν

Ἐπ. γ'.

ἐπαύρεο. χρὴ δ' ἀπ' Ἀθανᾶν τέκτον' ἀεθληταῖσιν ἔμμεν·
εἰ δὲ Θεμίστιον ἵκεις ὥστ' ἀείδειν, μηκέτι ῥίγει· δίδοι
φωνάν, ἀνὰ δ' ἱστία τεῖνον πρὸς ζυγὸν καρχασίου,
πύκταν τέ νιν καὶ παγκρατίου φθέγξαι ἑλεῖν Ἐπιδαύρῳ
διπλόαν
νικῶντ' ἀρετάν, προθύροισιν δ' Αἰακοῦ
ἀνθέων ποιάεντα φέρειν στεφανώματα σὺν ξανθαῖς Χά-
ρισσιν.

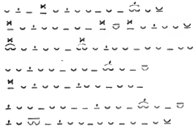
V. 45. τ' ἐκράτει Beck, τε κράτει RAcM12, τε κρατεῖ AP2, Schol. videtur pro dativo vocis κράτος accepisse. Ceterum parum recte interpretes: Delphinio mense, qui Aeginetis et Megarensibus haud dubie communis fuit, vicerat ludis Apollinaribus et domi et Megaris. — V. 47. om. Ac. — V. 48. σὺν τύχᾳ, Rauchenstein συμπτυχᾷ. Ego conieci συντυχὼν. — V. 49. ἀεθληταῖσιν RAcM2, v. ἀθληταῖσιν. — iidem ἔμεν pro ἔμμεν. — V. 50. δίδοι Hermann, v. δίδου. Fort. μηκέτι ῥίγει δίδοι φωνάν coniungendum. — V. 52. πύκταν RAc, πύκτα AP2M12. — διπλόαν, R τριπλόαν, Ac τριπενδαν. — V. 54. ἀνθέων Hermann, v. ἄνθεα. Hermanni coniecturam quamvis dubitanter recepi: aliud quid legit scholiasta: καὶ κομίζειν αὐτὸν Αἰγίνῃ φαιδρὰ τὰ ἄνθη τῶν στεφάνων μετὰ (vulgo μετὰ τῶν στεφάνων) τῶν Χαρίτων. Nec satis convenit veterum poetarum usui ἀνθέων ποιάεντα στεφανώματα, cf. Flor. Lobeck Quaest. Ionic. p. 70. — ποιάεντα, Hermann ποιᾶντα. — Χάρισσιν Schmid, v. Χάρισιν.

ΝΕΜΕΟΝΙΚΑΙ ϛ.

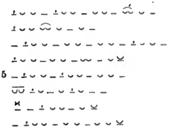
ΑΛΚΙΜΙΔΗι ΑΙΓΙΝΗΤΗι

ΠΑΙΔΙ ΠΑΛΑΙΣΤΗι.

S t r o p h a e.

E p o d i.

In constituendo hoc difficillimo carmino saepius et a Boeckhio et ab Hermanno, qui peculiarem scripsit de hoc carmine commentationem (Lips. 1844) discessi, maxime str. v. 7 et epod. v. 4, de quibus dictum in adnotatione. Etenim v. 36, qui omnium videbatur integerrimus esse, a quo conamina criticorum ad reliquos versus strophae novissimos profecta

Στρ. α'.

Ἓν ἀνδρῶν, ἓν θεῶν γένος· ἐκ μιᾶς δὲ πνέομεν
ματρὸς ἀμφότεροι· διείργει δὲ πᾶσα κεκριμένα
δύναμις, ὡς τὸ μὲν οὐδέν, ὁ δὲ χάλκεος ἀσφαλὲς αἰὲν ἕδος
μένει οὐρανός. ἀλλά τι προσφέρομεν ἔμπαν
ἢ μέγαν νόον ἤτοι φύσιν ἀθανάτοις,
καίπερ ἐφαμερίαν οὐκ εἰδότες οὐδὲ μετὰ νύκτας
ἄμμε πότμος τίς τίν' ἔγραψε δραμεῖν ποτὶ στάθμαν.

Ἀντ. α'.

τεκμαίρει καὶ νὺν Ἀλκιμίδα τὸ συγγενές, ἰδεῖν
ἄγχι καρποφόροις ἀρούραισιν, αἵτ' ἀμειβόμεναι
τόκα μὲν ὦν βίον ἀνδράσιν ἐπηετανὸν ἐκ πεδίων ἔδοσαν,
τόκα δ' αὖτ' ἀναπαυσάμεναι σθένος ἔμαρψαν.
ἦλθέ τοι Νεμέας ἐξ ἐρατῶν ἀέθλων
παῖς ἐναγώνιος, ὃς ταύταν μεθέπων Διόθεν αἶσαν
νῦν πέφαντ' οὐκ ἄμμορος ἀμφὶ πάλα, κυναγέτας

Ἐπ. α'.

ἴχνεσιν ἐν Πραξιδάμαντος ἑὸν πόδα νέμων
πατροπάτορος ὁμαιμίου.

sunt, graviter interpolatus est: hoc igitur versu emendato ceteri facile in integrum poterant restitui. In Epodo v. 6 Hermannum secutus binos ordines uno versu comprehendi.

V. 2. ματρὸς, Stob. Ecl. Phys. II 6. 7 γαστρὸς ex librariorum errore. — V. 3. αἰὲν Hermann, v. αἰεί. — V. 4. ap. sch. Eurip. Med. 1214 ἔμπαν φυὰν ἢ μέγαν νόον θνατοῖς legitur. — V. 7. ἄμμε, P2 ἄμμι, sch. utrumque. — τίς τίν' scripsi, libri ἄντιν', quod potest ferri, sed vel propter syllabam brevem offendit: cf. schol. καίπερ μὴ γινώσκοντες μήτε τὰ πρὸς τὴν ἡμέραν μήτε τὰ διὰ τῆς νυκτὸς ἐσόμενα, μηδὲ ὅ σ τ ι ς ἡμᾶς μόρος κατακέκρικεν εἰς σκοπόν τ ι ν α καὶ στάθμην δραμεῖν. In epecdosi scripseram πρὸς ἄντιν' ἐγ. δρ. ποτε στάθμαν. Maiora molitur Hartung οὐδὲ νυχίαν τίς ἄμμι πότμος ἄντιν' ἐνέγραψε κτλ., quem sequitur Rauchenstein οὐδὲ μεσονύκτιον τίς ἄμμι πότμος τίν' ἔγραψε κτλ. Hermann, cum olim nihil nisi οἷαν τιν' commendavisset probante Boeckhio, postea coni. ἂν σ ύ μ φ υ τ ο ν ἔγραψε δραμεῖν ποτὶ στ.. Ahrens αἶσαν τίν' ἔγρ. δ. π. στ. — V. 8. καὶ νὺν scripsi, καί νυν Boeckh, καὶ νῦν Ac sch. ad v. 17, δὲ καὶ νῦν RM2sch., δέ νυν P2M1, δέ νιν A. — Ἀλκιμίδα Hartung, Ἀλκιμίδας libri et schol. — V. 10. ἀνδράσιν Hermann, v. ἀνδρεσσιν. — ἐπηετανὸν, R ἐπηετανῶν. — ἐκ πεδίων Ac, vulgo πεδίων — V. 14. νῦν, M2 νῦν τε, in epecdosi νῦν γε scripsi. — ἄμμορος Ac, vulgo ἄμοιρος. — Hermann, cum olim probante Boeckhio scripsisset νῦν πέφανται οὐκ ἄμμορος, nunc coni. νῦν ὅτε πέφαντ' οὐκ ἄμορος, Hartung νῦν ἐφάνη Οὐκ ἄμορος. — πάλα, κυναγέτας ἴχνεσιν interpunxi cum schol. et Hartungo, vulgo πάλα κυναγέτας, ἴχν. — V. 16. ὁμαιμίου, Hecker ὁμαίμονος, Hermann ὁμαιχμίου, quod ferri nequit, Rauchenstein ὁμαισίου. Librorum scripturam defendit Friederichs, sed ut solet, nullo successu. Alcimidas, cuius pater fortasse Soclidas vel Socles fuit, in Cressam aliquam gentem videtur receptus fuisse, hinc in Nemeonica-

κεῖνος γὰρ Ὀλυμπιόνικος ἐὼν Αἰακίδαις
ἔρνεα πρῶτος (ἔνεικεν) ἀπ' Ἀλφεοῦ,
καὶ πεντάκις Ἰσθμοῖ στεφανωσάμενος,
Νεμέᾳ δὲ τρεῖς, ἔπαυσε λάθαν
Σωκλείδα, ὃς ὑπέρτατος
Ἁγησιμάχῳ υἱέων γένετο.

Στρ. β'.

ἐπεί οἱ τρεῖς ἀεθλοφόροι πρὸς ἄκρον ἀρετᾶς
ἦλθον, οἵτε πόνων ἐγεύσαντο. σὺν θεοῦ δὲ τύχᾳ
ἕτερον οὔ τινα οἶκον ἀπεφάνατο πυγμαχία πλεόνων
ταμίαν στεφάνων μυχῷ Ἑλλάδος ἁπάσας.
ἔλπομαι μέγα εἰπὼν σκοποῦ ἄντα τυχεῖν
ὥτ' ἀπὸ τόξου ἱείς· εὔθυν' ἐπὶ τοῦτον, ἄγε, Μοῖσα,
οὖρον ἐπέων εὐκλεᾶ· οἰχομένων γὰρ ἀνέρων

Ἀντ. β'.

ἀοιδαὶ καὶ λόγοι τὰ καλά σφιν ἔργ' ἐκόμισαν,

rum catalogo Ἀλκιμίδας Θέωνος Κρής dictus est: erat igitur Alcimidae praeter germanum avum paternum Praxidamantem etiam alter θέσει avus, Theonis pater: Cressae gentis, quae ignobilis fuisse videtur, nullam omnino rationem habuit Pindarus, sed ut germanum avum ab altero secerneret, singulari hac appellatione usus est. — V. 17. Ὀλυμπιόνικος, lemma sch. Ὀλυμπιονίκης. — V. 18. ἔνεικεν adieci, quod et sententiae et numero versus convenit, Boeckh addidit ἐλαίας, Kayser ἐνεγκών, Hermann ἐΰρρόου, Hartung ἐδρέψατ'. — V. 19. πεντάκις, Hartung πέντε μέν. — Ἰσθμοῖ, Ac Ἰσθμῷ, M2 utrumque. — V. 20. τρεῖς i. e. νίκας. Hermann, vulgo τρίς. — V. 21. Σωκλείδα, nescio an rectius Σῳκλείδα scribatur, quod ex Σωσικλείδα sit contractum, quod quidem nomen in titulis Aegineticis comparet. Nomina enim huius generis quaecumque servant diphthongum ῳ (de quibus disputavit Keil Anal. Epigr. 112 seqq.) non ab adiectivo σῶος, sed a verbo σωζω (σῴζω) descendunt: nam σῷος, quamvis nonnunquam in libris scriptum extet et Didymus perversa ratione commendaverit, tamen parum habet auctoritatis, cf. Et. M. 742, 42: nomina autem velut Σῴνικος, Σῳγένης alia, quoniam ex Σωσίνικος, Σωσιγένης orta sunt, iure sibi vindicant litteram ι: Laconica autem nomina Σοιξιτέλης, Σοιξιάδας, Σοΐξιππος ad verbum σοΐζειν (σῴζειν) referenda sunt. — V. 22. Ἀγησιμάχῳ A, Ἁγησιμάχω Ac, Ἀγησιμάχω vulgo. — υἱέων, RAcM2 υἱῶν. — γένετο, RAcM2 ἐγένετο. — V. 23. ἐπεί οἱ (i. e. αὐτῷ) τρεῖς Hermann, idque schol. firmat, vulgo ἐπεὶ οἱ τρεῖς. — V. 25. πλεόνων Schmid restituit ex schol., libri omittunt. — V. 26. μυχῷ, μυχῷ δ' P2M1. — V. 27. σκοποῦ ἄντα τυχεῖν Mingarelli, et sic schol. legit, qui praeterea lectionem ἂν τετυχεῖν memorat, ἄντα σκοποῦ τυχεῖν lemma sch. RM2, ἄντα σκοποῦ τε τυχεῖν Ac, τυχεῖν ἄντα σκοποῦ AP2M1. — V. 28. ἱείς· εὔθυν' ἐπὶ τοῦτον, ἄγε, Schmid (cf. Ol. XIII 27), legebatur ἱεῖσ' εὐθὺν ἐπὶ τοῦτον ἄγε, et ἱείς etiam schol. confirmat. — Μοῖσα RM2, vulgo Μοῖσ'. — V. 29. εὐκλεᾶ· οἰχομένων scripsi, quemadmodum εὐκλεᾶ etiam Pyth. XII 24 legitur, nisi malis εὐκλέ'· ἀποιχομένων, libri εὐκλέα· παροιχομένων, quod Hermann et Hartung tuentur, Boeckh εὐκλεῖα παροιχομένων, Ahrens ἐΰκλε'· ἀποιχομένων. — V. 30. ἀοιδαὶ Pauwius, v. ἀοιδοί. — λόγοι Ac, vulgo λόγιοι, schol. utroque loco vulgatam agnoscit. — ἔργ' ἐκόμισαν, RAc ἔργα ἐκόμιξαν, M2 ἔργα ἐκόμισαν.

Βασσίδαισιν ἅτ' οὐ σπανίζει· παλαίφατος γενεά,
ἴδια ναυστολέοντες ἐπικώμια, Πιερίδων ἀρόταις
δυνατοὶ παρέχειν πολὺν ὕμνον ἀγερώχων
ἐργμάτων ἕνεκεν. καὶ γὰρ ἐν ἀγαθέᾳ
χεῖρας ἱμάντι δεθεὶς Πυθῶνι κράτησεν ἀπὸ τωὐτοῦ
αἵματος χρυσαλακάτας ποτὲ Καλλίας ἁδών

Ἐπ. β'.

ἔρνεσι Λατοῦς, παρὰ Κασταλίᾳ τε Χαρίτων
ἑσπέριος ὁμάδῳ φλέγεν·
πόντου τε γέφυρ' ἀκάμαντος ἐν ἀμφικτιόνων
ταυροφόνῳ τριετηρίδι Κρεοντίδαν
τίμασε Ποσειδάνιον ἂν τέμενος·
βοτάνα τέ νίν ποθ' ἁ λέοντος
νικάσαντ' ἔρεφ' ἀσκίοις
Φλιοῦντος ὑπ' ὠγυγίοις ὄρεσιν

V. 31. *Βασσίδαισιν*, Didymus coni. *Βουδίδαισιν*, pariterque veteres de distinctione ambigebant. — V. 33. *πολὺν* om. P2. — V. 35. *ἀπὸ τωὐτοῦ αἵματος* scripsi, legebatur *ἀπὸ ταύτας αἷμα πάτρας*, qnod nullns criticorum addubitavit, nisi qnod Hermann *αἵματι* scripsit metri ut sibi videbatnr redintegrandi causa. At insolens genus dicendi *αἷμα ἀπὸ ταύτας πάτρας*, nec *ταύτας* convenit, cum *τᾶς αὐτᾶς* potins fuisset dicendnm. Atque alind scholiastae repererunt, prior dicit *ἀπὸ τῆς αὐτῆς συγγενείας ὢν καὶ πατρίδος*, alter *ἀπὸ τῆς αὐτῆς ὢν πατρίδος ἤτοι τῆς Αἰγίνης καὶ ἐκ τοῦ αὐτοῦ αἵματος, τουτέστιν ἐκ τῆς αὐτῆς φατρίας τῶν Βασσιδῶν*. Hi igitur videntur legisse *ἀπὸ τωὐτοῦ αἵματος καὶ πάτρας*, neqne tamen germana est haec scriptnra, nam incommodns est hic versus numerus, mnltoqne etiam difficilius haec possis cum ceteris
πάτρας
strophis conciliare. Scriptum fuit olim *ἀπὸ τωὐτοῦ αἵματος* interpretatione iam antiquitns adiecta, hinc orta tam scholiorum scriptura *ἀπὸ τωὐτοῦ αἵματος (καὶ) πάτρας* qnam nostrorum librorum lectio *ἀπὸ ταύτας αἷμα πάτρας*, interpolatione liberins grassante. — V. 36. *χρυσαλακάτας* cum Schmidio scripsi, *χρυσαλακάτου* P1M2 (sch.), *χρυσαλακάτα* ARM1P2, *χρυσαλακάτω* vulgo, *χρυσοπλοκάμου* sine idonea ratione Hermann, *χρυσεοκόμαις* Hartnng. — *ἁδὼν* Boeckh, *ἄδων* AR, *ᾄδων* Ac, v. *ἀδών*. — V. 37. *Κασταλίᾳ*, P1 *Κασταλίαν*. — V. 38. *ὁμάδῳ*, R *ὁμάδων*. — *φλέγεν*, Ac *φλέγε*, P1 *φλέγειν*. — V. 39. *ἀμφικτιόνων* Ac, v. *Ἀμφικτυόνων*. — V. 40. *Κρεοντίδαν* (qnod *Κρευντίδαν* est pronuntiandum vel *Κροντίδαν*, cf. Hesych. *Κροντίδαι, μάντεων γένος*) addunt sch. P1 AcM2, vulgo deest. Non recte Ranchenstein *Κρεοντιδᾶν* i. e. *Corinthiorum* coniecit, sed nec scholiastae videtur fides habenda, qui ad v. 59 et 69 Calliam Creontis filium fnisse dicit, sed potius Creontidas nomen proprinm hominis ex Bassidarum gente. cf. titnlnm scarabaei Aeginae reperti (Bnlletino 1840 p. 140) *Κρεοντίδα ἐμί*. — V. 43. *ἔρεφ'* Schmid, *ἔραψ'* A, *ἔρεψ'* vnlgo, *ἔρεψε* AcM2P1, iidem *δασκίοις*, qnod agnoscit sch., nnde Hermann *νικῶντ' ἤρεφε δασκίοις*. Sed mihi Pindarus scripsisse videtur: *νικάσαντ' ἔρεφεν κάρα Φλιοῦντος ὑπ' ὠλυγίοις ὄρεσιν*, cui versui adscripta interpretatio *δασκίοις* effecit, ut locus grave vtium contraheret. cf. Hesych. *ὠλυγίων, σκοτεινῶν, κακῶν, μακρῶν, ὀξέων, μεγάλων*.

Στρ. γ'.

πλατεῖαι πάντοθεν λογίοισιν ἐντὶ πρόσοδοι
νᾶσον εὐκλέα τάνδε κοσμεῖν· ἐπεί σφιν Αἰακίδαι
ἔπορον ἔξοχον αἶσαν ἀρετὰς ἀποδεικνύμενοι μεγάλας,
πέταται δ' ἐπί τε χθόνα καὶ διὰ θαλάσσας
τηλόθεν ὄνυμ' αὐτῶν· καὶ ἐς Αἰθίοπας
Μέμνονος οὐκ ἀπονοστάσαντος ἔπαλτο· βαρὺ δέ σφιν
νεῖκος Ἀχιλεὺς (δεῖξε), χαμαὶ καταβὰς ἀφ' ἁρμάτων

Ἀντ. γ'.

φαεννᾶς υἱὸν εὖτ' ἐνάριξεν Ἀόος ἀκμᾷ
ἔγχεος ζακότοιο. καὶ ταύταν μὲν παλαιότεροι
ὁδὸν ἀμαξιτὸν εὗρον· ἕπομαι δὲ καὶ αὐτὸς ἔχων μελέταν·
τὸ δὲ παρ' ποδὶ ναὸς ἑλισσόμενον αἰεὶ
κυμάτων λέγεται παντὶ μάλιστα δονεῖν
θυμόν. ἑκόντι δ' ἐγὼ νώτῳ μεθέπων δίδυμον ἄχθος
ἄγγελος ἔβαν, πέμπτον ἐπ' εἴκοσι τοῦτο γαρύων

V. 49. τηλόθεν, A τηλόθεν γ' probante nunc Hermanno. In syllaba producta nulla offensio, vid. ad Pyth. III 12. — ὄνυμ', A οὔνομ', AcP2 M12 ὄνομ'. — V. 50. οὐκ ἀπονοστάσαντος, Ao lemma sch. οὐκ ἂν ἀπον., ut coniicias οὐκ ἀνανοστάσαντος alios legisse. — ἔπαλτο, de hac syncope aoristi II. verbi ἐφάλλεσθαι cf. Cram. An. Ox. III 397, sch. legit etiam ἔπαλτο a verbo πάλλεσθαι (τουτέστιν ἐπάλθη, ἐβλήθη) probantibus Schneidewino et Leutschio; fort. legendum ἔπλατο h. e. ἐπλήτο. — σφιν RAcM1, vulgo σφί. — V. 51. νεῖκος Ἀχιλεὺς (δεῖξε), χαμαὶ καταβὰς scripsi, vulgo νεῖκος ἔμπεσ', Ἀχιλλεὺς (Ao Ἀχιλεὺς) χαμαὶ καββὰς (Ac καμβὰς). Sed ἔμπεσ' ab interpolatore additum esse arguit schol.: βαρεῖαν δὲ καὶ ἐπαχθῆ μάχην διὰ φιλονεικίαν αὐτοῖς ἐπέδειξεν (l. ἀπέδειξεν) ὁ Ἀχιλλεὺς τοῖς Αἰθίοψι, unde Pindaro δεῖξε restituendum esse iam Dissen perspexit. Ceterum variis coniecturis tentaverunt hunc locum, Boeckh scripsit βαρὺ δέ σφι νεῖκος ἔμπαξ' Ἀχιλεὺς χαμάδις καταβὰς ἀφ' ἁ., Dissen βαρὺ δέ σφι δεῖξε νεῖκος χαμαὶ καταβὰς Ἀχιλεὺς ἀφ' ἁ., Kayser βαρὺ δ' ἔμπεσέ σφι νεῖκος, Rauchenstein βαρὺ δέ σφι θῆκε νεῖκος (vel β. δέ σφι νεῖκος ἔμπας) καββαὶς χαμάδις ὁ' Ἀχιλεὺς ἀφ' ἁ. ubi ἔμπας etiam Hermann olim coniecerat, T. Mommsen βαρὺ δέ σφι νεῖκος ἔμπας καββὰς Ἀχιλεὺς ἐπέδειξ' ἀφ' ἁ., Ahrens βαρὺ δέ σφιν ἕλκος Ἀχιλεὺς ἔμπαισε (ἔμπαισ' etiam Boissonade) χαμαὶ καταβὰς (Schneidewin χαμᾶζε καβὰς) ἀφ' ἁ., Hermann βαρὺ δέ σφιν ἕλκος Ἀχιλεὺς ἔμπεσε, χαμᾶζε καβαὶς ἀφ' ἁρμάτων φαεννᾶς κτλ., Hartung βαρὺ δέ σφι δεῖξε χαμαὶ νεῖκος Ἀχιλεύς, καταβὰς κτλ., ego in epecdosi scripsi βαρὺ δέ σφιν ἕλκος Ἀχιλλεὺς (εὖτε) χαμαὶ καταβὰς ἀφ' ἁρ. φ. υἱὸν ἐξενάριξε, denique Rauchenstein nuper βαρὺ δέ σφιν ἔμπεσ' ἕλκος (vel παῖσεν ἕλκος) χαμαὶ καταβὰς Ἀχιλεὺς ἀφ' ἁρμ. — V. 52. Ἀόος ἀκμᾷ Schmid, libri Ἀοῦς αἰχμᾷ. Ego praeterea suspicor scribendum esse ἐνάριξαν ... ἀκμαί: sane paraphrastes sequitur vulgatam scripturam, sed quae schol. ex antiquis commentariis adscripsit, meam emendationem commendant. — V. 53. ταύταν, Schmid τάνδε, Pauwius ταῦτα. — V. 58. ἔβαν, in epecdosi ἐσβᾶν scripsi. — πέμπτον ἐπ', AcM2 πέμπτον ἐπί. Hermann olim ἄγγελος βᾶν πέμπτον γ' ἐπὶ εἴκοσι, nunc ἄγγελος ἔβαν πέμπτον ἐπὶ εἴκοσι, Hartung μεθέπω δίδυμον ἄχθος ἀγγελίας,

Ἐπ. γ΄.

εὖχος ἀγώνων ἄπο, τοὺς ἐνέποισιν ἱερούς,
Ἀλκιμίδα τό γ᾽ ἐπάρκεσεν
κλειτᾷ γενεᾷ· δύο μὲν Κρονίου παρ τεμένει,
παῖ, σέ τ᾽ ἐνόσφισε καὶ Πολυτιμίδαν
κλᾶρος προπετὴς ἄνθε᾽ Ὀλυμπιάδος.
δελφῖνί κεν τάχος δι᾽ ἅλμας
εἰκάζοιμι Μελησίαν
χειρῶν τε καὶ ἰσχύος ἁνίοχον.

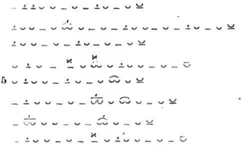
πέμπτον ἐπὶ εἴκοσι. — V. 59. ἱεροὺς, conieci ἱερῶς, i. e. quos solenni ritu indicant, cf. Hesych. ἱρῶς, θεοπρεπῶς. — V. 60. Ἀλκιμίδα scripsi, ut sit nominativi forma aeolica, quae si cui displicet, poterit is Ἀλκιμίδα, τό γ᾽ (vel ὅ τ᾽) ἐπάρκεσας scribere, codd. Ἀλκιμίδας. Schmid Ἀλκιμίδα, ὅ γ᾽ ἐπ. κλειτὰ γενεά, et similiter Hermann Ἀλκιμίδα ὅ τ᾽ ἐπ. κλειτὰ γενεά. Hartnug prorsus aliter haec conformarit τοὺς ἀέθλοισιν ἱεροῖς Ἀλκιμίδας ἐπάρκεσεν κλειτᾷ γενεᾷ. — τό γ᾽, P2M1 τό τ᾽. — V. 62. παῖ, σέ τ᾽, M2 παῖς ἔτ᾽, A παῖ, σ᾽ ἔτ᾽. — καὶ Πολυτιμίδαν Ac (sch.), καὶ Πολυτιμίδα M2, vnlgo Τιμίδαν, Boeckh καὶ Πουλυτιμίδαν, Hermann παῖ, σ᾽ ὅ τ᾽ ἐνόσφισε καὶ σέ, Πολυτιμίδα, T. Mommsen, qui v. 18 nihil deesse putat, v. 40 Κρεοντίδαν eiicit, coni. ῥαῖσέ σε καὶ Πολυτιμίδαν. — V. 63. ἄνθε᾽, Hecker ἔρνε᾽, Hartung ἥβας προπετὴς κλᾶρος Ὀλυμπιάδας. Et scholiasta sane aliud quid videtur legisse, sed quae ad explicandum hunc locum affert, commenticia sunt omnino: paraphr. vulgatam scripturam tuetur. — V. 65. εἰκάζοιμι dubitanter scripsi, possis etiam ἰσάζοιμι suspicari, Ac εἴποιμι, vulgo ἴσον (lemma sch. ἶσον) εἴποιμι, sed scholiastam aliud legisse arguit ipsa interpretatio: ἀντὶ τοῦ ἶσον ἂν εἴποιμι καὶ τὸν Μελησίαν τῷ ταχεῖ δελφῖνι. T. Mommsen coni. δελφῖνι δὲ . . . ἴσσον φαμὶ Μελησίαν. — V. 66. χειρῶν RAc, vulgo χερῶν.

ΝΕΜΕΟΝΙΚΑΙ Ζ.

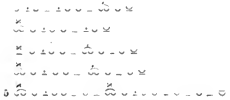
ΣΩΓΕΝΕΙ ΑΙΓΙΝΗΤΗι

ΠΑΙΔΙ ΠΕΝΤΑΘΛΩι.

Strophae.

Epodi.

In numeris notandis ad Boeckhii exemplum redii, nisi quod in strophae v. 6 solutionem neglectam notavi propter v.35(neque enim probandum, si quis ibi *Νεοπόλεμος* scribere audeat), item in strophae v. 8 basin quae dici solet trochaicam restitui, ubi Boeckh ⨯ ⏑̱, nam etiam v.37 libri hoc loco iustum numerum servant, qui non erat traiectione verborum oblitterandus. V. 1 strophae quomodo sit describendus incertum, nam v. 93 mensura vocis *τετραόροισιν* ambigua

Στρ. α'.

Ἐλείθυια, πάρεδρε Μοιρᾶν βαθυφρόνων,
παῖ μεγαλοσθενέος, ἄκουσον, Ἥρας, γενέτειρα τέκνων·
ἄνευ σέθεν
οὐ φάος, οὐ μέλαιναν δρακέντες εὐφρόναν
τεὰν ἀδελφεὰν ἐλάχομεν ἀγλαόγυιον Ἥβαν.
ἀναπνέομεν δ' οὐχ ἅπαντες ἐπὶ ἴσα·
εἴργει δὲ πότμῳ ζυγένθ' ἕτερον ἕτερα. σὺν δὲ τίν
καὶ παῖς ὁ Θεαρίωνος ἀρετᾷ κριθείς
εὔδοξος ἀείδεται Σωγένης μετὰ πενταέθλοις.

Ἀντ. α'.

πόλιν γὰρ φιλόμολπον οἰκεῖ δορικτύπων
Αἰακιδᾶν· μάλα δ' ἐθέλοντι σύμπειρον ἀγωνίᾳ θυμὸν
ἀμφέπειν.
εἰ δὲ τύχῃ τις ἔρδων, μελίφρον' αἰτίαν
ῥοαῖσι Μοισᾶν ἐνέβαλε· ταὶ μεγάλαι γὰρ ἀλκαί
σκότον πολὺν ὕμνων ἔχοντι δεόμεναι·
ἔργοις δὲ καλοῖς ἔσοπτρον ἴσαμεν ἑνὶ σὺν τρόπῳ,
εἰ Μναμοσύνας ἕκατι λιπαράμπυκος
εὕρηται ἄποινα μόχθων κλυταῖς ἐπέων ἀοιδαῖς.

Ἐπ. α'.

σοφοὶ δὲ μέλλοντα τριταῖον ἄνεμον
ἔμαθον, οὐδ' ὑπὸ κέρδει βλάβεν·

V. 1. Ἐλείθυια, lomma sch. Εἰλείθυια. — πάρεδρε Ac paraphr., πάρεδρος reliqui. — V. 3. Ego conieci οὐδὲ κνέφας μελαινᾶν δρακέντες εὐφρονᾶν, Hartnng scripsit οὐ φάος ἐκ μελαίνας δρακέντες εὐφρόνας. Librorum lectionem ita tantum licet tueri, si iungas οὐ φάος, οὐ τεὰν ἀδ. ἐλάχομεν . . ., μέλαιναν δρακ. εὐφρ., quod durissimum. — V. 4. ἀδελφεὰν, Schmid ἀδελφὰν, Ac inverso ord. ἐλάχομεν ἀδελφεάν. — V. 5. ἴσα, AP2 ἴσον, Bothe ἴσοις, fuit fort. ἴσας. — V. 6. πότμῳ A, πότμῳ vulgo. — ζυγένθ' Schmid, vulgo ζυγὸν, libri ζυγόν θ', Wieseler ζυγοῦνθ', ego antea ζυγοῖ θ' scripsi, cf. Schol.: διακωλύει γὰρ ἕτερον ἕτερα καὶ διαζεύγνυσιν (fort. errore praepositio διὰ repetita est) ἡμᾶς ἀπ' ἀλλήλων ἢ ἀπ' ἄλλων πραγμάτων, τὰ συγκεκληρωμένα ἡμῖν πράγματα. — V. 8. εὔδοξος, AP2M12 sch. ἔνδοξος. — πενταέθλοις, M2 πεντάθλοις. — V. 9. δορικτύπων, Ac δορίκτυπον, vulgo δορυκτύπων. — V. 10. ἀγωνίᾳ, Hartung ἀγωνίας. — V. 11. τύχῃ, T. Mommsen coni. τύχᾳ, ut participium ἔρδων sit loco verbi finiti positum. — V. 12. ῥοαῖσι, sch. πνοαῖσι. — ἐνέβαλε Schmid ex schol., nisi quis ἐβάλετο malit, AcM2 ἔβαλε, ARP2M1 ἔβαλεν. Boeckh ἐνέβαλεν· αἱ scripsit pro ταί. — V. 14. ἴσαμεν ἑνὶ σὺν τρόπῳ, Hartung ἴσ' ἅτε δέμας ἐμπρέπειν, Rauchenstein ἑνί γ' ἐν τρόπῳ. — V. 15. Μναμοσύνας Boeckh, v. Μνημ. — V. 16. εὕρηται Hermann, v. εὕρηταί τις, Schmid εὕρῃ τις. — V. 18. βλάβεν Ac Sch., λάβεν M2, βάλον vulgo. Donaldson coni. ἀπὸ κέρδει βάλον.

ἀφνεὸς πενιχρός τε θανάτου πόρον
σάμα νέονται. ἐγὼ δὲ πλέον ἔλπομαι
λόγον Ὀδυσσέος, ἢ πάθεν, διὰ τὸν ἁδυεπῆ γενέσθ' Ὅμηρον·

Στρ. β΄.

ἐπεὶ ψεύδεσί οἱ ποτανᾷ τε μαχανᾷ
σεμνὸν ἔπεστί τι· σοφία δὲ κλέπτει παράγοισα μύθοις· τυφλὸν δ' ἔχει
ἦτορ ὅμιλος ἀνδρῶν ὁ πλεῖστος. εἰ γὰρ ἦν
ἓ τὰν ἀλάθειαν ἰδέμεν, οὔ κεν ὅπλων χολωθεὶς
ὁ καρτερὸς Αἴας ἔπαξε διὰ φρενῶν
λευρὸν ξίφος· ὃν κράτιστον Ἀχιλέος ἄτερ μάχᾳ
ξανθῷ Μενέλᾳ δάμαρτα κομίσαι θοαῖς
ἂν ναυσὶ πόρευσαν εὐθυπνόου Ζεφύροιο πομπαί

Ἀντ. β΄.

πρὸς Ἴλου πόλιν. ἀλλὰ κοινὸν γὰρ ἔρχεται
κῦμ' Ἀΐδα, πέσε δ' ἀδόκητον ἐν καὶ δοκέοντα· τιμὰ δὲ γίνεται,
ὧν θεὸς ἁβρὸν αὔξῃ λόγον· τεθνακότων

V. 19. ἀφνεός, RAcM2 ἀφνεός τε. — θανάτου πόρον σάμα scripsi, (ac θανάτου πόρον etiam Kayser), θανάτου πάρα σᾶμα vulgo (Ac om. παρὰ σᾶμα νέονται). Hoc uno loco antiqnissima forma σάμα servata est, cnius loco Pindarus alibi θάμα dicere solet: eadem varietas etiam alias deprehenditur, cf. Hesych.: Σαμινά, θαμινά, συνεχῶς· Λάκωνες. Wieseler θανάτου πέρας ἅμα scripsit, Hermann θάνατον πάρα θαμά, Hartung θανάτου πέλας ἅμα, Rauchenstein θανάτου τέλος. — V. 20. πλέον libri et scholiast., πλέον' Schmid. — V. 21. πάθεν, AcM2 πάθαν. — V. 22. ψεύδεσι M2, ψεύδεσσι Ac, ψευδέεσιν, P2M1, ψευδέεσσιν vulgo. — τε vulgo deest, adiecit Hermann; Schmid γε, contra Hartung ψεύδεσί οἱ ποτανοῖσι μαχανᾷ scripsit. — V. 25. ἓ τὰν Boeckh, vulgo ἐάν. Schol. in lemma ἐάν· ἔνιοι μὲν ἀνέγνωσαν ἓ ἀν δασέως, ἀντὶ τοῦ τὴν ἑαυτοῦ, βέλτιον δὲ ψιλῶς, ὡς καὶ Διονύσιος ὁ Χαρμίδου, et paraphr. τὴν οὖσαν καὶ δέουσαν interpretatur. T. Mommsen coni. ἓ τῶν, Hartung ἐτεὰν ἀλάθειαν. — ἰδέμεν Schmid, v. εἰδέμεν. — V. 26. ἔπαξε, M2 ἔσπαξε. — V. 28. ξανθῷ Μενέλᾳ A, v. ξανθῷ Μενέλα. — V. 29. ἀν, ἂν AcM2, ἐν vulgo. Deinde Ac εὐθυπόρου Ζεφ. πνοαὶ et πνοαὶ etiam paraphr. — V. 31. Ἀΐδα Oxonienses, Ἀΐδαο ARAcP2M2. — πέσε δ', πέσ' AP2M1, fort. πέσε τ' scribendum. — ἐν καὶ δοκέοντα, Hartung ἓν καὶ δοκέοντι, Rauchenstein ἀδόκητ' ἴσα καὶ δοκέοντα, quod metro adversatur. — γίνεται, vulgo γίγνεται. — V. 32. αὔξῃ Schol., vulgo αὔξει. Post λόγον distinxi, qnemadmodum Aristarcho et Didymo placuit: paraphrastes λόγον τεθνακότων· βοαθ. κτλ., sed idem etiam illam distinctionem agnoscit. — τεθνακότων βοαθόων γὰρ παρὰ μέγαν ὀμφαλὸν εὐρυκόλπου μόνος χθονὸς ἐν Πυθίοισί τε δαπέδοις scripsi, libri τεθνακότων βοαθόων· τοὶ (A τοι) γὰρ μέγαν ὀμφαλὸν εὐρυκόλπου ἔμολε χθονός, ἐν Πυθίοισι (AR Πυθίοις) δὲ δαπέδοις. Didymus et iam antea Aristarchus hanc verhorum comprehensionem a vocabulo τεθναχ. inchoari et usque ad πράθεν continuari viderunt: ac Didymus legit τεθνακότων βοαθόων παρὰ μ. ὀ. εὐρ. ἔμολε (sive potius μόλε) χθονὸς

βοαθόων γὰρ παρὰ μέγαν ὀμφαλὸν εὐρυκόλπου
μόνος χθονὸς ἐν Πυθίοισί τε δαπέδοις
κεῖται, Πριάμου πόλιν Νεοπτόλεμος ἐπεὶ πράθεν,
τᾷ καὶ Δαναοὶ πόνησαν· ὁ δ' ἀποπλέων
Σκύρου μὲν ἅμαρτεν, ἵκοντο δ' εἰς Ἐφύραν πλαγχθέν-
τες.

Ἐπ. β'.

Μολοσσίᾳ δ' ἐμβασίλευεν ὀλίγον
χρόνον· ἀτὰρ γένος αἰεὶ φέρεν
τοῦτό οἱ γέρας. ᾤχετο δὲ πρὸς θεόν,
κτέαν' ἄγων Τρωΐαθεν ἀκροθινίων·
ἵνα κρεῶν νιν ὕπερ μάχας ἔλασεν ἀντιτυχόντ' ἀνὴρ μα-
χαίρᾳ.

Στρ. γ'.

βάρυνθεν δὲ περισσὰ Δελφοὶ ξεναγέται.

κτλ., ubi ἔμολε haud dubie ex coniectura scripsit, cum legeretur etiam, ut schol. testatur, ἔμολον (sive potius μόλον), quod videtur Aristarchus tuitus esse. Τοὶ sive τοι neuter in archetypis reperit, hoc enim si legissent neque τεθνακότων βοαθόων ad Troiae excidium retulissent, quod plane praeposterum est, alter de Hectoris caede, alter de Eurypylo Troiano per Neoptolemum interemto interpretatus, neque pluralis numerus μόλον a Didymo mutatus esset. Legebant haud dubie τεθ. βο. γὰρ παρά, quam vocem nostri libri servaverunt, sed iidem παρὰ omittunt: qua voce intercepta cum numerus versus laboret, a recentiore interpolatore additum est τοί. Locus iam antiquitus corruptus, neque Alexandrinis successit emendatio: labem autem contraxit μόλον, in cuius locum μόνος substitui: hoc enim dicit poeta, ut sententiam praegressam exemplo illustraret: unus Neoptolemus aeterno honore floret in Delphico templo prope umbilicum terrae sepultus, non item ceteri, qui una ibidem interemti sunt. Τεθνακότες βοαθόοι quamvis etiam ceteri heroes, quos Delphi venerabantur, dici possint, malim tamen ipsius Neoptolemi comites intelligere, cf. Eurip. Andr. 1128: φασγάνῳ τυπεὶς Δελφοῦ πρὸς ἀνδρός, ὥσπερ αὐτὸν ὤλεσεν πολλῶν μετ' ἄλλων. Nihil praeterea mutavi, nisi quod Πυθίοισί τε scribendum fuit, cum δὲ in libris sit: ipse antea haec tentaveram τεθ. βοαθόων, τοὶ παρὰ μ. ὀ εὐρ. μόλον χθονός, ἐν Πυθίοισι γαπέδοις κεῖται, quae correctio fortasse lenior videbitur, sed τοὶ omni caret fide. Hermann scripsit: λόγον τεθνακότων βοαθόον, τοὶ παρὰ . . . μόλον χθονός· ἐν Πυθίοισι δὲ κτλ. Hartung λόγον τεθνακότων. βοαθόων, τοὶ . . . μόλον χθονός, ἐν Πυθίοισι γαπέδοις. — V. 36. πόνησαν, Ahrens πόνασαν. — V. 37. Ἐφύραν Boeckh, v. Ἔφυραν. — πλαγχθέντες, AP2M1 πλαχθέντες; quod cum metro adversetur, Hermann πλανέντες coniecit, Boeckh transposuit ἅμαρτε, πλαγχθέντες δ' εἰς Ἐφύραν ἵκοντο. Fort. πλάνητες vel πλανᾶται. — V. 39. φέρεν, M2 φέρει, R φέρειν. — V. 41. κτέαν' ἄγων Ac, vulgo κτέατ' ἀνάγων. — Τρωΐαθεν affert Eustath. Prooem. 21, Hermann Τροΐαθεν. — ἀκροθινίων, P2M1 ἀκροθινίων τ', AB ἀκροθινίων θ'. — V. 42. ὕπερ Rauchenstein, vulgo ὑπὲρ. — V. 43. βάρυνθεν δὲ περισσὰ Schmid, A βάρυνθεν περισσά, RP2M12Ac βάρυνθεν (M2 βάρυνθε) περισσὰ δὲ.

ἀλλὰ τὸ μόρσιμον ἀπέδωκεν· ἐχρῆν δέ τιν' ἔνδον ἄλσει
παλαιτάτῳ
Αἰακιδᾶν κρεόντων τολοιπὸν ἔμμεναι
θεοῦ παρ' εὐτειχέα δόμον, ἡρωΐαις δὲ πομπαῖς
θεμισκόπον οἰκεῖν ἐόντα πολυθύτοις.
εὐώνυμον ἐς δίκαν τρία ἔπεα διαρκέσει·
οὐ ψεῦδις ὁ μάρτυς ἔργμασιν ἐπιστατεῖ·
Αἴγινα, τεῶν Διός τ' ἐκγόνων θρασύ μοι τόδ' εἰπεῖν

'Αντ. γ'.

φαενναῖς ἀρεταῖς ὁδὸν κυρίαν λόγων
οἴκοθεν· ἀλλὰ γὰρ ἀνάπαυσις ἐν παντὶ γλυκεῖα ἔργῳ·
κόρον δ' ἔχει
καὶ μέλι καὶ τὰ τέρπν' ἄνθε' Ἀφροδίσια.
φυᾷ δ' ἕκαστος διαφέρομεν βιοτὰν λαχόντες,
ὁ μὲν τά, τὰ δ' ἄλλοι· τυχεῖν δ' ἕν' ἀδύνατον
εὐδαιμονίαν ἅπασαν ἀνελόμενον· οὐκ ἔχω
εἰπεῖν, τίνι τοῦτο Μοῖρα τέλος ἔμπεδον
ὤρεξε. Θεαρίων, τὶν δ' ἐοικότα καιρὸν ὄλβου

'Επ. γ'.

δίδωσι, τόλμαν τε καλῶν ἀρομένῳ
σύνεσιν οὐκ ἀποβλάπτει φρενῶν.
ξεῖνός εἰμι· στοτεινὸν ἀπέχων ψόγον,
ὕδατος ὥτε ῥοὰς φίλον ἐς ἄνδρ' ἄγων
κλέος ἐτήτυμον αἰνέσω· ποτίφορος δ' ἀγαθοῖσι μισθὸς
οὗτος.

Στρ. δ'.

ἐὼν δ' ἐγγὺς Ἀχαιὸς οὐ μέμψεταί μ' ἀνήρ
Ἰονίας ὑπὲρ ἁλὸς οἰκέων· προξενίᾳ πέποιθ'· ἔν τε δαμό-
ταις

V. 47. *θεμισκόπον* Lobeck, v. *θεμίσκοπον.* — *πολυθύτοις. εὐώνυμον ἐς δίκαν τρία κτλ.* Aristarchus, vulgo distinguebatur *πολυθύτοις εὐώνυμον· ἐς δίκαν τρία.* Hermann *πολυθύτοις εὐώνυμον ἐς δίκαν· τρία.* — V. 49. *μάρτυς*, AcR (in m.) *μάντις.* — V. 50. *ἐκγόνων*, lemma sch. *ἐκ προγόνων.* — V. 51. *λόγων*, Heimsoeth coni. *λέγων*, et cum prioribus iungit. — V. 53. corruptus legitur ap. schol. Il. *N* 636. — V. 55. *ἕν'*, R *ἓν.* — V. 58. *ὄλβου*, Ac *ὄλβον.* — V. 59. *ἀρομένῳ* Hermann, vulgo *ἀραμένῳ.* — V. 60. *σύνεσιν* Hermann, vulgo *σύνεσις.* — *ἀποβλάπτει* AP2 AcM2, vulgo *ἀποβλέπει.* Kayser cum Schmidio *ἀρόμενον σύνεσις οὐκ ἀποβλάπτει φρ.* Conieci *τόλμαν τε καλῶν ἐραμένῳ σύνεσις οὐκ ἀποβλάπτει φρενῶν.* — V. 61. *σκοτεινὸν* haud dubie vitiosum, Boeckh *κοτεινὸν*, ego *κελαινὸν*, postea *ἐρεβεννὸν* conieci, Hesych. *ἐρεβεννή· σκοτεινή*, Hartung *εἰμ'· ἀπέχων σκοτεῖνον ψόγον.* — V. 64. *μέμψεται*, lemma sch. *ψεύσεται*, unde Heyne *ψέξεται.* — V. 65. *προξενίᾳ* Her-

ὄμματι δέρκομαι λαμπρόν, οὐχ ὑπερβαλών,
βίαια πάντ' ἐκ ποδὸς ἐρύσαις, ὁ δὲ λοιπὸς εὔφρων
ποτὶ χρόνος ἕρποι. μαθὼν δέ τις ἂν ἐρεῖ,
εἰ παρ μέλος ἔρχομαι ψάγιον ὄαρον ἐννέπων.
Εὐξενίδα πάτραθε Σώγενες, ἀπομνύω
μὴ τέρμα προβὰς ἄκονθ' ὥτε χαλκοπάρᾳον ὄρσαι

'Αντ. δ'.

θοὰν γλῶσσαν, ὃς ἐξέπεμψας παλαισμάτων
αὐχένα καὶ σθένος ἀδίαντον, αἴθωνι πρὶν ἁλίῳ γυῖον ἐμπεσεῖν.
εἰ πόνος ἦν, τὸ τερπνὸν πλέον πεδέρχεται.
ἔα με· νικῶντί γε χάριν, εἴ τι πέραν ἀερθεὶς
ἀνέκραγον, οὐ τραχύς εἰμι καταθέμεν.
εἴρειν στεφάνους ἐλαφρόν· ἀναβάλεο· Μοῖσά τοι
κολλᾷ χρυσὸν ἔν τε λευκὸν ἐλέφανθ' ἁμᾷ
καὶ λείριον ἄνθεμον ποντίας ὑφελοῖσ' ἐέρσας.

'Επ. δ'.

Διὸς δὲ μεμναμένος ἀμφὶ Νεμέᾳ
πολύφατον θρόον ὕμνων δόνει
ἀσυχᾷ. βασιλῆα δὲ θεῶν πρέπει
δάπεδον ἂν τόδε γαρυέμεν ἁμέρᾳ

mann, v. καὶ προξενίᾳ. — V. 66. ὄμματι, AM1 ὄμμασι. — ὑπερβαλών, sch. ὑπερβάλλων. — V. 68. ἐρεῖ, A ἔροι, M1 ἐροῖ. Boeckh, coni. μαθὼν δέ τις ἐρέει. Schol. adnotavit ἂν traiectum et cum μαθὼν potius quam cum ἐρεῖ iungendum esse. — V. 69. ψάγιον AcM2, ψέγοιον M1, vulgo ψέγιον, Schneider ψόγιον, Ahrens ψελλὸν, sed cf. Hesych. ψάγιον· πλάγιον, λοξόν, ἐπικεκλιμένον, — V. 70. ἀπομνύω, sch. ὑπομνύω, qui cum dicit ὦ Σώγενες, ὑπομνύω τῇ Εὐξενίδᾳ πάτρᾳ, ut paraphr. ὄμνυμι τῇ φατρίᾳ τῶν Εὐξενιδῶν, fortasse aliud quid legit. Hartung Εὐξεινίδι Σωγένους πάτρᾳ ἀπομνύω, Rauchenstein τὶν δ' Εὐξενιδᾶν πάτρα τε τόδ' ἀπομνύω. — V. 71. ὥτε Boeckh, vulgo ὥστε, AcM2 ὡς εἴτε. Fuit olim haud dubie ᾧτε scriptum. — χαλκοπάρᾳον sch., v. χαλκοπάραον. — V. 72. ἐξέπεμψας RAc lemma sch., ἐξέπεμψε AP2M12 schol.; grammatici alicuius est emendatio ἐξέπεμψας, sed iusta. — V. 73. ἀδίαντον, Hecker ἀμίαντον. — πρὶν, M1 πρός. — V. 75. ἔα με· νικῶντί γε χάριν, εἴτι πέραν ἀερθεὶς ἀνέκραγον, οὐ τρ. εἰ. κ. Hermann πέραν scripsit et distinctionem emendavit, cum legeretur ἔα με, νικῶντί γε χάριν εἴ τί περ ἂν ἀερθεὶς ἀνέκραγον· οὐ (schol. οὐ γὰρ) τρ. εἰ. κ. Hartung ἔα με νικῶντί γε χάριν, εἴ τι πέραν ἀερθεὶς ἀνέκραγον (οὐ τραχύς εἰμι), καταθέμεν· — V. 77. ἀναβάλεο Schmid, v. ἀναβάλλεο, quod schol. cum prioribus iungit. Hartung εἴρειν στεφάνους, ἐλαφρὸν ἀναβάλεο, Μοῖσα, καὶ κολλᾶν, quod probat Rauchenstein, nisi quod κόλλα commendat. — V. 78. λευκόν, R χαλκὸν. — ἁμᾷ, legebatur ἅμα. — V. 81. πολύφατον, AP2M1 πολυφάτων. — θρόον ὕμνων Schmid, legebatur ὕμνων θρόον. — V. 82. ἀσυχᾷ scripsi, ἀσυχᾷ Hermann, libri ἡσυχῆ. — V. 83. δάπεδον, male Schneidewin et Ahrens ex Hermanni coniectura, quae iusto metro ad-

ὀπί· λέγοντι γὰρ Αἰακόν νιν ὑπὸ ματροδόκοις γοναῖς φυτεῦσαι,

Στρ. ε΄.

ἐμᾷ μὲν πολίαρχον εὐωνύμῳ πάτρᾳ,
Ἡράκλεες, σέο δὲ προπρεῶνα μὲν ξεῖνον ἀδελφεόν τ΄. εἰ δὲ γεύεται
ἀνδρὸς ἀνήρ τι, φαῖμέν κε γείτον᾽ ἔμμεναι
νόῳ φιλήσαντ᾽ ἀτενέϊ γείτονι χάρμα πάντων
ἐπάξιον· εἰ δ᾽ αὐτὸ καὶ θεὸς ἀλέγοι,
ἐν τίν κ᾽ ἐθέλοι, Γίγαντας ὃς ἐδάμασας, εὐτυχῶς
ναίειν πατρὶ Σωγένης ἀταλὸν ἀμφέπων
θυμὸν προγόνων ἐϋκτήμονα ζαθέαν ἀγυιάν.

Ἀντ. ε΄.

ἐπεὶ τετραόροισιν ὥθ᾽ ἁρμάτων ζυγοῖς
ἐν τεμένεσσι δόμον ἔχει τεοῖς, ἀμφοτέρας ἰὼν χειρός. ὦ μάκαρ,
τὶν δ᾽ ἐπέοικεν Ἥρας πόσιν τε πειθέμεν
κόραν τε γλαυκώπιδα — δύνασαι δέ — βροτοῖσιν ἀλκάν
ἀμαχανιᾶν δυσβάτων θαμὰ διδόμεν.
εἰ γάρ σφισιν ἐμπεδοσθενέα βίοτον ἁρμόσαις
ἥβᾳ λιπαρῷ τε γήραϊ διαπλέκειν
εὐδαίμον᾽ ἐόντα, παίδων δὲ παῖδες ἔχοιεν αἰεί

Ἐπ. ε΄.

γέρας τό περ νῦν καὶ ἄρειον ὄπιθεν.

versatur, γάπεδον. — ἀμέρᾳ Hermann (Benedictus ἡμέρᾳ), legebatur θευμερᾷ, M2 θεμερᾷ, utrumque metro adversatur. Conieci olim γαρύεν ἐφιμέρᾳ (ἐφιμέρῳ). Aliis fort. placuerit θεμερὰ γαρυέμεν δάπεδον ἄν τόδε. — V. 84. νιν Boeckh, v. μιν. — V. 85. ἐμᾷ, Hermann ἐᾷ. — πολίαρχον, conieci πολιάχον. — V. 86. προπρεῶνα μὲν, particula offensioni est, itaque aliquando conieci προπρήονα deleta voce μὲν, cuius loco Rauchenstein μὰν requirit, Hartung προσηνέα scripsit. — γεύεται Aristarchus et libri, δεύεται schol. Ac (a m. s.). Aristarcho etiam iusta interpunctio debetur, vulgo (et sic etiam sch.) ἀνήρ, τί φαῖμεν . . . γείτονι; χάρμα πάντων ἐπάξιον — V. 87. κε, Ac καὶ. — ἔμμεναι, ἔμμεν AcM2. — V. 88. φιλήσαντ᾽, M2 φιμίσαντ᾽, vulgo φιλήσαντά γ᾽, Boeckh φιλάσαντ᾽. — ἀτενέϊ Boeckh, v. ἀτενεῖ. — V. 89. ἀλέγοι scripsi, libri ἂν ἔχοι, Thiersch ἀνέχοι, Rauchenstein ὑπέχοι, Hartung εἰ δ᾽ ἔστι, καὶ θεὸς ἂν ἔχοι, ἐν τίν τ᾽ ἐθέλοι. — V. 90. κ᾽ ἐθέλοι AcM12P2, vulgo κ᾽ ἐθέλει. — V. 93. ὦθ᾽, sch. ὦσθ᾽. — V. 95. Ἥρας πόσιν τε Bothe, legebatur Ἥραν πόσιν τε. — V. 96. δύνασαι δὲ separavi, nam mediae inserta sunt orationi, vulgo δύνασαι δὲ βροτοῖσι κτλ., Hartung δύναται. — V. 97. θαμὰ non magis convenit huic loco quam θάμα (ἅμα), fort. ἀναδιδόμεν legendum. — V. 99. γήραϊ Hermann, v. γήρᾳ. — διαπλέκειν scripsi, legebatur διαπλέκοις, ἁρμόσαις non est participium, sed optativus. Hartung διαπλέκοι.

τὸ δ' ἐμὸν οὔ ποτε φάσει κέαρ
ἀτρόποισι Νεοπτόλεμον ἑλκύσαι
ἔπεσι· ταυτὰ δὲ τρὶς τετράκι τ' ἀμπολεῖν
ἀπορία τελέθει, τέκνοισιν ἅτε μαψυλάκας, Διὸς Κό-
ρινθος.

V. 103. ἑλκύσαι, Hartung mire ἑλκῶσαι. — V. 104. ἔπεσι M2, v. ἔπεσσι. — ταυτὰ Schmid ex scholis, v. ταῦτα. — δὲ, Ac γε. — τετράκι Schmid, v. τετράκις. — V. 105. μαψυλάκας libri et sch., vulgo μαψιλάκας. Malim autem cum Schneidero τέκνοισιν ἅτε μαψυλάκαις Διὸς Κόρινθος.

ΝΕΜΕΟΝΙΚΑΙ Η.

ΔΕΙΝΙΔΙ ΑΙΓΙΝΗΤΗ

ΣΤΑΔΙΕΙ.

Strophae.

⏓ ⏒ –́ ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏒
–́ ⏑ – ⏒ –́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ ⏓
–́ ⏑ – ⏒ –́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏒
–́ ⏑ ⏑ ⏒ –́ ⏑ – –́ ⏑ – ⏒ –́ ⏑ – ⏒

Epodi.

– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏒
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
⏑ ⏑ –́ –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏒ –́ ⏑ ⏓
– –́ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏑ ⏓
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏓
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ –́ –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏒
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓

Στρ. α'.

Ὥρα πότνια, κάρυξ Ἀφροδίτας ἀμβροσιᾶν φιλοτάτων,
ἅτε παρθενηΐοις παίδων τ' ἐφίζοισα γλεφάροις,

„Versuum fines certi, nisi quod str. v. 4 numerum finivi absente licet hiatu, maxime ob interpunctionem str. β'. γ'. ant. β'. ubi tamen, ut suo loco dixi, scrupulum iniecit apostrophus. Similiter ep. v. 6 interpunctio ep. α'. β'. dux fuit divisionis; hiatus non reperitur." *Boeckh.*

V. 2. παρθενηΐοις Hermann, Ac παρθενηΐσι, v. παρθενίοισι. Fort. ἅ τε delendum, ut Pindarus scripserit: παρθένων παρηΐσιν παίδων τ' ἐφίζοισα γλεφάροις. — γλεφάροις Boeckh, vulgo βλεφάροις.

τὸν μὲν ἀμέροις ἀνάγκαις χερσὶ βαστάζεις, ἕτερον δ' ἑτέραις.
ἀγαπατὰ δὲ καιροῦ μὴ πλαναθέντα πρὸς ἔργον ἕκαστον
τῶν ἀρειόνων ἐρώτων ἐπικρατεῖν δύνασθαι.

Ἀντ. α΄.

οἷοι καὶ Διὸς Αἰγίνας τε λέκτρον ποιμένες ἀμφεπόλησαν
Κυπρίας δώρων· ἔβλαστεν δ' υἱὸς Οἰνώνας βασιλεύς
χειρὶ καὶ βουλαῖς ἄριστος. πολλά νιν πολλοὶ λιτάνευον ἰδεῖν·
ἀβοατὶ γὰρ ἡρώων ἄωτοι περιναιεταόντων
ἤθελον κείνου γε πείθεσθ' ἀναξίαις ἑκόντες,

Ἐπ. α΄.

οἵ τε κρανααῖς ἐν Ἀθάναισιν ἅρμοζον στρατόν,
οἵ τ' ἀνὰ Σπάρταν Πελοπηϊάδαι.
ἱκέτας Αἰακοῦ σεμνῶν γονάτων πόλιός θ' ὑπὲρ φίλας
ἀστῶν θ' ὑπὲρ τῶνδ' ἅπτομαι φέρων
Λυδίαν μίτραν καναχαδὰ πεποικιλμέναν,
Δείνιος δισσῶν σταδίων καὶ πατρὸς Μέγα Νεμεαῖον ἄγαλμα.
σὺν θεῷ γάρ τοι φυτευθεὶς ὄλβος ἀνθρώποισι παρμονώτερος·

Στρ. β΄.

ὅσπερ καὶ Κινύραν ἔβρισε πλούτῳ ποντίᾳ ἔν ποτε Κύπρῳ.
ἵσταμαι δὴ ποσσὶ κούφοις, ἀμπνέων τε πρίν τι φάμεν.
πολλὰ γὰρ πολλᾷ λέλεκται· νεαρὰ δ' ἐξευρόντα δόμεν βασάνῳ
ἐς ἔλεγχον, ἅπας κίνδυνος· ὄψον δὲ λόγοι φθονεροῖσιν·
ἅπτεται δ' ἐσλῶν ἀεί, χειρόνεσσι δ' οὐκ ἐρίζει.

V. 3. ἀμέροις, M2 ἁμάροις, Hecker ἀμέραις. — ἀνάγκαις Hermann, ἀνάγκας codd., vulgo ἀν' ἀγκάς. — V. 9. Hartung ut solet interpolavit ἄωτ' ἐκ περιν. scribens. — V. 10. ἀναξίαις Alberti, et Schol.: ἀναξίαις, τουτέστι ταῖς ἀρχαῖς καὶ ταῖς βασιλείαις αὐτοῦ, vulgo ἂν ἀξίαις. — V. 12. Πελοπηϊάδαι AcP2, v. Πελοπηΐδαι. — V. 13. γονάτων M2, v. γουνάτων. — V. 14. φέρων, M2 φίλων. — V. 15. καναχαδὰ, legebatur καναχηδὰ. — V. 16. Δείνιος AcM2, v. Δείνιδος ut Sch. ad v. 1, sed ad hunc v. utrumque exhibet. — V. 17. τοι om. Sch., qui fort. ἐμφυτευθεὶς legit. — V. 18. ὅσπερ, M12 ὥσπερ. — ποντίᾳ, M2 ποντίῳ, — V. 21. δὲ λόγοι om. M1P2. — Schol. Soph. Ai. 154 φθονεροῖς, ἰάπτεται δ' εἰδώς, χειρ. — V. 22. χειρόνεσσι, χειρόνεσσιν M1. — ἐρίζει, Hecker coni. ἐφίζει.

Ἀντ. β΄.

κεῖνος καὶ Τελαμῶνος δάψεν υἱόν, φασγάνῳ ἀμφικυλίσαις.
ἦ τιν᾽ ἄγλωσσον μέν, ἦτορ δ᾽ ἄλκιμον, λάθα κάτεχεν
ἐν λυγρῷ νείκει· μέγιστον δ᾽ αἰόλῳ ψεύδει γέρας ἀντέταται.
κρυφίαισι γὰρ ἐν ψάφοις Ὀδυσσῆ Δαναοὶ θεράπευσαν·
χρυσέων δ᾽ Αἴας στερηθεὶς ὅπλων φόνῳ πάλαισεν.

Ἐπ. β΄.

ἦ μὰν ἀνόμοιά γε δάοισιν ἐν θερμῷ χροῒ
ἕλκεα ῥῆξαν πελεμιζόμενοι
ὑπ᾽ ἀλεξιμβρότῳ λόγχᾳ, τὰ μὲν ἀμφ᾽ Ἀχιλεῖ νεοκτόνῳ,
ἄλλων τε μόχθων παμφθόροισιν ἐν
ἁμέραις. ἐχθρὰ δ᾽ ἄρα πάρφασις ἦν καὶ πάλαι,
αἱμύλων μύθων ὁμόφοιτος, δολοφραδής, κακοποιὸν ὄνειδος·
ἃ τὸ μὲν λαμπρὸν βιᾶται, τῶν δ᾽ ἀφάντων κῦδος ἀντείνει σαθρόν.

Στρ. γ΄.

εἴη μή ποτέ μοι τοιοῦτον ἦθος, Ζεῦ πάτερ, ἀλλὰ κελεύθοις
ἁπλόαις ζωᾶς ἐφαπτοίμαν, θανὼν ὡς παισὶ κλέος
μὴ τὸ δύσφαμον προσάψω. χρυσὸν εὔχονται, πεδίον δ᾽ ἕτεροι
ἀπέραντον· ἐγὼ δ᾽ ἀστοῖς ἁδὼν καγ χθονὶ γυῖα καλύψαιμ᾽,
αἰνέων αἰνητά, μομφὰν δ᾽ ἐπισπείρων ἀλιτροῖς.

Ἀντ. γ΄.

αὔξεται δ᾽ ἀρετά, χλωραῖς ἐέρσαις ὡς ὅτε δένδρεον ᾄσσει,

V. 23. δάψεν, Ac δάμεν. — ἀμφικυλίσαις, Sch. ἀμφικυλίσας, AM1 ἀμφικυλίσσας. — V. 24. ἦ τιν᾽, Hartung ἦ τόν. — κάτεχεν ἐν λυγρῷ scripsi, κατέχει ἐν λυγρῷ Hermann, (et schol. 1 ἐν λυγρῷ γήρει), v. κατέχει λυγρῷ, sed Ac κατέχει τε λ., M2 λάθαν κατέχειν λ. Κάτεχεν confirmat schol. 2, qui λήθη κατέσχεν dicit, et fort. etiam schol. 1, qui κατεῖχε potius quam κατέχει scripsisse videtur, sed paraphr. κατέχει tuetur. — V. 28. δάοισιν Hermann, δαιοισιν Ac, δαΐοισιν vulgo. Deinde Schol. forte θέρμ᾽ ἐνὶ χροΐ. — V. 29. πελεμιζόμενοι Wakefield, v. πολεμιζόμενοι. Schol. utrumque. — V. 31. παμφθόροισιν ἐν scripsi, codd. πολυφθόροισιν ἐν, Boeckh, ἐν πολυφθόροις. — V. 33. ὁμόφοιτος, Ac ὁμόφυτος, (paraphr. σύμφυτος). — V. 34. ἀντείνει, lemma schol. συντείνει. — V. 36. κλέος, AM1 κλέα. — V. 37. χρυσὸν, Ac Sch. χρυσὸν δ᾽. — V. 38. ἀδὼν AR, v. ἁδών. — καγ χθονὶ scripsi, vulgo καὶ χθονί. — καλύψαιμ᾽, coniiciat aliquis καλύψαιν. — V. 40. δένδρεον AcM12, v. δένδρον. — ᾄσσει

ἐν σοφοῖς ἀνδρῶν ἀερθεῖσ' ἐν δικαίοις τε πρὸς ὑγρόν
αἰθέρα. χρεῖαι δὲ παντοῖαι φίλων ἀνδρῶν· τὰ μὲν ἀμφὶ πόνοις
ὑπερώτατα· μαστεύει δὲ καὶ τέρψις ἐν ὄμμασι θέσθαι
πίστιν. ὦ Μέγα, τὸ δ' αὖτις τεὰν ψυχὰν κομίξαι

Ἐπ. γ'.

οὔ μοι δυνατόν· κενεᾶν δ' ἐλπίδων χαῦνον τέλος·
σεῦ δὲ πάτρᾳ Χαριάδαις τε λάβρον
ὑπερεῖσαι λίθον Μοισαῖον ἕκατι ποδῶν εὐωνύμων
δὶς δὴ δυοῖν. χαίρω δὲ πρόσφορον
ἐν μὲν ἔργῳ κόμπον ἱείς, ἐπαοιδαῖς δ' ἀνήρ
νώδυνον καί τις κάματον θῆκεν· ἦν γε μὰν ἐπικώμιος ὕμνος
δὴ πάλαι καὶ πρὶν γενέσθαι τὰν Ἀδράστου τάν τε Καδμείων ἔριν.

Boeckh, v. ἀΐσσει. Hecker coni. δένδρε' ἀνάσσει. — V. 41. ἐν σοφοῖς Boeckh, v. σοφοῖς. — V. 44. πίστιν, schol. ut videtur πιστόν legit. — Quae sequuntur Hartung sic immutavit ὦ Μέγα, τεὰν αὖτε μὲν ψυχὰν κομίξαι. — V. 46. λάβρον, Ac λαῦρον. Conieci olim τ'. ἐλαφρόν, postea βάθρον, ac praeterea possis v. 47 ὑπερείσαιν suspicari, ubi Hermann ὑπερείσω commendavit. — V. 47. ποδῶν nobis subfrigidum videtur, et ego quoque δρόμων conieci, quod Rauchenstein proposuit, sed non audeo talia mutare. — V. 48. δὶς δὴ δυοῖν. Hartung δισσοδρόμων. — χαίρω δὲ πρόσφορον ἐν μὲν ἔργῳ κόμπον ἱείς, Schol. videtur legisse πρόσφορον εἰ μὲν ἔργ' ᾖ, κόμπον ἱείς, sed haec non satis faciunt. Conieci πρόσφορον μισθὸν ἔργῳ, Hartung εἵνεκ' ἔργων. — V. 49. ἐπαοιδαῖς Ac Sch., v. ἐπ' ἀοιδαῖς.

NEMEONIKAI Θ.

ΧΡΟΜΙΩι ΑΙΤΝΑΙΩι

ΑΡΜΑΤΙ.

– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
–́ ⏑ – –́ ⏓ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓
– –́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏒

Στρ. α΄.

Κωμάσομεν παρ' Ἀπόλλωνος Σικυώνοθε, Μοῖσαι,
τὰν νεοκτίσταν ἐς Αἴτναν, ἔνθ' ἀναπεπταμέναι ξείνων
νενίκανται θύραι,
ὄλβιον ἐς Χρομίου δῶμ'. ἀλλ' ἐπέων γλυκὺν ὕμνον πράσ-
σετε.
τὸ κρατήσιππον γὰρ ἐς ἅρμ' ἀναβαίνων ματέρι καὶ διδύ-
μοις παίδεσσιν αὐδὰν μανύει
Πυθῶνος αἰπεινᾶς ὁμοκλάροις ἐπόπταις.

Στρ. β΄.

ἔστι δέ τις λόγος ἀνθρώπων, τετελεσμένον ἐσλόν

Schol.: *Ὁ Χρόμιος οὗτος φίλος ἦν Ἱέρωνος κατασταθεὶς ὑπ' αὐτοῦ τῆς Αἴτνης ἐπίτροπος· ὅθεν καὶ Αἰτναῖος ἐκηρύχθη. αὗται δὲ αἱ ᾠδαὶ οὐκέτι Νεμεονίκαις εἰσὶ γεγραμμέναι· διὸ κεχωρισμέναι φέρονται.* Itaque Boeckh hoc carmen sicut X et XI uncis inclusit. Poterat hoc carmen haud incommode collocari post Nem. I, quemadmodum Pyth. II est insertum, sed videtur hunc locum obtinere, quoniam ab Alexandrinis demum criticis huic libro adscriptum est, cum antea sive Scoliis sive Encomiis esset insertum. Duo carmina quae sequuntur fortasse addita, ut iustum esset volumen.

V. 3. *πράσσετε*, M12 *πράσσεται*. — V. 4. *αὐδὰν*, Boeckh *παίδεσσ' ἀοιδὰν*, Hermann *αὖχαν*, et hoc vel *καύχαν* videtur schol. legisse.

μη χαμαὶ σιγᾷ καλύψαι· θεσπεσία δ' ἐπέων καύχας ἀοιδὰ
πρόσφορος.
ἀλλ' ἀνὰ μὲν βρομίαν φόρμιγγ', ἀνὰ δ' αὐλὸν ἐπ' αὐτὰν
ὄρσομεν
ἱππίων ἄθλων κορυφάν, ἅτε Φοίβῳ θῆκεν Ἄδραστος ἐπ'
Ἀσωποῦ ῥεέθροις· ὧν ἐγώ
μνασθεὶς ἐπασκήσω κλυταῖς ἥρωα τιμαῖς,

Στρ. γ'.

ὃς τότε μὲν βασιλεύων κεῖθι νέαισί θ' ἑορταῖς
ἰσχύος τ' ἀνδρῶν ἁμίλλαις ἅρμασί τε γλαφυροῖς ἄμφαινε
κυδαίνων πόλιν.
φεῦγε γὰρ Ἀμφιάρηόν τε θρασυμήδεα καὶ δεινὰν στάσιν
πατρῴων οἴκων ἀπό τ' Ἄργεος· ἀρχοὶ δ' οὐκ ἔτ' ἔσαν Ταλαοῦ παῖδες, βιασθέντες λύᾳ.
κρέσσων δὲ καππαύει δίκαν τὰν πρόσθεν ἀνήρ.

Στρ. δ'.

ἀνδροδάμαντ' Ἐριφύλαν, ὅρκιον ὡς ὅτε πιστόν,
δόντες Οἰκλείδᾳ γυναῖκα, ξανθοκομᾶν Δαναῶν ἔσσαν μέγιστοι (λαγέται).
καί ποτ' ἐς ἑπταπύλους Θήβας ἄγαγον στρατὸν ἀνδρῶν
αἰσιᾶν
οὐ κατ' ὀρνίχων ὁδόν· οὐδὲ Κρονίων ἀστεροπὰν ἐλελίξαις
οἴκοθεν μαργουμένους
στείχειν ἐπώτρυν', ἀλλὰ φείσασθαι κελεύθου.

V. 7. μὴ χαμαί, Hecker μηδαμᾷ. Locus fortasse haud immunis interpolationis: suspicatus sum olim huc pertinere, quod legitur Schol. Ol. XI 58: καὶ ἀλλαχοῦ κεῖται· μησὶ γὰρ (μὴ σιγᾷ) βρεχέσθω ubi cod. Vrat. βρέχεσθαι. — ἐπέων, coniicio ὀπεῶν i. e. *cantus commodus honoris comes est.* Alii alia tentaverunt, Benedictus καύχαις, Schneidewin καυχᾶσσ', Kayser θεσπεσίαν δ' ἀρετὰν καυχᾶσθ', Rauchenstein θεσπεσία δ' ἐνέπειν καύχας vel θεσ. δ' ἀρετᾶν καύχαις, Hartung θεσ. δ' ἀέθλων καύχαις, Lentsch θ. δ' ἀγαθοῖς καύχας. — V. 8. αὐτὰν A, αὐτὸν RP2AcM12. — V. 9. ἱππίων Hermann, v. ἱππείων. — ἄθλων ut videtur libri omnes. — V. 13. Ἀμφιάρηόν τε, Ac Ἀμφιάρηόν ποτε, unde coniicias Ἀμφιάρην ποτέ. Paraphrastes πρὸ τούτου exhibet. — V. 14. πατρῴων RAcM2, πατέρων AP2M1. Paraphr. videtur πατρῴων τ' legisse. — V. 15. δίκαν, Hartung putat scholiastam μάχαν legisse, sed hoc interpretis est. — V. 16. ἀνδροδάμαντ' Boeckh, ἀνδροδάμαν τ' ut videtur Ac, ἀνδρομάδαν M2, ἀνδρομέδαν ARP2M1. Coniici potest ἀνδροδάμαν δ', quod Schneidewino quoque placuit. — V. 17. ἔσσαν Boeckh, v. ἦσαν. — λαγέται addidi, ut versum restituerem, Hermann τῶν τότε, contra Boeckh scripsit: μέγιστοι· δὴ τόθεν καί ποτ' ἐς, Rauchenstein τουτάκι καί ποτ'. — V. 18. ἄγαγον στρατὸν ἀνδρῶν AcM2, ἄγαγον ἀνδρῶν στρατὸν ARM1P2. — αἰσιᾶν, Ac αἰσιῶν, om. M2.

Στρ. ε'.

φαινομέναν δ' ἄρ' ἐς ἄτκν σπεῦδεν ὅμιλος ἱκέσθαι
χαλκέοις ὅπλοισιν ἱππείοις τε σὺν ἔντεσιν· Ἰσμηνοῦ δ' ἐπ'
ὄχθαισι γλυκὺν
νόστον ἐρυσσάμενοι λευκανθέα σώμασι πίαναν καπνόν·
ἑπτὰ γὰρ δαίσαντο πυροὶ νεογυίους φῶτας· ὁ δ' Ἀμφιάρῃ
σχίσσαις κεραυνῷ παμβίᾳ
Ζεὺς τὰν βαθύστερνον χθόνα, κρύψεν θάμ' ἵπποις,

Στρ. ς'.

δουρὶ Περικλυμένου πρὶν νῶτα τυπέντα μαχατάν
θυμὸν αἰσχυνθῆμεν. ἐν γὰρ δαιμονίοισι φόβοις φεύγοντι
καὶ παῖδες θεῶν.
εἰ δυνατόν, Κρονίων, πεῖραν μὲν ἀγάνορα Φοινικοστόλων
ἐγχέων ταύταν θανάτου πέρι καὶ ζωᾶς ἀναβάλλομαι ὡς
πόρσιστα, μοῖραν δ' εὔνομον
αἰτέω σε παισὶν δαρὸν Αἰτναίων ὀπάζειν,

Στρ. ζ'.

Ζεῦ πάτερ, ἀγλαΐαισιν δ' ἀστυνόμοις ἐπιμῖξαι
λαόν. ἐντί τοι φίλιπποί τ' αὐτόθι καὶ κτεάνων ψυχὰς
ἔχοντες κρέσσονας
ἄνδρες. ἄπιστον ἔειπ'· αἰδὼς γὰρ ὑπὸ κρύφα κέρδει κλέ-
πτεται,
ἃ φέρει δόξαν. Χρομίῳ κεν ὑπασπίζων παρὰ πεζοβόαις
ἵπποις τε ναῶν τ' ἐν μάχαις
ἔκρινας ἂν κίνδυνον ὀξείας ἀϋτᾶς,

Στρ. η'.

οὕνεκεν ἐν πολέμῳ κεῖνα θεὸς ἔντυεν αὐτοῦ
θυμὸν αἰχματὰν ἀμύνειν λοιγὸν Ἐνυαλίου. παῦροι δὲ βου-
λεῦσαι φόνου

V. 23. ἐρυσσάμενοι Hermann, Ac ἐρεισάμενοι, v. ἐρυσάμενοι. Videtur poeta scripsisse Ἰσμηνοῦ δ' ἀπ' ὄχθαισι γλυκὺν νόστον ἐρυσσάμενοι, ut ἀπερυσσάμενοι νόστον sit passive dictum: *reditu privati*. Paraphrastes, qui dicit καὶ τὴν οἴκοι ἀνακομιδὴν ἀπέθεντο, fortasse ἀπ'..ἐρεισάμενοι legit, sed hoc minus placet. Hartung ἀπουράμενοι, Ahrens ἐρησάμενοι, Rauchenstein ἀπωσάμενοι vel ἀνανάμενοι. — σώμασι πίαναν coniecit etiam Boeckh, Ac σώμασιν ἐπίαναν, M2 σώμασι ἐπ., v. σώματ' ἐπ. Schol. videtur utrumque legisse. — V. 24. Ἀμφιάρῃ Heyne, v. Ἀμφιάρηϊ, nisi forte praestat Ἀμφιάρην, σχ. . . . . χθόνα, κρύψεν θάμ' ἵπποις. — σχίσσαις scripsi, AcVa2 σχίσαις, vulgo σχίσεν, atque ita etiam schol. — V. 25. τάν, Hecker γᾶς, Rauchenstein γᾶν βαθύστερνον, χθονὶ κρύψεν δ'. — κρύψεν θάμ' scripsi, legebatur κρύψεν δ' ἅμ'. — V. 32. ἐντί τοι, ut trochaeus evitetur, Boeckh εἰσίν τοι, Hermann El. Doctr. Metr. 254 ἔν τοι τίν κεν (?) coniecit. — ἔχοντες, conieci ἔχοντι. — V. 33. ὑπὸ κρύφα Boeckh ex Schol., v. ὑπόκρυφα. — V. 35. ἀν, ARP2Ac ἄν.

παρποδίον νεφέλαν τρέψαι ποτὶ δυσμενέων ἀνδρῶν
στίχας
χερσὶ καὶ ψυχᾷ δυνατοί· λέγεται μὰν Ἕκτορι μὲν κλέος
ἀνθῆσαι Σκαμάνδρου χεύμασιν
ἀγχοῦ, βαθυκρήμνοισι δ' ἀμφ' ἀκταῖς Ἑλώρου,

Στρ. θ'.

ἔνθ' Ἀρέας πόρον ἄνθρωποι καλέοισι, δέδορκεν
παιδὶ τοῦτ' Ἁγησιδάμου φέγγος ἐν ἁλικίᾳ πρώτᾳ· τὰ δ'
ἄλλαις ἀμέραις
πολλὰ μὲν ἐν κονίᾳ χέρσῳ, τὰ δὲ γείτονι πόντῳ φά-
σομαι.
ἐκ πόνων δ', οἳ σὺν νεότατι γένωνται σύν τε δίκᾳ, τελέ-
θει πρὸς γῆρας αἰὼν ἀμέρα.
ἴστω λαχὼν πρὸς δαιμόνων θαυμαστὸν ὄλβον.

Στρ. ι'.

εἰ γὰρ ἅμα κτεάνοις πολλοῖς ἐπίδοξον ἄρηται
κῦδος, οὐκέτ' ἔστι πόρσω θνατὸν ἔτι σκοπιᾶς ἄλλας ἐφά-
ψασθαι ποδοῖν.
ἁσυχία δὲ φιλεῖ μὲν συμπόσιον· νεοθαλὴς δ' αὔξεται
μαλθακᾷ νικαφορία σὺν ἀοιδᾷ· θαρσαλέα δὲ παρὰ κρα-
τῆρα φωνὰ γίνεται.
ἐγκιρνάτω τίς μιν, γλυκὺν κώμου προφάταν,

Στρ. ια'.

ἀργυρέαισι δὲ νωμάτω φιάλαισι βιατάν
ἀμπέλου παῖδ', ἅς ποθ' ἵπποι κτησάμεναι Χρομίῳ πέμψαν
θεμιπλέκτοις ἅμα
Λατοΐδα στεφάνοις ἐκ τᾶς ἱερᾶς Σικυῶνος. Ζεῦ πάτερ,
εὔχομαι ταύταν ἀρετὰν κελαδῆσαι σὺν Χαρίτεσσιν, ὑπὲρ
πολλῶν τε τιμαλφεῖν λόγοις
νίκαν, ἀκοντίζων σκοποῦ ἄγχιστα Μοισᾶν.

V. 38. *ποτὶ* AcM2 Sch., v. *ποδὶ*. — V. 41. *Ἀρέας* Bothe, v. *Ἀρείας*, Scholiast. etiam *Ῥείας* (*Ῥέας*). — V. 42. *Ἁγησιδάμου*, M2 *Ἁγησιδάμῳ*. — V. 43. *χέρσῳ*, Schol. *χέρσω* (*χέρσου*). — V. 47. *οὐκέτ' ἔστι πόρσω*, Ac *οὐκέτι πόρσω*, M2 *οὐκ ἐστὶ πρόσω*, Boeckh *οὐκ ἔστιν τι πόρσω*, Hermann *οὐκ ἔστιν τὸ πόρσω*, itaque olim edidi, Hartung *οὐκ ἄνδρ' ἔστι π.*, Rauchenstein *ἄνδρ' οὐκ ἔστι π.* — V. 48. *ἀσυχία* Sch. Nem. V 10, *ἡσυχία* M2 Scholiast., v. *ἀσυχίαν*. — V. 49. *κρατῆρα* M2 Schol., *κρητῆρα* vulgo, *κρητῆρι* Schol. Lucian. Conv. 32. Orion 35, 15. — *γίνεται* Sch., v. *γίγνεται*. — V. 55. *νίκαν*, ARP2M12 *νικᾶν*. Schol. *νίκαν* firmat, sed idem etiam legi testatur *νικᾶν*, quod cum *ὑπὲρ πολλῶν* iungit; qui sic legebant, etiam *πολλᾶν* scribere debebant. — *σκοποῦ*, Ahrens *σκοποῖ'*. — *Μοισᾶν*, Schol. *Μοῖσαν*. Totum locum immutavit Hartung *ὑπὲρ πολλῶν τε τιμαλφῶν λόγοις νίκαν, ἀκοντίζειν σκοποῦ τ' ἄγχιστα μοῖσαν.*

ΝΕΜΕΟΝΙΚΑΙ Ι

ΘΕΑΙΩ ΑΡΓΕΙΩι

ΠΑΛΑΙΣΤΗι.

S t r o p h a e.

⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏒ –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
–́ ⏑ – ⏒ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏒ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓

E p o d i.

–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏒
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏒
⏑́⏑ ⏑ – –́ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓

Στρ. α'.

*Δαναοῦ πόλιν ἀγλαοθρόνων τε πεντήκοντα κορᾶν, Χά-
ριτες,*

„Epodi v. 4. 5. 6 hiatu non distincti sunt, sed syllabae ancipiti, incerto finis indicio, succurrit interpunctio, versu quarto ep. δ'. ε', versu quinto ep. γ'. δ'. ε'. *Boeckh.* Carmen ad Hecatombaea Argivorum pertinet et a Nemeis alienum; cf. ad Nem. IX.

V. 1. *ἀγλαοθρόνων* Sch. Ac, vulgo *ἀγλαοθώκων*; fort. *ἀγλαοθράνων* scribendum, ut v. 73 *βίαν* glossema in locum alius vocis irrepserit.

Ἄργος Ἥρας δῶμα θεοπρεπὲς ὑμνεῖτε· φλέγεται δ' ἀρεταῖς
μυρίαις ἔργων θρασέων ἕνεκεν.
μακρὰ μὲν τὰ Περσέος ἀμφὶ Μεδοίσας Γοργόνος·
πολλὰ δ' Αἰγύπτῳ τὰ κατῴκισεν ἄστη ταῖς Ἐπάφου παλάμαις·
οὐδ' Ὑπερμνήστρα παρεπλάγχθη, μονόψαφος ἐν κουλεῷ κατασχοῖσα ξίφος.

'Αντ. α'.

Διομήδεα δ' ἄμβροτον ξανθά ποτε Γλαυκῶπις ἔθηκε θεόν·
γαῖα δ' ἐν Θήβαις ὑπέδεκτο κεραυνωθεῖσα Διὸς βέλεσιν
μάντιν Οἰκλείδαν, πολέμοιο νέφος·
καὶ γυναιξὶν καλλικόμοισιν ἀριστεύει· πάλαι
Ζεὺς ἐπ' Ἀλκμήναν Δανάαν τε μολὼν τοῦτον κατέφανε λόγον·
πατρί τ' Ἀδράστοιο Λυγκεῖ τε φρενῶν καρπὸν εὐθείᾳ συνάρμοξεν δίκᾳ·

'Επ. α'.

θρέψε δ' αἰχμὰν Ἀμφιτρύωνος· ὁ δ' ὄλβῳ φέρτατος
ἵκετ' ἐς κείνου γενεάν, ἐπεὶ ἐν χαλκέοις ὅπλοις
Τηλεβόας ἔναρεν· τῷ δ' ὄψιν ἐειδόμενος
ἀθανάτων βασιλεὺς αὐλὰν ἐσῆλθεν,
σπέρμ' ἀδείμαντον φέρων Ἡρακλέος· οὗ κατ' Ὄλυμπον
ἄλοχος Ἥβα τελείᾳ παρὰ ματέρι βαίνοισ' ἔστι, καλλίστα θεῶν.

V. 2. *ὑμνεῖτε*, M2 *ὑμνεῖται*. — V. 4. *Περσέος*, lemma Schol. *Περσέως*. — V. 5. *τὰ κατῴκισεν* Boeckh (idem etiam *ὅπα ᾤκισεν* proposuit,) libri *κατῴκισθεν*, neque aliter videtur Scholiasta legisse. Ceterum poeta, opinor, scripserat *τὰ κατῴκισεν ἄστη ϝαῖς Ἔπαφος παλάμαις*. Hermann *πολλὰ δ', Αἰγύπτῳ ὅπα ἔκτιθεν* vel *Αἴγυπτον κάτα ᾤκισεν*, Rauchenstein *Αἴγυπτον κάτα ναίεται* (vel *ναιόμεν'*) *ἄστη*, Hartung *τὰ κακτίμεν' ἀμφ' ἄστη παλάμαις Ἐπάφου*. — V. 6. *μονόψαφος* Hecker scripsit, atque ita scholiasta legit, vulgo *μονόψαφον*. — *κουλεῷ* Hermann, v. *κολεῷ*, etiam schol. metr. — V. 9. *νέφος*, conieci *φάος*. — V. 10. *γυναιξὶν* M12Ac, *γυναιξὶ* sch. ARP2. — V. 11. *τοῦτον* E. Schmid, atque ita schol., libri *τὸν*, Boeckh *τὸν μὲν*. Conieci *πιστὸν*, ac praeterea *πάλαι* tunc potius cum prioribus iungendum, quemadmodum etiam schol. — V. 12. *πατρί τ'*, Heyne *πατρὶ δ'*, fort. recte. — V. 13. *ὄλβῳ*, Kayser coni. *ὄλβος*. — V. 14. *ἐπεὶ*, ARM1 *ἐπεὶ καί*. — *ἐν* om. M1. — V. 15. *ἔναρεν· τῷ δ'* Hermann, libri *ἔναρεν* (M2Ac *ἔναρε*)· *τι οἱ*, Boeckh *ἔναρεν· καὶ οἱ* (Thiersch *ἶν τ' ὄψιν*), Rauchenstein *ἐναρόντι οἱ ὄψιν* vel *ἐναρίζοντι ὄψιν*, Goram *ἔναρ' εὖτ' ὄψιν οἱ*. Ego in ecdosi scripsi *ὁ δ' ὄλβῳ φέρτατος· ἵκετ' . . . Τηλεβόας ἐναρόντ' ὄψιν οἱ ἐειδόμενος κτλ.* ut hoc dixerit poeta: *Ille beatissimus fuit: venit enim in eius genus Herculis semen ferens Iuppiter, postquam aheneis armis indutus, adsimulans Teleboarum victoris speciem, domum intravit.*

Στρ. β΄.

βραχύ μοι στόμα πάντ᾽ ἀναγήσασθ᾽, ὅσων Ἀργεῖον ἔχει τέμενος
μοῖραν ἐσλῶν· ἔστι δὲ καὶ κόρος ἀνθρώπων βαρὺς ἀντιάσαι·
ἀλλ᾽ ὅμως εὔχορδον ἔγειρε λύραν,
καὶ παλαισμάτων λάβε φροντίδ᾽· ἀγών τοι χάλκεος
δᾶμον ὀτρύνει ποτὶ βουθυσίαν Ἥρας ἀέθλων τε κρίσιν·
Οὐλία παῖς ἔνθα νικάσαις δὶς ἔσχεν Θεαῖος δυσφρόνων λάθαν πόνων.

Ἀντ. β΄.

ἐκράτησε δὲ καί ποθ᾽ Ἕλλανα στρατὸν Πυθῶνι, τύχᾳ τε μολών
καὶ τὸν Ἰσθμοῖ καὶ Νεμέᾳ στέφανον Μοίσαισιν ἔδωκ᾽ ἀρόσαι,
τρὶς μὲν ἐν πόντοιο πύλαισι λαχών,
τρὶς δὲ καὶ σεμνοῖς δαπέδοις ἐν Ἀδραστείῳ νόμῳ.
Ζεῦ πάτερ, τῶν μὰν ἔραται φρενί, σιγᾷ οἱ στόμα· πᾶν δὲ τέλος
ἐν τὶν ἔργων· οὐδ᾽ ἀμόχθῳ καρδίᾳ προσφέρων τόλμαν παραιτεῖται χάριν.

Ἐπ. β΄.

γνώτ᾽ ἀείδω θεῷ τε καὶ ὅστις ἁμιλλᾶται περί
ἐσχάτων ἀέθλων κορυφαῖς. ὕπατον δ᾽ ἔσχεν Πίσα
Ἡρακλέος τεθμόν· ἁδεῖαί γε μὲν ἀμβολάδαν
ἐν τελεταῖς δὶς Ἀθαναίων μιν ὀμφαί
κώμασαν· γαίᾳ δὲ καυθείσᾳ πυρὶ καρπὸς ἐλαίας

V. 23. *βουθυσίαν* AcM2, v. *θυσίαν*. — V. 24. *Οὐλία*, AP2 *Ἀλία*. — *νικάσαις* codd. omnes praeter M1, qui *νίκας*. — *Θεαῖος* Boeckh, v. *Θειαῖος*. Ac om. verba *σχεν Θ. εὐ. λ. πόνων*. — *δυσφρόνων* scripsi, v. *εὐφόρων*, sed Schol. etiam *εὐφρόνων*, Hermann *δυσφόρων*, Schneidewin *εὐφρονῶν*. Cf. Ol. II 52 *τὸ δὲ τυχεῖν πειρώμενον ἀγωνίας παραλύει δυσφρονᾶν*. — V. 26. *Μοίσαισιν* scripsi, atque ita postea Hartung edidit, legebatur *Μοίσαισί τ᾽*. — V. 28. *νόμῳ*, Schmid *νομῷ*. — V. 29. *μάν*, Paraphr. et Sch. ad v. 1 *γε μάν*, lemma *μέν*. — V. 31. *γνώτ᾽ ἀείδω θεῷ τε καὶ ὅστις* libri et Sch. (*καὶ ὅστις* AcM2, v. *χὤστις*). Hermann *γνωτὰ Θειαίῳ τε καὶ ὅστις*, Kayser servans reliqua pro *θεῷ* coniecit *οἱ*, Hartung *γνωτὰ δ᾽, ὦ Ζεῦ, σοί τε καὶ ὅστις*. Videtur poeta oratione subito ad Theaeum conversa scripsisse *γνώτ᾽ ἀείδω σοί (τίν) τε καὶ ὅστις*, cui glossa suprascripta *Θεαίῳ*, tum etiam v. 34 pro *νιν* scribendum *τὶν ὀμφαὶ κώμασαν* structura non inusitata. — V. 32. *ἀέθλων*, Boeckh *ἄθλων*. — *κορυφαῖς*, Schol. fort. *κορυφᾶς*. — V. 33. Sch. etiam *ἁδείᾳ . . . τελετᾷ* legit. — V. 34. *μιν* om. M2, ex interpol. *γὰρ* AP2M1, *νιν* Boeckh, vid. ad v. 31.

ἔμολεν Ἥρας τὸν εὐάνορα λαὸν ἐν ἀγγέων ἕρκεσιν παμποικίλοις.

Στρ. γ'.

ἕπεται δέ, Θεαῖε, ματρώων πολύγνωτον γένος ὑμετέρων
εὐάγων τιμᾶν Χαρίτεσσί τε καὶ σὺν Τυνδαρίδαις θαμάκις.
ἀξιωθείην κεν, ἐὼν Θρασύκλου
Ἀντία τε ξύγγονος, Ἄργεϊ μὴ κρύπτειν φάος
ὀμμάτων. νικαφορίαις γὰρ ὅσαις Προίτου τόδ' ἀν' ἱπποτρόφον
ἄστυ θάλησαν Κορίνθου τ' ἐν μυχοῖς, καὶ Κλεωναίων πρὸς ἀνδρῶν τετράκις·

Ἀντ. γ'.

Σικυωνόθε δ' ἀργυρωθέντες σὺν οἰνηραῖς φιάλαις ἀπέβαν,
ἐκ δὲ Πελλάνας ἐπιεσσάμενοι νῶτον μαλακαῖσι κρόκαις·
ἀλλὰ χαλκὸν μυρίον οὐ δυνατόν
ἐξελέγχειν· μακροτέρας γὰρ ἀριθμῆσαι σχολᾶς·
ὅντε Κλείτωρ καὶ Τεγέα καὶ Ἀχαιῶν ὑψίβατοι πόλιες
καὶ Λύκαιον παρ Διὸς θῆκε δρόμῳ σὺν ποδῶν χειρῶν τε νικᾶσαι σθένει.

V. 36. *ἀγγέων*, coniicio *ἐν ἀγγέων θ' ἕρκεσιν.* — *παμποικίλοις*, Hartung putat scholiastam *παγχαλκέοις* legisse. — V. 37. *ἕπεται*, Rauchenstein coniecit *δέκεται.* — *πολύγνωτον γένος*, Hartung *πολυγνώτῳ γένει.* — V. 38. *τιμᾶν* scripsi, legebatur *τιμὰ*. atque ita etiam scholiastae. Hoc dicit poeta: *superest, ut maternum Theaei genus laudibus ornem, quod saepe Gratiis et Tyndari filiis adiuvantibus victoriam ex certaminibus reportarit*; quamquam haud ignoro *εὐάγων γένος* tam solitarium esse, quam quod dispari modo dicere ausus est Euripides *σκάφος ὁλκάς*: cf. Lobeck Paralipom. 204. — *σὺν* Schol. ad v. 91, vulgo deest. — *θαμάκις*, Hartung *θάμ'· ἐγὼ δ' ἀξ.* — V. 40. *ξύγγονος* E. Schmid et fort. Ac, vulgo *σύγγονος.* — V. 41. *Προίτου τόδ' ἀν' ἱπποτρόφον ἄστυ θάλησαν* scripsi, vulgo *ἱπποτρόφον ἄστυ τὸ Προί | τοιο θάλησεν*, nisi quod M2 *νικαφορίαισι γὰρ ὅσσαις*. Hermann *ἱπποτρόφον ἄστυ τὸ σόν, Προῖτε, θάλησεν*, Boeckh *Προίτοιο τόδ' ἱπποτρόφον ἄστυ θάλησεν*, quibus coniecturis non tollitur vitium, nam non Argos, sed victoriae, quas maiores Theaei, Thrasyclus et Antias Argis pariter atque in Isthmo et Nemeae retulerunt, praedicandae. Cum *τόδ' ἀν'* casu excidisset, *θάλησαν* necessario in *θάλησεν* corruptum, et deinde grammatici metrum traiectione restituere conati sunt. Ceterum alias locum sic refinxi *ἱπποτρόφον ἀν Προῖτου ἄστυ θάλησαν*, ut diaeresis in nomine Proeti (vid. Herodian *π. μ. λ.* 21 et in Cram. An. Ox. IV 416) ignorata corruptionis initium fuerit. Atque ita etiam voce *τόδε*, quae offensioni fuit Rauchensteinio (mavult *Προίτοιο καθ' ἱππ. ἄ. θάλησαν*) carere possumus. — V. 43. *ἀπέβαν* M12P2 Schol., *ἐπέβαν* vulgo. — V. 48. *θῆκε* Ac, *ἔθηκε* M2, v. *θῆκεν.* — *δρόμῳ σὺν*, Rauchenstein *δρόμοισιν* coniecit, sed locus graviore vitio laborat, conieci *δρόμῳ, σὺν ποδῶν χειρῶν τ' ἔνεικαν ϝῶν σθένει*, i. e. *συνένεικαν*, nisi forte insolentior verbi huius forma delitescit. — *χειρῶν* AP2Ac M12, v. *χερῶν.*

Ἐπ. γ'.

Κάστορος δ' ἐλθόντος ἐπὶ ξενίαν παρ Παμφάη
καὶ κασιγνήτου Πολυδεύκεος, οὐ θαῦμα σφίσιν
ἐγγενὲς ἔμμεν ἀεθληταῖς ἀγαθοῖσιν· ἐπεί
εὐρυχόρου ταμίαι Σπάρτας ἀγώνων
μοῖραν Ἑρμᾷ καὶ σὺν Ἡρακλεῖ διέποντι θάλειαν,
μάλα μὲν ἀνδρῶν δικαίων περικαδόμενοι. καὶ μὰν θεῶν
πιστὸν γένος

Στρ. δ'.

μεταμειβόμενοι δ' ἐναλλὰξ ἁμέραν τὰν μὲν παρὰ πατρὶ
φίλῳ
Διὶ νέμονται, τὰν δ' ὑπὸ κεύθεσι γαίας ἐν γυάλοις Θε-
ράπνας,
πότμον ἀμπιπλάντες ὁμοῖον· ἐπεί
τοῦτον, ἢ πάμπαν θεὸς ἔμμεναι οἰκεῖν τ' οὐρανῷ,
εἵλετ' αἰῶνα φθιμένου Πολυδεύκης Κάστορος ἐν πο-
λέμῳ.
τὸν γὰρ Ἴδας ἀμφὶ βουσίν πως χολωθεὶς ἔτρωσεν χαλκέας
λόγχας ἀκμᾷ.

Ἀντ. δ'.

ἀπὸ Ταϋγέτου πεδαυγάζων ἴδεν Λυγκεὺς δρυὸς ἐν στε-
λέχει
ἡμένους. κείνου γὰρ ἐπιχθονίων πάντων γένετ' ὀξύτατον
ὄμμα. λαιψηροῖς δὲ πόδεσσιν ἄφαρ
ἐξικέσθαν, καὶ μέγα ἔργον ἐμήσαντ' ὠκέως

V. 49. *ξενίαν* AcM12, v. *ξεινίαν*. — *παρ Παμφάη* Hermann, v. *παρα Παμφάη*. — V. 52. *εὐρυχόρου*, Sch. *εὐρυχώρου*. — V. 53. *θάλειαν*, Sch. *θαλειᾶν*. — V. 55. *μὲν παρὰ* om. AP2M1, *παρὰ* om. R. — V. 56. *Διὶ*, v. *Διΐ*, Boeckh *Δί*. — *τὰν δ'*, R *τὰν*, AP2 *τὰν θ'*. — V. 58. *οὐρανῷ*, Hecker *οὐρανόν*. — V. 60. *ἀκμᾷ* Pauwius, v. *αἰχμᾷ*, — V. 61. *πεδαυγάζων*, R *πόδ' αὐγάζων*, Ac *πόδ' αὐγάων*. — V. 62. *ἡμένους* scripsi secutus Boeckhium, nam Pindarus hic quoque Stasini vestigia diligenter videtur legisse, *ἡμένω* Thiersch, *ἡμένως* ARP2M12, *ἧμενος* Ac, et hoc antiqui grammatici repererunt; at cum non Lynceus quercu tectus fuerit, Aristarchus *ἧμενον* coniecit, Didymus *ἡμένος* sive *ἡμένως* commendavit. Quae in scholiis leguntur, non satis prudenter ex antiquis commentariis decerpta sunt: nam Stasini locus, quo Aristarchus ad suam coniecturam tuendam usus esse dicitur, potius adversatur, et Didymus, qui Aristarchi emendationem impugnavisse perhibetur, primo loco eandem comprobat. Fortasse post Aristarchum alii critici hoc ipsum *ἡμένους* commendaverunt, Didymus autem fluctuabat: modo contra hos defendit Aristarchi lectionem, modo *ἡμένος* sive *ἡμένως* legendum esse suasit. — V. 64. *ἔργον ἐμήσαντ'* E. Schmid, cum esset *ἔργου ἐμνήσαντ'*, et *ἔργον* AcP2M12.

καὶ πάθον δεινὸν παλάμαις Ἀφαρητίδαι Διός· αὐτίκα γὰρ
ἦλθε Λήδας παῖς διώκων· τοὶ δ' ἔναντα στάθεν τύμβῳ
σχεδὸν πατρωΐῳ·

Ἐπ. δ'.

ἔνθεν ἁρπάξαντες ἄγαλμ' Ἀΐδα, ξεστὸν πέτρον,
ἔμβαλον στέρνῳ Πολυδεύκεος· ἀλλ' οὔ νιν φλάσαν,
οὐδ' ἀνέχασσαν· ἐφορμαθεὶς δ' ἄρ' ἄκοντι θοῷ,
ἤλασε Λυγκέος ἐν πλευραῖσι χαλκόν.
Ζεὺς δ' ἐπ' Ἴδᾳ πυρφόρον πλᾶξε ψολόεντα κεραυνόν·
ἅμα δὲ καίοντ' ἐρῆμοι. χαλεπὰ δ' ἔρις ἀνθρώποις ὁμιλεῖν
κρεσσόνων.

Στρ. ε'.

ταχέως δ' ἐπ' ἀδελφεοῦ βίαν πάλιν χώρησεν ὁ Τυνδαρίδας,
καί μιν οὔπω τεθναότ', ἄσθματι δὲ φρίσσοντα πνοὰς
ἔκιχεν.
θερμὰ τέγγων δάκρυ' ἀνὰ στοναχαῖς
ὄρθιον φώνασε· Πάτερ Κρονίων τίς, δὴ λύσις
ἔσσεται πενθέων; καὶ ἐμοὶ θάνατον σὺν τῷδ' ἐπίτειλον,
ἄναξ.
οἴχεται τιμὰ φίλων τατωμένῳ φωτί· παῦροι δ' ἐν πόνῳ
πιστοὶ βροτῶν

Ἀντ. ε'.

καμάτου μεταλαμβάνειν. ὣς ἤνεπε· Ζεὺς δ' ἀντίος ἤλυ-
θέ οἱ,
καὶ τόδ' ἐξαύδασ' ἔπος· Ἐσσί μοι υἱός· τόνδε δ' ἔπειτα
πόσις
σπέρμα θνατὸν ματρὶ τεᾷ πελάσαις
στάξεν ἥρως. ἀλλ' ἄγε τῶνδέ τοι ἔμπαν αἵρεσιν

V. 69. ἀνέχασσαν Wakefield, ἀνέχασαν Ac, v. ἀνέσχασαν. — V. 72. ἅμα E. Schmid, v. ἀμᾶ. — καίοντ', Ac κρέοντ', ARP2M12 κέοντ', Boeckh δ' ἐκαίοντ'. — ἐρῆμοι Ahrens, v. ἔρημοι. — V. 74. φρίσσοντα πνοὰς E. Schmid, v. φρίσσοντ' ἀναπνοὰς (Ac ἀμπνοὰς). — ἔκιχεν M2, ἔκιχε Ac, κίχε vulgo. — V. 75. θερμὰ τέγγων δάκρυ' ἀνὰ στοναχαῖς scripsi, legebatur θερμὰ δὲ τέγγων δάκρυα στοναχαῖς, ubi Schmid θερμὰ δή, Hermann θερμὰ δὲ στέγων, Schneidewin θερμὰ δὲ στάζων coniecit. Ἀνά, quod ad φώνασε pertinet, cum excidisset, postea additum et alieno loco insertum v. 74, δέ ut sexcenties in Pindaro ab interpolatore adiectum. — V. 77. ἐμοὶ AP2AcM12, v. μοι. — V. 79. ἤνεπε AR, ἔννεπε v. — ἀντίος, Ac ἀντία. — ἤλυθέ οἱ P2M12, v. ἤλυθεν οἱ, Hermann ἤλυθεν ἀντία οἱ. — V. 82. στάξεν Pauwius, ἔσταξεν AcM12, v. ἔσταξ'. — ἔμπαν, dubito an producere liceat ultimam syllabam: est enim aeolica ratione ex ἐν (i. e. ἐς) et πάν compositum, cum ἔμπας sit ἐν πᾶσι, itaque fort. ἔμπας scribendum, quo alias fere in doricis carminibus utitur Pindarus.

παρδίδωμ᾽· εἰ μὲν θάνατόν τε φυγὼν καὶ γῆρας ἀπεχθό-
μενον
αὐτὸς Οὔλυμπον θέλεις (ναίειν ἐμοὶ) σύν τ᾽ Ἀθαναίᾳ κε-
λαινεγχεῖ τ᾽ Ἄρει,

Ἐπ. ε΄.

ἔστι σοὶ τούτων λάχος· εἰ δὲ κασιγνήτου πέρι
μάρνασαι, πάντων δὲ νοεῖς ἀποδάσσασθαι ἴσον,
ἥμισυ μέν κε πνέοις γαίας ὑπένερθεν ἐών,
ἥμισυ δ᾽ οὐρανοῦ ἐν χρυσέοις δόμοισιν.
ὣς ἄρ᾽ αὐδάσαντος οὐ γνώμᾳ διπλόαν θέτο βουλάν,
ἀνὰ δ᾽ ἔλυσεν μὲν ὀφθαλμόν, ἔπειτα δὲ φωνὰν χαλκομί-
τρα Κάστορος.

V. 84. *Οὔλυμπον*, M2 *ὄλυμπον*. — *θέλεις* AP2M1, v. *ἐθέλεις*, Kayser *νοεῖς* coni. — *ναίειν ἐμοί*, quae in codd. desunt, Boeckh addidit, qui *ἐθέλεις* servavit, Bendictus *οἰκεῖν ἐμοί*, Hartung *συνοικεῖν μοι ἐθέλεις*, minus recte E. Schmid *κατοικῆσαι θέλεις*, vid. Sch. *αὐτὸς βούλει τὸν οὐρανὸν οἰκεῖν σὺν ἐμοὶ καὶ Ἀθηνᾷ καὶ Ἄρει*. — V. 85. *τούτων* vulgo et sic paraphr., R *μὲν τούτων*, Hermann *μὲν τῶν*. — V. 89. *ὦς*, Ac *ὦς δ᾽*. — V. 90. *χαλκομίτρα* E. Schmid, v. *χαλκεομίτρα*.

NEMEONIKAI ΙΑ.

ΑΡΙΣΤΑΓΟΡᾼ ΤΕΝΕΔΙῼ

ΠΡΥΤΑΝΕΙ.

S t r o p h a e.

–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏒ –́ ⏑ ⏓
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏒
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓
–́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ ⏓

E p o d i.

–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏒
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ –
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓
–́ ⏑ – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓

„Epodi v. 1 neque hiatu neque ancipiti terminatur; interpunctio est ep. α′ et catalexis in syllabam clausulam commodam praebet. V. 4 haud aliter comparatus, si hiatum et ancipitem requiras; clausula tamen pulcherrima est, et interpunctio plenissima ep. α′. γ′.“ *Boeckh.* Schol. *οὐδὲ ὅλως, φησὶν ὁ Δίδυμος, ἐχρῆν τὴν ᾠδὴν ταύτην εἰς τοὺς ἐπινίκους συνενῶσθαι· οὐ γὰρ ἱερὸν ἀγῶνα νενίκηκεν ὁ Ἀρισταγόρας, ἀλλὰ περιχώρους. γεγράφθαι δέ φησι τὴν ᾠδὴν εἰς πρυτανεύοντα καὶ τῆς πόλεως προεστῶτα τὸν Ἀρισταγόραν . . . συντακτέον οὖν, φησὶν ὁ Δίδυμος, εἰς τὰ Παροίνια, καθὰ καὶ τοῖς περὶ τὸν Φασηλίτην ἀρέσκει.* Putant *Παροίνια* a Didymo eadem dici carmina, quae ab aliis *Σκολιὰ* dicta sunt: sed Scoliorum liber peculiaris non fuit in Alexandrinorum grammaticorum editionibus: igitur suspicor *Παρθένια* scribendum esse, ut Didymus ad tertium librum Partheniorum, qui carmina miscella complectebatur, retulerit.

Στρ. α'.

Παῖ Ῥέας, ἅτε πρυτανεῖα λέλογχας, Ἑστία,
Ζηνὸς ὑψίστου κασιγνήτα καὶ ὁμοθρόνου Ἥρας,
εὖ μὲν Ἀρισταγόραν δέξαι τεὸν ἐς θάλαμον,
εὖ δ' ἑταίρους ἀγλαῷ σκάπτῳ πέλας,
οἵ σε γεραίροντες ὀρθὰν φυλάσσοισιν Τένεδον,

Ἀντ. α'.

πολλὰ μὲν λοιβαῖσιν ἀγαζόμενοι πρώταν θεῶν,
πολλὰ δὲ κνίσᾳ· λύρα δέ σφι βρέμεται καὶ ἀοιδά·
καὶ ξενίου Διὸς ἀσκεῖται Θέμις ἀενάοις
ἐν τραπέζαις. ἀλλὰ σὺν δόξᾳ τέλος
δυωδεκάμηνον περᾶσαι σὺν ἀτρώτῳ κραδίᾳ.

Ἐπ. α'.

ἄνδρα δ' ἐγὼ μακαρίζω μὲν πατέρ' Ἀρκεσίλαν,
καὶ τὸ θαητὸν δέμας ἀρτεμίαν τε ξύγγονον.
εἰ δέ τις ὄλβον ἔχων μορφᾷ παραμεύσεται ἄλλων,
ἔν τ' ἀέθλοισιν ἀριστεύων ἐπέδειξεν βίαν,
θνατὰ μεμνάσθω περιστέλλων μέλη,
καὶ τελευτὰν ἁπάντων γᾶν ἐπιεσσόμενος.

Στρ. β'.

ἐν λόγοις δ' ἀστῶν ἀγαθοῖσί μιν αἰνεῖσθαι χρεών,
καὶ μελιγδούποισι δαιδαλθέντα μελιζέμεν ἀοιδαῖς.
ἐκ δὲ περικτιόνων ἓξ καὶ δέκ' Ἀρισταγόραν
ἀγλααὶ νῖκαι πάτραν τ' εὐώνυμον

V. 4. ἀγλαῷ σκάπτῳ AP2, v. ἀγλαῷ σκάπτω. — πέλας, AcVa2 πύλας. — V. 7. κνίσᾳ Va2, v. κνίσσᾳ. — σφι Boeckh, σφιν Sch., σφίσι AcM2, σφίσιν P2M1. — V. 8. ἀενάοις AcP2M12, v. ἀεννάοις. — V. 10. περᾶσαι paraphrastes, ad prytanes haec referens, περάσαι scholiasta de Aristagora interpretatus et sic vulgo. Videtur poeta scripsisse *περᾶσαί σφ' ἀτρώτῳ τε κραδίᾳ*. Alii alia tentaverunt, Bothe συνδόξαν τ. δ. περάσαι, Boeckh ἀλλά νιν (vel σὸν) δόξᾳ . . . περᾶσαι, Dissen priora servans περᾶσαί νιν, Kayser περάσαι τ' ἐν ἀ. κ., ego olim *ἀλλὰ σοὶ δόξαι . . . περᾶσαι*. — Boeckh δωδεκάμηνον. — V. 11 de vitio suspectus, aut *καὶ πατέρ' Ἀρκεσίλαν* aut *μὲν πατρὸς Ἀρκεσίλα* exspectaveram. — V. 12. ἀρτεμίαν Schneider, ἀτρεμίαν vulgo et sic unus schol., schol. 2 Ἀτρεμίαν, ut nomen sit proprium sive fratris sive sororis: verum nomen hoc prorsus insolens, sed Ἀρτεμία mulieris nomen legitur Corp. Ins. Gr. III p. 156 sec. Rossii apographum. — ξύγγονον E. Schmid, libri σύγγονον. — V. 13. μορφᾷ, Boeckh μορφάν. — παραμεύσεται, Ac παραμέψεται, Va2 παραμέ(ί)ψεται. — ἄλλων, Hartung ἄλλους. Fort. *προαμεύσεται* legendum. — V. 17. ἀγαθοῖσί μιν Mingarelli, vulgo ἀγαθοῖσι μὲν, lemma schol. ἀγαθοῖς. Schol. ἀγαθοῖς disiungit a λόγοις, ut ἀγαθοῖς ἀστῶν sit *a bonis civibus*, Hecker coniecit ἀγανοῖς. — V. 18. Pauwius μέλιζεν ἀοιδαῖς, Hermann μέλειν ἐν ἀοιδαῖς. — V. 19. ἓξ καὶ δέκ' Ac, v. ἑκκαίδεκα.

ἐστεφάνωσαν πάλᾳ καὶ μεγαυχεῖ παγκρατίῳ.

'Αντ. β'.

ἐλπίδες δ' ὀκνηρότεραι γονέων παιδὸς βίαν
ἔσχον ἐν Πυθῶνι πειρᾶσθαι καὶ Ὀλυμπίᾳ ἀέθλων.
ναὶ μὰ γὰρ ὅρκον, ἐμὰν δόξαν παρὰ Κασταλίᾳ
καὶ παρ' εὐδένδρῳ μολὼν ὄχθῳ Κρόνου
κάλλιον ἂν δηριώντων ἐνόστησ' ἀντιπάλων,

'Επ. β'.

πενταετηρίδ' ἑορτὰν Ἡρακλέος τέθμιον
κωμάσαις ἀνδησάμενός τε κόμαν ἐν πορφυρέοις
ἔρνεσιν. ἀλλὰ βροτῶν τὸν μὲν κενεόφρονες αὖχαι
ἐξ ἀγαθῶν ἔβαλον· τὸν δ' αὖ καταμεμφθέντ' ἄγαν
ἰσχὺν οἰκείων παρέσφαλεν καλῶν
χειρὸς ἕλκων ὀπίσσω θυμὸς ἄτολμος ἐών.

Στρ. γ'.

συμβαλεῖν μὰν εὐμαρὲς ἦν τό τε Πεισάνδρου πάλαι
αἷμ' ἀπὸ Σπάρτας, — Ἀμύκλαθεν γὰρ ἔβα σὺν Ὀρέστᾳ,
Αἰολέων στρατιὰν χαλκεντέα δεῦρ' ἀνάγων, —
καὶ παρ' Ἰσμηνοῦ ῥοᾶν κεκραμένον
ἐκ Μελανίπποιο μάτρωος· ἀρχαῖαι δ' ἀρεταί

'Αντ. γ'.

ἀμφέροντ' ἀλλασσόμεναι γενεαῖς ἀνδρῶν σθένος·
ἐν σχερῷ δ' οὔτ' ὦν μέλαιναι καρπὸν ἔδωκαν ἄρου-
ραι,
δένδρεά τ' οὐκ ἐθέλει πάσαις ἐτέων περόδοις
ἄνθος εὐῶδες φέρειν πλουτώσιον,
ἀλλ' ἐν ἀμείβοντι. καὶ θνατὸν οὕτως ἔθνος ἄγει

'Επ. γ'.

μοῖρα. τὸ δ' ἐκ Διὸς ἀνθρώποις σαφὲς οὐχ ἕπεται
τέκμαρ· ἀλλ' ἔμπαν μεγαλανορίαις ἐμβαίνομεν,

V. 22 et 23. om. M12, et v. 23 *παιδὸς βίαν* A, P2 hic deficit usque ad Isth. III 36. — V. 23. *ἀέθλων*, Boeckh *ἄθλων*. — V. 26. *ἐνόστησ'*, in Argum. Schol. *ἐνεστήσατ'*. — V. 27. Possis *τέθμιον Ἡρακλέος* suspicari. — V. 28. *κωμάσαις* AcM2, *κώμασ'* ARM1. — V. 30. *ἔβαλον*, Ac *ἔλαβον*. — V. 33. *μὰν* Pauwius, v. *λίαν*. — V. 35. *χαλκεντέα* E. Schmid, v. *χαλκεντέων*, Ac *χαλκέων τε*, cf. Nem. I 16. — V. 36. *ῥοᾶν* scripsi, *ῥοάν* vulgo. — V. 38. *ἀμφέροντ'*, sch. videtur *ἀ π φ έ ρ ο ν τ'* legisse. — V. 40. *περόδοις* E. Schmid, quod firmat Eust. Prooem. 12 et Cram. An. Ox. IV 309, 20, vulgo *περιόδοις*. — V. 41. *πλουτώσιον* scripsi, vulgo *πλούτῳ ἴσον*, om. Ac: ne quis *πλουτήσιον* requirat, comparo quod Ibycus dixit *χαριτώσιος*, non *χαριτήσιος*. — V. 42. *ἐν ἀμείβοντι*, M12 *ἐναμείβοντι*. — *οὕτως ἔθνος* Heyne ex paraphrasi (*τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος*), v. *οὕτω σθένος*. — V. 44. *τέκμαρ*,

ἔργα τε πολλὰ μενοινῶντες· δέδεται γὰρ ἀναιδεῖ
ἐλπίδι γυῖα· προμαθείας δ' ἀπόκεινται ῥοαί.
κερδέων δὲ χρὴ μέτρον θηρευέμεν·
ἀπροσίκτων δ' ἐρώτων ὀξύτεραι μανίαι.

lemma eccol. *τέρμα.* — *μεγαλανορίαις*, schol. *μεγαλαγορίαις* legit, fort. recte, quamquam Pindarus alias non utitur hoc vocabulo: praeterea malim *μεγαλαγορίαις τ'.* — V. 45. *ἔργα τε*, Hartung *ἔργα τά*, poterat commodius *ἐργματα.* — V. 46. *γυῖα*, Hartuug *λῆμα.* — *ῥοαί*, conicci *ῥοπαί.* — V. 48. Hartung scripsit *ἀπροσίκτων δ' ἔρωτες ὀξύτεροι μανίαι.*

ΙΣΘΜΙΟΝΙΚΑΙ Α.

ΗΡΟΔΟΤῼ ΘΗΒΑΙῼ

ΑΡΜΑΤΙ.

Strophae.

–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏒
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏒ –́ ⏑ ×
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏒
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ×
⏒ –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ×
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ×

Epodi.

– –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ×
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ×
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ ×
– –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏒
– –́ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏒ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏑

Στρ. α΄.

Μᾶτερ ἐμά, τὸ τεόν, χρύσασπι Θήβα,
πρᾶγμα καὶ ἀσχολίας ὑπέρτερον
θήσομαι. μή μοι κραναὰ νεμεσάσαι
Δᾶλος, ἐν ᾇ κέχυμαι.

„Strophae v. 1 et epodi v. 4 hiatu in fine non utuntur, sed interpunctione str. α΄. ant. β΄. str. γ΄. ant. γ΄. et ep. α΄. γ΄. δ΄.“ *Boeckh.*

V. 3. θήσομαι, AM2 θάσομαι, M1 θάσσομαι. — V. 4. κέχυμαι, Hartung coniecit τέταμαι, quod ego quoque suspicatus sum collato Pyth. XI 54 ξυναῖσι δ' ἀμφ' ἀρεταῖς τέταμαι, quod Schol. ἔγκειμαι interpretatur, quo eodem verbo hic utitur paraphrastes. At vide Lycophronidem 2:

τί φίλτερον κεδνῶν τοκέων ἀγαθοῖς;
εἶξον, ὦ 'πολλωνιάς· ἀμφοτερᾶν τοι χαρίτων σὺν θεοῖς
ζεύξω τέλος,

'Αντ. α'.

καὶ τὸν ἀκειρεκόμαν Φοῖβον χορεύων
ἐν Κέῳ ἀμφιρύτᾳ σὺν ποντίοις
ἀνδράσιν, καὶ τὰν ἁλιερκέα Ἰσθμοῦ
δειράδ'· ἐπεὶ στεφάνους
ἓξ ὤπασεν Κάδμου στρατῷ ἐξ ἀέθλων,
καλλίνικον πατρίδι κῦδος. ἐν ᾇ καὶ τὸν ἀδείμαντον Ἀλκ-
μήνα τέκεν

'Επ. α'.

παῖδα, θρασεῖαι τόν ποτε Γηρυόνα φρίξαν κύνες.
ἀλλ' ἐγὼ Ἡροδότῳ τεύχων τὸ μὲν ἅρματι τεθρίππῳ
γέρας,
ἀνία τ' ἀλλοτρίαις οὐ χερσὶ νωμάσαντ' ἐθέλω
ἢ Καστορείῳ ἢ Ἰολάου ἐναρμόξαι μιν ὕμνῳ.
κεῖνοι γὰρ ἡρώων διφρηλάται Λακεδαίμονι καὶ Θήβαις
ἐτέκνωθεν κράτιστοι·

Στρ. β'.

ἔν τ' ἀέθλοισι θίγον πλείστων ἀγώνων,
καὶ τριπόδεσσιν ἐκόσμησαν δόμον
καὶ λεβήτεσσιν φιάλαισί τε χρυσοῦ,
γευόμενοι στεφάνων

ἐπεί μοι νόος ἄλλα κέχυται ἐπὶ τὰν Χάρισι φίλαν παῖδα καὶ καλάν. — V. 6. ἀμφοτερᾶν, M12 ἀμφοτέροις, Schol. ἀμφοτέρων. — V. 8. ἀμφιρύτᾳ Boeckh, AcMb ἀμφιρρύτᾳ, Sch. ut vulgo ἀμφιρύτῳ vel ἀμφιρρύτῳ. — V. 9. ἀλιερκέα, Hermann ἀλιερκέος. — V. 11. ἓξ ὤπασεν Sch., v. ἓξ ὤπασε, Aristarchei ἐξώπασεν, cf. Hesych. ἐξώπαζεν, ἐξέπεμπεν. — V. 14. Locus haud dubie depravatus, qui hunc in modum videtur emendandus esse: Ἀλλ' ἐγὼ Ἡροδότῳ τεύχων θ' ὁ μ ὸ ν ἅρματι τεθρίππῳ γέρας, Ἀνί' ἅ τ' ἀλλοτρίαις κτλ., ubi ἅτε utpote significat, quamvis alias apud Pindarum comparantis sit. Hartung τεύχων μέλος, ἅρ. τ. γέρας, Ἀνί' ἐν ἀλλοτρίαις. — V. 16. Καστορείῳ, Hartung Καστορείῳ γ'. — ἐναρμόξαι, Schol. fort. ἐφαρμόξαι, Hartung νιν ἁρμόζειν ἐν ὕμνῳ, poterat lenius συναρμόξαι νιν. — V. 17 seqq. Locus vitium contraxit, nam non de victoriis omnino, sed de *curulibus* dicendum erat, reliqua genera deinceps singulatim percensentur, nec ipsum genus dicendi offensione caret. Cum Scholiasta Isth. III 18 ὡς καὶ στεφάνοισι θίγον ἀντὶ τῶν στεφάνων ex hoc ut videtur loco afferat, possis coniicere: κ α ὶ σ τ ε φ ά ν ο ι ς θ ί γ ο ν ἱ π π ε ί ω ν ἀγώνων . . . γευόμενοι ἀ έ θ λ ω ν νικαφόρων. Sed nimia haec audacia, itaque in ecdosi conieci: κεῖνοι γὰρ ἡρώων διφρηλάται Λακεδαίμονι καὶ Θήβαις τ ε κ ν ω θ έ ν τ ε ς κράτιστοι, ε ὖ τ' ἀέθλοισι θίγον, πλείστων ἀγώνων καὶ τριπόδεσσι κτλ. *Illi cum essent optimi aurigae, ubi certamina inierunt, ex plurimis praemia detulerunt, quibus domum ornaverunt.* — V. 21. γευόμενοι, P3M12 σευόμενοι, A σεβόμενοι.

νικαφόρων· λάμπει δὲ σαφὴς ἀρετά
ἔν τε γυμνοῖσι σταδίοις σφίσιν ἔν τ' ἀσπιδοδούποισιν
ὁπλίταις δρόμοις·

'Αντ. β'.

οἷά τε χερσὶν ἀκοντίζοντες αἰχμαῖς,
καὶ λιθίνοις ὁπότε δίσκοις ἷεν.
οὐ γὰρ ἦν πένταθλον, ἔτ' ἀλλ' ἐφ' ἑκάστῳ
ἔργματι κεῖτο τέλος.
τῶν ἀθρόοις ἀνδησάμενοι θαμάκις
ἔρνεσιν χαίτας ῥεέθροισί τε Δίρκας ἔφανεν καὶ παρ' Εὐ-
ρώτᾳ πέλας,

'Επ. β'.

'Ιφικλέος μὲν παῖς ὁμόδαμος ἐὼν Σπαρτῶν γένει,
Τυνδαρίδας δ' ἐν 'Αχαιοῖς ὑψίπεδον Θεράπνας οἰκέων
ἕδος.
χαίρετ'. ἐγὼ δὲ Ποσειδάωνί τ' 'Ισθμῷ τε ζαθέᾳ
'Ογχηστίαισίν τ' ἀϊόνεσσιν περιστέλλων ἀοιδάν
γαρύσομαι τοῦδ' ἀνδρὸς ἐν τιμαῖσιν ἀγακλέα τὰν 'Ασω-
ποδώρου πατρὸς αἶσαν

Στρ. γ'.

'Ορχομενοῖό τε πατρῴαν ἄρουραν,
ἅ νιν ἐρειδόμενον ναυαγίοις
ἐξ ἀμετρήτας ἁλὸς ἐν κρυοέσσᾳ
δέξατο συντυχίᾳ·
νῦν δ' αὖτις ἀρχαίας ἐπέβασε πότμος
συγγενὴς εὐαμερίας. ὁ πονήσαις δὲ νόῳ καὶ προμάθειαν
φέρει.

V. 24. Schol. αἰχμὰς legisse ex paraphrasi non satis tuto colligas, hoc ipsum αἰχμὰς edidit Hartung, sed Pindarus haud dubie Aeolensium more αἰχμαὶς scripsit, quemadmodum etiam v. 25 λιθίνοις δίσκοις accusandi casu dictum est. — V. 25. ὁπότε, credo Pindarum ὁπόταν scripsisse vel potius ὄποταν Aeolensium more leni spiritu et retracto accentu, ne confundatur cum vulgari ὁπότ' ἄν. Aeolenses enim non solum ὄποτα (ὄπποτα), sed etiam ὄποταν videntur dixisse: cf. Hugo Weber de part. *ΚΑ* p. 19. Ac firmant meam suspicionem grammatici, qui hoc Pindari versu utuntur, Ammonius enim exhibet p. 41 ποτ' ἀνὰ δίσκοισι, Eustath. Od. 1591, 30 λιθίνοις ὁπόταν δίσκουσι. Boeckh ὁπότ' ἐν, Kayser λιθίνους οπότ' αὖ (Hartung εὖ) δίσκους. — V. 26. πένταθλον, ἔτ' ἀλλ' scripsi, sive πεντάεθλον malis, libri πένταθλον, ἀλλ', ed. Morelliana πένταθλον ἔτ', ἀλλ', Boeckh πεντάθλιον, ἀλλ'. — V. 28. θαμάκις. Hartung στεφάνων scholiastas legisse contendit. — V. 32. Ποσειδάωνί τ' scripsi, vulgo τ' deest hiatu parum grato, legitque ita ut videtur Schol.: ἐγὼ δὲ τῷ Ποσειδῶνι καὶ τῇ 'Ισθμῷ καὶ τῷ 'Ογχήστῳ, — V. 36. ἐρειδόμενον, Hartung ἐρειπόμενον. — ναυαγίοις scripsi, legebatur ναυαγίαις. — V. 40. πονήσαις, Ahrens πονάσαις.

Ἀντ. γ'.

εἰ δ' ἀρετᾷ κατάκειται πᾶσαν ὀργάν,
ἀμφότερον δαπάναις τε καὶ πόνοις,
χρή νιν εὑρόντεσσιν ἀγάνορα κόμπον
μὴ φθονεραῖσι φέρειν
γνώμαις. ἐπεὶ κούφα δόσις ἀνδρὶ σοφῷ
ἀντὶ μόχθων παντοδαπῶν, ἔπος εἰπόντ' ἀγαθὸν ξυνὸν
ὀρθῶσαι καλόν.

Ἐπ. γ'.

μισθὸς γὰρ ἄλλοις ἄλλος ἐφ' ἔργμασιν ἀνθρώποις γλυ-
κύς,
μηλοβότᾳ τ' ἀρότᾳ τ' ὀρνιχολόχῳ τε καὶ ὃν πόντος τρέφει.
γαστρὶ δὲ πᾶς τις ἀμύνων λιμὸν αἰανῆ τέταται·
ὃς δ' ἀμφ' ἀέθλοις ἢ πολεμίζων ἄρηται κῦδος ἁβρόν,
εὐαγορηθεὶς κέρδος ὕψιστον δέκεται, πολιατᾶν καὶ ξένων
γλώσσας ἄωτον.

Στρ. δ'.

ἄμμι δ' ἔοικε Κρόνου σεισίχθον' υἱόν
γείτον' ἀμειβομένοις εὐεργέταν
ἁρμάτων ἱπποδρόμιον κελαδῆσαι,
καὶ σέθεν, Ἀμφιτρύων,
παῖδας προσειπεῖν, τὸν Μινύα τε μυχόν
καὶ τὸ Δάματρος κλυτὸν ἄλσος Ἐλευσῖνα καὶ Εὔβοιαν ἐν
γναμπτοῖς δρόμοις·

Ἀντ. δ'.

Πρωτεσίλα, τὸ τεὸν δ' ἀνδρῶν Ἀχαιῶν
ἐν Φυλάκᾳ τέμενος συμβάλλομαι.
πάντα δ' ἐξειπεῖν, ὅσ' ἀγώνιος Ἑρμᾶς
Ἡροδότῳ ἔπορεν
ἵπποις, ἀφαιρεῖται βραχὺ μέτρον ἔχων
ὕμνος. ἦ μὰν πολλάκι καὶ τὸ σεσωπαμένον εὐθυμίαν μείζω
φέρει.

V. 41. ἀρετᾷ Aristarchus et sic M12P3, ἀρεταὶ Schol. cum lemm., ἀρετὰ AR, ἀρετὰ κατὰ κεῖται Heyne, Kayser ἀρετὰ κατάκειται πᾶσιν ὀργᾶν, i. e. *praemium virtutis omnibus propositum est, quod consequi conentur*, Hartung εἰ δ' ἀρετᾷ καταθῇ τις πᾶσαν ὀργὰν. Pindarus opinor scripsit εἰ δ' ἀρετᾶς καθίκηται sive κατίκηται. — V. 43. νιν, Schol. μιν. — V. 48. μηλοβότᾳ, Heyne μαλοβότᾳ. — τρέφει, Va2 τράφει. — V. 51. δέκεται Boeckh, δέχεται vulgo. — V. 53. ἀμειβομένοις, M1 ἀμειβόμενος, A ἀμειβομένους. — εὐεργέταν, P3M12 εὐεργετᾶν. — V. 63. σεσωπαμένον, Hermann probante Hartungo σεσιγαμένον.

Ἐπ. δ'.

εἴη μιν εὐφώνων πτερύγεσσιν ἀερθέντ' ἀγλααῖς
Πιερίδων, ἔτι καὶ Πυθῶθεν Ὀλυμπιάδων τ' ἐξαιρέτοις
Ἀλφεοῦ ἔρνεσι φράξαι χεῖρα τιμὰν ἑπταπύλοις
Θήβαισι τεύχοντ'. εἰ δέ τις ἔνδον νέμει πλοῦτον κρυφαῖον,
ἄλλοισι δ' ἐμπίπτων γελᾷ, ψυχὰν Ἀΐδᾳ τελέων οὐ φράζε-
ται δόξας ἄνευθεν.

V. 65. *Πυθῶθεν* Pauwius, v. *Πυθόθεν*. — V. 68. *ἄλλοισι*, Chrysippus *ἀλαοῖσι*. Verba vitii haud immunia videntur, sed quod Hartung scripsit *ἄλλοισι δ' ἐν πόνοις* vix cuiquam probabit. Equidem *ἄλλοις δ' ἐνιλλώπτων* conieci.

ΙΣΘΜΙΟΝΙΚΑΙ Β.

ΞΕΝΟΚΡΑΤΕΙ ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝΩι

ΑΡΜΑΤΙ.

Strophae.

– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏒ –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏒ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏒
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏒ –́ ⏑ – ⏒
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏒

Epodi.

–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏒ –́ ⏑ ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏒
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏒
–́ ⏑ – ⏒ –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ ⏓
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
–́ ⏑ ⏖ – –́ ⏑ – ⏒

„Hiatus quidem strophae versum tertium a quarto non dirimit, sed succurrit interpunctio str. α'. ant. α'. ant. β'. γ' cum ancipiti, ut dubitari de fine non possit. Versus secundus autem neque ancipiti neque hiatu terminatur, et infrequens ipsa interpunctio str. α'. γ'. Parum tamen verisimilis videtur coniunctio cum sequenti, quod pulchrius sonant disiuncti. Postremo quartum cum quinto eo concatenaverim aegrius, quo usitatior in fine strophae trimeter trochaicus acatalectus disiunctus est. Non premam ancipitem, neque interpunctionem ant. γ' exiguam. Epodi versus omnes hiatu finiuntur, excepto quinto, qui neque ancipiti neque interpunctione exili ep. β' satis a sexto seiungitur, sed tutius duxi dirimere, ubi poteram, quam continuare. Hoc si feceris, duplici ratione demetiri modulos numerorum poteris, aut

–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏖ – –́ ⏑ – ⏒

aut

–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ⏖́ ⏑ – –́ ⏑ – ⏒

Στρ. α'.

Οἱ μὲν πάλαι, ὦ Θρασύβουλε, φῶτες, οἳ χρυσαμπύκων
ἐς δίφρον Μοισᾶν ἔβαινον κλυτᾷ φόρμιγγι συναντόμενοι,
ῥίμφα παιδείους ἐτόξευον μελιγάρυας ὕμνους,
ὅστις ἐὼν καλὸς εἶχεν Ἀφροδίτας
εὐθρόνου μνάστειραν ἁδίσταν ὀπώραν.

Ἀντ. α'.

ἁ Μοῖσα γὰρ οὐ φιλοκερδής πω τότ' ἦν οὐδ' ἐργάτις·
οὐδ' ἐπέρναντο γλυκεῖαι μελίφθογγοι ποτὶ Τερψιχόρας
ἀργυρωθεῖσαι πρόσωπα μαλθακόφωνοι ἀοιδαί.
νῦν δ' ἐφίητι τὸ τὦργείου φυλάξαι
ῥῆμ' ἀλαθείας σκοποῦ ἄγχιστα βαῖνον,

Ἐπ. α'.

χρήματα χρήματ' ἀνήρ, ὃς φᾶ κτεάνων θ᾽ ἅμα λειφθεὶς
καὶ φίλων.
ἐσσὶ γὰρ ὦν σοφός, οὐκ ἀγνῶτ' ἀείδω
Ἰσθμίαν ἵπποισι νίκαν,
τὰν Ξενοκράτει Ποσειδάων ὀπάσαις,
Δωρίων αὐτῷ στεφάνωμα κόμᾳ

Sed in posteriori paeon quartus trochaicae dipodiae praemissus in hoc quidem metro atque hac versus sede displicet nescio quomodo. Priorem aliis solutae arseos secundae in dipodia trochaica exemplis defendas saepius allatis." *Boeckh.*

V. 1. *φῶτες*, Sch. *φύντες*. — *οἳ* Schol. Arist. Pac. 696 (ubi *χρυσάμπυκες ἐς δίφρον μοι συναγέβαινον*), v. *ὅσοι*. — V. 6. Schol. Ar. *ἁ μοῦσα γὰρ φιλοκερδὴς οὔ ποτ' ἦν*. — V. 7. *μελίφθογγοι*, Heyne et Boeckh *μελιφθόγγου*, om. schol. Aristoph. Ego conieci *μελιφθόγγῳ τότε Τερψιχόρᾳ ἀργυρωθεῖσα πρόσωπα*, nam ut *πρόσωπον* restituatur, quod olim commendavi, non est necesse. Hartung scripsit *μελιφθόγγου ποτὲ Τερψιχόρας ἀργυρωθείσας πρόσωπα*, et *ἀργυρωθείσας* iam Gurlitt proposuit. — V. 9. *τὸ* add. Heyne, codd. om. Ego in epecdosi conieci: *ἐφίητί με τὠλκαίου φυλάξαι* id est *τὸ Ἀλκαίου ῥῆμα*. — V. 10. *σκοποῦ* addidi (cf. Nem. IX 55 *ἀκοντίζων σκοποῦ ἄγχιστα Μοισᾶν*), R. *ῥῆμα τῆς ἀλ.*, sed *τῆς* om. AP3M12, Hermann *ἀλαθείας ὁδῶν*. Olim etiam tentavi: *ῥῆμ' ἀλαθείας ἀνὴρ ἄγχιστα βαῖνον*, i. e. nunc Argivi hominis dictum observare me iubet *Alcaeus, Pecunia vir*, qui dixit ab amicis et re desertus, ut Pindarus ipsum Alcaei carmen respexerit. — V. 11. *ὃς φᾶ*, haud dubie *ὃ φᾶ* scribendum, admissa syllaba ancipiti. — *θάμα* scripsi (i. e. *ἅμα*), Boeckh *θαμά*, libri *θ' ἅμα*, quod defendit Hartung, fortasse recte. — V. 12. *ἀγνῶτ'* (i. e. *ἀγνῶτα*) Boeckh ad *νίκαν* refert, scholiastae vel *ἀγνῶτ(ι)* legebant, vel *ἄγνωτ(α) ἀείδω, Ἰσθμίαν*, quod posterius probavit Hartung *οὐδ' ἄγνωτ'* scribens. — V. 13. *Ἰσθμίαν*, P3M1 *Ἰσθμίοις*. — V. 15. *κόμᾳ* Boeckh, *κόμα* ARP3M12, *κόμαις* ut videtur paraphr., v. *κόμαν*. Sed praeterea *αὐτῷ* displicet, fort. *αὖον στεφάνωμα* scribendum, quod ne cui frigere videatur, moneo hoc proprium Isthmiae coronae fuisse, vid. Schol. ad h. l. *τοῖς οὖν τὰ Ἴσθμια ἀγωνιζομένοις σέλινον ξηρὸν ὁ στέφανος, ὑγρὸν δὲ τοῖς τὰ Νέμεα.* Sch. Prooem. Nem.

πέμπεν ἀναδεῖσθαι σελίνων,

Στρ. β'.

εὐάρματον ἄνδρα γεραίρων, Ἀκραγαντίνων φάος.
ἐν Κρίσᾳ δ' εὐρυσθενὴς εἶδ' Ἀπόλλων νιν πόρε τ' ἀγλαΐαν·
καὶ τόθι κλειναῖς τ' Ἐρεχθειδᾶν χαρίτεσσιν ἀραρὼς
ταῖς λιπαραῖς ἐν Ἀθάναις, οὐκ ἐμέμφθη
ῥυσίδιφρον χεῖρα πλαξίπποιο φωτός,

Ἀντ. β'.

τὰν Νικόμαχος κατὰ καιρὸν νεῖμ' ἁπάσαις ἀνίαις.
ὅντε καὶ κάρυκες ὡρᾶν ἀνέγνων, σπονδοφόροι Κρονίδα
Ζηνὸς Ἀλεῖοι, παθόντες πού τι φιλόξενον ἔργον·
ἁδυπνόῳ τέ νιν ἀσπάζοντο φωνᾷ
χρυσέας ἐν γούνασιν πίτνοντα Νίκας

Ἐπ. β'.

γαῖαν ἀνὰ σφετέραν, τὰν δὴ καλέοισιν Ὀλυμπίου Διὸς
ἄλσος· ἵν' ἀθανάτοις Αἰνησιδάμου
παῖδες ἐν τιμαῖς ἔμιχθεν.
καὶ γὰρ οὐκ ἀγνῶτες ὑμῖν ἐντὶ δόμοι
οὔτε κώμων, ὦ Θρασύβουλ', ἐρατῶν,
οὔτε μελικόμπων ἀοιδᾶν.

Στρ. γ'.

οὐ γὰρ πάγος, οὐδὲ προσάντης ἁ κέλευθος γίνεται,
εἴ τις εὐδόξων ἐς ἀνδρῶν ἄγοι τιμὰς Ἑλικωνιάδων.
μακρὰ δισκήσαις ἀκοντίσσαιμι τοσοῦθ', ὅσον ὀργάν

et vit. Pind. p. 5. — V. 16. *ἀναδεῖσθαι* E. Schmid, *ἀνδεῖσθαι* libri, quod tuetur Hermann. — V. 18. *νιν* Boeckh, v. *μιν*. — V. 19. *καὶ τόθι κλειναῖς τ' Ἐρ.* scripsi, addita particula *τ'* ut et in Pythio et in Attico certamine Nicomacho auriga sit usus, cf. Sch. Pyth. VI 13: *Θρασύβουλε· τοῦτον δὲ ὡς φιλοπάτορα καὶ προεστῶτα τῆς ἱππικῆς ἐπαινεῖ, οὐχ ὡς τινες ἐβουλήθησαν, ἡνίοχον* (quod Boeckh quoque statuit), *ὁ γὰρ ἡνίοχος Νικόμαχός ἐστιν, ὡς ἐκ τῶν Ἰσθμιονικῶν δῆλός ἐστιν.* Vulgata certe, quam Sch. quoque explicat, ferri nequit, neque placet Heynii coniectura *πόρε τ' ἀγλαΐαν καὶ τόθι· κλειναῖς δ'*, quamquam *δ'* ut videtur etiam P3. — V. 22. *νεῖμ' ἁπάσαις* Hermann, *νῶμα πάσαις* P3, *νωμᾶ πάσαις* ARM12. Ego coniicio *νεῖμ' ὀπάσσαις ἀνίας* (sive *ἀνίαις* accusativo aeolico admisso) i. e. *τὰν Ν. νεῖμε, κατὰ καιρὸν ἀνίας ὀπάσσαις.* Hartung scripsit *τὰν Νικομάχου, κατὰ καιρὸν ὡς ἐνώμασ' ἀνίας.* — V. 23. *ἀνέγνων,* Schneidewin sive Ahrens *ἀνέγνον.* — V. 26. *χρυσέας* M2, *χρυσέοις* RM1 P3, *χρυσέοις τ'* A. — *πίτνοντα* scripsi, *πίτνοντο(α)* P3M12, vulgo *πιτνῶντα*, cf. Schol. Il. *Π*. 827. — V. 31. om. M1. — V. 32. Hermann *οὐ μελιφθόγγων.* — V. 34. Hartung coniecit *εἴ τιν' εὐδόξων ἐς ἀνδρῶν ἄγοι* vel *ἄγοις.* Nescio an distinctione mutata loco subveniendum sit: *εἴ τις εὐδόξων ἐς ἀνδρῶν ἄγοι· τιμὰς* (sive *τιμὰς δ'*) *Ἑλικωνιάδων μακρὰ δισκήσαις κτλ.* — V. 35. *ἀκοντίσσαιμι* AP3M12, v. *ἀκοντίσαιμι.*

Ξεινοκράτης ὑπὲρ ἀνθρώπων γλυκεῖαν
ἔσχεν. αἰδοῖος μὲν ἦν ἀστοῖς ὁμιλεῖν,

Ἀντ. γ΄.

ἱπποτροφίας τε νομίζων ἐν Πανελλάνων νόμῳ·
καὶ θεῶν δαῖτας προσέπτυκτο πάσας· οὐδέ ποτε ξενίαν
οὖρος ἐμπνεύσαις ὑπέστειλ' ἱστίον ἀμφὶ τράπεζαν·
ἀλλ' ἐπέρα ποτὶ μὲν Φᾶσιν θερείαις,
ἐν δὲ χειμῶνι πλέων Νείλου πρὸς ἀκτάν.

Ἐπ. γ΄.

μή νυν, ὅτι φθονεραὶ θνατῶν φρένας ἀμφικρέμανται ἐλ-
πίδες,
μήτ' ἀρετάν ποτε σιγάτω πατρῴαν,
μηδὲ τούσδ' ὕμνους· ἐπεί τοι
οὐκ ἐλινύσοντας αὐτοὺς εἰργασάμαν.
ταῦτα, Νικάσιππ', ἀπόνειμον, ὅταν
ξεῖνον ἐμὸν ἠθαῖον ἔλθῃς.

V. 38. *νομίζων*, E. Schmid *κομίζων*. — V. 39. *δαῖτας*, lemma Sch. *διαίτας*. — *ξενίαν* M2 Sch., v. *ξενίοις*. — V. 41. *θερείαις*, Hecker *θερείας*. — V. 42. *πλέων*, Hartung *πλέεν*. — *ἀκτάν* libri, *ἀκτάς* R Sch., qui etiam *αὐγάς*, Schneidewin *ἀγάς*. — V. 44. *σιγάτω*, fortasse scribendum *σιγάντω* sive *σιγάντων*, Hartung *σιγάσω*. — V. 45. *μηδὲ*, Hartung *μήτε*. — V. 46. *εἰργασάμαν* Boeckh, v. *εἰργασάμην*. — V. 47. Hermann *ἀπόνειμον ἐμὸν Ξεῖνον εὖτ' ἠθαῖον ἔλθῃς.*

ΙΣΘΜΙΟΝΙΚΑΙ Γ.

ΜΕΛΙΣΣῼ ΘΗΒΑΙῼ

ΙΠΠΟΙΣ.

Strophae.

⊥ ⏑ – ⏒ ⊥ ⏑ – ⏒ ⊥ ⏑ – – ⊥ ⏑ – ⏒
⊥ ⏑ – – ⊥ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏒ ⊥ ⏑ ⏓
⊥ ⏑ ⏑ ⏔ ⏑ ⏑ – ⏒ ⊥ ⏑ – ⏒
⊥ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ⊥ ⏑ – ⏒
⊥ ⏑ – – ⊥ ⏑ – – ⊥ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⊥ ⏑ – ⏒
⊥ ⏑ – – ⊥ ⏑ – – ⊥ ⏑ – ⏒

Epodi.

– ⊥ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ⊥ ⏑ ⏑ ⏓
⊥ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏒
⊥ ⏑ – ⏒ ⊥ ⏑ ⏓
– ⊥ ⏑ – ⏒ ⊥ ⏑ –
– ⊥ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏒ ⊥ ⏑ – – ⊥ ⏑ – – ⊥ ⏑ – ⏒ ⊥ – ⏓
– ⊥ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⊥ ⏑ – ⏒ ⊥ ⏑ – – ⊥ ⏑ – – ⊥ ⏑ ⏔ – ⊥ ⏑ ⏓

„In huius carminis (III. IV.) divisione nihil quidquam incertum videtur. Primus quidem strophae versus hiatu non terminatur, nec syllaba anceps et interpunctio ant. α'. str. β' satis certum praebent finis indicium; sed cum sequenti coniungi non potest, quia dipodias trochaicas quinas acatalecticas nusquam poeta consociavit. Interpunctio vero cur non saepius reperiatur, causa haec est, quod in fine stropharum non multum praecedente est frequentissima. Versu quarto syllabae ancipiti succurrit crebra interpunctio str. α'. β'. ant. γ'. str. δ'. ε'. ant. ε'. Epodi versus quartus neque hiatu neque ancipiti dirimitur a sequenti: tamen ibi finiendus videtur, quo quintus sexto sit similior." *Boeckh.* Hermann vero Epodi v. 5 et pariter v. 6 in binos versiculos diremit.

Carmen hoc tertium a quarto distinctum legitur in omnibus editionibus inde a Romana: errorem admissum esse primus censuit Heyne; Hermann autem et Boeckh duo haec carmina in unum coniunxerunt compro-

Στρ.

Εἴ τις ἀνδρῶν εὐτυχήσαις ἢ σὺν εὐδόξοις ἀέθλοις
ἢ σθένει πλούτου κατέχει φρασὶν αἰανῆ κόρον,
ἄξιος εὐλογίαις ἀστῶν μεμῖχθαι.
Ζεῦ, μεγάλαι δ' ἀρεταὶ θνατοῖς ἕπονται
ἐκ σέθεν· ζώει δὲ μάσσων ὄλβος ὀπιζομένων, πλαγίαις δὲ φρένεσσιν
οὐχ ὁμῶς πάντα χρόνον θάλλων ὁμιλεῖ.

'Αντ.

εὐκλέων δ' ἔργων ἄποινα χρὴ μὲν ὑμνῆσαι τὸν ἐσλόν,
χρὴ δὲ κωμάζοντ' ἀγαναῖς χαρίτεσσιν βαστάσαι.
ἔστι δὲ καὶ διδύμων ἀέθλων Μελίσσῳ

bantibus ceteris criticis, qni post secuti sunt; ego vero rursus separavi, In AP3M12 coniuncta leguntur, sed ibi etiam carmen II tertio adhaerescit. At in codice Va2 divisa sunt carmina. Ac scholiastae quoque id plane confirmant: nam non solum carmini IV haec praemissa sunt (in Va2 ot R): *Τοῦ τετάρτου εἴδους ἡ στροφὴ καὶ ἡ ἀντίστροφος καὶ ἡ ἐπῳδὸς ταὐτὰ μέτρα ἔχει τῷ τρίτῳ*, sed quod multo est gravius, etiam in ipso commentario carminis III memoratur oda IV tanquam peculiare carmen; vid. III 24: *ἐν δὲ τῇ ἑξῆς ᾠδῇ καθόλου τοὺς συγγενεῖς αὐτοῦ Κλεωνυμίδας κέκληκεν*, et rursus v. 29: *ἄμεινον δὲ εἰς τὰ ἐν τῇ ἑξῆς ᾠδῇ λεγόμενα (ἀποβλέπει)· τέσσαρας γάρ φησι κατὰ πόλεμον συγγενεῖς τοῦ Μελίσσου τελευτῆσαι.* Ut coniungantur haec carmina illud maxime videtur suadere, quod iidem in utraque oda sunt numeri, quod alias nusquam fecit Pindarus, secutus morem a maioribus traditum, cui etiam scenici poetae obtemperaverunt. Attamen minus hoc offendit, sed potius consulto est factum, quoniam in honorem eiusdem victoris haud dubie brevi intervallo et maius et minus carmen compositum est, ut nequaquam ingenii inopia exprobranda sit poetae. Contra si coniunxeris haec carmina in unum, multae gravesque oriuntur difficultates, quas animadvertit etiam Hermann, sed frustra defendere conatur. Neque tamen si haec separaveris, omnia bene inter se convenient: nam et carmen IV insto caret prooemio, neque carminis III institutum ita ut par est absolvitur. Hos igitur nodos existimo facili negotio expediri, si statuamus et prioris carminis partem novissimam et alterius odae exordium intercidisse: sed non ita multa videntur deesse: fortasse trias prioris encomii, item trias alterius intercepta est. Ceterum carmen III est post c. IV compositum, nec debebat inter Isthmia referri, sed ad *Nemeaeas* odas pertinet: versatur enim in celebranda curuli victoria, quam Melissus Nemeae post Isthmiam pancratii victoriam reportavit (v. 11—13), hinc recte se habet in titulo *ἵπποις*, quod Boeckh in *παγκρατίῳ* mutavit; at in titulo carm. IV *παγκρατίῳ* addendum, vid. v. 43. Noluerunt autem grammatici haec duo carmina seiungere ac diversis libris inserere, quoniam non solum in eiusdem victoris honorem condita, sed etiam, id quod plane singulare, iisdem numeris composita sunt. Ad Isthmia autem quam ad Nemeaea encomia referre placuit, quoniam carmen IV amplius est priore. Tertium autem carmen quarto praemiserunt, quoniam ad curulem victoriam spectat.

V. 1. *εὐτυχήσαις* libri omnes et sch. — V. 2. *φρασὶν* libri, Heyne *φρεσὶν*. — V. 7. post *ἄποινα* distinguebatur, correxit Bothe. — *ὑμνῆσαι* Heyne, *ὑμνᾶσαι* libri. — V. 8. *χαρίτεσσιν* Schmid, libri *χαρίτεσσι*. — V. 9. *ἀέθλων*, Boeckh *ἄθλων*.

μοῖρα πρὸς εὐφροσύναν τρέψαι γλυκεῖαν
ἦτορ, ἐν βάσσαισιν Ἰσθμοῦ δεξαμένῳ στέφανους, τὰ δὲ
κοίλᾳ λέοντος
ἐν βαθυστέρνῳ νάπᾳ κάρυξε Θήβαν

'Επ.

ἱπποδρομίᾳ κρατέων· ἀνδρῶν δ' ἀρετὰν
σύμφυτον οὐ κατελέγχει.
ἴστε μὰν Κλεωνύμου
δόξαν παλαιὰν ἅρμασιν·
καὶ ματρόθε Λαβδακίδαισιν σύννομοι πλούτου διέστειχον
τετραοριᾶν πόνοις.
αἰὼν δὲ κυλινδομέναις ἁμέραις ἄλλ' ἄλλοτ' ἐξάλλαξεν.
ἄτρωτοί γε μὰν παῖδες θεῶν.

V. 12. *βαθυστέρνῳ* scripsi, et sic schol., vulgo *βαθυστέρνον*. Deinde sch. distinguit *νάπᾳ· κάρυξε κτλ.* — V. 17. *Λαβδακίδαισιν* Boeckh, v. *Λαβδακίδαισι.* — *σύννομοι*, lemma sch. *σύννομος.* — *διέστειχον* Hermann, v. *διέστιχον.* Hartung haec sic conformavit *σύννομοι, πλούτῳ διέσχον καὶ τετραοριᾶν πόνοις.* — V. 18. *κυλινδομέναις*, sch. fort. *κυλινδόμενος*, sed vid. sch. ad IV 8. — *ἄτρωτοί γε μὰν*, Hartung *ἄτρωτοι γὰρ οὐ.*

ΙΣΘΜΙΟΝΙΚΑΙ Δ (Γ).

ΜΕΛΙΣΣῼ ΘΗΒΑΙῼ

(ΠΑΓΚΡΑΤΙῼ.)

Στρ. α΄.

Ἔστι μοι θεῶν ἕκατι μυρία παντᾷ κέλευθος·
ὦ Μέλισσ', εὐμαχανίαν γὰρ ἔφανας Ἰσθμίοις
ὑμετέρας ἀρετὰς ὕμνῳ διώκειν·
αἷσι Κλεωνυμίδαι θάλλοντες αἰεί
σὺν θεῷ θνατὸν διέρχονται βιότου τέλος. ἄλλοτε δ' ἀλ-
λοῖος οὖρος
πάντας ἀνθρώπους ἐπαΐσσων ἐλαύνει.

Ἀντ. α΄.

τοὶ μὲν ὦν Θήβαισι τιμάεντες ἀρχᾶθεν λέγονται
πρόξενοί τ' ἀμφικτιόνων κελαδεννᾶς τ' ὀρφανοί
ὕβριος· ὅσσα δ' ἐπ' ἀνθρώπους ἄηται
μαρτύρια φθιμένων ζωῶν τε φωτῶν
ἀπλέτου δόξας, ἐπέψαυσαν κατὰ πὰν τέλος· ἀνορέαις δ'
ἐσχάταισιν
οἴκοθεν στάλαισιν ἅπτονθ' Ἡρακλείαις.

Ἐπ. α΄.

καὶ μηκέτι μακροτέραν σπεύδειν ἀρετάν.

Inscriptionem carminis Callierges videtur addidisse: Va2 non exhibet, vacuo tamen spatio relicto. Ego *παγκρατίῳ* adieci.

V. 1. *παντᾷ*, legebatur *παντᾶ*. Totum versum aliter conformavit Hermann *ἔστι τοί μοι μυρία παντᾶ κέλευθος θεῶν ἕκατι.* — V. 2. *εὐμαχανίαν*, Sch. fort. *εὐμαχανίας*. — *ἔφανας*, RP3M12 *ἔφανες*. — *Ἰσθμίοις ὑμετέρας* R et sic schol. legit, om. haec verba P3M12, quam lacunam deinde explent *ἀρετὰς εὐφροσύναισι κλυταῖς ὕμνων διώκειν* et sic A. — V. 5. *βιότου* Schneidewin et Donaldson, vulgo *τὸ βίου*, sed *τὸ* om. AP3M12Va2. — V. 7. *Θήβαισι*, A *Θήβησι*. — V. 11. *ἀνορέαις* Sch. P3M2, *ἀνορέας* ARM1. — V. 13. *καὶ μηκέτι μακροτέραν σπεύδειν ἀρετάν*, conieci *Ἡρακλείαις, χᾆ μηκέτι μακρότερον σπεύδειν ἀρετᾷ*, h. e. et ubi satius est non ultra contendere. Hartung scripsit *ὦν μ. μακρότερ' ἦν σπ. ἀρετάν*, atque *ἂν* etiam Rauchenstein requirit.

ἱπποτρόφοι τ' ἐγένοντο,
χαλκέῳ τ' Ἄρει ἅδον.
ἀλλ' ἁμέρᾳ γὰρ ἐν μιᾷ
τραχεῖα νιφὰς πολέμοιο τεσσάρων ἀνδρῶν ἐρήμωσεν μάκαιραν ἑστίαν·
νῦν δ' αὖ μετὰ χειμέριον ποικίλων μηνῶν ζόφον χθὼν
ὥτε φοινικέοισιν ἄνθησεν ῥόδοις

Στρ. β'.

δαιμόνων βουλαῖς. ὁ κινητὴρ δὲ γᾶς Ὀγχηστὸν οἰκέων
καὶ γέφυραν ποντιάδα πρὸ Κορίνθου τειχέων,
τόνδε πορὼν γενεᾷ θαυμαστὸν ὕμνον
ἐκ λεχέων ἀνάγει φάμαν παλαιάν
εὐκλέων ἔργων· ἐν ὕπνῳ γὰρ πέσεν· ἀλλ' ἀνεγειρομένα χρῶτα λάμπει,
Ἀωσφόρος θαητὸς ὣς ἄστροις ἐν ἄλλοις·

Ἀντ. β'.

ἅ τε κὴν γουνοῖς Ἀθανᾶν ἅρμα καρύξαισα νικᾶν
ἔν τ' Ἀδραστείοις ἀέθλοις Σικυῶνος ὤπασεν

V. 15. *τ'* R (Sch.), om. AP3M12. — *ἅδον*, AR *ἀδον*, P3 *ἅδων*. Boeckhium secutus asperum spiritum servavi, Pindarus *ϝάδον* scripserat. — V. 18. *μετὰ χειμέριον ποικίλων* om. M2, pro *ποικίλων* Hermann *ποικίλον*, Kayser *φοινίων*, Hartung *χειμερίων ποικίλα* scripsit. — *ὥτε* P3, *ᾧτε* AM12, *ἅτε* Va2R et vulgo. — *φοινικέοισιν* P3M12, vulgo *φοινικίοισιν*. — *ἄνθησεν* Pauwius, *ἄνθησε* Va2, *ἄνθησαν* ed. Cratandri, et sic fort. Chrysippus legit, Hermann *ἕστηκεν*, libri *ἄνθος*. — V. 24. *Ἀωσφόρος*, M12 (Sch.) *Ἑωσφόρος*. Neutra forma credo Pindarum usum esse: et *Ἀωσφόρος* omnino ratione caret, debebat *Ἀοσφόρος* dici: fuit enim opinor olim etiam *τὸ αὖος* (*αὔσος*) i. e. *lux* in usu: idque ipsum vocabulum servavit Boeotorum sermo, qui *ἆες* (sive *ἆες*) i. e. *αὔριον* dicebant (vid. Hesych.), quamquam iidem praeterea *ἆας* usurpabant, quod descendit ab Aeolico vocabulo *αὖα*, quo Sappho usa est: *ἆες* enim est *ἆος*, quemadmodum *Κυνόσαργες* i. e. *κυνὸς ἆργος* dici solebat. Ex illo *αὖος* (*ἆος*) rite descendit *Ἀοσφόρος*, quemadmodum *θυοσκόος* solebant dicere: quamquam poterat etiam *Ἀεσφόρος* dici, quae forma oblitterata delitescere videtur in Hesychii glossa *Ἑασφόρος*: denique per contractionem ex *Ἀεσφόρος* poterat fieri *Ἀσφόρος*, quod Cyrillus exhibet. Iones more suo *Ἠοσφόρος* videntur dixisse, unde Attici analogiae specie decepti *ἑωσφόρος* usurparunt, quae forma nunc etiam apud Homerum et Hesiodum legitur, sed illi haud dubie *ἑοσφόρος* dixerunt: *ἠωσφόρος* autem solus quod sciam Theognostus testatur. Pindaro igitur illud ipsum *Ἀοσφόρος* restituendum esse censeo. Aliter de his formis statuit Ahrens (Kuhn Zeitschr. III 120 seq.). — *ὣς* P23, v. *ὡς*. — V. 25. *κὴν* doricam crasin praebent P3M2, *κῆν* M1, *κ' ἦν* AP2. *κεὶν* R, v. *κ' εἰν*. Boeckh *κἀν*, ego in proecdosi conieci *καί*. — *καρύξαισα*, A(P2) *καρύξασα*. — *νικᾶν*, paraphr. *νίκαν* legit, ut sit a verbo *ὤπασεν* suspensum, itaque post hoc verbum stigma posita *ἀοιδᾶν* ut vulgo reperit, cf. schol. §. 3.

τοιάδε τῶν τότ' ἐόντων φύλλ' ἀοιδῶν.
οὐδὲ παναγυρίων ξυνᾶν ἀπεῖχον
καμπύλον δίφρον, Πανελλάνεσσι δ' ἐριζόμενοι δαπάνᾳ
χαῖρον ἵππων.
τῶν ἀπειράτων γὰρ ἄγνωστοι σιωπαί.

'Επ. β΄.

ἔστιν δ' ἀφάνεια τύχας καὶ μαρναμένων,
πρὶν τέλος ἄκρον ἱκέσθαι.
τῶν τε γὰρ καὶ τῶν δίδοι·
καὶ κρέσσον' ἀνδρῶν χειρόνων
ἔσφαλε τέχνα καταμάρψαισ'. ἴστε μὰν Αἴαντος ἀλκὰν
φοίνιον, τὰν ὀψίᾳ
ἐν νυκτὶ ταμὼν περὶ ᾧ φασγάνῳ, μομφὰν ἔχει παίδεσσιν
'Ελλάνων, ὅσοι Τρῴανδ' ἔβαν.

Στρ. γ΄.

ἀλλ' Ὅμηρός τοι τετίμακεν δι' ἀνθρώπων, ὃς αὐτοῦ
πᾶσαν ὀρθώσαις ἀρετὰν κατὰ ῥάβδον ἔφρασεν
θεσπεσίων ἐπέων λοιποῖς ἀθύρειν.
τοῦτο γὰρ ἀθάνατον φωνᾶεν ἕρπει,
εἴ τις εὖ εἴπῃ τι· καὶ πάγκαρπον ἐπὶ χθόνα καὶ διὰ
πόντον βέβακεν
ἐργμάτων ἀκτὶς καλῶν ἄσβεστος αἰεί.

'Αντ. γ΄.

προφρόνων Μοισᾶν τύχοιμεν, κεῖνον ἅψαι πυρσὸν ὕμνων
καὶ Μελίσσῳ, παγκρατίου στεφάνωμ' ἐπάξιον,
ἔρνεϊ Τελεσιάδα. τόλμᾳ γὰρ εἰκώς
θυμὸν ἐριβρεμετᾶν θηρῶν λεόντων

V. 27. ἀοιδῶν quod scholiasta legit cum Hartungo restitui, libri ἀοιδᾶν. — V. 28. ξυνᾶν, lemma schol. ξυνῶν. — V. 33. τῶν τε γὰρ καὶ τῶν διδοῖ P23 Sch., τῶν τε γὰρ καὶ τῶν διδοῖ τέλος AM2, τῶν τε γὰρ διδοῖ τέλος RM1, unde vulgo τῶνδε γὰρ διδοῖ τέλος, Hartung τῶν τε γὰρ καὶ τῶν δόσις. Ego δίδοι scripsi, v. διδοῖ. — V. 35. ἔσφαλε M12, vulgo ἔσφαλλε. — καταμάρψαισ' libri, sed sch. legit τέχνᾳ καταμάρψαι. — μάν, M12 καί. — ὀψίᾳ, M1 ὀψίαν. — V. 36. Τρῴανδ' Boeckh, libri Τρωάνδ'. — V. 40. ἕρπει, post hoc verbum plene interpungebatur, rectius schol. — V. 44. Schol. videtur legisse καὶ Μελίσσου παγκρατίῳ, alii Μελίσσῳ, παγκρατίου στεφάνων ἐπαξίῳ. Alii vero ἔρνεϊ· Τελεσιάδα τολμᾷ γὰρ εἰκὼς κτλ. distinxerunt (et sic paraphrastes), qui fortasse tunc priora ita conformabant καὶ Μελίσσῳ, παγκρατίου στεφάνωμ' ἐπάξιον ἔρνεϊ, i. e. hymnum, qui est στεφάνωμα ἐπάξιον τῷ ἔρνεϊ (στεφάνῳ) παγκρατίου. — V. 45. εἰκώς etiam Va2, R εἰκών, Meineke εἴκων, Rauchenstein τόλμᾳ (vel τόλμαν) γὰρ οἷος θυμός. — V. 46. θηρῶν, libri θηρᾶν, Sch. non θηρᾷ, ut homines docti putant, sed ipsum illud θηρῶν legunt; hoc aliis est participium verbi pro tertia persona

ἐν πόνῳ· μῆτιν δ' ἀλώπηξ, αἰετοῦ ἅτ' ἀναπιτναμένα
ῥόμβον ἴσχει.
χρὴ δὲ πᾶν ἔρδοντ' ἀμαυρῶσαι τὸν ἐχθρόν.

Ἐπ. γ΄.

οὐ γὰρ φύσιν Ὠαριωνείαν ἔλαχεν·
ἀλλ' ὀνοτὸς μὲν ἰδέσθαι,
συμπεσεῖν δ' ἀκμᾷ βαρύς.
καίτοι πότ' Ἀνταίου δόμους
Θηβᾶν ἄπο Καδμεῖᾶν μορφὰν βραχύς, ψυχὰν δ' ἄκαμ-
πτος, προσπαλαίσων ἦλθ' ἀνὴρ
τὰν πυροφόρον Λιβύαν, κρανίοις ὄφρα ξένων ναὸν Πο-
σειδάωνος ἐρέφοντα σχέθοι,

Στρ. δ΄.

υἱὸς Ἀλκμήνας· ὃς Οὔλυμπόνδ' ἔβα, γαίας τε πάσας
καὶ βαθυκρήμνου πολιᾶς ἁλὸς ἐξευρὼν θέναρ,
ναυτιλίαισί τε πορθμὸν ἁμερώσαις.
νῦν δὲ παρ' Αἰγιόχῳ κάλλιστον ὄλβον
ἀμφέπων ναίει, τετίματαί τε πρὸς ἀθανάτων φίλος,
Ἥβαν τ' ὀπυίει,
χρυσέων οἴκων ἄναξ καὶ γαμβρὸς Ἥρας.

Ἀντ. δ΄.

τῷ μὲν Ἀλεκτρᾶν ὕπερθεν δαῖτα πορσύνοντες ἀστοὶ
καὶ νεόδματα στεφανώματα βωμῶν αὔξομεν
ἔμπυρα χαλκοαρᾶν ὀκτὼ θανόντων,
τοὺς Μεγάρα τέκε οἱ Κρειοντὶς υἱούς·
τοῖσιν ἐν δυθμαῖσιν αὐγᾶν φλὸξ ἀνατελλομένα συνεχὲς
παννυχίζει,

θηρᾳ dictum, aliis genitivus qui significet id quod ἐν θηρσίν, aliis appositio ad λεόντων (λέοντι θηρεύοντι). Dictum est θὴρ λέων ut ap. Eurip. Herc. F. 463 στολήν τε θηρὸς ἀμφέβαλλε σῷ κάρᾳ λέοντος. Epimenides ap. Aelian. Hist. An. XII 7 θῆρα λέοντα. Ceterum Thiersch τολμᾷ γὰρ εἰδὼς θυμὸν ἐριβρεμετᾶν θήρᾳ λεόντων vel τολμᾶν γὰρ εἰδὼς ... θηρᾷ coniecit, et θηρᾷ etiam Hermann, Boeckh, Dissen alii probaverunt. Kayser τόλμαν ὁμοῖος θυμῷ ἐριβ. θηρῶν ἱμάντος ἐν πότῳ coll. Nem. VI 36, idem coniecit τόλμαν γὰρ εἰκὼς θυμῷ ἐριβρεμετᾶν θηρῶν πέφανται, Hartung τολμὰν γὰρ εἰκὼς θυμῷ ἐρ. θῆρας λεόντων, Goram τολμᾷ γὰρ ἔργοις. — V. 48. ἔρδοντ' ἀμαυρῶσαι etiam Plut. de poet. aud. c. 4, ἔρδοντα μαυρῶσαι Boeckh. — V. 51. ἀκμᾷ Pauwius, v. αἰχμᾷ. — V. 53. Καδμεῖᾶν P3, Καδμειϊᾶν AR, Καδμηϊᾶν vulgo. — μορφαν, M1 μορφῆς, Hermann Θηβᾶν ἄπο μάκεϊ μορφᾶς | μὲν βραχὺς κτλ. — ἄκαμπτος, Va2 ἄκομπος. — V. 54. Hermann coni. ναὸν Ποσειδᾶνος σφ' ἐρέπτοντα σχέθοι. — V. 57. πορθμὸν, Hecker πόντον. — V. 58. Αἰγιόχῳ, M12 Αἰγιόχῳ Διῒ. — V. 64. τέκε οἱ A, οἱ τέκε RM12P23, vulgo τέκεν οἱ. — Κρειοντὶς Schmid, libri Κρεοντὶς, fortasse recte. — V. 65. δυθμαῖσιν Mommsen ut videtur ex Va2, legebatur δυσμαῖσιν.

αἰθέρα κνισᾶντι λακτίζοισα καπνῷ,

Ἐπ. δ΄.

καὶ δεύτερον ἆμαρ ἐτείων τέρμ' ἀέθλων
γίνεται, ἰσχύος ἔργον.
ἔνθα λευκωθεὶς κάρα
μύρτοις ὅδ' ἀνὴρ διπλόαν
νίκαν ἀνεφάνατο παίδων τε τρίταν πρόσθεν, κυβερνα-
τῆρος οἰακοστρόφου
γνώμᾳ πεπιθὼν πολυβούλῳ. σὺν Ὀρσέᾳ δέ νιν κωμάξο-
μαι τερπνὰν ἐπιστάζων χάριν.

V.66. *αἰθέρα*, Plut. de primo frig. 10 *ἀέρα*. — *κνισᾶντι*, Hermann *κνισσᾶντι*. — *λακτίζοισα*, Hecker *πλακτίζοισα*. — V. 68. *γίνεται*, legebatur *γίγνεται*. — V. 69. *λευκωθεὶς*, Hecker *λευκανθής*. — V. 71. *παίδων τε τρίταν* Hermann olim corr., vulgo et lemma sch. *παίδων τὴν τρίταν*, M12Va2 *παίδων τρίταν*. Nunc Hermann *καὶ τρίταν* et sic fort. unus schol., non recte. Mommsen *καὶ παίδων τρίταν* mavult. — V. 72. *πεπιθὼν*, Hartung *πεπιθώς*. — *πολυβούλῳ* Hermann, v. *πολυβούλω*. Schol. videtur iunxisse *πολυβούλῳ σὺν Ὀρσέᾳ δέ*. Nunc Hermann *γνώμᾳ πίσυνος· πολύβουλ' Ὀρσέα, σὺν σοὶ δέ νιν*. — *κωμάξομαι* Hermann ex sch. et sic Va2, vulgo *κωμάζομαι*. — *ἐπιστάζων* AP23 Sch., *ἐπιστοχάζων* M12, *ἀποστάζων* R.

ΙΣΘΜΙΟΝΙΚΑΙ Ε. [Δ.]

ΦΥΛΑΚΙΔᾼ ΑΙΓΙΝΗΤῌ

ΠΑΓΚΡΑΤΙῼ.

Strophae.

–́ ⏑ – ⏒ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑
⏖́ ⏑ – ⏒ –́ ⏑ – ⏒ –́ ⏑ ⏑ ⏓
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏒
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
⏖́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏒

Epodi.

–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏒
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ –
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
–́ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ ⏓
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ –
⏖́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
–́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏒

„Strophae v. 3 hiatu non terminatur, sed ancipiti et interpunctione str. α'. γ'. ant. γ'. At v. 5—7 neque hiatu neque ancipiti utuntur, et consociari facile possunt, suadente adeo apostropho str. β' 6 et rara admodum interpunctione. V. 5 interpunctione finitur ep. α'. β' et v. 6 eadem ep. α'. β', coniungi tamen tum inter se tum cum sequenti possunt." *Boeckh.* Idem postea str. v. 6 et 7 recte in unum iunxit, et fortasse etiam v. 3 et 4 melius copulantur. Ep. v. 4 satis incertus est.

Μᾶτερ Ἀελίου πολυώνυμε Θεία, Στρ. α'.
σέο γ' ἕκατι καὶ μεγασθενῆ νόμισαν
χρυσὸν ἄνθρωποι περιώσιον ἄλλων·
καὶ γὰρ ἐριζόμεναι
νᾶες ἐν πόντῳ καὶ ὑφ' ἅρμασιν ἵπποι
διὰ τεάν, ὦ 'νασσα, τιμὰν ὠκυδινάτοις ἐν ἁμίλλαισι θαυ-
μασταὶ πέλονται·

Ἀντ. α'.

ἔν τ' ἀγωνίοις ἀέθλοισι ποθεινὸν
κλέος ἔπραξεν, ὅντιν' ἀθρόοι στέφανοι
χερσὶ νικάσαντ' ἀνέδησαν ἔθειραν
ἢ ταχυτᾶτι ποδῶν.
κρίνεται δ' ἀλκὰ διὰ δαίμονας ἀνδρῶν.
δύο δέ τοι ζωᾶς ἄωτον μοῦνα ποιμαίνοντι τὸν ἄλπνιστον
εὐανθεῖ σὺν ὄλβῳ,

Ἐπ. α'.

εἴ τις εὖ πάσχων λόγον ἐσλὸν ἀκούσῃ.
μὴ μάτευε Ζεὺς γενέσθαι· πάντ' ἔχεις,
εἴ σε τούτων μοῖρ' ἐφίκοιτο καλῶν.
θνατὰ θνατοῖσι πρέπει.
τὶν δ' ἐν Ἰσθμῷ διπλόα θάλλοισ' ἀρετά,
Φυλακίδα, κεῖται, Νεμέᾳ δὲ καὶ ἀμφοῖν,
Πυθέᾳ τε παγκρατίου. τὸ δ' ἐμὸν
οὐκ ἄτερ Αἰακιδᾶν κέαρ ὕμνων γεύεται·
σὺν Χάρισιν δ' ἔμολον Λάμπωνος υἱοῖς

Στρ. β'.

τάνδ' ἐς εὔνομον πόλιν. εἰ δὲ τέτραπται

V. 1. *Ἀελίου* Sch. bis Va2, Boeckh *Ἀλίου*. — V. 2. *σέο γ'*, lemma sch. *σοῦ γ'*. Pindarus fort. *σέο Ϝέκατι* scripserat. — V. 5. *ὑφ' ἅρμασιν* restitui ex sch., vulgo *ἐν ἅρμασιν*. — V. 8. *ἔπραξεν*, schol. ad v. 2 cum *ἐσχήκασιν* interpretatur, videtur *ἔπραξαν* legisse, fort. recte, quamquam sch. v. 9 *ἔπραξεν* tuetur male ille quidem haec interpretatus. — V. 11. *δαίμονας*, R *δαίμονα*, Heyne *δαίμονος*. — V. 12. *δύο*, lemma sch. *δύω*. — *ἄλπνιστον*, sch. etiam *ἀνέλπιστον*, et sic paraphrastes. Pravam hanc lectionem prave interpretatur Gramm. Bekk. An. I 597, 15 (Apost. II 91. Arsen. 56) *Ἀνέλπιστον βίον τὸν κάλλιστον εἰρήκασιν Ἀττικοί, ἐν ᾧ οὐκ εἰς ἐλπίδας ἐπτόηνται, ἀλλὰ πάρεστιν ἤδη τὰ ἀγαθά. οὕτω Πίνδαρος.* Totum locum sic conformavit Hartung *δύο δέ τοι ζ. ἄωτα μοῦνα ποιμαίνει βίον ἄλγιστον, εὐανθεῖ σὺν ὄλβῳ εἴ τις κτλ.* — V. 13. *πάσχων*, schol. ad v. 18 haec in artum coegit *εἴ τις εὖ πάσχοι*. — *λόγον ἐσλόν*, Hecker *λόγῳ ἐσλὸς* coni. — *ἀκούσῃ* AP23M12, *ἀκούῃ* R. — V. 16. *θνατοῖσι*, Hermann, ut epitriti restituantur, *θνατοῖσιν*. — V. 18. Hartung edidit *κεῖται Νεμέᾳ τε καὶ ἀμφοῖν, Πυθέᾳ δὲ παγκρατίου*. — V. 21. *Χάρισιν* Boeckh, legebatur *χάρισιν*. — *ἔμολον*, paraphr. legit *ἔμολον καί* numero pessumdato. — *υἱοῖς*, Hartung putat schol. legisse *υἱῷ*, Kayser *οἴκῳ*.

θεοδότων ἔργων κέλευθον ἂν καθαράν,
μὴ φθόνει κόμπον τὸν ἐοικότ' ἀοιδᾷ
κιρνάμεν ἀντὶ πόνων.
καὶ γὰρ ἡρώων ἀγαθοὶ πολεμισταί
λόγον ἐκέρδαναν, κλέονται δ' ἔν τε φορμίγγεσσιν ἐν αὐ-
λῶν τε παμφώνοις ὁμοκλαῖς

'Αντ. β'.

μυρίον χρόνον· μελέταν δὲ σοφισταῖς
Διὸς ἕκατι πρόσβαλον σεβιζόμενοι.
ἐν μὲν Αἰτωλῶν θυσίαισι φαενναῖς
Οἰνεΐδαι κρατεροί,
ἐν δὲ Θήβαις ἱπποσόας Ἰόλαος
γέρας ἔχει, Περσεὺς δ' ἐν Ἄργει, Κάστορος δ' αἰχμὰ Πολυ-
δεύκεός τ' ἐπ' Εὐρώτα ῥεέθροις.

'Επ. β'.

ἀλλ' ἐν Οἰνώνᾳ μεγαλήτορες ὀργαί
Αἰακοῦ παίδων τε· τοὶ καὶ σὺν μάχαις
δὶς πόλιν Τρώων πράθον, ἑσπόμενοι
Ἡρακλῆϊ πρότερον,
καὶ σὺν Ἀτρείδαις. ἔλα νῦν μοι πεδόθεν·
λέγε, τίνες Κύκνον, τίνες Ἕκτορα πέφνον,
καὶ στράταρχον Αἰθιόπων ἄφοβον
Μέμνονα χαλκοάραν· τίς ἄρ' ἐσλὸν Τήλεφον
τρῶσεν ἑῷ δορὶ Καΐκου παρ' ὄχθαις;

Στρ. γ'.

τοῖσιν Αἴγιναν προφέρει στόμα πάτραν
διαπρεπέα νᾶσον· τετείχισται δὲ πάλαι

V. 23. Hermann transponenda censet *θεοδότων κέλευθον ἔργων*. — V. 24. *ἀοιδᾷ*, fort. *ἀοιδᾶς* vel *ἀοιδᾶν*. — V. 27. *ἐκέρδαναν* Scholiasta M2, vulgo *ἐκέρδανον*. — *αὐλῶν*, Sch. *αὐλῷ* legisse non satis tuto coniicias. — V. 29. *σεβιζόμενοι*, distinxi plene, cum vulgo nulla sit interpunctio. — V. 33. *Πολυδεύκεος*, Pauwius *Πολυδεύκευς*. — V. 35. *Αἰακοῦ παίδων τε*, paraphr. legit *Αἰακοῦ παίδων*. — V. 36. *πράθον, ἑσπόμενοι*, in proecdosi *ἔπραθον σπόμενοι* scripsi. — V. 37. *πρότερον*, Hermann *πρῶτα μέν*, poterat lenius *τε πρότερον*, Hartung *Ἡρακλεῖ τε πρότερον*. — V. 41. *χαλκοάραν*, fort. scripsit poeta *χαλκοαρᾶν*. — V. 42. *τρῶσεν ἑῷ δορὶ Καΐκου παρ' ὄχθαις*, libri non variant, nisi quod P2 *δουρί*, vulgatam lectionem, in qua *Καΐκου* producta prima syllaba offendit, tuetur Tzetz. Lyc. 250, sed idem in Cram. An. Ox. III 379 *τρῶσαι δωρὶ Καΐκου*, et in schol. Antehom. p. 20 *ἑῷ δορὶ Καΐκου*, et ap. Matrangam An. 606 *τρῶσι δορὶ Καΐκου*. Hermann *ᾧ δορὶ τρῶσε παρ' ὄχθαισιν Καΐκου* vel *τρῶσεν ἑῷ δορὶ Μυσίαις παρ' ὄχθαις*, Hartung *τρῶσ' ὀλοῷ δορὶ κτλ.* Pindarus scripsisse videtur *ϝῷ δορὶ τρῶσε Καϊκείοις παρ' ὄχθαις*. — *παρ'*, Tzetz. tertio loco *πρός*. — *ὀχθαις*, sch. *ὄχθας*. — V. 43. Hermann transpouit *στόμα νᾶσον Διαπρεπέα πάτραν*.

πύργος ὑψηλαῖς ἀρεταῖς ἀναβαίνειν.
πολλὰ μὲν ἀρτιεπής
γλῶσσά μοι τοξεύματ' ἔχει περὶ κείνων
κελαρύσαι· καὶ νῦν ἐν Ἄρει μαρτυρήσαι κεν πόλις Αἴαν-
τος ὀρθωθεῖσα ναύταις

Ἀντ. γ'.

ἐν πολυφθόρῳ Σαλαμὶς Διὸς ὄμβρῳ
ἀναρίθμων ἀνδρῶν χαλαζάεντι φόνῳ.
ἀλλ' ὅμως καύχημα κατάβρεχε σιγᾷ·
Ζεὺς τά τε καὶ τὰ νέμει,
Ζεὺς ὁ πάντων κύριος. ἐν δ' ἐρατεινῷ
μέλιτι καὶ τοιᾷδε τιμᾷ καλλίνικον χάρμ' ἀγαπάζοντι. μαρ-
νάσθω τις ἔρδων

Ἐπ. γ'.

ἀμφ' ἀέθλοισιν γενεὰν Κλεονίκου
ἐκμαθών· οὔτοι τετύφλωται μακρός
μόχθος ἀνδρῶν· οὐδ' ὁπόσαι δαπάναι
ἐλπίδων ἔκνισ' ὄπιν.
αἰνέω καὶ Πυθέαν ἐν γυιοδάμαις
Φυλακίδᾳ πλαγᾶν δρόμον εὐθυπορῆσαι
χερσὶ δεξιὸν νόῳ ἀντίπαλον.
λάμβανέ οἱ στέφανον, φέρε δ' εὔμαλλον μίτραν,
καὶ πτερόεντα νέον σύμπεμψον ὕμνον.

V. 45. **ὑψηλαῖς**, Schol. **ὑψηλὸς** legisse videtur, Hartung **ὑψηλᾶς ἀρετᾶς**. — V. 48. **κελαρύσαι** scripsi, libri **κελαδεῖν**, Boeckh **κελαδέειν**. — **καὶ νῦν ἐν** om. P2, **ἐν** om. M1. — **Ἄρει**, lemma schol. **Ἄρεϊ**. — V. 49. **πολυφθόρῳ**, P3 **πολυφόρῳ**. — V. 50. **ἀναρίθμων**, Hermann olim **συναρίθμων**, nunc **ἰσάριθμ' ἀνέρων**, et **ἰσαρίθμων** videtur paraphrastes legisse, iungens **ἐν πολυφθόρῳ φόνῳ ἀνδρῶν ἰσαρίθμων χαλ. Διὸς ὄμβρῳ**. Hartung totum locum sic immutavit **καὶ νῦν ἀρείοις ... ἐν πολυφθόρῳ, Σαλαμίς, Διὸς ὄμβρῳ ἰσαρίθμων ἀνδρῶν, χαλαζάεντι φόνῳ**. — V. 51. **κατάβρεχε**, AM2 **κατέβραχε**, unde Schneidewin **κατάβραχε**. — V. 52. **τά τε καὶ τὰ** Boeckh, vulgo **τάδε καὶ τά**, A **τάδε καὶ τάδε**. — V. 54. **τοιᾷδε τιμᾷ** scripsi, quemadmodum legit paraphrastes et unus scholiasta, ceteri **τοιαίδε τιμαί**, ut libri. Postea Hartung eandem quam ego commendavit lectionem. — V. 58. **ἔκνισ' ὄπιν**, A **ἔκνιζ' ὄπιν**, R **ἔκνιξ' ὄπιν**, et **ἔκνιξ** Hermann probat. Aristarchus **ἔκνισ'(α) ὀπί**, interpretatus *non laesi carmine, sed celebravi*; **ἔκνιξ'(ε) ὄπιν** i. e. schemate Pindarico pro **ἔκνιξαν**. Tentari possunt plura. Hartung scripsit **οὐδ', ὁπόσαι δαπάναι, ἐλπίδων ἐκτὸς ὄπις**. — V. 59. **ἐν γυιοδάμαις**, coniicio **ἐν** (sive **ἐς**) **γυιοδαμᾶν Φυλακίδᾳ πλαγᾶν δρόμον εὐθυπορῆσαι**, Hartung **ἐν γυι-**) **δάμαις ... πλαγαῖς** edidit, L. Schmidt iungit **ἐν γυιοδάμαις χερσί**. — V. 60. **Φυλακίδᾳ**, P3 **Φυλακίδα** (supra **ου**), M2 **Φιλακίδαν**. — **εὐθυπορῆσαι**, R **εὐθυπονῆσαι**. — V. 61. **χερσὶ δεξιὸν νόῳ ἀντ.**, vulgo interpungunt **χερσὶ δεξιόν. νόῳ ἀντ.**, Boeckh et Hermann **χερσί, δεξιὸν νόῳ ἀντ.** Fortasse: **χερσὶ δεξιόν τε νόῳ ἀντίπαλον**. — V. 63. **νέον**, M2 **νόον**, AR (in m.)M1P23 **νόῳ**.

ΙΣΘΜΙΟΝΙΚΑΙ ϛʹ. [Ε.]

ΦΥΛΑΚΙΔᾼ ΑΙΓΙΝΗΤῌ

[ΠΑΓΚΡΑΤΙῼ.]

Strophae.

– –̇ ⏑ – – –̇ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
–̇ ⏑ – ⏒ –̇ ⏑ – – –̇ ⏑ ⏑ ⏓
–̇ ⏑ – – –̇ ⏑ – – –̇ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –̇ ⏑ – –
–̇ ⏑ ⏔ ⏑ –̇ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
– –̇ ⏑ – – –̇ ⏑ ⏓
–̇ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –̇ ⏑ – – –̇ ⏑ ⏑ ⏓
⏑́⏑ ⏑ – ⏒ –̇ ⏑ – – ⏔̇ ⏑ –
– –̇ ⏑ – – –̇ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –̇ ⏑̇ ⏓
– –̇ ⏑ – – –̇ ⏑ – ⏒

Epodi.

–̇ ⏑ – – –̇ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
–̇ ⏑ – – –̇ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
–̇ ⏑ – – –̇ ⏑ – – –̇ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
–̇ ⏑ – – –̇ ⏑ – – –̇ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏒ –̇ ⏑ – –
–̇ ⏑ – – –̇ ⏑ – – –̇ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
– –̇ ⏑ – – –̇ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –̇ ⏑ ⏓
–̇ ⏑ – – –̇ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –̇ ⏑ – –̇ ⏑ – – –̇ ⏑ ⏓

„In inscriptione delevi verba *Πυθέᾳ, Εὐθυμένει μάτρωϊ* cum Heynio: nam Phylacidas celebratur de industria, Pytheae et Euthymenis ut cognatorum tantum mentio fit honorifica. De meo autem addidi *παγκρατίῳ*, quo Phylacidas vicerat. Heynius inscripsit *ἐν παισί*, quippe quod carmen hoc ante praecedens esse editum necesse sit: nam Isthm. V una tantum memoratur Isthmiaca victoria; itaque Isthm. IV debebat altera esse, ubi v. 19 duae appellantur. Cf. Schol. ad IV ed. nostr. Iam vero

Στρ. α΄.

Θάλλοντος ἀνδρῶν ὡς ὅτε συμποσίου
δεύτερον κρατῆρα Μοισαίων μελέων
κίρναμεν Λάμπωνος εὐάθλου γενεᾶς ὕπερ, ἐν Νεμέᾳ μὲν
πρῶτον, ὦ Ζεῦ,
τίν γ᾽ ἄωτον δεξάμενοι στεφάνων,
νῦν αὖ τίν, Ἰσθμοῦ δέσποτα,
Νηρεΐδεσσί τε πεντήκοντα παίδων ὁπλοτάτου
Φυλακίδα νικῶντος. εἴη δὲ τρίτον
σωτῆρι πορσαίνοντας Ὀλυμπίῳ Αἴγιναν κάτα
σπένδειν μελιφθόγγοις ἀοιδαῖς.

Ἀντ. α΄.

εἰ γάρ τις ἀνθρώπων δαπάνᾳ τε χαρείς
καὶ πόνῳ πράσσει θεοδμάτους ἀρετάς,
σύν τέ οἱ δαίμων φυτεύει δόξαν ἐπήρατον, ἐσχατιὰς ἤδη
πρὸς ὄλβου
βάλλετ᾽ ἄγκυραν θεότιμος ἐών.
τοίαισιν ὀργαῖς εὔχεται
ἀντιάσαις ἀΐδαν γῆράς τε δέξασθαι πολιόν
ὁ Κλεονίκου παῖς· ἐγὼ δ᾽ ὑψίθρονον
Κλωθὼ κασιγνήτας τε προσεννέπω ἕσπεσθαι κλυταῖς

Isthm. IV extr. Pytheas Phylacidae frater natu maior huius magister dici videtur; itaque utramque victoriam puerum Phylacidam nactum esse putes. Sed hoc tamen incertum. Multis enim ante annis a fratre natu maiori edoctus artem esse poterat, neque usquam puer Phylacidas vicisse dicitur. Itaque neque Isthm. IV neque Isthm. V addidi *ἐν παισίν*." *Boeckh*. In priore ed. idem coniunxit str. v. 3 et 4 in unum, epod. v. 4 in binos divisit.

V. 2. *κρατῆρα* libri et schol. etiam ad Isth. IV 1, Hermann *κρητῆρα*. — *Μοισαίων* Heyne, libri *Μοισέων*, idem etiam *Μοισαῖον* coniecit, sed illud tuetur sch. — V. 3. *κίρναμεν* libri et schol., vulgo *κιρνάμεν*, et *κιρνάμεναι* sch. Isthm. IV 1. — V. 4. *τίν γ᾽* Pauwius, vulgo *τίν*, quod Ahrens defendit. — V. 5. *νῦν αὖ τίν, Ἰσθμοῦ δέσποτα, Νηρ.* scripsi, vulgo et schol. *νῦν αὖτ᾽ ἐν Ἰσθμῷ δεσπότᾳ Ν.*, sed libri *Ἰσθμοῦ* et praeterea P3 *αὖθις*, Sch. Isth. IV 1 *αὖτ᾽ ἐν Ἰσθμοῦ*, unde Boeckh *νῦν αὖτις*, (Hartung *αὖτε δ᾽*) *Ἰσθμοῦ δεσπότᾳ*. — V. 8. *πορσαίνοντας*, Hartung *πορσύνοντας*. — *κάτα σπένδειν* Boeckh, v. *κατασπένδειν*. Sch. utrumque. Est autem *κάτα* cum verbo *σπένδειν* iungendum, sed versus clausula diremtum, ut Ol. I 57. Anastrophen praepositionis quae versu extremo est veterum grammaticorum praecepta suadent, vid. Schol. Il. *E* 283. Joh. Alex. 27, 20. Nisi forte Pindarus scripsit *Αἰγίνας κάτα σπένδειν μελιφθόγγοις ἀοιδαίς* accusativis aeolicis usus, cf. etiam v. 12 et 17. — V. 12. *ἐσχατιάς* AP23M12 paraphr., *ἐσχατιᾶς* R, *ἐσχατιαῖς* Morellius et schol. Pindarus *ἐσχατιαὶς* videtur scripsisse. — V. 15. *ἀντιάσαις*, M2 *ἀντιάσας*. — V. 17. *ἕσπεσθαι*, in proecdosi coni. *ἕψεσθαι*. — *κλυταῖς*, fort. *κλυταίς*.

ἀνδρὸς φίλου Μοίρας ἐφετμαῖς.

Ἐπ. α΄.

ὔμμε τ', ὦ χρυσάρματοι Αἰακίδαι,
τέθμιόν μοι φαμὶ σαφέστατον εἶναι
τάνδ' ἐπιστείχοντα νᾶσον ῥαινέμεν εὐλογίαις.
μυρίαι δ' ἔργων καλῶν τέτμηνθ' ἑκατόμπεδοι ἐν σχερῷ κέλευθοι,
καὶ πέραν Νείλοιο παγᾶν καὶ δι' Ὑπερβορέους·
οὐδ' ἔστιν οὕτω βάρβαρος οὔτε παλίγγλωσσος πόλις,
ἅτις οὐ Πηλέος ἀΐει κλέος ἥρωος, εὐδαίμονος γαμβροῦ θεῶν,

Στρ. β΄.

οὐδ' ἅτις Αἴαντος Τελαμωνιάδα
καὶ πατρός· τὸν χαλκοχάρμαν ἐς πόλεμον
ἄγε σὺν Τιρυνθίοισι πρόφρονα σύμμαχον ἐς Τροΐαν, ἥρωσι μόχθον,
Λαομεδοντειᾶν ὑπὲρ ἀμπλακιᾶν
ἐν ναυσὶν Ἀλκμήνας τέκος.
εἷλε δὲ Περγαμίαν, πέφνεν δὲ σὺν κείνῳ Μερόπων
ἔθνεα, καὶ τὸν βουβόταν οὔρεϊ ἴσον
Φλέγραισιν εὑρὼν Ἀλκυονῆ σφετέρας οὐ φείσατο
χερσὶν βαρυφθόγγοιο νευρᾶς

Ἀντ. β΄.

Ἡρακλέης. ἀλλ' Αἰακίδαν καλέων
ἐς πλόον κύρησε πάντων δαινυμένων.
τὸν μὲν ἐν ῥινῷ λέοντος στάντα κελήσατο νεκταρέαις σπονδαῖσιν ἄρξαι

V. 20. εἶναι, Schneidewin coni. ἔμμεν. Fort. αἰεί. — V. 21. ἐπιστείχοντα, sch. fort. ἐπιστείχοντι. — V. 25. Πηλέος, R Πηλέως. — ἀΐει Hermann ex schol., v. ἀΰει. — V. 28. Τιρυνθίοισι, P3 Τιρυνθίοισιν. — Τροΐαν Schmid, v. Τροίαν, Boeckh Τρωΐαν. — V. 29. Λαομεδοντιᾶν ὑπὲρ ἀμπλακιᾶν Kayser et sic sch., vulgo Λαομεδοντίαν ὑπὲρ ἀμπλακίαν. Praeterea scripsi Λαομεδοντειᾶν. ut semel tantum in nomine proprio v. 63 admissa sit brevis syllaba. — V. 31. Μερόπων Boeckh, vulgo Μερόπων τ', quod ex Ϝέθνεα ortum videtur, — V. 32. τὸν om. M2. — V. 33. Ἀλκυονῆ σφετέρας οὐ scripsi, et sic paraphr. legit, v. Ἀλκυονῆ, σφετέρας δ' οὐ. Possis tamen librorum scripturam tueri loco simillimo Nem. IV 25, ubi item Telamoni primae, Herculi secundae partes tribuuntur. — V. 36. κύρησε AM1P23 et sic sch. legit, κήρυσε RM2, κάρυξε Heyne, κάρυσσε Hermann. Sed locus de vitio suspectus, nam scholiasta δαινύμενον pro δαινυμένων interpretando testatur, quod non displicet, sed quid pro πάντων legerit incertum: haec enim dicit καὶ (καλῶν) τὸν Αἰακοῦ παῖδα τὸν Τελαμῶνα εἰς τοῦτον τὸν πλοῦν καὶ ταύτην τὴν συμμαχίαν .... ἔτυχεν ἀνευρεῖν (scr. ἀνευρὼν) εὐωχούμενον τὸν Τελαμῶνα.

καρτεραίχμαν Ἀμφιτρυωνιάδαν,
ἄνδωκε δ' αὐτῷ φέρτατος
οἰνοδόκον φιάλαν χρυσῷ πεφρικυῖαν Τελαμών,
ὁ δ' ἀνατείναις οὐρανῷ χεῖρας ἀμάχους
αὔδασε τοιοῦτον ἔπος· Εἴ ποτ' ἐμᾶν, ὦ Ζεῦ πάτερ,
θυμῷ θέλων ἀρᾶν ἄκουσας,

Ἐπ. β'.

νῦν σε, νῦν εὐχαῖς ὑπὸ θεσπεσίαις
λίσσομαι παῖδα θρασὺν ἐξ Ἐριβοίας
ἀνδρὶ τῷδε, ξεῖνον ἁμὸν μοιρίδιον τελέσαι·
τὸν μὲν ἄρρηκτον φυάν, ὥσπερ τόδε δέρμα με νῦν περιπλανᾶται
θηρός, ὃν πάμπρωτον ἀέθλων κτεῖνά ποτ' ἐν Νεμέᾳ·
θυμὸς δ' ἑπέσθω. ταῦτ' ἄρα οἱ φαμένῳ πέμψεν θεός
ἀρχὸν οἰωνῶν μέγαν αἰετόν· ἁδεῖα δ' ἔνδον νιν ἔκνιξεν χάρις,

Στρ. γ'.

εἶπέν τε φωνήσαις ἅτε μάντις ἀνήρ·
Ἔσσεταί τοι παῖς, ὃν αἰτεῖς, ὦ Τελαμών·
καί νιν ὄρνιχος φανέντος κέκλευ ἐπώνυμον εὐρυβίαν Αἴαντα, λαῶν
ἐν πόνοις ἔκπαγλον Ἐνυαλίου.
ὣς ἄρα εἰπὼν αὐτίκα

V. 41. ἀνατείναις, ARM1 ἀντείνας, M2P3 ἀνατείνας, P2 ἀντιτείνας. — V. 42. τοιοῦτον ἔπος Heyne, RM2 τοιοῦτόν τι ἔπος, AP23 τοιοῦτόν τ' ἔπος, M1 ποῦ τόν τ' ἔπος, Hermann τοιοῦτόν γ' ἔπος, Hartung τοιοῦτον ἐξαύδασ' ἔπος correxit, Pindarus haud duhie ϝέπος scripserat. — ἐμᾶν . . . ἀρᾶν scripsi et sic legit paraphrastes: εἴ ποτε τῶν ἐμῶν εὐχῶν . . κατήκουσας, vulgo ἐμὰν . . . ἀράν. — V. 43. θέλων, Boeckh ἐθέλων, — V. 44. θεσπεσίαις ut vulgo Sch. M2(?), θεσπεσίαν ARP23M1. — V. 46. haud duhie antiquum vitium latet; nam, ut alia mittam, μοιρίδιον non potest *felicem* significare. Tentavi: λίσσομαι, παῖδα θρασὺν ἐξ Ἐριβοίας ἀνδρὶ τῷδε ξυνόδαμον μοιρίδιον τελέσαι, ut ξυνόδαμος fere idem sit, quod ξυνὸν γόνον, ut Ol. IX 46 ὁμόδαμον κτησάσθαν λίθινον γόνον. Hartung ἀνδρὶ τῷδ', ὃν ξεῖνον ἴκον scripsit. — V. 47. τὸν μὲν, Hartung τὼς μὲν. — τόδε, R τὸ. — με νῦν H. Stephanus, libri μίμνοι. Praeterea Panwius δέρμ', ὃ με νῦν. — V. 48. ἀέθλων, Boeckh ἄθλων. — V. 50. ἁδεῖα, A αἱ δεῖα, R αἰδεῖα. — νιν Boeckh, v. μιν. — V. 51. φωνήσαις libri, Heyne φωνάσαις. — V. 53. κέκλευ Philippus Melanchthon, nisi κέκλε' malis (cf. Hesych. κέκλεο· κάλεσον et κέκλου· κάλεσον), libri κέκλετ', quod interpretantur κέκλετο, quod non ferendum. Prava hac interpretatione usus Hartung locum interpolavit κέκλετ' ἐπώνυμον . . . . Ἐνυαλίου, θεός· ὣς ἄρ' εἰπὼν κτλ. Sed fort. Pindarus activa forma usus κέκλετε *vocate* dixit.

ἔξετ'. ἐμοὶ δὲ μακρὸν πάσας ἀναγήσασθ' ἀρετάς·
Φυλακίδᾳ γὰρ ἦλθον, ὦ Μοῖσα, ταμίας
Πυθέᾳ τε κώμων Εὐθυμένει τε· τὸν Ἀργείων τρόπον
εἰρήσεται πᾶν ἐν βραχίστοις.

Ἀντ. γ'.

ἄραντο γὰρ νίκας ἀπὸ παγκρατίου
τρεῖς, ἀπ' Ἰσθμοῦ, τὰς δ' ἀπ' εὐφύλλου Νεμέας,
ἀγλαοὶ παῖδές τε καὶ μάτρως. ἀνὰ δ' ἄγαγον ἐς φάος οἵαν μοῖραν ὕμνων·
τὰν Ψαλυχιαδᾶν δὲ πάτραν Χαρίτων
ἄρδοντι καλλίστᾳ δρόσῳ,
τόν τε Θεμιστίου ὀρθώσαντες οἶκον τάνδε πόλιν
θεοφιλῆ ναίοισι· Λάμπων δὲ μελέταν
ἔργοις ὀπάζων Ἡσιόδου μάλα τιμᾷ τοῦτ' ἔπος,
υἱοῖσί τε φράζων παραινεῖ,

Ἐπ. γ'.

ξυνὸν ἄστει κόσμον ἑῷ προσάγων.
καὶ ξένων εὐεργεσίαις ἀγαπᾶται,
μέτρα μὲν γνώμᾳ διώκων, μέτρα δὲ καὶ κατέχων·

V. 56. ἀναγήσασθ' Mingarelli, ἀγήσασθ' AP23M12, vulgo ἀγήσασθαι. — ἀρετάς, P3 ἀρετᾶς. — V. 57. ὦ M2 Scholiasta, vulgo deest. — V. 59. πᾶν scripsi. nisi πάντ' malis, in quod etiam Schneidewin se incidisse narrat. Legebatur πού κ', quod exhibet R, πα κ' AP23M12. Dissen πως scripsit, ut importunam particulam κε removeret. Sed locus haud dubie gravius corruptus: displicet sermo incisus, neque particula γὰρ cum priore sententia convenit:-sensit hoc scholiasta, itaque τὸν Ἀργείων τρόπον ad ea, quae praecedunt, retulit, quae ratio prorsus est improbanda. Pindarus una verborum comprehensione usus videtur scripsisse: Φυλακίδᾳ δ' ἦλθον γάρ, ὦ Μοῖσα, ταμίας Πυθέᾳ τε κώμων Εὐθυμένει τε, τὸν Ἀργείων τρόπον εἰρήσεται πᾶν ἐν βραχίστοις, vel si cui πᾶν displiceat, εἰρήσεταί πα κἠν βραχίστοις, h. e. ἀλλὰ (κώμων ταμίας γὰρ ἦλθον) εἰρήσεται πᾶν ἐν βραχίστοις. Atque ita etiam correpta praeter solitum syllaba v. 57 evanescit. Hartung versus numero corrupto scripsit Φυλ. γὰρ ἦλθον ὡς Μοισᾶν ταμίας .... Εὐθυμένει τε. τὸν Ἀ. τρόπον εἰρήσεται ἔπεσιν βρ. — V. 61. τρεῖς, ἀπ' Ἰσθμοῦ, τὰς δ' ἀπ' εὐφύλλου Νεμέας. sic distinxi, cum vulgo τρεῖς ἀπ' Ἰσθμοῦ iungant. Tres omnino victorias retulerunt, unam Isthmiam, quae haec ipsa Phylacidae est, duas Nemeaeas, quarum altera Euthymenis, altera Pytheae est, et ad hanc tertiam pertinet carmen Nem. V. — V. 62. μάτρως Schmid et Hermann, vulgo μάτρωες et sic Sch., qui quidem pro singulari μάτρως dictum existimat. — ἀνὰ δ', libri ἂν δ'. — οἵαν, Hartung ὅσσων. Ego aliquando conieci ἐκ ψέφαος Ϝὰν μοῖραν ὕμνων. — V. 63. Ψαλυχιαδᾶν ARP2M12, Ψαλυχαδᾶν P3, vulgo ex Schmidii coni. Ψαλυχιδᾶν, quod pariter atque Ψαλυχιαδᾶν sch. agnoscit. — V. 66. ναίοισι P2, vulgo ναίουσι. — δὲ om. AM1P2. — V. 69. προσάγων plene interpunxi, et sic sch.

γλῶσσα δ' οὐκ ἔξω φρενῶν φαίης κέ νιν ἀνδράσιν ἀε-
θληταῖσιν ἔμμεν
Ναξίαν πέτραις ἐν ἄλλαις χαλκοδάμαντ' ἀκόναν.
πίσω σφε Δίρκας ἁγνὸν ὕδωρ, τὸ βαθύζωνοι κόραι
χρυσοπέπλου Μναμοσύνας ἀνέτειλαν παρ' εὐτειχέσιν
Κάδμου πύλαις.

V. 72. *ἀνδράσιν* Heyne. *ἄνδρα ἐν* P2M1, vulgo *ἄνδρ' ἐν*, et *ἄνδρα* unus certe sch. legit. — *ἀεθληταῖσιν* vulgo, libri *ἀθλ.* — V. 73. *χαλκοδάμαντ'* vel *χαλκοδάμαν τ'* libri, Heyne *χαλκοδάμαν.* — V. 74. *σφε*, Et. M. 673, 22. Cram. An. Par. III 15 *γε*, fort. alii *ἑ* (*Ϝε*) legebant.

ΙΣΘΜΙΟΝΙΚΑΙ Ζ [ϛ.]

ΣΤΡΕΨΙΑΔῌ ΘΗΒΑΙῼ

ΠΑΓΚΡΑΤΙῼ.

Strophae.

⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏒
⏒ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ – – –́ ⏑ ⏓
– –́ ⏑ – ⏒ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – –
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏒
–̽ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ –̽ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏒ –̽ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ . ⏑ ⏓

Epodi.

–̽ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ ⏓
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – ⏒
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ –
⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏒
–̽ ⏒ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ –̽ ⏒ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏓
–́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑
– –́ ⏑ ⏑ – –̽ ⏑ –́ ⏑ ⏑ ⏓

„Strophae v. 3 cum tantum interpunctione terminetur ant. α'. β'. γ' coniungi cum seq. potest:

– –́ ⏑ – ⏒ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – –̽ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏒

Similiter epodi v. 3 et 4 consociare queas hunc in modum:

– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏒

aut:

– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – ⏒

sed respuere analogia carminis videtur. Itaque dividere volui, licet una tantum nixus interpunctione ep. β'.“ *Boeckh.* *Στρεψιάδῃ*, neque hic neque alibi in titulis quidquam novavi, quamquam dialecti inconstantia offensioni est.

Στρ. α'.

Τίνι τῶν πάρος, ὦ μάκαιρα Θήβα,
καλῶν ἐπιχωρίων μάλιστα θυμὸν τεὸν
εὔφρανας; ἦ ῥα χαλκοκρότου πάρεδρον
Δαμάτερος ἀνίκ' εὐρυχαίταν
ἄντειλας Διόνυσον, ἢ χρυσῷ μεσονύκτιον νίφοντα δεξα-
μένα τὸν φέρτατον θεῶν,

Ἀντ. α'.

ὁπότ' Ἀμφιτρύωνος ἐν θυρέτροις
σταθεὶς ἄλοχον μετῆλθεν Ἡρακλείοις γοναῖς;
ἤτ' ἀμφὶ πυκναῖς Τειρεσίαο βουλαῖς;
ἤτ' ἀμφ' Ἰόλαον ἱππόμητιν;
ἢ Σπαρτῶν ἀκαμαντολογχᾶν; ἢ ὅτε καρτερᾶς Ἄδραστον ἐξ
ἀλαλᾶς ἄμπεμψας ὀρφανὸν

Ἐπ. α'.

μυρίων ἑτάρων ἐς Ἄργος ἵππιον;
ἢ Δωρίδ' ἀποικίαν οὕνεκεν ὀρθῷ
ἔστασας ἐπὶ σφυρῷ
Λακεδαιμονίων, ἕλον δ' Ἀμύκλας
Αἰγεῖδαι σέθεν ἔκγονοι, μαντεύμασι Πυθίοις;
ἀλλὰ παλαιὰ γάρ
εὕδει χάρις, ἀμνάμονες δὲ βροτοί,

Στρ. β'.

ὅ τι μὴ σοφίας ἄωτον ἄκρον
κλυταῖς ἐπέων ῥοαῖσιν ἐξίκηται ζυγέν.
κώμαζ' ἔπειτεν ἀδυμελεῖ σὺν ὕμνῳ
καὶ Στρεψιάδᾳ· φέρει γὰρ Ἰσθμοῖ
νίκαν παγκρατίου· σθένει τ' ἔκπαγλος ἰδεῖν τε μορφάεις
ἄγει τ' ἀρετὰν οὐκ αἴσχιον
φυᾶς.

V. 7. *Ἡρακλείοις.* Schol., qui *ταῖς θείαις γοναῖς* interpretatur, aliud quid videtur legisse. — V. 8. *ἤτ'* (i. e. *ἤτοι*) scripsi et similiter v. 9, legebatur utroque loco *ἢ ὅτ'*, Hartung *ἢ ῥ'* scripsit. — *πυκναῖς Τειρεσίαο* Heyne, libri *Τειρεσίαο* (lemma sch. *Τειρεσία*) *πυκιναῖς*. Dativus quamvis per se commodus sit, nec variata displiceat structura, tamen possis suspicari hic quoque Aeolicos accusativos *πυκναὶς βουλαὶς* delitescere. — V. 10. *ἄμπεμψας.* Sch. fort. *ἄππεμψας.* — V. 12. *οὕνεκεν* scripsi, nisi *οὕνεκαν* praestat, *οὕνεκα* AP23M1, *οὕνεκ'* RM2, *ἠνίκ'* ed. Cratand., *ἀνίκ' ἄρ'* Heyne, *ἀνίκ' ἄν'* Hartung, ac scholiasta quoque *ἀνίκα* videtur legisse. — V. 16. *γάρ*, Schol. Hom. Il. Ξ 276 *μέν.* — V. 19. *ζυγέν*, P3 *ζύγεν.* — V. 20. *ἔπειτεν* Pauwius, nisi *ἔπειταν* praestat, *ἔπειτ' ἐν* RP3 M12 Scholiast., *ἔπειτ' ἄρ'* AP2. — V. 22. *μορφάεις*, ARP3 sch. *μορφάεσσ'*. — *αἴσχιον*, Bothe *αἰσχίονα*, Thiersch *αἰσχίω*.

'Αντ. β'.

φλέγεται δὲ ἰοπλόκοισι Μοίσαις,
μάτρωΐ θ' ὁμωνύμῳ δέδωκε κοινὸν θάλος,
χάλκασπις ᾧ πότμον μὲν Ἄρης ἔμιξεν,
τιμὰ δ' ἀγαθοῖσιν ἀντίκειται.
ἴστω γὰρ σαφές, ὅστις ἐν ταύτᾳ νεφέλᾳ χάλαζαν αἵματος
πρὸ φίλας πάτρας ἀμύνεται,

'Επ. β'.

λοιγὸν ἀμύνων ἐναντίῳ στρατῷ,
ἀστῶν γενεᾷ μέγιστον κλέος αὔξων
ζώων τ' ἀπό καὶ θανών.
τὺ δέ, Διοδότοιο παῖ, μαχατάν
αἰνέων Μελέαγρον, αἰνέων δὲ καὶ Ἕκτορα
'Αμφιάρηόν τε,
εὐανθέ' ἀπέπνευσας ἁλικίαν

Στρ. γ'.

προμάχων ἀν' ὅμιλον, ἔνθ' ἄριστοι
ἔσχον πολέμοιο νεῖκος ἐσχάταις ἐλπίσιν.
ἔτλαν δὲ πένθος οὐ φατόν· ἀλλὰ νῦν μοι
Γαιάοχος εὐδίαν ὄπασσεν
ἐκ χειμῶνος. ἀείσομαι χαίταν στεφάνοισιν ἁρμόζων. ὁ δ'
ἀθανάτων μὴ θρασσέτω φθό-
νος.

'Αντ. γ'.

ὅ τι τερπνὸν ἐφάμερον διώκων
ἕκαλος ἔπειμι γῆρας ἔς τε τὸν μόρσιμον

V. 23. δὲ ἰοπλόκοισι scripsi, libri ut videtur omnes δ' ἰοπλοκάμοισι, unde vulgo ex Schmidii coni. δ' ἰοβοστρύχοισι. — V. 24. μάτρωΐ, lemma schol. μάτρῳ. — V. 26. τιμά, schol. legit etiam τιμᾷ. Fortasse alii τιμαὶ legebant schemate Pindarico usi. — V. 27. ἐν ταύτᾳ, lemma sch. ἐνταῦθα. — πρὸ Schmid, libri πρός. — V. 28. ἀμύνων libri, emendatio incerta, fortasse scribendum λοιγὸν ἐχθρὸν ἐναντίῳ στρατῷ φέρων. Thiersch ἄντα φέρων coniecit, quoniam scholiasta ἐναντίον φέρων ὄλεθρον interpretatur, Hermann ἀντιτίνων, Woelflin ἀντιπνέων, ego olim ἀντανύων, Hartung totum locum ita conformavit ὅστις ἐν τ. ν. χαλάζας αἱματοῦντα φίλας πάτρας ἀμύνεται λοιγόν, ἀντιάσας ἐν. στρ. Idem quae sequuntur hunc in modum interpolavit: αὔξων γ. μ. κλ. ἀστῶν ζώων τ' ἄπο κ. θ., ut ἀπὸ cum ἀστῶν iungatur. — V. 33. 'Αμφιάρηον Boeckh, 'Αμφίαρον P3M1, 'Αμφιάραον vulgo, Hartung ἀμφὶ πατρῴᾳ γᾷ. — V. 35. ἄριστοι, AP3M1 ἄριστον. — V. 36. ἐσχάταις ἐλπίσιν lemma schol., ἐσχάτασιν ἐπ' ἐλπίδι A, ἐσχάτοισιν ἐπ' ἐλπίδιν P3M12. — V. 38. Γαιάοχος, A Γεάοχος. — V. 39. ἁρμόζων, Hermann ἁρμόσαις, et sic fort. sch. — θρασσέτω, schol. etiam θραυέτω legisse videtur. Post φθόνος plene interpunxi, quod etiam sch. memorat. — V. 40. ὅ τι, Sch. ὅτι. — ἐφάμερον, AP3 ἐφάμερος. — V. 41. ἔπειμι, ἐπεί μιν AP3M12.

αἰῶνα. θνάσκομεν γὰρ ὁμῶς ἅπαντες·
δαίμων δ' ἄϊσος· τὰ μακρὰ δ' εἴ τις
παπταίνει, βραχὺς ἐξικέσθαι χαλκόπεδον θεῶν ἕδραν· ὅ
τοι πτερόεις ἔρριψε Πάγασος

'Επ. γ'.

δεσπόταν ἐθέλοντ' ἐς οὐρανοῦ σταθμοὺς
ἐλθεῖν μεθ' ὁμάγυριν Βελλεροφόνταν
Ζηνός. τὸ δὲ παρ δίκαν
γλυκὺ πικροτάτα μένει τελευτά.
ἄμμι δ', ὦ χρυσέᾳ κόμᾳ θάλλων, πόρε, Λοξία,
τεαῖσιν ἁμίλλαισιν
εὐανθέα καὶ Πυθόϊ στέφανον.

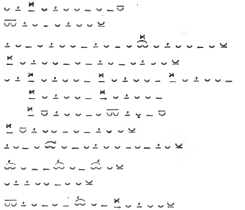
V. 43. ἄϊσος Benedictus, et sic unus sch. legit, alter et libri ἄϊστος. — V. 44. ὅ τοι Schneidewin, et sic Va2 ac fort. sch., ὅτι AP3M12, ὅτε R, ὅ τε vulgo. — V. 51. *Πυθόϊ* Schmid et Boeckh, cf. Gramm. in Bekk. An. III 1202, vulgo *Πυθοῖ*, Hermann *Πύθιον*.

ΙΣΘΜΙΟΝΙΚΑΙ Η. [Z.]

ΚΛΕΑΝΔΡΩι ΑΙΓΙΝΗΤΗι

[ΠΑΓΚΡΑΤΙΩι.]

Strophae.

Inscriptioni Heyne adiecit *παγκρατίῳ*. Redii ad Boeckhianam huius carminis descriptionem. In prima editione strophae v. 1 et 2 in unum coniunxeram; item loco periodi v. 5, quam Boeckh in hoc carmine segregandam censuit, tres versus singulares descripseram. In epecdosi significavi, fortasse veteres grammaticos existimasse ex inaequalibus strophis hoc carmen compositum esse: cuius opinionis vestigium deprehendisse mihi videbar in scholio, quod T. Mommsen edidit (Zeitschr. f. Alterth. 1848 n. 17), ubi haec quamvis alieno loco leguntur: *ταῦτα δὲ ἐπὶ τὴν ἑξῆς νενικηκυῖαν ἀναπέμπει*. corr. *ἐπὶ τὴν ἔξω νενευκυῖαν*, de cuius usu in Lyricorum libris haec habet Hephaest. p. 134: *καὶ ἡ μὲν διπλῆ ἡ ἔξω βλέπουσα παρὰ μὲν τοῖς Κωμικοῖς καὶ τοῖς Τραγικοῖς ἐστι πολλή· παρὰ δὲ τοῖς Λυρικοῖς σπανία· παρὰ Ἀλκμᾶνι γοῦν εὑρίσκεται· ἔγραψε γὰρ ἐκεῖνος δεκατεσσάρων στροφῶν ᾄσματα, ὧν τὸ μὲν ἥμισυ τοῦ αὐτοῦ μέτρου ἐποίησεν ἑπτάστροφον, τὸ δὲ ἥμισυ ἑτέρου. Καὶ διὰ τοῦτο ἐπὶ ταῖς ἑπτὰ στροφαῖς ταῖς ἑτέραις τίθεται. Ἡ δὲ διπλῆ*

Στρ. α'.

Κλεάνδρῳ τις ἁλικίᾳ τε λύτρον
εὔδοξον, ὦ νέοι, καμάτων
πατρὸς ἀγλαὸν Τελεσάρχου παρὰ πρόθυρον ἰὼν ἀνεγει-
ρέτω
κῶμον, Ἰσθμιάδος τε νίκας ἄποινα, καὶ Νεμέᾳ
ἀέθλων ὅτι κράτος ἐξεῦρε, τῷ καὶ ἐγώ, καίπερ ἀχνύμενος
θυμόν, αἰτέομαι χρυσέαν καλέσαι
Μοῖσαν. ἐκ μεγάλων δὲ πενθέων λυθέντες
μήτ' ἐν ὀρφανίᾳ πέσωμεν στεφάνων,
μήτε κάδεα θεράπευε· παυσάμενοι δ' ἀπρήκτων κακῶν
γλυκύ τι δαμωσόμεθα καὶ μετὰ πόνον·
ἐπειδὴ τὸν ὑπὲρ κεφαλᾶς
ἅτε Ταντάλου λίθον παρά τις ἔτρεψεν ἄμμι θεός,

Στρ. β'.

ἀτόλματον Ἑλλάδι μόχθον. ἀλλ' ἔμ'

σημαίνει τὸ μεταβολικῶς τὸ ᾆσμα γεγράφθαι. Verum notarum usus admodum varius: nescimus, quo paeto grammatici in Pindaro his usi sint; numeri autem huius carminis quamvis habeant peculiaria quaedam, non tamen tam incerti, ut potuerint veteres critici stropharum aequalitatem praetervidere.

V. 1. ἁλικίᾳ τε etiam Schol. testatur, paraphr. fort. tantum ἁλικίᾳ legit. Hartung ἁλικία τι coniecit, ego suspicor legendum ἁ λ ι κ ι ῶ τ α, ut poeta Aeolensium more breviore hac forma pro ἁλικιώτας sit usus: ceterum cf. v. 66. — V. 3. ἀνεγειρέτω Hermann, firmante paraphraste, qui ἐγειρέτω dicit (alter schol. καταγέτω interpretatur), vulgo ἀγειρέτω. — V. 4 seq. haec sic puto refingenda esse Ἰσθμιάδος τε νίκας ἄποινα καὶ Νεμέᾳ, ἀέθλων ο θ ι κράτος ἐξεῦρε, ut hoc enuntiatum ἀέθ. ὅθι κτλ. ad utramque victoriam referatur. — V. 7. ἀπρήκτων, Schneidewin ἀπράκτων. — V. 10. ἅτε scripsi, τε AP3M12, γε vulgo et schol. ad v. 12. In proecdosi conieci λίθον γε Ταντάλου. In ceteris strophis longa utitur syllaba Pindarus, hic pyrrhichium substituit, quemadmodum str. versu secundo v. 52. — V. 11. ἀλλ' ἔμ' οὐ ... καρτερᾶν ἔπαυσε μεριμνᾶν scripsi, legebatur ἀλλ' ἐμοὶ ... καρτερὰν ἔπαυσε μέριμναν. Boeckh ἀλλά μοι scripsit ne vocabulum dirimeretur: libri nihil videntur variare, nisi quod schol. παροιχομένων exhibent: poterat recte dici μέριμνα παροιχομένων, sed quoniam terror, non enim instat, sed enim praeteriit, nos curis liberare solet, nimis contortum foret dicendi genus ἀλλ' ἐμοὶ δεῖμα μὲν παροιχομένων κ. ἔπαυσε μέριμναν, cum plana sint omnia, si δεῖμα παροιχόμενον dicatur. Longe aliter schol. haec interpretatur ἐμοὶ δὲ τῶν φθασάντων κακῶν τόν τε φόβον καὶ τὴν μέριμναν αἱ νῦν τῆς νίκης εὐφροσύναι ἔλυσαν. Is igitur haud dubie legit ἀλλ' ἐμοὶ δεῖμα κ α ὶ π α ρ ο ι χ ο μ έ ν ω ν καρτερὰν ἔπ. μέριμναν τ ό δ ε· πρὸ ποδὸς κτλ. Sed ista sententia profsus abhorret a Pindaro, quem non decebat dicere, gymnicae victoriae alienae nuntio animum suum a gravissimis curis liberatum esse. Sed ne ea quidem sententia, quam nostri interpretes sequuntur, convenit; nam omnia satis ostendunt poetae animum in gravissimo moerore esse: itaque ad hunc modum locum restitui, nisi forte praeterea δεῖμα κ α ί π ε ρ ο ἰ χ ό μ ε ν ο ν scribendum.

οὐ δεῖμα μὲν παροιχόμενον
καρτερᾶν ἔπαυσε μεριμνᾶν· τὸ δὲ πρὸ ποδὸς ἄρειον
(ὁρᾶν) ἀεί
χρῆμα· πανδόλιος γὰρ αἰὼν ἐπ' ἀνδράσι κρέμαται,
ἑλίσσων βίου πόρον· ἰατὰ δ' ἔστι βροτοῖς σύν γ' ἐλευ-
θερίᾳ
καὶ τά. χρὴ δ' ἀγαθὰν ἐλπίδ' ἀνδρὶ μέλειν·
χρὴ δ' ἐν ἑπταπύλοισι Θήβαις τραφέντα
Αἰγίνᾳ Χαρίτων ἄωτον προνέμειν,
πατρὸς οὕνεκα δίδυμαι γένοντο θύγατρες Ἀσωπίδων
ὁπλόταται, Ζηνί τε ἅδον βασιλέϊ·
ὃ τὰν μὲν παρὰ καλλιρόῳ
Δίρκᾳ φιλαρμάτου πόλιος ᾤκισσεν ἀγεμόνα·

Στρ. γ'.

σὲ δ' ἐς νᾶσον Οἰνοπίαν ἐνεγκὼν
κοιμᾶτο, δῖον ἔνθα τέκες
Αἰακὸν βαρυσφαράγῳ πατρὶ κεδνότατον ἐπιχθονίων· ὃ καί
δαιμόνεσσι δίκας ἐπείραινε· τοῦ μὲν ἀντίθεοι
ἀρίστευον υἱέες υἱέων τ' ἀρηΐφιλοι παῖδες ἀνορέᾳ
χάλκεον στονόεντ' ἀμφέπειν ὅμαδον·
σώφρονές τ' ἐγένοντο πινυτοί τε θυμόν.
ταῦτα καὶ μακάρων ἐμέμναντ' ἀγοραί,
Ζεὺς ὅτ' ἀμφὶ Θέτιος ἀγλαός τ' ἔρισαν Ποσειδᾶν γάμῳ,
ἄλοχον εὐειδέα θέλων ἑκάτερος

V. 13. τὸ δὲ πρὸ ποδὸς ἄρειον (ὁρᾶν) ἀεὶ χρῆμα· πανδόλιος γὰρ scripsi, in libris est τὸ δὲ πρὸ ποδὸς ἄρειον αἰεὶ (E. Schmid ἀεὶ) χρῆμα πᾶν· δόλιος γὰρ κτλ. Hormann ut versum redintegraret ἄρειον ἀεὶ πέλει scripsit, rectius Dissen duce scholiasta ἄρειον ἀεὶ σκοπεῖν, sed scholiastae, qui σκοπεῖν vel προσβλέπειν dicunt, more suo aliud verbum substituunt, itaque ἄρειον ὁρᾶν scripsi: praeterea autem χρῆμα πᾶν inficetum et vix graeci sermonis esse sensit Hartung, qui permire scripsit χρῆμά 'στιν, non elisione ut par est, sed aphaeresi usus, arbitratus ita se numero versus consulere. Scripsi πανδόλιος, quod alias quidem non legitur, sed Pindarus alia quoque huius generis adiectiva peculiaria habet. Atque πανδόλιος etiam L. Schmidt coniecit. — V. 15. βίου Schmid et fort. schol., βιότου vulgo. — πόρον, Hartung ῥόον. — καὶ τά, AP3M12 καὶ ταόν. — V. 16. προνέμειν, sch. προσνέμειν. — V. 17. Ἀσωπίδων Heyne, v. Ἀσωπίδων θ'. Error fort. inde ortus, quod poeta ϝοπλόταται scripserat, sive germana littera Aeolica usus, sive illam vice spiritus usurpans. — V. 18. ὁπλόταται, P3M12 ὁπλοτάτα. — τε ἅδον βασιλέϊ Schmid, vulgo θ' ἅδον βασιλῆϊ. Hartung mavult τ' ἕαδον, at Pindarus scripsit τε ϝάδον. — V. 21. olim conieceram ἕνεικ' ἐκοίμα τε vel ἄγων ἐκοιμᾶτο, Kayser ἐνεγκὼν κοίμασε. — V. 24. ἐπείραινε, M1 ἐπέρανε, M2P3 ἐπέραινε. — V. 27. ἔρισαν Heyne, v. ἐρίσας. — V. 28. εὐειδέα θέλων, εὐειδέ' ἐθέλων Boeckh.

ἐὰν ἔμμεν· ἔρως γὰρ ἔχεν.
ἀλλ' οὔ σφιν ἄμβροτοι τέλεσαν εὐνὰν θεῶν πραπίδες,

Στρ. δ'.

ἐπεὶ θεσφάτων ἤκουσαν· εἶπε δ'
εὔβουλος ἐν μέσοισι Θέμις,
εἵνεκεν πεπρωμένον ἦν, φέρτερόν κε γόνον ἄνακτα πα-
τρὸς τεκεῖν
ποντίαν θεόν, ὃς κεραυνοῦ τε κρέσσον ἄλλο βέλος
διώξει χερὶ τριόδοντός τ' ἀμαιμακέτου, Ζηνὶ μισγο-
μέναν
ἢ Διὸς παρ' ἀδελφεοῖσιν. ἀλλὰ τὰ μέν
παύσατε· βροτέων δὲ λεχέων τυχοῖσα
υἱὸν εἰσιδέτω θανόντ' ἐν πολέμῳ,
χεῖρας Ἄρεΐ τ' ἐναλίγκιον στεροπαῖσί τ' ἀκμὰν ποδῶν.
τὸ μὲν ἐμόν, Πηλέϊ γάμου θεόμορον
ὀπάσσαι γέρας Αἰακίδᾳ,
ὄντ' εὐσεβέστατον φάτις Ἰωλκοῦ τράφειν πεδίον·

Στρ. ε'.

ἰόντων δ' ἐς ἄφθιτον ἄντρον εὐθὺς
Χείρωνος αὐτίκ' ἀγγελίαι·
μηδὲ Νηρέος θυγάτηρ νεικέων πέταλα δὶς ἐγγυαλιζέτω
ἄμμιν· ἐν διχομηνίδεσσιν δὲ ἑσπέραις ἐρατόν
λύοι κεν χαλινὸν ὑφ' ἥρωϊ παρθενίας. ὣς φάτο Κρονί-
δαις

V. 29. *ἔχεν* Schmid, legebatur. *ἔσχεν*. — V. 31. *ἤκουσαν* haud dubie corruptum, Hermann *ὄπ' ἄκουσαν* vel *ἐπάκουσαν*, Boeckh *συνίεν*, *ἔειπεν*, Kayser *ἐπεὶ θέσφατ' ἄϊον· ἔννεπεν γάρ* coniecit. — *εἶπε δ'* libri, Boeckh *εἶπεν*. — V. 33. *εἵνεκεν*, Donaldson *οὕνεκεν*. — *φέρτερόν κε γόνον* scripsi, ut non minus sententiae, quam numero subvenirem, poteram etiam *φέρτερον γόνον ἂν ἄνακτα*, sed minus placet, legebatur *φέρτερον γόνον*, Boeckh *γόνον οἱ*, at neglectum esse digamma in hac vocula haud verisimile, omnia movit Hartung *ποντίαν φέρτερον ἄνακτα πατρὸς θεόν οἱ τεκεῖν γόνον*. — V. 35. *Ζηνὶ* E. Schmid, libri *Διΐ*, Hermann *Δί τε*, quod non satis aptum, conieci *Διί γε*. — *παρ'*, Mingarelli *περ*, malim *οὖν*, Hartung *ἢ δίοισιν ἀδ*. — *ἀδελφεοῖσιν* AP3M12, *ἀδελφοῖσιν* R schol. — *τυχοῖσα* Heyne, v. *τυχοῦσα*. — V. 37. *χεῖρας Ἄρεΐ τ'* Boeckh. *χεῖρας, Ἄρεϊ* Hermann, *Ἄρεϊ χέρας* vulgo. — V. 38. *γάμου θεόμορον ὀπάσσαι γέρας Αἰακίδᾳ* Hermann, qui praeterea *γέρας θεόμορον ὀπάσσαι γάμου Αἰακίδᾳ* coniecit, libri *θεάμοιρον ὀπάσαι γάμου Αἰακίδᾳ γέρας*, unde Boeckh *θεόμορον ὀπάσαι | γάμου Αἰακίδᾳ τὸ γέρας*. — V. 40. *ὄντ'* libri, vulgo *ὄντε*. — *φάτις* Bothe, *φασίν* P3M12, *φασ'* vulgo. — *Ἰωλκοῦ* Boeckh, v. *Ἰαωλκοῦ*. — V. 41. *εὐθὺς*, in procedosi *εὐθὺ* scripsi. — V. 43. *Νηρέος* Boeckh, M1 *Νηρέω*, vulgo *Νηρέως*. — V. 44. *διχομηνίδεσσιν*, vulgo *ν* deest, et sch. praeterea *δ' ἑσπέραις*. — V. 45. *ἥρωϊ* R, *ἥρῳ* A.

ἐννέποισα θεά· τοὶ δ' ἐπὶ γλεφάροις
νεῦσαν ἀθανάτοισιν· ἐπέων δὲ καρπός
οὐ κατέφθινε. φαντὶ γὰρ ξύν' ἀλέγειν
καὶ γάμον Θέτιος ἄνακτα. καὶ νεαρὰν ἔδειξαν σοφῶν
στόματ' ἀπείροισιν ἀρετὰν Ἀχιλέος·
ὃ καὶ Μύσιον ἀμπελόεν
αἵμαξε Τηλέφου μέλανι ῥαίνων φόνῳ πεδίον,

Στρ. ϛ'.

γεφύρωσέ τ' Ἀτρεΐδαισι νόστον,
Ἑλέναν τ' ἐλύσατο, Τρωΐας
ἶνας ἐκταμὼν δορί, ταί μιν ῥύοντό ποτε μάχας ἐναριμ-
βρότου
ἔργον ἐν πεδίῳ κορύσσοντα, Μέμνονός τε βίαν
ὑπέρθυμον Ἕκτορά τ' ἄλλους τ' ἀριστέας· οἷς δῶμα Φερ-
σεφόνας
μανύων Ἀχιλεύς, οὖρος Αἰακιδᾶν,
Αἴγιναν σφετέραν τε ῥίζαν πρόφαινεν.
τὸν μὲν οὐδὲ θανόντ' ἀοιδαὶ ἔλιπον,
ἀλλά οἱ παρά τε πυρὰν τάφον θ' Ἑλικώνιαι παρθένοι
στάν, ἐπὶ θρῆνόν τε πολύφαμον ἔχεαν.

V. 46. ξύν' ἀλέγειν Hermann, vulgo συναλέγειν. — V. 47. ἄνακτα, Kayser ἄνακτι i. e. Peleo, Rauchenstein et Schneidewin ἄνακτε, Iovem et Neptunum intelligentes, M. Schmidt φαντὶ γὰρ κὺμ' ἀλέγειν καὶ γάμον Θέτιος ἄκασκα, defendunt librorum lectionem miro inter dispares consensu Hartung et Friederichs, quamquam diverso modo interpretati; ego teneo, quod iam olim proposui scribendum esse admissa longa syllaba ἄνακτας, quamquam etiam quae praecedunt labis haud immunia esse videntur, itaque scribendum puto: φαντί δ' εὐνὰν ἀλέγειν καὶ γάμον Θέτιος ἄνακτας, h. e. dicunt ipsos deos Thetidis nuptias carminibus celebravisse, nam in hac re cardo totius loci versatur, Achillem praeter ceteros carminum honore dignatum esse. De diis Pelei et Thetidis connubium nuptiali carmine dignantibus vid. Pyth. III 88. Nem. V 22. Apollodori Bibl. III 13, 15, et inprimis imaginem in eximio artis antiquae monumento, quod Clytias pictor fecit (Gerhard Diar. Archaeol. 1850 N. 23). — νεαρὰν ἔδειξαν Schmid, νέαν ἔδειξαν AP3 lemma schol., νε' ἀνέδειξαν M12, schol. et νέαν et νέα legisse videtur. — V. 48. στόματ', lemma schol. στόμα. — ἀπείροισιν, Hartung ἀοιδαῖσιν. — Ἀχιλέος Schmid, v. Ἀχιλλέος. — V. 51. Ἀτρεΐδαισι, libri et lemma sch. Ἀτρεάδαισι. — V. 52. Τρωΐας AR, vulgo Τροΐας. — V. 53. ῥύοντο, Boeckh coni. ἐρύοντο. — ποτε Schmid et sic schol. legit, vulgo et lemma sch. ποτ' ἐκ. Sed displicet ποτε. conieci ταί (vel potius τοί) μιν ῥύονθ', ὁπότε μάχας ἐναριμβρότου ἔργον ἐν πεδίῳ κορύσσοιτο, atque μιν non ad Achillem refero, quem repellebant, sed ad Troiam, quam heroes illi defendebant. — V. 54. κορύσσοντα, AR κορύσσοντε. — V. 55. Φερσεφόνας Boeckh, v. Περσεφόνας. — V. 56. οὐδὲ Boeckh, v. οὔτε. — ἔλιπον P3M12 lemma sch., ἔλιπον τ' AR, vulgo ἔλιπόν γ'. Hiatum tempus inane ut videtur excusat, quamquam ἀοιδαί γ' ἔλιπον poterat scribi. — V. 57. Ἑλικώνιαι, Hecker Ἑλικωνίδες. — V. 58. στάν Mingarelli, v. ἔσταν. — ἔχεαν Schmid, v. ἔχευαν.

ἔδοξ' ἄρα καὶ ἀθανάτοις,
ἐσλόν γε φῶτα καὶ φθίμενον ὕμνοις θεᾶν διδόμεν.

Στρ. ζ'.

τὸ καὶ νῦν φέρει λόγον, ἔσσυταί τε
Μοισαῖον ἅρμα Νικοκλέος
μνᾶμα πυγμάχου κελαδῆσαι. γεραίρετέ μιν, ὃς Ἴσθμιον ἂν νάπος
Δωρίων ἔλαχεν σελίνων· ἐπεὶ περικτίονας
ἐνίκασε δή ποτε καὶ κεῖνος ἄνδρας ἀφύκτῳ χερὶ κλονέων.
τὸν μὲν οὐ κατελέγχει κριτοῦ γενεά
πατραδελφεοῦ· ἁλίκων τῷ τις ἁβρόν
ἀμφὶ παγκρατίου Κλεάνδρῳ πλεκέτω
μυρσίνας στέφανον. ἐπεί νιν Ἀλκαθόου τ' ἀγὼν σὺν τύχᾳ
ἐν Ἐπιδαύρῳ τε πρὶν ἔδεκτο νεότας·
τὸν αἰνεῖν ἀγαθῷ παρέχει·
ἥβαν γὰρ οὐκ ἄπειρον ὑπὸ χειᾷ καλῶν δάμασεν.

V. 59. *ἔδοξ'*, R *ἔδοξεν.* — *ἆρα* Boeckh, v. *ἄρα.* — *καὶ* schol., *δ'* vulgo, unde Boeckh *τόδ'* coni. — V. 61. *φέρει*, Hecker *ἔχει.* — V. 62. *Νικοκλέος* P3M12, v. *Νικοκλέους.* — V. 63. *γεραίρετέ μιν* Bothe, *γέραιρέ τέ μιν* Hermann, vulgo et schol. *γεραραί τε μιν*, P3 *γεραίρε ταί μιν*, M12 *γεραίρεταί μιν.* — *ἂν νάπος* Hermann, vulgo *ἂν ἀπὸ*, M1 *ἀναπιο.* — V. 65. *καὶ κεῖνος* Boeckh, v. *κἀκεῖνος.* — *ἀφύκτῳ*, P3 *ἀφύκτε*, M12 *ἀφύκτη.* — *τὸν μὲν*, P3M12 *τὸ μὲν.* — *γενεά* Ceporinus, v. *γενεάν.* — V. 66. *ἀμφὶ παγκρατίου*, malim *ἀμφὶ παγκρατίῳ*, et si quem geminus dandi casus offendit, poterit *ἀμφὶ παγκρατίῳ Κλεάνδρου* scribere. — V. 68. *πρὶν ἔδεκτο νεότας* scripsi, vulgo *νεότας πρὶν ἔδεκτο*, Hermann *νεότας δέκετο πρίν.* — V. 69. *παρέχει*, P3M12 *κατέχειν.*

FRAGMENTA.

Pindari carmina ab aliis aliter digesta sunt:*) fuerunt libri septendecim, sed librorum et tituli et ordo variant. Secundum Suidam Pindarus *ἔγραψε ἐν βιβλίοις ιζ΄ Δωρίδι διαλέκτῳ ταῦτα· Ὀλυμπιονίκας, Πυθιονίκας, [Νεμεονίκας, Ἰσθμιονίκας***)], προσόδια, παρθένια, ἐνθρονισμούς, Βακχικά, δαφνηφορικά, παιᾶνας, ὑπορχήματα, ὕμνους, διθυράμβους, σκολιά, ἐγκώμια, θρηνούς, δράματα τραγικὰ ιζ΄,***) ἐπιγράμματα ἐπικὰ†) καὶ καταλογάδην παραινέσεις τοῖς Ἕλλησι καὶ ἄλλα πλεῖστα.* At longe aliter vitae auctor in cod. Vratisl.: *Γέγραφε δὲ βιβλία ἑπτακαίδεκα· ὕμνους, παιᾶνας, διθυράμβων β΄††), προσοδίων β΄, φέρεται δὲ καὶ παρθενίων β΄ καὶ γ΄,*

---

*) Exposuit de hac re Boeckh in prooemio, quod fragmentis a se collectis praemisit, Boeckhium secuti sunt Dissen, Schneidewin, alii. Nuper Leutsch in Philologo XI p. 17 seq. haec attigit, neque vero iustam rei rationem perspexit.

**) Haec in libris Suidae omissa supplevit Kuster.

***) Librum hunc decimum septimum septendecim carmina complexum esse, non est verisimile; videtur numerus temere ex prioribus repetitus esse.

†) *Ἐπικὰ* manifesto corruptum, haud dubie numerus versuum fuit additus, non epigrammatum (nam haec pauca admodum fuisse consentaneum est), sed omnium Pindaricorum carminum: scriptum fuisse videtur *ἔπη ,κ ,δ* h. e. viginti quatuor milia versuum (Suidas enim hac nota poterat uti, quamquam haud ignoro antiquiores *Mβ΄ ,δ* vel *MM,δ* scripsisse); numerus certo satis commodus: tum enim singuli libri fere MCCCC versuum fuerunt. Atque haud scio an huc etiam sit referendum, quod Eustathius vita Pind. 34, ubi carmina nominatim recenset, dicit: *θρῆνοι καὶ ἐπινίκιοι, κατὰ τὴν ἱστορίαν ὡσεὶ τετρακισχίλιοι, οὓς καὶ ἐπινίκους τετρασυλλάβως φασίν.* Eustathium sane apparet Epiniciorum numeros indicare voluisse: sed numerus non congruit: nam debebat potius *ἑξακισχίλιοι* scribi: abutitur enim Schneidewin hoc numero, qui dicit eo firmari versuum descriptionem a Boeckhio restitutam: at veteres grammatici fere cola, non versus aut periodos curabant. Neque tamen puto *ἑξακισχίλιοι* restituendum esse, sed Eustathius cum in fine indicis versuum numerum reperisset hunc *,κ,δ*, cumque non ut par erat, ad universa carmina, sed ad epinicia referret, atque iam nimis amplum esse putaret, ex coniectura *τετρακισχίλιοι* scripsit, quemadmodum etiam alias corrupta pro viribus corrigere studet.

††) Cod. *καίθυράμβων*, quod emendavit Boeckh; abusus hac scriptura Schneider coniecit *παιᾶνας κ΄, διθυράμβων β΄*. Deinde codex *προσωδίας*.

ὃ *ἐπιγράφει κεχωρισμένων παρθενίων*, *) *ὑπορχημάτων β'*, *ἐγκώμια*, *θρήνους*, *ἐπινίκων δ'*. Cum hac vita plane consentit Eustath. 34, qui eosdem carminum titulos eodem ordine recenset, nisi quod librorum numeros praetermisit, et haud dubie librarii negligentia vox *ὕμνοι*, quae primum locum debebat obtinere, intercidit. Thomas Magister tantum dicit carminum libros esse XVII, sed nominatim sola epinicia recenset. **)

Habemus igitur duas plane diversas editiones carminum Pindaricorum: et Boeckh quidem existimat eum ordinem, quem Suidas exhibet, recentiorem esse, fortasse ab Aristarcho institutum, alterum ordinem ad Aristophanem grammaticum refert, quem putat primum Pindari carmina disposuisse. Haec nostri homines secuti sunt, nisi quod Schneidewin suspicatur in Aristarchi locum potius Callimachum esse substituendum, sed uter ordo a Callimacho profectus sit, in medio relinquens. Ego vero secus sentio: etenim eo ordine, quem Pindari biographi exhibent, quem ego quoque ad Aristophanem referendum esse censeo, veteres grammatici ad unum omnes utuntur: inde factum est, ut tituli, qui alterius ordinis peculiares sunt, nusquam in grammaticorum scriptis compareant: igitur consentaneum est alterum ordinem, quem recentiorem existimat Boeckh, non esse ab Aristarcho institutum, sed eundem in usu fuisse, antequam Aristophanes novum in modum digesserit carmina Pindarica: neque tamen ad Callimachum auctorem est referendus, verum is eum ita digesta reperisset poetae carmina, etiam retulit in suas tabulas: atque ex hoc *πινάκων* opere indicem Pindaricorum carminum descripsit is, quem Suidas sequitur. ***)

Schneidewin sane suspicatur eiusmodi operam Callimachum in Pindari carminibus collocavisse, at hoc a Callimachi studiis prorsus alienum, qui non ut Aristophanes, Aristarchus, alii carminum editiones paravit, sed librorum indicibus conficiendis operam dedit; non igitur decebat eum nova moliri, sed quae tradita erant a maioribus sedulo recolere. Atque infra ostendam hac recensione Pindaricorum carminum ante Callimachum usos esse Aristoxenum, Theophrastum, Chamaeleontem.

Hanc recensionem etiam respexit is, qui versibus heroicis Pindari vitam illustravit: antiquum carmen appellat Eustathius, cuius auctoritas

*) Probabiliter Boeckh scripsit: *παρθενίων β', φέρεται δὲ καὶ γ', ὃ ἐπιγράφεται κεχωρισμένων παρθενίων*.

**) In codice Vindobonensi, quem Mommsen contulit, eadem vita, quae Thomae nomen prae se fert, legitur, ibi autem addita sunt haec: *ἀπὸ δὲ τῶν ιζ' βιβλίων εἰσὶ καὶ τὰ λεγόμενα προσόδια, καὶ παρθένια, πᾶνα (παιᾶνες), ὕμνον (ὕμνοι), διθυραμβικά (διθύραμβοι), σκολιά, καὶ ἄλλα*. Qui haec adiecit, haud dubie Suida usus est; ordo carminum plane consentit, sed omissa sunt potissimum minus trita carminum nomina.

***) Hunc scriptorem, Hesychium Milesium, sive antiquiorem, quem rursus Hesychius secutus est, haec ex Callimacho petivisse fidem facit numerus versuum additus, de quo supra dixi: alioquin hic carminum index etiam ex Chamaeleontis libro *περὶ Πινδάρου* repeti potuerat.

in hac re non multum valet: Boeckhio versus valde recentes videntur: Schneidewin ad imperatorum Romanorum tempora refert. Si vitia, quibus carmen passim deformatum est, librariis, non versificatori imputantur, non video quidquam causae, cur non Alexandrino saeculo hoc carmen vindicetur, id quod etiam Leutsch censet et compluribus argumentis firmare studuit. Fuit sane non satis eruditus homo, quod vel maxime arguit v. 20:

> *ἦμος δ', ἐν Μαραθῶνι καὶ ἐν Σαλαμῖνι παρέσταν*
> *αἰναρέται Πέρσαι μετὰ Δάτιδος ἀγριοφώνου,*
> *τῆμος ἔτι ζώεσκεν, ὃ τ' Αἰσχύλος ἦν ἐν Ἀθήναις.*

Neque enim Datis alteri bello interfuit, sed filii eius equestribus copiis praeerant, patre ut videtur iam defuncto: neque Pindarus tempore bellorum Persicorum grandaevus fuit, ut *ἔτι ζώεσκεν* dici potuerit, sed aequalis fere Aeschyli. *) Haec inscitia in primordiis studiorum facilius condonabitur: non tamen contendam certum esse, eum qui hos versus scripsit, ante Aristophanem vixisse: nam poterat antiquitatis aliquis studiosus etiam post Aristophanem ad priorem recensionem redire. Dicit ille de Pindari carminibus:

> *ἔμελψε δὲ κῦδος ἀγώνων*
> *τῶν πισύρων, μακάρων παιήονας, ἔν τε θρονισμούς,*
> *καὶ μέλος ὀρχηθμοῖσι, θεῶν τ' ἐρικυδέας ὕμνους,*
> *ἠδὲ μελιφθόγγων μελεδήματα παρθενικάων.*

Poetam versus legi astrictum singula carmina solemni ordine percensuisse non est credibile: sed quod epinicia primo loco ponit, quem in antiqua editione obtinebant, vix poetae arbitrio tribuendum: gravius est, quod *ἐνθρονισμοί* enumerantur, qui in altera editione hoc titulo omnino privati erant. **) Reliqua carmina utrum praetermiserit poeta difficultate deterritus, an librarii negligentia aliquot versus interciderint, ambigi potest.

In hac priore editione, quae haud dubie Atticorum hominum studiis confecta est, cum Pindarica carmina iam vulgo vilescerent, id quod Eupolis conqueritur, primum locum obtinent epinicia: haec enim carmina, cum gymnicae artis studium laetissime floreret, inprimis adolescentibus cara et accepta fuerunt: sequuntur carmina in deorum honorem composita: his subiuncta reliqua, quae hominibus dedicata: novissimo loco ponuntur *δράματα τραγικά*, fortasse quod haec poemata aliquanto post editioni addita sunt.

Aristophanes autem, cum ad artis criticae leges Pindari carmina examinaret, etiam novo modo disposuit: librorum numerum neque auxit neque minuit, quoniam XVII voluminibus commode XXIV milia versuum com-

*) Scripsi *ὃ τ'* divisim, legebatur *ὅτ'*. Anonymus, qui octoginta annos natum Pindarum de vita decessisse dicit, si poetae mortem ad Ol. LXXXII retulit, ut Ol. LXII natus esset, quodammodo veniam impetrabit.

**) Scripsi *ἔν τε θρονισμούς*, in libris est *ἐνδε . . . . .*, *ἐνδεδεγμένους* sive *ἀναδεδεγμένους*. Schneidewin *ἐν δέ τε θρηνούς*, Tafel *ἐν δ' ἐλεγείους* scribens barbarismis non ferendis inquinant poetae orationem, altera coniectura etiam rerum veritati adversatur.

prehendi poterant: sed carmina ad pauciora genera revocavit; sic autem digessit, ut primus locus daretur carminibus, quae diis erant dedicata, ultimo loco ponerentur, quae hominum laudes continerent: medium sibi vindicant poemata, quae utrique generi sunt confinia.*) Epinicia autem, quamvis maxime remota a principe loco, etiam postea non minore gratia fruebantur: mos a maioribus traditus vel maxime commendabat, ut potissimum in scholis adolescentium studiis tererentur.**) Itaque in hac editione iam non comparent *ἐνθρονισμοί*, *Βακχικά*, *δαφνηφορικά*, *σκολιά*, *τραγικὰ δράματα*. Haec quomodo novae recensioni inseruerit Aristophanes ignoramus: nisi quod *Δαφνηφορικά* Partheniorum libro secundo videtur complexus esse. *Τραγικὰ δράματα* Boeckh ad Hyporchematum lib. II, *Βακχικά* ad Dithyramborum lib. II refert; sed mihi verisimilius videtur, tragoedias a dithyramborum societate non disiunctas esse, *Βακχικά****) autem fortasse Prosodiorum libro II inserta sunt, quem librum *Ἐνθρονισμοῖς* vindicat Boeckh; at haec poemata disparia admodum fuisse videntur, poterat Aristophanes partim Partheniis, alia aliis libris, velut *ὑπορχημάτων* libro secundo inserere. Eadem ratio videtur etiam Scoliorum fuisse, quae ad Encomia revocat Boeckh: at non est verisimile ex duobus integris libris unum volumen nimis illud quidem amplum confectum esse: haud dubie tunc encomia in Aristophanea recensione duobus libris fuissent comprehensa: videtur igitur scolia partim cum encomiis coniunxisse, quoniam inter haec carmina arcta necessitudo intercessit, alia autem aliis libris addidisse, potissimum libro III Partheniorum, qui liber carmina miscella continebat.

Iam cum his, quae de antiquiore editione et Aristophanea recensione exposui, videtur pugnare, quod passim Scolia a grammaticis commemorantur, cum Enthronismorum et reliquorum carminum, quorum tituli priori editioni peculiares sunt, nulla fiat mentio. Sed hanc quaestionem solvam. Athenaeus identidem Pindari scolia adhibet, at singulos locos ubi examinaveris, apparet id ibi factum esse, ubi ex antiquioribus auctoribus Pindari versus repetiit, velut fr. 103 ex Aristoxeno descripsit, fr. 105 ex Theophrasto ut videtur, fr. 100 ex Chamaeleontis libro *περὶ Πινδάρου*, ex quo libro etiam propagavit fr. 99, quod quidem non aperte ex Scoliorum libro affert, sed quoniam poeta ipse summ

*) Proclus in chrestomathia *ὑπορχήματα* inter carmina refert, quae solis diis erant dedicata; recte ille quidem et antiquiorum poetarum, qui hoc carminum genus inchoaverunt, instituto convenienter videtur hyporchematis consilium descripsisse: sed qui post secuti sunt poetae, velut Pindarus, etiam hominum praeconia inseruerunt his carminibus ad eundem modum, quo Alcman olim in Partheniis usus erat. Sed singulorum carminum duplex semper fuit argumentum, nam etiam Pindari hyporchema in Hieronem haud dubie dei alicuius laudes continebat. Suo igitur iure Aristophanes Pindari hyporchemata post Parthenia collocavit.

**) Eustathius, fortasse Plutarchum secutus, aliter sentit: *ἐπινίκιοι . . . οἳ καὶ περιάγονται* (scr. *πράττονται*) *μάλιστα διὰ τὸ ἀνθρωπικώτεροι εἶναι καὶ ὀλιγόμυθοι καὶ μηδὲ πάνυ ἔχειν ἀσαφῶς κατά γε τὰ ἄλλα.*

***) Fortasse revera *Ἰοβακχικά* vocabantur haec poemata.

carmen *σκόλιον* appellat, haud dubie olim huic libro fuit insertum. *)

Iam quod Didymus in scholiis ad Nem. XI 1 videtur *Παροίνια* dicere, quae antea dicta sunt *Σκόλια*, iam olim ad eum locum monui *Παρθένια* esse corrigendum. Neque magis hunc pertinet testimonium schol. Aristoph. Lysistr. 1237: *ὅταν γάρ τις ᾄσῃ ἀπὸ τῶν σκολιῶν Πινδάρου, λέγομεν ὅτι δεῖ μᾶλλον ᾄδειν ἀπὸ Κλειταγόρας τῆς ποιητρίας.* Neque enim hic grammaticus librum illum peculiarem, qui olim scolia carmina comprehendebat, intelligit, sed Atticum illud scolium:

> *παῖ Τελαμῶνος Αἶαν αἰχμητά, λέγουσί σε·*
> *ἐς Τροΐαν ἄριστον ἐλθεῖν Δαναῶν μετ' Ἀχιλλέα.*

videtur ad Pindarum referre, sive coniectura sive vetere aliqua memoria usus, vide quae ad Scolion 17 adnotavi.

Unus superest Suidae locus v. *Ἀθηναίας*, ubi legitur *καὶ Πίνδαρος ἐν σχολῇ*, ita enim ipse grammaticus videtur scripsisse, corruptela deceptus: debebat autem *ἐν σκολίοις* scribere: probabiliter enim haec referunt ad fr. 100 v. 3 *κυλίκεσσεν Ἀθαναίαισι κέντρον*. Haec Suidas neque ex Phrynicho neque ex Pausaniae Aeliive Dionysii lexicis repetiit, sed ex Antiatticista, qui ut Atticistarum notissimum illud praeceptum mulierem *Ἀττικήν* sive *ἀστήν*, non *Ἀθηναίαν* esse dicendam, redargueret, adhibuit hunc Pindari versum, satis ille quidem importune scriptoris non Attici testimonio usus, quod etiam suapte natura non satis conveniens est: sed eandem argumentandi rationem etiam deprehendimus in epitome Antiatticistae, quae nunc extat, qua magis integra videtur Suidas usus esse. Antiatticista autem videtur hoc exemplum ex Aristophane grammatico descripsisse: Atticistae enim sequuntur auctoritatem Megaclidis peripatetici, **) qui in libro *περὶ Ὁμήρου* primus hoc adnotavit. Aristophanes autem grammaticus (cui postea Didymus assensus est, vid. Steph. Byz. p. 34), cum videret hoc non satis congruere cum veterum scriptorum usu, Megaclidi adversatus est, ut videtur in libro *Ἀττικῶν λέξεων*, vid. fragm. Paris. ap. Boissonadium ad Herodiani Epimer. p. 283: *ἐκ τῶν Ἀριστοφάνους τοῦ περὶ λέξεων διαλαβόντος· ὅτι ἐστὶν Ἀθηναία γυνή, ὥσπερ καὶ Ἀθηναῖος.* Aristophanes potuit Pindari versum adhibere, quandoquidem Megaclides non de solis Atticis, sed omnino de Graeci sermonis consuetudine videtur dixisse, sed fortasse homo doctus et imprimis prudens Pindaricum exemplum tantum adscripsit, ut ostenderet ab hac quaestione alienum esse: Antiatticista autem non dubitavit in suum usum satis imperite convertere. Iam si Aristophanes *Ἀττικὰς λέξεις* ante

*) Quod Chamaeleon ibidem carmen Olympicum XIII *ἐγκώμιον* dicit, antiquo more illud vocabulum adhibuit: nam iam tunc in editionibus epinicia ab encomiis discreta fuerunt.

**) De Megaclide, qui Chamaeleontis fere aequalis videtur fuisse, vide Sengebusch Diss. Homer. I 88.

collegit, quam Pindari carmina recensuit, non est mirum, si vulgarem carminum Pindaricorum ordinem secutus *Σκόλια* memoravit.

Ab hac igitur Pindaricorum reliquiarum sylloge, quae ex Alexandrinorum grammaticorum recensione suspensa est, Scoliorum memoria prorsus erat segreganda; at quoniam ignoramus singula carmina quibus libris illi critici vindicaverint, Boeckhium secutus Scoliorum fragmenta Encomiis subieci.

I.

ΙΣΘΜΙΟΝΙΚΑΙ.

1. [4.]*

–́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓
– –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏒
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ –
– –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
– –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – –

Κλεινὸς Αἰακοῦ λόγος, κλεινὰ δὲ καὶ ναυσίκλυτος
Αἴγινα· σὺν θεῶν δέ νιν αἴσᾳ
Ὕλλου τε καὶ Αἰγιμιοῦ Δωριεὺς ἐλθὼν στρατός
ἐκτίσσατο· τῶν μὲν ὑπὸ στάθμᾳ νέμονται
οὐ θέμιν οὐδὲ δίκαν ξείνων ὑπερβαίνοντες· οἷοι δ' ἀρετάν
δελφῖνες ἐν πόντῳ, ταμίαι τε σοφοί
Μοισᾶν ἀγωνίων τ' ἀέθλων.

2. [1.]

–́ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – ⏒
⏑ –́ ⏑ – ⏑ – ⏑ – –́ ⏑ ⏓
⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏒

Fr. 1. Novi carminis hoc exordium (integra autem est stropha) additum Isthmiis legitur in P3M12 et cod. Victorii. — V. 1. *Κλεινὸς*, M12 *κλινὸς*, Hermann *κλεινὸς μέν*. — V. 2. *θεῶν* Boeckh et Hermann, codd. *θεῷ*. — *αἴσᾳ* Boeckh, codd. *αἴσα*. — V. 4. *ἐκτίσσατο* Hermann, libri (etiam M12) *ἐκτήσατο*. — *τῶν μὲν* Hermann, libri *τὰ μὲν*, Hartung *τοὶ μὲν*.

Fr. 2. Apollon. Dysc. de Synt. II 21 p. 156: *Ἀλλὰ καὶ τὸ ἐν Ἰσθμιονίκαις Πινδάρου ἐτάραξε τοὺς ὑπομνηματισαμένους· Αἰολ.* Refert

*) Numeri uncis inclusi sunt editionis Boeckhianae. Asterisco notavi ea fragmenta quae ad quam carminum classem pertineant, non est memoriae proditum, vel quae sine poetae nomine leguntur.

Αἰολίδαν δὲ Σίσυφον κέλοντο
ᾧ παιδὶ τηλέφαντον ὄρσαι γέρας
ἀποφθιμένῳ Μελικέρτᾳ.

3. [2.]

⏓ – ⏑́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏓
ὅστις δὴ τρόπος ἐξεκύλισέ νιν.

4. [3.]

Eustath. Od. μ′ 1715, 63: ὅτι δοκεῖ τὸ τοιοῦτον κατὰ γένος εἰρῆσθαι οὐδέτερον, ὡς ἐμφαίνει Πίνδαρος ἐν Ἰσθμιονίκαις εἰπὼν τρία κρᾶτα ἤτοι κράατα.

5.

Serv. Virg. Georg. I 31: „Generum vero pro marito positum multi accipiunt, ... nam et Pindarus ἐν τοῖς Ἰσθμίοις γαμβρὸς ἀντὶ τοῦ νυμφίου dixit." Quae non possunt referri ad Isthmia III 78 vel V 25. — Ex Isthmiis fortasse etiam fr. inc. 172 est desumtum.

enim nonnullos ᾧ i. e. ὡς, alios οἷ legisse; iidem versus leguntur de Pron. p. 321 A. — V. 1. κέλοντο de Pron., κέκλοντο v. Synt. sed A κέλοντο, et deinde Apoll. dilucide κέλοντο. — V. 2. ὄρσαι, Synt. ὦρσαι. — V. 3. ἀποφθιμένῳ Bekker, Ap. Synt. φθιμένῳ, Pron. ἐπιφθιμένῳ, fortasse ἐπὶ φθιμένῳ. Quod addit Apoll. de Synt.: ὃν εἶπεν Ἀθαμαντιάδαν et infra p. 157: ὃν καὶ Ἀθαμαντιάδην εἶπε, ex hoc ipso Pindari carmine petitum. — Ceterum aliquando suspicatus sum poetam in hoc epinicio fabulam de Glauco attigisse Anthedonio (vid. fr. inc. 274), nam fuerunt, qui Melicertae postea Glauci nomen inditum esse proderent, vid. Athen. VII 296 D: Νικάνωρ δ' ὁ Κυρηναῖος ἐν Μετονομασίαις τὸν Μελικέρτην φησὶ Γλαῦκον μετονομασθῆναι.

Fr. 3. Apollon. Dysc. de Pron. p. 368 A ἔτι καὶ ἡ νὶν τάσσεται ἐπὶ πλήθους. ὅστις κτλ. Πίνδαρος Ἰσθμιονίκαις. ἐξεκύλισε Bekker, cod. ἐξεκυλίσθη.

II.

ΥΜΝΟΙ.

ΥΜΝΟΣ Α ΘΗΒΑΙΟΙΣ 6—11.

6. 7. [5. 6.]

– –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
– –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
⏑ –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏒
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏒

Ἰσμηνὸν ἢ χρυσαλάκατον Μελίαν,
ἢ Κάδμον, ἢ σπαρτῶν ἱερὸν γένος ἀνδρῶν,
ἢ τὰν κυανάμπυκα Θήβαν,

Fr. 6. Lucian. Demosth. Encom. c. 19: *ὥσπερ οὖν ὁ Πίνδαρος ἐπὶ πολλὰ τῷ νῷ τραπόμενος οὕτω πως ἠπόρηκεν, Ἰσμηνὸν . . . ὑμνήσομεν*, ubi Sch. *ἀρχαὶ ταῦτα τῶν Πινδάρου τοῦ μελοποιοῦ ὕμνων*. Partem adfert Plut. de glor. Athen. c. 14: *ἡ δὲ Κόριννα τὸν Πίνδαρον οντα νέον ἔτι καὶ τῇ λογιότητι οοβαρῶς χρώμενον ἐνουθέτησεν ὡς ἄμουσον ὄντα . . . σφόδρα οὖν ὁ Πίνδαρος ἐπιστήσας τοῖς λεγομένοις ἐποίησεν ἐκεῖνο τὸ μέλος· Ἰσμηνὸν . . . Ἡρακλέους ἢ τάν* (V. 1—6). *δειξαμένου δὲ τῇ Κορίννῃ γελάσασα ἐκείνη τῇ χειρὶ δεῖν ἔφη σπείρειν, ἀλλὰ μὴ ὅλῳ τῷ θυλάκῳ· τῷ γὰρ ὄντι συγκεράσας καὶ συμφορήσας πανσπερμίαν τινὰ μύθων ὁ Πίνδαρος εἰς τὸ μέλος ἐξέχεεν*. Respicit hoc carmen etiam Lucian. Icaromen c. 27: *ἐν δὲ τῷ δείπνῳ ὅ τε Ἀπόλλων ἐκιθάρισε καὶ ὁ Σειληνὸς κόρδακα ὠρχήσατο καὶ αἱ Μοῦσαι ἀναστᾶσαι τῆς τε Ἡσιόδου Θεογονίας ᾖσαν ἡμῖν καὶ τὴν πρώτην ᾠδὴν τῶν Ὕμνων τῶν Πινδάρου*, quod schol. male ad Ol. I refert. Thebanis scriptum fuisse carmen arguit Schol. Pind. Nem. X 1: *ὁ δὲ Πίνδαρος, ὅτε βούλοιτο ἐπαινεῖν τὰς πατρίδας τῶν νενικηκότων ἀθροίζειν εἴωθε τὰ πεπραγμένα ταῖς πόλεσι περιφανῆ, καθὼς ἐν τῇ ᾠδῇ, ἧς ἡ ἀρχή· Ἰσ. ἢ χρ. Μελίαν*. Est igitur haec primi hymni prima stropha. — V. 1. *χρυσαλάκατον* Plut. Sch. Pind., *χρυσηλάκατον* Luc. et Dio Chrys. Or. XXXIII T. II 457 (ubi v. 1 et *ἢ Κάδμον* affert). — V. 2. *ἱερὸν*, ap. Luc. A *ἱρῶν*. — *ἀνδρῶν* om. Luc. — V. 3. om. Plut. Respicit huc sch. Pyth. II inscr. *τὰς δὲ Θήβας . . . κυανάμπυκας* (*Πίνδαρος προσαγορεύει*).

ἢ τὸ πάντολμον σθένος Ἡρακλέος,
ἢ τὰν Διωνύσου πολυγαθέα τιμάν,
ἢ γάμον λευκωλένου Ἁρμονίας ὑμνήσομεν .....;

* * *

Πρῶτον μὲν εὔβουλον Θέμιν οὐρανίαν
χρυσέαισιν ἵπποις Ὠκεανοῦ παρὰ παγᾶν
Μοῖραι ποτὶ κλίμακα σεμνάν
ἄγον Οὐλύμπου λιπαρὰν καθ' ὁδόν
σωτῆρος ἀρχαίαν ἄλοχον Διὸς ἔμμεν·
ἃ δὲ τὰς χρυσάμπυκας ἀγλαοκάρπους τίκτεν ἀλαθέας
Ὥρας.

* 8. [7.]

Aristid. II 142: *Πίνδαρος δὲ τοσαύτην ὑπερβολὴν ἐποιήσατο, ὥστε ἐν Διὸς γάμῳ καὶ τοὺς θεοὺς αὐτούς φησιν ἐρομένου τοῦ Διός, εἴ του δέοιντο, αἰτῆσαι ποιήσασθαί τινας αὐτῷ θεούς, οἵτινες τὰ μεγάλα ταῦτ' ἔργα καὶ πᾶσάν γε δὴ τὴν ἐκείνου κατασκευὴν κατακοσμήσουσι λόγοις καὶ μουσικῇ.* Probabiliter huc retulit Boeckh. Cf. Choric. Gaz. p. 305 ed. Boisson.: *Ἐποίησε Πίνδαρος καὶ θεοὺς ὀκνοῦντας ὑμνῆσαι τὰς τοῦ Διὸς εἰς ἀνθρώπους φιλοτιμίας.*

9. [8.]

. . . . ⏓ – ⏒
– ⏓ ⏑ – – ⏓ ⏑ – – ⏓ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
. . . . *Τοῦ θεοῦ*
ἄκουσε Κάδμος μουσικὰν ὀρθὰν ἐπιδεικνυμένου.

o

V. 4. *πάντολμον* Luc. (A *π τολμον*), *πάνυ* Plut. — *Ἡρακλέος* ap. Luc. B et reliqui praeter AFGa, qui *Ἡρακλέους* ut Plut. — Ceterum de primo hoc hymno disputavit Leutsch in Philol. XI 175 seqq.

Fr. 7. Clem. Al. Str. VI 731: *Πίνδαρος δὲ ἄντικρυς καὶ σωτῆρα Δία συνοικοῦντα Θέμιδι εἰσάγει, βασιλέα, σωτῆρα δίκαιον ἑρμηνεύων ὡδέ πως: Πρῶτον κτλ.* Prioris hymni stropham esse vidit Boeckhius. — V. 1. Hephaestio affert p. 91 sine auct. n. — *πρῶτον*, ap. Cl. vulgo *πρῶτα*. — V. 2. *ἵπποις* Hermann, v. *ἵπποισιν*. — ib. *παρὰ παγᾶν* Boeckh, v. *παρὰ πάγον*. — V. 4. *Οὐλύμπου* Hermann, v. *Ὀλύμπου*. — *καθ' ὁδόν*, v. *κάθοδον*. — V. 5. *ἔμμεν* Boeckh, vulgo *ἔμμεναι*. — V. 6. *ἀλαθέας Ὥρας* Boeckh, coll. Hesychio: *ἀλαθέας ὥρας· λέγει γὰρ ὅτι κυκλισμῷ (φανερὰ) πάντα ποιοῦσιν.* et idem: *ἀληθεῖς· οἱ μηδὲν ἐπιλανθανόμενοι, ὡς Πίνδαρος.* Apud. Clem. *ἀγαθὰ σωτῆρας*, unde Stephanus *ἀγαθὰς Ὥρας*.

Fr. 9. Aristid. II 383: *ἀλλ' ὅτι κἂν τοῖς Ὕμνοις διεξιὼν περὶ τῶν ἐν ἅπαντι τῷ χρόνῳ συμβαινόντων παθημάτων τοῖς ἀνθρώποις καὶ τῆς μεταβολῆς τὸν Κάδμον φησὶν (Πίνδαρος) ἀκοῦσαι τοῦ Ἀπόλλωνος μουσικὰν ὀρθὰν ἐπιδεικνυμένου.* Plut. de Pyth. orac. c. 6: *ὁ δὲ Πίνδαρος ἀκοῦσαί φησι τοῦ θεοῦ τὸν Κάδμον [οὐ] μουσικὰν*

10. [133.]

Ἄνακτα τὸν πάντων ὑπερβάλλοντα χρόνον μακάρων.

* 11A. [9.]

– –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – –

Ὃς καὶ τυπεὶς ἁγνῷ πελέκει τέκετο ξανθὰν Ἀθάναν.

* 11B. [10.]

– –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –

Κείνων λυθέντων σαῖς ὑπὸ χερσίν, ἄναξ.

ΕΙΣ ΑΜΜΩΝΑ.

12. [11.]

– –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ . . . . .

Ἄμμων Ὀλύμπου δέσποτα.

ὀρθάν, οὐχ ἡδεῖαν, οὐδὲ τρυφεράν, οὐδ' ἐπικεκλασμένην τοῖς μέλεσιν. et idem corrupte de animae procr. c. 33: *ὥς που καὶ αὐτὸς ὁ Πίνδαρος τοῦ θεοῦ φησιν ἐπακούοντος οὐκ ἀνορέαν ἐπιδεικνύμενος τὸν Κάδμον.* Nmnerum restituit Boeckh; videtür fragm. ex epodo huius hymni petitum.

Fr. 10. Plutarch. Quaest. Platon. VIII 4: *τὴν δ' οὐσίαν αὐτοῦ καὶ τὴν δύναμιν οὐ συνορῶντες, ἣν ὅ τε Πίνδαρος ἔοικεν οὐ φαύλως ὑπονοῶν εἰπεῖν· ἄνα τῶν πάντων κτλ. ἄνακτα* Heyne, *τὸν* Hermann restituit. Versum huc retuli, non solum quia numerus idem prorsus est atque fr. 9, sed etiam propter Aristidis locum II 383 (vid. fr. 9). Item ex hoc hymno et hoc ipso loco fortasse petitus est alius versus fr. inc. 159. Item ad hunc hymnum fort. referendum est fr. inc. 168, et praeterea fr. 126, qui versus prorsus congruit cum strophae v. 2, si particulam *δὲ* sustuleris, quae non satis auctoritatis habet. Leutsch etiam huc revocat fr. inc. 123 (quae Hartung ex hymno aliquo in Minervam petita esse censet), at numeri non congruunt, nisi statuas v. 1 esse epodi versus novissimi particulam: sed clausulae vix apti sunt numeri.

Fr. 11A. Hephaestio 91: *Ἀντεστραμμένον δέ ἐστι τούτῳ τὸ Πινδαρικὸν καλούμενον· ὃς καὶ τυπεὶς* (Fl. B *τί πῶς*, H *τυπῶς*) . . . *Ἀθάναν. Σοφοὶ δὲ καὶ κτλ.* Pindari hunc versum esse verisimile est, praesertim cum is, qui sequitur, dilucide Pindaro tribuatur. Legitur etiam sed corrupte ap. Plotium de metris p. 300 ed. Gaisford. Quem versum idem Plotius ibid. ut *Susarioneum* affert:

Χρυσέοισιν ἀνθέμοισιν τὰν Θέμιν οὐρανίαν.

ex Sapphico versu et Pindari fr. 7, 1 fictus videtur. — Ceterum Boeckh, ut similis existeret versus strophae v. 1, inde a verbis *ξανθὰν Ἀθάναν* novum versum orditur, at potest hic versus ex epodo petitus esse.

Fr. 11B. Hephaestio 91: *τὸ δὲ ἀντεστραμμένον τούτῳ Ἰαμβέλεγος καλεῖται· τούτῳ δὲ ἐν συνεχείᾳ οὐκ ἴσμεν τινὰ κεχρημένον, διεσπαρμένως δέ· πρῶτον* (fr. 7, 1) *κτλ. κείνων λυθέντων* (C *λυθέντες*) *κτλ.* Cum prior versus Pindari sit, hic quoque ei vindicandus.

Fr. 12. Schol. Pind. Pyth. IX 89: *ἢ διὰ τὸ τὸν Ἄμμωνα Δία νομίζεσθαι. Ἄμμων Ὀλ. δ. φησί, καὶ πάλιν* (Pyth. IV 16) *Διὸς ἐν Ἄμμωνος θεμέθλοις.* Ex hymno esse arguit Pausan. IX 16, 1: *Οὐ πόρρω δέ ἐστι ναὸς Ἄμμωνος, καὶ τὸ ἄγαλμα ἀνέθηκε μὲν Πίνδαρος, Καλάμιδος δέ ἐστιν ἔργον· ἀπέπεμψε δὲ ὁ Πίνδαρος καὶ Λιβύης ἐς Ἀμμωνίους τῷ*

ΕΙΣ ΠΕΡΣΕΦΟΝΗΝ.

13. [12.]

–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ . . . . .

Πότνια θεσμοφόρε χρυσάνιον . . . . .

ΕΙΣ ΤΥΧΗΝ 14—17.

* 14. [16.]

⏑ –́ ⏑⏑́ ⏑ – –́ ⏑ –

–́ ⏑ ⏑ . . . . .

Ἐν ἔργμασι δὲ νικᾷ τύχα,
οὐ σθένος.

15. 16. 17. [14. 15. 13.]

Pausan. IV 30, 6: *Ἤισε δὲ καὶ ὕστερον Πίνδαρος ἄλλα τε ἐς τὴν Τύχην, καὶ δὴ καὶ φερέπολιν ἀνεκάλεσεν αὐτήν.* Plut. de fort. Rom. c. 10: *τὴν δὲ Τύχην καὶ οἱ μετ' ἐκεῖνον ἐθαύμασαν βασιλεῖς ὡς πρωτόπολιν καὶ τιθηνὸν καὶ φερέπολιν τῆς Ῥώμης ἀληθῶς κατὰ Πίνδαρον.* — Plut. ibid. c. 4: *Οὐ μὲν γὰρ ἀπευθὴς (Τύχη) κατὰ Πίνδαρον, οὐδὲ δίδυμον στρέφουσα πηδάλιον,* ubi Reiske coni. *ἀπειθής.* Ceterum dubium, num etiam *δίδυμον στρέφουσα πηδάλιον* ad Pindarum sit referendum: certe Fortuna in recentioris demum artis monumentis gubernacula gestat: est tamen deae convenientissimum insigne, nec mirum si poetae antiquiores artificibus hoc suppeditaverunt. — Pausan. VII 26, 8: *ἐγὼ μὲν οὖν Πινδάρου τά τε ἄλλα πείθομαι τῇ ᾠδῇ, καὶ Μοιρῶν τε εἶναι μίαν τὴν Τύχην καὶ ὑπὲρ τὰς ἀδελφάς τι ἰσχύειν.* Hic quidem locus

Ἄμμωνι ὕμνους. καὶ οὗτος καὶ ἐς ἐμὲ ἦν ὁ ὕμνος ἐν τριγώνῳ στήλῃ παρὰ τὸν βωμόν, ὃν Πτολεμαῖος ὁ Λάγου τῷ Ἄμμωνι ἀνέθηκεν. Fortasse ad hunc hymnum pertinet insigne fragmentum, quod probabili ratione Pindaro tribuitur, Fr. Adesp. 83.

Fr. 13. Vit. Pind. cod. Vrat. T. II p. 9 ed. Boeckh (p. 97 Westerm.): *Ἀλλὰ καὶ ἡ Δημήτηρ ὄναρ ἐπιστᾶσα αὐτῷ ἐμέμψατο, ὅτι μόνην τῶν θεῶν οὐχ ὕμνησεν, ὁ δὲ εἰς αὐτὴν ἐποίησε ποίημα, οὗ ἡ ἀρχή· Π. θ. χρυσάννιον.* Boeckh *χρυσανίου* coni., scil. *δάμαρ Ἅιδου.* Similia Eustath. Prooem. 27 (ubi tantum *Πότνια θεσμ.*). Cf. Paus. IX 23, 2 qui eadem accuratius refert, tum addit: *Πίνδαρος . . . ὕμνον ᾖσεν ἐς Περσεφόνην, . . . ἐν τούτῳ τῷ ᾄσματι ἄλλαι τε ἐς τὸν Ἅιδην εἰσὶν ἐπικλήσεις, καὶ ὁ χρυσήνιος, δῆλα ὡς ἐπὶ τῆς Κόρης τῇ ἁρπαγῇ.*

Fr. 14. Aristid. II 334: *ἀλλὰ κἀνταῦθα τὸ τοῦ Πινδάρου κρατεῖ· πάνυ γὰρ μετ' ἀληθείας τοῦτ' ἐκεῖνος ὕμνησεν· ἐν ἔργμασι κτλ.* — *ἔργμασι* N in marg., *ἔργμασι* ΘL (in marg.) et Phot. Bibl. 248 p. 435 A, 29, vulgo *ἅρματι*, LN *ἅρμασι*, Opor. *ᾄσμασι.* Sine poetae nomine rursus Aristid. II p. 36 ubi vulgo *ἅρμασι*, sed L *ἕρμασι*, Θ *ἑρμάσι*, N Opor. *ἔργμασι.* Ceterum potest haec sententia etiam ex alio carmine petita esse, nam quod Arist. dicit *ὕμνησεν*, ambiguum est.

praecipue fidem facit, Pindarum peculiari carmine Fortunam celebravisse, nam reliqua ita sunt comparata, ut etiam in aliis carminibus commode potuerint dici.

---

18. [171.]

. . . – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ –
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
⏒ –́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏒

. . . Ἀλλοτρίοισιν μὴ προφαίνειν, τίς φέρεται
μόχθος ἄμμιν· τοῦτό γέ τοι ἐρέω·
καλῶν μὲν ὦν μοῖράν τε τερπνῶν ἐς μέσον χρὴ παντὶ λαῷ
δεικνύναι· εἰ δέ τις ἀνθρώποισι θεόσδοτος ἄτα
προστύχῃ, ταύταν σκότει κρύπτειν ἔοικεν.

* 19. [173.]

. . . . –́ ⏑ –
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏒
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏒
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏒

Ὦ τέκνον,
ποντίου θηρὸς πετραίου χρωτὶ μάλιστα νόον

Fr. 18. Stob. Flor. CIX 1: *Πινδάρου Ὕμνων* (hoc add. Vind.) *Ἀλλοτρίοισι μὴ κτλ.* Hartung cur haec Hymnis abiudicaverit et scoliis inseruerit, nescio: idem initium sic constituit: *μηδ᾽ | ἀλλοτρίοισι προφαίνειν | εἰ φέρηται κτλ.* — V. 1. *ἀλλοτρίοισιν* Boeckh. — *προφαίνειν*, B *προφέρειν*. — V. 2. *ἄμμιν* Boeckh, v. *ἄμιν*. — V. 3. *καλῶν* B, *καλὸν* Vind., *κακῶν* v. — *ὦν* Grotius, v. *ὤν*. — V. 4. *ἀνθρώποισι* Hermann, v. *ἀνθρώποις*. — *θεόσδοτος* Stephanus et Grotius, v. *ἀθεόσδοτος* (etiam Vind.). — *ἄτα* scripsi, B *ἄτῃ*, Vind. *ἀτληκηκότας*, Trinc. *ἀτλητηκότα*, v. *ἀθληκηκότα*. Boeckh coni. *ἀτλάτα κακότας*. — V. 5. *προστύχῃ* Vind., *προστύχοι* B, *πρὸς τύχῃ* vulgo. — *σκότει* Grotius, v. *σκόπει*, Schneidewin *σκότῳ*. — Videtur hoc fragm. ad praecepta pertinere, quae Amphiaraus discedens Amphilocho filio impertivit, itaque non dubitavi ad Hymnos etiam fr. 19 referre; fortasse autem utrumque fragmentum iungendum, ut *ὦ τέκνον* clausula fuerit epodi, tum integra stropha haec: *Ποντίου θηρὸς πετραίου χ. μ. ν. π. π. π. ὁμίλει· τ. π. δ᾽ ἐπ. ἑκὼν Ἄλλοτ᾽ ἀλλοῖα φρόνει. ἀλλοτρίοισιν μὴ προφαίνειν κτλ.* neque offensioni est in eiusmodi praeceptis, quod liberius sunt consociata.

Fr. 19. Athen. XII 513 C: *τοιοῦτός ἐστι καὶ ὁ παραινῶν Ἀμφιλόχῳ τῷ παιδὶ (Ἀμφιάραος)· ὦ τέκνον κτλ.* Plut. Quaest. Nat. c. 19 et de sollert. anim. c. 27 affert: *ποντίου θ.* (omisso *πετραίου*) . . . *ὁμιλεῖ* (non *ὁμίλει*). Lucian. de saltat. c. 67: *καλὴ γὰρ ἡ ποιητικὴ παραίνεσις ἐκείνη*

προσφέρων πάσαις πολίεσσιν ὁμίλει· τῷ παρεόντι δ' ἐπαι-
νήσαις ἑκὼν
ἄλλοτ' ἀλλοῖα φρόνει.

20. [23.]

Lactant. ad Stat. Theb. II 85: „*Ogygii* Thebani ab Ogyge rege aut amne. *Ogygiis* ait (Theb. I 173) *aspera rebus fata tulere vicem.* Sic Pindarus in *Somniis* (Cod. Gud. Frising. Cassell. *Somnis*, hinc Boeckh *Hymnis*). *Opite TωCDeeyPeNoπoNNHTHCTANeCClπy.*" cod. Gud. opite *IωCΔEEyPaNωNNHTHEΦa. NECCIΠI*, Mon. opire *IωCDeeypenoronnHτHeΦάHe· CClNHy*, Frising. opite. *ιωCEeyPE NONONNH THFΦa· NeCCyNy*, Cassell. opite *IωCa EEΤPENyNNNtHΦaNECCIΠI.* Boeckh coni.

Ὠγυγίους δ' εὗρεν, ὅπου πόλιν αἶτεε τάνδ' ἐς αἰπύ.

Unger Theb. Parad. 263 praeterea *Pronastarum* et *Messapiorum* nomina latere putat. Conieci:

Ὠγυγίους δ' εὗρ' Ἀόνων Νήσταις στεφάναις ὕπο.

Weber: *in Scoliis*: *Ὠγυγίους δ' εὗρεν, ὅπου νάσθησαν ἐς αἰπύ*, Hartung *Ὠγυγίων δ' εὐάνορα πόλιν κτίσσειαν ἐς αἰπύ.*

21. 22. [20. 21.]

Antiattic. in Bekk. An. I 80, 8: *Ἀρχαιέστερον. Πίνδαρος Ὕμνοις.* — Gramm. ibid. 339 *Ἄγριος ἔλαιος, ἣν οἱ πολλοὶ ἀγριέλαιον καλοῦσιν, ἔστι παρὰ Πινδάρῳ ἐν Ὕμνοις.*

23. [18.]

Et. M. 821, 59, et Gud. 578, 42: *Πίνδαρος δὲ ἐν Ὕμνοις ἐρίφων μεθομήρεον, οἷον ὁμοῦ καὶ μετ' αὐτῶν πορευόμενον.* ubi V. ex corr. *μεθωμήρεον.*

24. [17.]

Aristid. II 168: *Οὐκοῦν πρίν τινα τῶν ἀντιπάλων ἑλεῖν, ἕνα τῶν φίλων θηρεύσας ἄγεις, καὶ πέπονθας ταὐτὸν τῷ Πινδάρου Πηλεῖ, ὃς τῆς τε θήρας διήμαρτε καὶ τὸν Εὐρυτίωνα φίλτατον ὄντα ἑαυτῷ προσδιέφθειρεν.* ubi Schol. III 463: *ἐν Ὕμνοις μέμνηται Πίνδαρος, ὅτι τὸν Εὐρυτίωνα, τὸν τοῦ Ἴρου τοῦ Ἄκτορος παῖδα, ἕνα ὄντα τῶν Ἀργοναυτῶν, συνθηρεύοντα ἄκων ἀπέκτεινε Πηλεύς.*

25. [19.]

Schol. Pind. Pyth. IV 388: *Ταύτην δὲ* (*Φρίξου μητρυιὰν*) *ὁ μὲν Πίνδαρος ἐν Ὕμνοις Δημοδίκην φησίν, Ἱππίας δὲ Γοργῶπιν,*

τό· ὦ παῖ, ποντίου θ. πετραίου νόον ἴσχων (*ΛΕ ἔχων*) *πάσαις πολίεσσιν ὁμίλει.* — V. 3. *πολίεσσιν* ap. Athen. AC, *πολέεσσι* PVL. — *τῷ παρεόντι δ' ἐπαινήσαις*, C *τὸ παρεὸν δ' ἐπαινήσας.*

Σοφοκλῆς δὲ ἐν Ἀθάμαντι Νεφέλην, Φερεκύδης Θεμιστώ. sic. Boeckh, v. *Δημωτικήν*, G. *Δημοτικήν*.

26. [22.]

Quintil. VIII 6, 71: „Exquisitam vero figuram huius rei (hyperboles crescentis) deprehendisse apud principem Lyricorum Pindarum videor in libro, quem inscripsit Ὕμνους. Is namque Herculis impetum adversus Meropas, qui in insula Co dicuntur habitasse, *non igni nec ventis nec mari*, *sed fulmini* dicit *similem fuisse*, ut illa minora, hoc par esset."

27.

Strabo VII. T. II p. 91 ed. Kramer: *Οὐκ ὀκνοῦσι δέ τινες καὶ τὸ μέχρι τοῦ Μυρτῴου πελάγους ἅπαν καλεῖν Ἑλλήσποντον, εἴπερ, ὥς φησιν ἐν τοῖς Ὕμνοις Πίνδαρος, οἱ μεθ' Ἡρακλέους ἐκ Τροίας πλέοντες διὰ παρθένιον Ἕλλας πορθμόν, ἐπεὶ τῷ Μυρτῴῳ συνῆψαν, εἰς Κῶν ἐπαλινδρόμησαν Ζεφύρου ἀντιπνεύσαντος.* Non licet ipsa Pindari verba restituere, cum Strabo vel qui haec in breviarium redegit, suae accommodaverit orationi. Meineke coni.: *Οἱ δὲ μεθ' Ἡρακλέους ἐκ Τρωΐας πλεῦντες διὰ παρθένιον | Ἕλλας πορθμόν, ἐπεὶ τάχα Μυρτῴῳ συνῆψαν, | ποντίαν ἐς Κῶν ἐπαλινδρόμησαν | ἀντιπνεύσαντος Ζεφύρου.* quae pleraque Hartung secutus est. Schneidewin: *Οἱ δὲ μεθ' Ἡρακλέος | ἐκ Τρωΐας πλεῦντες διὰ παρθένιον | Ἕλλας πόρον ἱρόν, ἐπεὶ τάχα Μυρτῴῳ συνᾶψαν | ἀμφιρύταν ἐς Κῶν ἐπαλινδρόμησαν, | ἀντιπνεύσαντος Ζεφύρου.*

28.

Schol. Aristoph. Plut. 9: *Καὶ τὰ μὲν περὶ τοῦ Πυθίου τρίποδος διαφόρως ἱστορούμενα ἐν τοῖς τοῦ Πινδάρου ὕμνοις εὐκαίρως ὑμῖν διείληπται.* Dübner omisit, et in notis criticis demum exhibet. Scholiasta recens admodum fortasse dixit commentarium a se ad Pythia carmina scriptum. Videtur Thomas Magister esse, qui haud dubie etiam Pythia commentariis illustravit, quamquam possis etiam ad Eustathium referre, qui non solum in Pindarum, sed etiam in Aristophanem commentarium scripsisse videtur, vid. Prooem. 38.

III.

ΠΑΙΑΝΕΣ.

ΕΙΣ ΑΠΟΛΛΩΝΑ ΠΥΘΙΟΝ 29—34.

29. [24.]

–́ ⏑ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏓ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ –

Ἀμφιπόλοισι μαρνάμενον μοιριᾶν περὶ τιμᾶν ἀπολωλέναι.

30. [25.]

–́ ⏑ – –́ ⏑ – –́ ⏑ –
⏓ – ⏓ – –́ ⏑ ⏑ . . . . .

Χρύσεαι δ' ἐξύπερθ' αἰετοῦ
ἄειδον Κηληδόνες.

Fr. 29. Schol. Pind. Nem. VII 94: *Καθόλου γὰρ ἀπολογεῖσθαι βούλεται περὶ τοῦ Νεοπτολέμου θανάτου πρὸς τοὺς Αἰγινήτας. ἐκεῖνοι γὰρ ᾐτιῶντο τὸν Πίνδαρον, ὅτι γράφων Δελφοῖς τὸν Παιᾶνα ἔφη· Ἀμφιπ. κτλ.* Respicit hunc Schol. Nem. VII 150. — *μοιριᾶν περὶ τιμᾶν* Boeckh, v. *μυρίαν περὶ τίμαν*. Ad celebrem hunc paeanem fortasse referendum *apophthegma*, quod in cod. Vrat. apud Boeckh. T. II 10 inter dicta Pindari refertur: *Παραγενόμενος δὲ εἰς Δελφοὺς καὶ ἐρωτώμενος, τί πάρεστι θύσων τῷ Ἀπόλλωνι, εἶπε Παιᾶνα.* Similiter Eust. Prooem. 31 addens: *μονονουχὶ λέγων ἐκ τῶν ἐλλογίμων ἀνδρῶν θυσίαν εἶναι λόγους τῷ κρείττονι, πρὸς ὃ συλλαλεῖ καὶ ὁ γράψας, ὡς ἄκαπνα θύουσιν ἀοιδοί.* Adde Philodem. de Musica in Vol. Hercul. I c. XXI *κα(ὶ) τὸν Π(ί)νδαρον οὕτω νομ(ί)ζειν, ὅτ' ἔφη θύσων ποι(ήσε)σθαι διθύραμβον*, ubi Schneidewin *ποιήσασθαι*, sed potius *θυσίαν* legendum. Ceterum fortasse hoc ipsum poeta in exordio carminis professus erat, quemadmodum etiam alii loci ex carminibus inter apophthegmata sunt relati.

Fr. 30. Pausan. X 5, 12: *τὰ μέντοι ἄλλα με οὐκ ἔπειθεν ὁ λόγος, ἢ Ἡφαίστου τὸν ναὸν τέχνην εἶναι, ἢ τὰ ἐς τὰς ᾠδοὺς τὰς χρυσᾶς, ἃ δὴ Πίνδαρος ᾖσεν ἐπ' ἐκείνῳ τῷ ναῷ· χρύσειαι* (*X χρύσεια*, Vb *χρύσιαι*) *δ' ἐξ ὑπερῴου* (Pc *ὑπαρέτου*, PdLbMP *ὑπερέτου*, Ag *ὑπηρέτου*) *ἄειδον* (codd. plerique *ἃ* vel *ἃς εἶδον*) *Κηλήμονες. οὗτος μὲν δὴ ταῦτα ἐς μίμησιν, ἐμοὶ δοκεῖν, τῶν παρ' Ὁμήρῳ Σειρήνων ἐποίησεν. Κηλήμονες*, quomodo corrigendum sit docet Athen. VII 290 E: *τῶν παρὰ Πινδάρῳ Κηληδόνων, αἳ κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ταῖς Σειρῆσι τοὺς ἀκροωμένους ἐποίουν ἐπιλανθανομένους τῶν τροφῶν διὰ τὴν ἡδονὴν ἀφαναίνεσθαι.* Adde Eust. Od. 1689, 30 et 1709, 56 et Opusc. p. 89 ed. Tafel. Praeterea scripsi *χρύσεαι δ' ἐξύπερθ' αἰετοῦ*, vide quae scripsi in Mus.

* 31. [26.]

Plut. Consol. ad Apoll. c. 14: *Καὶ περὶ Ἀγαμήδους δὲ καὶ Τροφωνίου φησὶ Πίνδαρος, τὸν νεὼν τὸν ἐν Δελφοῖς οἰκοδομήσαντας αἰτεῖν παρὰ τοῦ Ἀπόλλωνος μισθόν, τὸν δ' αὐτοῖς ἐπαγγείλασθαι εἰς ἑβδόμην ἡμέραν ἀποδώσειν, ἐν τοσούτῳ δ' εὐωχεῖσθαι παρακελεύσασθαι, τοὺς δὲ ποιήσαντας τὸ προσταχθέν, τῇ ἑβδόμῃ νυκτὶ κατακοιμηθέντας τελευτῆσαι· λέγεται δὲ καὶ αὐτῷ τῷ Πινδάρῳ ἐπισκήψαντι τοῖς παρὰ τῶν Βοιωτῶν πεμφθεῖσιν εἰς θεοῦ πυθέσθαι, τί ἄριστόν ἐστιν ἀνθρώποις, ἀποκρίνασθαι τὴν πρόμαντιν, ὅτι οὐδ' αὐτὸς ἀγνοεῖ, εἴ γε τὰ γραφέντα περὶ Τροφωνίου καὶ Ἀγαμήδους ἐκείνου ἐστίν. εἰ δὲ καὶ πειραθῆναι βούλεται, μετ' ου πολὺ ἔσεσθαι αὐτῷ πρόδηλον· καὶ οὕτω πυθόμενον τὸν Πίνδαρον συλλογίζεσθαι τὰ πρὸς τὸν θάνατον, διελθόντος δ' ὀλίγου χρόνου τελευτῆσαι.* Boeckh huc retulit, fort. rectius Wyttenbach *Threnis* adscripsit.

* 32. [27.]

Pausan. X 16, 2: *τὸν δὲ ὑπὸ Δελφῶν καλούμενον ὀμφαλὸν λίθου πεποιημένον λευκοῦ, τοῦτο εἶναι τὸ ἐν μέσῳ τῆς πάσης αὐτοὶ λέγουσιν οἱ Δελφοί, καὶ ἐν ᾠδῇ τινι Πίνδαρος ὁμολογοῦντά σφισιν ἐποίησεν.* Cf. Strabo IX 419: *καὶ ἐκάλεσαν τῆς γῆς ὀμφαλόν, προσπλάσαντες καὶ μῦθον, ὅν φησι Πίνδαρος, ὅτι συμπέσοιεν ἐνταῦθα οἱ αἰετοὶ οἱ ἀφεθέντες ὑπὸ τοῦ Διός, ὁ μὲν ἀπὸ τῆς δύσεως, ὁ δ' ἀπὸ τῆς ἀνατολῆς.*

* 33. [28.]

Schol. Aeschyl. Eum. 3: *Πίνδαρός φησι πρὸς βίαν κρατῆσαι Πυθοῦς τὸν Ἀπόλλωνα, διὸ καὶ ταρταρῶσαι ἐζήτει αὐτὸν ἡ Γῆ.*

34.

Himer. III 1: *Χαῖρε φίλον φάος χαρίεντι μειδιόον προσώπῳ· μέλος γάρ τι λαβὼν ἐκ τῆς λύρας εἰς τὴν σὴν ἐπιδημίαν προσᾴσομαι, ἡδέως μὲν ἂν πείσας καὶ αὐτοὺς τοὺς λόγους λύραν μοι γενέσθαι καὶ ποίησιν, ἵνα τι κατὰ σοῦ νεανιεύσωμαι, ὁποῖος Σιμωνίδης ἢ Πίνδαρος κατὰ Διονύσου καὶ Ἀπόλλωνος.* Coniicias *Simonidis* carmen in Bacchum, *Pindari* in Apollinem respici, cf. ib. XIII 7: *τὰ δὲ σὰ νῦν δέον καὶ αὐτῷ τῷ Μουσηγέτῃ εἰκάζεσθαι, οἷον αὐτὸν καὶ Σαπφὼ καὶ Πίνδαρος ἐν ᾠδῇ κόμῃ τε χρυσῇ καὶ λύραις κοσμήσαντες, κύκνοις ἔποχον εἰς Ἑλικῶνα πέμπουσι, Μούσαις Χάρισί τε ὁμοῦ συγ-*

Rhen. VIII 154 (Cobet *ὑπὲρ αἰετοῦ*, Schneidewin *ἓξ ὑπὲρ αἰετοῦ*), nam *αἰετοῦ* legendum esse docet Galen. T. XVIII A p. 519: *οὕτω γὰρ ἐοίκασιν εἰκάζοντες οἱ παλαιοὶ καλέσαι τοῦτο τῆς οἰκίας τὸ μέρος. αἰετὸν δὲ καὶ οἵδε, καθάπερ καὶ ὁ Πίνδαρός φησιν ἐν ταῖς Πλειάσι (τοῖς Παιᾶσι)· χρύσεα δ' ὀξύπτερα αἰετοῦ ἄειδον Κηληδόνες.* ita ed. Kühniana. Non debebat Starck in Philol. XIV 698. 699 falsa, quae est apud Pausaniam, lectione *ὑπερῴου* uti.

χορεύσοντα. Quae deinceps de Baccho sequuntur, iam ad illud Simonidis carmen referenda fuerint, quamquam idem XVI 7 etiam Simonidis carmen in Apollinem commemorat, ut fortasse aliquis coniiciat pariter etiam de Pindarico carmine in Baechum esse cogitandum: sed omnino inepto huic rhetori non multum tribuendum. — Huc fortasse etiam referendum, quod dicit Menander Rhett. Gr. IX 320: *Προὔλαβε δὲ καὶ Πίνδαρος ὕμνους γράφων εἰς τὸν θεὸν (Ἀπόλλωνα) ἀξίους τῆς ἐκείνου λύρας.*

ΕΙΣ ΔΙΑ ΔΩΔΩΝΑΙΟΝ 35—38.

* 35. [29.]

⏓ – ⏑́ ⏑ ⏑ – ⏑́ ⏑ – ⏑ ⏑́ ⏑ ⏓

Δωδωναῖε μεγάσθενες, ἀριστότεχνα πάτερ,

36. [30.]

Schol. Soph. Trach. 175: *Εὐριπίδης δὲ τρεῖς γεγονέναι φησὶν αὐτὰς* (sacerdotes Dodonaeas)· *οἱ δὲ δύο, καὶ τὴν μὲν εἰς Λιβύην ἀφικέσθαι Θήβηθεν εἰς τὸ τοῦ Ἄμμωνος χρηστήριον, τὴν (δὲ εἰς τὸ) περὶ τὴν Δωδώνην, ὡς καὶ Πίνδαρος Παιᾶσιν.*

* 37. 38. [31. 32.]

Strabo VII 328: *Πότερον δὲ χρὴ λέγειν Ἑλλούς, ὡς Πίνδαρος, ἢ Σελλούς, ὡς ὑπονοοῦσιν παρ' Ὁμήρῳ κεῖσθαι, ἡ γραφὴ ἀμφίβολος οὖσα οὐκ ἐᾷ διϊσχυρίζεσθαι.* Cf. Et. M. 709. 38. Schol. Il. π. 234: *Πίνδαρος Ἑλλοὶ χωρὶς τοῦ σ ἀπὸ Ἑλλοῦ τοῦ δρυτόμου, ᾧ φασι τὴν περιστερὰν πρώτην καταδεῖξαι τὸ μαντεῖον.* Eust. Il. 1057, 57. — Strabo VII 328: *Καὶ οἱ τραγικοί τε καὶ Πίνδαρος Θεσπρωτίδα εἰρήκασι τὴν Δωδώνην.*

Fr. 35. Dio Chrys. Or. XII T. I 251 Emper. *ὃν πάνυ καλῶς ποιητὴς προσεῖπεν ἕτερος· Δωδ. μ. ἀρ. π. οὗτος γὰρ δὴ πρῶτος καὶ τελειότατος δημιουργὸς χορηγὸν λαβὼν τῆς αὑτοῦ τέχνης κτλ.* Pindari esse docet Plut. praec. reip. ger. c. 13: *ὁ δὲ πολιτικὸς ἀριστοτέχνας τις ὢν κατὰ Πίνδαρον καὶ δημιουργὸς εὐνομίας καὶ δίκης,* et de sera Num. vind. c. 4: *καὶ Πίνδαρος ἐμαρτύρησεν ἀριστοτέχναν ἀνακαλούμενος τὸν ἄρχοντα καὶ κύριον ἁπάντων θεόν, ὡς δὴ δίκης ὄντα δημιουργόν.* et de fac. in orbe lun. c. 13: *ἢ τίνος γέγονε ποιητὴς καὶ πατὴρ δημιουργὸς ὁ Ζεὺς ὁ ἀριστοτέχνας.* Respicit praeterea adv. Stoic. c. 14. Symp. Quaest. I 2, 5 et Clem. Alex. Str. V 710, Euseb. praep. Ev. XIII 675 B. Ex his locis coniicias versum hunc addendum esse: *Δαμιοεργὲ δίκας τε καὶ εὐνομίας.*

39. [33.]

⏑ –́ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
⏒ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ ⏓
–́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓

Τί δ' ἔλπεαι σοφίαν ἔμμεναι, ᾇ τ' ὀλίγον τοι
ἀνὴρ ὑπὲρ ἀνδρὸς ἰσχύει;
οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπως τὰ θεῶν βουλεύματ' ἐρευνᾶσαι βροτέᾳ
φρενί· θνατᾶς δ' ἀπὸ ματρὸς ἔφυ.

40. [34.]

Schol. Apoll. Rhod. I 1086: *Εἴληφε δὲ τὰ περὶ τῶν ἀλκυόνων παρὰ Πινδάρου ἐκ Παιάνων.* et deinde *εὐλόγως δὲ ὅσσαν εἶπε τὴν ἀλκυόνος φωνήν· ὑπὸ γὰρ Ἥρας ἦν ἀπεσταλμένη, ὥς φησι Πίνδαρος.*

41. [35.]

Tzetz. ad. Lycophr. 440: *Οἱ μάντεις οἱ γνήσιοι οἱ ἰθάδες τοῦ ἐν Δηραίοις τόπῳ Ἀβδήρων τιμωμένου Ἀπόλλωνος, οὗ μνημονεύει καὶ Πίνδαρος ἐν Παιᾶσιν.*

42. * 43. [36. 37.]

Plut. de musica c. 15: *Πίνδαρος δ' ἐν Παιᾶσιν ἐπὶ τοῖς Νιόβης γάμοις φησὶ Λύδιον ἁρμονίαν πρῶτον διδαχθῆναι* (*ὑπὸ Ἀνθίππου*). — Ex eodem paeane haud dubie est, quod dicit Aelian. Var. Hist. XII 36: *Ἀλκμὰν δέκα* (Niobae liberos), *Μίμνερμος εἴκοσι, καὶ Πίνδαρος τοσούτους.* Gellius Noct. Att. XX 7: „Nam Homerus pueros puellasque eius (Niobae) bis senos dicit fuisse, Euripides bis septenos, Sappho bis novenos, Bacchylides et Pindarus bis denos."

44. 45. 46. 47. 48. [38. 40. 41. 42. 39.]

Quae ex Didymi commentariis in Paeanas proferuntur, ea ad res a poeta in his carminibus tractatas spectare consentaneum est, itaque huc pertinet I. Ammon. 70: *Θηβαῖοι καὶ Θηβαγενεῖς διαφέρουσιν,*

Fr. 39. Stob. Ecl. Phys. II 1, 8: *Πινδάρου Παιάνων· Τί* (V *ἔτι*) *δ' ἔλπεαι . . . φρενί* (sic VAE, v. *φρονεῖ*.) Clemens Al. Strom. V 726 atque Euseb. Praep. Ev. XIII 688 eadem sed memoriter ut videtur afferunt: *ὅ τι ἔλπεται* (codd. et Eus. *τί ἔλπεαι*) *σοφίαν ὀλίγαν τοι* (Eus. *ὀλίγον τι*) *ἀνὴρ ὑπὲρ ἀνδρὸς ἔχειν; ζαθέων* (codd. et Eus. *τὰ θεῶν*) *βουλεύματα ἐρευνᾶσαι βροτέᾳ φρενὶ δύσκολον*, additis in fine praeterea verbis *θνατᾶς δ' ἀ. μ. ἔφυ.* — V. 1. *ἔμμεναι, ᾇ τ'* Boeckh, Stob. *εἶναι, ᾇ.* — *ὀλίγον τοι* scripsi, ap. Stob. *ὀλίγον*, sed VA *ὀλίγοι*, II *ὀλίγοιν*. — V. 3. *ἐρευνᾶσαι*, Boeckh coni. *ἐρευνάσει*, sed ne ita quidem tollitur orationis scabrities: exspectaveram certe *οὐ γὰρ ἔσθ' ὅ σ τ ι ς τὰ θεῶν βουλεύματ' ἐ ρ ε υ ν ά σ ε ι* (vel *ἐ ρ ε υ ν ά σ α ι*) *βροτέᾳ φρενί, θνατᾶς δ' ἀπὸ ματρὸς ἔφυ.* Ceterum Meineke apud Stobaeum suspicatus est in lemmate scribendum *Παιάνων ε'*. h. e. *in quinto Paeane*, usus varietate scripturae *ἔτι*, non recte.

καθὼς Δίδυμος ἐν ὑπομνήματι τῷ πρώτῳ τῶν Παιάνων Πινδάρου φησίν, καὶ τὸν τρίποδα ἀπὸ τούτου Θηβαγενεῖς πέμπουσι τὸν χρύσεον εἰς Ἰσμήνιον ἱερόν (ita em. Koenius, v. Ἰσμηνὸν πρῶτον) κτλ. — II. Schol. Pind. Ol. I 26: Περὶ δὲ τῆς Δωριστὶ ἁρμονίας εἴρηται ἐν Παιᾶσιν, ὅτι Δώριον μέλος σεμνότατόν ἐστιν. — III. idem ad Ol. II 70: ἐν δὲ τοῖς Παιᾶσιν εἴρηται περὶ τοῦ χρησμοῦ τοῦ ἐκπεσόντος Λαΐῳ, καθὰ καὶ Μνασέας ἐν τῷ περὶ χρησμῶν γράφει· Λάϊε Λαβδακίδη, ἀνδρῶν περιώνυμε πάντων. — IV. Idem ad Pyth. VI 4: ἐν τῇ πολυχρύσῳ Ἀπολλωνίᾳ νάπῃ, περὶ ἧς ἐν Παιᾶσιν εἴρηται et infra: ἐκεῖ γὰρ ἡ Ἀπολλωνία νάπη, περὶ ἧς ἐν Παιᾶσιν εἴρηται. — V. Idem ad Pyth. XII 45: ἐν γὰρ τῷ Κηφισσῷ οἱ αὐλητικοὶ κάλαμοι φύονται. εἴρηται δὲ καὶ ἐν Παιᾶσι περὶ αὐλητικῆς.

IV.

ΔΙΘΥΡΑΜΒΟΙ.

49. [43.]

Schol. Pind. Ol. XIII 25: Ὁ Πίνδαρος δὲ ἐν μὲν τοῖς Ὑπορχήμασιν ἐν Νάξῳ φησὶν εὑρεθῆναι πρῶτον διθύραμβον, ἐν δὲ τῷ πρώτῳ τῶν Διθυράμβων ἐν Θήβαις, ἐνταῦθα δὲ ἐν Κορίνθῳ. cf. etiam Procl. ap. Phot. Bibl. 239.

50. [44.]

. . ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ⏑́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –

–́ ⏑ – . . . . . .

Ἀλόχῳ ποτὲ θωραχθεὶς ἔπεχ' ἀλλοτρίᾳ
Ὠαρίων.

51. [52.]

Strabo IX 404: Καὶ ἡ Ὑρία δὲ τῆς Ταναγραίας νῦν ἐστι, πρότερον δὲ τῆς Θηβαΐδος· ὅπου ὁ Ὑριεὺς μεμύθευται καὶ ἡ τοῦ Ὠρίωνος γένεσις, ἥν φησι Πίνδαρος ἐν τοῖς Διθυράμβοις (cf. Eust. 264, 44). Hygin. Poet. Astron. II 34: „Aristomachus autem dicit quendam Hyriea

Fr. 50. Et. M. 460, 35: Θώραξ . . . ἀφ' οὗ καὶ τὸ ἐμπίμπλασθαι οἴνου θωράσασθαι λέγεται . . . καὶ Πίνδαρος Διθυράμβων πρώτῳ· Ἀλόχῳ ποτὲ θωρηχθεὶς ἐπ' ἀλλοτρίᾳ (Sorb. ἀλόγω ποτε θεωραχθεὶς κτλ.). Auctius Cram. An. Par. IV 194, 7: Ὠρίων, ἐπεὶ καὶ Ὀαρίων ἐν συστολῇ καὶ Πίνδαρος . . . Ἀλλ' οὐχ ὅποτε θωραχθεὶς ἔπεχ' ἀλλότριαϊ ὠαρίων. Adde Meletium ap. Cram. An. Ox. III 89, 29: Πίνδαρος διθυράμβῳ· ἀλόγχω ποτὲ θοριχθεὶς ἐπεῖχεν ἀλλότρια (cod. Mon. ἔπεχε, latina versio ἀλόχω ποτὲ θωραχθεὶς ἐπέχεε ἀλλότρια). — V. 2 Ὠαρίων tribus syllabis proferendum, nisi Ὀαρίων praestat.

fuisse Thebis, Pindarus autem in insula Chio. Hunc autem cum Iovem et Mercurium hospitio recepisset, petisse ab his, ut sibi aliquid liberorum nasceretur: itaque, quo facilius petitum impetraret, bovem immolasse et his pro epulis apposuisse: quod cum fecisset, poposcisse Iovem et Mercurium quod corium de bove fuisset detractum, et quod fecerant urinae in corium infudisse, et id sub terra poni iussisse: ex quo postea natum puerum, quem Hyrieus e facto Uriona nomine appellaret: sed vetustate et consuetudine factum est, ut Orion vocaretur. Hic dicitur Thebis Chium venisse, et Oenopionis filiam Meropen per vinum cupiditate incensus compressisse etc."

52. [53.]

. . . ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓

. –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏑ –

. . . . . *Τρεχέτω δὲ μετά*
Πληϊόναν, ἅμα δ' αὐτῷ κύων (*λεοντοδάμας*.)

Fr. 52. Schol. Pind. Nem. II 16 ex Aristarcho: *ἐν τούτοις μὲν ταῖς Πλειάσι φησὶ τὸν Ὠρίωνα ἐπέχειν, ἐν ἄλλοις δὲ τὴν Πλειάδα φησὶν αὐτὸν διώκειν, ὑποτιθέμενος τὸ σύστημα τῶν Πλειάδων ἓν ζώδιον.* et: *καὶ ὁτὲ μὲν Πλειάδας καλεῖ πληθυντικῶς, ὁτὲ δὲ Πληϊόνην ὡς μίαν· τρεχέτω δὲ μετὰ Πληϊόναν, ἅμα δ' αὐτῷ κύων. δοκεῖ γὰρ κατ' αὐτὸν τὸν Πίνδαρον ἐρασθῆναι αὐτῆς ὁ Ὠρίων, καὶ διώκειν αὐτὴν ἐπὶ πολλοῖς χρόνοις. ὑπομνήματα δὲ τούτων Ζεὺς κατηστέρισε, παρὸ δή φησιν· ὁ Ὠρίων ἐπιὼν ταῖς Πλειάσι.* His ultimis explicationem illius versus contineri animadvertit Boeckh, itaque *τρέχων* coniecit, sed potius hic *ἐπίτω* legendum: Iovis enim sunt verba. *Λεοντοδάμας* Boeckh probabiliter adiecit ex Luciano pro imag. c. 18: *ὁ τὸν Ὠρίωνος κύνα ἐπαινῶν ἔφη ποιητὴς λεοντοδάμαν αὐτόν.* Huc pertinet Et M. 675, 36: *λέγει δὲ Πίνδαρος περὶ τοῦ καταστερισμοῦ αὐτῶν, ὅτι τῆς Πληϊόνης πορευομένης μετὰ τῶν θυγατρῶν κατὰ τὴν Βοιωτίαν συναντῆσαι αὐτῇ Ὠρίωνα· εἶτα ἐρασθεὶς ὥρμησε πρὸς τὸ ἁρπάσαι, τὴν δὲ φεύγουσαν μετὰ τῶν θυγατρῶν Ὠρίων ἐδίωκε, γενέσθαι δὲ αὐτῶν τὸν δρόμον πέντε ἔτη ἀδιάλειπτον· τὸν δὲ Δία διὰ τὴν κακοπάθειαν αὐτῶν οἱονεὶ μνήματα καταστερίσαι τὰς Πλειάδας φευγούσας τὸν Ὠρίωνα, ὅς ἐστιν ἐνιαυτός.* cf. Eust. Od. 1712, 49. Eudoc. 339.

53. [45.]

⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏖ –́ ⏑ ⏓
⏑ ⏖́ ⏑ – –́ ⏑ ⏖ –́ ⏑ –
⏑ ⏖́ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏒
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – –
– –́ ⏑ – –́ ⏑ – – ⏖́ ⏑ –
⏖ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
–́ ⏑ ⏑ – – – – –́ ⏑ ⏑ – ⏖́ ⏑ – ⏑ ⏑ –
⏑ ⏖́ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓
⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ –
–́ ⏑ ⏖ ⏖́ ⏑ – –́ ⏑ – ⏖́ ⏑ –
⏖́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ –
⏑ –́ –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ ⏓
⏑ –́ – –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ – –́ ⏑ –
– –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ ⏓
– –́ ⏑ ⏑ ⏖ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
⏑ ⏑ –́ ⏑ –
⏑ ⏑ –́ ⏑ – – ⏖́ ⏑ ⏓
⏑ –́ ⏑ – ⏑ ⏖́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏓
– –́ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – –
– –́ ⏑ ⏖ –́ ⏑ ⏑ – ⏖́ ⏑ –

Ἴδετ' ἐν χορόν, Ὀλύμπιοι,

Fr. 53. Dionys. Hal. de comp. verb. c. 22: *ποιητῶν μὲν οὖν Πίνδαρος ἀρκέσει παρακληθείς, συγγραφέων δὲ Θουκυδίδης· κράτιστοι γὰρ οὗτοι ποιητῶν τῆς αὐστηρᾶς ἁρμονίας· ἀρχέτω δὲ Πίνδαρος καὶ τούτου διθύραμβός τις, οὗ ἐστιν ἀρχή· Ἴδετ' ἐν χορὸν κτλ.* et deinde, postqnam totnm locum adscripsit, v. 1—8. singulatim examinans repetit. Codices collati sunt Parisinus n. 1741 ap. Schneidewinnm (P), Darmstadiensis a Werfero in Actis Monac. (D), Gnelpherbytanus a Schneidero (Gu), Monacensis a Goellero (M), deinde tres libri, dno Regii, tertius Colbertinns ab Hndsono, qui qnidem hic videtur tantum Parisino illo libro n. 1741 nsns esse (signavi littera H), porro alius codex collatns a Gerhardo (signavi G, fort. Vratislaviensis), deniqne libri Victoriani tres ut Goellero videtur (R v l), sed imprimis littera l potins indicari plerumque videtnr, quomodo Victorius corrigendum censuerit, ita nt his lectionibus Victorianis non multum sit tribuendnm. — V. 1. *ἴδετ'* codd., ut videtnr, omnes, praeter vl, qni nt vnlgo *δεῦτ'*, *ἴδετε* verum esse ostendit ipse Dionysius, cum dicit: *τὸ πρῶτον αὐτῷ κῶλον ἐκ τεσσάρων σύγκειται λέξεως μορίων, ῥήματος, καὶ συνδέσμου καὶ δυοῖν προσηγορικοῖν. τὸ μὲν οὖν ῥῆμα καὶ ὁ σύνδεσμος συναλοιφῇ κερασθέντα οὐκ ἀηδῆ*

ἔπι τε κλυτὰν πέμπετε χάριν, θεοί,
πολύβατον οἵτ' ἄστεος ὀμφαλὸν θυόεντα
ἐν ταῖς ἱεραῖς Ἀθάναις
οἰχνεῖτε πανδαίδαλόν τ' εὐκλέ' ἀγοράν·
ἰοδετᾶν λάβετε στεφάνων
τῶν ἐαριδρέπτων λοιβάν, Διόθεν τέ με σὺν Ἀγλαΐᾳ
ἴδετε πορευθέντ' ἐς ἀοιδὰν δεύτερον
ἐπὶ κισσοδέταν θεόν,
τὸν Βρόμιον Ἐριβόαν τε βροτοὶ καλέομεν.
γόνον ὑπάτων μὲν πατέρων μελπέμεν

πεποίηκε τὴν ἁρμονίαν. Cf. Cram. An. Ox. I 169, 19: ἡ ἐν . . . κατὰ δὲ Βοιωτοὺς καὶ αἰτιατικῇ (συντάσσεται)· οὕτως γὰρ ἔχει καὶ τὸ παρὰ Πινδάρῳ· Ἴδετε δ' ἐν χ. Ὀλ. et 176, 5: Βοιωτοὶ γὰρ την ἐν πρόθεσιν συντάσσουσιν αἰτιατικῇ, Ἴδετ' ἐν χ. Ὀλ. Πίνδαρος, et Gramm. in Mus. Philol. Cantabr. IV 112: ὡς παρὰ Πινδάρῳ· καλεῖτ' ἐς χορὸν Ὀλύμπιοι ἀντὶ τοῦ καλεῖσθε. cf. Boisson. An. III 239 (ubi Ὀλύμπια). ἐν χορὸν affert Gregor. Cor. 355. Ceterum P ἐν σχορόν. — V. 2. πέμπετε, P πέμπεται. — V. 4. Ἀθάναις Boeckh, vulgo Ἀθήναις. — V. 5. ἀγοράν· ἰοδετᾶν, Hermann (vid. Schneidewin Praef. Pindari ed. 1855 p. IX) scripsit πανδαίδαλόν τ' εὐκλέ' ἀν' ἀγορὰν ἰοδετᾶν λάχετε στεφάνων τὰν ἐαρίδρεπτον λοιβάν: sed haec verborum conformatio aperte Dionysii anctoritati adversatur: verba πανδαίδαλόν τ' εὐκ. ἀγ. explicandi gratia prioribus addita sunt, inde a v. 6 poeta deos denuo invocat. — V. 6. ἰοδετᾶν Boeckh, vulgo ἰοδετῶν et sic PR, ἰοδέτην Ald. GuH, ἰαδέτων GD, ὧδ' ἐγὼν l. — λάβετε vulgo et sic Gu primum, sed deinde λάχεται, GP(H)DM Ald. λάχετε, l λάχει. Neutra scriptura probabilis, coniеci λάετε, cf. Hesych.: λάετε, σκοπεῖτε, βλέπετε. — στεφάνων, G στέφανον. — V. 7. τῶν ἐαριδρέπτων, P(H)Gu τ' ἀντ' ἐαριδρέπων, Ald. τάν τ' ἔαρι δρέπων, D τάν τ' ἐαριδρέπτων, M τάν τε ἀριδρέπτων, R τάν τε ἐριδρέπτων, G τάν τε ἀγριδρέπτων. Infra Ald. τ' αὐτ' ἔαρι δρέπων, l τ' ἀντ' ἔαρι δρόπων, et R ταν. — λοιβάν, ἀοιδὰν DGM et Gu altero loco, Boeckh scripsit ἰοδετᾶν λάχετε στεφάνων τᾶν τ' ἐαριδρέπτων λοιβᾶν, Hermann olim ἰοδέτων λάβετε στεφάνων τὰν ἐαρόδρεπτον λοιβάν vel ἰοδέταν λάβετε στέφανον τᾶν γ' ἐαριδρέπτων λοιβᾶν. — σὺν Ἀγλαΐᾳ vel ἀγλαΐᾳ libri omnes, ut videtur. — V. 8. πορευθέντ' ἐς ἀοιδὰν Hermann, vulgo πορευθέντες ἀοιδαῖς, sed PGu (priore l) Ald. ἀοιδαί, DRl ἀοιδὰν, nisi forte aeolica usus forma poeta scripsit ἐν ἀοιδαίς. Alii aliter conformaverunt, velut σὺν ἀγλαᾷ ἴδετε πορευθέντ' ἀοιδᾷ Boeckh, σὺν ἀγλαΐᾳ ἴδετε πορευθέντ' ἐν ἀοιδαῖς Heyne, πορευθέντες ἀοιδαῖς· δεῦτε βοᾷ permire Goram. — V. 9. ἐπὶ, ἐπὶ τὸν P(H)GuG Ald. probante Schneidewino. — κισσοδέταν, P corr. κισσοδόταν (a pr. m. κισσοδόμ), HvGu κισσοδόταν, MGDl κισσοδαῆ, Ald. κισσουδὲ ταν. — θεόν, τὸν, Gu θνητὸν, R θνατόν. — V. 10. τὸν Βρόμιον Ἐριβόαν τε scripsi, et sic H, vulgo ὃν Βρόμιον ὃν Ἐριβόαν, PGu Ald. τὸν βρόμιον τὸν ἐριβόαν τε. Boeckh τὸν Βρόμιον τὸν Ἐριβόαν καλέομεν, eiecto βροτοὶ quod omnes libri tueri videntur. — V. 11. affert Scholiast. Isthm. VII 76: πληθυντικῶς δὲ εἶπεν ἀντὶ τοῦ ἀδελφῶ τῷ Ποσειδῶνι· σύνηθες δὲ τὸ σχῆμα Πινδάρῳ· ὑπάτων μέν τε πατέρων γυναικῶν τε Καδμειᾶν ἀντὶ τοῦ Διὸς καὶ Σεμέλης. — ὑπάτων μὲν DH, ὑπάτωμεν P, μὲν ὑπάτων Ald., ὑπάτων γόνον μὲν Gu, ὑπάτων τε vulgo, antiqua varietas μὲν et τε fuisse videtur. — μελπέμεν Boeckh, μέλπομεν vulgo, μέλπε PHGu Ald., μέν τε l (idem etiam μέλπομεν). Hermann scripsit

γυναικῶν τε Καδμειᾶν ἔμολον.
ἐν Ἀργείᾳ Νεμέᾳ μάντιν οὐ λανθάνει,
φοινικοεάνων ὁπότ' οἰχθέντος Ὡρᾶν θαλάμου
εὔοδμον ἐπαΐωσιν ἔαρ φυτὰ νεκτάρεα.
τότε βάλλεται,
τότ' ἐπ' ἀμβρόταν χέρσον ἐραταί
ἴων φόβαι ῥόδα τε κόμαισι μίγνυται,
ἀχεῖ τ' ὀμφαὶ μελέων σὺν αὐλοῖς,
ἀχεῖ τε Σεμέλαν ἑλικάμπυκα χοροί.

καλέομεν, ὑπάτων μὲν πατέρων γόνον μελπόμενοι, γυναικῶν τε Καδμείαν Σεμέλαν. non recte: nam καλέομεν μελπόμενοι non aptum, quandoquidem oportebat poetam hic de se suisque consiliis aperte dicere, itaque μελπέμεν ἔμολον convenientissimum: neque Σεμέλαν ferri potest, id quod vel scholiastae locus, quem modo adscripsi, arguit: foret tunc Σεμέλαν plane tollendum tanquam interpretamentum: sed tueor ἔμολον, quamquam dici poterat πορευθέντ' ἐς ἀοιδὰν ... μελπέμεν, oratione minus quidem plana et commoda. — V. 12. τε fort. om. H. — Καδμειᾶν Schol. Isthm., ut Boeckh coniecerat, v. Καδμείαν. — ἔμολον HGu Ald., εμολον P, vulgo Σεμέλαν, Ml Σεμέλην (sed in l corr. ἔμολον, si vera traduntur), D μέλαν. Fort. Καδμεΐᾶν μόλον. — V. 13. Ἀργείᾳ Heyne, v. Ἀργέᾳ, PHDM Ald. ἀργεανεμεω. Retinui Heynianam lectionem, quamvis ille verum non sit assecutus: ipse in epecdosi suspicatus eram ἐν Ἀργείᾳ Νέμεα μάντιν οὐ λανθάνει (i. e. *non sinit oblivisci*) φοίνικος, ἑανᾶν ὁπότ' οἰχθέντος Ὡρᾶν θαλάμου, sed Nemea omnino aliena ab hoc loco, in librorum lectione haud dubie ἐναργέα latet, sed ambiguum est, quo sit referendum, potest cum prioribus iungi, velut ἐναργέα θεόν. | ἐμὲ δ' ὧν μάντιν οὐ λανθάνει, sed poterat poeta etiam dicere: ἐναργέα μὲν σάματ' οὐ λανθάνει. — V. 14. φοινικοεάνων H. A. Koch correxit, nisi quod φοινικοεανῶν scripsit, vulgo φοίνικος ἔρνος, sed MP GGuD Ald. ἑανῶν, l φοινικοεάων, unde iam olim ἑανᾶν proposui. — Ὡρᾶν, PMD ὥραν. — V. 15. ἐπαΐωσιν, l ἐπάγοισιν. Conieci εὔοδμον ἐπαΐωσ' ἔαρος, cf. Alcaei fr. 45 Ἦρος ἀνθεμόεντος ἐπάιον ἐρχομένοιο. — V. 16. βάλλεται, DGl βάλλετε, Hermann, θάλπεται, — V. 17. ἀμβρόταν H, ἀμσβρόταν P, ἄμβροτον vulgo. — χέρσον, PH χθόν'. — ἐραταί GMl, ἐρατὰν PGu Ald., ἐρωτὰν H, vulgo ἐρατά. — V. 18. ἴων, ἴον H Ald. — φόβαι G, Ml φοβαί, vulgo φόβα. Corrupte PH Ald. φοβερά τε κόμαισι. — V. 19. ἀχεῖ τ' ὀμφαὶ scripsi, et sic Hermann ap. Schneidewinum, vulgo ὑμνεῖτε ὀμφᾷ, PH οἰχνεῖτ' ὀμφαῖς, M Ald. οἰχνεῖτ' ὀμφᾷ, D οἰχνεῖτ' ὀμφά, Gu οἰχεῖτ' ὀμφαῖς, etiam G, οἰχνεῖτ', v (vel l?) ἀχεῖτε ὀμφᾷ. apud Apollon. Dysc. de Synt. 223: ὡς Βοιώτιόν ἐστιν ἔθος, ὅμοιον τῷ παρὰ Πινδάρῳ· Ἀχεῖται ὀμφαὶ μελέων σὺν αὐλοῖς, unde Hermann olim ἀχεῖταί τ' ὀμφαὶ scripsit. — V. 20. ἀχεῖ τε scripsi, atque ita etiam Hermann apud Schneidewinum, vulgo ὑμνεῖτε, PHM οἰχνεῖτε, D οἰχνεῖται. Hermann olim ἀχεῖται Σεμέλαν.

54. [46.]

– ⏑́ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏒

– ⏑⏑́ ⏑ – ⏑ ⏑́ ⏑ ⏑ – – ⏑́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏒

Ὦ ταὶ λιπαραὶ καὶ ἰοστέφανοι καὶ ἀοίδιμοι,
Ἑλλάδος ἔρεισμα, κλειναὶ Ἀθᾶναι, δαιμόνιον πτολίεθρον.

Fr. 54. Schol. Arist. Acharn. 673: *παρὰ τὰ ἐκ τῶν Πινδάρου Διθυράμβων· Αἵ λιπαραὶ καὶ ἰοστέφανοι Ἀθῆναι.* Suid. v. *ἰοστέφανοι* eadem omisso carm. titulo, et Zonar. 1114: *Πίνδαρος, ἰοστέφανοι Ἀθῆναι.* Auctius Schol. Arist. Nub. 299: *Πίνδαρος· Λιπαραὶ καὶ ἀοίδιμοι, Ἑλλάδος ἔρεισμα, κλειναὶ Ἀθᾶναι,* ita Bekker, sed Dübner nescio qua auctoritate *ὦ ταὶ λιπαρ.* nihil monens, nisi *Ἀθῆναι* in V et Ald. legi. Denique plane redintegrat Aristidis Schol.: Aristides enim I 319: *ἀκούων τὸ τῆς σοφίας πρυτανεῖον καὶ τὴν τῆς Ἑλλάδος ἑστίαν καὶ τὸ ἔρεισμα,* ubi Schol. III 341: *τὸ δὲ ἔρεισμα πολλοὶ μὲν καὶ ἄλλοι καὶ Πίνδαρος δέ φησιν· ἔρεισμ' Ἀθήνας δαιμόνιον πτολίεθρον,* D *Ἀθηναίων* (ap. Frommel 115 M *Ἀθηνᾶ εὔδαιμ.*, b *Ἀθάνας δαιμ.*). Cf. Aeschin. Epist. IV 474 Bekk.: *καὶ εἰ μηδενὸς ἔτι τῶν παρὰ Μαντίᾳ μνημονεύεις, ἐν γοῦν ταῖς ἐκκλησίαις Μελανώπου ἑκάστοτε ἀκούεις λέγοντος· Αἵ τε λιπ. καὶ ἀοιδ. Ἑλλ. ἔρεισμ' Ἀθᾶναι. Καὶ ὅτι Πινδάρου τοῦ Θηβαίου ἔπος τοῦτό ἐστι λέγοντος, καὶ ὅτι ἐζημίωσαν αὐτὸν Θηβαῖοι τοῦτο ποιήσαντα τὸ ἔπος, οἱ δὲ ἡμέτεροι πρόγονοι διπλῆν αὐτῷ τὴν ζημίαν ἀπέδοσαν, μετὰ τοῦ καὶ εἰκόνι χαλκῇ τιμῆσαι.* Inde Boeckh recepit *αἵ τε,* at cod. a *ὦ τε,* itaque iam dudum correxi *ὦ ταί,* coll. Arist. Eqq. 1329: *Ὦ ταὶ λιπαραὶ καὶ ἰοστέφανοι καὶ ἀριζήλωτοι Ἀθῆναι,* ubi Schol. *ἀπὸ Πινδάρου παρῴδηται.* firmatque Eustath. prooem. 28: *ἐχθρὰ δέ φασι φρονούντων ἀλλήλοις Ἀθηναίων καὶ Θηβαίων, ἐπεὶ ἔγραψέ που· Ὦ ταὶ λιπαραὶ καὶ μεγαλοπόλιες Ἀθῆναι* (conglutinavit cum initio Pyth. VII)*· κατὰ δέ τινας, ἐπεὶ ἔρεισμα Ἑλλάδος ἔφη τὰς Ἀθήνας, ἐζημίωσαν αὐτὸν οἱ Θηβαῖοι χιλίαις δραχμαῖς, ἃς ἐξέτισαν ὑπὲρ αὐτοῦ Ἀθηναῖοι ὡς φιλαττικοῦ.* Celebrem locum praeterea respiciunt Isoc. de antid. 166: *Πίνδαρον μὲν τὸν ποιητὴν οἱ πρὸ ἡμῶν γεγονότες ὑπὲρ ἑνὸς μόνον ῥήματος, ὅτι τὴν πόλιν ἔρεισμα τῆς Ἑλλάδος ὠνόμασεν, οὕτως ἐτίμησαν, ὥστε καὶ πρόξενον ποιήσασθαι καὶ μυρίας αὐτῷ δοῦναι δραχμάς.* Plut. vit. Thes. c. 1, de glor. Athen. c. 7, Apophth. Lac. div. c. 6, Lucian. Demosth. Enc. c. 10, Philostr. Imag. II 12, Pausan. I 8, 4, Athen. V 187 D, Iulian. Or. I 8 C, Damascius ap. Suid. v. *Σουπηριανός,* Liban. T. III 27 et rursus III 407 ed. Reiske, Schol. Hesiod. Op. 412, Schol. Aristid. III 600, Cram. An. Ox. IV 157, Arsen. 421, Eust. Il. 284, 5, Schol. Pind. Pyth. II inscr. Vit. Pind. cod. Vrat. T. II 9 ed. Boeckh, Thomas M. vit. Pind. ib. 4. Fuit autem initium dithyrambi, et his ipsis verbis summa laudum videtur comprehensa fuisse, siquidem Libanius loco priore dicit *μισθὸς τοῦτό γε τῶν εἰς τὴν πόλιν ἐπαίνων βραχέων δή τινων ὄντων.* Boeckh autem coniecit plura ex hoc carmine petiisse Himerium Or. XVI 2 de Constantinopoli: *Καί μοι δοκεῖ* (Boeckh *δοκῶ*) *καὶ τῆς Πινδάρου λύρας λαβὼν μέλος ἐκεῖθεν εἰς αὐτὴν ἀναφθέγξασθαι, εἰ καὶ τῆς Ἑλλάδος μὲν εἰπεῖν ἔρεισμα μικρόν, ὅπερ εἰς τὰς Ἀθήνας ᾖσται Πινδάρῳ, πάσης δὲ τῆς ὑφ' ἥλιον ἥδιστον ἄγαλμα. σὲ μὲν καὶ Ποσειδῶν ὁ βασιλεὺς ὁ θαλάσσιος γλαυκοῖς περιβάλλει τοῖς κύμασιν οἷά τινα νύμφην Ναΐδα, καὶ πανταχόθεν περιπτύσσει καὶ γέγηθε, σὲ δὲ Νηρηΐδων ἁλιπορφύρων χοροὶ ἄκροις ἐπισκιρτῶντες τοῖς κύμασι κύκλῳ περὶ πᾶσαν χορεύουσι κτλ.* Sed hoc satis incertum.

* 55. [196.]

. . . . . ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
– –́ ⏑ –́ ⏑ ⏑ –

Ὅθι παῖδες Ἀθαναίων ἐβάλοντο φαεννάν
κρηπῖδ' ἐλευθερίας.

* 56. [225.]

–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
–́ ⏑ – ⏓ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓

Κλῦθ', Ἀλαλὰ Πολέμου θύγατερ,
ἐγχέων προοίμιον, ᾇ θύεται
ἄνδρες (ὑπὲρ πόλιος) τὸν ἱρόθυτον θάνατον.

Fr. 55. Est haud dubie ex eodem *dithyrambo*, ex quo fr. 54, vid. Plut. de glor. Athen. c. 7: *ἐν τούτοις Πίνδαρος ἔρεισμα τῆς Ἑλλάδος προσεῖπε τὰς Ἀθήνας, οὐχ ὅτι ... ἀλλ' ὅτι πρῶτον, ὥς φησιν αὐτός, ἐπ' Ἀρτεμισίῳ παῖδες Ἀθηναίων ἐβ. φαεινὴν κρ. ἐλ., ἐπί τε Σαλαμῖνα καὶ Μυκάλῃ καὶ Πλαταιαῖς, ὥσπερ ἀδαμάντινοι στηρίξαντες τὴν ἐλευθερίαν τῆς Ἑλλάδος παρέδοσαν τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις.* ubi certe verba *ὥσπερ ἀδαμάντινοι* (Hartung *ὥτ' ἀδαμαντίνοις ἅλοις στηρίξαντες*) ex hoc ipso Pindari carmine petita videntur. Legitur iterum ap. Plut. vit. Themist c. 8: *ὃ δὴ καὶ Πίνδαρος οὐ κακῶς ἔοικε συνιδὼν ἐπὶ τῆς ἐπ' Ἀρτεμισίῳ μάχης εἰπεῖν· ὅθι* (sic Stephanus, libri *ὅτι*) *π. Α. ἐ. φαεννάν* (Bc *φανεράν*, ia *φαενάν*) *κ. ἐλ.* et de Herod. malign. c. 34 ubi item *ὅτι* (D *ὅθι*), et sine poetae n. de sera numinis vind. c. 6 ubi *ὅθι*. Respicit Aristid. II 251: *ὥς φησι Πίνδαρος, κρηπῖδα τῆς ἐλευθερίας τοῖς Ἕλλησι βαλλόμενος* (*Θεμιστοκλῆς*), ubi sch. III 600 *ἔρεισμα Ἑλλάδος* comparat. — V. 1. *Ἀθαναίων* Boeckh, v. *Ἀθηναίων*. — V. 2. *κρηπῖδ'*, in proecdosi scripsi *κρηπίδ'*.

Fr. 56. Plut. de Glor. Athen. c. 7 de imperatoribus Atticis, Miltiadis et Themistocletibus: *Ἀρήιος ὁ κῶμος οὗτος, ἐκ γῆς ἅμα φάλαγξι καὶ στόλοις ἐκ θαλάσσης καὶ μεμιγμένοις σκύλοις καὶ τροπαίοις βεβριθώς· Κλῦθι, Ἐνυὼ* (Ald. Bas. *ἄννα ἐγώ*, E *ἄννα ... γω*, G *ἀνάγω*) *Πολέμου θ. ἐ. π. ἀμφύετε* (vel *ἐνφύετε*), *ἄνδρες, τὸν ἱερόθυτον θάνατον, ὡς ὁ Θηβαῖος Ἐπαμινώνδας εἶπεν, ὑπὲρ πατρίδος καὶ τάφων καὶ ἱερῶν ἐπιδιδόντες ἑαυτοὺς τοῖς καλλίστοις καὶ λαμπροτάτοις ἀγῶσιν.* Xylander et Wyttenbach *ὡς ὁ Θηβαῖος Πίνδαρος* coniecerunt (Hartung *ποιητὴς* scripsit), Haupt *ὁ Θηβαῖος* delcto vocabulo *Ἐπαμινώνδας*, contra C. Fr. Hermann vitium verbo *εἶπεν* inesse putat, et *ἔπεσεν* coniecit, at Epaminondae memoria omnino aliena ab hoc loco, et Pindari haec esse etiam aliunde confirmatur, maxime scholio Aesch. Pers. v. 49 quod Haupt edidit, ubi cum vulgo *στεῦνται* legitur, scholiasta ille *στεῦται* legit: *κλῦθι αλλα πολέμου θύγατερ ἀιθύεται ἄνδρες ἐν διθυράμβῳ· οὕτως στεῦται ἑνικὸν ἀντὶ πληθυντικοῦ.* nam Pindarici schematis exemplum ex Pindari dithyrambo afferri consentaneum est. V. 1. Plut. de fraterno am. c. 11 sine poetae nomine affert, ubi recte *κλῦθ' Ἀλαλὰ* et Herodian. *π. μον. λέξ.* 39, 5 *τὸ γὰρ ἀλαλὴ οὐ φύσει τρισύλλαβον. Κλῦθ' ἀλαλὰ Πολέμου θυγάτηρ.* Porro Athen. I 19 A *οἱ δ' ἐν τῇ Ἰλιακῇ πολιτείᾳ μονονοὺ βοῶσι κλῦθ'* (*κλῦοθ'* BCD) *ἀλαλὰ* (BCD *ἀλλὰ*, VL *ἀλάλα*) *π. θύγατερ ἐγχέων* (sic L, *εὐχέων* V) *προοίμιον*, eademque Eust. Il. 994, 59. — *ᾇ θύεται* correxit Haupt ex Schol. Aesch. *ἀιθύεται*. Pro Plutarcheo *ἀμφύετε* Reiske *ἀμφιέννυτε*, ego *ἀμφίεσθ'* vel *ὀμφύετ'*, Schneidewin *ἄνα, δῦτ', ἄνδρες* coniecit. — V. 3. Haupt

57A. 57B. [47. 48.]

' ⏑ – – ⏑́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ⏑́ ⏑ – –
⏑́ ⏑ – – ⏑́ ⏑ – – ⏑́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –

Πρὶν μὲν εἷρπε σχοινοτένειά τ' ἀοιδὰ διθυράμβων
καὶ τὸ σὰν κίβδαλον ἀνθρώποισιν ἀπὸ στομάτων.

. . . . . . – ⏑́ ⏑ – –
– ⏑́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ⏑́ ⏑ –
⏑́ ⏑ – – ⏑́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑́ ⏑ – – ⏑́ ⏑ – –

. . . . . . *σοὶ μὲν κατάρχειν,*
μᾶτερ μεγάλα, πάρα ῥόμβοι κυμβάλων·
ἐν δὲ κεχλάδειν κρόταλ', αἰθομένα δὲ δᾲς ὑπὸ ξανθαῖσι
πεύκαις.

probabiliter redintegravit ex Herodiano π. σχημάτων 60, 13: *Πινδαρικὸν δὲ τὰ τοῖς πληθυντικοῖς ὀνόμασιν ἑνικὰ ῥήματα ἔχοντα ἐπιφορὰν, οἷον ἄνδρες ἐπὶ πόλεως* (sic A, vulgo *ὑπὲρ πόλεων*) *καὶ ἰαχεῖ βαρυφθεγκτᾶν ἀγέλαι λεόντων.* unde *ὑπὲρ πόλιος* scripsi, Haupt *ὑπὲρ πολίων.* — *ἱρόθυτον* Haupt, *ἱερόθυτον* Plut. Ceterum de versuum descriptione ambigi potest. Sunt autem hi versus, ut videtur, ad idem carmen referendi, unde fr. 54 et fr. 55 petita.

Fr. 57A et B ex uno eodemque carmine petita esse docet Strabo X 469: *Μάρτυρες δ' οἱ ποιηταὶ τῶν τοιούτων ὑπονοιῶν· ὅ τε γὰρ Πίνδαρος ἐν τῷ διθυράμβῳ, οὗ ἡ ἀρχή· Πρὶν μὲν εἷρπε σχοινοτονίας* (*σχοῖνος τονίας* K, *σχοινογονίας* hi) *τ' ἀοιδὰ* (BKlnox *ἀοιδαὶ*) *διθυράμβῳ* (x *διθυράμβων*). *μνησθεὶς δὲ τῶν περὶ τὸν Διόνυσον ὕμνων τῶν τε παλαιῶν καὶ τῶν ὕστερον, μεταβὰς ἀπὸ τούτων φησί· Σοὶ μὲν . . , πεύκαις. τὴν κοινωνίαν τῶν περὶ τὸν Διόνυσον ἀποδειχθέντων νομίμων παρὰ τοῖς Ἕλλησι καὶ τῶν παρὰ τοῖς Φρυξὶ περὶ τὴν Μητέρα τῶν θεῶν συνοικειῶν ἀλλήλοις.* Fr. prius auctius affert Athen. XI 467 B: *καὶ Πίνδαρος δέ φησι· Πρὶν μὲν ἧρπε σχοινοτενειάτα οἶδα καὶ τὸ σὰν κίβδηλον ἀπὸ στομάτων.* adde X 455 C: *Πίνδαρος δὲ πρὸς τὴν ἀσιγμοποιηθεῖσαν ᾠδὴν . . . ἐποίησε· Πρὶν μὲν εἶρπε* (PVL *εἷρπε*) *σχοινοτενία τά οἶδα καὶ τὸ σάν τι βόηλον* (ita AB, nisi quod B *σᾶν*, P *σαντιβόηλον*, VL *τὸ σὰν κίβδηλον*) *ἀνθρώποις* (V *ἀνθρώποι*, L Bas. *ἄνθρωποι*). Respiciunt Athen. X 488 D, Eust. Il. 1335, 52 et Dionys. de comp. verb. c. 14: *εἰσὶ δὲ οἳ ἀσίγμους ᾠδὰς ὅλας ἐποίουν. δηλοῖ δὲ τοῦτο Πίνδαρος ἐν οἷς φησι· Πρὶν μὲν ἥριπε* (l *ηρπε*) *σχοινοτενῆ φωνήεντα* (l *σχοινοτενεῖ ατα οἶδα* haud dubio ex Ath.) *διθ. καὶ τὸ σὰν κίβδαλον ἄνθρωποι* (MG *ἀνθρώποις*). Recte Boeckh *σχοινοτένειά τ' ἀοιδὰ* correxit.

Fr. 57B. V. 1. *κατάρχειν* Hermann, *κατάρχει* ap. Strab.; tamen offendit insolens apud antiquos scriptores usus formae activae, non tamen *καταχεῖν* scribendum, quemadmodum iam Reiske *καταχεῖ* coniecit, sed suspicor *κοιαρχεῖν* vel *κοαρχεῖν* legendum esse; *κώταρχος* sive *κωτάρχης* dicebatur Cabirorum sacerdos (v. Keil Spec. Onomat. 108), *κοιακτήρ* sive *κοακτήρ* Taenariorum sacerdos (vide titulos Laconicos, in Annal. Inst. Arch. XXXIII. — V. 2. *μᾶτερ μεγάλα, πάρα* Boeckh, vulgo *μᾶτερ, πάρα μεγάλαι*, et sic B (ex corr.) CEhis, *μᾶτερ, πάρα μεγάλοι* reliqui. — *ῥόμβοι*, codd. *ῥοίμβοι*, fort. *ῥύμβοι*, quod postea etiam Meineke commendavit. — V. 3. *κεχλάδειν* Hermann, codd. *καχλάδων*, cf. Hesych. *κεχληδέναι, ψοφεῖν.* — *κρόταλ'* scripsi, vulgo *κρόταλα.* — *δᾲς* Boeckh, v. *δαῒς*, Bk *δαῒς*, Chlox *δᾲς*, D *δὰς*. — *ξανθαῖσι*, Bkl *ξανθῆσι.*

58. [49.]

. . . . . ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏒
⏑́ ⏑ – – ⏑́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
⏑́ ⏑ – – ⏑́ ⏑ – ⏑ ⏑́ ⏑ ⏑ – ⏑
– ⏑́ ⏑ ⏑ – ⏑́ ⏑ – ⏑́ ⏑ – ⏑́ ⏑ – ⏑ ⏒
⏑́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏒

. . . . . Σὲ δ᾽ ἐγὼ παρά μιν
αἰνέω μέν, Γηρυόνα, τὸ δὲ μὴ Διί
φίλτερον σιγῷμι πάμπαν· οὐ γὰρ ἐοικός
ἁρπαζομένων τῶν ἐόντων καθῆσθαι παρ᾽ ἑστίᾳ,
καὶ κακὸν ἔμμεναι.

59. [50.]

⏑́ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑́ ⏑ – ⏑ – ⏒

Τὰν λιπαρὰν μὲν Αἴγυπτον ἀγχίκρημνον.

60. [51.]

⏑́ ⏑ ⏖ ⏑́ ⏑ – ⏑́ ⏑ ⏖ ⏖ ⏑ ⏒

Ἦν ὅτε σύας τὸ Βοιώτιον ἔθνος ἔνεπον.

Fr. 58. Aristid. II 70: *Δοκεῖ δέ μοι καὶ Πίνδαρος, εἴ τι δεῖ περὶ τοῦ ᾄσματος εἰπεῖν, οὐκ εἰσηγούμενος οὐδὲ συμβουλεύων σπουδῇ ταῦτα λέγειν τοῖς ἀνθρώποις, ἀλλ᾽ ὡσπερεὶ σχετλιάζων. τεκμαίρομαι ἔργοισιν Ἡρακλέος αὐτοῖς τούτοις, ὅτι καὶ ἑτέρωθι μεμνημένος περὶ αὐτῶν ἐν διθυράμβῳ τινί· σὲ δ᾽ ἐγὼ παρ᾽ ἀμίν, φησίν, αἰ. μ. Γηρυόνη, τὸ δὲ μὴ Διῒ φιλ. σιγῷμι πάμπαν· οὐ γὰρ εἰκός, φησίν, ἁρπαζομένων τῶν ὄντων καθῆσθαι παρ᾽ ἑστίᾳ καὶ κακὸν εἶναι.* — V. 1. *παρά μιν* Hermann, vulgo *παρ᾽ ἀμίν*, LN *παράμιν*, et Schol. III 409: *σὲ δέ, ὦ Γηρυόνη, ἐπαινῶ παρ᾽ αὐτὸν τὸν Ἡρακλέα. ὁ μὲν γὰρ τὰ οὐκ ὄντα ἀφείλετο ἐν βιαίᾳ χειρί, σὺ δὲ ὡς ἀδικούμενος μάχην πρὸς αὐτὸν ἤρας καὶ διὰ τοῦτο μᾶλλον ἀποδεκτός.* — V. 2. *Γηρυόνα* Boeckh, vulgo *Γηρυόνη*, L *γηρύονι*, N *γηρυόνι*. — *Διί*, vulgo *Διΐ*, Hermann *Δί*. — V. 3. *σιγῷμι* Boeckh, et sic lemma schol., vulgo *σιγῶμι*. N *σιγῶ μὲ*, M *σιγῶμι μή*. Fort. *σίγαμι*. — *ἐοικὸς* sicut deinde *ἐόντων* et *ἔμμεναι* Boeckh, vulgo *εἰκὸς . . . ὄντων . . . εἶναι*. Fortasse *καὶ κακὸν εἶναι* Aristides de suo adiecit; Hermanno omnia inde ab *οὐ γὰρ εἰκὸς* ab Aristide profecta videntur.

Fr. 59. Schol. Pind. Pyth. II Inscr.: *καὶ τὴν Αἴγυπτον ἐν Διθυράμβοις· τὰν κτλ. ἀγχίκρημνον* cod. Gott., vulgo *ἄγει κνήμων*.

Fr. 60. Schol. Pind. Ol. VI 152: *ὅτι διὰ τὴν ἀγροικίαν καὶ ἀναγωγίαν τοπαλαιὸν οἱ Βοιωτοὶ ὕες ἐκαλοῦντο, καθάπερ καὶ αὐτὸς ἐν τοῖς Διθυράμβοις· Ἦν . . . ὅτε σ. τὸ Β. ἔθνος ἔλεγον.* Strabo VII 321: *ἦν ὅτι σύας* (sic E, *σοιας* ABC, *ὕας* Ino et vulgo) *Βοι. ἔ. ἔνεπον* (E *ἔνεπον*) articulo omisso, qui etiam deest ap. Galen. Protrept. c. 1.

61. [54.]

Harpocrat. 142: παλιναίρετος . . . ἐπὶ δὲ τῶν καθαιρεθέντων οἰκοδομημάτων καὶ ἀνοικοδομηθέντων Πίνδαρος Διθυράμβοις. Eadem Phot. 373, 11.

* 62. [55.]

Et. M. 274, 50: Διθύραμβος . . . Πίνδαρος δέ φησι λυθίραμβον· καὶ γὰρ Ζεὺς τικτομένου αὐτοῦ ἐπεβόα Λῦθι ῥάμμα, λῦθι ῥάμμα, ἵν' ἡ λυθίραμμος, καὶ διθύραμβος κατὰ τροπὴν καὶ πλεονασμόν. Ἡρωδιανὸς δέ φησι τὰ προστακτικὰ μὴ συντίθεσθαι. Similia cod. Sorb. ap. Gaisf., Et. Gud. 147, 47. Etym. Angelican. a Ritschelio editum, denique Cyrillus (cod. Vindob. n. 319); Ὁ Πίνδαρος λυθίραμβόν φησι αὐτόν· καὶ γὰρ ὁ Ζεὺς τικτόμενος αὐτοῦ ἔκραζεν· λῦθι λῦθι ῥάμμα. cf. etiam Proclus ap. Phot. Bibl. 239: ὁ δὲ Διθύραμβος γράφεται μὲν εἰς Διόνυσον, προσαγορεύεται δὲ ἐξ αὐτοῦ ἤτοι διὰ τὸ κατὰ τὴν Νύσσαν ἐπ' ἄντρῳ τραφῆναι τὸν Διόνυσον ἢ διὰ τὸ λυθέντων τῶν ῥαμμάτων τοῦ Διὸς εὑρεθῆναι αὐτόν, ἢ διότι δὶς δοκεῖ γενέσθαι, ἅπαξ μὲν ἐκ τῆς Σεμέλης, δεύτερον δὲ ἐκ τοῦ μηροῦ· εὑρεθῆναι δὲ τὸν διθύραμβον Πίνδαρος ἐν Κορίνθῳ λέγει, quod pertinet ad Ol. XIII 18.

* 63. [56.]

Choeroboscus I 279: εἶτα αὕτη ἡ αἰτιατικὴ φημὶ δὲ ἡ ἴκτινον κατὰ μεταπλασμὸν γέγονεν ἴκτινα, ὥσπερ . . . διθύραμβον διθύραμβα παρὰ Πινδάρῳ.

V.

ΠΡΟΣΟΔΙΑ.

ΕΙΣ ΔΗΛΟΝ.

64. 65. [58.]

– –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
– –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
– –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – .
– –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ –
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ – –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –

Στρ.

Χαῖρ', ὦ θεοδμάτα, λιπαροπλοκάμου
παίδεσσι Λατοῦς ἱμεροέστατον ἔρνος,
πόντου θύγατερ, χθονὸς εὐρείας ἀκίνητον τέρας, ἅντε βροτοί
Δᾶλον κικλήσκοισιν, μάκαρες δ' ἐν Ὀλύμπῳ τηλέφαντον κυανέας χθονὸς ἄστρον.

. . . .

. . . .

Fr. 64 et 65. recte Boeckh ad unum idemque carmen retulit, estque fortasse illud Ceis scriptum, quale ipse poeta carmen significat Isthm. I init. ubi schol.: *Οἱ Κεῖοι Δηλιακὸν παιᾶνα ἠξίουν τὸν ποιητὴν γράψαι* et alius *μέλλοντος γὰρ Κείοις γράφειν προσοδιακὸν παιᾶνα κτλ.*, unde Boeckh *Παιὰν Δηλιακὸς προσοδιακὸς* inscripsit. Respicit Sch. Callim. in Del. 28. — Fr. 64. Philo de corrupt. mundi p. 961 (ed. Francof. a. 1691): *τὴν δὲ Δῆλον καὶ Ἀνάφην ὠνόμασαν, δι' ἀμφοτέρων ὀνομάτων πιστούμενοι τὸ λεγόμενον, ἐπειδὴ ἀναφανεῖσα δήλη ἐγένετο, ἀδηλουμένη καὶ ἀφανὴς οὖσα τὸ πάλαι· Χαῖρ' ὦ κτλ.* — V. 1. *θεοδμάτα*, ed. Franc. *θεοτίμητε*. — V. 2. *παίδεσσι* Boeckh, vulgo *παιδὸς*, ed. Fr. *παιδὸς ἠ.* — *ἔρνος*, Hartung *ἕρκος* scripsit. — V. 3. *θύγατερ*, quod Hermann coni., ed. Fr., vulgo *θυγάτηρ*. — V. 4. *τηλέφαντον* scripsi, vulgo *τηλέφατον*

'Αντ.

ἦν γὰρ τοπάροιθε φορητὰ κυμάτεσσιν παντοδαπῶν τ' ἀνέμων
ῥιπαῖσιν· ἀλλ' ἁ Κοιογενὴς ὁπότ' ὠδίνεσσι θύοισ' ἀγχιτόκοις ἐπέβα νιν,
δὴ τότε τέσσαρες ὀρθαί
πρέμνων ἀπώρουσαν χθονίων,
ἂν δ' ἐπικράνοις σχέθον πέτραν ἀδαμαντοπέδιλοι
κίονες· ἔνθα τεκοῖσ' εὐδαίμον' ἐπόψατο γένναν.

ΑΙΓΙΝΗΤΑΙΣ ΕΙΣ ΑΦΑΙΑΝ.

66. [59.]

⏓ ⏑́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓ ⏑́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –

Τί κάλλιον ἀρχομένοισιν ἢ καταπαυομένοισιν,
ἢ βαθύζωνόν τε Λατὼ καὶ θοᾶν ἵππων ἐλάτειραν ἀεῖσαι;

Fr. 65. Strabo X 485: *Μυθεύεται γὰρ ἐνταῦθα ἡ Λητὼ τὰς ὠδῖνας ἀποθέσθαι τοῦ τε Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος· ἦν γὰρ τοπάροιθεν οὐ φορητά, φησὶν ὁ Πίνδαρος κτλ.* (om. fragm. xy, initium usque ad *Κοιογενὴς* no). Apparet vel ex totius loci sententia stropham hanc et antistropham continuo se excepisse, nisi quod strophae finis, antistrophae initium interiit. — V. 1. *πάροιθε φορητὰ κυμάτεσσι* Schol. Hom. Od. κ' 3. (Cram. An. Par. III 464, 7. Eust. 1644, 54): *οἷον δή τι καὶ περὶ τὴν Δῆλον ἱστορεῖ Πίνδαρος λέγων οὕτως: ἦν γ. τ. πάροιθε φορητὰ κυμάτεσσι Δῆλος* (*Δᾶλος* An. Eust.) *παντ. ἀν. ῥιπαῖς.* ubi *Δῆλος* ex interpretatione additum. Strabo *πάροιθεν οὐ φορητὰ κύμασί τε.* sed *κυματεσσι* D a pr. m. (a sec. *κυμάτεσι* ut Cl) — *τ' ἀνέμων* Tzschucke, vulgo copula deest. — V. 2. *ἀλλ' ἁ Κοιογενὴς* correxit Porson, *ἀλλὰ Κοίου γένος* Schneider, vulgo *ἀλλὰ καὶ ὁ γένος*, D *ἀλλὰ καιογενὴς*, Cs *ἀλλὰ καὶ ὁ γένης*, Bk *ἀλλ' ἀκαιογένης*, hi *ἀλλὰ καινογενής.* — *ὠδίνεσσι* Boeckh, *ὠδίνεσι* BDhios, *ὠδίναισι* k, *ὀδύναισι* vulgo. — *θύοισ'* scripsi, *θύοις* CDhl, *θείαις* Bkinos, *θοαῖς* Boeckh. — *ἐπέβα νιν* Porson, *ἐπέβαινεν* Schneider, vulgo *ἐπιβαίνειν.* — V. 4. *πρέμνων* Hermann, *πρεμνῶν* Bk, *πρυμνῶν* CDhilos. — V. 5. *δ' ἐπικράνοις* Porson, *δ' ἐπὶ κρανοῖς* Bls, *δ' ἐκράνοις* h, *δὲ κράνοις* i, *δ' ἐπὶ κρανῇ* kno. — *σχέθον*, *σχεδὸν* Bk. — *πέτραν*, *πέτρᾳ* Bklno. — V. 6. *τεκοῖσ'*, *τέκοις* Cl, *τόκοις* h, *τέκειν* no. — *ἐπόψατο* om. no. — *ἀδαμαντοπέδιλοι* respicit Plutarch. de fac. in orbe lunae c. 6: *τὴν δὲ γῆν κατὰ Πίνδαρον ἀδαμαντοπέδιλοι κίονες περιέχουσιν.* Cf. praeterea Seneca Qu. Nat. VI 26: „Hanc (Delum) philosophi quoque credula natio dixerunt non moveri auctore Pindaro."

Fr. 66. Schol. Aristoph. Eqq. 1263: *τοῦτο ἀρχὴ προσοδίου Πινδάρου· ἔχει δὲ οὕτω· Τί κάλλιον κτλ.* Suid. s. v. *προσόδια· ὕμνοι· Ἀρχὴ προσοδίου· τί κάλλιον ἀρ. ἢ κ. ἢ θοᾶν ἵππων ἐλατῆρας ἀείδειν,* quod per errorem ductum ex Aristophanis versu, quem dixi. — V. 1. fortasse *καταπαυομένοις* praestat, atque Θ et hoc et *ἀρχομένοις* exhibet. Hartung cur divisim *κατὰ παυομένοισι* scripserit, ignoro. — V. 2. Ven. *ἐλάτηραν.* — Recte autem Boeckh huc respexisse censuit Pausaniam II 30, 3: *Ἐν Αἰγίνῃ δὲ πρὸς τὸ ὄρος τοῦ Πανελληνίου Διὸς ἰοῦσίν ἐστιν Ἀφαίας ἱερόν, ἐς ἣν καὶ Πίνδαρος ᾆσμα Αἰγινήταις ἐποίησεν.*

ΕΙΣ ΔΕΛΦΟΥΣ.

* 67. [60.]

. . . ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑
⏓ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – –
⏓ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ – –́ ⏑ –
⏓ –́ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – –

. . . Πρὸς Ὀλυμπίου Διός σε,
χρυσέα κλυτόμαντι Πυθοῖ,
λίσσομαι Χαρίτεσσί τε καὶ σὺν Ἀφροδίτᾳ
ἐν ζαθέῳ με δέξαι χορῷ
ἀοίδιμον Πιερίδων προφάταν.

---

68. [61.]

Porphyr. de Abst. III 251: *Πίνδαρος δὲ ἐν προσῳδίοις* (*προσοδίοις*) *πάντας τοὺς θεοὺς ἐποίησεν, ὁπότε ὑπὸ Τυφῶνος ἐδιώκοντο, οὐκ ἀνθρώποις ὁμοιωθέντας, ἀλλὰ τοῖς ἄλλοις* (Wesseling et Unger emendaverunt *τοῖς ἀλόγοις*) *ζῴοις.* Ad hoc prosodium haud dubie versus, qui subsequuntur, referendi sunt, fuit autem ut videtur *εἰς Δία Αἰτναῖον* conditum.

* 69. 70. [93.]

– –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
–́ ⏑ – – . . . . .

* * *

– –́ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓
⏑́⏑ ⏑ – ⏑ . . . . .

Fr. 67. Aristid. II 510: *ἑτέρωθι δὲ ἔτι λαμπρότερον* (*Πίνδαρός φησι*)· *Πρὸς Ὀλ. κτλ. ὁρᾷς, ὡς εὐχόμενος μεταξὺ οὐ κατέσχεν ἑαυτόν, ἀλλὰ κἀνταῦθα ἐσεμνολογήσατο.* — V. 3. *λίσσομαι* Stephanus, *Γ ᾄσομαι, Θ ἄσομαι.* — *Χαρίτεσσι* Hermann, vulgo *Χάριτες.* — V. 4. *χορῷ* scripsi, *ΓΘ χρόνῳ*, vulgo *χώρῳ*, Kayser et Schneidewin coni. *θρόνῳ* coll. Pausan. X 24, 4. — V. 5. *Πιερίδων* Canter, vulgo *Πιερίων.* Ad prosodium Delphicum probabiliter retulit Boeckh, adversante Hartungo, qui hos versus ex Paeane aliquo petitos esse censet.

Fr. 69. 70. Strabo XIII 626: *Πίνδαρος δὲ συνοικειοῖ τοῖς ἐν τῇ Κιλικίᾳ τὰ ἐν Πιθηκούσσαις, ἅπερ ἐστὶ πρὸ τῆς Κυμαίας, καὶ τὰ ἐν Σικελίᾳ, καὶ γὰρ τῇ Αἴτνῃ φησὶν ὑποκεῖσθαι τὸν Τυφῶνα, τόν ποτε Κιλίκιον κτλ.* (Pyth. I 16) ... *καὶ πάλιν· κείνῳ κτλ. καὶ πάλιν· ἀλλ' οἷος κτλ.* ex eodem carmine utrumque fr. petitum, nam sic demum id

Κείνῳ μὲν Αἴτνα δεσμὸς ὑπερφίαλος
ἀμφίκειται.

* * *

ἀλλ' οἷος ἄπλατον κεράϊζε θεῶν
Τυφῶν' ἑκατοντακάρανον ἀνάγκᾳ Ζεὺς πατὴρ
ἐν Ἀρίμοις ποτέ.

71.

Μεμναίατ' ἀοιδᾶς.

---

quod Strabo vult probant. Respicere videtur huc Iulian. Epist. XXIV 395: *Καὶ μὴν καὶ Πίνδαρος ὁ Θηβαῖος τὴν ἀναίρεσιν τοῦ Τυφωέος ἐν ἐπινικίοις κηρύττων καὶ τοῦ μεγίστου τούτου γίγαντος κράτος τῷ μεγίστῳ βασιλεῖ τῶν θεῶν περιτιθείς, οὐχ ἑτέρωθεν αὐτῷ τῆς εὐφημίας κρατύνει τὴν ὑπερβολήν, ἢ ὅτι τὸν γίγαντα τὸν ἑκατοντακέφαλον ἐνὶ βλήματι καθελεῖν ἤρκεσεν. ὡς οὐδέ τινος ἄλλου εἰς χεῖρας τοῦ Διὸς ἐλθεῖν ἀντιμάχου γίγαντος νομισθέντος, ἢ ὃν ἂν ἡ μήτηρ μόνον τῶν ἄλλων ἑκατὸν κεφαλαῖς ὥπλισεν, οὐδὲ ἑτέρου τινὸς θεῶν ἢ μόνου Διὸς ἀξιονικοτέρου πρὸς ταύτην τοσούτου γίγαντος καθαίρεσιν ὄντος.* — Fr. 70. V. 1. *ἀλλ' οἷος*, Dh *ἀλλοῖος*. — V. 2. Strabonis libri *Τυφῶνα πεντηκοντακέφαλον*, hinc in procedosi *πεντηκοντακέφαλλον* scripsi, vid. Phot. 188, 11: *κυνοκέφαλον· ἐν τοῖς δύο λλ λέγουσιν, οὕτως Ἀριστοφάνης* (Eqq. 417) cf. etiam Hesiod. Theog. 287 et ap. Strab. I 43: *Ἡμίκυνες καὶ Πυγμαῖοι καὶ Μακροκέφαλλοι*. Nunc secutus sum Hermannum, qui emendavit *Τυφῶν' ἑκατοντακάρανον*, quod commendat Iuliani ille locus et Pyth. I 16, adde Schol. Hes. Theog. 311: *ὁ μὲν Πίνδαρος ἑκατοντακέφαλόν φησιν εἶναι τὸν Τυφωέα, οὗτος δὲ πεντηκοντακέφαλον.* — *Ζεὺς*, rw *Ζεῦ*. — *πατὴρ*, Frw *πάτερ*, unde Tzschucke scripsit *κεράϊζες . . . Ζεῦ πάτερ*, quod sane convenientissimum est, si haec ex carmine in Iovis honorem petita sunt. — V. 3. resp. Schol. Lycophr. 825. — *ἐν*, Boeckh *εἰν*. Idem retulit haec ad *scolium* in Hieronem, ego propter fr. 68 huc revocavi.

Fr. 71. Cram. An. Par. III 292, 26: *Πίνδαρος δὲ δωρικώτερον διὰ τῆς αι διφθόγγου ἐν Προσῳδίοις· μεμναίατ' ἀοιδῆς.* scr. *ἀοιδᾶς*. Respicit Et. M. 579, 3.

VI.

ΠΑΡΘΕΝΙΑ.

ΠΑΝΙ 72—77.

72. [63.]

⏒ – ⏑́ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏒ – ⏑́ ⏑ ⏑ – ⏑ –

. . . .

– ⏑́ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑́ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏓

Ὦ Πάν, Ἀρκαδίας μεδέων, καὶ σεμνῶν ἀδύτων φύλαξ,

. . . .

Ματρὸς μεγάλας ὀπαδέ, σεμνᾶν Χαρίτων μέλημα τερπνόν.

* 73. [66.]

⏑́ ⏑ ⏑ – ⏑́⏑ ⏑ . ⏑ ⏑́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –

⏑ ⏑ ⏑́ ⏑ ⏑ ⏑ –

Ὦ μάκαρ, ὅντε μεγάλας θεοῦ κύνα παντοδαπόν
καλέοισιν Ὀλύμπιοι.

Fr. 72. Eustath. prooem. 27: *Λέγεται δὲ καὶ ὅτι ὁ Πὰν μεταξὺ Κιθαιρῶνος καὶ Ἑλικῶνος ὤφθη ᾄδων παιᾶνα Πινδάρου· διὸ καὶ αὐτὸς ᾆσμα ἐποίησεν, ἐν ᾧ χάριν αὐτῷ τῆς τιμῆς ἀνθομολογεῖται, οὗ ἀρχή· Ὦ Πάν, Πάν, Ἀρκ. . . . . . φύλαξ.* Similia vit. Pind. Boeckh T. II p. 9 (Westerm. p. 97). Auctius profert Scholiast. Pindar. Pyth. III 139: *πάρεδρος γὰρ ὁ Πὰν τῇ Ῥέᾳ, ὡς αὐτὸς ὁ Πίνδαρος ἐν τοῖς κεχωρισμένοις τῶν Παρθενίων φησίν· Ὦ Πάν, Ἀρκαδίας μεδέων ἕως τοῦ Ματρὸς μ. ὀπ. σεμνῶν Χ. μ. τ.* ubi cod. Gott. *ἄγαλμα* pro *μέλημα*, recte Boeckh *σεμνᾶν*, idem vero coni. *σεπτῶν ἀδύτων*, contra Schneidewin v. 2 *ὀπαδός*, *ἁγνᾶν*, ne bis idem vocabulum iteretur, at plures videntur versus interiecti esse, fort. v. 1 initium, v. 2 clausula strophae fuit, itaque lacunam indicavi. Carmen eiusque opportunitas celeberrima fuit, cf. Plutarch. vit. Num. c. 4, Non posse suaviter viv. sec. Epic. c. 22, Pausan. IX 25, 3, Philostr. Imag. II 12, Aristid. I 69. II 231, et Schol. III 564, Liban. Or. LXIII T. III 352 ed. Reiske, Antipater Anth. Plan. IV 305, Thomas M. Vit. Pind. T. II p. 4 et ib. p. 7, Eustath. prooem. p. 23 ed. Schneidewin.

Fr. 73. Aristot. Rhet. II 24: *ἢ εἴ τις κύνα ἐγκωμιάζων τὸν ἐν τῷ οὐρανῷ συμπαραλαμβάνει, ἢ τὸν Πᾶνα, ὅτι Πίνδαρος ἔφησεν· ὦ μάκαρ κτλ.* Boeckh, qui recte huc retulit, *καλέοισιν* scripsit, v. *καλέουσιν*.

* 74. [65.]

Schol. Theocr. V 14: *τὸν Πᾶνα τὸν ἄκτιον· τινὲς δὲ τὸν Ἀπόλλωνά φασι τὸν ἐπὶ τῆς ἀκτῆς ἱδρύμενον, φησὶ δὲ καὶ Πίνδαρος τῶν ἁλιέων αὐτὸν φροντίζειν.* ubi Dübner coni. *τινὲς δὲ τὸν Πᾶνα ὡς καὶ τὸν Ἀπόλλωνά φασιν ἐπὶ κτέ.* Ahreus *τινὲς δὲ τὸν ὑπὸ ἁλιέων φασὶν ἐπί.*

* 75. [64.]

Schol. Theocr. I 2: *Μέλη γὰρ τὰς ᾠδὰς ἔλεγον, ὡς καὶ Πίνδαρος τὸν Πᾶνα φάσκων·*

τὸ σαυτοῦ μέλος γλάζεις,

τουτέστιν ἑαυτῷ ᾠδὴν ᾄδεις. ubi 5 Bar. *τοσαύτα*, Gen. b *τὰς αὐτοῦ.* Ahreus *φάσκων τό· σαυτῷ μ. γ.* Ego coniecl *τὺ σαυτῷ (σοὶ αὐτῷ).*

* 76. [67.]

Aristid. I 49: *Διδόασι δ' αὐτῷ καὶ τὸν Πᾶνα χορευτὴν τελεώτατον θεῶν ὄντα, ὡς Πίνδαρός τε ὑμνεῖ καὶ οἱ κατ' Αἴγυπτον ἱερεῖς κατέμαθον.*

* 77. [68.]

Serv. Virg. Georg. I 16; „Pindarus Pana ex Penelope filium dicit." Sed auctius G: „Pana Pindarus ex Apolline et Penelopa in Lyco (Lycaeo) monte editum scribit, qui a Lycaone rege Arcadiae locus (Lycaeus) mons dictus est: alii ex Mercurio et Penelope natum, comitem feras solitum e cubilibus excitare, et ideo capripedem figuratum esse etc." Longe aliud tradit Schol. in Theocriti Syringem: *Τὸν δὲ Πᾶνα ἔνιοι γηγενῆ ἱστοροῦσιν, ἔνιοι δὲ Αἰθέρος καὶ νύμφης Οἰνόης, ὡς καὶ Πίνδαρος, ἔνιοι δὲ Ὀδυσσέως.*

Α̦ΠΟΛΛΩΝΙ.

* 78. 79. [70.]

. . . . . ⏑ ⏑ – – ∸ ⏑ – –
– ∸ ⏑ – – ∸ ⏑ ⏑ – ∸ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
∸ ⏑ – – ∸ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ∸ ⏑ – –
∸ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ∸ ⏑ – – ∸ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ . . .

Fr. 78 et 79. Strabo IX 412: *οἱ δὲ ποιηταὶ κοσμοῦσιν ἄλση καλοῦντες τὰ ἱερὰ πάντα κἂν ᾖ ψιλά· τοιοῦτόν ἐστι καὶ τὸ τοῦ Πινδάρου περὶ Ἀπόλλωνος λεγόμενον· κινηθεὶς ἐπ. . . . ἄλσεων.* Resp. Eust. Il. 270, 23. Eximie autem vidit Boeckh huc pertinere, quae ap. Strab. 413 leguntur, ubi cum *Alcaeum* commemorasset, pergit: *τὸ δὲ Τηνερικὸν πεδίον ἀπὸ Τηνέρου προσηγόρευται· μυθεύεται δ' Ἀπόλλωνος υἱὸς ἐκ Μελίας, προφήτης τοῦ μαντείου κατὰ τὸ Πτῶον ὄρος, ὅ φησιν εἶναι τρικόρυφον ὁ αὐτὸς ποιητής* (quae antea de Alcaeo dicta sunt, aut ipse Strabo postea aut alius quis in margine adiecit: certe Alcaei non sunt hi versus): *Καί ποτε . . . κατέσχε. καὶ τὸν Τήνερον καλεῖ· ναοπόλον μ. δ. ὁμ.*

. . . . . *Περιδιναθεὶς ἐπῄει*
γᾶν καὶ θάλασσαν καὶ σκοπιαῖσιν μεγάλαις ὀρέων ὕπερ
ἕστα,
καὶ μυχοὺς δινάσσατο βαλλόμενος κρηπῖδας ἀλσέων,
καί ποτε τὸν τρικαράνου Πτωΐου κευθμῶνα κατέσχεθε . .
. . . ‒ ⏑ ⏑ ‒ ‒ ‒́ ⏑ ⏑ ⏑ ‒ ⏑ ⏑ ‒ ‒
. . . *ναοπόλον μάντιν δαπέδοισιν ὁμοκλέα.*

80. [62.]

Schol. Arist. Acharn. 720: *Ἀγοράζειν ἐν ἀγορᾷ διατρίβειν ἐν ἐξουσίᾳ καὶ παρρησίᾳ ἐστίν, Ἀττικῶς, ὅθεν καὶ ἡ Κόριννα, ἐστὶ τοῦ Πινδάρου ἀττικιστί, ἐπεὶ καὶ ἐν τῷ πρώτῳ τῶν Παρθενίων ἐχρήσατο τῇ λέξει.* coni. Pierson *ἔτι δὲ Πίνδαρος ἀττικίζει.* Geel (vid. Schneidewin Proleg. LXXXI.) *ὅθεν καὶ ἡ Κόριννα ἐπιτιμᾷ Πινδάρῳ ἀττικίζοντι.* Boeoti enim non *ἀγορά*, sed *ἀγών* dicebant. vid. Schol. Il. ω 1. Eust. Il. 1335, 58: *ἀγορεύειν* tamen Boeotis proprium esse dicitur, vid. Bekk. An. III 1095 not. Iriarte p. 146. cf. etiam Leutsch Philol. XI 181.

81. [69.]

Schol. Theocr. II 10: *Πίνδαρός φησιν ἐν τοῖς κεχωρισμένοις τῶν Παρθενίων* (ita 5 Gen. b, *παρθένων* celeri), *ὅτι* (*ἤτοι* Gen. b52, *τοι* 51) *τῶν ἐραστῶν οἱ μὲν ἄνδρες εὔχονται παρεῖναι* (ita scripsi, *εἶναι καὶ* 5 Gen. b, *τὸν* vulgo) *Ἥλιον, αἱ δὲ γυναῖκες Σελήνην.* — Ad tertium hunc librum Partheniorum fortasse veteres critici retulerunt *προοίμιον εἰς Σακάδαν*, vid. fr. inc. 251.

Fr. 78. V. 1. *περιδιναθεὶς* scripsi, vulgo *κινηθείς*, A . . *νηθεὶς*, sed in m. *περικιηθεὶς*, c *περικινηθεὶς*. cf. Hesych. *περιδινεῖσθαι· περικινεῖσθαι, περιπορεύεσθαι, περιστρέφεσθαι, περιέρχεσθαι*, et similiter *περιδινηθήτην, περιδινήσεως, περιδινηταί* interpretatur. — V. 2. *γᾶν* Boeckh, codd. *γᾶν τε.* Fort. *γᾶν τε καὶ θάλασσαν* (*ἀμαιμακέταν*). — *σκοπιαῖσιν* Boeckh, codd. *σκοπιαῖσι.* — *μεγάλαις*, A . . . . . . *ς*, sed in m. suppletum. — V. 3. *δινάσσατο* haud dubie corruptum, Aeghi *δεινάσατο*, Hermann *ἐδύσατο*, Schneider *τινάξατο*, Emperius *δ᾽ ἐνάσσατο*, Schneidewin *διφάσατο*, Dindorf *δίνασ᾽ ἄπο*, Ahrens contra *κὰμ μυχοὺς δινάσατο.* Fort. *τευμάσατο.* — *βαλλόμενος*, A *βαλλό* . . . . . et similiter eghi. — V. 4. *τρικαράνου* scripsi, vulgo *τρικάρανον.* — *Πτωΐου* scripsi (cf. Keil Syll. Inscr. Boeot p. 70, Philemon Gr. p. 38), quod postea etiam Meineke proposuit, vulgo *Πτώου.* — *κατέσχεθε* libri, vulgo *κατέσχε.* Ceterum videntur non multa intercidisse, fort. scripsit: *κατέσχεθε, καὶ τὸν Τήνερον Θήκατο ναοπόλον μάντιν δαπέδοισιν ὁμοκλέα.* Ceterum Boeckh haec ad *Parthenia* probabiliter retulit. Meineke haec sic constituit . . . *Δινηθεὶς ἐπῄει | γᾶν τε καὶ* (*πᾶσαν*) *θάλασσαν καὶ σκοπιαῖσιν* (*ἄκραις Πτώων*) *ὀρέων ὕπερ ἕστα | καὶ μυχοὺς διζήσατο βαλλόμενος κρηπῖδας ἀλσέων.*

VII.

ΥΠΟΡΧΗΜΑΤΑ.

ΙΕΡΩΝΙ ΣΥΡΑΚΟΣΙΩι 82. 83.

82. [71. 72.]

⏑ ⏑⏑ – ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
⏑ – ⏑⏑ ⏑ – – ⏑ – –
⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ – – ⏑ –
⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ – –
– ⏑ – ⏑ – – ⏑ . . . .

Σύνες ὅ τοι λέγω, ζαθέων ἱερῶν
ὁμώνυμε πάτερ, κτίστορ Αἴτνας·
Νομάδεσσι γὰρ ἐν Σκύθαις ἀλᾶται Στράτων,
ὃς ἁμαξοφόρητον οἶκον οὐ πέπαται·
ἀκλεὴς ἔβα τῶνδε . . . . .

Fr. 82. V. 1. 2 affert Schol. Pind. Nem. VII 1: *τότε γὰρ καταφέρεται εἰς τοῦτο ὁ Πίνδαρος, ὅταν ὑπῇ τις ὁμωνυμία, οἷον . . . καὶ Σύνες ὅτι λ. . . . Αἴτνας.* et Pyth. II 127: *τὸν ἐπίνικον ἐπὶ μισθῷ συντάξας ὁ Πίνδαρος ἐκ περιττοῦ συνέγραψεν αὐτῷ (Ἱέρωνι) προῖκα ὑπόρχημα, οὗ ἡ ἀρχή· Σύνες ὅτι* (cod. Gott. ὅ τοι) . . . *ἐπώνυμε. ὃ δὴ Καστόρειον εἶπε διὰ τὸ τὴν ἔνοπλον ὄρχησιν κατ' ἐνίους τοὺς Διοσκούρους εὑρεῖν.* quasi Pindarus in illo Pythico carmine hoc ipsum Hyporchema respexerit: contra alius schol.: *ὅπερ τότε μὲν ἀπεστάλη τῷ Ἱέρωνι μετὰ τοῦ παρόντος εἴδους, νῦν δὲ οὐχ εὑρίσκεται.* — *Ὅ τοι* firmat Aristoph. Avv. v. 945, ubi *ξύνες ὅ τοι λέγω* editum (nisi *τὶν* malis). Sch. ad illum locum: *ἐκ τῶν Πινδάρου ὑπορχημάτων· ξύνες ὅ τι λέγω ζ. ἱ. ὁμώνυμε π. κτ. Αἴτνας· ἐπειδὴ ὁ Ἱέρων ἔκτισεν αὐτήν.* Et firmat *ὁμώνυμε* Strabo VI 268: *ταύτης δὲ καὶ Πίνδαρος κτίστορα λέγει αὐτόν, ὅταν φῇ· ξύνες τοι* (ABCl *ξενεστοι* vel *ξένεστοι*) *λ. ζ. Ἱέρων* (Kramer *ἱερῶν*) *ὁμ. π. κτ. Αἴτνης.* Initium hoc satis celebratum respiciunt Plato Menone 76 D (ubi vulgo *σύνες ὅ τι*, sed *ξύνες* 𝔄 corr. *Δ*, *ὅ τοι* libri omnes), Phaedro 236 D (ubi *ξύνες ὅ σοι* est). Gregor. Naz. Epist. 104 T. II 103. Boeckh statuit (sec. suas temp. rat.), carmen non ante Ol. 76, 1, haud dubie Ol. 76, 3 ad Pythiam Hieronis victoriam celebrandam scriptum esse. (cf. Berlin. Jahrb. f. Wissensch. Kritik 1835 n. 14 seqq.) — Iam qui sequuntur versus 3—5 ad idem hoc carmen retulit Boeckh, at sunt non solum ex hoc carmine petiti, sed ex eadem stropha, ac nihil plane post

83. [73.]

⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏓
⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏖ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏓
⏒ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ –
–́ ⏑ – ⏑ – ⏑ ⏓
⏖ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏒ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – –
⏑ ⏖ –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – –

Ἀπὸ Ταϋγέτοιο μὲν Λάκαιναν
ἐπὶ θηρσὶ κύνα τρέφειν πυκινώτατον ἑρπετον·
Σκύριαι δ' ἐς ἄμελξιν γλάγους
αἶγες ἐξοχώταται·

κτίστορ Αἴτνας excidit: statim enim poeta explanat illud *ξύνες ὅ τοι λέγω*; quod vel apparet ex Aristophanis Parodia in Avv. v. 938, nisi quod is inverso ordine usus est: *τὺ δὲ τεᾶ φρενὶ μάθε Πινδάρειον ἔπος. . . . Νομάδεσσι γὰρ ἐν Σκύθαις Ἀλᾶται Στράτων Ὃς ὑφαντοδόνητον ἔσθος οὐ πέπαται, Ἀκλεὴς δ' ἔβα σπολὰς ἄνευ χιτῶνος. Ξύνες ὅ τοι λέγω.* ubi Sch. servavit fr. 82 *καὶ ταῦτα παρὰ τὰ ἐκ Πινδάρου· ἔχει δὲ οὕτως· Ν. γὰρ ἐν Σκ. ἀλᾶται Στράτων, ὃς* (Ven. *ὡς*) *ἁμαξηφόρητον* (recte Herm. *ἁμαξοφόρητον*) *οἶκον οὐ πέπαται. ἀκλεὴς ἔβα τῶνδε* (Ven. *ἀκλεῆ τε βάτην δέ*). *Λαβὼν ἡμιόνους παρ' Ἱέρωνος καὶ ᾔτει αὐτὸν καὶ ἁρμάδιον* (Ven. *ἁμάδιον*, Bergler *ἁρμάτιον*, Dindorf *ἅρμα*). Ceterum Hermann (Op. VII 125) *Στράτων* per errorem ex Aristophane repetitum esse censet, cum Pindarus *μόνος* scripserit, similiter ego in proecdosi *Στράτων* plane delevi, tum scripsi negatione *οὐ* deleta: *οἶκον πέπατ', ἀκλεὴς δ' ἔβα | Τῶνδε*, ut v. 3. 4. 5 prorsus respondeant fr. 83 v. 1. 2. 3; curru enim, non rheda caruisse Hieronis aurigam. Sed incerta haec omnia, illud certum extrema corrupta esse (quae Dindorf prorsus delenda censet), ubi Boeckh *ἀκλεὴς δ' ἔβα* scripsit, *τῶνδε* deleto. Ego coniicio: *Νομάδεσσι γὰρ ἐν Σκύθαις ἀλᾶται Στράτων, ὃς ἁμ. οἶκον οὐ πέπαται, ἀκλεής*, quae sequuntur scholiastae sunt, sic emendanda: *Στράτων δὲ λαβὼν ἡμιόνους παρ' Ἱέρωνος*, ut hoc ipsum fuerit aurigae nomen (nisi malis *Βάτων*, cui Aristophanes *Στράτων* potuit substituere). *Ἀκλεής* autem ad priora referendum esse docet Sch. v. 942: *ἀλᾶται ἔφη, ἐπειδὴ οἱ Σκύθαι τῷ χειμῶνι διὰ τὸ ἀφόρητον αὐτοῦ ἐπὶ ἁμαξῶν τὰ πράγματα βάλλοντες ἑαυτῶν ἀπαίρουσιν εἰς ἄλλην χώραν· ὁ μὴ ἔχων δὲ ἐκεῖσε ἅμαξαν ἄτιμος παρ' αὐτοῖς κρίνεται.* Hartung scripsit *ἀλᾶται ὃς ἁμαξοφόρητον μὲν οἶκον οὐ πέπατ', ἀκλεὴς δ' ἀπέβα τῶνδε.*

Fr. 83. Athen. I 28 A: *Πίνδαρος δ' ἐν τῇ εἰς Ἱέρωνα Πυθικῇ ᾠδῇ· Ἀπὸ Ταϋγ. κτλ.* Recte ad idem hoc hyporchema retulit Boeckh cum propter argumenti, tum propter metri similitudinem, videntur autem ex epodo petiti esse hi versus. — V. 1. *Ταϋγέτοιο* C, *ταυγέτου ὁ* B, *Ταϋγέτου* VL. — V. 2. *τρέφειν* Eustath. Od. p. 1822, 5, qui verba *Λάκαιναν . . . ἑρπετον* attulit, Athen. *τρέχειν.* — *πυκινώτατον ἑρπετον*, in proecdosi *ἑρπετον πυκινώτατον* scripsi, fortasse recte. Hartung *ἑρπετον πυκνώτατον.* — V. 3. *Σκύριαι* L, *Σκύριας* v. — *γλάγους* (Athen. *γάλακτος*) restitui ex Eustath. ad Od. 1569, 44: *οὕτω δὲ καὶ Σκύριαι ἐς ἄμελξιν γλάγους αἶγες ἐξοχώταται λέγεται εἶναι· ὅπλα δ' ἀπ' Ἄργεος, ἅρμα Θηβαῖον.* Forma tamen insolens, poeta aut *γλάγευς* aut *γλάγεος* scripsit, quamquam etiam conieci *γλαγὸς* a recto casu *γλάξ*, quo nomine planta appellatur, sed a principio haud dubie *lac* significabatur. — V. 4. *ἐξοχώταται* BC Eustath., vulgo *ἐξοχώτατοι*, quod tuetur Nauck Philol. IX 176.

ὅπλα δ' ἀπ' Ἄργεος· ἅρμα Θηβαῖον· ἀλλ' ἀπὸ τᾶς ἀγλαοκάρπου
Σικελίας ὄχημα δαιδάλεον ματεύειν.

ΘΗΒΑΙΟΙΣ ΕΙΣ ΗΛΙΟΝ ΕΚΛΕΙΨΑΝΤΑ.

* 84. [74.]

× ⏒ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –́ ⏑ – ⏑ –
–́ ⏑ ⏑ – ⏖́ ⏑ – ⏑ – –́ ⏑ ⏑ ⏓
⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –́ ⏑ – ⏑ ⏓
⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
⏑ –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑́ – ⏑ –́ ⏑ – × – ⏖́ ⏑ – – –́ ⏑ –
⏑ ⏑ –́ – – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏓
⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
× – –́ ⏑ – ⏑ ⏖́ ⏑ ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑
⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
× – –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – –
– –́ ⏑ ⏑ – – – ⏑ ⏓
⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ –

V. 5. *Θηβαῖον* C Eust., *Θηβαίων* vulgo, *Θηβᾶν* olim conieci, Hartung *ἅρμα δὲ Θηβᾶν*. Deinde ap. Athen. vulgo *Θηβαίων ἀπὸ γᾶς* (sed BCD *τῆς*) *ἀγλαοκάρπου·* (C *ἀγλαοκάρπους*) *Σικελίας δ'* (sed *δ'* om. BCD), quae quo modo emendanda sint ostendit Schol. Aristoph. Pac. v. 73: *ἢ ὅτι οἱ Αἰτναῖοι ἵπποι διαβόητοι καὶ τὸν δρόμον ἀξιόλογοι καὶ τὰ ζεύγη ἐπαινετοί· καὶ Πίνδαρός φησιν· ἀλλ' ἀπὸ τῆς (τᾶς) ἀγλ. Σικελίας ὄχημα.* — V. 6. *δαιδάλεον*, Hermann coni. *δαίδαλον*, Hartung *δαιδάλοεν* (*όεν*) fort. casu. — Ceterum huc referendus Scholiasta Aristid. III 217: *Βακχυλίδης γὰρ καὶ Πίνδαρος Ἱέρωνα καὶ Γέλωνα, τοὺς Σικελίας ἄρχοντας, ὑμνήσαντες καὶ πλεῖστα θαυμάσαντες ἐν ἱππηλασίᾳ, πρὸς χάριν αὐτῶν εἶπον, ὡς Σικελιῶται πρῶτοι ἅρμα ἐξεῦρον.*

Fr. 84. Dionys. Hal. de adm. vi dic. Demosth. c. 7: *Ταῦτα καὶ τὰ ὅμοια τούτοις, ἃ πολλά ἐστιν, εἰ λάβοι μέλη καὶ ῥυθμοὺς ὥσπερ οἱ διθύραμβοι καὶ τὰ ὑπορχήματα, τοῖς Πινδάρου ποιήμασιν ἐοικέναι δόξειεν ἂν τοῖς εἰς τὸν Ἥλιον εἰρημένοις, ὥς γέ μοι φαίνεται· Ἀκτὶς Ἀελίου κτλ.*, hinc inter Hyporchemata retulit Boeckh. Respicit Plin. H. N. II 12, 54: „Misera hominum mente ... in defectibus scelera aut mortem aliquam siderum pavente, quo in metu fuisse Stesichori et Pindari vatum sublimia ora palam est solis deliquio.“

Ἀκτὶς Ἀελίου, τί πολύσκοπ᾽ ἐμήσω, ἐμῶν μᾶτερ ὀμμάτων;

Respexit haec etiam Plutarchus de facie in orbe lun. c. 19: *Εἰ δὲ μὴ Θέων ἡμῖν οὗτος τὸν Μίμνερμον ἐπάξει καὶ τὸν Κυδίαν καὶ τὸν Ἀρχίλοχον, πρὸς δὲ τούτοις τὸν Στησίχορον καὶ τὸν Πίνδαρον, ἐν ταῖς ἐκλείψεσιν ὀλοφυρομένους τὸν φανερώτατον κλεπτόμενον καὶ μέσῳ ἄματι νύκτα γινομένην, καὶ τὴν ἀκτῖνα τοῦ ἡλίου σκότους ἀτραπὸν .. φάσκοντας.* ubi ultima tantum ex Pindaro, cetera ex aliis poetis petita sunt. Initium (v. 1—8) exhibet Philo de provid. II p. 96 ex Armena lingua conversus ab Auchero: „Vide quam bene expergefaciat abhorrentem a philosophia lyricorum poetarum optimus Pindarus, eclipsin intuitus lucis Solis, dicit enim: *Radium Solis, tyro, multum intueri, ne nimis concedus tuis oculis corporeis. Sidus superexcellens diem vocatum, quod regem constituisti, virtutem eius, quo et sapientiae viae evanescunt tenebrae, regere iuveniliter, quam anterius. Verum te in curru Iovis eque Deus* (*aut*: in Iovis equo Deus) *roga, indemnes ad temperantiam sint commutationes. Quam cantabo o gloriosa modesta aequissima* (*vel communissima*) *ars.*“ Neumann (Berliner Jahrb. f. wiss. Kr. 1829 II 811) sic ex Armeniorum sermone transtulit: „*Dass du Strahl der Sonne, Jüngling allleuchtender* (*allwissender*), *dich nicht hingebest der Ermüdung deiner körperlichen Augen, Stern hier oben, über den Tagerschaffer, den da setzte der König der Macht, dessen Weisheitsweg Finsterniss nicht kennt, o sei noch jugendlicher denn zuvor! Aber dich Goettergespann des Zeus flehe ich an, du berührt durchaus nicht von den Wandelungen der Veränderlichkeit, dich besinge ich o herrliche, keusche, allgemeine Wundererscheinung.* „Disputavit etiam de hoc loco G. Boetticher (Annal. Antiq. 1853 p. 184), qui Aucheri versioni fidem abrogat et quae ipse ex Armeno exemplo sibi eruisse visus est, indicat. Ceterum vix ullus usus est illius loci apud Philonem: nam Armenus interpres, cum graeca verba parum intelligeret, et partim iam depravata reperiret, fere id quod divinavit expressit. — Eodem respicit Philo p. 110, sed Graeca quoque extant ap. Euseb. Praep. Ev. VIII 395 C: *θείαις γὰρ φύσεσιν Ἡλίου καὶ Σελήνης ἐπακολουθοῦσιν ἐκλείψεις, αἱ δὲ μηνύματά εἰσιν ἢ βασιλέων τελευτῆς ἢ πόλεων φθορᾶς· ὃ καὶ Πίνδαρος ἠνίξατο γενομένης ἐκλείψεως διὰ τῶν πρόσθεν εἰρημένων.* — Peculiarem commentationem de hoc carm. scripsit G. Herm. Lips. 1845. Ceterum collati sunt duo cod. Dionysii Parisini, n. 1742 (P1) et 1745 (P2) apud Schneidewinum. — In numeris huius carminis constituendis saepius et a Boeckhio et ab Hermanno discessi, partim Hartungum secutus, qui recte intellexit potissimum anapaestis logaoedicis hic usum esse Pindarum. — V. 1. *ἐμήσω ἐμῶν μᾶτερ ὀμμάτων* scripsi, cum in epecdosi *ἐμήσαο θοῶν μ. ὀ.* edidissem, atque *ἐμήσω* etiam Bamberger et Emperius, *μᾶτερ* Boissonade legendum esse viderunt: apud Dionys. est *ἐμῆς θεῶ μ᾽ ἄτερ ὀμμάτων*, unde Schneider *τί πολύσκοπον ἐρημώσαισα μέτρον ὀμμάτων*, Boeckh *ἐμαῖς θέαις μέτρ᾽ ὀμμάτων*, Dissen *ἐμοὶ θέας μέτρ᾽ ὄμμασιν*. Hermann olim *ἐμοὶ θοῶν μέτρον ὀμμάτων*, ut hoc arctissime cohaereat cum seqq., postea *τί πολ. ἐμῶν μᾶτερ ὀμμάτων*, denique *τί, πολύσκοπε, μηδομενα πότ᾽ ὦ δμάτειρ᾽ ὀμμάτων*, unde Schneidewin *μηδομένα, μᾶτερ ὀμμάτων*. Respicit enim huc Philostr. Epist. 53: *καὶ τὸ κάλλος ἡδονὴν ὥσπερ ἐκ κατόπτρου ἐμφαίνει τὰ τῆς περὶ τῷ προσώπῳ γαλήνης, ἣν εἰ μὴ θολώσεις, ἄστρον ὑπέρτατον ἐν ἀμέρᾳ βλεπόμενον δόξεις· εἰ δὲ ἐκ Πινδάρου ταῦτα, κἀκεῖνό που κατὰ Πίνδαρον τὸ τὴν ἀκτῖνα τὴν ἀπὸ σοῦ πηδῶσαν εἶναι τῶν ἐμῶν ὀφθαλμῶν μέτρα.* ita vulgo, unde homines docti *μέτρα* Pindaro vindicarunt, quocum compares Eurip. Suppl. 650: *Ἀκτὶς ἡλίου κανὼν σαφής*, sed Philostrati codd. ut videtur, omnes *μητέρα*, idque in Dionysii lectione delitescit, ac Philostrati loco usus Boissonade *ἐμῶν θεὰ μᾶτερ ὀμμάτων* coniecit, Boetticher Armenum interpretem *Ἀκτὶς ἀελίου παῖ πολύσκοπε μὴ ... σωματικῶν ὀμμάτων*

ἄστρον ὑπέρτατον ἐν ἀμέρᾳ κλεπτόμενον,
ἔθηκας ἀμάχανον ἰσχὺν
ποταίνιον ἀνδράσιν· εὐσωπίας ὁδὸν
λίπες, σκότου ἀτραπὸν ἐσσυμένα
ἐλᾷν τι νεώτερον ἢ πάρος.
ἀλλά σε πρὸς Διὸς ἵππους τε θοὰς ἱκετεύω,
ἀπήμον' ἐς οἶμον τινὰ τράποιο Θήβαις, ὦ πότνια, πάγ-
κοινον τέρας.
πολέμου δ' εἰ σᾶμα φέρεις τινός, ἢ

legisse censet, unde Hartung ἀκτίς, ἀελίοιο παῖ, πολυσκόπων μάκιστα μέτρ' ὀμμάτων, ἄστρον ὑπ. ἐν ἀμ. τί κλεπτόμενον ἔθηκας ἀμ. κτλ. Post ὀμμάτων interrogandi signum posui, nam ἄστρον . . . κλεπτόμενον non continent appositionem ad ἀκτὶς ἀελίου, sed sunt nominativi absoluti, qui arcte cohaerent cum seqq. — V. 2. resp. Schol. Arati Phaen. 11: λέγεται δὲ καὶ ὁ ἥλιος ἄστρον ἰδίως, παρὰ δὲ Πινδάρῳ ἄστρον ὑπέρτατον. — κλεπτόμενον, Philonis interpretem λεγόμενον vel καλούμενον legisse censet Boetticher, ap. Philostr. est βλεπόμενον, sed probabiliter Hermann ibi coniecit: ἦν εἶ μοι θολώσεις . . . κλεπτόμενον δόξεις, ap. Pind. idem coni. κλεπτόμενον λιποῖσ'. — V. 3. ἀμάχανον, P1 ἀγμάχανον. Boetticher putat Armenum ἀγετίδα vel ἀγεμόναν reperisse.— V. 4. ποταίνιον ἀνδράσιν· εὐσωπίας ὁδὸν λίπες, σκότου ἀτραπὸν ἐσσυμένα scripsi, legitur vulgo πτανὸν ἀνδράσι (P2 δράσιν) καὶ σοφίας ὁδὸν ἐπισκόπτεν (P1 ἐπισκόπτον, P2 ἐπίσκοπον) ἄτροπον ἐσσαμένα (P1 ἐσσαμμένα). Pro πτανὸν cum olim ποτανάν (Hermann ποτανόν, Schneidewin ποτανὰν φρασίν pro ἀνδρ., Boetticher ἀγανὰν coniecit), scripsissem, nunc ποταίνιον restitui. Deinde σοφίας ὁδόν, quod etiam Philo testatur, nullo pacto cum ἰσχὺν ἔθηκας ἀμάχανον conciliari potest; aliquando existimavi ὁδόν delendum esse, ut scripserit poeta καὶ σοφίαν (hoc etiam Kayser suasit) ἐπίσκοτον ἀτραπὸν ἐσσυμένα, sed non placent iidem numeri versuum usque repetiti: itaque veri est simillimum poetam de Solis radiis utrumque vocabulum ὁδόν et ἀτραπόν dixisse, quippe qui solita via relicta devium tramitem sequi videretur; quare post ἀνδράσι distinxi et scripsi εὐσωπίας (Hesych. εὐσωπία, ἡσυχία) ὁδὸν λίπες, σκότου ἀτραπὸν ἐσσυμένα: tria novissima verba iam Schneider restituit, Plutarchi loco usus, nisi quod σκότους scripsit, quam genitivi formam a Pindari usu alienam esse Hermann animadvertit. Hermann scripsit ἰσχὺν ποτανὸν ἀνδράσι καὶ σαφανείας ὁδόν; ἢ που ἐπίσκοτον ἀτραπὸν ἐσσυμένα ἐλαύνεις τ. κτλ., Schneidewin, ὁδόν, ἐπεὶ σκότου ἀτ. ἐσ. ἐλαύνεις τί ν. ἢ πάρος; Boetticher censet Armenum καὶ σοφίας ὁδόν (vel potius ὁδοῦ sive ὁδῷ) ἐπίσκοτον ἀτριβῆ ἐσσυμένα ἐλαύνειν legisse, Hartung haec sic disposuit: καὶ σ. ὁδόν, ἐπίσκοτον ἀτ. ἐσ. ἐλαύνειν; τί νεώτερον ἢ πάρος μενοινᾷς; — V. 6. ἐλᾷν scripsi, vulgo ἐλαύνειν, P2 ἐλαύνεις, ut Schneider coniecit. — V. 7. ἵππους τε θοάς scripsi, cum in epecdosi ἱπποσόα σ' suspicatus essem, vulgo ἵππος θοάς (P1 θαθοᾶς, P2 θαθοάς), Philonis interpres ἵππος (vel ἵππε) θεὸς videtur legisse. Hermann olim ἵπποις θοαῖς, postea ἵππους θοάσαισ' (vel ἵπ. στάσαισα θοάς), Bamberger et Emperius ἵπποις θεὰ θοαῖς, Schneidewin ἵππους ζαθέας. — V. 8. ἀπήμον', libri et vulgo ἀπήμονα. — οἶμον Hermann, vulgo ὄλβον, antea Hermann hoc tuitus erat, τινά delens. — τράποιο Hermann olim, postea probavit τράποις, quod Schneidewin coniecit, libri τρόποιο, Philonis interpres Boettichero videtur legisse τροπαί . . . ἄσω σεμνὸν (at legit haud dubie πότνια, sed non intellexit) πάγκοινον. His nihilominus usus Hartung scripsit τράποις, ὥς σ' ἀείσω, πότνια κτλ. — V. 9. δ' εἰ σᾶμα Hermann, δὴ σᾶμα Scaliger, δὶς ἅμα libri.

καρποῦ φθίσιν, ἢ νιφετοῦ σθένος
ὑπέρφατον, ἢ στάσιν οὐλομέναν,
ἢ πόντου κενέωσιν ἀνὰ πέδον,
ἢ παγετὸν χθονός, ἢ νότιον θέρος
ὕδατι ζακότῳ διερόν,
ἢ γαῖαν κατακλύσαισα θήσεις
ἀνδρῶν νέον ἐξ ἀρχᾶς γένος,
ὀλοφύρομαι οὐδὲν ὅ τι
πάντων μέτα πείσομαι.

---

85. [75.]

⏑ –́ ⏑ – –́ ⏑ – –
⏑ –́ ⏑ – –́ ⏑ – –́ ⏑ – ⏑ – ⏑⏑́ ⏑ – ⏑ –
⏑ –́ –́ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – . . .

Θεοῦ δὲ δείξαντος ἀρχάν
ἕκαστον ἐν πρᾶγος εὐθεῖα δὴ κέλευθος ἀρετὰν ἑλεῖν,
τελευταί τε καλλίονες.

V. 10. Hermann verba ἢ νιφετοῦ . . . οὐλομέναν tacitus, sed opinor invitus, omisit. Ceterum offendit, quod nou solum eadem fere mala saepius commemorantur, velut diluvies v. 12 et 15, sed etiam iustus ordo desideratur, quandoquidem ut exemplo utar post belli calamitates ex more intestina civium dissidia recensenda erant: ambigo autem utrum haec poeta consulto instituerit, an iustus ordo librariorum socordia, quod hic facile poterat fieri, sit turbatus: nihil tamen novavi. — V. 11. οὐλομέναν P12, vulgo οὐλομένην. — V. 12. κενέωσιν, P1 κεῶσιν. — ἀνὰ Scaliger, libri ἀλλὰ, Hermann ἀμ. — V. 13. ἢ παγετὸν χθονὸς, non solum mirum accidit post nivis vim (v. 10) rursus pruinam recenseri, sed magis etiam additum χθονὸς offendit: conicci verba ἢ παγετὸν plane delenda esse, ut poeta dixerit ἢ πόντου κενέωσιν ἀνὰ πέδον χθονός, aut scribendum χθονός, ἢ πάγον. — V. 14. διερὸν Scaliger, vulgo ἱερόν. — V. 15. κατακλύσαισα Boeckh, v. κατακλύσασα, — θήσεις Barnes, v. θήσει. — V. 16. νέον, P1 νέων. — ἀρχᾶς Boeckh, v. ἀρχῆς. — V. 17. ὀλοφύρομαι οὐδὲν ὅ τι (vel ὅπερ) πάντων μέτα πείσομαι Hermann, cum ante ὀλοφυρομένων πάντων μέτα πείσομαι scripsisset, vulgo ὀλοφυ. . . . πάντων μεταπείσομαι, quasi haec duo verba ad Dionysii orationem pertinerent, sed P2 ὀλοφ. . . . . . δεν ὅτι πάντων μεταπείσομαι· κἀνταῦθα (hoc etiam P1) οὐ . . ληγορία.ὡς παρὰ Πλάτωνι.

Fr. 85. Epist. Socr. 1: ἀπειθεῖν δὲ αὐτῷ ὀκνῶ καὶ τὸν Πινδάρειον ἡγούμενος εἰς τοῦτο εἶναι σοφόν, ὅς φησιν· Θεοῦ δὲ δείξαντος ἀρχὰν κτλ. σχεδὸν γὰρ οὕτω που αὐτῷ ἔχει τὸ Ὑπόρχημα. Aristid. II 571: Θεοῦ δή φησι Πίνδαρος δείξαντος ἀρχὴν εὐθεῖα δὴ κέλευθος ἑλεῖν (sic ΓΔΘL, vulgo εὑρεῖν) τὸ προκείμενον. Cf. ib. I 382. — V. 2. ἐν, Allatius ἓν, Zeller ἐς non recte.

86. [228.]

⏑ –́ –́ ⏑ – –́ ⏑ – ⏑ – ⏑ –
⏑ –́ –́ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – –́ ⏑ ⏒
⏑ ⏖́ –́ ⏑ ⏖ ⏑ ⏖́ ⏖́ ⏑ –
⏑ ⏑ –́ ⏑ – ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ ⏒

Τὸ κοινόν τις ἀστῶν ἐν εὐδίᾳ τιθείς
ἐρευνασάτω μεγαλάνορος Ἀσυχίας τὸ φαιδρὸν φάος,
στάσιν ἀπὸ πραπίδος ἐπίκοτον ἀνελών,
πενίας δότειραν, ἐχθρὰν κουροτρόφον.

87. [76.]

⏑́⏑ ⏑ – – ⏑́⏑ ⏑ – ⏑ – –́ ⏑ – ⏑ –
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – –́ ⏑ – ⏑ – ⏓

Γλυκὺ δ' ἀπείροισι πόλεμος· πεπειραμένων δέ τις
ταρβεῖ προσιόντα νιν καρδίᾳ περισσῶς.

88. [77.]

⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏒́ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏓
– ' ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ ⏑ –́ ⏑ | – ⏒́ | ⏑ ⏑ – –́ ⏑ – ⏑ – –
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏒́ – –́ . . . . . .

Ἐνέπισε κεκραμέν' ἐν αἵματι, πολλὰ δ' ἕλκε' ἔμβαλε
νωμῶν

Fr. 86. Stob. Flor. LVIII 9: *Πινδάρου Ὑπορχημάτων* (hoc solus A addit) *τὸ κοινὸν κτλ.* V. 1 et 2 Polyb. IV 31: *οὐδὲ γὰρ Θηβαίους ἐπαινοῦμεν κατὰ τὰ Μηδικά, διότι τῶν ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος ἀποστάντες κινδύνων τὰ Περσῶν εἵλοντο διὰ τὸν φόβον, οὐδὲ Πίνδαρον τὸν συναποφηνάμενον αὐτοῖς ἄγειν τὴν ἡσυχίαν διὰ τῶνδε τῶν ποιημάτων· τὸ κοινὸν . . . φάος.* Est haud dubie ex eodem carmine, ex quo fr. 87 petitum. — V. 1. *τιθείς*, Stob. *καταθείς*. — V. 2. Ap. Stob. *ἐρευνησάτω* omnes et *μεγάλ' ἂν ὅρος* A Vind. — *Ἀσυχίας* Boeckh, v. *ἡσυχίας*. — *τὸ φαιδρὸν*, Stob. *ἱερόν*. — V. 3. *πραπίδος*, B *πραπίδων*. — *ἐπίκοτον* Grotius, *ἐπικότον* A, *ἐπὶ κόπον* B, *ἐπικόπον* vulgo. — *ἀνελών*, ante Grotium *ἀνέμων*.

Fr. 87. Stob. Flor. L 3. *Πίνδαρος Ὑπορχημάτων· Γλυκὺ δὲ πόλεμος ἀπείροισιν· ἐμπείρων δέ τις ταρβεῖ προσιόντα νιν καρδίᾳ περισσῶς.* Schol. Il. λ 227: *ὡς καὶ Πίνδαρος· Γλυκὺς ἀπείρῳ πόλεμος, ἐμπείρων δέ τις ταρβεῖ προσιόντα μιν.* ubi L *νιν*, V *νιν περισσῶς*. Eustath. p. 841, 32: *γλυκὺς ἀπείρῳ πόλεμος, πεπειραμένων δέ τις ταρβεῖ προσιόντα.* Constituit Boeckh. Hinc proverbium ap. Galen. VIII 763 ed. Kühn. Diogenian. III 94 (ubi vid. interpr.), Arsen. 164. Sch. Thucyd. I 80.118 *γλυκὺς ἀπείρῳ πόλεμος.*

Fr. 88. Erotian. p. 74 ed. Franz: *Αἰών, ὁ νωτιαῖος μυελός . . . καὶ Πίνδαρος ἐν ὑπορχήματι* (D *ὑποχρίμασι*, om. cod. Vind.) *λέγων· Ἐνέπισε κτλ.* V. 1. *ἐνέπισε*, vett. edd. *ἐν ἐνέπισε*, Heringa *ἐξέπτυσε κεκραμέν'*

*τραχὺ ῥόπαλον, τέλος δ' ἀείραις πρὸς * * στιβαρὰς ἐσπάραξε πλευράς,*
αἰὼν δὲ δι' ὀστέων ἐρραίσθη.

89. [78.]

⏑ ⏑́ ⏑ – ⏒ ⏑ ⏑́ ⏑ ⏑ –

Λάκαινα μὲν παρθένων ἀγέλα.

90. [79.]

Schol. Theocr. VII 103: *Ὁμόλας δὲ Θετταλίας ὄρος, ὡς Ἔφορος καὶ Ἀριστόδημος ὁ Θηβαῖος, ἐν οἷς ἱστορεῖ περὶ τῆς ἑορτῆς τῶν Ὁμολωΐων, καὶ Πίνδαρος ἐν τοῖς Ὑπορχήμασιν.*

91. [80.]

Schol. Pind. Isth. I 21: *Ἰόλαος δὲ ἦν Ἡρακλέους ἡνίοχος, ἀλλ' εὑρήματα Πινδάρου ἐν Ὑπορχήμασιν, ὡς καὶ εὕρημα Κάστορος, ὡς αὐτὸς λέγει.* ubi Boeckh: *ἅρματα δὲ αὐτοῦ εὕρημα κατὰ τὰ Πινδάρου κτλ.*

92. [81.]

Schol. Pind. Ol. XIII 25: *Ὁ Πίνδαρος δὲ ἐν μὲν τοῖς Ὑπορχήμασιν ἐν Νάξῳ φησὶν εὑρηθῆναι πρῶτον διθύραμβον.*

* 93. 94. [82.]

⏑ ⏑́ ⏑́ ⏑ ⏑́ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏓

Ὁ Μοισαγέτας με καλεῖ χορεῦσαι.

* * *

Ἄγοις ὦ κλυτὰ θεράποντα Λατοῖ.

αἵματι. — *κεκραμέν'*, D *κεκραμμένα.* — *αἵματι*, cod. Vind. *αἵμασι.* — *ἕλκε'* Heringa, v. *ἕλκεα πλευράς* — *ἔμβαλε νωμῶν* Vulcanius, v. *ἔμβαλεν* (D *ἔμβαλλεν*) *ὦμον.* — V. 2. *ἀείραις* Boeckh, v. *ἀείρας.* — *πρὸς* ** *στιβαρὰς*, indicavi lacunam, coniicio *πρὸς οὔδει.* Antea deleveram *πρὸς* quod secutus est Hartung. — *ἐσπάραξε* codd., praeter Vindob., qui *ἀπάραξε*, Boeckh *σπάραξε.* De Hercule haud dubie dicta sunt.

Fr. 89. Athen. XIV 631 C: *ἡ δ' ὑπορχηματική ἐστιν, ἐν ᾗ ᾄδων ὁ χορὸς ὀρχεῖται·* — *καὶ Πίνδαρος δέ φησι· Λάκ. κτλ. ὀρχοῦνται δὲ ταύτην παρὰ τῷ Πινδάρῳ οἱ Λάκωνες.* Hecker coni. *παρθενιῶν*, quod debebat *παρθενιᾶν* dici.

Fr. 93 et 94. Hephaest. p. 78: *ἀπὸ δὲ ἀντισπαστικῆς τὸ καλούμενον Πινδαρικὸν ἑνδεκασύλλαβον, οἷον· Ὁ Μουσ. μ. κ. χορ. Ἄγοις κτλ.* Fr. 93 etiam Cram. An. Par. I 123, 19.

VIII.

ΕΓΚΩΜΙΑ.

ΘΗΡΩΝΙ ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝΩι. 95. 96.

95. [83.]

´ ⏑ – – ´ ⏑ – – ´ . . . . . .

Βούλομαι παίδεσσιν Ἑλλάνων . . . . . .

* 96. [84.]

´ ⏑ ⏑ . . [⏑] ⏑ – – ´ . . . . . .
– ´ ⏑ – – ´ ⏑ – – ´ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
´ ⏑ – – ´ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑
´ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ´ ⏑ ⏑

Ἐν δὲ Ῥόδου . κατῴκισθεν . . . . . .
ἐνθένδ' ἀφορμαθέντες ὑψηλὰν πόλιν ἀμφινέμονται,
πλεῖστα μὲν δῶρ' ἀθανάτοις ἀνέχοντες,
ἕσπετο δ' ἀενάου πλούτου νέφος.

Fr. 95. Scholiast. Pind. Ol. II 16: *Τούτους γὰρ* (Theronis maiores) *Θηβαίους ἀνέκαθεν ἀπὸ Κάδμου εἶναι· Κάδμου γὰρ Πολύδωρος, τοῦ δὲ Λαβδακος, τοῦ δὲ Λάϊος, τοῦ δὲ Οἰδίπους, εἶτα Ἐτεοκλῆς, τοῦ δὲ Πολύδωρος, τοῦ δὲ Αἵμων· τοῦτον δὲ ἐν κυνηγεσίῳ ἐμφύλιόν τινα ἀποκτείναντα Ἀθήναζε μεταστῆναι· τοὺς δὲ ἀπὸ τούτου πάλιν ἐξ Ἀθηνῶν μεταστάντας σὺν τοῖς Ἀργείοις Ῥόδον κατοικῆσαι μέχρι τινῶν γενεῶν, καὶ μετὰ ταῦτα ἐλθεῖν εἰς Ἀκράγαντα, καὶ μέχρι Θήρωνος τὰς ἁπάσας γενεὰς ἑπτὰ πρὸς ταῖς ὀκτὼ συναριθμεῖσθαι· ταῦτα ἱστορεῖ ἐν Ἐγκωμίῳ, οὗ ἡ ἀρχή· Βούλομαι παίδευσιν Ἑλλ.* Eadem repetit ad v. 39. Boeckh correxit *παίδεσσιν*.

Fr. 96. Schol. Pind. Ol. II 16: *Ἔνιοι δέ φασιν, ὅτι οἱ τοῦ Θήρωνος πρόγονοι οὐδ' ὅλως εἰς τὴν Γέλλαν κατῆραν, ἀλλ' εὐθὺς ἀπὸ Ῥόδου εἰς τὴν Ἀκράγαντα, ὡς καὶ ὁ Πίνδαρος λέγει· ἐν δὲ κτλ.* Recte ad idem encomium referunt. — V. 1. *ἐν* GW4, vulgo *ἂν*. Deinde fortasse nihil excidit, et pro *κατῴκισθεν* scribendum *κατένασθεν*. — V. 2. *ἐνθένδ'*, G *ἔνθενδ'*, vulgo *ἔνθ'*. — V. 4. *ἕσπετο* GW4, v. *ἕπετο*.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΩι ΑΜΥΝΤΑ 97. 98.

97. [85.]

–́ ⏑ – ⏒ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –

Ὀλβίων ὁμώνυμε Δαρδανιδᾶν,
παῖ θρασύμηδες Ἀμύντα.

* 98. [86.]

. . . . . ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ –
– –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – –

. . . . . *Πρέπει δ' ἐσλοῖσιν ὑμνεῖσθαι πολυκλείταις ἀοιδαῖς·*
τοῦτο γὰρ ἀθανάτοις τιμαῖς ποτιψαύει μόνον [ῥηθέν]·
θνάσκει δὲ σιγαθὲν καλὸν ἔργον.

Fr. 97. Schol. Pind. Nem. VII 1: *Τότε γὰρ καταφέρεται ὁ Πίνδαρος εἰς τοῦτο, ὅταν ὑπῇ τις ὁμωνυμία, οἷον· Ὀλβίων κτλ.* — V. 1. etiam Dio Chrysost. Or. II T. I 28 ed. Emper. *τοῦ δὲ Πινδάρου διά τε τὴν λαμπρότητα τῆς φύσεως, καὶ ὅτι τὸν πρόγονον αὐτοῦ καὶ ὁμώνυμον ἐπῄνεσεν Ἀλέξανδρον, τὸν Φιλέλληνα ἐπικληθέντα, ποιήσας εἰς αὐτόν· Ὀλβίων ἐπώνυμε Δαρδανιδᾶν* (M *ἐπώνυμα Δαρδανιδῶν*) cf. Tzetz. Chil. VII 413. — V. 2. *παῖ*, Boeckh coni. *ὦ παῖ*, ut unus sit versus. Recte ad Encomia retulit hoc carmen Boeckh, estque ipsum initium servatum.

Fr. 98. Dion. Halic. de vi dic. Demosth. c. 26: *Πρέπει δ' . . . ἔργον: Πίνδαρος τοῦτο πεποίηκεν εἰς Ἀλέξανδρον τὸν Μακεδόνα, περὶ τὰ μέλη καὶ τοὺς ῥυθμοὺς μᾶλλον ἢ περὶ τὴν λέξιν ἐσπουδακώς.* — V. 1. *ἐσλοῖσιν* Sylburg, v. *ὅλοισιν.* — *πολυκλείταις* scripsi, libri *καλλίσταις.* cf. Pyth. III 114 *κλειναῖς ἀοιδαῖς.* Hartung *ὑμνεῖσθαί γε*, Schneidewin *πολὺ καλλίσταις* coni. — V. 2. *τιμαῖς* Boeckh, vulgo *τιμαῖσι.* — *ποτιψαύει*, cod. Paris. *ψαύει.* — *ῥηθέν* delendum esse viderunt Bothe et Boeckh. — V. 3. *δὲ σιγαθὲν* Barnes, *δ' ἐπιλασθὲν* Sylburg, vulgo *δ' ἐπιταθέν.*

IX.

ΣΚΟΛΙΑ.*

ΞΕΝΟΦΩΝΤΙ ΚΟΡΙΝΘΙΩι.

99. [87.]

⏒ –́ ⏑ – ⏒ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏒
– –́ ⏑ ⏖ – –́ ⏑ – –
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ – –
–́ ⏑ – ⏒ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
⏑ –́ ⏑ – – –́ ⏑ – –

Στρ. α'.

Πολύξεναι νεάνιδες, ἀμφίπολοι
Πειθοῦς ἐν ἀφνειῷ Κορίνθῳ,
αἵτε τᾶς χλωρᾶς λιβάνου ξανθὰ δάκρη
θυμιᾶτε, πολλάκι ματέρ' ἐρώτων οὐρανίαν πτάμεναι

Fr. 99. Athen. XIII 573 E: *Ὑπάρχοντος οὖν τοῦ τοιούτου νομίμου περὶ τὴν θεὸν Ξενοφῶν ὁ Κορίνθιος ἐξιὼν εἰς Ὀλυμπίαν ἐπὶ τὸν ἀγῶνα καὶ αὐτὸς ἀπάξειν ἑταίρας ηὔξατο τῇ θεῷ νικήσας· Πίνδαρός τε τὸ μὲν πρῶτον ἔγραψεν εἰς αὐτὸν ἐγκώμιον* (Ol. XIII) ... *ὕστερον δὲ καὶ σκόλιον τὸ παρὰ τὴν θυσίαν ᾀσθέν, ἐν ᾧ τὴν ἀρχὴν εὐθέως πεποίηται πρὸς τὰς ἑταίρας, αἳ παραγενομένου τοῦ Ξενοφῶντος καὶ θύοντος τῇ Ἀφροδίτῃ συνέθυσαν· διόπερ ἔφη· Ὦ Κύπρου ... ἰανθείς.* (v. 14—16) *Ἤρξατο δὲ οὕτως τοῦ μέλους· Πολύξεναι ... καλόν* (v. 1—9). *Ἀρξάμενός θ' οὕτως ἑξῆς φησιν· Ἀλλά ... γυναιξίν* (v. 10—12). *Δῆλον γὰρ ὅτι πρὸς τὰς ἑταίρας διαλεγόμενος ἠγωνία ποῖόν τι φανήσεται τοῖς Κορινθίοις τὸ πρᾶγμα· πιστεύων δέ, ὡς ἔοικεν, αὐτὸς ἑαυτῷ πεποίηκεν εὐθέως. Διδαξ. ... βασάνῳ* (v. 13). Discessi in hoc scolio constituendo a Boeckhio, qui strophis atque epodis constare censuit, at potius minutae strophae eaedem semper iterantur: supersunt autem quatuor stropharum reliquiae. — V. 1. *Πολύξεναι* Boeckh, v. *πολύξειναι.* — V. 2. *Πειθοῦς* Schneider, *πείθουσ'* PVL. — *ἀφνειῷ* recte codd., Hermann et Boeckh *ἀφνειᾷ.* — V. 3. *αἵ τε τᾶς χλωρᾶς λιβάνου ξανθὰ δάκρυα θυμιᾶτε* Tittmann correxit, vulgo *διά τε τὰς χεῖρας λιβάνου ξανθὰ δάκρυά τε ἡμῖν*, at Zonaras 1307: *Πίνδαρος· αἵτε τὰν χλωρὰν λίβανον ξανθὰ δάκρυα θυμιᾶται* (cf. etiam Phot. 222, 21). Ego praeterea *δάκρη* scripsi probante Schneidewino, vulgo *δάκρυα*, vid. Cram. An. Ox. I 121, 1: *Τοῦ δάκρυ ἡ γενικὴ δάκρεος, δάκρεϊ, τὸ πληθυντικὸν δάκρεα, τοῦτο κατὰ συναλοιφὴν γέγονε δάκρη, Ξανθὰ δάκρη* (quod ibid. legitur *ἐν ἠρινοῖς πέταλσι*, tragici potius quam lyrici videtur). — V. 4. *πολλάκι ματέρ' ἐρώτων* Boeckh, vulgo *πολλάκις ματέρας ἐρώτων.* — *πτάμεναι* Hermann, *ἱπτάμεναι* PVL, conieci *οὐράνι' ἀμπτάμεναι.*

*) De Pindari Scholiis vide quae supra p. 283 seq. disputavimus.

νόημα ποττὰν Ἀφροδίταν,

Στρ. β'.

ὑμῖν ἄνευθ' ἀπαγορίας ἔπορεν,
ὦ παῖδες, ἐρατειναῖς ἐν εὐναῖς
μαλθακᾶς ὥρας ἀπὸ καρπὸν δρέπεσθαι.
σὺν δ' ἀνάγκᾳ πᾶν καλόν . . . . . .
. . . .

Στρ. γ'.

. . . .
. . . .
ἀλλὰ θαυμάζω, τί με λεξοῦντι Ἰσθμοῦ
δεσπόται τοιάνδε μελίφρονος ἀρχὰν εὑρόμενον σκολίου
ξυνάορον ξυναῖς γυναιξίν.

Στρ. δ'.

διδάξαμεν χρυσὸν καθαρᾷ βασάνῳ.
. . . .
ὦ Κύπρου δέσποινα, τεὸν δεῦτ' ἐς ἄλσος
φορβάδων κορᾶν ἀγέλαν ἑκατόγγυιον Ξενοφῶν τελέαις
ἐπάγαγ' εὐχωλαῖς ἰανθείς.

V. 5. νόημα Hermann, v. νοήματι. — ποττὰν, B ποτὶ τάν. — V. 6. ὑμῖν codd., Boeckh ὔμμιν. — ἄνευθ' ἀπαγορίας scripsi, v. ἄνωθεν ἀπαγορίας. Boeckh ἅτ' ἄνωθεν ἀπαγορίας. Sed haud scio an potius corrigendum sit ἄνευθ' ἐπαγορίας, cf. Hesych. ἐπαγορίαν ἔχει, ἐπίμωμός ἐστιν. — V. 7. ἐν εὐναῖς Boeckh, vulgo εὐναῖς. — V. 8. μαλθακᾶς ὥρας Boeckh, μαλθακὸν ὥρας Schneider, μαλθακώρας libri. — V. 9. ἀνάγκᾳ Casaubonus, ἀνάγκαι PVL. — πᾶν καλόν Boeckh, v. πάγκαλον. — V. 10. λεξοῦντι A, λέξαντι PVL, Casaub. λέξοντι, quod recepit Boeckh. — Ἰσθμοῦ Casaubonus, vulgo ὁμοῦ. — V. 11. τοιάνδε Schweighaeuser, v. τοιόνδε. — εὑρόμενον, Schweighaeuser εὑράμενον. — σκολίου Boeckh, v. σκολιοῦ. — V. 13. διδάξαμεν Hermann, vulgo ἐδιδάξαμεν, Hecker ἐδείξαμεν. — καθαρᾷ Casaubonus, κιθάρῃ B, κιθάρᾳ PVL, Meineke καθαρόν. — βασάνῳ fort. resp. Zonar. 374. — Hartung versum qui desideratur, supplet κίβδαλον ἐν πείραις ἐλέγχειν. — V. 14. δεῦτ', L. Dindorf δηῦτ'. — V. 15. κορᾶν VL, κόραν AP, κουρᾶν Boeckh. — ἑκατόγγυιον, vulgo ἑκατόνγυιον. — τελέαις Boeckh, v. τελείαις. — V. 16. ἐπάγαγ' Boeckh, v. ἐπήγαγ'.

ΘΕΟΞΕΝΩι ΤΕΝΕΔΙΩι.

* 100. [88.]

Strophae.

– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ –
– –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏒
–́ ⏑ – –́ ⏑ – ⏓ –́ ⏑ – – –́ ⏑ –

Epodus.

– –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏒
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – –

Στρ.

Χρῆν μὲν κατὰ καιρὸν ἐρώτων δρέπεσθαι, θυμέ, σὺν ἀλικίᾳ·
τὰς δὲ Θεοξένου ἀκτῖνας προσώπου μαρμαριζοίσας δρακείς
ὃς μὴ πόθῳ κυμαίνεται, ἐξ ἀδάμαντος
ἢ σιδάρου κεχάλκευται μέλαιναν καρδίαν

Ἀντ.

ψυχρᾷ φλογί, πρὸς δ' Ἀφροδίτας ἀτιμασθεὶς ἑλικοβλεφάρου
ἢ περὶ χρήμασι μοχθίζει βιαίως, ἢ γυναικείῳ θράσει
ψυχρὰν φορεῖται πᾶσαν ὁδὸν θεραπεύων.
ἀλλ' ἐγὼ τᾶσδ' ἕκατι κηρὸς ὣς δαχθεὶς ἕλᾳ

Fr. 100. Athen. XIII 601 C: *Καὶ Πίνδαρος δ' οὐ μετρίως ὢν ἐρωτικός φησιν· εἴη . . . πρᾶξιν* (fr. 104) . . . *μνησθεὶς δὲ καὶ τοῦ Τενεδίου Θεοξένου ὁ Πίνδαρος, ὃς ἦν αὐτοῦ ἐρώμενος, τί φησί; Χρῆν μὲν . . . Ἀγησιλάου.* — V. 1. *μὲν* Heyne, v. *με.* Hartung novavit *χρὴ μὲν κατὰ καρπόν.* — *ἀλικίᾳ* Boeckh, libri *ἡλικίᾳ.* — V. 2. 3. 4. affert Athen. etiam XIII 564 E. — *προσώπου,* altero loco *ὄσσων,* hinc Hermann *ἀκτῖνάς τις ὄσσων,* nuper vero *ἀκτῖνας ὄσσων* probavit, et in Antistr. v. 6. *μοχθεῖ* coni. — *μαρμαριζοίσας,* altero loco *μαρμαριζούσας* (A *μαρμαρυζούσας*). — *δρακεὶς* altero l., priore l. PV *δράκης,* B *δράκις,* C *δρακών.* — V. 4. *ἢ* altero loco, priore *ἠὲ.* — *καρδίαν,* altero l. *ψυχάν.* Hartung *μέλ. κ. ἰαίνων ψ. φλογί.* — Respicit Onesander Strateg. XLII 124. Plut. de sera num. vind. c. 13: *εἰ μὴ μέλαιναν καρδίαν κεχάλκευται ψυχρᾷ φλογὶ κατ' αὐτὸν τὸν Πίνδαρον.* et de inimic. util. c. 9: *κεῖνος ἐξ ἀδαμ. ἢ σιδάρου κεχ. μ. κ.* cf. etiam adv. Stoic. c. 1. Philostr. Ep. 14. — V. 5. *Ἀφροδίτας,* B *Ἀφροδίτης.* — *ἀτιμασθεὶς* AB, *ἀτιμαθεὶς* PVL. — V. 7. *ψυχρὰν,* Schneider *ψυχὰν,* ego *ψηχρὰν* conieci, Ahrens *αἰσχρὰν.* — V. 8. *ἀλλ' ἐγὼ τᾶσδ' ἕκατι* Hermann, ego in proecd. *ἀλλ' ἐγὼ ἕκατι τᾶς (θεοῦ)* scripsi, legebatur *ἀλλ' ἐγὼ δ' ἕκατι* (B *δὲ κατι*) *τᾶς*

'Επ.

ἱρᾶν μελισσᾶν τάκομαι, εὖτ' ἂν ἴδω παίδων νεόγυιον ἐς ἥβαν·
ἐν δ' ἄρα καὶ Τενέδῳ Πειθώ τ' ἔναιεν
καὶ Χάρις υἱὸν Ἀγησιλάου.

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΩι ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝΩι

101. [89. 94.]

–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓ –́ ⏑ – –
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ –
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏓
– –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
– –́ ⏑ – ⏓ –́ – ⏑ –

Ὦ Θρασύβουλ', ἐρατᾶν ὄχημ' ἀοιδᾶν
τοῦτό τοι πέμπω μεταδόρπιον· ἐν ξυνῷ κεν εἴη συμπόται-σίν τε γλυκερόν
καὶ Διωνύσοιο καρπῷ καὶ κυλίκεσσιν Ἀθαναίαισι κέν-τρον·

(B τὰς). Boeckh, qui ἠὲ in stropha servavit, edidit ἀλλ' ἐγὼ ὥρας ἕκατι τᾶς ποθεινᾶς, probante Schneidewino, qui nuper ἀλλ' ἐγὼ θεᾶς ἕκατι edidit. — ἕλᾳ ἱρᾶν μελισσᾶν scripsi, codd. ἐλεηρὰν (LV ἐλεκρὰν) μέλισσαν. Boeckh et Hermann inchoantes hinc epod., ἐλαιηρᾶν vel ἐλειηρᾶν μελισσᾶν. Ahrens ἀλλ' ἐγὼ ἀέκατί γ' αἴσας κηρὸς ὣς δαχθεὶς ἕλᾳ μελισσᾶν, Hartung ἀλλ' ἐγὼ θεᾶς ἕκατι, κηρὸς ὥτε λειρίων μελισσᾶν | παίδων νεόγυιον ἐς ἥβαν δαϊχθεὶς τάκομαι εὖτ' ἂν ἴδω. ἐν δ' ἄρα κτλ., inchoat enim Hartung a verbis παίδων κτλ. stropham tertiam, existimans carmen esse monostrophon. — V. 9. τάκομαι Boeckh, v. τήκομαι. — ἥβαν Boeckh, v. ἥβην. — V. 10. Πειθώ τ' ἔναιεν, B καὶ τὸν ε δω πείθω τε ναιεν, Schneider τε ναίει, ego τ' ἐναύει vel τ' ἐνδαίει conieci, Hermann ἀνᾶγεν, Ahrens ἐν δ' ἄρα καὶ Τενέδῳ Πειθὼ τὸν ἄγεν καὶ Χάρις υἱὸν Ἀγησιλάου, oratione tam contorta, ut nihil sit supra, Hartung verba υἱὸν Ἀγησιλάου exulare iussit, Goram Πειθώ τ' ἴαινε. — V. 11. Ἀγησιλάου, Boeckh Ἀγησίλα, ut sit initium novae strophae.

Fr. 101. Coniunxi duo, quae separata erant, fragmenta in unum: non solum sententiae bene inter se conspirant, sed etiam numeri: integram iam habemus stropham, quae eurythmiae legibus plane conveniat. Et prius quidem fragmentum (v. 1—3.) legitur Athen. XI 480 C: Καὶ τῶν μὲν Ἀττικῶν (κυλίκων) μνημονεύει Πίνδαρος ἐν τοῖσδε· Ὦ Θρασύβ. κτλ. alterum autem (v. 4. 5) ib. XIV 641 B: Ἀριστοτέλης δ' ἐν τῷ περὶ μέθης τὰ τραγήματά φησι λέγεσθαι ὑπὸ τῶν ἀρχαίων τρωγάλια, ὡσεὶ γὰρ ἐπιδορπισμὸν εἶναι. Πίνδαρος δ' ἐστὶν ὁ εἰπών· Δείπνου κτλ. — V. 2. τοῦτό τοι Boeckh, v. τοῦτο. — συμπόταισιν Boeckh, libri συμπόταισι. — τε, Blass τοι. — V. 3. καί, Blass παρ Διων. — Διωνύσοιο Boeckh, libri Διονύσοιο. — Ἀθαναίαισι Schneider, A Ἀθηναίεσσι, PVL Ἀθηναιεῦσι. Cf. Suidas v. Ἀθηναίας, ubi Πίνδαρος ἐν σχολῇ (σκολίοις).

δείπνου δὲ λήγοντος γλυκὺ τρωγάλιον
καίπερ πέδ' ἄφθονον βοράν.

ΙΕΡΩΝΙ ΣΥΡΑΚΟΣΙΩι. 102. 103.

102. [91.]

–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏒
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – –
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ –

Τόν ῥα Τέρπανδρός ποθ' ὁ Λέσβιος εὗρεν
πρῶτος ἐν δείπνοισι Λυδῶν
ψαλμὸν ἀντίφθογγον ὑψηλᾶς ἀκούων πηκτίδος.

V. 4. *λήγοντος* AC Eustath. 1401, 49, *λέγοντος* PVL. — *γλυκὺ* L Eust., *γλυκύην* PV. — Affert h. v. etiam Clemens Str. I 377: *Δείπνου δὲ λήγοντος γλυκὺ τρωγάλιον* (cod. H *γλυκέα τρωγάλια*) *κατὰ τὸν Θηβαῖον Πίνδαρον.* — V. 5. *καίπερ* Boeckh, libri *καὶ περί.* — *πέδ'* Schneider, codd. *παῖδ'.* — Sagaciter excogitata sunt, quae F. Blass (Mus. Rhen. XIX 306) proposuit; is, cum animadvertisset numerorum magnam similitudinem intercedere inter hoc scolium et fr. inc. 203, existimavit haec omnia sic esse copulanda:

Στρ. α'.

Ὦ Θρασύβουλ', ἐρατᾶν ὄχημ' ἀοιδᾶν
τοῦτό τοι πέμπω μεταδόρπιον· ἐν ξυνῷ κεν εἴη
συμπόταισίν τοι γλυκερὸν παρ Διωνύσοιο καρπῷ

Στρ. β'.

καὶ κυλίκεσσιν Ἀθαναίαισι κέντρον·
ἀνίκ' ἀνθρώπων καματώδεες οἴχονται μέριμναι
στηθέων ἔξω· πελάγει δ' ἐν πολυχρύσοιο πλούτου

Στρ. γ'.

πάντες ὁμοῦ νέομεν ψευδῆ πρὸς ἀκτάν·
ὃς μὲν ἀχρήμων, ἀφνεὸς τότε, τοὶ δ' αὖ πλουτέοντες
. . . .

Στρ. δ'.

. . . .
ἀέξονται φρένας ἀμπελίνοις τόξοις δαμέντες.

verum strophae adeo minutae ab hoc genere numerorum abhorrent, nec satis commode fr. 203 continuo subiunxeris principio huius carminis.

Fr. 102. Athen. XIV 635 D: *ἀγνοεῖ δὲ ὁ Ποσειδώνιος ὅτι ἀρχαῖόν ἐστιν ὄργανον ἡ μάγαδις, σαφῶς Πινδάρου λέγοντος τὸν Τέρπανδρον ἀντίφθογγον εὑρεῖν τῇ παρὰ Λυδοῖς πηκτίδι τὸν βάρβιτον· Τόν ῥα κτλ.* Respicit ibid. B: *Διόπερ καὶ Πίνδαρον εἰρηκέναι ἐν τῷ πρὸς Ἱέρωνα σκολίῳ τὴν μάγαδιν ὀνομάσαντα ψαλμὸν ἀντίφθογγον.* Haud dubie hunc ipsum locum respicit Plutarch. de mus. c. 28: *Ἔτι δὲ καθάπερ Πίνδαρός φησι, καὶ τῶν σκολιῶν μελῶν Τέρπανδρος εὑρετὴς ἦν.* — V. 2. *Λυδῶν* Hermann, libri *λύδιον.* — V. 3. *ἀντίφθογγον* AB, *ἀντίφθογγος* PVL.

* 103. [92.]

–́ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏑ –
– –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – –

Μηδ' ἀμαύρου τέρψιν ἐν βίῳ· πολύ τοι
φέρτιστον ἀνδρὶ τερπνὸς αἰών.

---

* 104. [236.]

– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – ⏒ –́ ⏑ . . . .

Εἴη καὶ ἐρᾶν καὶ ἔρωτι χαρίζεσθαι κατὰ καιρόν·
μὴ πρεσβυτέραν ἀριθμοῦ δίωκε, θυμέ, πρᾶξιν.

105. [90.]

⏑ ⏑ –́ –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – –́

⏓ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑́ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑́⏑ ⏑ –

–́ ⏑ ⏑ . . . . . .

Χάριτάς τ' Ἀφροδισίων ἐρώτων,
ὄφρα σὺν Χιμάρῳ μεθύων Ἀγάθωνί τε καλῷ
κότταβον.

Fr. 103. Athen. XII 512 D: *Πίνδαρος παραινῶν Ἱέρωνι τῷ Συρακουσίων ἄρχοντί φησι· Μηδ' ἀμαύρου, φησί, κτλ.* — V. 1. *μηδὲ μαύρου* Boeckh. — *τοι, τι* C. — V. 2. *φέρτιστον* Boeckh, v. *φέριστον*. Ad scolium in Hieronem retulit Boeckh.

Fr. 104. Athen. XIII 601 C: *Καὶ Πίνδαρος δ' οὐ μετρίως ὢν ἐρωτικός φησιν· εἴη κτλ.* et v. 1 etiam XIII 561 B *καὶ κατὰ Πίνδαρον δὲ ἄλλος τις ἔφη, εἴη κτλ.* — V. 1. *κατὰ*, priore loco PVL *καὶ κατὰ*. Ad Scolia haud dubie pertinet fragmentum, et antea conieci petitum esse ex Scolio in Theoxenum, ut hoc fuerit illius Scolii exordium:

Εἴη καὶ ἐρᾶν καὶ ἔρωσιν χαρίζεσθαι κατὰ καιρόν· ὃ μὴ
πρεσβυτέραν ἀριθμοῦ δίωκε, θυμέ, πρᾶξιν.

et assensus est Hartung, sed scripsit *ἐρῶσιν χαρίζεσθαι κατὰ καίρια· μὴ π. ἀρ. πρᾶξιν δίωκε, θυμέ.* Illud certum est Pindarum in scolio ad Theoxenum haec ipsa verba respicere: nam cum hic tempestivos commendet amores, in illo scolio eam sententiam retractat.

Fr. 105. Athen. X 427 D: *Διὸ καὶ τὰ σκολιὰ καλούμενα μέλη τῶν ἀρχαίων ποιητῶν πλήρη ἐστί· λέγω δ' οἷον καὶ Πίνδαρος πεποίηκε· Χάριτάς τε κτλ.* — V. 2. *σὺν Χιμάρῳ μ. Ἀγάθωνί τε καλῷ* scripsi, v. *σὺν χειμάρῳ* (P *σύγχει μάρῳ*) *μ. Ἀγάθωνι δὲ καλῶ*. censor Athen. Ienensis *σὺν χειμάρρῳ μεθύω* coni. idemque *καλῷ* pro *καλῶ*. Verbum deest, velut *κότταβον ἀγκυλῶμαι*. Nomen quod restitui, extat non solum in titulo Latino C. IVLIVS CHIMARVS (Archaeol. Zeit. 1845 p. 32) sed etiam ap. Polyb. XXIX 1, ubi item perperam *Χείμαρος* scribi solet. Hartung *ὄφρα σὺν Χειμερίῳ μὲν μεθύω, Ἀγάθωνι δὲ καλῷ κότταβον...* at nomen proprium *Χειμέριος*, quod meae coniecturae praetulit, nusquam legitur.

X.

ΘΡΗΝΟΙ.

* 106. 107. [95.]

–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – –
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏓ –́ ⏑ – –
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏓ –́ ⏑ – ⏓
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏒
– –́ ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –

Τοῖσι λάμπει μὲν μένος ἀελίου τὰν ἐνθάδε νύκτα κάτω,
φοινικορόδοις δ' ἐνὶ λειμώνεσσι προάστιον αὐτῶν
καὶ λιβάνῳ σκιαρὸν καὶ χρυσέοις καρποῖς βεβριθός.
καὶ τοὶ μὲν ἵπποις γυμνασίοις τε, τοὶ δὲ πεσσοῖς,

Fr. 106. 107. Plut. Cons. ad Apoll. c. 35: *Λέγεται δὲ ὑπὸ μὲν τοῦ μελικοῦ Πινδάρου ταυτὶ περὶ τῶν εὐσεβέων ἐν ᾅδου· Τοῖσι λάμπει . . . βωμοῖς* (fr. 106), et de occulto viv. c. 7: *Εὐσεβῶν χῶρον, τοῖσι λάμπει μένος ἀελίου τὰν ἐνθάδε νύκτα κάτω φοινικορόδοις ἐν λειμώνεσσι καὶ τοῖσιν ἀκάρπων μὲν ἀνθηρῶν καὶ σκυθίων δένδρων ἄνθεσι τεθηλὸς ἀναπέπταται πεδίον, καὶ ποταμοί τινες ἄκλυστοι καὶ λεῖοι διαρρέουσι, καὶ διατριβὰς ἔχουσιν ἐν μνήμαις καὶ λόγοις τῶν γεγονότων καὶ ὄντων, παραπέμποντες αὐτοὺς καὶ συνόντες· ἡ δὲ τρίτη τῶν ἀνοσίως βεβιωκότων καὶ παρανόμων ὁδός ἐστιν εἰς ἔρεβός τε καὶ βάραθρον ὠθοῦσα τὰς ψυχάς, ἔνθεν τὸν ἄπειρον κτλ.* (fr. 107). Resp. Arist. T. I 146. — V. 2. *φοινικορόδοις δ' ἐνὶ λειμώνεσσι* scripsi, Boeckh *φοιν. τ' ἐνὶ λ.*, Plutarch. posteriore l. *φοινικορόδοις ἐν λειμώνεσσι*, priore *φοινικορόδιαί τε λειμῶνες εἰσί.* Cf. Cramer An. Ox. III 173, 16: *ἢ καὶ αὐτῶν τῶν παρὰ ποιηταῖς Διὸς κήπων, οὓς φησιν φοινικορόδους ὁ Πίνδαρος.* — *προάστιον* Hermann, v. *προάστειον.* — V. 3. *σκιαρὸν* B, *σκιερὸν* Xylander, *σκιερὰν* vulgo, *σκιαρᾷ* Hermann. — *χρυσέοις καρποῖς* Boeckh, vulgo *χρυσοκάρποισι.* — *βεβριθός* Reiske, vulgo *βέβριθε* probante Boeckhio. Fortasse locus non integer servatus, ut poeta scripserit *καὶ χρυσοκάρποισι σταχύεσσι βεβριθὸς πέπταται,* in Plutarchi enim altero loco videtur scrib. *εὐκάρπων μὲν ἀθήρων καὶ εὐσκίων δένδρων ἄνθεσι τεθηλὸς ἀναπέπταται πεδίον.* Deinde sequi poterat descriptio lenium fluentorum, tum denique v. 4 et rel. Ex hoc Plutarchi loco Hartung Pindari versus, qui interciderunt, restituere conatus est, quos hic subiicere non necesse est. — V. 4. *γυμνασίοις τε*

τοὶ δὲ φορμίγγεσσι τέρπονται, παρὰ δέ σφισιν εὐανθὴς
ἅπας τέθαλεν ὄλβος·
ὀδμὰ δ' ἐρατὸν κατὰ χῶρον κίδναται
αἰεὶ θύα μιγνύντων πυρὶ τηλεφανεῖ παντοῖα θεῶν ἐπὶ
βωμοῖς.

*   *
*

ἔνθεν τὸν ἄπειρον ἐρεύγονται σκότον
βληχροὶ δνοφερᾶς νυκτὸς ποταμοί . . . . .

108. [96.]

–́ ⏑ – ⏒ –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ –́ ⏑ – –
– –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏒ –́ ⏑ –
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – –
– –́ ⏑ – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓

Ὀλβίᾳ δ' ἅπαντες αἴσᾳ λυσίπονον τελευτάν.
καὶ σῶμα μὲν πάντων ἕπεται θανάτῳ περισθενεῖ,
ζωὸν δ' ἔτι λείπεται αἰῶνος εἴδωλον· τὸ γάρ ἐστι μόνον
ἐκ θεῶν· εὕδει δὲ πρασσόντων μελέων, ἀτὰρ εὑδόντεσσιν
ἐν πολλοῖς ὀνείροις
δείκνυσι τερπνῶν ἐφέρποισαν χαλεπῶν τε κρίσιν.

Hermann, v. γυμνασίοις, Xylander ἱππείοις γυμνασίοις. Malim καὶ τοὶ μὲν ἵπποισι σταδίοισί τε γυμνοῖς, Hartung γυμνασίοισί τ' ἀέθλοις. — V. 5. τέρπονται libri, v. τέρψονται. — τέθαλεν Boeckh, v. τέθηλεν. — V. 6. ἐρατὸν Xylander, v. ἐρατῶν. — V. 7. αἰεὶ Boeckh, v. ἀεί. — θύα Hermann, v. θύματα. — Fr. 107 quod ad finem strophae eiusdem threni pertinet, Plut. iterum affert de poet. c. 2. Hartung his alia praemisit, quae ex Plutarcho redintegrari posse existimavit.

Fr. 108. Plut. Cons. ad Apoll. c. 35: Καὶ μικρὸν προελθὼν ἐν ἄλλῳ θρήνῳ περὶ ψυχῆς λέγων φησίν· Ὀλβίᾳ κτλ. — V. 1. Ὀλβίᾳ . . . αἴσᾳ, v. Ὀλβία . . . αἶσα. — τελευτάν, Dübner τελετάν. Boeckh λυσίπονον μετανίσσονται τελευτάν, sed vitium potissimum latet in ἅπαντες, possis ὀλβίᾳ λαχόντες αἴσᾳ λυσιπόνων τελετᾶν conicere. — V. 2. 3. et init. 4 repetit Plut. vit. Rom. c. 28: Ἐατέον οὖν ἐχομένοις τῆς ἀσφαλείας κατὰ Πίνδαρον, ὡς σῶμα . . . θεῶν. — V. 3. ζωὸν δ' ἔτι altero loco, priore ζῶν δέ. — τὸ γάρ ἐστι μόνον altero loco, priore τὸ γὰρ μόνον ἐστίν. — V. 4. δὲ πρασσόντων, amicus Schneidewini δ' ἐγρασσόντων. — V. 5. ἐφέρποισαν Boeckh, ἐφέρπουσαν vulgo.

* 109. [97.]

– –́ ⏑ ⏕ ⏒ ⏑ ⏑ ⏑ –
– –́ – ⏑́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑́⏑ ⏑ –
⏑ –́ – –́ ⏑ – –́ ⏑ –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – –
– –́ ⏑ ⏕ ⏑́⏑ ⏑ – –́ ⏑ – –

Ψυχαὶ δ' ἀσεβέων ὑπουράνιοι
γαίᾳ πωτῶνται ἐν ἄλγεσι φονίοις
ὑπὸ ζεύγλαις ἀφύκτοις κακῶν·
εὐσεβέων δ' ἐπουράνιοι ναίοισαι
μολπαῖς μάκαρα μέγαν ἀείδοντ' ἐν ὕμνοις

* 110. [98.]

⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏑́ ⏑ –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏕ –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – –

Οἷσι δὲ Φερσεφόνα ποινὰν παλαιοῦ πένθεος
δέξεται, ἐς τὸν ὕπερθεν ἅλιον κείνων ἐνάτῳ ἔτεϊ

Fr. 109. Clem. Alex. Str. IV 640: *Ἄγαμαι τὸν μελοποιὸν ᾄδοντα· ψυχαὶ κτλ.* Pindari esse docet Theodoret. Gr. Aff. Cur. VIII 117, 2: *Εἰ δὲ ἀναισθήτως αὐτοὺς ἔχειν τῶν γιγνομένων νομίζετε καὶ μὴ θείας τινὸς καὶ τρισολβίας ὄντως λήξεως ἀπολαῦσαι, Πίνδαρος ὁ λυρικὸς ταύτην ὑμῶν ἐκβαλλέτω τὴν δόξαν λέγων ὡδί· Ψυχαὶ δ' εὐσεβίων* (sic CVb) *ἐν οὐρανοῖς ναίουσαι* (*νέουσαι* VaB, *ἐοῦσαι* CVb) *μολπαῖς μάκαρα μέγαν ἀείδουσιν ἐν* (*ἀείδουσ' ἐν* B, *ἀείδουσιν* Vb) *ὕμνοις.* Abiudicant hos versus Pindaro Dissen, Rauchenstein, qui eiusmodi opiniones a Pindari saeculo alienas esse censent (cf. de his Mullach ad Hierocl. p. 182) et Zeller Hist. Phil. II 17, qui ab homine Indaco haec profecta esse existimat; tuetur Welcker Mythol. I 742. — V. 1. *ἀσεβέων*, v. *ἀσεβῶν*. — *ὑπουράνιοι*, ll *ὑπ' οὖν τοι*. — V. 4. *εὐσεβέων δ'*, Clem. *εὐσεβῶν δὲ*. — *ναίοισαι*, Theod. *ναίουσαι*, Cl. *νάουσαι*, hinc Boeckh *νάοισαι*, sed haec forma nimis incerta, nescio an poeta scripserit *ἐν οὐρανῷ νέμοισαι*, quod etiam variae lectiones apud Theod. commendant. — V. 5. *μολπαῖς* delet Kayser, idem *μέγα μάκαρας* coniecit. — *ἀείδοντ'* Boeckh, Cl. *ἀείδουσ'*.

Fr. 110. Plato Menone p. 81 B: *λέγει δὲ καὶ Πίνδαρος καὶ ἄλλοι πολλοὶ τῶν ποιητῶν ὅσοι θεῖοί εἰσιν· ἃ δὲ λέγουσι, ταυτί ἐστιν· φασὶ γὰρ τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἀθάνατον, καὶ ποτὲ μὲν τελευτᾶν, ὃ δὴ ἀποθνήσκειν καλοῦσι, τοτὲ δὲ πάλιν γίγνεσθαι, ἀπόλλυσθαι δ' οὐδέποτε. δεῖν δὴ διὰ ταῦτα ὡς ὁσιώτατα διαβιῶναι τὸν βίον· οἷσι κτλ.* unde Stob. Flor. XLIII 112. — V. 1. *οἷσι δὲ* Boeckh, Plato *οἷσι γὰρ ἄν*. — V. 2. *δέξεται*, *δέξηται* ΞΣ Stob. — *ἐς τὸν* Boeckh, vulgo *εἰς τὸν* (*τὸ* F, idem *ἀλίον*.) — *κείνων*, *ἐκείνων* Γ, *κεῖνον* r. — *ἔτεϊ* Boeckh, vulgo *ἔτει*, 𝔄Y *ἔτι*.

ἀνδίδοι ψυχὰς πάλιν,
ἐκ τᾶν βασιλῆες ἀγαυοὶ καὶ σθένει κραιπνοὶ σοφίᾳ τε
μέγιστοι
ἄνδρες αὔξοντ'· ἐς δὲ τὸν λοιπὸν χρόνον ἥρωες ἁγνοὶ πρὸς
ἀνθρώπων καλεῦνται.

111. [99.]

. . . . . . ⏒ – ∸ ⏑ –
∸ ⏑ – ∸ ⏑ – –

. . . . *Εὐδαιμόνων*
δραπέτας οὐκ ἔστιν ὄλβος.

112. [100.]

∸ ⏑ – – ∸ ⏑ – – ∸ ⏑ – – ∸ ⏑ – –

Πέφνε δὲ τρεῖς καὶ δέκ' ἄνδρας· τετράτῳ δ' αὐτὸς πεδάθη.

* 113. [101.]

Aristid. T. I 130: *Ἐπέρχεταί μοι τὸ τοῦ Πινδάρου προσθεῖναι* "*Ἄστρα τε καὶ ποταμοὶ καὶ κύματα πόντου τὴν ἀωρίαν τὴν σὴν ἀνακαλεῖ*, ubi Hartung *ἀνακλαίει* scripsit.

* 114. [102.]

∸ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ∸ ⏑ – ⏕ ∸ ⏑ – ⏕ ∸ ⏑ – –
– ∸ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –

Ὄλβιος ὅστις ἰδὼν κεῖν' εἶσ' ὑπὸ χθόν'· οἶδε μὲν βίου
τελευτάν,
οἶδεν δὲ διόσδοτον ἀρχάν.

V. 3. *ἀνδίδοι*, legebatur *ἀνδιδοῖ*. — *ψυχὰς* Boeckh, legebatur *ψυχὰν*, Stob. *ψυχά*.— V. 4. *ἐκ τᾶν*, Stob. ΣΥr *ἐκ τῶν*, 𝔄 *ἐκ τὰν*, CF *ἔκταν*, F in m. *ἐς τὰν*. — V. 5. *αὔξοντ'* Boeckh, v. *αὔξονται*.

Fr. 111. Stob. Flor. CIII 6: *Πινδάρου Θρήνων* (hoc om. Vind. Trinc.) *εὐδαιμόνων δ. οὐκ ἔστιν ὄλβος. Εὐδαιμόνων* Ab, v. *εὐδαίμων*. — *ὄλβος* AB Vind., vulgo *ὄλβιος*.

Fr. 112. Schol. Pind. Ol. I 127: *ἐπεὶ τρεῖς καὶ δέκα. καὶ ἐν Θρήνοις τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν τίθησι τῶν ὑπὸ Οἰνομάου ἀναιρεθέντων μνηστήρων· Πέφνε δὲ τρεῖς καὶ δέκα* (Vrat. *τρισκαίδεκα*) *ἄνδρας τετάρτῳ κτλ.* correxit Boeckh ex Schol. Hom. Il. κ 252: *καὶ τετράτῳ δ' αὐτὸς πεδάθη φησὶν ὁ Πίνδαρος, ἀντὶ τοῦ τετάρτῳ καὶ δεκάτῳ.* Resp. huc Sch. Apoll. Rh. I 747.

Fr. 114. Clem. Alex. Str. III 518: *ἀλλὰ καὶ Πίνδαρος περὶ τῶν ἐν Ἐλευσῖνι μυστηρίων λέγων ἐπιφέρει· Ὄλβιος κτλ.* — V. 1. *κεῖν' εἶσ' ὑπὸ χθόν'* scripsi, legebatur *ἐκεῖνα κοινὰ εἰς ὑπὸ χθόνα*, unde Boeckh *ἐκεῖνα κοίλαν εἶσιν ὑπὸ χθόνα, οἶδεν μὲν βίου* [*κεῖνος*] *τελευτάν*. — *βίου*, Lobeck *βιότου*. — V. 2. *ἀρχάν*, Segaar *αἴγλαν*. De homine Atheniensi Pindarum loqui verisimile est, itaque fortasse fragmentum petitum ex Threno in Hippocratem, ut Dissen et Boeckh censent, vid.

115. [103.]

Antiatt. in Bekk. An. I 99, 2: Ἦτοι οὐκ ἄρχον, ἀλλ' ὑποτασσόμενον· Πίνδαρος Θρήνοις.

116.

–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – –
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ . . . .
. . . .
. . . –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
–́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏒ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – . .
|–́ ⏑| – – –́ ⏑ ⏒
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏒ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏒
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏒

Ἔντι μὲν χρυσαλακάτου τεκέων Λατοῦς ἀοιδαί
ὥριαι παιανίδες· ἔντι . . . . . ελλοντος ἐκισῦ . . στέφανον
ἐκ διο . . . . αιόμεναι· τὸ δὲ κοίμισαν τρ' . . . .
. . . . . . σώματ' ἀποφθιμένων.
ἁ μὲν ἀχέταν Λίνον αἴλινον ὕμνει,
ἁ δ' Ὑμέναιον, ὃν ἐν γάμοισι χροϊζόμενον . . . .

Schol. Pyth. VII 17: ἔοικε δὲ τὸ περὶ τὴν τοῦ Ἱπποκράτους τελευτὴν περὶ τοῦτον τὸν καιρὸν ἀπηντηκέναι, εἰς ὃν καὶ θρῆνον γράφει ὁ Πίνδαρος.

Fr. 116. Schol. Eurip. Rhes. 892: φασὶ δὲ Ἰάλεμον παρωνομάσθαι ἐπὶ τιμῇ Ἰαλέμου τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ Καλλιόπης, ὥς φησι Πίνδαρος· ἔντι μὲν χρυσαλακάτου τεκέων (Λατοῦς) ἀοιδαὶ ω̄ . . . . . (Ambrosch ὢϊ vel ὢϋ) παιάνιδες . ἔντι . . . . . ελλοντες· ἐκ κιου . . (Ambrosch ἐκισῦ). στέφανον ἐκ διο . . . . αιόμεναι. τὸ δὲ κοιμίσαν τρ' . . . . (σώματ') ἀποφθιμένων, ἁ μὲν ἀχέταν λινὸν αἴλινον ὑμνεῖν . ἁ δὲ ὑμέναιον· ἐργάμοισι χροϊζόμενον . . . . ουμ̄ (vel οσ̄μ) πρῶτ . . λάβεν. ἐσχάτοις ὕμνοις (sec. Ambr. supra ultimam syll. ᾱ)· ἁ δὲ ἰάλεμον ὠμοβόλῳ (Ambr. ὁ . . ῳ) νούσῳ. ὅτι παῖδα θέντοι οθένος υἱὸν οἴαγρον. — V. 1. ἔντι, cod. bis ἔντι. — Λατοῦς in cod. propemodum evanidum Ambrosch vidit. Welcker et Schneidewin coniectura assecuti sunt. — V. 2. ὥριαι Hermann probabiliter. — παιανίδες Lobeck, cod. παιάνιδες. Deinde Hermann ἔντι δ' ἐπαντέλλοντος εὐκίσσου στέφανον Ἐκ διθυράμβου μαιόμεναι, quod probavit Hartung, nisi quod αὖ κισσοῦ scripsit, Schneidewin ἔντι δ' αὖ θάλλοντα ναρκίσσου στέφανον ἐκ Διωνύσου μεταμαιόμεναι. Sed omnia incerta, fortasse de Dithyrambo nullus erat sermo, sed continuo post hilares Paeanes lugubres threni commemorati erant. — V. 3. κοίμισαν, cod. κοιμίσαν. Lacunam redintegrat Hermann: τετράζυγον θεαὶ κᾶδος υἱῶν σώματ' κτλ. Hartung τὰ δὲ Μοῦσαι, τεσσάρων πενθοῖσαι σώματ' ἀποφθ. — V. 4. σώματ' in codice prope evanidum animadvertit Ambrosch, coniectura invenerunt Welcker et Schneidewin. — V. 5. Λίνον Schneidewin, cod. λίνον (λινόν). — ὕμνει Hermann, cod. ὑμνεῖν. — V. 6. ὃν ἐν γάμοισι Hermann, cod. ἐργάμοισι. Deinde σὺν πρῶτον et ὕμνοισιν scripsi, cod. σῦμ πρῶτ . . et ὕμνοις. Ceterum restitutio incerta, pro χροϊζόμενον conieci κοριζόμενον, i. e. κουριζόμενον (vid. Hesych.) *carmen nuptiale canentem*: cf. Serv. Virg. Aen. IV 127:

. . . . σὺν πρῶτον λάβεν,
ἐσχάτοις ὕμνοισιν· ἁ δ' Ἰάλεμον ὠμοβόλῳ νούσῳ [ὅτι]
πεδαθέντα σθένος,
υἱὸν Οἰάγρου (τε, χρυσάορ' Ὀρφέα.)

„Cornelius Balbus Hymenaeum ait Magnetis filium[1], musicae artis peritum, pulchritudine muliebri, dum nuptias Liberi patris et Althaeae religiosis cantibus celebrat, exspirasse." ut fortasse totus locus ita sit conformandus: ὃν ἐν γάμοισι χοριζόμενον (νηλὴς μοῖρα) σὺν πρῶτον λάβεν, i. e. alia Hymenaeum, quem primum in nuptiis canentem carmen solenne fatalis mors corripuit, extremo carminis honore decoravit. In cpeedosi scripseram: ὃν ἐν γάμοισι χροϊζόμενον (νύμφᾳ μοῖρα) σύμ πρωτον (sive σὺν πρῶτον malis) λάβεν, ἐσχάτοις ὕμνοισιν (scil. ὑμνεῖ) ut Pindarus dixerit Hymenaeum primum omnium in ipsis nuptiis in lecto geniali praematura morte extinctum esse. Hermann ὃν ἐν γαμ. χρονιζόμενον βρότεος αἰὼν φθέγμα σὺν πρώτοις λάβεν ἐσχάτοις θ' ὕμνοισιν. Hartung ἁ δ' Ὑμέναιον ἐν γάμοισι κοριζόμενον ἁλίκων πρώτοις λάχεν τ' ἐσχάτοις ὕμνοισιν. — V. 8. ἁ δ', cod. ἁ δέ. — ὠμοβόλῳ Hermann, antea scripsi ἰοβόλῳ, Schneidewin ὠμοβόρῳ. — ὅτι recte delevit Hermann. — πεδαθέντα Schneidewin et Welcker. — σθένος. Hermann σθένος θ', ut haec ad Orphea referantur. — V. 9. Οἰάγρου pro οἰάγρον Schneidewin, quod firmat Schol. Pyth. IV 313: Ἀπόλλωνος τὸν Ὀρφέα φησὶν εἶναι, ὃν καὶ αὐτὸς ὁ Πίνδαρος καὶ ἄλλοι Οἰάγρου λέγουσιν. Deinde addidi verba τε χρυσάορ' Ὀρφέα. vid. Schol. Hom. Il. ο 256: χρυσάορον . . . καὶ Πίνδαρος χρυσάορα τὸν Ὀρφέα φησίν. ut in χρυσάορα hic quoque mediae syllabae coalescant, ut Pyth. V 104. In proecdosi scripsi minus recte ἁ δ' υἱὸν Οἰάγρου, χρυσάορ' Ὀρφέα. Iam additis his verbis integra est stropha, quam ex Threnis petitam esse probabiliter statuunt Welcker et Schneidewin.

XI.

ΕΞ ΑΔΗΛΩΝ ΕΙΔΩΝ.

117. [104.]

Τί θεός; ὅ τι τὸ πᾶν.

118. [105.]

⏑ ⏑⏑́ ⏑ – ⏑ – –́ ⏑ – – ⏑⏑́ ⏑ – –́ ⏑ – –

Θεὸς ὁ τὰ πάντα τεύχων βροτοῖς καὶ χάριν ἀοιδᾷ φυτεύει.

119. [106.]

⏑ –́ ⏑ ⏑⏑́ ⏑ – ⏑ – –
– ⏑⏑́ ⏑ – ⏑ – –́ ⏑ –
⏑ –́ ⏑⏑́ ⏑ – ⏑ – ⏑ – –́ ⏑ ⏑ ⏓
–́ ⏑ – ⏑ ⏓

Θεῷ δὲ δυνατὸν ἐκ μελαίνας
νυκτὸς ἀμίαντον ὄρσαι φάος,

Fr. 117. Clem. Alex. Str. V. 726: *Πίνδαρός τε ὁ μελοποιὸς οἷον ἐκβακχεύεται ἀντικρὺς εἰπών, τί θεός: ὅ τι τὸ πᾶν.* eadem Euseb. Praep. Ev. XIII 688 C (ubi CF *τί ἐστι θεός*, D *τί θεός ἐστι*); Boeckh coni. *τί τὸ πᾶν*, sed ita foret imperfecta sententia: Pindarus quid de divino numine sentiret, graviter et insigni brevitate usus edixit; Clemens autem integrum locum adscripsit. Verum admodum insolens et otiosum *ὅ τι*, credo poetam dixisse:

τί θεός; τί δ' οὔ; τὸ πᾶν.

quemadmodum est Pyth. VIII 95: *τί δέ τις; τί δ' οὔ τις; σκιᾶς ὄναρ ἄνθρωπος.*

Fr. 118. Didymus Alexandr. de Trin. III 1, p. 320 sine poetae nomine: *θεὸς ὁ τὰ πάντα τεύχων καὶ χάριν ἀοιδᾷ φοιτεύει.* Pindari versum esse apparet ex Clem. Alex. Str. V 726 et Euseb. Praep. Ev. XIII 688 C., qui ex Pindaro post fr. 117 afferunt: *καὶ πάλιν· Θεὸς ὁ (τὰ) πάντα τεύχων βροτοῖς. φυτεύει* scripsit Heyne.

Fr. 119. Clem. Alex. Str. V 708: *ὁ μελοποιὸς δὲ θεῷ δὲ κτλ.* unde Eus. Praep. Ev. XIII 674 B. Pindaro tribuit Theodoret. Gr. Aff. Cur. VI 89, 27. — V. 1. *δὲ* Cl., om. Eus., *γὰρ* Theod. — V. 2. *ὄρσαι* Euseb. Theod. (C *ὀρίσαι*), *ὦρσαι* Cl.

κελαινεφεΐ δὲ σκότει καλύψαι καθαρόν
ἁμέρας σέλας.

120. [107.]

⏓ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ –
⏑ –́ ⏑ – – ⏑́⏑ ⏑ –
– –́ ⏑ – ⏑ ⏑́⏑ ⏑ – ⏒

Κεῖνοι γάρ τ' ἄνοσοι καὶ ἀγήραοι
πόνων τ' ἄπειροι, βαρυβόαν
πορθμὸν πεφευγότες Ἀχέροντος.

121. [108.]

Ἐλασίβροντε παῖ Ῥέας.

122. [109.]

Θεὸς ἅτε πλέον τι λαχών.

123. [112.]

. . . . . –́ ⏑ – ⏒ –́ ⏑ ⏑ – –
– –́ ⏑ – ⏒ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
–́ ⏑ – . . . .

Πῦρ πνέοντος ἅ τε κεραυνοῦ
ἄγχιστα δεξιὰν κατὰ χεῖρα πατρός
ἵζεαι.

V. 3. *κελαινεφεΐ* Boeckh, Cl. *κελαινεφεῖ*, Theod. C *κελαινεφέει*. — *σκότει*, Schneidewin *σκότῳ*.

Fr. 120. Plutarch. de superst. c. 6: *κεῖνοι γὰρ* (om. *τ'*) *ἄνοσοι* ... *ὁ Πίνδαρος θεούς φησι*, et sine poetae nom. adv. Stoic. c. 31 et Amator. c. 18: *ἐκεῖνοι μὲν γὰρ οἱ τῶν φιλοσόφων ἄνοσοι κτλ.*

Fr. 121. Schol. Aristoph. Eq. 624: *τὸ δὲ ἐλασίβροντα παρὰ τὰ ἐκ τῆς ἀρχῆς Πινδάρου.* Suid. v. *ἐλασίβροντα ἀναρρηγνὺς ἔπη· Ἀριστοφάνης* (*ἐκ*) *τῆς ἀρχῆς Πινδάρου· ἐλασίβροντε παῖ Ῥέας. ἀντὶ τοῦ ὡς ὑπὸ βροντῆς ἐλαυνόμενε* (*ἐλαυνόμενα*). *ἐλασίβροντα* Schneider, fort. recte. Videtur initium Hymni vel Prosodii in Iovem esse.

Fr. 122. Aristid. T. I 11: *οὗτος ἁπάντων ἀρχὰς καὶ πέρατα καὶ μέτρα καὶ κλήρους ἔχων αὐτὸς ἂν μόνος εἰπών, ἃ χρὴ περὶ αὐτοῦ, Θεὸς* (ita codd., v. *θεῶν*) *ἅτε* (E *εἴτε*) *κτλ. τοῦτο γὰρ οὖν Πινδάρῳ κάλλιον ἢ ἄλλ' ὁτιοῦν εἴρηται περὶ Διός.*

Fr. 123. Sch. Hom. Il. ω 100: *ἐκ δεξιῶν ὥς φησι Πίνδαρος· πῦρ πν. ἄτερ κ. ἄγχ. κτλ. ἄτερ* quomodo corrigendum sit docet Plut. Symp. Quaest. I 2, 4: *Διαρρήδην δὲ ὁ Πίνδαρος λέγει· Πῦρ πνέοντος ἅ τε κεραυνοῦ ἄγχιστα ἡμένη.* Respicit Aristid. T. I 15: *Πίνδαρος δ' αὖ φησι δεξιὰν κατὰ χεῖρα τοῦ πατρὸς αὐτὴν καθεζομένην τὰς ἐντολὰς τοῖς θεοῖς ἀποδέχεσθαι.* — V. 3. *ἵζεαι*, fort. *ἕζεαι* scribendum.

124. [114.]

–́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – –

Ἐν χρόνῳ δ' ἔγεντ' Ἀπόλλων.

125. [115.]

⏒ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏓

Ὀρχήστ' ἀγλαΐας ἀνάσσων, εὐρυφάρετρ' Ἄπολλον.

126. [116.]

⏑ –́ ⏑ – ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –

Κατεκρίθη δὲ θνατοῖς ἀγανώτατος ἔμμεν.

127. [118.]

– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ –

Μαντεύεο Μοῖσα, προφατεύσω δ' ἐγώ.

128. [119.]

Μοῖσ' ἀνέηκέ με.

129. [266.]

. . . ⏓ –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – .

⏓ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –

. . . . *Μελισσοτεύκτων κηρίων*

ἐμὰ γλυκερώτερος ὀμφά.

Fr. 124. Clem. Alex. Str. I 383: *εἰκότως ἄρα καὶ ὁ Βοιώτιος Πίνδαρος γράφει. ἐν χρ. κτλ.* Eadem Euseb. Praep. Ev, X 499 D. Scripsi *δ' ἔγεντ*, quod fere etiam Boeckh coni., v. *δὲ γένετ'*.

Fr. 125. Athen. I 22 B: *οὕτως δ' ἦν ἔνδοξον καὶ σοφὸν ἡ ὄρχησις, ὥστε Πίνδαρος τὸν Ἀπόλλωνα ὀρχηστὴν καλεῖ· ὀρχήστα ἀγλ. κτλ.* Eadem Eusth. Od. 1602, 23. Respicit idem Il. 52, 18: *διὸ καὶ Πίνδαρος εὐρυφαρέτραν αὐτὸν λέγει. ὀρχήστ'* Boeckh scripsit.

Fr. 126. Plut. de *EI* apud Delph. c. 21: *πρὸς ὃν δὲ (Ἀπόλλωνα) Πίνδαρος εἴρηκεν οὐκ ἀηδῶς· κατεκρίθη δὲ* (hoc om. Dübner) *θνατοῖς ἀγαν. ἔ.* ubi vulgo *κατεκρίθη δέον αὐτοῖς ἀγονώτατος ἔ.* idem affert de def. orac. c. 7, et adv. Epicur. c. 22: *ὁ δ' Ἀπόλλων κατεκρίθη θνατοῖς ἀγανώτατος ἔμμεν, ὡς ὁ Πίνδαρος φησίν.* Ex primo loco coniicias *κατεκρίθης*.

Fr. 127. Eust. Il. 9, 44: *Καὶ Πίνδαρος ὁ κατὰ τὸ ἐπ' αὐτῷ πρόγραμμα μουσοποιὸς λέγει· Μαντεύεο Μοῦσα κτλ.* Sch. Il. α 1: *καὶ Πίνδαρος· Μαντεύεο Μοῦσα.* cf. Matranga Anecd. 374. *Μοῖσα* scripsit Boeckh.

Fr. 128. Eust. Il. 9, 40: *ταύτῃ τῇ θεᾷ τῇ Μούσῃ ... ἐγκελεύεται ὁ ποιητὴς τὴν Ἀχιλλέως μῆνιν ἀείδειν . . . οὗ ἀνάπαλιν Πίνδαρος ποιεῖ ἐν τῷ Μοῦσα ἀνέηκέ με. ἤγουν ἀνέπεισεν.* Repetit 179, 14: *ἀνέηκέ με ἡ Μοῦσα. Μοῖσ'* Boeckh scripsit.

Fr. 129. Cram. An. Ox. I 285, 19: *Μέλεα . . . οἱ δὲ ἀπὸ τῆς μελιγήρυος. Πίνδαρος· μελισσοτεύκτων κτλ.* Et. M. 577, 19, vulgo sine poetae nom. *μ. κ. ἐ. γλυκερωτέρα ὄμφακος.* sed Hav. *γλυκύτερος ὄμφα*, Sorb. *γλυκερότερος ὄμφα.* Et. Gud. 386, 18: *οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ μελιγόρου Πινδάρου. μελισσοτευκηρίων.*

130. [125.]

⏓ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓
⏓ – –́ ⏑ ⏑ – –

Δενδρέων δὲ νομὸν Διόνυσος πολυγαθὴς αὐξάνοι,
ἁγνὸν φέγγος ὀπώρας.

131. [126.]

⏑ –́ –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ –
⏑ –́ ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – –́ ⏒
⏑ –́ ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
–́ ⏑ – – ⏑⏑́ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ –

Ἐλαφρὰν κυπάρισσον φιλέειν,
ἐᾶν δὲ νομὸν Κρήτας περιδαῖον.
ἐμοὶ δ' ὀλίγον μὲν γᾶς δέδοται, ὅθεν ἄδρυς·
πενθέων δ' οὐκ ἔλαχον οὐδὲ στασίων.

132. [127.]

⏑ –́ –́ ⏑ –
⏓ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏒
– –́ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – –́ –
⏓ – –́ ⏑ ⏑ . . . . .

Τί δ' ἔρδων φίλος
σοί τε, καρτερόβροντα Κρονίδα, φίλος δὲ Μοίσαις,

Fr. 130. Plut. de Is. et Osir. c. 35: Ὅτι δὲ οὐ μόνον τοῦ οἴνου Διόνυσον, ἀλλὰ καὶ πάσης ὑγρᾶς φύσεως Ἕλληνες ἡγοῦνται κύριον καὶ ἀρχηγόν, ἀρκεῖ Πίνδαρος μάρτυς εἶναι λέγων· Δένδρον (cod. Ven. δένδρων) κτλ. sed δενδρέων idem Symp. Quaest. IX 14, 4: καὶ Διόνυσος δενδρέων νόμον πολυγαθὴς (Dübner πολυ(γα)θὴς) αὐξάνων, ἁ. φ. ὀπ. et Erot. c. 15: δενδρέων τε τρόπον Διον. πολύ τε φέγγος αὐξάνει, φέγγος ἁγν. ὀπ. Νομὸν Boeckh, vulgo νόμον.

Fr. 131. Plut. de exil. c. 9: ᾧ δ' ἔξεστιν εἰς μικρὰν ἀποβάντι νῆσον οὐ μικρῶν ἀπηλλάχθαι κακῶν, οὗτος ἄθλιός ἐστι μὴ προσλαλῶν ἑαυτῷ τὰ Πινδαρικὰ μηδ' ἐπᾴδων πολλάκις· ἐλαφρὰν κτλ. — V. 1. φιλέειν, Ahrens φιλεῖν. — V. 2. περιδαῖον Hermann, vulgo περιδαίων, Meziriac παριδαίων, Hartung ἐᾶν δὲ τρομέειν Κρῆτας περὶ δαΐων. — V. 3. ὅθεν ἄδρυς, Reiske ὅθεν ἁδρός, Hartung δέδοται πέδον, ἄδακρυς δὲ πενθέων κτλ. — V. 4. δ' Boeckh, v. δὲ. — οὐδὲ om. codd. Par. Fortasse huc resp. Synes. Laus Calv. 77 D: ἂν μὲν γὰρ ᾖ τῆς Πινδάρου τυγχάνειν εὐχῆς καὶ ζῆν ἔχωμεν ἀπὸ τῶν οἰκείων, ἐν καλῷ τοῦ θεάτρου καθιζησόμεθα.

Fr. 132. Athen. V 191 F: πρὸς εὐθυμίαν, ἣν ὁ Πίνδαρος αἰτεῖται παρὰ τοῦ Διός· τί δ' ἔρδων κτλ. Eadem Eust. Od. 1490, 38. — V. 1. Τί om. B. Conieci ὅ τι probante Schneidewino.

Εὐθυμίᾳ τε μέλων εἴην,
τοῦτ' αἴτημί σε.

133. [57.]

–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏑⏑́ – ⏑ – ⏑⏑́ ⏑ – .
– –́ ⏑ . . . .

Ὁ ζαμενὴς δ' ὁ χοροιτύπος,
ὃν Μαλεάγονος ἔθρεψε Ναΐδος ἀκοίτας
Σειληνός.

134. [128.]

–́ ⏑ – ⏑̄ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –

Ὦ τάλας ἐφάμερε, νήπια βάζεις χρήματά μοι διακομπέων.

135. [129.]

–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ –

Ταῖς ἱεραῖσι μελίσσαις τέρπεται.

136. [132.]

– –́ ⏑ – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏓

Ἀνδρῶν δικαίων χρόνος σωτὴρ ἄριστος.

V. 3. *Εὐθυμίᾳ*, Eust. *εὐθυμία*. — *τε*, Hartung *δέ*. — *μέλων* Casaubonus, v. *μελῶν*. — V. 4. *αἴτημι* ABC Eust., *αἰτοῦμαι* PVL.

Fr. 133. Pausan. III 25, 2: *Τραφῆναι μὲν δὴ τὸν Σιληνὸν ἐν τῇ Μαλέᾳ δηλοῖ καὶ τάδε ἐξ ᾄσματος Πινδάρου· Ὁ ζαμενὴς δὲ κτλ.* — V. 1. Boeckh *δ'*. — V. 2. *Μαλεάγονος* Camerarius, *Μαλέγορος* vel *μελέγορος* libri. Deinde AgVaAMLab *ἔθρεψεν αἴδος* vel *ἄϊδος*. — V. 3. *Σειληνός* Boeckh, v. *Σιληνός*. Boeckh inter dithyrambos retulit.

Fr. 134. Schol. Arist. Nub. 223: *τί με καλεῖς, ὦ 'φήμερε; ἐλέγετο δὲ ὁ Σωκράτης τὴν ὄψιν Σειληνῷ παρεμφέρειν· σιμός τε γὰρ καὶ φαλακρὸς ἦν. περιέθηκεν οὖν αὐτῷ τὴν τοῦ παρὰ Πινδάρῳ Σειληνοῦ φωνήν· ὁ γάρ τοι Πίνδαρος διαλεγόμενον παράγων τὸν Σειληνὸν τῷ Ὀλύμπῳ τοιούτους αὐτῷ περιέθηκε λόγους· Ὦ τάλας κτλ.* Ead. Suidas v. *ὦ 'φήμερε. ἐφάμερε* Herm., Schneidewin *ἐπάμερε*, vulgo *ἐφήμερε*. — *νήπια* Küster et Reitz, vulgo *νήπιε*. — *διακομπέων* Hermann, Küster *διακομπῶν*, Suidas pariter atque Schol. Arist. *διακομπεύων* (cod. Ven. *χρήμ. μοι διακ.* om.). Hartung ad Dithyrambos revocavit.

Fr. 135. Schol. Pind. Pyth. IV 104: *ὅτι τὰς περὶ τὰ θεῖα μύστιδας καὶ μελίσσας φασίν, ἑτέρωθι ὁ αὐτός φησι· ταῖς ἱεραῖς μ. τ. ἱεραῖσι* Boeckh.

Fr. 136. Dionys. Halic. de orator. ant. c. 2: *ἀλλὰ γὰρ οὐ μόνον ἀνδρῶν δικ. χρ. σ. ἄριστος, κατὰ Πίνδαρον, ἀλλὰ καὶ τεχνῶν νὴ Δία καὶ ἐπιτηδευμάτων γε.*

137.

Θανόντων δὲ καὶ λόγοι φίλοι προδόται.

138. [134.]

. . . . – –
⏑ – ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ [⏑ –] . . .
. . . . *Οἵ μέν*
κατωκάρα δεσμοῖσι δέδενται . . . . .

139.

. . . – – –́ ⏑ –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏒
Πίτναντες θοάν
κλίμακ' ἐς οὐρανὸν αἰπύν.

140. [137.]

– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – –́ ⏑ – ⏒ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – –

'Αλλαλοφόνους ἐπάξαντο λόγχας ἐνὶ σφίσιν αὐτοῖς.

141. [142.]

⏒ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏒

Φιλόμαχον γένος ἐκ Περσέος.

Fr. 137. Stob. Flor. CXXVI, 2: *Πινδάρου*, ita cod. Vind., *Μενάνδρου* margo Gesn. Videtur *λόγοι* delendum esse: nam poeta dicere volebat: mortuos vel ab amicis prodi, mortuorum nullam esse gratiam.

Fr. 138. Schol. Arist. Pac. 153: *κατωκάρα· οὕτως λέγουσιν Ἀττικοί, οὐ διῃρημένως, ἀλλ' ὑφ' ἕν· Οἱ μ. κ. δε. δ.* (Bekker *δεσμοῖσιν δέδεντε*)· Fort. *δεσμοῖς*. Suidas *Κατωκάρα· οἱ Ἀττικοὶ ὑφ' ἓν ἀναγινώσκουσι ... Πίνδαρος· οἱ μὲν κτλ.* Eadem Gregor. Cor. 124. Videntur haec de Cercopibus dicta esse: minus recte Boeckh de Titanibus interpretatur et ad hymnum primum refert.

Fr. 139. Cram. An. Ox. I 201, 14: *θοὸς . . . σημαίνει δὲ καὶ τὸ μέγα. Πίνδαρος ἐπὶ τοῦ Ὤτου καὶ Ἐφιάλτου· Πίτνοντες θοὰν κλίμακα οὐρανὸν ἐς αἰπύν, τὴν μεγάλην δηλονότι. πίτναντες* Hermann, *κλίμακ' ἐς οὐρανὸν* scripsi. Etiam quod sequitur ex Pindaro, fortasse ex eodem carmine, petitum videtur: pergit enim grammaticus:

Θοαῖς ἀφροσύναις

ἀντὶ τοῦ μεγάλαις. sed quae addit *Θοὴ δ' ἐπεδέξατο γᾶ* (rectius Et. M. 453, 8: *θοὴ δ' ὑπεδέξατο γαῖα*) et *θοῆς ἕστηκε πόλεως (πόληος)* ex epico poeta petita arbitror.

Fr. 140. Apollon. Dysc. de Synt. II 179 ed. Bekk.: *ὥσπερ καὶ τὸ Πινδαρικὸν οἱ περὶ Τρύφωνα ἐσημειοῦντο ἐπί τε τοῦ Ὤτου καὶ τοῦ Ἐφιάλτου* (A *ἐπιάλτου*), *συγκατατιθέμενοι μὲν τῷ· ἀλλαλοφόνους ἐπάξ. λ. οὐ μὴν τῷ· ἐνὶ σφίσιν αὐτοῖς, οὐ γὰρ ἑαυτοῖς τὰ δόρατα ἐνῆκαν, ἀλλ' ἀλλήλοις.* Hartung scripsit *λόγχας ἐπαΐξαντ' ἐνί.* Ex eodem carmine est, ex quo petitum fr. 139.

Fr. 141. Athen. IV 154 F: *Φιλ. γ. ἐκ Περσέως παρὰ Πινδάρῳ. Περσέος* Boeckh.

142. [146.]

–́ ⏑ –   –́ ⏑ – – –́ ⏑ – –

Ἰσοδένδρον τέκμαρ αἰῶνος λαχοῖσαι.

143. [147.]

–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
– –́ ⏑ – – –́ ⏑ . . . . . .

Ἀνδροδάμαντα δ' ἐπεὶ Φῆρες δάεν ῥιπὰν μελιαδέος οἴνου,
ἐσσυμένως ἀπὸ μὲν λευκὸν γάλα χερσὶ τραπεζᾶν
ὤθεον, αὐτόματοι δ' ἐξ ἀργυρέων κεράτων
πίνοντες ἐπλάζοντο.

144. [148.]

[–́] ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ –

. . *Ὁ δὲ χλωραῖς ἐλάταισι τυπείς*
οἴχεται Καινεὺς σχίσαις ὀρθῷ ποδὶ γᾶν.

Fr. 142. Plut. Amator. c. 15: *ἦ γὰρ οὐ νύμφαι τινὲς αὐτοῖς δρυάδες εἰσίν· Ἶσον δένδρον ... λαχοῦσαι ... κατὰ Πίνδαρον.* et de defect. orac. c. 11: *πλέον δ' οὐδὲ Πίνδαρος εἴρηκεν, εἰπὼν τὰς νύμφας ζῆν Ἰσοδένδρου τέκμωρ αἰῶνος λαχούσας.* Schol. Apoll. Rhod. II 477: *Καὶ Πίνδαρος δέ φησι περὶ νυμφῶν ποιούμενος τὸν λόγον· Ἰσοδ. τε. αἰ. λαχοῦσα* et Et. M. 75, 44. Heyne *λαχοῖσαι* scripsit.

Fr. 143. Athen. XI 476 B: *Καὶ τῶν ποιητῶν πολλοὶ παράγουσι πίνοντας τοὺς ἀρχαίους κέρασι, Πίνδαρος μὲν ἐπὶ τῶν Κενταύρων λέγων· Ἀνδροδάμαντα δ' κτλ.* Affert etiam Eust. Il. 916, 39, idem resp. 917, 63 et ut Ruhnken putat Et. M. 504, 31, ubi *Πίνδαρος* pro *Πείσανδρος* corrigit. — V. 1. *ἀνδροδάμαντα δ'* Boeckh, *ἀνδροδάμαν δ'* Casaubonus *ἀνδροδάμαν δ' ἄρ'* Schneidewin, *ἀδάμαντα δ'* Hermann; PVL *ὁ δάμαν δ'*, om. C Eust. — *ῥιπὰν*, B *ῥυπὰν*. — *μελιαδέος* Boeckh, v. *μελιηδέος*. — V. 2. *ἐσσυμένως* om. Eust. — *τραπεζᾶν* C, *τραπεζὰν* Eust., *τράπεζαν* BPVL. — V. 3. *ὤθεον*, B *ἔνθεον*. — *αὐτόματοι*, fort. *ἀλέματοι*. Respicit carmen hoc Horat. Od. IV 2, 13: „Seu Deos regesve canit Deorum Sanguinem, per quos cecidere iusta Morte Centauri, cecidit tremendae Flamma Chimaerae.“

Fr. 144. Schol. Apoll. Rhod. I 57 (eadem Eudoc. 250): *Ὁ δὲ Ἀπολλώνιος παρὰ Πινδάρου εἴληφε λέγοντος· ὁ δὲ χλωραῖς* (ita Laur., v. *χλωρῆς*) *ἐλάτῃσι τ. οἴχεται* (ita Laur., v. *ᾤχετο*) *Καινεὺς σχίσας ὀ. π. γ.* sed P *ᾤχετ' εἰς χθόνα*, reliquis omissis Plutarch. de absurd. Stoic. opin. c. 1: *ὁ Πινδάρου Καινεὺς εὔθυναν ὑπεῖχεν, ἀπιθάνως ἄρρηκτος σιδήρῳ καὶ ἀπαθὴς τὸ σῶμα πλασσόμενος, εἶτα καταδὺς ἄτρωτος ὑπὸ γῆν, σχίσας ὀρθῷ ποδὶ γᾶν.* Boeckh, qui v. 1 *χλωραῖς ἐλάταισι* scripsit, v. 2 edidit *ᾤχεθ' ὑπὸ χθόνα Καινεὺς σχίσαις.* Pertinet autem ad idem carmen, unde fr. 143 petitum est.

145. [150.]

Διὰ βοῶν θερμὰ δ' εἰς ἀνθρακιὰν στέψαν πυρὶ δ' ὑπνόων τε σώματα· καὶ τότ' ἐγὼ σαρκῶν τ' ἐνοπὰν ἠδ' ὀστέων στεναγμὸν βαρὺν ἦν ἰδόντα διακρῖναι πολλὸς ἐν καιρῷ χρόνος.

146. [151.]

⏑́⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ .
– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
⏑ –́ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓
⏑ –́ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏓
– –́ ⏑ – ⏒ ⏑́⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ –
⏓ –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓
⏑ –́ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏓

Fr. 145. Athen. X 411 B: *Ἴων δ' ἐν Ὀμφάλῃ ἐμφανίσας αὐτοῦ* (Herculis) *τὴν ἀδηφαγίαν ἐπιφέρει· ὑπὸ δὲ τῆς εὐφημίας Κατέπινε καὶ τὰ κᾶλα καὶ τοὺς ἄνθρακας. παρὰ Πινδάρου δὲ τοῦτ' εἴληφεν εἰπόντος· Διὰ βοῶν* (sic VL, *διαβοῶν* P) *θερμὰ δ' εἰς* (PVL *θερμὰ εἰς*) *ἀνθρακιὰν στέψαν πυρὶ δ'* (AB hic repetunt *εἰς ἀνθρακιὰν στέψαν πυρὶ δ'*) *ὑπνόων τε* (VL *πυριπνόων τε*) *σώματα κτλ.* Locus ab initio graviter corruptus, cum haud dubie quaedam exciderint. Boeckh scripsit: *Δοιὰ βοῶν | θέρμ' ἔδει ἀνθρακιὰν στέψαντα πυρίπνοά τε | σώματα· καὶ τότ' ἐγὼ σαρκῶν τ' ἐνοπὰν | εἶδον ἠδ' ὀστέων στεναγμὸν βαρύν· | ἦν δὲ ἰδ. κτλ.* Ego in proecdosi: *Δοιὰ βοῶν κατέπινεν θέρμ' ἅλις ἀνθρακιὰν* in ceteris Boeckhium secutus. Extrema sic videntur corrigenda: *σώματα κεῖτο τέγει· σαρκῶν τ' ἐνοπάν ἠδ' ὀστέων στεναγμὸν βαρὺν | ἦν διακρῖναι ἰδόντα πολλὸς ἐν καιρῷ χρόνος.* Meineke scripsit *δοιὰ βοῶν | θερμὰν ἐς ἀνθρακιὰν τρέψας πυρπολέων τε | σώματα. καὶ τότ' ἐγὼ σαρκῶν τ' ἐνοπὰν | (ἄιον) ἠδ' ὀστέων στεναγμὸν βαρύν. ἦν ἰδόντα κτλ.* Hartung *δοιὰ βοῶν θερμὰν | εἰς ἀνθρακιὰν στρέψεν πυριπνέοντα | σώματα· . . . . ὀστέων | στεναγμὸν βαρύνθην ἰδών, τὰ διακρῖναι | πολλὸς οὐ παρῆν χρόνος*, ex parte usus Casauboni coniecturis, qui tentavit haec: *βρῦκε βοῶν θερμὰν εἰς ἀνθρακιὰν στρέψας πυριπνέοντα σώματα· καὶ . . . βαρύνθην ἰδών, τὰ διακρῖναι πολλὸς ἐν καιρῷ χρόνος.* Respicit huc Philostr. Imagg. II 24: *Ὀργίζεται τῷ Ἡρακλεῖ ὁ Θειοδάμας ὅτι ἀροῦντι αὐτῷ ἐπιστὰς ἀποσφάττει τὸν ἕτερον τῶν βοῶν καὶ σιτεῖται, σφόδρα ἐθὰς ὢν τοῦ τοιούτου σιτίου· Ἡρακλεῖ γάρ που παρὰ Πινδάρῳ ἐνέτυχες, ὁπότε εἰς τὴν τοῦ Κορώνου στέγην ἀφικόμενος σιτεῖται βοῦν ὅλον, ὡς μηδὲ τὰ ὀστέα περιττὰ ἡγεῖσθαι. Θειοδάμαντι δὲ περὶ βουλυτὸν ἐπιφοιτήσας καὶ πῦρ κομισάμενος, ἀγαθοὶ δὲ ἐμπυρεύσασθαι καὶ οἱ λίθοι, ἀπανθρακίζει τὸν βοῦν ἀποπειρώμενος τῶν σαρκῶν, εἰ μαλάττονται ἤδη, καὶ μονονουχὶ ἐγκαλῶν τῷ πυρὶ ὡς βραδεῖ.*

Fr. 146. Plato Gorg. 484 B: *Δοκεῖ δέ μοι καὶ Πίνδαρος ἅπερ ἐγὼ λέγω ἐνδείκνυσθαι ἐν τῷ ᾄσματι ἐν ᾧ λέγει, ὅτι Νόμος ὁ πάντων β. θ. τε καὶ ἀθ. οὗτος δὲ δή, φησίν, ἄγει . . . Ἡρακλέος, ἐπεὶ ἀπριάτας, λέγει οὕτω πως· τὸ γὰρ ᾆσμα οὐκ ἐπίσταμαι· λέγει δ' ὅτι οὔτε δόντος τοῦ Γηρυόνου ἠλάσατο τὰς βοῦς· ὡς τούτου ὄντος τοῦ δικαίου φύσει καὶ βοῦς καὶ τἆλλα κτήματα εἶναι πάντα τοῦ βελτίονός τε καὶ κρείττονος τὰ τῶν χειρόνων τε καὶ τῶν ἡττόνων.* Boeckh censet initio *κατὰ φύσιν* addendum esse propter p. 488 B: *Πῶς φὴς τὸ δίκαιον*

Νόμος ὁ πάντων βασιλεὺς
θνατῶν τε καὶ ἀθανάτων
ἄγει δικαιῶν τὸ βιαιότατον
ὑπερτάτᾳ χειρί· τεκμαίρομαι
ἔργοισιν Ἡρακλέος· ἐπεὶ Γηρυόνα βόας

ἔχειν καὶ σὺ καὶ Πίνδαρος, τὸ κατὰ φύσιν ἄγειν βίᾳ τὸν κρείττω τὰ τῶν ἡττόνων. sed ibi potius interpungendum *καὶ σὺ καὶ Πίνδαρος τὸ κατὰ φύσιν, ἄγειν κτλ.* Favere tamen Boeckhii sententiae (qui propterea etiam in priore Gorgiae loco coniecit *οὗτος δὲ δή φησιν, κατὰ φύσιν* vel *φύσει ἄγει*) videtur Plato Legg. IV 714 D: *καὶ ἔφαμέν που κατὰ φύσιν τὸν Πίνδαρον ἄγειν δικαιοῦντα τὸ βιαιότατον, ὡς φάναι.* et multo magis ib. III 690 B: *πέμπτον γε οἶμαι τὸν κρείττονα μὲν ἄρχειν, τὸν ἥττω δὲ ἄρχεσθαι. Μάλα γε ἀναγκαίαν ἀρχὴν εἴρηκας. Καὶ πλείστην γε ἐν ξύμπασι τοῖς ζώοις οὖσαν καὶ κατὰ φύσιν, ὡς ὁ Θηβαῖος ἔφη ποτὲ Πίνδαρος.* At videtur *κατὰ φύσιν* potius interpretandi gratia ubique a Platone adiectum: nam quominus altero loco Legum ipsa Pindari verba servata esse credas prohibere videntur, quae subiuncta sunt: *τὸ δὲ μέγιστον, ὡς ἔοικε, ἀξίωμα ἕκτον ἂν γίγνοιτο, ἕπεσθαι μὲν τὸν ἀνεπιστήμονα κελεῦον, τὸν δὲ φρονοῦντα ἡγεῖσθαί τε καὶ ἄρχειν· καίτοι τοῦτό γε, ὦ Πίνδαρε σοφώτατε, σχεδὸν οὐκ ἂν παρὰ φύσιν ἔγωγε φαίην γίγνεσθαι, κατὰ φύσιν δέ, τὴν τοῦ νόμου ἑκόντων ἀρχήν, ἀλλ᾽ οὐ βίαιον πεφυκυῖαν.* Minus etiam probat Hesychius: *Νόμος πάντων ὁ βασιλεύς, κατὰ τὴν φύσιν.* Neque Dissenio assentiendum, qui putat alios *παρὰ φύσιν* legisse, ut poeta scripserit *πάντα δὲ παρὰ φύσιν*, collato Plat. Protag. 337 D: *ὁ δὲ νόμος τύραννος ὢν τῶν ἀνθρώπων πολλὰ παρὰ τὴν φύσιν βιάζεται.* — Neque lectum fuisse apud Pindarum *κατὰ φύσιν* confirmat Schol. Pind. Nem. IX 35: *ὁ δὲ ἰσχυρὸς ἀνὴρ τὸ προϋπάρχον δίκαιον καταπαύει· ἐν ἄλλοις Πίνδαρος· Νόμος . . . χειρί.* Nihil tribuendum Aristidi II 68, qui ex Platone descripsit totum locum usque ad *τεκ. ἔ. Ἡρ. ἐπεὶ ἀπριάτας.* — Celeberrimam sententiam de legis imperio respiciunt Herodot. III 38: *καὶ ὀρθῶς μοι δοκέει Πίνδαρος ποιῆσαι νόμον πάντων βασιλέα φήσας εἶναι.* Plut. ad princ. indoct. c. 3, vit. Demet. c. 42, Origen. adv. Cels V 255, Clem. Str. I 427. II 438 (v. 1. 2), Dio Chrys. Or. LXXV p. 751, Iamblich. ap. Stob. Flor. XLVI 77, Liban. III 364. — V. 3. *δικαιῶν τὸ βιαιότατον* Schol. Pind. et Aristid. non solum in versibus, sed etiam in explicatione; ap. Plat. vulgo *βιαίως τὸ δικαιότατον* (quae antiqua satis dittographia in Pindari codicibus fuisse videtur), ubi *βιαίων* 𝔄*ΓΔΣΤΦ*BCI, *βιαιῶν Ξ*, om. F et VZa m. pr. (VZa m. sec. *πάνθ᾽*, et praeterea *τὸ δικαιότατον* om.) sed idem V in marg. *δικαιῶν τὸ βιαιότατον.* Firmat hoc Plato ipse de Leg. IV 714 B: *τὸν Πίνδαρον ἄγειν δικαιοῦντα τὸ βιαιότατον.* Respicit ibid. X 890 A: *ἰδιωτῶν τε καὶ ποιητῶν, φασκόντων εἶναι τὸ δικαιότατον, ὅτι τις ἂν νικᾷ βιαζόμενος,* adde Liban. III 30 ed. Reiske: *δεδοικὼς αὐτοῦ* (Pindari) *τὴν διδαχὴν καὶ φοβούμενος, μή τις τῶν νέων ἀκούσας, ὡς ὑπερτάτῃ χειρὶ βιάζεται τὸ δίκαιον, ἀμελήσας τῶν νόμων ἀσκεῖ τὼ χεῖρε* (quae ibi subiunguntur de Anyto furtim Pindari versus immutante, fortasse ad dittographiam illam referenda sunt). et Boisson. An. Nov. 303: *Ὁ Πίνδαρος ἐπαινεῖται, ὑπερτάτᾳ χειρὶ τὸ δίκαιον ὁριζόμενος.* — V. 4. ap. Plat. *ΞΣ ὑπερτάτῃ* et V *χερὶ* (hoc etiam Θ ap. Arist.). — V. 5. *Ἡρακλέος* ap. Plat. 𝔄*ΓΞΣΤ*BCFIWV (a. m. pr.) ap. Aristid. N, vulgo utroque l. *Ἡρακλέους.* — *ἐπεὶ Γ. β.* et v. 6. 7 solus servavit schol. Aristid. III 408 (adde Schol. cod. Vatic. II 710): *τὰ λοιπὰ τῆς χρήσεως ἦν οὕτως· ἐπεὶ Γηρυόνου βόας Κυκλωπείων ἐπὶ προθύρων Εὐρυσθέως συναιρεῖται* (Ox. Vat. *ἀναιρεῖται*) *καὶ* (Vat. *καὶ εἰ*) *ἀπριάτας ἔλασεν* (Vat. Ox. *ἤλασεν*) *ὁ δὲ νοῦς τοιοῦτος, ἐπειδὴ τὰς τοῦ Γηρυόνου βόας οὔτε αἰτήσας*

Κυκλωπίων ἐπὶ προθύρων Εὐρυσθέος
ἀναιτήτας τε καὶ ἀπριάτας ἤλασεν.

147. [154.]

–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏓

Πάντα θύειν ἑκατόν.

148. [157.]

. . ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
– –́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ –

. . *Κατὰ μὲν φίλα τέκν' ἔπεφνεν*
θάλλοντας ἥβᾳ δυώδεκ', αὐτὸν δὲ τρίτον.

149. [158.]

– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ –
– –́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – –́ ⏑ – – –́ ⏑ –

Οὐ Πηλέος ἀντιθέου μόχθοις νεότας ἐνέλαμψεν μυρίοις;
πρῶτον μὲν Ἀλκμήνας σὺν υἱῷ Τρωΐον ἂμ πεδίον,
καὶ μετὰ ζωστῆρας Ἀμαζόνος ἦλθεν, καὶ τὸν Ἰάσονος εὔ-
δοξον πλόον
ἐκτελέσσαις εἷλε Μήδειαν ἐν Κόλχων δόμοις.

οὔτε πριάμενος ἤλασεν εἰς τὸν οἶκον τοῦ Εὐρυσθέως. unde Boeckh praeclare *ἀναιτήτας* scripsit, qui etiam cetera correxit.

Fr. 147. Strabo III 155: *ποιοῦσι δὲ καὶ ἑκατόμβας* (Lusitani) *ἑκάστου γένους Ἑλληνικῶς ὡς καὶ Πίνδαρός φησι· Πάντα θ. ἑ.*

Fr. 148. Schol. Il. κ 252: *οἷον· κατὰ μὲν φίλα τέκνα ἔπεφνε θάλλοντα* (*θάλλοντας* Boeckh) *ἥβᾳ δυώδεκα, αὐτὸν δὲ τρίτον· ἀντὶ τοῦ τρίτον καὶ δέκατον, καὶ τετράτῳ δ' αὐτὸς πεδάθη φησὶν ὁ Πίνδαρος ἀντὶ τοῦ τετάρτῳ καὶ δεκάτῳ.*

Fr. 149. Schol. Eurip. Androm. 781: *Οἱ μὲν πλείους Τελαμῶνά φασι συστρατεῦσαι τῷ Ἡρακλεῖ ἐπὶ τὴν Ἴλιον, ὁ δὲ Πίνδαρος καὶ Πηλέα, παρ' οὗ ἔοικε τὴν ἱστορίαν ὁ Εὐριπίδης λαβεῖν· λέγει δὲ ὁ Πίνδαρος· Οὐ Πηλέως κτλ.* — V. 1. *οὐ*, Cobet coni. *οὕτω*, ut sit scholiastae. — *Πηλέος* Boeckh, v. *Πηλέως*. — *μόχθοις νεότας* scripsi, vulgo *μόχθοιν νεώτατον*, Va *μόχθοιν νεώτατ'*, Vc *μοχθοινεωτάτοις*. — *ἐνέλαμψεν* scripsi, *ἐπέλαμψεν* vel *ἐπέλαμψε* libri, vulgo *ἐπιλάμψαι*. Boeckh coni. *μόχθοι νεόταт' ἐπέλαμψαν μυρίοις*, Hermann *μόχθοι νεότατ' ἐπέλαμψαν μυρίοι*. — V. 2. *Ἀλκμήνας* Boeckh, v. *Ἀλκμήνης*. — *υἱῷ*, Va *ὑμῖν*. — *Τρωΐον* Boeckh, libri *Τρώων*. — *πεδίον* VaVc, ut Boeckh coniecerat, vulgo *πέδιλα*. — V. 3. *Ἀμαζόνος* Bothe, vulgo *Ἀμαζόνας*. Cobet *ζωστῆρ' Ἀμαζόνος*, Hermann *ζωστῆρ' ὅτ' Ἀμαζόνος*, Schneidewin *ζωστῆρ' ἀμ' Ἀμαζόνος*. — *ἦλθεν* Boeckh, v. *ἦλθε*. — *εὔδοξον* om. Vc. — V. 4. *ἐκτελέσσαις* Schneidewin, *ἐκτελέσας* Va, vulgo *ἐκτελευτήσας*, hinc Boeckh *ἐκτελευτάσαις ἕλεν*. — *ἐν Κόλχων δόμοις* VaVc, *ἐκ Κόλχων δόμων* vulgo: locus de vitio suspectus.

150. [160.]

⏑ ⏕ – ⏑ – – ⏑ – – ⏑ ⏓

Σύριον εὐρυαίχμαν διεῖπον στρατόν.

151. 152. 153. [159. 161. 162.]

Pausan. VII 2, 7: *Πολλῷ δὴ πρεσβύτερα ἔτι ἢ κατὰ Ἴωνας τὰ ἐς τὴν Ἄρτεμιν τὴν Ἐφεσίαν ἐστίν· οὐ μὴν πάντα γε τὰ εἰς τὴν θεὸν ἐπύθετο, ἐμοὶ δοκεῖν, Πίνδαρος, ὃς Ἀμαζόνας τὸ ἱερὸν ἔφη τοῦτο ἱδρύσασθαι στρατευομένας ἐπὶ Ἀθήνας τε καὶ Θησέα.* — Idem I 2, 1: *Ἐσελθόντων δὲ ἐς τὴν πόλιν ἐστὶν Ἀντιόπης μνῆμα Ἀμαζόνος· ταύτην τὴν Ἀντιόπην Πίνδαρος μέν φησιν ὑπὸ Πειρίθου καὶ Θησέως ἁρπασθῆναι.* — Plut. vit. Thes. c. 28: *Τῆς δὲ Ἀντιόπης ἀποθανούσης ἔγημε (Θησεὺς) Φαίδραν, ἔχων υἱὸν Ἱππόλυτον ἐξ Ἀντιόπης, ὡς δὲ Πίνδαρός φησι, Δημοφῶντα.* Haec tria fragmenta ad idem carmen pertinere verisimile est.

154. 155. 156. 157. 158. [164—168.]

⏓ – ⏑ – – ⏑ – – ⏑ – ⏑ –

⏓ – ⏑ ⏑ – ⏑ – – ⏑ – ⏑ –

Πεπρωμέναν θῆκε μοῖραν μετατραπεῖν
ἀνδροφθόρον, οὐδὲ σιγᾷ κατερρύη.

Fr. 150. Strabo XII 544: *Καὶ Πίνδαρός φησιν ὅτι αἱ Ἀμαζόνες Σύρ. εὐρ. διεῖπον* (*διῖπον* C, *δίηπον* lw, *δίεπον* oxz) *στρ. τὴν ἐν τῇ Θεμισκύρᾳ κατοικίαν οὕτω δηλῶν. ἡ δὲ Θεμίσκυρά ἐστιν ἡ τῶν Ἀμισηνῶν. αὕτη δὲ Λευκοσύρων τῶν μετὰ τὸν Ἅλυν.* Pro *Σύριον* Welcker *Σκύριον*, non recte probante Schneidewino.

Fr. 154—158. Priscian. de metris Comic. p. 248 ed. Lindem.: „Pindarus teste Heliodoro *ἀντέστρεψεν*, hoc est *convertit* rhythmum iambicum hoc modo: *Πεπρωμέναν ἔθηκεν μοῖραν μετατραπεῖν Ἀνδροφθόρον οὐδὲ σιγᾷ κατερρύη* (R *Πεπρωαιενεεκεν*, A *εενκεν*, V *εθηκεν.*, deinde R om. *μοῖραν μετ. ἀνδρ.*, tum R *αιδεσιταικατερριη*, A *οιδε*). In secundo enim iambo pyrrhichium secundum et tertium trochaeum et quartum spondeum posuit. Idem: *Τροχὸν μέλος αἱ δὲ Χείρωνος ἐντολαί* (R *τροχον α. εανοςεντοαλι*, A *χειρονως*, Putsch. *ἐντολάς*). Hic iambus in tertio trochaeum habet et in quarto spondeum. Idem *Αἴνιγμα π. ἐξ ἀγρίαν γν.* (VRA *ιταρεενου*). Hic quarto loco spondeum posuit. Idem *ἐν δασκίοισιν πατὴρ, νηλεεῖ νόῳ δ'* (ita Hermann. Putsch. *ἐν δ' ἀσκίοισιν πατὴρ ἦν ἑινοωα*, sed V *εν δ' ασκιοισι*, R *ενδασκιοισινσιατηρδια*, A *ενδασκνουσινπατερνηλεεινοωλι*). In hoc quoque iambo trochaeum in tertio loco posuit, et in quarto spondeum. Idem *δ' οὐδὲν προσαιτέων ἐφθεγξάμαν ἔπι.* (sic Hermann, vulgo *ἔφη· ἑξόμαν ἔπι*, V *δ' ουδεν*, R *δουδεν*, A diòden, deinde V *εφετξαμανεπι*, A *εφεετξαμανεπι*). Hic similiter in quarto loco spondeum habet." Heliodori verbum *ἀντέστρεψεν*, quod ad strophicam responsionem referendum est, non intellexit Priscianus, nec tamen utar nunc hoc argumento, ut fr. 154 v. 1 a v. 2 dirimendum putem, quamquam aequabilitatem facile restituas (potest *ἀνδροφθόρων* scribi aut produci extrema syllaba), nam sententiae tam apta est necessitudo, vix ut

Τροχὸν μέλος· ταὶ δὲ Χείρωνος ἐντολαί.

– –́ ⏑ – ⏑ – ⏓ –́ ⏑ –́ ⏑ –

Αἴνιγμα παρθένου δ' ἐξ ἀγριᾶν γνάθων.

'Εν δασκίοισιν πατήρ· νηλεεῖ νόῳ δ'.

Δ' οὐδὲν προσαιτέων ἐφθεγξάμαν ἔπι.

159. [169.]

⏓ –́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ ⏓

Νόμων ἀκούοντες θεοδμάτων κέλαδον.

160. [170.]

. . . . ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏓

– –́ ⏑ . . . .

'Υφαίνω δ' 'Αμυθαονίδαις ποικίλον ἄνδημα.

divellendos esse versus credibile sit. Scripsi autem v. 1 *θῆκε* pro *ἔθηκε*, quod cum iam Heliodorus reperisset, eo adductus est, ut senarium hunc esse existimaret et non solum eos versus qui huic respondent, sed etiam alios plane diversi numeri eodem revocaret. — Fr. 155. *ταὶ δὲ* Hermannum secutus scripsi pro *αἱ δὲ*, quod per se numero versus non officit, nam tunc foret versus compositus ad exemplum v. 2 fr. 154; quod si *ταὶ δὲ* scribimus respondet hic versus versui 1, et hoc suadent Prisciani verba, nisi forte apud Priscianum ommissa sunt verba: *in secundo pyrrhichium et*. — Fr. 156 *παρθένου δ'* scripsi, in libris *δ'* deest: constat hic versus pariter atque fr. 158 ex duabus tripodiis iambicis. — Fr. 157. respondet fr. 154 v. 1. — Fr. 158. respondet fr. 156. Fuit haud dubie *ἐγὼ δ' | οὐδὲν κτλ.* Pro *ἔπι* Hermann etiam *ἔτι*, possis etiam *ἐπεί*, ut ipsa oratio subsequatur. Ceterum in hoc carmine poeta Oedipi fortunam, qui Sphingem superavit, decantaverat, in quo obiter potuit etiam Chironis praeceptorum mentio fieri.

Fr. 159. Prisc. de metr. com. p. 251 Lind.: „Idem (Heliodorus) ostendit Pindarum etiam trisyllabos in fine versus posuisse: *Νόμων ἀ. θεόδμητον κ.* ecce in hoc iambo in fine tribrachyn posuit, qui nec concatenatus esse potest cum consequente, quippe in consonantem desinens." R *νομον*, A *κονοντες*, R *θεονητον*, V *θεολνη τον*. scripsi *θεοδμάτων*, Boeckh *θεόδματον*. Versus videtur ex Hymno primo petitus et ad Cadmi nuptias pertinere, quamquam geminus versus illius carminis non extat: sed epodi quale diagramma fuerit, nescimus.

Fr. 160. Schol. Pind. Nem. VII. 116: *ἐπεὶ τὸ ποίημα ὑφάσματι παρέοικεν, ὡς καὶ αὐτὸς ἐν ἄλλοις· ὑφαίνω κτλ.* ubi vulgo *'Αμυθαωνίδαις*.

161. [172.]

–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓

Μὴ πρὸς ἅπαντας ἀναρρῆξαι τὸν ἀχρεῖον λόγον·
ἔσθ' ὅτε πιστοτάτα σιγᾶς ὁδός· κέντρον δὲ μάχας ὁ κρατιστεύων λόγος.

* 162. [174.]

[–́ ⏑ ⏑ –] ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ –

. . . . *Ὁ γὰρ ἐξ οἴκου ποτὶ μῶμον ἔπαινος κίρναται.*

163. [175.]

–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
⏒ – –́ ⏑

Ὦ πόποι, οἷ' ἀπατᾶται φροντὶς ἐπαμερίων
οὐκ εἰδυῖα.

164. [177.]

–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑́⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑́⏑ ⏑ – ⏑ ⏓

Ὃς Δολόπων ἄγαγε θρασὺν ὅμιλον σφενδονᾶσαι,
ἱπποδάμων Δαναῶν βέλεσι πρόσφορον.

Fr. 161. Clem. Al. Str. I 345: *ἔστι γοῦν ἀκοῦσαι καὶ Πινδάρου τοῦ Βοιωτίου γράφοντος· Μὴ πρὸς ἅπ. κτλ. διατείνεται οὖν εὖ μάλα ὁ μακάριος ἀπόστολος παραινῶν ἡμῖν· μὴ λογομαχεῖν τε δι' οὐδὲν χρήσιμον ἐπὶ καταστροφῇ τῶν ἀκουόντων κτλ.* Primus versus legitur etiam ap. Theodoretum Gr. Aff. Cur. I 19,21; apud utrumque est *τὸν ἀρχαῖον*, quod correxit Boeckh. — V. 2. vulgo *ὅτι πιστοτάταις σιγᾶς ὁδοῖς*, emendavit Sylburg, sed fort. legendum *πιστοτάται σιγᾶς ὁδοί.*

Fr. 162. Schol. Pind. Nem. VII 89: *Οὐδείς με ψέγει, ὅτι ἐπαινῶ τοὺς Αἰγινήτας· οὐ γὰρ πολίτας ὄντας ἐμαυτοῦ διὰ τοῦτο ἐπαινῶ. προσχαρίζεσθαι γὰρ ἂν ἐδόκουν διὰ τὴν οἰκειότητα ἐγκωμιάζων· ὁ γὰρ κτλ.* Pindaro probabiliter tribuit Boeckh.

Fr. 163. Aristid. II 547: *Καὶ πάλιν ὁρμηθεὶς ἐκ τῶν περὶ τῆς Ἐριφύλης λόγων, ὢ (ὦ Γ) πόποι, φησί (Πίνδαρος) κτλ. ἐπαμερίων ΓΘ, ἐφαμερίων ΔL — εἰδυῖα,* Boeckh *ἰδυῖα.*

Fr. 164. Strabo IX 431: *Ὁ μὲν οὖν ποιητὴς οὐδαμοῦ μέμνηται Δολοπικῆς στρατιᾶς κατὰ τοὺς περὶ Ἴλιον ἀγῶνας· οὐδὲ γὰρ αὐτῶν τὸν ἡγεμόνα Φοίνικα πεποίηκεν εἰς τοὺς κινδύνους ἐξιόντα, καθάπερ τὸν Νέστορα· ἄλλοι δὲ εἰρήκασι, καθάπερ καὶ Πίνδαρος, μνησθεὶς τοῦ Φοίνικος· ὃς Δολόπων κτλ.* Respicit Eust. Il. 311, 22. — V. 2. *πρόσφορον*, A (a manu pr.) egi *πρὸς φόνον.*

165. [179.]

. . ⏑ – ⏑ ⏑́⏑ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – ⏑

Ὑπερμενὲς ἀκαμαντόχαρμαν Αἶαν.

166. [184.]

⏑ ⏑́⏑ –́ ⏑ – –́ ⏑ – ⏑ ⏓

Ἔτι δὲ τειχέων κηκίει καπνός.

167. [185.]

– –́ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – –
⏒ – –́ ⏑ ⏑ – ⏓

Αὐτόν με πρώτιστα συνοικιστῆρα γαίας
ἔσδεξαι τεμενοῦχον.

168. [186.]

– –́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏓

Ἥρωες αἰδοίαν ἐμίγνυντ' ἀμφὶ τράπεζαν θαμά.

169. [190.]

–́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏒

Φθέγμα μὲν πάγκοινον ἔγνωκας Πολυμνάστου Κολοφω-
νίου ἀνδρός.

Fr. 165. Choeroboscus I 106 (Bekk. An. III 1183): *καὶ παρὰ Πινδάρῳ· ὑπερμε. ἀκ. Αἶαν· περὶ οὗ ἔστιν εἰπεῖν, ὅτι ἢ κατὰ συνεκδρομὴν τοῦ Αἶαν ἐγένετο ἀκαμαντόχαρμαν, ἢ διὰ τὴν ἐπαλληλίαν τῶν φωνηέντων.* cod. Marc. *καὶ παρὰ Πινδάρῳ τὸ ὦ ἀκαμαντοχάμαρ οἷον ὑπ. ἀκαμαντοχάμαρ Αἶαν.* cf. Choerob. I 128. Et. M. 44, 45.

Fr. 166. Et. Gud. 321, 54: *Κίκυς ... καὶ παρὰ Πινδάρῳ· ἔστι δέ τοι χέκων ἀκύει καπνός.* Cram. An. Par. IV 35, 24: *ἔστι δὲ ταχέων κακίει καπνός.* Boeckh *ἔτι δὲ τειχέων*, ego *κηκίει* scripsi, sine *ἀνακηκίει* malis, Schneider *ἀνακικύει* coni. De Troiae ruina videtur sermo esse.

Fr. 167. Apollon. de Synt. II p. 138 ed. Bekk. sine auctoris nomine: *Αὐτόν με κτλ.* sed A in m.: *Πινδάρου ἡ χρῆσις.* — V. 1. Fort. *ξυνοικιστῆρα* aut *πρώτιστον.* — V. 2. *ἔσδεξαι τεμενοῦχον* A ex corr., vulgo *ἐσδέξεται μενοῦχον.*

Fr. 168. Plut. Quaest. Symp. II 10, 1: *τὰ δὲ Πινδαρικὰ (συμπόσια) βελτίω δήπουθεν, ἐν οἷς ἥρωες ... θαμά, τῷ κοινωνεῖν ἁπάντων ἀλλήλοις.* sic Stephanus, libri *ἥρως ... ἐμίγνυντ' ... θ' ἅμα.* Fort. *ἅμα* scribendum: tunc poterit versus ad Hymnum I referri, ut poeta de deorum et heroum commercio verba fecerit.

Fr. 169. Strabo XIV 642: *λέγει δὲ Πίνδαρος καὶ Πολύμναστόν τινα τῶν περὶ τὴν μουσικὴν ἐλλογίμων, φθέγμα κτλ.* Plut. de mus. c. 5: *τοῦ δὲ Πολυμνήστου καὶ Πίνδαρος καὶ Ἀλκμὰν οἱ τῶν μελῶν ποιηταὶ ἐμνημόνευσαν.* Ap. Strab. xz *πὰν κοινόν*, F *κολοφανίου.* Ceterum videtur secuta esse sententia aliqua, fort. fr. 161.

170. [197.]

– –́ – –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – ⏓

Πανδείμαντοι μὲν ὑπὲρ πόντιον Ἕλλας πόρον ἱρόν.

171. [198.]

–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – . . . .

Ἁ Μιδύλου δ' αὐτῷ γενεά . . . .

172. [199.]

– –́ ⏑ – ⏒ –́ ⏑ –

Κεἴ μοί τιν' ἄνδρα τῶν θανόντων.

173. [201.]

–́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – ⏑ – –

Αἰολεὺς ἔβαινε Δωρίαν κέλευθον ὕμνων.

174. [204.]

– –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏓

⏑ –́ –́ ⏑ –

Δελφοὶ θεμίστων [ὕμνων] μάντιες
Ἀπολλωνίδαι.

Fr. 170. Schol. Aristoph. Vesp. 306: *Νῦν πόρον τὸν πορισμόν φησι, ἐπήνεγκε δὲ τοῦτο παρὰ τὸ Πινδαρικόν· Πανδειμάτι* (Ven. sec. Bekker. *πανδείμαντοι*, sec. Dübnerum *πανδείματοι*) *μὲν ὑπερπόντιον Ἑλλὰς πόρον ἱερόν. ὁ Πίνδαρος τὸν πλοῦν τοῦ Ἑλλησπόντου, νῦν δὲ πορισμόν.* Rav. nihil nisi *ὑπερπόντιον Ἑλὰς πόρον.* Boeckh *ὑπὲρ πόντιον Ἕλλας* scripsit, deinde correxi *ἱρόν.* Dindorf coni. *πᾶν δεῖμά τοι*, Hermann ingeniose: (*γέφυραν*) *τὰν δείματο μὲν ὑπὲρ πόντιον πόρον Ἕλλας ἱερόν.* Videtur autem fr. ad *dithyrambos* pertinere.

Fr. 171. Schol. Pind. Pyth. VIII 53: *Φατρία ἐν Αἰγίνῃ Μιδυλιδῶν ἀπὸ Μιδύλου προγόνου ἐπιδόξου γεγονότος, αὐτὸς δ' ἐν ἄλλοις· ἁ Μιδύλου* (sic cod. Gott., vulgo *Μιδυλίδου* omisso articulo) *δ' αὐτῷ γέννα φησί. γενεὰ* Hermann. Fortasse rectius et hic *Μειδύλου* et in Pyth. VIII. *Μειδυλιδᾶν* scribitur.

Fr. 172. Schol. Pind. Isthm. IV inscript. loco satis impedito: *λέγει δὲ ἤδη τετελευτηκότα τὸν Πυθέαν κεἴ μοι . . . θανόντων καὶ τὰ ἑξῆς.* fortasse ex Threno est fragmentum, aut ex Isthmiaca aliqua oda.

Fr. 173. Sch. Pind. Pyth. II 127: *ἐν Αἰολίδεσσι*] *Βοιωτίαις, ἐκεῖθεν γὰρ ὁ Πίνδαρος.* (*Ἄλλως*) *ἐπεὶ οἱ Αἰολεῖς κιθαρῳδοί· τὸ δὲ μέλος Αἰολικῷ ῥυθμῷ συνέταξε· τοιοῦτόν ἐστι καὶ τὸ ἑτέρωθι λεγόμενον· Αἰολεὺς κτλ.* ubi R *Δωρίας* et *ὑμνῶν.* Videtur aliquid excidisse, fort. *Αἰολεὺς τέκτων ἔβαινεν.* Hartung *ἔβαινον* scripsit.

Fr. 174. Schol. Pind. Pyth. IV 4: *Δύναται δὲ καὶ τοὺς Δελφοὺς λέγειν* (*Λατοΐδας*), *ἑτέρωθι γὰρ Ἀπολλωνίδας αὐτοὺς προσηγόρευσε· Δελφοὶ θεμιστῶν ὕμνων μάντ. Ἀ.* — *θεμίστων* scripsit Heyne deleto *ὕμνων.*

175. [205.]

. . . . . . –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
– –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –́ ⏑ –

. . . . . . Πενταετηρὶς ἑορτά
βουπομπός, ἐν ᾇ πρῶτον εὐνάσθην ἀγαπατὸς ὑπὸ σπαρ-
γάνοις.

176. [206.]

–́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ –
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ –
– –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ –
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – –

Κεκρότηται χρυσέα κρηπὶς ἱεραῖσιν ἀοιδαῖς·
εἶα τειχίζωμεν ἤδη ποικίλον
κόσμον αὐδάεντα λόγων·
ὃς καὶ πολυκλειτάν περ ἐοῖσαν ὅμως Θήβαν ἔτι μᾶλλον
ἐπασκήσει θεῶν
καὶ κατ' ἀνθρώπων ἀγυιάς.

Fr. 175. Vita Pindari T. II p. 9 Boeckh (p. 97 Westermann): *Καὶ γὰρ ἐν τῇ τῶν Πυθίων ἑορτῇ ἐγεννήθη (Πίνδαρος) ὡς αὐτός φησι· Πεντα. κτλ.* et Eustath. Prooem. 27. Respicit Plut. Sympos. Qu. VIII 1, 1: *ἧκε δὲ καὶ Πίνδαρος ἐπὶ μνήμην ἐν Πυθίοις γενόμενος, πολλῶν καὶ καλῶν ὕμνων τῷ θεῷ χορηγός.* — V. 1. *ἑορτά*, cod. Vrat. *ἑορτᾶς* (*ἑορτή* a pr. m.) — V. 2. Eust. *ἐν ᾗ πρῶτος ἐβάσθην ἀγ. ἐν σπαργάνοις.*
Fr. 176. Aristid. II 509: *οὐ γὰρ δή που καὶ Πίνδαρον φήσεις ὑπ' ἐμοῦ ταῦτα ἀναπεισθέντα ἐμβαλεῖν εἰς τὴν ποίησιν τὴν ἑαυτοῦ· ἄκουε δή καὶ ἑτέρων· Κεκρότηται . . . λόγων. Ἡράκλεις, ταυτὶ μὲν οὐδὲ παντάπασιν ἀναίτια τοῖς ῥήμασιν, ἀλλ' ὅμως καὶ ἐπὶ τούτοις σεμνύνεται, ὡς οὐδὲν ἀτιμοτέροις τοῦ νέκταρος, καί φησιν ὅτι οὗτος μέντοι ὁ τῶν λόγων κόσμος· Καὶ πολυκλ. . . . ἀγυιάς· ὥσπερ οὐκ ἀρκοῦν εἰ κατὰ ἀνθρώπων μόνον, ἀλλὰ καὶ τοὺς θεοὺς ἔτι μειζόνως τιμήσοντας δι' ἐκεῖνον τὴν τῶν Θηβαίων πόλιν εἰς τὸ λοιπόν.* Coniunxit haec in unum Boeckh, qui v. 4 *ὃς καὶ* scripsit, nisi forte quaedam omissa sunt, quod Arist. indicare videtur: conieci Fr. 129 hic inserendum esse: *Μελισσοτεύκτων κηρίων ἐμὰ γλυκερώτερος ὀμφά, ἃ καὶ κτλ.* — V. 1. Respicit Plut. de prof. in virt. c. 17: *Ἀλλ' οἵ γε προκόπτοντες, οἷς ἤδη καθάπερ ἱεροῦ τινος οἰκοδομήματος καὶ βασιλικοῦ, τοῦ βίου κεκρότηται χρυσέα κρηπίς.* et de monarch. democr. et olig. c. 1 omisso auctoris nom.: *Κεκρότηται χρ. κρ. ἱεραῖσιν ἀοιδαῖς.* Lucian. Demosth. enc. c. 11: *Παρέντι δὴ τὰς Ἀθήνας ἐκδέχεται τὸν λόγον πατὴρ τριήραρχος χρυσέα κρηπὶς κατὰ Πίνδαρον.* — *ἱεραῖσιν, ἱερῇσιν* Θ. — *ἀοιδαῖς* Θ et Plut. altero loco, vulgo *ἀοιδῇς.* — V. 2. *εἶα* scripsi, Γ *εια* et supra *οι*, vulgo *οἷα.* — *τειχίζωμεν* Γ, vulgo *τειχίζομεν.* — *ποικίλον*, fort. *ποικίλων.* — V. 4. *πολυκλειτάν περ* Γ, *πολύ κλειτάν περ* Θ, vulgo *πολύκλειτόν περ.* Dindorf *πολυκλείταν περ.* — Post *θεῶν* vocabulum excidisse putat Hartung, hinc Rauchenstein *θεῶν ἐν οὔδει* coniecit. Ceterum apparet ipsum hoc esse carminis initium. Hartung hymnum in Thebas fuisse parum recte censet.

177. [207.]

.. –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – . . ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ . .
⏑ –́ ⏑ – – . . . . .

Εὐάρματε, χρυσοχίτων, . . ἱερώτατον . .
ἄγαλμα, Θήβα. . . . .

178. [209.]

. . . ⏑ ⏑ – ⏑ – –́ ⏑ – ⏑ ⏑ –

. . . Λιπαρᾶν τε Θηβᾶν μέγαν σκόπελον.

179. [210.]

–́ ⏑ – – ⏒ – –́ . . .

Ὦ ταλαίπωροι Θῆβαι. . . .

* 180.

. . . . . – – –́ ⏑ ⏒
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –́ ⏑ – – –́ ⏑ –
– –́ . . .

Οὔτοι με ξένον
Οὐδ' ἀδαήμονα Μοισᾶν ἐπαίδευσαν κλυταί
Θῆβαι.

Fr. 177. Schol. Pind. Pyth. IV 25: *εἰώθασι δὲ οὗτοι συμπλέκειν τὰ τῶν χωρῶν ἢ τῶν πόλεων καὶ τὰ τῶν ἡρωΐδων ὀνόματα διακοινοποιοῦντες, οἷον· Εὐάρματε χρ. ἱερώτατον ἄγ. Θ. τὸ μὲν γὰρ εὐάρματε τῆς πόλεως, τὸ δὲ χρυσοχίτων τῆς ἡρωΐδος.* Pindari esse versum ostendit Schol. Pyth. II inscript. *καταφέρεσθαι γάρ φησί πως τὸν Πίνδαρον εἰς τὸ τὰς μὲν Ἀθήνας λιπαρὰς προσαγορεύειν, τὰς δὲ Θήβας χρυσαρμάτους καὶ εὐαρμάτους καὶ λευκίππους καὶ κυανάμπυκας.* Schol. Iliad. δ 391: *ἔνθεν καὶ εὐάρμοστον (εὐάρματον) τὴν Θήβην φησὶ Πίνδαρος.* Lacunas indicavi, fort. *χώρας σ' ἱερώτατον αἰτέω*, Hartung soloece scripsit *ἱρώτατον*.

Fr. 178. Schol. Pind. Pyth. II inscript. *καὶ τὰς Θήβας δέ που εἶπε λιπαράς· λιπαρᾶν κτλ.*

Fr. 179. Thomas M. vita Pindari T. II 4 ed. Boeckh (Biographi p. 99 ed. Westerm.): *ἐχθρῶς δὲ διακειμένων τῶν Ἀθηναίων πρὸς τοὺς Θηβαίους, ἐπεὶ εἶπεν ἐν τοῖς ποιήμασιν ὦ ταλ. Θ. καὶ μεγαλοπόλιες Ἀθᾶναι.* Boeckhio fragmentum suspectum.

Fr. 180. Chrysippns, qui mihi videtur, *περὶ ἀποφατικῶν* c. 2 sine poetae nomine quater affert, sed Pindari esse vidit iam Letronne: scribitur *οὐδὲ ἀδαήμονα Μουσᾶν, Μοισᾶν* Schneidewin.

181. [211.]

⏑ ⏑ –́ ⏑ – ⏑ ⏑́⏑ ⏑ –
× – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – –

Μελιγαθὲς ἀμβρόσιον ὗδωρ
Τιλφώσσας ἀπὸ καλλικράνου.

182. [213.]

–́ ⏑ – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – –
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –

Ἔνθα βουλαὶ γερόντων καὶ νέων ἀνδρῶν ἀριστεύοισιν αἰχμαί,
καὶ χοροὶ καὶ Μοῖσα καὶ Ἀγλαΐα.

183. [214.]

× – –́ ⏑ – – ⏑⏑́ ⏑ – ⏑ – –́ . . . .

Οἵτ' ἀργείλοφον παρ Ζεφυρίων κολώναν . . . .

Fr. 181. Athen. II p. 41 E: *Καὶ Πίνδαρος· Μελιγ. κτλ. κρήνη δ' ἐν Βοιωτίᾳ ἡ Τιλφῶσσα.* καλλικράνου Boeckh, v. *καλλικρήνου.* Eadem Eust. Od. 1668, 7. Ceterum ex eodem hoc carmine sunt, quae affert Strabo IX 411: *Καὶ τό γε παλαιὸν οὐκ ἦν τῆς λίμνης κοινὸν ὄνομα, ἀλλὰ καθ' ἑκάστην πρὸς αὐτῇ κατοικίαν ἐκείνης ἐπώνυμος ἐλέγετο. Κωπαῒς μὲν τῶν Κωπῶν, Ἁλιάρτιος δὲ Ἁλιάρτου, καὶ οὕτως ἐπὶ τῶν ἄλλων· ὕστερον δ' ἡ πᾶσα Κωπαῒς ἐλέχθη κατ' ἐπικράτειαν· κοιλότατον γὰρ τοῦτο τὸ χωρίον. Πίνδαρος δὲ καὶ Κηφισίδα καλεῖ ταύτην· παρατίθησι γοῦν τὴν Τιλφῶσσαν κρήνην ὑπὸ τῷ Τιλφωσσίῳ ὄρει ῥέουσαν πλησίον Ἁλιάρτου καὶ Ἀλαλκομενῶν, ἐφ' ᾗ τὸ τοῦ Τειρεσίου μνῆμα· αὐτοῦ δὲ καὶ τὸ τοῦ Τιλφωσσίου Ἀπόλλωνος ἱερόν.* cf. Steph. Byz. v. *Τέλφουσα.*

Fr. 182. Plut. vit. Lycurg. c. 21 de Sparta: *Πίνδαρος δέ φησιν· ἔνθα β. γερόντων καὶ ν. ἀ. ἀριστευόντων αἰ. καὶ χ. καὶ Μοῦσαι καὶ ἀγ.* — V. 1. *βουλαὶ μὲν* coni. Boeckh, *ἀριστεύοισιν* idem scripsit, Coraes *ἀριστεύοντι*, et *ἀριστεύουσιν* Plut. an seni resp. sit. ger. c. 10 ubi v. 1 affert: *καὶ μάλιστα σώζεται πόλις, ἔνθα β. γ. κ. ν. ἀ. ἀριστεύουσιν αἰχμαί.* — V. 2. *Μοῖσα* Boeckh. et *Μοῦσα* Plutarch. ibid. c. 6: *ὅπου καὶ θέατρα καὶ πομπαὶ καὶ νεμήσεις καὶ χοροὶ κ. Μοῦσα κ. ἀγλ.* In hoc carmine fortasse Terpandri mentionem fecit, vid. fr. 250.

Fr. 183. Schol. Pind. Ol. XI 17: *τραχεῖα δὲ εἰκότως λέγοιτο* (Locrorum Epizephyriorum urbs) *λοφώδης οὖσα καὶ ἐπιθαλασσίδιος· αὐτὸς γάρ φησιν· Οἵτ'* (om. hoc W4) *ἀργ. παρ Ζεφύροιο κολ.* ubi Va2 *ἀργίλοφον πὰρ ζεφυρίῳ*, Vindob. *ἀργείλοφον πανζεφυρίου*, W4 *πανζεφύριον.* Scripsi *παρ Ζεφυρίων*, Boeckh *παρ Ζεφύριον*, Heyne *παρ Ζεφυρίου.*

184. [215.]

‒ ‒́ ⏑ ‒ ‒ ‒́ ⏑ ‒ ‒ ‒́ ⏑ ‒ ‒
‒́ ⏑ ‒ ‒ ‒́ ⏑́ ⏑ ‒ ⏑ ⏑ ⏒
⏓ ‒́ ⏑ ‒ ⏓ ‒́ ⏑ ‒ ‒ ‒́ . . . . . .

Αἰγυπτίαν Μένδητα, παρ κρημνὸν θαλάσσας,
ἔσχατον Νείλου κέρας, αἰγιβάται
ὅθι τράγοι γυναιξὶ μίσγονται . . . . .

185. [216.]

. . . . . . ‒ ‒ ‒́ ⏑ ‒ ‒ ‒́ ⏑ ‒ ‒

. . . . . . *Λευκίππων Μυκηναίων προφᾶται.*

186. [217.]

‒́ ⏑ ⏑ ‒ ‒́ ⏑ ⏑ ‒ ⏑ ‒
‒́ ⏑ ‒ ‒́ ⏑ ⏑ ‒ ‒́ ⏑ ‒ ◠́ ⏑ ‒ ⏑ ‒
⏑ ‒́ ‒́ ⏑ ⏑ ‒ ◠́ ⏑ ‒ ⏑ ‒ ‒́ ⏑ ⏑ ‒ ◠́ ⏑ ‒

Ἄνδρες τινὲς ἀκκιζόμενοι Σκύθαι
νεκρὸν ἵππον στυγέοισιν λόγῳ κτάμενον ἐν φάει·
κρυφᾷ δὲ σκολιοὺς γέννυσιν ἀνδέροισιν πόδας ἠδὲ κεφαλάς.

Fr. 184. Strabo XVII 802: *καὶ Μένδης, ὅπου τὸν Πᾶνα τιμῶσι καὶ τῶν ζώων τράγον· ὡς δὲ Πίνδαρός φησιν οἱ τράγοι ἐνταῦθα γυναιξὶ μίγνυνται· Μένδητα παρὰ κρ. κτλ.* (om. versus codd. EF.) Aristid. II 484: *αὐτίκα Πινδάρῳ πεποίηται, ὅσπερ μάλιστ' ἀληθείας ἀντέχεσθαι δοκεῖ τῶν ποιητῶν περὶ τὰς ἱστορίας, καὶ οὐ πόρρωθεν, ἀλλ' ἐξ αὐτῶν τῶν τόπων καὶ οὗτος ὁ ἔλεγχος· φησὶ γάρ· Αἰγυπτίαν Μένδητα παρὰ κρημνὸν θαλάσσας. καίτοι οὔτε κρημνός ἐστιν οὐδεὶς ἐκεῖ οὔτε θάλαττα προσηχεῖ, ἀλλ' ἐν πεδίῳ πολλῷ καὶ κεχυμένῳ κτλ.* Respicit Aelian. Hist. An. VII 19 *οὗτοι μὲν καὶ ὁμιλεῖν γυναιξί φασιν αὐτούς* (hircos) *καὶ ἔοικεν αὐτὸ θαυμάζειν Πίνδαρος.* — V. 1. *Μένδητα* cf. Prisc. VI, 60: „*Μένδης, Μένδητος*, nomen urbis est Aegyptiacae, cuius mentionem Pindarus facit.“ *παρ* Boeckh, vulgo *παρά*. *κρημνὸν* cf. Schol. Aeschyli Choeph. 362: *ἡ γνάθος συνήθης, ὡς καὶ ὁ κρημνὸς παρὰ Πινδάρῳ καὶ ἡ ἠχὼ παρὰ Σιμωνίδῃ.* — *θαλάσσας*, Str. *θαλάσσης*, — V. 2. *αἰγιβάται* Hermann, vulgo *αἰγίβοτοι*, moz *αἰγίβοτον*. — V. 3. *ὅθι*, fort. *τόθι* hoc numero: *αἰγιβάται τόθι τράγοι | γυναιξὶ μίσγονται.* Hartung haec ad hymnum in Iovem Ammonem refert.

Fr. 185. Sch. Pind. Pyth. IV 206: *εὐεπιφόρως δὲ ὁ Πίνδαρος λευκίππους καλεῖ αὐτούς* (hoc corruptum)*· λευκ. κτλ.*

Fr. 186. Zenobius V 59: *Ὁ Σκύθης τὸν ἵππον· ἐπὶ τῶν κρύφα τινὸς ἐφιεμένων, φανερῶς δὲ ἀπωθουμένων καὶ διαπτυόντων αὐτὸ εἴρηται ἡ παροιμία· μαρτυρεῖ δὲ καὶ Πίνδαρος λέγων· Ἄνδρες τινὲς ἀγαζόμενοι Σκ. ν. ἵπ. στυγέουσι λ. κτ. ἐν φασί· κρύφα δὲ σκ. γ. ἀναδέρουσι πόδας ἠδὲ κεφαλάς.* Diogenian. VII 12, Apostol. XIII 7, Arsen. 389 nihil nisi haec exhibent *Ἀτιζόμενοι* (*ἀτυζ.* Apost. Ars.) *Σκ. ν. ἵπ. λ. κρύφα δὲ σκολιοῖς γάννυσιν* (*γάννυσιν* Apost. Ars.) *ἀναδέρουσι πόδας.* Heyne correxit *ἐν φάει*, reliqua emendavit Boeckh. — V. 3. *κρυφᾷ* scripsi, legebatur *κρυφᾶ*. — *κεφαλάς*, fort. *κεφαλάν*.

187. [218.]

Καὶ λιπαρῷ Σμυρναίῳ ἄστει.

188. [221.]

– ∸ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ∸ ⏑ – ∸ ⏑ – – ∸ ⏑ –
∸ ⏑ – – ∸ ⏑ – – ∸ . . .

Ἀρχὰ μεγάλας ἀρετᾶς, ὦνασσ' Ἀλάθεια, μὴ πταίσῃς ἐμὰν
σύνθεσιν τραχεῖ ποτὶ ψεύδει . . .

189.

– ∸ ⏑ ⏑ – –

Οὐ ψεῦδος ἐρίξω.

190. [222.]

⏑ ⏑ ∸ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ – –

Παρὰ Λύδιον ἅρμα πεζὸς οἰχνέων.

Fr. 187. Schol. Pind. Pyth. II inscript. *καὶ γὰρ καὶ ἄλλας πλείους (πόλεις) λιπαρὰς καλεῖ, ὥσπερ τὴν Σμύρναν· καὶ λιπ. Σ. ἄ. Σμυρναίων* coni. Boeckh. sed poterat a voce *ἄστει (ἄστεϊ)* novus versus inchoari. Ceterum Pindari fortasse est, quod Aristides Or. XV T. I 373 affert: *ἀπέλαυσαν δὲ* (Smyrnaei) *τῆς μητροπόλεως* (Athenas dicit) *ἀμφότερα, ἁβρότητας μὲν εἰς τὸ καθ' ἡμέραν, τολμήματα δὲ εἰς τοὺς πολέμους κρεῖττον ἢ πολλοῖς ἐρίσαι λυσιτελεῖν, ὥστε καὶ τῶν ποιητῶν ἤδη τισὶ Σμυρναῖον τρόπον τὸ τοιοῦτον εἰρῆσθαι.* Igitur *Σμυρναῖον τρόπον* dictum de iis qui fortissime pugnantes adversarios penitus afflixerunt, estque ex eodem loco haud dubie etiam petitum quod praecedit *κρεῖσσον ἢ πολλοῖς ἐρίσαι λυσιτελεῖν*, quae paululum immutavit rhetor. Similiter eodem loco cum dicit *οἱ ποιηταὶ λέγουσιν* vel *καλοῦσιν*, respicit Pind. Ol. I 38 et Pyth. III. 43.

Fr. 188. Stob. Flor. XI 3: *Πινδάρου· Ἀρχὰς μεγάλας ἀρετᾶς ἄνασσ'* (*ὤνασσ'* A Voss. Vind.) *κτλ.* Io. Philop. de mundi creat. IV 20: *ἀλλὰ καὶ Πίνδαρος τῆς ἀρετῆς ἀρχὴν εἶναί φησι τὴν ἀλήθειαν, οὕτω λέγων· Ἀρχὰς μεγάλας . . . πταίσῃς τραχεῖ ποτὶ ψεύδει.* Sed Clem. Alex. VI 781 sine poetae n. *Ἀρχὰ μεγάλας ἀρ. ἄνασσ' ἀλήθεια.* et Plut. vit. Marii c. 29: *βέβαιον ἄνδρα καὶ τὴν ἀλήθειαν ἀρχὴν μεγάλης ἀρετῆς κατὰ Πίνδαρον ἡγούμενον.*

Fr. 189. Eustath. Prooem. 21: *τὸ μέντοι ἐρίξαι ἤγουν εἰς ἔριν κινῆσαι, οἷον· οὐ ψεῦδος ἐρίξω, ἤγουν οὐ πρὸς ψεῦδος φιλονεικήσω, οὐχ οὕτως ἀσαφές.*

Fr. 190. Plut. vit. Nic. c. 1: *οὐ μὰ Δία παρὰ Λύδιον ἅ. π. οἰχνεύων* (ita Bc, vulgo *ἰχνεύων*) *ὥς φησι Πίνδαρος.* et de discr. adul. et amici c. 35 ubi *ἰχνεύων* legitur. Scripsi *οἰχνέων.* Ceterum cf. Diogenian. VI 28, Gregor. Cypr. II 99, Apostol. XII 38, Arsen. 340, Gregor. Naz. Or. XX p. 331: *εἰ καὶ πεζοὶ παρὰ Λύδιον ἅρμα ἐθέομεν τὸν ἐκείνου τρόπον καὶ δρόμον.*

191. [223.]

–́ ⏑ – – –́ ⏑ – – ⏖́ ⏑ – – –́ ⏑ – [– –́] ⏑ – ⏓

Ταρτάρου πυθμὴν πιέζει σ' ἀφανέος σφυρηλάτοις . . ἀνάγκαις.

192. [224.]

⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏑ –

– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ –

Μανίαις τ' ἀλαλαῖς τ' ὀρινόμενοι
ῥιψαύχενι σὺν κλόνῳ.

193. [227.]

[–́] ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ –

Ἀτελῆ σοφίας καρπὸν δρέπειν.

194. [229.]

Plut. de cohib. ira c. 8: *Χαλεπώτατοι δὲ ἄγαν φιλοτιμίαν μνώμενοι ἐν πόλεσιν* (Hartung *πολίεσσιν*) *ἄνδρες ἢ στάσιν, ἄλγος ἐμφανές, κατὰ Πίνδαρον.* ubi Schneidewin scripsit *ἄνδρες ἔστασαν ἄλ. ἐμ.*

195. [230.]

⏑ –́ ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ –

–́ ⏑

Κακόφρονά τ' ἀμφάνη πραπίδων
καρπόν.

Fr. 191. Plut. Consol. ad Apoll. c. 6: *ἀλλὰ Ταρτάρου πυθμὴν πιέζει σ'* (ita B, vulgo *πυθμένα πιέζεις*) *ἀφανοῦς σφυρηλάτοις ἀνάγκαις, ὥς φησι Πίνδαρος. πιέσει* Boeckh scripsit, Hermann praeterea coniecit *ἀφανής*, ego vero *πιέζει σ' ἀφανέος* scripsi, deinde autem suspicor legendum *σφυρηλάτοις δεσμοῖς ἀνάγκας.*

Fr. 192. Plut. Quaest. Symp. VII 5, 4 sine poetae n.: *οὕτως ἡμεῖς ἐν τοῖς τοιούτοις τερετίσμασι καὶ σκιρτήμασι μανίαις τ' ἀλαλαῖς τ' ὀρινόμενοι ῥ. σ. κλ.* Contra ibid. I 5, 2: *μανίαι τε ἀλαλαί τε ὀρινομένων ἐριαύχενι σὺν κλόνῳ κατὰ Πίνδαρον.* ubi scrib. *μανίᾳ τ' ἀλαλᾷ τ' ὀρινομένων*, quae suae accommodavit orationi. Denique de def. orac. c. 14: *μανίαι τε ἄλλαι τε ὀρινόμεναι ῥ. σ. κλ.* legitur. Videntur versus ad libros *Ὑπορχημάτων* pertinere, ut Boeckh quoque suspicatur.

Fr. 193. Stob. Flor. LXXX 4: *Πινδάρου· Τοὺς φυσιολογοῦντας ἔφη Πίνδαρος· ἀτελῆ κτλ.* Cf. Eust. Prooem. 33. Pindari Apophth. T. II p. 10 ed. Boeckh, neque tamen dubitandum, quin hoc ex carmine aliquo petitum sit. Respicit etiam Plato Republ. V p. 457 B.

Fr. 195. Plut. de sera Num. vind. c. 19: *ἄχρις ἂν ἐκχυθεῖσα* (*κακία*) *τοῖς πάθεσιν ἐμφανὴς γένηται, κακόφρονά τ' ἀμφάνη* (sic Ruhnken, v.

196. [231.]

Plut. de cap. ex host. utll. c. 10: *Καὶ πᾶσα φύσις ἀνθρώπου φέρει φιλονεικίαν καὶ ζηλοτυπίαν καὶ φθόνον κενεοφρόνων ἑταῖρον* (ita Xylander, *ἑταίραν* B, vulgo *ἑταίρων*) *ἀνδρῶν ὥς φησι Πίνδαρος.*

197. [232.]

⏑ ⏑ ⏑́ ⏑ – –́ ⏑ – ⏑ ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏓
⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ –

Πότερον δίκᾳ τεῖχος ὕψιον
ἢ σκολιαῖς ἀπάταις ἀναβαίνει
ἐπιχθόνιον γένος ἀνδρῶν,
δίχα μοι νόος ἀτρέκειαν εἰπεῖν.

198. [233.]

⏑ –́ ⏑ – –́ ⏑ – ⏑. –́ ⏑ – –́ ⏑ – ⏑ – ⏑ ⏓
–́ ⏑ – ⏑ – ⏑ – –́ ⏑ – ⏑ – – –́ ⏑ – ⏒

τὸν ἀμφανῆ, Ven. *τ' ἐκφανεῖ*), *πρ. κ. ὥς φησι Πίνδαρος.* Hartung *κακοφρόνα* i. e. *κακοφροσύνα.*

Fr. 197. Plato de Republ. II 365 B (loco, ubi etiam alia si non ex Pindaro, certe ex poetis petita sunt, ut *θεσπέσιος βίος*, *κύριον* (*ἄκρον*) *εὐδαιμονίας*.): *λέγοι γὰρ ἂν ἐκ τῶν εἰκότων πρὸς αὑτὸν κατὰ Πίνδαρον ἐκεῖνο τὸ Πότερον δίκᾳ* (codd. plerique *δίκαι*, Vind. D *δεῖ καί*, Vind. F *δὴ καί*, Ang. B Flor. RT *δίκαις*, Lob. Vind. B. Vat. M. *δίκαιον*, vulgo *δίκᾳ* ut Vat. B Ven. B Flor. B) *τ. ὕψιον* (*ὑψηλὸν* Vind. F Ang. B Flor. ACR). *ἢ σκολιαῖς ἀπάταις* (ita codd. plerique, vulgo *σκολιᾶς ἀπάτας*, quod exhibent Vat. B Ven. B Flor. B, *σκολιᾶς ἀπάταις* Ang. B a m. pr.) *ἀναβάς, καὶ ἐμαυτὸν οὕτω περιφράξας διαβιῶ.* Plenius extat apud Maxim. Tyr. XVIII init.: *Π. δίκᾳ* (cod. Reg. *δίκα*, vulgo *δίκας*) *τ. ὑ. ἢ σκολιαῖς ἀπάταις* (vulgo *σκολιᾶς ἀπάτας*) *ἀναβαίνει ἐπιχθόνιον γ. ἀνθρώπων δίχα μοι ν. ἀτρέκειαν* (cod. Reg. *ἀτρεκίαν*) *εἰπεῖν.* Atticus Platonic. ap. Euseb. Praep. Ev. XV 797 D: *εἴγε μὴ μέλλοιμεν ἀγνοεῖν, πότερον δίκᾳ τεῖχος* (vulgo *δὴ κατ' ἴχνος*, cod Scor. *δεῖ κατ' ἴχνος ἴψιον*) *ὕψιον ἢ σκολιαῖς ἀπάταις ἀναβαίνει ἐπιχθονίων γένος ἀνδρῶν.* Cicero ad Attic. XIII 38: „Nunc me iuva, mi Attice, consilio, *πότερον δίκας τ. ὑ.* id est aperte hominem asperner et respuam, *ἢ σκολιαῖς ἀπάταις* (sic XZR, et similiter rursus lib. XIII 41, sed M *σκολιᾶς ἀπάτας*), ut enim Pindaro, sic *δίχα μοι νόος ἀτρέκειαν εἰπεῖν.*" V. 4. utitur sine auctoris nomine Dionys. Halic. de comp. verb. c. 21. Hartung haec ita constituit: *πότερον δίκας τεῖχος ὕψιον, ἢ σκολιᾶς ἀπάτας, ἀναβαίνειν ἐπ' ἐπιχθόνιον κτλ.*

Fr. 198. Plato de Rep. I 331 A: *τῷ δὲ μηδὲν ἑαυτῷ ἄδικον ξυνειδότι ἡδεῖα ἐλπὶς ἀεὶ πάρεστι καὶ ἀγαθὴ γηροτρόφος, ὥς καὶ Πίνδαρος λέγει· χαριέντως γάρ τοι, ὦ Σώκρατες, τοῦτ' ἐκεῖνος εἶπεν, ὅτι ὃς ἂν δικαίως καὶ ὁσίως τὸν βίον διαγάγῃ, γλυκεῖά οἱ ἀτάλλοισα* (*ἀττάλοισα* Par. BK Flor. B, *ἀτάλλουσα* Vind. F Ang. B Flor. ACR) *γηρ. συναορεῖ* (*ξυναορεῖ* Vind. B, *ξυναγορεῖ* Vind. E) *ἐλπίς, ἃ μ. θνατῶν π. γ. κυβερνᾷ*

Γλυκεῖά οἱ καρδίαν ἀτάλλοισα γηροτρόφος συναορεῖ
ἐλπίς, ἃ μάλιστα θνατῶν πολύστροφον γνώμαν κυβερνᾷ.

199.

–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – –

Ἐλπίσιν ἀθανάταις ἁρμῷ φέρονται.

200. [152.]

–́ ⏑ – – –́ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ –
⏑́ –́ ⏑ . . . .

Ἄλλο δ' ἄλλοισιν νόμισμα, σφετέραν δ' αἰνεῖ δίκαν ἕκαστος.

201. [235.]

⏒ –́ ⏑ – ⏒ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ́ – –

Σοφοὶ δὲ καὶ τὸ μηδὲν ἄγαν ἔπος αἴνησαν περισσῶς.

(*κυβερνᾶν* Ven. C) quae exscripsit Stob. Flor. XCIV 22. Exhibent etiam Syncsius de insomn. 147 A: *ὥστε ἣν ὕμνησε τὴν ἐλπίδα ὁ Πίνδαρος, περὶ ἀνδρὸς λέγων εὐδαίμονος, ὅτι ἄρα αὐτῷ γλυκεῖα καρδίαν ἀτάλλοισα κουροτρόφος συναορεῖ . . . κυβερνᾷ φαίη τις ἂν οὐ περὶ τῆς ὕπαρ λέγεσθαι, τῆς ἀπατηλῆς, ἣν ἡμεῖς ἑαυτοῖς διαπλάττομεν, ἀλλ' ὅλον τοῦτο μικροῦ μέρους ἐνυπνίων ἔπαινος εἴρηται τῷ Πινδάρῳ* et Nicephorus in Scholiis ad Syn. 408, qui coniectnra ad Nemea retulit (*ζήτει ἐν τοῖς ἀγῶσι τῶν Νεμέων*, ita cod. Rhedig.), qui ex Platone lectionem *γηροτρόφος* memorat, et Iustinns Coh. ad Gent. p. 26. Respiciunt huc Plut. de animi tranq. c. 19, de fraterno am. c. 5, Themist. VIII 101 B, Theodor. Metoch. p. 350 (ubi *ξυναορεῖ*) et 659, Nicephor. Greg. VIII 8 (ubi non male *τὰν πολυστρ.*) Choricius p. 35 ed. Boissou. Olymp. in Alcib. I p. 23 Apostol. V 52a.

Fr. 199. Eust. prooem. 21: *Μάλιστα δὲ ἄτριπτον εἰς συνήθη γνῶσιν τὸ ἁρμῷ, ἤγουν ἄρτι, ὃ παρ' ἑτέροις ἁρμοῖ λέγεται . . . Ἐλπίσιν κτλ.*

Fr. 200. Cram. An. Par. III 154, 13: *Καὶ Πίνδαρος· ἄλλο δ' . . . αἰνεῖ δ. ἕκ. τὸ γὰρ θεῖον φύσει μὲν ἕν, θέσει δὲ πολύ.* Matranga An. 475. *ἄλλοι δ' ἄλλοισι νόμιμα κτλ.* Respicit Artemidor Oneir. IV 2: *ἄλλα δὲ ἄλλοις νόμιμα, σφέτερα δέδεικται ἑκάστοις, φησὶν ὁ Πίνδαρος.* unde Schneider *δὲ κεῖται* coniecit. — V. 1. *αἰνεῖ*, Schneidewin *αἰνέσει*. Videtur scribendum *σφετέραν δὲ δίκαν ἕκαστος αἰνεῖ*, ut omnia uno versu comprehendantur.

Fr. 201. Plut. consol. ad Apoll. c. 28: *ὁ δὲ Πίνδαρος, σοφοὶ δέ, φησίν, καὶ τὸ μηδὲν κτλ.* Scholiast. Eurip. Hipp. 263: *μάρτυρες ἔσονται οἱ σοφοί, εἴπερ ἑνὸς τῶν ἑπτὰ σοφῶν ἐστιν ἀπόφθεγμα τὸ μηδὲν ἄγαν, ὅ περ Χίλωνι ἀνατιθέασιν ὡς Κριτίας καὶ Πίνδαρος· Σοφοὶ . . . ᾔνησαν περ.* et Hephaestio 91 omisso auctoris nomine, sed ut exemplum metri Pindarici. Ceterum Hartung *αἴνεσαν* flagitat.

202. [237.]

⏖ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ –́ ⏑ ⏓

Γλυκύ τι κλεπτόμενον μέλημα Κύπριδος.

203. [239.]

–́ ⏑ – –́ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – –
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – –
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏓
* * * * * * * *
. . . . . ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – ⏓

Ἀνίκ' ἀνθρώπων καματώδεες οἴχονται μέριμναι
στηθέων ἔξω, πελάγει δ' ἐν πολυχρύσοιο πλούτου
πάντες ἴσα πλέομεν ψευδῆ πρὸς ἀκτάν·
ὃς μὲν ἀχρήμων, ἀφνεὸς τότε, τοὶ δ' αὖ πλουτέοντες
* * * * * * * *
. . . . . ἀέξονται φρένας ἀμπελίνοις τόξοις δαμέντες.

204. [240.]

. . . – – –́ ⏑ – – –́ . . .

Οἳ δ' ἄφνει πεποίθασιν.

Fr. 202. Clem. Alex. Paedag. III 295: *Ἐντεῦθεν ὠφελημένος ὁ Βοιώτιος Πίνδαρος· Γλυκύ τι, φησί, κλεπ. μ. Κ.*

Fr. 203. Athen. XI 782 D: *Αὔξει γὰρ καὶ τρέφει μεγαλύνει τε τὴν ψυχὴν ἡ ἐν τοῖς πότοις διατριβὴ ἀναζωπυροῦσα καὶ ἀνεγείρουσα μετὰ φρονήσεως τὸν ἑκάστου νοῦν, ὥς φησιν ὁ Πίνδαρος· Ἀνίκ' . . . πλουτέοντες, εἶτ' ἐπάγει· ἀέξονται κτλ.* — V. 2. *ἔξω* et *πολυχρύσοιο* Mitscherlich, vulgo *ἔξωθεν* et *πολυχρύσου*. — V. 3. *ἴσα πλέομεν* scripsi, vulgo *ἴσα νέομεν*, Hermann *ἴσᾳ νέομεν*, sed *ἴσᾳ* Pindarum adverbii loco adhibere, non est verisimile. Ceterum *ψευδὴς* hoc uno loco apud Pindarum legitur, sed dixit *ψεῦδις* et *ἀψευδής*. — V. 4. *ἀφνεὸς* Hermann, v. *ἀφνειός*. — V. 5. affert Eustath. 1367, 30, ubi *τόξοισι*. Putavi autem aliquando haec addito fr. 199 sic posse redintegrari

τοὶ δ' αὖ πλουτέοντες
ἐλπίσιν ἀθανάταις ἁρμῷ φέρονται,
εὖτ' ἀέξονται φρένας ἀμπελίνοις τόξοις δαμέντες.

Sunt haec haud dubie ad Scolia referenda: cf. quae ad fr. 101 adnotata sunt.

Fr. 204. Et. M. 178, 10: *παρὰ τὸ ἄφενος γίνεται ἄφνος, ᾧ κέχρηται Πίνδαρος· οἱ* (D *οἳ*) *δ' ἄφ. πεποίθασιν.* sed V *ὃ δ' ἄφνει πέποιθεν.*

205. [241.]

. . . –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏒
– –́ ⏑ – – –́ [⏑ –] – –́ ⏑ – –
– –́ ⏑ – –́ ⏑ – ⏒

. . . . τῶνδε γὰρ οὔτε τι μεμπτόν
οὔτ' ὦν μεταλλακτὸν . . ὅσσ' ἀγλαὰ χθών
πόντου τε ῥιπαὶ φέροισιν.

206. [242.]

[–́ ⏑] ⏑ – ⏑ ⏑ – –́ ⏑ – – –́ ⏑ – –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
–́ ⏑ – ⏒ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ –
–́ ⏑ – – –́ . . . .

'Αελλοπόδων μέν τιν' εὐφραίνοισιν ἵππων
τίμια καὶ στέφανοι, τοὺς δ' ἐν πολυχρύσοις θαλάμοις βιοτά·
τέρπεται δὲ καί τις ἐπ' οἶδμ' ἅλιον ναῒ θοᾷ
σῶς διαστείβων . . . .

207. [243.]

. . . ⏑ – –́ ⏑ – ⏒
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – –́ –
–́ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ –

. . . Διὸς παῖς ὁ χρυσός·
κεῖνον οὐ σὴς οὐδὲ κὶς δάπτει,
δάμναται δὲ βροτέαν φρένα κάρτιστον κτεάνων.

Fr. 205. Plut. Quaest. Symp. VII 5, 3: τῶνδε γὰρ οὔτε τι μεμπτὸν οὔτε (vett. edd. οὐ τῶν) μεταλλακτόν (edd. vett. μεταλλάττων, cod. Pal. οὔτε μεταλλ. om., Dübner edidit οὔτ' ὦν μεταλλάττον), ὡς Πίνδαρος ἔφη, τῶν ἐπὶ ταῖς τραπέζαις, ὅσ' ἀγλαὰ χθὼν (Wyttenbach ed. ὡς ἀγλαόχθων) πόντου τε ῥιπαὶ φέρουσιν, ἄρτι παρακειμένων. Composuit Boeckh. — V. 2 fortasse scribendum: τραπέζαισιν ὅσσ'.

Fr. 206. Sextus Empir. Hypoth. Pyrrh. I 20 ed. Bekker ὁ μὲν γὰρ Πίνδαρός φησιν· ἀελλοπόδων κτλ. — V. 1. εὐφραίνοισιν Boeckh, v. εὐφραίνουσιν. — V. 2. τίμια Boeckh, v. τιμαί. — V. 3. τέρπεται δὲ, Boeckh coni. τέρπεται δ' αὖ. — οἶδμ' Boeckh, v. οἶδμα.

Fr. 207. Schol. Pind. Pyth. IV 408: ἄφθιτον δὲ αὐτὸ εἶπε, καθὸ χρυσοῦν ἦν· ὁ δὲ χρυσὸς ἄφθαρτος· καὶ ἡ Σαπφώ, ὅτι Διὸς παῖς κτλ. sed Schneider et Boeckh viderunt excidisse Sapphus fragmentum Pindarique haec esse collato Proclo ad Hesiod. Opp. et D. 428: τοῦτο καὶ Πίνδαρον οὕτω καλεῖν περὶ τοῦ χρυσοῦ λέγοντα· κεῖνον οὐ σῆς οὐ κὶς δάμναται, ὡς ἄσηπτον, Deinde Sch. κὶς δάπτει, βροτέαν, inde Valckenaer vidit recipiendum esse utrumque verbum δάπτει, δάμναται δέ. — V. 3. κάρτιστον Boeckh, vulgo κράτιστον. — κτεάνων Boeckh, vulgo φρενῶν.

208. [244.]

–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ –
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
⏒ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – . . . . .

Καὶ φέρονταί πως ὑπὸ δούλειον τύχαν
αἰχμάλωτοι, καὶ χρυσέων βελέων
ἐντὶ τραυματίαι . . . .

209. [246.]

⏑ –́ –́ ⏑ ⏑ – ⏖ ⏑ – ⏑ ⏓
⏑ ⏑ –́ –́ . . . . . .

Ἴσον μὲν θεὸν ἄνδρα τε φίλον (*θεῷ*)
ὑποτρέσσαι . . . . .

210. [247.]

. . . ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – –
⏑ –́ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – ⏒ . .

. . . *Ὁπόταν θεὸς ἀνδρὶ χάρμα πέμψῃ,*
πάρος μέλαιναν κραδίαν ἐστυφέλιξεν. . .

211. [248.]

–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ –́ . . . .

Οὔτις ἑκὼν κακὸν εὕρετο.

Fr. 208. Theodor. Metoch. 562: *Καὶ φέρονται κτλ. Πίνδαρός φησιν.* — V. 1. *τύχαν* Boeckh, v. *τύχην*. — V. 3. *ἐντὶ*, cod. Mon. *ἐν τῷ*.

Fr. 209. Schol. Hom. Il. ρ 98: *ὁ γὰρ φωτὶ μαχόμενος τῷ ὑπὸ θεῶν τιμωμένῳ ἢ ὑπὸ θεῶν ἀγαπωμένῳ, αὐτῷ τῷ θεῷ μάχεται τῷ ἐκεῖνον στέργοντι· ὁ Πίνδαρος ἴσον . . . φίλον ὑποτρέσσαι* (Bekker *ὑποτρέσαι*) *ἐκέλευσεν, ἐπίσης τὸν θεὸν καὶ τὸν φίλον θεῷ ἄνδρα θεοφιλῆ.* — V. 1. *θεῷ* recte addidit Heynius.

Fr. 210. Schol. Pind. Ol. II 40: *πρὸ τῶν ἀγαθῶν τοῖς ἀνθρώποις γὰρ τὰ κακά, ὅπερ καὶ ἐν ἑτέρῳ φησίν· ὁπότε κτλ.* — V. 1. *ὁπόταν* schol. Vindob., vulgo *ὁπότε*. — V. 2. *πάρος* Nauck, *πρόσθε* Boeckh, vulgo *πρός*, quod tuetur Mommsen. — *κραδίαν* schol. Vind., v. *καρδίαν*. Deinde poeta videtur scripsisse *ἐστυφέλιξε πένθει*.

Fr. 211. Aristid. II 547: *Ἀλλὰ Πλάτων καὶ Πίνδαρος πολλαχῇ μὲν καὶ ἄλλῃ σοφοί, καὶ δὴ καὶ κατὰ τόνδε τὸν λόγον οὐχ ἥκιστα, ὁ μὲν οὑτωσὶ λέγων· οὔτις κτλ.*

212. [250.]

[–́ ⏑] ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ –
–́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ –
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – [–́] . . . . .

. . Νέων δὲ μέριμναι σὺν πόνοις εἱλισσόμεναι
δόξαν εὑρίσκοντι· λάμπει δὲ χρόνῳ
ἔργα μετ' αἰθέρ' ἀερθέντα . . .

213. [252.]

. . . ⏑́⏑ ⏑ – ⏑ – –
⏑́⏑ ⏑ ⏖ –́ ⏑ – ⏑́⏑ ⏑ – ⏑ –

. . . . Τιθεμένων ἀγώνων
πρόφασις ἀρετὰν ἐς αἰπὺν ἔβαλε σκότον.

214. [253.]

– –́ ⏑ – ⏒ –́ ⏑ ⏑ – ⏒ –́ ⏑ – ⏒
–́ ⏑ – ⏒ –́ ⏑ ⏑ – –

Νικώμενοι γὰρ ἄνδρες ἀγρυξίᾳ δέδενται
οὐ φίλων ἐναντίον ἐλθεῖν.

215. [254.]

. . . ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ . . .

Ἐπὶ λεπτῷ δενδρέῳ βαίνειν.

Fr. 212. Clem. Alex. Str. IV 586: *Καὶ ὁ Πίνδαρος· Νέων δὲ κτλ.* — V. 1. *εἱλισσόμεναι* et V. 2 *εὑρίσκοντι* Boeckh, v. *ἑλισσόμεναι* et *εὑρίσκουσι.* — V. 3. *ἀερθέντα* Boeckh, v. *λαμπευθέντα*, Schneider *λαμπρευθέντα* (debebat *λαμπρυνθέντα*), Buttmann *ἀναμπρευθέντα.*

Fr. 213. Plut. an seni sit ger. respubl. c. 1: *Ὅτι μέν, ὦ Εὔφανες, ἐπαινέτης ὢν Πινδάρου, πολλάκις ἔχεις διὰ στόματος ὡς εἰρημένον εὖ καὶ πιθανῶς ὑπ' αὐτοῦ· τιθεμένων κτλ.* Eadem leguntur de sollert. animal. c. 23.

Fr. 214. Schol. Pind. Olymp. XIII 92: *καὶ ἀλλαχοῦ· Νικώμενοι κτλ.* — V. 1. affert idem ad Pyth. IX 160: *Νικ. δὲ ἀγρ. δέδενται*, integrum autem versum Plut. de cap. ex inim. util. c. 4.

Fr. 215. Liban. Epist. CXLIV: *Μηδ' οὕτως οἷον τὰ ἡμέτερα κατὰ Πίνδαρον ἐπὶ λ. δένδρῳ β., ἀλκά τι καὶ ἀδάμαντος μετέχειν. δενδρέῳ* Boeckh.

216. [255.]

– –́ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ ⏓
⏑ ⏑ –́ ⏑ . . . .

Τόλμα τέ μιν ζαμενὴς καὶ σύνεσις πρόσκοπος
ἐσάωσεν.

217. [256.]

– –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – –
–́ ⏑ . . . .

Σχήσει τὸ πεπρωμένον οὐ πῦρ, οὐ σιδάρεον
τεῖχος.

218. [257.]

⏑ –́ ⏑ – – –́ ⏑ . .

Πιστὸν δ' ἀπίστοις οὐδέν.

219. [258.]

. . . . ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏒
–́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ – ⏒ –́ ⏑ – ⏒
⏒ –́ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ –̀ ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ . .

Ὑφ' ἅρμασιν ἵππος,
ἐν δ' ἀρότρῳ βοῦς· παρὰ ναῦν δ' ἰθύει τάχιστα δελφίς
κάπρῳ δὲ βουλεύοντα φόνον κύνα χρὴ τλάθυμον ἐξευ-
ρεῖν . .

Fr. 216. Schol. Pind. Nem. VII 87: *Ὅλως ἀποδέχεται ὁ Πίνδαρος τὴν μετὰ συνέσεως τόλμαν· Τόλμα κτλ.* Fort. Pindarus *τόλμα* ultima correpta adhibuit.

Fr. 217. Plut. vit. Marcell. c. 29: *ἀλλὰ γὰρ τὸ πεπρ. οὐ πῦρ, οὐ σιδαροῦν* (BM *σιδηροῦν*) *σχήσει τεῖχος, κατὰ Πίνδαρον.* Correxit Boeckh, Hartung *οὐδὲ σιδάρεον.*

Fr. 218. Clem. Alex. Paedag. III 307: *Π. δὲ ἀ. οὐδὲν κατὰ Πίνδαρον.*

Fr. 219. Plutarch. de virt. mor. c. 12: *ὑφ' ἅρμασι γὰρ ἵππος, ὥς φησι Πίνδαρος, ἐν δ' ἀρότρῳ βοῦς, Κάπρῳ δὲ κτλ.* Auctius affert sine poetae nom. de tranquill. anim. c. 14. — V. 1. *ὑφ'*, altero loco *ἐν.* — V. 3. *βουλεύοντα* priore loco B Ven. 3 et altero loco C, *βουλεύοντι* reliqui.

220. [259.]

⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏓
–́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ –
– –́ ⏑ – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏒

Ἀλίου δ' ἐρεθίζομαι δελφῖνος ὑπόκρισιν·
τὸν μὲν ἀκύμονος ἐν πόντου πελάγει
αὐλῶν ἐκίνησ' ἐρατὸν μέλος.

221. [260.]

⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –

Φιλάνορα δ' οὐκ ἔλιπον βιοτάν.

222. [261.]

⏑ –́ ⏑ ⏑ – –́ ⏑ – –
⏑ –́ ⏑ – – –́ ⏑ –

Ὄπισθε δὲ κεῖμαι θρασειᾶν
ἀλωπέκων ξανθὸς λέων.

223. [262.]

–́ ⏑ – – –́ ⏑ – – –́ ⏑ –
⏑ –́ –́ ⏑ . . . .

Ἔνθα καὶ ποῖμναι κτιλεύονται κάπρων
λεόντων τε. . . . . .

224. [265.]

. . . ⏑ ⏑ – ⏑ – – –́ ⏑ ⏑ – ⏑ – –

Ἰαχεῖ βαρυφθεγκτᾶν ἀγέλαι λεόντων.

Fr. 220. Plut. Sympos. Quaest. VII 5, 2: *Ὁ δὲ Πίνδαρός φησι κεκινῆσθαι πρὸς ᾠδὴν ἀλίου δελφ. κτλ.* Idem de Sollert. Anim. c. 36: *ᾧ (δελφῖνι) καὶ Πίνδαρος ἀπεικάζων ἑαυτὸν ἐρεθίζεσθαί φησιν, οὐ δελφῖνος ἀπόκρισιν, τὸν μ. ἀ. ἐκ πόντου π. αὐ. ἐκίνησεν ἐ. μ.* — unde *δ' ἐρεθίζομαι* revocavi. Hi versus fortasse ex libris *Ὑπορχημάτων* petiti.

Fr. 221. Schol. ad Hom. Od. κ 240: *φιλάνορα . . . (δελφῖνες) κατὰ τὸν Πίνδαρον.* Cf. Eust. 1657, 13.

Fr. 222. Aristid. II. 509: *Πάλιν τοίνυν πρός τινα τῶν ἀκροατῶν, ἐπειδὴ νυστάζοντα ἑώρα καὶ οὐκ εἰδότα, ὅτῳ σύνεστιν, οὑτωσὶ πεποίηκε· ὄπισθεν δὲ κ. θαρσειὰν κτλ. ὄπισθε* Boeckh. *θρασειᾶν ΓΘ.*

Fr. 223. Schol. Pind. Pyth. II 31: *καὶ αὐτὸς γὰρ ὁ Πίνδαρος τὸ τιθασσεύεσθαι καὶ κτιλεύεσθαι λέγει· ἔνθα ποιμένες κτλ.* sed cod. Gott. *ἔνθα αἱ ποίμναι,* hinc Boeckh correxit.

Fr. 224. Herodian. *περὶ σχημ.* 60, 13: *Πινδαρικὸν δὲ τὰ τοῖς πληθυντικοῖς ὀνόμασιν ἑνικὰ ῥήματα ἔχοντα ἐπιφοράν, οἷον ἄνδρες ἐπὶ πόλεως* (sic A, vulgo *ὑπὲρ πόλεων* vid. fr. 56) *καὶ ἰαχεῖ βαρύφθεγκτ'*

225. [269.]

. . ⏑ ⏑ ⏒́ ⏑ ⏑ –

Μὴ σιγᾷ βρεχέσθω

226. [280.]

⏑ ⏑ ⏒́ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ –

Ποτίκολλον ἅτε ξύλον παρὰ ξύλῳ.

227.

– ⏒́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –

Ἁ μὲν πόλις Αἰακιδᾶν.

228.

. . . . . . – ⏒́ ⏑ –
⏒́ ⏑ – – ⏒́ ⏑ ⏑ – ⏒́ ⏑ – – ⏒́ ⏑ . .

. . . . . . *Φὰν δ' ἔμμεναι*
Ζηνὸς υἱοὶ καὶ κλυτοπώλου Ποσειδάωνος.

229.

Πρόφασις βληχροῦ γίνεται νείκεος.

ἂν ἀγέλαι (sic A, ἂν ἀγέλαν B, vulgo ἀναγγεῖλαι) λεόντων. correxit Fiorillo.

Fr. 225. Schol. Pind. Ol. XI 58: τὸ βρέχετο ἀντὶ τοῦ κατεσιωπᾶτό φησι· συνήθως γὰρ τὸ βρέχεσθαι ἐπὶ τοῦ σιωπᾶσθαι τίθησι· καὶ ἀλλαχοῦ κεῖται· *Μησὶ γὰρ βρ.* corr. Boeckh.

Fr. 226. Athen. VI 248 C: ἀλλὰ μὴν καὶ αὐτός, ἔφη, τὸ ποτίκολλον κτλ. ὡς ὁ Θηβαῖος εἴρηκε ποιητής, περὶ κολάκων ἐρῶ τι. ποτίκολλον ABPV, ποτικολλῶν L et Basil. Idem I 24 B: ποτίκολλον (L ποτικολλῶν) . . . ξύλῳ φησὶν ὁ Θηβαῖος μελοποιός.

Fr. 227. Schol. Arist. Pac. 251: ὅτι πόλιν εἶπε τὴν Σικελίαν νῆσον οὖσαν . . . καὶ *Πίνδαρος δὲ περὶ τῆς Αἰγίνης· ἁ μ. πόλις* (Ven. πολλάκις) *Αἰακ.*

Fr. 228. Herodian. περὶ σχημ. 59, 29: καὶ τὸ παρὰ *Πινδάρῳ ἐπί τε τοῦ Πειρίθου καὶ τοῦ Θησέως λεγόμενον· φὰν δ'* κτλ. Pro φὰν A φαμέν. — υἱοὶ CD, υἱὸς B, υἱὸν A. — καί, ἢ CD. — *Ποσειδάωνος, Ποσειδάονος* A. Eadem Moschopul. 83 et Tryphon in Mus. Cantabrig. I 56. Ad hoc carmen fort. pertinet fr. 242.

Fr. 229. Cram. An. Ox. I 95, 5: *Πίνδαρος μὲν βληχρὸν τὸ ἰσχυρόν· πρόφασις* (cod. πρόφασιν) *βληχροῦ γ. ν.* Respicit Et. M. 200, 13: βληχρὸν . . . *Πίνδαρος δὲ ἐπὶ τοῦ ἰσχυροῦ αὐτὸ λέγει.* Zonar. 193, 391. Suid. v. βληχρόν, Eust. Il. 589, 46.

* 230. [286.]

Μελιρρόθων δ' ἕπεται πλόκαμοι.

231. [123.]

Etym. M. 277, 39: *Διόνυσος· ... οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Νύσης τοῦ ὄρους ὠνομάσθαι, ἐπεὶ ἐν τούτῳ ἐγεννήθη, ὡς Πίνδαρος, καὶ ἀνετράφη.*

232. [124.]

Plutarch. de adul. et amic. c. 27: *εὐδίᾳ γὰρ ἐπάγει νέφος ὁ κινῶν ἐν παιδιᾷ καὶ φιλοφροσύνῃ λόγον ὀφρὺν ἀνασπῶντα καὶ συνιστάντα τὸ πρόσωπον, ὥσπερ ἀντιτατττόμενον τῷ Λυσίῳ θεῷ, λύοντι τὸ τῶν δυσφόρων σχοινίον μεριμνῶν κατὰ Πίνδαρον.* ubi Dübner ed. [*καὶ*] *μεριμνῶν.* Nauck coniecit *δυσφρόνων σκύνιον μεριμνᾶν.*

233. [153. 130. 131.]

Schol. Il. φ 194: *Ἡρακλῆς εἰς ᾅδου κατελθὼν ἐπὶ τὸν Κέρβερον συνέτυχε Μελεάγρῳ τῷ Οἰνέως, οὗ καὶ δεηθέντος γῆμαι τὴν ἀδελφὴν Δηϊάνειραν, ἐπανελθὼν εἰς φῶς ἔσπευσεν εἰς Αἰτωλίαν πρὸς Οἰνέα, καταλαβὼν δὲ μνηστευόμενον τὴν κόρην Ἀχελῷον τὸν πλησίον ποταμόν, διεπάλαισεν αὐτῷ ταύρου μορφὴν ἔχοντι· οὗ καὶ ἀποσπάσας τὸ ἕτερον τῶν κεράτων ἔλαβε τὴν παρθένον. φασὶ δὲ αὐτὸν Ἀχελῷον παρὰ Ἀμαλθείας τῆς Ὠκεανοῦ κέρας λαβόντα δοῦναι τῷ Ἡρακλεῖ καὶ τὸ ἴδιον ἀπολαβεῖν. ... ἡ ἱστορία παρὰ Πινδάρῳ.* Ad eundem locum haud dubie pertinet Schol. Il. θ 368: *Πίνδαρος γοῦν ἑκατόν, Ἡσίοδος δὲ πεντήκοντα ἔχειν αὐτὸν (Κέρβερον) κεφαλάς φησιν.* — Conferas praeterea Tertullian. de cor. mil. c. 7: „Hercules nunc populum capite praefert, nunc oleastrum, nunc apium. Habes tragoediam Cerberi, habes Pindarum atque Callimachum, qui et Apollinem memorat interfecto Delphico dracone lauream induisse qua supplicem."

Fr. 230. Lesbonax de fig. 184 ed. Valck: *ἔστι δὲ καὶ ἄλλο σχῆμα ἀπὸ Βοιωτίας, ὃ δὴ καὶ Πινδαρικὸν λέγεται, ὅτι πολλάκις αὐτῷ κέχρηται· γίνεται δὲ οὕτως· Λακεδαιμόνιοι πολεμεῖ Ἀθηναίοις, μελιρρόθων δ' ἕπεται πλόκαμοι ἀντὶ τοῦ ἕπονται* (cod. *ἕπεται*), *διήγεται σάρκες ἀντὶ τοῦ διήγονται. Ὅμηρος· καὶ δὴ δοῦρα σέσηπε νεῶν κτλ.* Et medium quidem exemplum certissime Pindari est, ubi Boeckh *μελιρρόθων δ' ἀνθέων ἕπ. πλ.* scripsit, Hartung *μελιρρόων*, videtur *παλιρρόθιον δ' ἕπεται πλόκαμοι* legendum: fortasse etiam tertium huc pertinet, quod affert etiam schol. Philostrati p. 193 ed. Kayser: *Πινδαρικὸν (σχῆμα) ... οἷον· Λακεδ. πολ. Ἀθ. καὶ Ὅμηρος. διοίγετο δὲ σάρκες ἀντὶ τοῦ διοίγοντο.* Fort. *διοίχετο σάρκες.*

234. [135.]

Pausan. V 14, 6: *Μετὰ δὲ τοὺς κατειλεγμένους Ἀλφειῷ καὶ Ἀρτέμιδι θύουσιν (Ἠλεῖοι) ἐπὶ ἑνὸς βωμοῦ. τὸ δὲ αἴτιον τούτων παρεδήλωσε μέν που καὶ Πίνδαρος ἐν ᾠδῇ, γράφομεν δὲ καὶ ἡμεῖς ἐν τοῖς λόγοις τοῖς Λετριναίοις.*

235. [139.]

Serv. Virg. Georg. I 14: „Huic opinioni (*Aristaeum Thebis relictis se primum Ceam, tum in Sardiniam contulisse*) Pindarus refragatur, qui eum ait de Cea insula in Arcadiam migrasse, ibique vitam coluisse. Nam apud Arcades pro Iove colitur, quod primus ostenderit, qualiter apes debeant reparari." Nisi forte haec ex commentariis ad Pyth. IX 64 petita sunt.

236. [145.]

Plut. Quaest. Nat. c. 36, ubi quaerit cur apes citius pungant, qui stuprum dudum fecerint, ex versione Longolii: „*Et Pindarus: Parvula favorum fabricatrix, quae Rhoecum pupugisti aculeo, domans illius perfidiam.*" sic Dübner (sed Boeckh: Tu molitrix favorum parva, perfidum quae puniens Rhoecum stimulo pupugisti eum). Huc pertinet Schol. Apoll. Rh. II 477 (Et. M. 75, 32) *Χάρων δὲ ὁ Λαμψακηνὸς ἱστορεῖ, ὡς ἄρα Ῥοῖκος θεασάμενος δρῦν ὅσον οὔπω μέλλουσαν ἐπὶ γῆς καταφέρεσθαι, προσέταξε τοῖς παισὶν ὑποστηρίξαι ταύτην· ἡ δὲ μέλλουσα συμφθείρεσθαι τῇ δρυῒ νύμφη, ἐπιστᾶσα τῷ Ῥοίκῳ χάριν μὲν ἔφασκεν εἰδέναι ὑπὲρ τῆς σωτηρίας, ἐπέτρεπεν δὲ αἰτήσασθαι ὅτι βούλοιτο· ὡς δὲ ἐκεῖνος ἠξίου συγγενέσθαι αὐτῇ, ὑπέσχετο δοῦναι τοῦτο· φυλάξασθαι μέντοι γε ἑτέρας γυναικὸς ὁμιλίαν παρήγγειλεν· ἔσεσθαι δὲ μεταξὺ αὐτῶν ἄγγελον μέλισσαν. Καί ποτε πεσσεύοντος αὐτοῦ παρίστατο* (Keil *παρίπτατο*) *ἡ μέλισσα· πικρότερον δὲ ἀποφθεγξάμενος εἰς ὀργὴν ἔτρεψε τὴν νύμφην, ὥστε πηρωθῆναι αὐτόν. Καὶ Πίνδαρος δέ φησι περὶ Νυμφῶν ποιούμενος τὸν λόγον· Ἰσοδένδρου τέκμαρ αἰῶνος λαχοῦσα(ι).* vid. fr. 142, fortasse ex eodem carmine.

237. [140.]

Harpocrat. p. 41 ed. Bekk.: *Αὐτόχθονες· ... ὁ δὲ Πίνδαρος καὶ ὁ τὴν Δαναΐδα πεποιηκώς φασιν Ἐριχθόνιον καὶ Ἥφαιστον ἐκ Γῆς φανῆναι.*

238. [144.]

Appollodor. Bibl. II 4, 2: *Αὗται δὲ αἱ νύμφαι (Γοργόνες) πτηνὰ εἶχον πέδιλα καὶ τὴν κίβισιν, ἥν φασιν εἶναι πήραν.* quibus vulgo et in libris adduntur haec: *Πίνδαρος δὲ καὶ Ἡσίοδος ἐν Ἀσπίδι ἐπὶ τοῦ Περσέως· πᾶν δὲ μετάφρενον εἶχε κάρα δεινοῖο πελώρου Γοργοῦς, ἀμφὶ δέ μιν κίβισις θέε. εἴρηται δὲ παρὰ τὸ κεῖσθαι ἐκεῖ ἐσθῆτα καὶ τὴν τροφήν.*

239. [149.]

Schol. Pind. Nem. VII 103: *Εὐξενίδην δὲ εἶπεν ὡς ἀπό τινος Εὐξένου τῆς ὅλης φατρίας ἀφηγουμένου, ὡς Σκοπάδας καὶ Ἀλευάδας εἴωθε (Πίνδαρος) καλεῖν τοὺς Θεσσαλούς.*

240. [155.]

Strabo III 170: *Καὶ τὰς Πλαγκτὰς καὶ τὰς Συμπληγάδας ἐνθάδε μεταφέρουσί τινες, ταύτας εἶναι νομίζοντες Στήλας, ἃς Πίνδαρος καλεῖ πύλας Γαδειρίδας* (C *Γαδειρίτας*), *εἰς ταύτας ὑστάτας ἀφῖχθαι φάσκων τὸν Ἡρακλέα.* et p. 171: *Καὶ ὁ Πίνδαρος οὕτως ἂν ὀρθῶς λέγοι πύλας Γαδειρίδας, εἰ ἐπὶ τοῦ στόματος νοοῖντο αἱ στῆλαι· πύλαις γὰρ ἔοικε τὰ στόματα.* Cf. Eust. ad Dionys. Per. v. 64.

241. [156.]

Strabo XV 711: *Περὶ δὲ τῶν χιλιετῶν Ὑπερβορέων τὰ αὐτὰ λέγει Σιμωνίδῃ καὶ Πινδάρῳ καὶ ἄλλοις μυθολόγοις.*

242. [163.]

Pausan. I 41, 5: *Μεγαρέως δὲ Τίμαλκον παῖδα τίς μὲν ἐς Ἄφιδναν ἐλθεῖν μετὰ τῶν Διοσκούρων ἔγραψε; πῶς δ' ἂν ἀφικόμενος ἀναιρεθῆναι νομίζοιτο ὑπὸ Θησέως, ὅπου καὶ Ἀλκμὰν ποιήσας ᾆσμα ἐς τοὺς Διοσκούρους, ὡς Ἀθήνας ἕλοιεν καὶ τὴν Θησέως ἀγάγοιεν μητέρα αἰχμάλωτον, ὅμως Θησέα φησὶν αὐτὸν ἀπεῖναι. Πίνδαρος δὲ τούτοις τε κατὰ ταὐτὰ ἐποίησε καὶ γαμβρὸν τοῖς Διοσκούροις Θησέα εἶναι βουλόμενον* (codd. *βουλόμενος*, C. Fr. Hermann *βουλομένοις*), *ἐς ὃ ἀπελθεῖν αὐτὸν Πειρίθῳ τὸν λεγόμενον γάμον συμπράξοντα.*

243. [176.]

Schol. Il. π 170: *καὶ Πίνδαρος πεντηκονταερέτμους φησὶ τὰς ναῦς τῶν Ἀχαιῶν εἶναι.* Eadem Cram. An. Par. III 286, 27 ubi *πεντήκοντα ἐρεγμούς*. Boeckh *πεντηκοντηρέτμους*.

244. [178.]

Aristid. II 339: *Καί τοι τίς οὐκ ἂν φήσειεν οὑτωσὶ πολλὴν εἶναι τὴν ἀλογίαν, ὄντα μὲν αὐτὸν (Παλαμήδην) κυριώτερον τοῦ Ὀδυσσέως εἰς σοφίας λόγον, ὡς ἔφη Πίνδαρος, εἶθ' ἡττηθῆναι ὑπὸ τοῦ χείρονος;*

245. [180.]

Soph. Aiac. Arg.: *περὶ δὲ τῆς πλευρᾶς, ὅτι μόνην αὐτὴν τρωτὴν εἶχεν (Αἴας), ἱστορεῖ καὶ Πίνδαρος, ὅτι τὸ μὲν σῶμα, ὅπερ ἐκάλυψεν ἡ τοῦ Ἡρακλέος λεοντῆ, ἄτρωτον ἦν, τὸ δὲ μὴ καλυφθὲν τρωτὸν ἔμεινεν.*

246. [181.]

Schol. ad Il. κ 435, ubi in AD haec leguntur: *Ῥῆσος γένει μὲν ἦν Θρᾷξ, υἱὸς δὲ Στρυμόνος τοῦ αὐτόθι ποταμοῦ καὶ Εὐτέρπης μιᾶς τῶν Μουσῶν. διάφορος δὲ τῶν καθ' αὐτὸν γενόμενος ἐν πολεμικοῖς ἔργοις ἐπῆλθε τοῖς Ἕλλησιν, ὅπως Τρωσὶ συμμαχήσῃ, καὶ μίαν ἡμέραν συμβαλὼν πολλοὺς τῶν Ἑλλήνων ἀπέκτεινεν· δείσασα δὲ Ἥρα περὶ τῶν Ἑλλήνων Ἀθηνᾶν ἐπὶ τὴν τούτου διαφθορὰν πέμπει· κατελθοῦσα δ' ἡ θεὸς Ὀδυσσέα τε καὶ Διομήδη ἐπὶ τὴν κατασκοπὴν ἐποίησε προελθεῖν· ἐπιστάντες δὲ ἐκεῖνοι κοιμωμένῳ Ῥήσῳ αὐτόν τε καὶ τοὺς ἑταίρους αὐτοῦ κτείνουσιν, ὡς ἱστορεῖ Πίνδαρος.* Haec contracta sunt in BLV: *ἱστορεῖ δὲ Πίνδαρος, ὅτι καὶ μίαν ἡμέραν πολεμήσας (Ῥῆσος) πρὸς Ἕλληνας μέγιστα αὐτοῖς ἀπεδείξατο κακά, κατὰ δὲ θείαν πρόνοιαν νυκτὸς αὐτὸν Διομήδης ἀναιρεῖ.* Cf. Eust. 817, 28. Eudoc. 317.

247.

Pausan. IX 22, 7: *Πινδάρῳ δὲ καὶ Αἰσχύλῳ πυνθανομένοις παρὰ Ἀνθηδονίων, τῷ μὲν οὐκ ἐπὶ πολὺ ἐπῆλθεν ᾆσαι τὰ εἰς Γλαῦκον, Αἰσχύλῳ δὲ καὶ εἰς ποίησιν δράματος ἐξήρκεσε.*

248. [189.]

Vita Homeri in Gal. Opusc. Myth. p. 283: *Ὅμηρον τοίνυν Πίνδαρος μὲν ἔφη Χῖόν τε καὶ Σμυρναῖον γενέσθαι, Σιμωνίδης δὲ Χῖον.* ubi Wassenbergh censuit verba *Χῖόν τε καὶ* delenda esse, quemadmodum perhibet auctor vit. Hom. V ap. Westerm. Biogr. p. 28: *τὸ δὲ γένος κατὰ μὲν Πίνδαρον Σμυρναῖος, κατὰ δὲ Σιμωνίδην Χῖος.* at rursus alteram memoriam tuetur vita VI ib. p. 30 (Cram. An. Par. III 98, 13): *Ἀναξιμένης καὶ Δαμάστης καὶ Πίνδαρος Χῖον τὸν Ὅμηρον ἀποφαίνονται καὶ Θεόκριτος.* et similiter Tzetz. Exeg. Il. p. 7. Pindarus igitur utramque poetae summi patriam testatus erat; poterat in diversis carminibus diversam famam sequi, id quod Sengebusch Dissert. Homer. I 167 statuit, sed multo verisimilius est, quod iam Boeckh existimavit, Pindarum Homeri, quem Smyrnae natum esse statueret, in Chio insula domicilium testificatum esse. Ac fortasse huc referendum est fr. 187 *καὶ λιπαρῷ Σμυρναίῳ ἄστει.* Haec enim non possunt ad Pindari tempus referri, quo Smyrnae urbs nulla fuit, neque cum heroum laudibus convenit urbis memoria, sed cadunt haec bene in Homeri aetatem.

249. [189.]

Aelian. Var. Hist. IX 15: *λέγεται δὲ κἀκεῖνο πρὸς ταύτοις, ὅτι ἄρα ἀπορῶν (Ὅμηρος) ἐκδοῦναι τὴν θυγατέρα, ἔδωκεν αὐτῇ προῖκα ἔχειν τὰ ἔπη τὰ Κύπρια, καὶ ὁμολογεῖ τοῦτο Πίνδαρος.*

250.

Philodem. de Musica col. XX, ubi improbabile dicit esse a Thaleta et Terpandro Lacedaemoniorum dissidia composita esse: *τοὺς ἐ(πὶ τῶν)*

ἀγώνων ἔ(τ)ερπεν ὁ Τέρ(παν)δρος· τοὺς δὲ Λάκωνας ἀ(π)ειθεῖν προα(ι)ρουμένους (τῷ) μαντείῳ κα(ὶ) [Hartung *καινῷ*] *(λ)όγῳ δ' ἴσω(ς) προαχθέν(τ)α(ς) ἀποτεθεῖσθαι τὴν στάσιν· ἀλλὰ μὴν καὶ τὸ μὲν κα(τὰ) Στησίχορ(ο)ν οὐκ ἀκρι(β)ῶ(ς) ἱστο(ρεῖ)τ(αι), τ(ὸ δὲ) Π(ι)νδ(ά)ρειον, εἰ τῆς διχ(ον)οίας ἔπεισεν, οὐκ οἴδαμεν.* Ceterum dubium, utrum Stesichorus de Thaleta, de Terpandro Pindarus dixerit, an utriusque testimonium ad Terpandrum sit referendum. Omnino autem quaeritur, an Pindari nomen recte sit restitutum, nam fort. scrib. *τὸ δὲ Τερπάνδρειον εἰ τῆς διχονοίας ἔπαυσεν, οὐκ οἴδαμεν*, ut philosophus dixerit, Stesichori testimonium de Terpandro Lacedaemonios reconciliante non satis dilucidum esse, Terpandri autem carmen, quo ad concordiam hortatus sit Lacedaemonios, utrum dissidia vere composuerit necne, incertum esse; igitur superstes etiam postera aetate fuisse Terpandri carmen foret censendum.

251. [191.]

Pausan. IX 30, 2: *Ὁ δὲ Σακάδα τοῦ Ἀργείου τὸν ἀνδριάντα πλάσας, οὐ συνιεὶς Πινδάρου τὸ ἐς αὐτὸν προοίμιον, ἐποίησεν οὐδὲν ἐς τὸ μῆκος τοῦ σώματος εἶναι τῶν αὐλῶν μείζονα τὸν αὐλητήν.* Adde Plut. de mus. c. 8: *γέγονε δὲ καὶ Σακάδας Ἀργεῖος ποιητὴς μελῶν τε καὶ ἐλεγείων μεμελοποιημένων· τούτου καὶ Πίνδαρος μνημονεύει.* Carmen, quod Pausanias *προοίμιον* vocat, Boeckh existimat *prosodium* fuisse, mihi videtur libro III Partheniorum insertum fuisse.

252. [192.]

Tzetz. Chil. I 8: *Ὡς γὰρ ὁ Πίνδαρός φησιν υἱὸς τοῦ Δαϊφάντου Ἐλθόντα πρὶν ὡς πρὸς αὐτὸν (Κροῖσον) Ἀλκμαίωνα τὸν πάνυ, Ὁπόσον δύναιτο λαβεῖν ἐκέλευε χρυσίον. Ὁ δὲ χιτῶνα περιδὺς εὐρύκολπον εἰσάγαν, Κοθόρνους τε τῶν τραγικῶν καὶ τῶν ευρυπεδίλων Τοὺς θησαυροὺς εἰσδεδυκὼς πάντα πληροῖ χρυσίου, Ὡς καὶ τὴν κόμην τὴν αὐτοῦ κατέχων τοῖς ὀδοῦσι· Τῷ τοῦ χρυσίου βάρει δὲ βαδίζειν οὐκ ἰσχύων Κροῖσον κινεῖ πρὸς γέλωτα βαδίσει καὶ τῇ θέᾳ, Ἐφ' οἷς αὐτὸν ἐκέλευσε δὶς τόσα λαβεῖν ἄλλα· Καὶ ταῦτα μὲν ὁ Πίνδαρος ὁ λυρικός που γράφει.*

253. [193.]

Harpocrat. v. *Ἄβαρις* p. 1: *Ἱππόστρατος μὲν γὰρ κατὰ τὴν τρίτην αὐτὸν Ὀλυμπιάδα λέγει παραγενέσθαι, ὁ δὲ Πίνδαρος κατὰ Κροῖσον τὸν Λυδῶν βασιλέα, ἄλλοι δὲ κατὰ τὴν κ' Ὀλυμπιάδα.*

254. [194.]

Origenes adv. Cels. III p. 126 Spencer: *Καὶ πρῶτόν γε τὰ περὶ τὸν Προκοννήσιον Ἀριστέαν, περὶ οὗ ταῦτά φησι (Κέλσος)· Εἶτ' Ἀριστέαν μὲν τὸν Προκοννήσιον ἀφανισθέντα τε οὕτω δαιμονίως ἐξ ἀνθρώπων καὶ αὖθις ἐναργῶς φανέντα καὶ πολλοῖς ὕστερον χρόνοις*

πολλαχοῦ τῆς οἰκουμένης ἐπιδημήσαντα καὶ θαυμαστὰ ἀναγγείλαντα καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐπισκήψαντος Μεταποντίνοις ἐν θεῶν μοίρᾳ μένειν τὸν Ἀριστέαν, τοῦτον οὐδεὶς ἔτι νομίζει θεόν. Ἔοικε δ' εἰληφέναι τὴν ἱστορίαν ἀπὸ Πινδάρου καὶ Ἡροδότου κτλ. Cf. Aeneas Gaz. in dial. Theophr. p. 77.

255. [195.]

Vita Pindari Vrat. T. II p. 9 ed. Boeckh (Westerm. p. 98): ἐπέβαλε δὲ τοῖς χρόνοις Σιμωνίδου ἢ νεώτερος πρεσβυτέρῳ· τῶν γοῦν αὐτῶν μέμνηνται ἀμφότεροι πράξεων· καὶ γὰρ Σιμωνίδης τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν γέγραφε, καὶ Πίνδαρος μέμνηται τῆς Κάδμου βασιλείας· Boeckh τῆς Καμβύσου βασιλείας, Westermann Ξέρξου, Schneider Δαρείου, cf. etiam Eust. Prooem. 26.

256. [200.]

Schol. Soph. Oed. Reg. 899: Ἄβαι, τόπος Λυκίας, ἔνθα ἱερόν ἐστιν Ἀπόλλωνος· ἢ διὰ τῶν Ἰαμιδῶν (ita Boeckh, cod. ηΔῖ σαμ῀ι) ὅτι καὶ ἐκεῖ μαντεύονται, ὡς καὶ Πίνδαρος. Speciosa coniectura, sed fortasse scholiastae adnotatio pertinet ad proxima Sophoclis verba οὐδὲ τὰν Ὀλυμπίαν, ut scripserit ἢ Δία τὸν Ὀλύμπιον (σέβων), et respexerit Ol. VI 5. VIII, 2.

257. [202.]

Schol. Apoll. Rhod. 1, 411: Αἰσωνὶς πόλις τῆς Μαγνησίας, ἀπὸ Αἴσωνος τοῦ πατρὸς Ἰάσονος, ὡς καὶ Πίνδαρός φησι καὶ Φερεκύδης. sed fort. nihil aliud dicere voluit, quam Aesonem, Iasonis patrem, a Pindaro commemoratum esse (Pyth. IV 118).

258. [288.]

Quintil. X 1, 109: „Non enim *pluvias*, ut ait Pindarus, *aquas colligit*, sed vivo gurgite exundat (Cicero).“ Pindarus συνάγειν ὕδατα ὄμβρια dixisse videtur.

259. [289.]

Plutarch. de Pyth. orac. c. 18: Πίνδαρος δὲ καὶ περὶ τρόπου μελῳδίας ἀμελουμένου καθ' αὑτὸν ἀπορεῖν ὁμολογεῖ, καὶ θαυμάζει, ὅτι * *. Ipse locus excidit.

260. [264.]

Plutarch. de sera Num. vind. c. 22 extr. de Neronis anima verba faciens: προκεχειρισμένων δὲ καὶ ταύτῃ τῶν δημιουργῶν Πινδαρικῆς ἐχίδνης εἶδος, ἐν ᾧ κυηθεῖσα καὶ διαφαγοῦσα τὴν μητέρα βιώσεσθαι, φῶς ἔφασκεν ἐξαίφνης διαλάμψαι μέγα. Locus obscurus, ac fortasse Pindari nomen omnino alienum.

261. [245.]

Theodor. Metoch. p. 282: Τίνα δὲ τῶν ἐν μακραῖς συμβιούντων οὐσίαις οὐ κατατρέχουσι καὶ σπαράττουσι δή τινες Κῆρες ὀλβο-

θρέμμονες, φησὶ Πίνδαρος, μεριμναμάτων ἀλεγεινῶν (cod. Mon. ἀλγεινῶν).

262. [251.]

Theodor. Metoch. 439: Καὶ φέρειν ἀνάγκην ἔχοντες κατὰ Πίνδαρον ἀλλότρια μεριμνάματα καὶ κέαρ ἀλλοτρίας φύσεως (φύσιος).

263.

Eust. Prooem. 21: καὶ τὸ ἀμεῦσαι, ὅ ἐστι παρελθεῖν· καὶ κινῆσαι, οἷον· ἀμεύσεσθαι Νάξιον Τίσανδρον. scr. ἀμεύσασθαι, cf. Hesych. αμεύσασθαι, διελθεῖν (fort. παρελθεῖν), περαιώσασθαι. Et iam apud Hesych. continuo sequitur glossa Pindarica ἀμευσιεπής, (vid. Fr. 280 A.) quemadmodum ap. Eustathium.

264. [249.]

Liban. Or. T. I 432 ed. Reiske: πρὸς γὰρ τῷ τὰ δεύτερα τῶν προτέρων πεφυκέναι κρατεῖν, ὡς ἔφη Πίνδαρος, τὸ τὸν τετιμηκότα τοῦ περιυβρικότος εἶναι βελτίω μεγάλην ἰσχὺν εἰς τὸ λήθην ἐπιθεῖναι τοῖς φαυλοτέροις ἔχει.

265 A.

Philo de caritate T. II 404 ed. Mang.: Ἔπειτα δ' ὅτι φρονήματος ὑπόπλεως ἀλόγου γενόμενος πᾶς ἀλαζὼν οὔτε ἄνδρα οὔτε ἡμίθεον μᾶλλον ἢ δαίμονα κατὰ τὸν Πίνδαρον ὑπολαμβάνει ἑαυτόν, ὑπὲρ τοὺς ὅρους τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ἀξιῶν βαίνειν. Ambigas, utrum μᾶλλον ἢ οὐ δαίμονα an μᾶλλον δὲ δαίμονα corrigendum sit.

265 B.

Philo de providentia II p. 120 ed. Auger.: *Pro honore* itaque, ut dixit olim Pindarus, *silentium laetabundus suscipiam.*

266.

Io. Siceliota Rhet. Gr. T. VI p. 395: πέντε τάξεις γλυκύτητος ἐννοιῶν, ἐν αἷς κατὰ Πίνδαρον οἷς χαίρει τις, τούτοις καὶ τιμώμενος ἥδεται.

267. [110.]

Philostr. Vit. Apoll. Tyan. VI 26: τὴν δὲ πρόσω ὁδὸν τὴν ἐπὶ τὰς πρώτας πηγὰς (Νείλου) ἄγουσαν, ἄπορον μὲν ἐλθεῖν φασιν, ἄπορον δὲ ἐνθυμηθῆναι· πολλὰ γὰρ καὶ περὶ δαιμόνων ᾄδουσιν, οἷα καὶ Πινδάρῳ κατὰ σοφίαν ὕμνηται περὶ τοῦ δαίμονος, ὃν ταῖς πηγαῖς ταύταις ἐφίστησιν ὑπὲρ ξυμμετρίας τοῦ Νείλου. cf. Phot. Bibl. 241 p. 331. Deus, quem Pindarus Nili fontibus praeesse finxit, Ganymedes videtur esse, vid. Schol. Arat. Phaen. 282: ὑδροχόος δὲ οὗτος δοκεῖ κεκλῆσθαι ἀπὸ τῆς πράξεως· ἔχων γὰρ ἕστηκεν οἰνοχόην καὶ

ἔκχυσιν πολλὴν ποιεῖται ὑγροῦ, ἥτις εἰκάζεται τῷ νέκταρι τοῦ Γανυμήδους. τὸν Γανυμήδην γὰρ αὐτὸν ἔφασαν οἱ περὶ Πίνδαρον ἑκατοντόργυιον ἀνδριάντα (poeta ἑκατοντορόγυιον videtur dixisse) ἀφ' οὗ τῆς κινήσεως τῶν ποδῶν τὸν Νεῖλον πλημμυρεῖν. Eundem Pindari locum respicit Philostr. Imagg. I 5: Νεῖλος Αἴγυπτον πλωτὴν ἐργασάμενος εὐκάρπῳ τῇ γῇ χρῆσθαι δίδωσιν ὑπὸ τῶν πεδίων ἐκποθείς, ἐν Αἰθιοπίᾳ δέ, ὅθεν ἄρχεται, ταμίας αὐτῷ δαίμων ἐφέστηκεν, ὑφ' οὗ πέμπεται ταῖς ὥραις σύμμετρος. γέγραπται δὲ οὐρανομήκης ἐπινοῆσαι καὶ τὸν πόδα ἔχει πρὸς ταῖς πηγαῖς, οἷον, ὦ Πόσειδον, προσνεύων· ἐς τοῦτον ὁ ποταμὸς βλέπει, καὶ αἰτεῖ τὰ βρέφη αὐτῷ πολλὰ εἶναι. Egit haud dubie de hoc loco Porphyrius in libro περὶ τῶν κατὰ Πίνδαρον τοῦ Νείλου πηγῶν. vid. Suidas v. Πορφύριος et Eudoc. 364. Hartung haec refert ad hymnum in Ammonem.

268. [111.]

Phot. 74, 1 et Suidas v. Ἥρας δὲ δεσμοὺς ὑπὸ υἱέος. Πολιτείας β' οὕτω γραπτέον ... παρὰ Πινδάρῳ γὰρ ὑπὸ Ἡφαίστου δεσμεύεται ἐν τῷ ὑπ' αὐτοῦ κατασκευασθέντι θρόνῳ. ὃ τινες ἀγνοήσαντες γράφουσιν ὑπὸ Διός. Καί φασι δεθῆναι αὐτὴν ἐπιβουλεύσασαν Ἡρακλεῖ. Κλήμεντος. ἡ ἱστορία καὶ παρ' Ἐπιχάρμῳ ἐν Κωμασταῖς ἢ Ἡφαίστῳ.

269. [141.]

Schol. Il. ξ 319: αὕτη δὲ (Δανάη), ὥς φησιν Πίνδαρος καὶ ἄλλοι τινές, ἐφθάρη ὑπὸ τοῦ πατραδέλφου αὐτῆς Προίτου, ὅθεν αὐτοῖς καὶ στάσις ἐκινήθη.

270.

Fulgent. Mythol. I 12: „In huius (Apollinis) etiam tutelam corvum ponunt, ... sive quod in horoscopicis libris, secundum Anaximandrum, sive etiam secundum Pindarum, solus inter omnes aves sexaginta quatuor significationes habet vocum." quae fides his habenda sit, satis incertum. Fortasse in commentariis ad Pyth. III 28 tale quid olim legebatur.

271. [117.]

Schol. Aesch. Eum. 11: χαριζόμενος Ἀθηναίοις καταχθῆναί φησιν (Aeschylus) αὐτὸν ἐκεῖσε Ἀπόλλωνα, κἀκεῖθεν τὴν περιπομπὴν αὐτῷ εἶναι, ὁ δὲ Πίνδαρος ἐκ Τανάγρας τῆς Βοιωτίας. Müller coni. Τεγύρας Orchom. p. 147.

272. [120.]

Iulianus Epist. XIX: Πινδάρῳ μὲν ἀργυρέας εἶναι δοκεῖ τὰς Μούσας, οἱονεὶ τὸ ἔκδηλον αὐτῶν καὶ περιφανὲς τῆς τέχνης εἰς τὸ τῆς ὕλης λαμπρότερον ἀπεικάζοντι. Cave haec referas ad Isthm. II 8.

273 [121.]

Liban. Epist. XXXIV: Ὁ μὲν Πίνδαρός που φησὶ μήλων τε χρυσῶν εἶναι φύλαξ, τὸ δὲ εἶναι Μουσῶν, καὶ τούτων ἄλλοτε ἄλλοις νέμειν.

274. [234.]

Stob. Flor. CXI 12: Πινδάρου· Πίνδαρος εἶπε τὰς ἐλπίδας εἶναι ἐγρηγορότων ἐνύπνια. Cf. Eust. Opusc. p. 124. Boiss. Anecd. Nova 140. Plut. Erot. 16: καὶ οὐχὶ ὥς τις εἶπεν, αἱ ποιητικαὶ φαντασίαι διὰ τὴν ἐνάργειαν ἐγρηγορότων ἐνύπνιά εἰσιν. Fort. *apophthegma* potius fuit, tribuiturque ab aliis Aristoteli (Diog. L. V 18), ab aliis Platoni (Aelian. V. H. XIII 29).

275. [208.]

Pausan. V 22, 6: Λέγεται δὲ ἐς μὲν Κόρκυραν, ὡς μιχθείη Ποσειδῶν αὐτῇ, τοιαῦτα δὴ ἕτερα ᾖσε Πίνδαρος ἐς Θήβην τε καὶ ἐς Δία. Sed rectius videtur Unger Thebana Parad. p. 66 ad Isthm. VII 18 referre. — Quod dicit Tzetz. Exeg. Il. p. 132: λαβὼν δὲ ὁ προρρηθεὶς Ἀσωπὸς πρὸς γάμον Μετώπην τὴν Λάδωνος θυγατέρα, καθά φησι Πίνδαρος, ἐκ ταύτης γεννᾷ Θήβην, Κέρκυραν, Αἴγιναν τὴν μητέρα τοῦ Αἰακοῦ, Σαλαμῖνα, Ἅρπινναν, Νέμεαν, Κλεώνην ad Ol. VI 84 pertinet, vid. ibi schol.

276.

Probus ad Virg. Ecl. VII 61: „Pindarus initio Alciden nominatum, postea Herculem dicit ab Hera, quam Iunonem dicimus, *quod eius imperiis opinionem famamque virtutis sit consecutus.*" Idem veriloquium Matris secutus est, vid. Diod. Sic. I 24: Ἀλκαῖον ἐκ γενετῆς καλούμενον ὕστερον Ἡρακλέα μετονομασθῆναι, οὐχ ὅτι δι' Ἥραν ἔσχε κλέος, ὥς φησιν ὁ Ματρις, ἀλλ' ὅτι τὴν αὐτὴν ἐζηλωκὼς προαίρεσιν Ἡρακλεῖ τῷ παλαιῷ τὴν ἐκείνου δόξαν ἅμα καὶ προσηγορίαν ἐκληρονόμησε. idem tamen IV 10: Διόπερ Ἀργεῖοι πυθόμενοι τὸ γεγονὸς Ἡρακλέα προσηγόρευσαν, ὅτι δι' Ἥραν ἔσχε κλέος, Ἀλκαῖον πρότερον καλούμενον. cf. oraculum ap. Tzetz. Lycoph. 662: Ἡρακλέα δέ σε Φοῖβος ἐπώνυμον ἐξονομάζει, ἐξ Ἥρας γὰρ ἐν ἀνθρώποις κλέος ἄφθιτον ἕξεις, quod quidem oraculum alii (vid. Schol. Il. ξ 323) sic proferunt: ἦρα γὰρ ἀνθρώποισι φέρων κ. ἀ. ἕξεις. Alii porro sic vocatum perhibebant, quod ἀέριον κλέος ἔσχεν, vid. Cram. An. Ox. II 445. Cf. praeterea Et. M. 435, 3 et Suid. v. Ἡρακλῆς.

277. [226.]

Plato Theaetet. 173 D: Ἀλλὰ τῷ ὄντι τὸ σῶμα μόνον ἐν τῇ πόλει κεῖται αὐτοῦ καὶ ἐπιδημεῖ, ἡ δὲ διάνοια ταῦτα πάντα ἡγησαμένη σμικρὰ καὶ οὐδέν, ἀτιμάσασα πανταχῇ φέρεται (πέτεται 𝔟, et 𝔄BC in marg.) κατὰ Πίνδαρον, τά τε γᾶς ὑπένερθε (Ξ corr. ἐπί-

περθεν) καὶ τὰ ἐπίπεδα γεωμετροῦσα, οὐρανοῦ τε ὕπερ ἀστρονομοῦσα καὶ πᾶσαν πάντῃ φύσιν ἐρευνωμένη τῶν ὄντων ἑκάστου ὅλου, εἰς τι τῶν ἐγγὺς οὐδὲν αὑτὴν συγκαθιεῖσα. unde descripsit Iamblich. Protrept. 212. Conferas etiam Clem. Alex. Str. V 707 πέταται κατὰ Πίνδαρον τᾶς τε γᾶς ὑπένερθεν οὐρανοῦ τε ὕπερ ἀστρονομῶν καὶ πᾶσαν πάντῃ φύσιν ἐρευνάμενος (H ἐρευνώμενος). et Theodoret. Gr. Aff. Cur. XII 169, 11: πανταχῆ πέταται (D ποτᾶται) κατὰ Πίνδαρον, τά τε γῆς ὑπένερθεν (C ὕπερθεν) καὶ τὰ ἐπίπεδα γεωμετροῦσα, οὐρανούς τε ὑπεραστρονομοῦσα καὶ πᾶσαν πάντῃ φύσιν διερευνωμένη. Porro Galen. Protr. c. 1: τὰ τῆς γῆς νέρθεν καὶ τὰ ὕπερθε τοῦ οὐρανοῦ κατὰ Πίνδαρον ἐπισκοπεῖ. Respicit etiam M. Antonin. II 13: οὐδὲν ἀθλιώτερον τοῦ πάντα κύκλῳ ἐκπεριερχομένου καὶ τὰ νέρθεν γᾶς, φησίν, ἐρευνῶντος, cf. Porphyr. de abstin. I p. 62. Macar. ap. Walz Arsen p. 444 τὰ γῆς ἔνερθεν καὶ τὰ ἐπὶ πέδον. λείπει οἶδεν· ἐπὶ τῶν πολυπραγμόνων. Plato fortasse plura quam quae notavi ex Pindaro sumsit, sed res satis incerta, neque nos iuvant reliquorum scriptorum loci, qui fere a Platone suspensi sunt. Certe non licet Pindari versus instaurare, quamquam ausus est Hartung:

ὃς πέταται τά τε γᾶς ἔνερθεν καὶ ὕπερθεν ἐρευνῶν
οὐρανοῦ θ' ὕπατ' ἄστρα.

278 A. B.

Eust. Prooem. 16: Ἀγῶνα δὲ μνησιστέφανον, ὃν καὶ ἑτέρως κατὰ λόγον δριμύτατον μνηστῆρα στεφάνων εἶπεν. Schneidewin, μνασιστέφανον et μναστῆρα.

279. [138.]

Et. M. 60, 37: Ἀλέρα καὶ Ἐλάρα (Tityi mater) ... Ἀλέρα δὲ παρὰ Πινδάρῳ, οἷον· Ἀλέρας ὄζον. sic cum Hemsterhusio scripsi. v. ὠσύν (Va υἱόν).

280 A.

Eustath. Prooem. 21: ὅθεν καὶ ἀμευσιεπῆ φροντίδα φησὶ τὴν ταχέως εὑρετικὴν διάνοιαν, Hesych. ἀμευσιεπής· διαλλάσσουσα καὶ ἀμειβομένη τοῖς λόγοις. Eadem Et. M. 82, 16.

280 B. [203.]

Steph. Byz. Ἀπέσας· ... ὄρος τῆς Νεμέας, ὡς Πίνδαρος καὶ Καλλίμαχος ἐν τρίτῃ.

281. [268.]

Suidas v. Ἀράχνη· θηλυκῶς τὸ ὕφασμα, ἀράχνης ἀρσενικῶς τὸ ζωΰφιον. ... εἴρηται δὲ ἀράχνης καὶ παρ' Ἡσιόδῳ καὶ παρὰ Πινδάρῳ, καὶ παρὰ Καλλίᾳ. Eadem Bekk. An. I 442, 1, nisi quod Καλλίοις ibi legitur: videtur scribendum καὶ παρὰ Καλλιμάχῳ· ἔργον ἀράχνα ἀπὸ τῆς ἀράχνης ὀρθῆς.

282.

Eust. Prooem. 21: ἁρμασιδούπους τοὺς ἱππικωτάτους.

283. [270.]

Eust. ad Od. 1406, 14: τὸ διαβάλλειν δὲ οὐ μόνον συκοφαντικὸν ἔχει νοῦν, ὅθεν καὶ ἡ διαβολή, καὶ ὁ παρὰ Πινδάρῳ διάβολος ἄνθρωπος. Idem ad Il. 128, 38: ἡγεμονεὺς καὶ ἡνιοχεὺς καὶ ὁ ἐκ τοῦ Ἀλκαῖος Ἀλκεύς, ὅθεν καὶ Ἀλκείδης Ἡρακλῆς, καὶ ὁ ἐκ τοῦ παρὰ Πινδάρῳ διάβολος κοινῶς διαβολεύς. Mirum profecto vulgare hoc vocabulum, quamquam apud antiquiores non fuit frequentatum, Pindari auctoritate firmari: magis etiam mirum, quod διαβολεὺς vulgo usitata, διάβολος rarior forma dicitur: videtur Eustathius antiquioris grammatici sententiam falso interpretatus esse, qui dixerat a Pindaro formam διαβολεὺς ioco vulgaris διάβολος esse adhibitam, quod fortasse olim legebatur Pyth. II 76.

284.

Eust. Prooem. 21: ἐλασίχθονα Ποσειδῶνα τὸν ἐννοσίγαιον. nisi forte Pyth. VI 50 scribendum τὶν δ' Ἐλάσιχθον pro Ἐλέλιχθον.

285.

Schol. Arist. Av. 930: ἐμὶν τεῖν· Χλευάζει τῶν διθυραμβοποιῶν τὸν συνεχῆ ἐν τοῖς τοιούτοις Δωρισμὸν καὶ μάλιστα τὸν Πίνδαρον, συνεχῶς λέγοντα ἐν ταῖς αἰτήσεσι τὸ ἐμίν. Pindarum quod dicit, finxisse videtur.

286.

Eust. Prooem. 11: ἐνίκησαν οἳ (Schneidewin ἐνίκασαν) ἤγουν οἵτινες ἐνίκησαν.

287. [271.]

Et. Gud. 193, 9: Ἐξεστηκὼς διχῶς λέγεται παρὰ Θουκυδίδῃ καὶ Πινδάρῳ, ὁτὲ μὲν τὸ μαίνεσθαι καὶ ἔκφρονα εἶναι, ὁτὲ δὲ τὸ ὑπαναχωρεῖν καὶ ὑπεξέρχεσθαι ἢ ἀφίστασθαι.

288.

Eust. Prooem. 21: καὶ τὸ ἔπει δὲ ἀντὶ τοῦ ἔπειτα ἡ ἀποκοπὴ καινὸν παρ' αὐτῷ ποιεῖ. Error grammaticorum subesse videtur.

289 [272.]

Et. M. 354, 59: Ἐπέτειον· ἐπὶ τοῦ νῦν ἔτους· ἔπετος (V ἐπέτος ον καὶ ἐπίτειος) γὰρ δεῖ λέγεσθαι τὸν ἐνεστῶτα καιρόν, οὐχὶ διὰ τοῦ φ, ἀλλὰ διὰ τοῦ π, ὥς φησι Πίνδαρος καὶ Δημοσθένης. Ῥητορική.

Scribendum videtur *ἐπ' ἔτος γὰρ καὶ ἐπέτειον κτλ.* ut hoc exemplum ex Pindaro, illud ex Demosthene attulerit grammaticus, ut a prava, quam existimabat, aspiratione deterreret. Similia leguntur ap. Bachmann. An. I 227, 32 (ubi *ἔτος γὰρ δεῖ λέγειν*), Cram. An. Par. IV 169, 9, Zonar. 809, Suid. v. *ἐπέτειον*, quibus adde Cyrillum in Cod. Vind. n. 319: *ἐπέτειον ἐπὶ τοῦ νῦν ἕως ἔτους· ἐπέτος γὰρ δεῖ λέγειν τ. ἰ. κ. οὐχὶ ἐφέτος, ὡς φ. Πίνδαρος καὶ Δημοσθένης.*

290.

Schol. Il. ω 277: *Καὶ Πίνδαρος τὰ ἅρματα ἔντεά φησιν· ἱππείοις ἔντεσι μεταΐσσων.* Ex perdito aliquo carmine haec verba petita, neque ex Ol. XIII 20 *τίς γὰρ ἱππείοις ἐν ἔντεσσιν μέτρα κτλ.* detorta.

291. 292. [263.]

Eust. Prooem. 16: *Καὶ Δία εὐρύζυγον (καλεῖ) ἄλλως παρὰ τὸ ὑψίζυγον· τὸν δ' αὐτὸν καὶ . . . ἐρισφάραγον.* de quo cf. idem Eust. ad Odyss. 1636, 8: *ὅθεν καὶ Πίνδαρός που ἐπὶ πολυήχου τὸ ἐρισφάραγον τίθησιν.* *Pindari* fortasse versus est, quem sine poetae n. affert Et. M. 166, 53, id quod etiam Gaisford coniecit:

ἐρισφάραγος πόσις Ἥρας ἔσσεται,

sic enim scribendum, vulgo *Ἥρης ἔσται.*

293.

Cram. An. Ox. IV p. 329, 17: *τὸ Καρβὰν παρασύνθετον, Καριβόος, Καριβόαν καὶ Καρβάν, μόνον τὸ Εὔαν (Εὐάν?) θηλυκὸν παρὰ Πινδάρῳ.* fort. huc pertinet Hesych.: *Εὐάν· ὁ κισσὸς ὑπὸ Ἰνδῶν.* Sed L. Dindorf coni. *Εὐνάν*, coll. Bekk. An. III 1376: *Εἰς ᾱν θηλυκὸν οὐκ ἔχομεν· τὸ εὐνάν, εὐνᾶνος ὃ παρατίθενταί τινες ὡς θηλυκόν, νομίζοντες τὴν γυναῖκα σημαίνειν, δείκνυσι Λούπερκος ἐν τῷ περὶ γενῶν, ὅτι ἀρσενικοῦ γένους ἐστίν.*

294. [273.]

Etym. M. 404, 21: *Ἐχέτης ὁ πλούσιος, ὡς Πίνδαρος.*

295. [274.]

Eust. Il. ξ 975, 48: *ἔστι δὲ καὶ γυμναστικὴ λέξις τὸ ἀλείφειν, ἐπεὶ καὶ οἱ γυμνικοὶ ἀγῶνες εἶχον ἔλαιον, ἐξ οὗτινος ἠλαιοῦντο, εἰπεῖν κατὰ Πίνδαρον.*

296. [143.]

Schol. Il. φ 22: *καὶ Πίνδαρος ἰχθὺν παιδοφάγον ἐπὶ τοῦ κήτους.* Cf. Eust. 1221, 35. Choeroboscus I 423 (Bekk. An. III 1232) *ἰ. παιδοφύγα.* Ceterum Ioannes Alex. *τον. παραγγ.* 12, 26 *ἰχθὺν* apud Pindarum acui dicit.

297. [113.]

Lucian. Imagg. c. 8: *Συνεπιλήψεται δὲ τοῦ ἔργου αὐτῷ καὶ ὁ Θηβαῖος ποιητής, ὥστ' ἰοβλέφαρον ἐξεργάσασθαι (τὴν Ἀφροδίτην).* sic scribendum, vulgo *ὡς τὸ βλέφαρον*, sed *ἰοβλέφαρον* latere iam Solanus vidit, cf. Lucian. Imagg. c. 26: *ἕτερος δέ τις ἰοβλέφαρον τὴν Ἀφροδίτην εἶπε.*

298. [136.]

Et. M. 513, 20: *Κιδαλία . . . ἐκ Πινδάρου· χεῖρα Κιδαλίας* (M *χεῖρας ἀκιδ.*) *εἰς τὴν χεῖρα αἰτιατικὴν μὴ ποιήσῃς ἔκθλιψιν· Κιδαλία γάρ ἐστιν.*

299. [275.]

Schol. Pind. Nem. II 17: *ὀρειᾶν Πελειάδων . . . ἔνιοι διὰ τὸ ἐπὶ τῆς οὐρᾶς τοῦ Ταύρου κεῖσθαι, κατὰ ὕφεσιν τοῦ υ, ὡς καὶ τὸ Κλεὸς ἕκατι, ἀντὶ τοῦ Κλειοῦς* (haec ultima addit R). Corrupte Et. M. 517, 25 et Et. Gud. 526, 3: *κλέος. Πίνδαρος οὐκ οἶδα ὅπου, φησὶ κλεός· κελεὸς καὶ συγκοπῇ κλεός. ὀξῦναί σε δεῖ.* Lobeck Pathol. I 303 putat grammaticum errore deceptum respexisse Nem. III 83 *Κλεοῦς ἐθελοίσας*, ubi unus liber *Κλεὸς* exhibet.

300.

Eust. Prooem. 21: *κρατησιβίαν χερσὶ τὸν ῥωμαλέον.*

301. [212.]

Steph. Byz. v. *Κρήστων, πόλις Θρᾴκης ... ὁ πολίτης Κρηστωναῖος παρὰ Πινδάρῳ.* Meineke coni. *Πεισάνδρῳ.*

302.

Eust. Prooem. 19: *Αἰτὴν δὲ Ἠῶ τὴν εὐκταίαν, καὶ ὡς ἄν τις Ὁμηρικῶς εἴποι πολύλλιστον εἴτε καὶ καθ' ἕτερόν τινα τρίλιστον.*

303. [276.]

Schol. Hom. Il. o 137: *μάρῃ γὰρ ἡ χεὶρ κατὰ Πίνδαρον.* cf. Schol. Lips. Il. γ 307.

304. [278.]

Apollon. Lexic. Hom. 117, 25: *ξεινοδόκος· ... ὁ δὲ Πίνδαρος· ξεινοδόκησέν τε δαίμων· ἀντὶ τοῦ ἐμαρτύρησε.* Cf. Etym. M. 610, 47 et Et. Gud. 414, 36, ubi Simonidi per errorem tribuitur *ξεινοδόκησε Τελαμών*, Pindaro autem versus Simonideus. Zonar. 1415 (Mingarelli Codd. Nan. 496) similiter ex Simonide *ξ. τε λαβών* affert.

305. [279.]

Schol. Hom. Il. χ 51: ubi A *τὸ ὀνομάκλυτος ὡς τοξόκλυτος.*

deinde V: ἔστι γοῦν παρὰ Πινδάρῳ τὸ θηλυκὸν αὐτοῦ ἐν παρωνύμῳ χαρακτῆρι· ὀνομακλύτα γάρ ἐστιν. at B: κατὰ σύνθεσιν οὖν ἐστίν, ὡς τὸ τοξόκλυτος παρὰ Πινδάρῳ καὶ περίκλυτος.

306. [267.]

Schol. Eurip. Phoen. 683: ἐκτίσαντο ἀντὶ τοῦ ᾤκησαν, ὡς τὸ Ὀρεικτίτου (cod. Aug. ὀρεικτήτου, edd. Iunt. Bas. ὀρυκτῇ τοῦ) συὸς παρὰ Πινδάρῳ ἀντὶ τοῦ ὀρειοίκου. et ad v. 687 ed. Matthiae. φησὶ δὲ καὶ Πίνδαρος ὀρείκτιτον σὺν τὸν ἐν ὄρει οἰκοῦντα. Cf. etiam Schol. Pind. Pyth. II 31: καθάπερ φησὶ καὶ ἐν ἄλλοις ὁ Πίνδαρος· Ὀρικτίτου συός. et Schol. Eurip. Orest. 1616: καὶ τὸ συὸς ὀρικτίτου παρὰ Πινδάρῳ.

307. 308. 309.

Eust. Prooem. 21: καὶ τὸ πέδοικος, ὅ ἐστι μέτοικος, καὶ τὸ πέδα στόμα φλέγει ἀντὶ τοῦ μετὰ στόμα, καὶ τὸ πεδασχεῖν ἤτοι μετασχεῖν.

310.

Cramer An. Ox. IV 309, 20: Ἐπὶ τῆς περὶ Πίνδαρος πέροδον (Nem. XI 40) ἔφη ἀντὶ τοῦ περίοδον καὶ περιέναι τετρασυλλάβως. quamquam hoc fortasse ex Attico sermone petitum est exemplum: velut Thucyd. I 30, 3 περιόντι τῷ θέρει scripsit, ubi minime opus est mutatione περιιόντι, quam huius consuetudinis immemores critici commendant.

311. [287.]

Serv. ad Virg. Aen. V 830: *Fecere pedem*, i. e. podium, hoc est funem, quo tenditur velum, quod (l. *quem*) Graeci πόδα vocant, ut est apud Pindarum et Aristophanem.

312. 313. [182. 183.]

Eust. Il. λ 877, 55: εἶτά φησιν (Aristophanes Byz.) ὡς καὶ Πίνδαρός που τὰς Διομήδους ἵππους πρόβατα καλεῖ, τὴν φάτνην αὐτῶν λέγων προβάτων τράπεζαν (cf. praeterea ad Od. 1649, 5)· οὕτω δέ που, φησί, καὶ ἐπὶ τοῦ Πηγάσου ποιεῖ. quod videtur factum in carmine aliquo, ubi Bellerophontem celebravit, cf. Horat. Carm. IV 2, 14: *„Per quos cecidere iusta Morte Centauri, cecidit tremendae flamma Chimaerae.*

314. [281.]

Choeroboscus II 555 (Bekk. An. III 1287): Σημειούμεθα ... καὶ τὸ ῥερίφθαι ἔπος παρὰ τῷ σοφῷ Πινδάρῳ. Cf. Cram. An. Ox. IV 185, 16 et 415, 5. An. Par. IV 226, 16.

315. [282.]

Schol. Hom. ζ 24 ubi BL.: σκότιον τὸν ἐξ ἀδᾳδουχήτων γάμων νόθον λέγει, τὸ δὲ κύριον ὄνομα Σκοτίος. ABL.: σκότιον ὡς λόγιον, τὸ δὲ κύριον πρὸ τέλους ἔχει τὴν ὀξεῖαν καὶ παροξύνεται παρὰ Πινδάρῳ. cf. Cram. An. Par. III 284, 4.

316. [283.]

Et. M. 172, 10: καὶ παρὰ τούτων Δωρικῶς τουτάκι, ὡς παρὰ Πινδάρῳ· Τουτάκι πεξαμένης. Boeckh τουτάκι τε ζαμενής.

317. [284.]

Et. M. 249, 50 et Zonar. 466: δαυλός, ὁ δασύς, παρὰ τὸ δάσος γίνεται ῥῆμα δασῶ, ὡς τεῖχος τειχῶ, ἀφ' οὗ Πίνδαρος τετείχηται. Gaisford scripsit τετείχισται, quod est Isthm. V 44. Pyth. VI 9, contra mentem grammatici, sed potuit ille errare.

318.

Eustath. Prooem. 21: τόσσαι καλῶν· ἤγουν ἐπιτυχεῖν.

319. [219.]

Eustath. ad Dionys. Per. 467 de Sicilia Trinacria dicta, διὸ καὶ Λυκόφρων τρίδειρον νῆσον λέγει αὐτὴν καὶ ὁ Πίνδαρος τριγλώχινα, nisi forte erravit, nam Choeroboscus Bekk. An. III 1424 Callimachi versum adhibet: Τριγλώχιν ὀλοῷ νῆσος ἐπ' Ἐγκελάδῳ.

320.

Schol. Pind. Pyth. II inscript.: καταφέρεσθαι γάρ φησί πως τὸν Πίνδαρον εἰς τὸ τὰς μὲν Ἀθήνας λιπαρὰς προσαγορεύειν, τὰς δὲ Θήβας χρυσαρμάτους.

321. [285.]

Et. M. 304, 3: Κέρατα γὰρ καλοῦσι πάντα τὰ ἄκρα, ὥς φησι Πίνδαρος· Ὑψικέρατα πέτραν, ἀντὶ τοῦ ὑψηλὰ ἀκρωτήρια (ἔχουσαν). Cf. Et. Gud. 315, 12, Zonar. 1185, Eustath. Prooem. 27. Fort. imitatur Arist. Nub. 596: Δήλιε Κυνθίαν ἔχων ὑψικέρατα πέτραν.

322. [220.]

Galen. de puls. diff. VIII 681 ed. Lips. (T. III p. 38 ed. Bas.): Καίτοι γε οὐδ' ἀπὸ τῶν κυρίων ὡς ἔτυχε μεταφέρειν ἔξεστιν οὐδὲ τοῖς ποιηταῖς, ἀλλὰ κἂν Πίνδαρος ἤ τις ᾖ (vulgo εἴη τις ᾖ) Ὠκεανοῦ τὰ πέταλα τὰς κρήνας λέγων, οὐκ ἐπαινεῖται.

323.

Tzetz. Allegor. Il. v. 407: (Matranga Anecd. 14) Εἴπερ μὴ ὑπεδέξατο τούτους Ἀντήνωρ πρῶτον, ὅστις ὑστέρως ἔλαβε καὶ δωρεὰς πρεπούσας· τῆς Τροίας πορθουμένης γὰρ ἔσωσαν πάντα τούτου, καὶ

πλεῖστα δῶρα καὶ τερπνὰ δεδώκασιν ἐκείνῳ. ad ultimum hunc versum ascriptum scholion ap. Cram. An. Ox. III 378, 1: *τούτου μέμνηται Πίνδαρος.* sed fort. haec petita sunt ex schol. Pyth. V 108. Similis certe ratio Tzetz. Chil. IV 390: *Ῥόδιόν ἐστιν ὄρος, τὴν κλῆσιν Ἀταβύριον, χαλκᾶς πρὶν ἔχον βόας, αἳ μυκηθμὸν ἐξέπεμπον χωρούσης Ῥόδῳ βλάβης· Πίνδαρος καὶ Καλλίμαχος γράφει τὴν ἱστορίαν.* haec enim manifesto petita ex Schol. Ol. VII 159. — Non magis alia recepi quae leguntur apud Eustathium, velut quod est in Prooem. 21: *οὕτω δὲ καὶ τὸ π ρ ὰ ν Δωρικὸν ἀποροῖτο ἄν, διὰ τί μὴ περιήγαγε τὸ πρὶν εἰς τὴν διὰ τοῦ η̄ γραφήν,* ubi errore aliquo deceptus esse videtur Eustathius. Quod idem dicit Eust. Od. 1404, 22: *καὶ αὐτοδιδάκτους εἶναι φησὶ (τοὺς ἀοιδοὺς) καὶ ὡς εἰπεῖν θυμοσόφους, καὶ κατὰ Πίνδαρον α ὐ τ ό θ ε ν φ υ ᾷ ε ἰ δ ό τ α ς.* referendum ad Ol. II 86 — Quae leguntur ap. Eust. Il. 381, 38: *καὶ ὅτι Πίνδαρος ζηλώσας ν ί κ ῃ μ ί γ ν υ σ θ α ι τὸ νικᾶν καὶ ἔ ρ γ ῳ μ ί γ ν υ σ θ α ι τὸ ἐργάζεσθαι καὶ ἕτερα τοιαῦτα.* cf. ad Od. 1428, 34: *μ ί γ ν υ ν τ α ι ἀθληταί, Πινδαρικῶς εἰπεῖν, ν ί κ α ι ς.* ea exempla ficta sunt haud dubie. — Nec magis ambigere licet de alio loco Eust. Il. 346, 5: *εἰ δὲ καὶ Τ υ φ ά ω ν ὁ αὐτὸς ὀνομάζεται, καθὰ καὶ ἐν τοῖς τοῦ Πινδάρου δηλοῦται, τετραχῶς ἄρα σχηματίζεται τὸ δαιμόνιον. Τυφωεὺς γὰρ καὶ Τυφάων, Τυφάονος, ὅθεν τὸ Τ υ φ α ο ν ί ω ν ἀ λ α λ η τ ῶ ν* (Oppiani est, vid. Eust. Od. 1659, 51), *καὶ κατὰ κρᾶσιν Τυφῶν, καὶ ὡς ἐν δικαταληξίᾳ Τυφῶς.* Sunt haec ad commentarios in Pindarum referenda. — Quod dicit Tzetzes Epist. p. 23 ed. Pressel: *εὐπαλάμων τε ὕμνων τελοῦντι κατὰ Πίνδαρον τέκτονι Cratini* est, vid. Aristoph. Eq. 530. De aliis vid. Boeckh T. II 1 p. XXIX seq. et T. II 2 p. 685 seq.

Pindari fortasse fr. delitescit ap. Schol. Il. β 373: *ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἡ μεταφορά, οἳ σὺν τῷ μύειν τοῦ φωτὸς στερίσκονται.* ubi cod. V addit: *ὅθεν ἔ τ ι ὀ φ θ α λ μ ὸ ν ἔ σ ε σ θ α ι τ ὴ ν Ἑ λ λ ά δ α ἔ φ α, καί· Σ ι κ ε λ ί α ς τ' ἔ σ α ν ὀ φ θ α λ μ ο ί* (vid. Pind. Ol. II 9). conieci olim: *ὀ φ θ α λ μ ὸ ν ἔ σ σ ε σ θ α ί ν ι ν Ἑ λ λ ά δ ο ς ἔ φ α.* De aliis versibus, qui probabiliter ad Pindarum referri possunt, vide *Fragmenta Adespota.*

EPIGRAMMA.

Χαῖρε δὶς ἡβήσας καὶ δὶς τάφου ἀντιβολήσας,
Ἡσίοδ', ἀνθρώποις μέτρον ἔχων σοφίης.

Epigramma boc legitur apud Proclum nd Hesiod. p. 7 ed. Gaisf. *Ὀρχομένιοι δὲ ὕστερον κατὰ χρησμὸν ἐνεγκόντες τὰ Ἡσιόδου ὀστᾶ θάπτουσιν ἐν μέσῃ τῇ ἀγορᾷ, καὶ ἐπέγραψαν τάδε· Ἄσκρη μὲν πατρὶς πολυλήιος, ἀλλὰ θανόντος ὀστέα πληξίππων γῆ Μινυῶν κατέχει Ἡσιόδου, τοῦ πλεῖστον ἐν ἀνθρώποις κλέος ἐστίν, ἀνδρῶν κρινομένων ἐν βασάνοις σοφίης. Ἐπέγραψε δὲ καὶ Πίνδαρος· χαῖρε κτλ.* eademque totidem verbis Ioh. Tzetz. vit. Hes. p. 17. Omuino vita Hesiodi, quac Proclo tribuitur, huic abiudicanda: cst enim prorsus indigna bomine hoc erudito et modesto: nugae et couvicia, quibus inquinata est, satis superque testificautur a Tzetza esse conscriptam, (vidit hoc etiam Rose Aristot. Pseudepigr. 508 seqq.) atque congruit mirum in modum cum altera vita, quae ipsius Tzetzac uomeu prae se fert, si a paucis quibusdam discesseris, velut quae leguntur dc sacerdotc caupone: haec aut sobrii iudicii librarius praetermisit, aut Tzetzes cum opusculum suum rectractaret addidit. Proclus dc vita et carmiuibus Hesiodi nihil commentatus erat, id ipsum Tzetzes p. 10 ei opprobrio vertit, itaque ut hoc suppleret, hacc pracmisit, aliunde ut solet furatus, quac alicuius momenti sunt. Repetitum autem est hoc epigramma ex Aristoteliis libris de Orchomeniornm republica, quod coguovimus ex Appcnd. Proverb. IV 92: *Τὸ Ἡσιόδειον γῆρας· Ἀριστοτέλης ἐν Ὀρχομενίων πολιτείᾳ δὶς τεθάφθαι φησὶ τὸν Ἡσίοδον καὶ ἐπιγράμματος τοῦδε τυχεῖν· Χαῖρε κτλ. παρόσον τό τε γῆρας ἀπέβη καὶ δὶς ἐτάφη·* Piudari ibi uomen uou commemoratur, sed tuetur Suidas: *Τὸ Ἡσιόδειον γῆρας· ἐπὶ τῶν ὑπεργήρων· φέρεται γὰρ καὶ ἐπίγραμμα Πινδάρου τοιοῦτον· Χαῖρε κτλ.* Aristotelis hoc libro etiam Tzetzes utitur p. 15, de Stesicbori et Hesiodi uecessitatc verba faciens, quem librum ea levitate atque audacia, qua a uostri demum saeculi homiuibus superatur, philosopho abiudicat, haud dubie quod similitudiuem quandam intercedere iuter hos titulos et Pepli epigrammata auimadvertit. Tzetzem ipsius Aristotelis librum uunquam vidisse ccrtum est: crederes libro de certamiue Homeri et Hesiodi magis iutegro usum esse, at huuc librum si vidisset, multo plura iude esset mutuatus. — Iam si Tzetzae fides est, Pindari hoc epigramma fuit eidem mouumento inscriptum, iu quo quatuor illi versus, quos sec. Pausan. IX 38, 10 Orchomouii Chersiae tribuebant. — V. 1. *τάφου*, *τάφον* App. Paroem., *τάφων* tres codd. Suidae (ABE).
